

Bí Thư Tiên Kiếm

Contents

Bí Thư Tiên Kiếm	1
1. Chương 1: - Mở Đầu	2
2. Chương 2: Lũ Quái Tặc Gặp Lão Kỳ Nhân	17
3. Chương 3: Bàn Sơn Động Trấn Sơn Hồ Sa Cơ	32
4. Chương 4: Về Thiểm Tây, Tổ Hoa Lâm Đại Nạn	33
5. Chương 5: Núi Vạn Lâu, Thanh Y Trừ Ác Tặc	42
6. Chương 6: Vạn Hoa Trang, Bát Quái Tăng Lâm Đại Nạn	51
7. Chương 7: Ma Phong Tử Phóng Kiếm Đánh Không Không	54
8. Chương 8: Tuyệt Hoa Nương Lâm Vào Hắc Điểm	69
9. Chương 9: Huyền Phong Sơn Thanh Y Lâm Nạn	79
10. Chương 10: Đánh Lâm Người, Công Tôn Một Phen Khiếp Vía	81
11. Chương 11: Hồ Nguyệt Đình Ác Tặc Lộng Hành	105
12. Chương 12: Chúng Ma Tăng Quần Hùng Hợp Mặt	125
13. Chương 13: Giữa Rừng Sâu, Phù Dung Nương Mất Đôi Ngọc Kiếm	142
14. Chương 14: Phù Dung Nương Một Phen Bại Tẩu	144
15. Chương 15: Thử Gươm Linh, Lão Tăng Bạc Vía	158
16. Chương 16: Giúp Tổ Hoa, Hiệp Sĩ Hiễn Lộng Oai Thần	176
17. Chương 17: - Hồi 17	200
18. Chương 18: Trợ Hiễn Đồ, Sư Nữ Giáng Lâm	223
19. Chương 19: Quyết Rửa Hờn, Khốc Tiểu Đạo Nhân Bày Trận Dữ	247
20. Chương 20: Thượng Tăng Đại Khách Cầm Đầu Các Phái Võ Tây Tạng	253

Bí Thư Tiên Kiếm

Giới thiệu

- Hạc nhi con. Con cứ lo luyện kiếm. Ta sẽ đóng chặt cửa động để không tiếp một ai cả. Con chó xáo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-thu-tien-kiem>

1. Chương 1: - Mở Đầu

Đã hơn tuần qua, khi ánh tà dương khuất hướng tây, người ta thấy một cảnh nhộn nhịp khác thường. Đó là sự xuất hiện cô ca kỹ Tố Hoa ở quán Hoàng Hoa trên bờ sông Hoài Dương.

Không biết vị chủ quán Hoàng Hoa tìm đâu được một nàng sắc nước hương trời như thế. Nàng đẹp như tiên nga, tài ca múa của nàng trên đời khó người sánh kịp.

Mới đến quán Hoàng Hoa có vài tuần mà tiếng đồn về nàng lan ra khắp chốn. Đêm nào các vương tôn công tử cũng kéo đến chật cả lầu để xem nàng múa hát.

Bao nhiêu chàng đều thầm mơ trộm ước sắc đẹp của nàng, có kẻ quên ăn mất ngủ vì nàng, nhưng không một ai được hầu chuyện với nàng nói chi đến việc gần gũi cùng hương phấn.

Các cậu đồn đãi về Tố Hoa, họ kể cho nhau nghe rất nhiều việc về nàng, nhưng không một ai biết sự thật.

Quán Hương Hoa hôm nay treo kết tuội đèn màu đủ sắc trông rất rực rỡ. Khách ngồi trên tầng lầu thượng có thể nhìn xuống bờ sông Hoài Dương gần bên quán.

Ai là kẻ có mắt mỹ thuật cũng phải khen nơi đây là phong cảnh thiên nhiên kỳ thú. Quán Hoàng Hoa nằm cạnh bên ven sông Hoài Dương, một con sông rộng lớn nước trong xanh. Bên kia bờ sông là dãy núi Tam Xà cao, nằm lượn mình như ba con rắn lớn.

Khách ngồi trên quán Hoàng Hoa vừa uống rượu vừa ngắm trăng trên sông núi, vừa nghe hát còn thú nào hơn nữa.

Ánh trăng vừa vượt lên chiếu sáng trên dòng Hoài Dương là khách ăn chơi đã đến chật cả gian lầu thượng của quán Hoàng Hoa.

Vừa lúc đó một tráng sĩ từ bên ngoài vào quán. Chàng đi thẳng lên lầu thượng và chọn một bàn ngoài mé hành lang để ngắm cảnh.

Chàng tráng sĩ ấy ăn mặc toàn một màu xanh lam da trời đầu chít khăn võ sinh cùng màu lam và lưng đeo bảo kiếm cũng màu lam nốt.

Nhìn bụi bặm bám đầy đôi giày chàng, ta đủ rõ chàng ta từ ngàn dặm đến đây và có lẽ còn đi xa hơn nữa.

Người tráng sĩ mặc áo xanh gọi rượu và đồ nhắm rồi ngả mình sau lưng ghế, ngửa mặt nhìn trời. Ánh trăng chiếu vào gương mặt trắng hồng của chàng khiến vài người ngồi cạnh đấy khen thầm chàng đẹp trai.

Mà chàng quả đẹp thật. Gương mặt chàng đều đặn trắng hồng, môi chàng đỏ thắm tươi như hoa, mắt chàng sáng, trán chàng cao, xem có vẻ thông minh tuyệt vời.

Thoạt nhìn chàng người ta có cảm tưởng là một cô gái xinh đẹp. Nếu chàng đừng bịt khăn võ sinh, mang trường kiếm thì thiên hạ lầm chàng là gái ngay.

Khách trong quán bỗng xì xào to nhỏ vì ca nữ Tố Hoa đã bước ra chào mọi người, nàng vừa đàn vừa cất tiếng hát hòa theo.

Tất cả mọi người trong quán đều quay lại nhìn, chàng chếp miệng :

- Trên đời còn có người đẹp như thế ư? Chao ôi! Con người tài sắc mà sống trong cảnh này thật đáng thương biết bao. Từ ngày rời non hạ sơn ta chưa từng thấy ai dung nhan kiều diễm hơn nàng này. Tài ca múa của nàng thế gian hiếm thấy.

Tuy lẩn lộn khắp nước non, từng phen chạm trán với gần khắp anh hùng trong thiên hạ, nhưng hôm nay tráng sĩ phải hồi hộp vì sắc đẹp của ca nữ Tố Hoa. Chàng nghĩ thầm: “Nàng này tài ba diện mạo như thế đáng là một bậc hiếu phụ, cơ sao nàng phải ở nơi này, chắc nàng có điều gì bí ẩn. Ta phải khám phá ra đời tư của nàng để giúp nàng trở lại đường ngay sáng sửa mối hợp với lẽ đạo người”.

Ca nữ hát xong liền lui vào trong, tiếng vỗ tay tán thưởng của khách ồn ào lên, nhưng mọi người bỗng im bật vì có một bọn người bước lên lầu.

Thấy họ bọn tửu bảo chạy ra vái chào và tiếp đón rất cung kính.

Người to béo đi đầu ý chừng là chủ nhân bọn đi sau thét bảo chủ quán :

- Các người dọn cho ta mười chiếc bàn lớn để ta và bạn hữu uống rượu. Đem toàn thức nhắm hảo hạng ra đây.

Nghe người ấy bảo dọn mười bàn chủ quán sợ sệt. Khúm núm nói :

- Bẩm đại nhân. Đại nhân đến trễ quá và không báo trước nên chúng con không kịp sắp đặt. Xin đại nhân cho vài phút để chúng con thu xếp

- Mau lên không thì chết đó.

Chủ quán thét bọn hầu sáng tức thì bọn chúng đến xin lỗi với những người có mặt trên thượng lầu để bảo họ đi xuống tầng dưới.

Nhiều kẻ giận tức lắm, nhưng họ riu ríu đi xuống lầu vì sợ tai vạ đến thân.

Chỉ trong nháy mắt mười bàn đã kết lại xong, bọn hầu sáng mang thực phẩm và rượu quý ra bày la liệt cả.

Chủ quán mời ông đại nhân kia vào.

Người to béo bước lại ngồi đầu trên hết và bảo chủ quán :

- Ta còn mười bạn sắp đến bây giờ. Mang ba hũ lớn Huỳnh Kim tửu cho ta.

Chủ quán nghe bảo lấy nhiều như vậy thì lo ngại khôn cùng vì thứ rượu đó rất quý và đắt, mà ông đại nhân xưa nay không được rộng rãi tiền nong.

Đại nhân thấy chủ quán ngần ngại liền thét :

- Ta đã bảo mang ra đây sao còn lồi thối.

Chủ quán run sợ nói :

- Bẩm đại nhân. Hàng con không còn đủ ngần ấy rượu, xin đại nhân tha tội.

- Thằng này dám dối ta. Ta đập quán người tan như tro bây giờ. Mau mang ra đây, chớ để ta giận mà khốn.

Chủ quán ôm đầu lủi vào trong. Bọn hầu sáng khệ nệ khiêng ra mấy hũ rượu lớn. Ai nấy vừa làm vừa len lét nhìn đại nhân và các vị ngồi xung quanh ngài.

Đến đây tưởng chúng ta cần biết vị đại nhân ấy là ai mà hống hách oai quyền như vậy.

Thưa các bạn vị đại nhân là Dương Bư, anh ruột của quan Tổng đốc Dương Xích. Anh em hần là tay cường đạo xuất thân, ỷ có võ công và thế lực mà hiếp đáp người.

Dương Xích xưa kia nhờ đẹp tan một bọn cướp và nhờ hối lộ quan Thượng thư Sầm Oai mà làm được Tổng đốc tỉnh Hồ Nam. Từ ngày hần lên làm Tổng đốc thì dân tình vùng Hồ Nam khổ sở vì hần vợ vét bóc lột. Hần không coi triều đình ra gì nữa, cứ nuôi bọn cường sơn cướp đảng để sai chúng làm điều cần bậy, dân làng than oán đủ đều. Các tay nghĩa hiệp nóng lòng đến trừ khử hần đều bị hại vì hần là một tay võ nghệ tuyệt luân, đồ đệ của Hồng Long sư tổ, nhưng Hồng Long từ hần vì những hành vi cần bậy của hần.

Dương Bư này là anh hần, và võ nghệ có phần xuất sắc hơn em nữa. Thần công vận khí, quyền thuật, kiếm thuật của hần gầm trời hiếm tay đối thủ. Hần vùng vẫy dọc ngang, bọn đàn em khiếp sợ nên đặt cho hần cái danh hiệu là Thần Hồ Đại Vương.

Thần Hồ Đại Vương vốn là môn đệ của một cao tăng bên Mông Cổ nên võ thuật của hần lạ hơn người. Hần lại am hiểu tất cả các nền võ thuật của các môn phái nên khắp giang hồ điều kiện nể hần.

Dương Bư thiện nghệ cây Quý Đầu côn, khi lâm trận hần múa lên quý khốc thần sầu, tát nước vào mình hần cũng không lọt. Thật ra là một tay ghê gớm, khắp gầm trời khó có kẻ tài ba như vậy.

Dương Bư vào quán Hoàng Hoa là để chờ Thiết Đầu Tử và Đại Ác hòa thượng, hai tên này cũng là bọn tà đạo, tài nghệ có phần ghê gớm hơn Dương Bư, thần công vận khí, phi đảng độn kiếm đều thông cả. Chúng làm chúa cả một vùng mấy tỉnh Quảng Tây, Quảng Đông, cầm đầu tất cả bọn cường sơn cướp đảng.

Tráng sĩ mặc áo xanh này giờ thấy bộ hống hách của Dương Bư thì ngứa mắt, chàng muốn tống cho hắn mấy quả đấm cho bỏ ghét, nhưng không lý lại gây sự với mấy kẻ vô can nên đành ngồi im.

Đến khi thấy khách ăn trong quán đều bị đuổi ra và không một ai kháng cự, chàng độ chừng tên này là một tay ghê gớm lắm nên thiên hạn gờm hắn.

Tráng sĩ áo xanh trầm nghĩ: “Từ lâu ta có nghe thiên hạ thường đồn đãi vùng này có tên Dương Xích và Dương Bư hay dùng thế lực oai quyền hiếp đáp dân chúng. Ta đã có lòng trừ khử bọn nó. Thằng này có lẽ là một trong hai thằng đó. Ấy vậy ta phải nán lại xem nó giở thủ đoạn gì”.

Chàng vờ nhìn ra bờ sông Hoài Dương như không để ý gì cả.

Bỗng chàng quay lại vì có tiếng rầm rộ kéo lên trên lầu. Dương Bư đứng phắt lên và nói to :

- Chào nhị vị sư huynh. Đệ chờ nhị vị hèn lâu sốt cả ruột. Nào mời nhị vị sư huynh dùng với đệ chén rượu nhạt rồi chúng ta sẽ đàm đạo sau.

Hai tên mới đến quay lại bảo bọn đồ đệ theo sau :

- Chúng bay xuống lầu ăn uống chờ ta nhé!

Bọn kia sung sướng vội đi xuống.

Bây giờ thượng tầng của quán Hoàng Hoa chỉ còn bọn Dương Bư và chàng áo xanh. Từ bảo đến mời chàng xuống mấy lần mà chàng nhất định không đi.

Dương Bư nhìn quanh lầu hắn thấy không còn ai ngoài chàng thanh niên y liên cau mày bảo chủ quán :

- Chúng ta đến ăn uống nói chuyện riêng sao bọn người còn để thằng chó nào ngồi đó.

Chủ quán run sợ thất thần nói :

- Thưa quý đại nhân. Người ấy là khách xa lạ mới đến đây nên không biết đại nhân. Hắn xin ngồi ngoài ấy xem trăng.

Dương Bư quát to :

- Bảo nó xuống lầu mau. Nếu không ta ném cổ nó xuống sông cho rồi.

Thế là bọn từ bảo đến van lạy chàng Thanh Y xin chàng xuống lầu.

Thanh Y nổi giận đứng dậy toan trừng trị kẻ làm nhục mình, nhưng chàng riu riu xuống lầu như sợ sệt.

Chẳng còn kẻ nào làm vướng mắt mình nữa Dương Bư quay qua nói với Thiết Đầu Tử và Đại Ác hòa thượng :

- Nhị vị sư huynh có biết vì lẽ gì mà Bư này mời nhị vị đến đây chẳng?

Đại Ác hòa thượng đáp :

- Nghe hiền đệ cho mời chúng ta lập tức đi ngay. Chắc có chuyện gì cần kíp lắm.

- Có một chuyện đáng lo ngại cho bọn ta lắm sư huynh ạ! Không biết vì sao thằng già Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ lại đến gây sự với đệ. Nó trao thư cho đệ bảo sẽ lại tận đây để so tài cùng đệ. Nó còn bảo sẽ trừ cả lũ chúng ta để cho dân đỡ hại. Đệ xét thấy mình không thù oán gì với chúng nó, sao nó lại gây sự với bọn mình. Nhị vị sư huynh cũng từng biết thằng già ấy là học trò yêu của Không Không sư tổ tài nghệ quỷ khóc thần kinh. Một mình nó dám phá tan Vạn Hoa trang của bọn Vạn Hoa thất quái thì chúng ta chống sao nổi. Đệ mời các sư huynh đến để bọn ta bàn mưu đối chọi lại với bọn nó.

Thiết Đầu Tử và Đại Ác hòa thượng toát mồ hôi. Cả hai là tay từng trải khắp tam sơn ngũ nhạc, từng chạm trán khắp anh hùng trong thiên hạ mà chỉ gờm một mình Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ.

Bọn Vạn Hoa thất quái tài nghệ nào phải hèn, bản lĩnh của chúng thần sầu quỷ khóc, bảy người khuyh đảo khắp cả anh hùng trong thiên hạ mà chỉ một mình Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ đánh bọn họ chạy tơi bời. Vạn Hoa trang đành phải tan tành, Thất quái không còn nơi trú ẩn phải tản mỗi người một nơi.

Thiết Đầu Tử hỏi Dương Bư :

- Sư đệ có làm gì chọc đến thằng già ấy mà nó gây sự với bọn ta?

Dương Bư chưa kịp đáp thì Đại Ác hòa thượng vỗ bàn đánh sầm một tiếng rồi nói :

- Thôi tôi biết cả rồi. Cách đây ít lâu có một thằng ở đâu lạc đến Hoàng Hoa này. Hắn đau liệt giường nên tạm trú trong hắc điểm của tiểu đệ, bọn tửu bảo đem hắn làm thịt bị hắn đánh cho một trận thất điên bát đảo. Hôm ấy có ta đi qua đó, ta xông vào hạ nó để cứu bọn kia. Chao ôi! Hắn đau liệt giường mà ta phải dùng hết sức lực đánh đến gần trăm hiệp mới giết hắn nổi. Khám trong mình hắn có cái giấy tên là Vạn Thế Minh. Xưa nay một tay nó làm thiệt hại biết bao nhiêu công việc của bọn ta. Bọn thủ hạ của ta chết vì nó cả trăm thằng, Ta rất mừng mà giết được nó. Nhưng ta cũng kinh sợ vì phe đảng của nó rất đông. Vả lại nó là con lão Vạn Thế Long nên ta giấu tin ấy đi vì sợ báo thù. Không biết sao hắn lại biết mà gửi thư đến khiêu chiến với hiền đệ.

Thiết Đầu Tử rợn tóc gáy nói :

- Cha chả, chuyện này ghê gớm lắm. Chúng ta phải liều một mất một còn với lão mới được. Bọn ta đông lẽ nào đánh không lại lão mà sợ. Chúng ta quy tụ đồng bọn hạ quách lão cho rồi. Lão chết rồi là anh hùng trong thiên hạ chẳng còn ai làm ta sợ nữa. Ta sẽ tung hoành như không có người.

Cả bọn sung sướng cười vang như pháo nổ. Chúng tin tưởng ở sức mạnh của mình.

Dương Bư bỗng quay đầu vào trong và gọi to :

- Chủ quán đầu! Cho nàng Tổ Hoa ra ca múa cho chúng ta xem chơi.

Chủ quán sợ hãi nên phải bảo Tổ Hoa ra ca múa. Tổ Hoa bắt đắc dĩ phải bước ra, nàng đàn và hát cho bọn họ nghe.

Vừa trông thấy Tổ Hoa, Dương Bư và Thiết Đầu Tử như bay mất hồn vía. Hai người này như say như dại.

Dương Bư nghĩ thầm:

“Ta từ lâu nghe thiên hạ nói đến nàng Tổ Hoa ngờ đâu nhan sắc nàng như tiên nga thế này. Ta phải đem nàng về làm hầu thiếp”.

Tổ Hoa hát rồi múa cho bọn họ xem làm Dương Bư và Thiết Đầu Tử mê mẩn tâm thần, chỉ có Đại Ác hòa thượng ngồi im vì hắn không ưa nữ sắc.

Bỗng Dương Bư gọi nàng Tổ Hoa đến gần và bảo :

- Tổ Hoa nàng hãy ngồi lại đây với ta, ta muốn nói chuyện với nàng.

Tổ Hoa run sợ, nàng khép nép thưa :

- Phận tôi hèn hạ nào dám ngồi chung bàn với đại nhân. Xin đại nhân cho phép tiện tỳ vào trong.

Dương Bư khi nào chịu như thế. Hắn bước đến kéo tay Tổ Hoa lại đặt nàng ngồi bên cạnh rồi cười nói :

- Mỹ nhân đẹp như tiên, đáng làm tiểu thiếp ta lắm. Nàng về với ta sung sướng tẩm thân, khỏi phải ở đây sớm khuya ca múa.

Tổ Hoa kinh hồn, nàng van lạy :

- Xin đại nhân tha cho phận hèn. Cha mẹ tôi đã hứa gả tôi cho một người rồi.

Dương Bư gạt đi :

- Chớ nói như thế. Một khi mà ta đã muốn thì có trời xuống mới cản ta được. Nàng làm vợ ai cũng không sung sướng bằng làm vợ ta. Nàng ngồi đây rồi về với ta.

Tổ Hoa đứng dậy chạy vào trong, nhưng Dương Bư nắm nàng lại bảo ngồi xuống chỗ cũ. Hắn trợn mắt nói :

- Nàng cãi lời, ta sẽ ném quách nàng xuống lầu thì tan xương.

Tổ Hoa run lên cầm cập, nàng không biết làm sao thoát khỏi tay hung thần đó.

Sau tiệc rượu Dương Bưu nói với Đại Ác hòa thượng và Thiết Đầu Tử :

- Nhị vị sư huynh về nhà đệ nghỉ vài hôm rồi sẽ hay. Ngắm cảnh thế này cũng đủ.

Hắn ném đĩnh bạc cho chủ quán rồi cùng nhau đứng dậy.

Dương Bưu bảo nàng Tổ Hoa theo mình nhưng nàng kháng cự, hắn nổi giận bảo thủ hạ bắt nàng đem đi và cùng với hai sư huynh về gia trang.

Tổ Hoa bị bắt đi nàng kêu khóc thảm thương, chủ quán vò tóc kêu trời vì mất nàng thì quán Hương Hoa quán không còn sung túc như bây giờ nữa.

Nhưng nào ai dám hé môi. Khi nào nói ra thì tai vạ vào thân ngay. Thế là chủ quán chỉ kêu trời và rửa thềm kẻ bắt nhân ác đức.

Dương Bưu và hai sư huynh là tay phi hành thật giỏi, hắn ra khỏi quán liền về nhà trước, chỉ còn bọn thủ hạ kéo nàng Tổ Hoa về sau.

Hai tên Xích Long và Xích Hồ kéo nàng Tổ Hoa ra khỏi quán Hoàng Hoa một đổi thì nàng vùng vẫy kháng cự kịch liệt, nhưng thân yếu đuối mảnh mai của nàng thì làm sao chống cự lại hai tên hung thần ấy.

Nhưng vừa lúc đó từ đâu trên nóc quán Hoàng Hoa một bóng xanh bay vụt xuống chỗ bọn chúng và một tiếng thét nổi lên :

- Chúng bay cả gan dám bắt người vô tội. Khôn hồn thì buông nàng ấy ra không thì chờ trách ta sao hạ độc thủ.

Xích Long giật mình nhìn lên thì thấy một chàng mặc áo xanh đứng chắn ngang đường, hắn nổi giận quát lớn :

- Thằng mọi rùng này ở đâu mà dám đến đây vượt râu hùm. Mày muốn nát xương phải không?

Xích Hồ nóng như lửa đốt, hắn thấy có người cản trở như vậy thì vác cặp đồng chùy nhảy xô đến dùng thế Thần Hồ Nhập Sơn thẳng cánh giáng xuống đầu chàng áo xanh.

Chàng ấy chính là chàng áo xanh ngồi trên quán Hoàng Hoa khi nãy. Thấy đà chùy vụt xuống thế mạnh như hai tảng đá, chàng thần nhiên giơ tay gạt mạnh một cái.

Ghê thay cho thần lực của chàng. Hai quả chùy chạm vào tay chàng liền lộn bật trở lại giáng vào đầu Xích Hồ làm hắn té xuống, óc vỡ tung giấy đàn đập như cá tươi bị đập đầu.

Xích Long thất kinh vội thét bọn đồng đảng rồi tuốt kiếm xông vào chém chàng áo xanh.

Chàng áo xanh không muốn dằng dai liền chuyển thần công đỡ lưỡi kiếm của Xích Long và quả đâm như trời giáng của chàng đã trúng vào ngực hắn.

Xích Long ngã quay ra, hắn thổ huyết nằm chết ngất. Bọn kia thấy hai người cầm đầu đã chết cả, hoảng hốt bỏ chạy như bay về trang trại.

Chàng áo xanh không trễ một chút liền cặp Tổ Hoa vào mình dùng thuật phi hành rút về phía rừng.

Thuật phi hành của chàng cũng có thể liệt vào hàng khá. Cặp bên nách một người mà chàng chạy như bay biển, chỉ thấy một bóng đen bay vụt qua là mất dạng.

Chàng cầm cổ chạy một mạch đến giữa khu rừng liền rẽ vào một tòa cổ miếu hoang và để Tổ Hoa xuống.

Từ nãy giờ Tổ Hoa kinh sợ vô cùng, nàng nhắm mắt lại nghe bên tai gió thổi ù ù và đến giờ như mới tỉnh dậy.

Tổ Hoa cúi lạy chàng áo xanh và nói :

- Phen hèn mọn rủi sa vào tay bọn cường bạo nhờ ân công cứu thoát. Tiện nữ thề suốt đời không dám quên ơn. Chẳng hay hiệp sĩ cao danh quý tánh là chi.

Thanh Y cười và đáp :

- Chút việc làm như thế có gì mà nàng bảo là ân huệ. Tôi là kẻ vô danh trong trời đất, người đời gọi tôi là Thanh Y hiệp sĩ. Cô nên gọi tôi như họ là đủ rồi. Bây giờ cô nghĩ sao về hoàn cảnh hiện tại.

Tổ Hoa run sợ khi nhớ đến hiện tại, nàng lo lắng nói :

- Thưa hiệp sĩ tôi là kẻ không cha mẹ họ hàng quen thuộc. Tôi lưu lạc đến đây với bà mẹ già. Mẹ tôi và tôi tạm trú trong quán Hoàng Hoa và mẹ tôi chẳng may bị trọng bệnh mà qua đời. Tôi vì nợ nần và chịu ân của chủ quán nên mới ra thân hát múa để đền ơn cho người và kiếm hột cơm thừa thãi.

Thanh Y nói :

- Bây giờ xảy ra việc này chắc nàng không thể trở lại chốn cũ nữa. Vả lại người tài sắc không nên ở lại chốn ấy làm gì cho nhơ danh tiết. Tôi khuyên nàng nên tìm chốn khác để nương náu còn hơn ở quán Hoàng Hoa.

Ánh trăng đẹp rọi xuống những lỗ trống qua miếu hoang, soi mờ mờ cảnh vật hoang tàn lạnh lẽo. Tổ Hoa là gái chưa từng đến những chỗ ghê rợn như vậy lúc đêm khuya nên nàng có vẻ sợ sệt. Nàng nép lại gần bên Thanh Y hiệp sĩ cất giọng dịu dàng :

- Thưa hiệp sĩ, thân hèn mọn này từ nay không còn biết đâu là nơi nương tựa, trở về quán cũ thì sao khỏi tay Dương Bưu. Thà tôi lưu lạc xứ người còn hơn là vào tay quân cường đạo.

Thanh Y nhìn Tổ Hoa lòng chàng rung động. Cái sắc đẹp mê hồn thiên kiều bá mị của nàng làm ai thoát nhìn cũng phải mê say.

Thanh Y nghĩ thầm: “Con người ngọc mà phải chịu khổ như nàng thật đáng thương. Ta phải cứu vớt nàng mới được”.

Thanh Y còn đang nghĩ bồng chàng giật mình vì thoáng thấy một bóng trắng bay vụt vào sân như đạo bạch quang. Chàng vội kéo Tổ Hoa núp vào sau bệ Phật và cho tay vào đốc kiếm...

* * * * *

Thanh Y hồi hộp chàng lo ngại bọn Dương Bưu đuổi theo thì khó lòng tránh khỏi cơn ác chiến xảy ra. Một mình chàng cũng không sợ gì, nhưng còn Tổ Hoa chàng khó lòng mà bảo toàn nàng cho được.

Nhưng bóng trắng kia vụt biến mất và cảnh vật vẫn im lìm như cũ.

Thanh Y rón rén ra ngoài xem, nhưng bốn bề hoàn toàn yên lặng trừ ra tiếng gió rừng xào xạt lá, tiếng côn trùng rả rích thì không còn tiếng gì nữa.

Chàng trở vào cởi áo ngoài lột xuống nền gạch loang lổ cho Tổ Hoa nằm nghỉ rồi ra gác nơi cửa miếu.

Chàng xếp bằng nhắm mắt laik làm phép tham thiền nhập định. Thoạt nhìn kẻ bàng quang tưởng là chàng ngủ rồi nhưng người am hiểu vũ thuật điều biết chàng sáng suốt lắm. Một tiếng động nhỏ bên cạnh cũng không thoát tai chàng.

Tổ Hoa nằm trên áo của Thanh Y mà hơi lạnh của nền gạch rêu phong cũng làm xao xuyến lòng nàng. Nàng không biết ngày mai trở đi đời nàng sẽ ra sao? Tương lai đời nàng thật mịt mù vô định.

Phần Thanh Y chàng cũng không khỏi lo nghĩ. Từ lúc gặp Dương Bưu chàng đã toan thí cho hắn một gươm, nhưng rồi đến Đại Ác hòa thượng và Thiết Đầu Tử thành linh kéo đến làm chàng hơi sồn lòng. Chàng thừa biết bản lĩnh của chúng ngang trời lệch đất, so với chàng có phần hơn. Khách giang hồ mã thượng đều gồm chúng.

Chàng chắc gì hơn được một tên. Như thế mà đối đầu với ba tên là đại đột. Vì vậy Thanh Y hiệp sĩ đành nén giận bước xuống lầu rồi chàng nhảy lên nóc lầu thám thính và nghe rõ cả những lời bàn bạc của chúng.

Thanh Y là bậc anh hùng cái thế trên chốn giang hồ, bọn cường sơn cướp đẳng nghe đến tên chàng thì võ mật bay hồn, nhưng chàng biết người biết ta lắm. Chàng muốn tìm cách gặp lão anh hùng Vạn Thế Long Trấn Sơn Hồ và cùng lão anh hùng ra tay trừ khử bọn chúng.

Bằng không dù chàng có tài tình đến bậc nào cũng không đương cự nổi với bọn chúng toàn là những tay siêu đẳng cả.

Thanh Y ngồi tham thiền nhập định cho đến mờ mờ sáng, chàng mới vươn vai đứng dậy. Tổ Hoa cũng vừa thức giấc, nàng đứng lên giũ áo đưa trả lại cho Thanh Y và nói :

- Cám ơn anh hùng giúp đỡ cho tiện nữ đêm nay. Nếu không thì thân giá sạch tuyệt trong đã nhờ uế vì tay cường đạo. Tiện nữ xin kết cỏ ngậm vành.

Thanh Y mỉm cười nói :

- Nơi đây cách Hoàng Hoa thôn xa đến hàng mấy trăm dặm. Hôm nay tôi đưa cô nương ra sông Hoài Dương đón thuyền buôn gửi về Thiểm Tây. Tôi còn một người cô bên ấy. Cô nương có thể nấu nướng với bà cho qua ngày tháng.

Tổ Hoa chỉ xiết ngậm ngùi nàng nói :

- Đa tạ lòng nghĩa hiệp của anh hùng. Thiếp nguyện có ngày ra thân trâu ngựa để đền đáp nợ nghĩa ân.

Thanh Y hiệp sĩ gạt đi :

- Cô chớ nói thế làm gì. Tôi làm bốn phận của con người nào mong báo đáp. Bây giờ cô hãy theo tôi để lên đường.

Hai người ra khỏi tòa cổ miếu và đi theo con đường khúc khuỷu quanh co. Đi được một đoạn đường Tổ Hoa không làm sao đi nổi nữa, chân nàng đã rướm máu, nàng đi chậm lại.

Thấy nàng đi như thế thì mất thì giờ Thanh Y liền bảo nàng :

- Nếu cô đi như thế thì nguy lắm. Nhờ bọn kia đuổi theo tìm kiếm thì nguy. Ngộ biến phải tòng quyền. Xin cô để tôi cõng cô mà đi mới tiện.

Tổ Hoa thẹn đỏ mặt. Từ xưa nay nàng không bao giờ đụng đến một người trai. Mà đêm rồi nàng nằm trong tay Thanh Y là bậc chính sắc anh hùng, chàng chỉ có biết làm nghĩa mà không tị hiềm giữa trai gái như kẻ thường tình, chàng bảo :

- Cô nương chớ nên e thẹn mà hồng việc. Bọn nó theo kịp ta thì công tôi cứu cô đêm hôm là công dã tràng. Lòng ta sáng không một điều khuất lấp, ta còn ngại gì.

Nói xong chàng bước lại cõng phắt Tổ Hoa lên vai và trở thuật phi hành đi nhanh như gió.

Tổ Hoa nhắm mắt lại ôm chặt lấy cổ chàng. Nàng không biết làm sao mà chàng đi nhanh như bão vậy. Xưa nàng nghe thiên hạ đồn đãi ca tụng tài ba những bậc anh hùng nghĩa hiệp. Họ bảo người nào cũng mình đồng da sắt đao kiếm không phạm được. Ngồi một chỗ giết người trăm dặm, tài bay nhảy nhanh nhẹn hơn chim.

Nàng nghe như thế nhưng hãy còn ngờ vực, đến bây giờ nàng mới nhận là đúng.

Trong giây lát nàng nghe hết tiếng gió liền mở mắt ra thì thấy mình và Thanh Y đang ở trên một chỏm đá thật cao sát bờ sông.

Vừa lúc ấy Thanh Y chao mình nhảy xuống đất nhẹ như chiếc lá rụng.

Tổ Hoa hoảng hốt rú lên, nhưng vừa lúc ấy Thanh Y đặt nàng xuống đất và nói :

- Bây giờ cô nương không còn lo ngại gì nữa. Ta đợi thuyền buôn đi về phía này là gọi lại.

Chàng mở gói giấy lấy ra một đỉnh bạc và hai đỉnh vàng trao cho Tổ Hoa và nói :

- Cô nương cầm lấy vật này để tiêu xài trong lúc đi đường. Nếu còn dư cô nương đưa cho cô tôi làm vốn mà sinh sống. Đi đường rủi có bị cướp bóc chặn đường cô xưng là em gái Thanh Y hiệp sĩ thì không ai dám chạm đến cô đâu.

Tổ Hoa ngùi ngùi, nàng nhìn chàng hiệp sĩ ứa nước mắt nói :

- Ôn hiệp sĩ ngàn ngày tôi xin đa tạ. Biết chừng nào tôi còn gặp lại hiệp sĩ nữa.

Nói xong nàng úp mặt vào tay nghẹn ngào khóc nức nở. Trước cảnh ấy anh hùng cũng khó cầm lòng.

Thanh Y an ủi nàng :

- Cô nương nên bảo trọng lấy thân. Nước non còn là ta còn ngày tái ngộ.

Tổ Hoa gạt lệ hỏi chàng :

- Bây giờ hiệp sĩ về đâu?

Thanh Y cười và đáp :

- Tôi còn biết về đâu mà nói. Tôi là người mang kiếm phải làm việc cho lẽ phải. Bốn bể là nhà, nơi nào có cường sơn cướp đảng, thổ hào ác bá, tham quan ô lại là có tôi đến. Bây giờ tôi trở lại Hoàng Hoa thôn để lo xong vụ thằng Dương Bưu rồi sẽ đi nơi khác.

Tổ Hoa sợ nói :

- Xin hiệp sĩ đừng về nơi ấy làm gì. Bọn chúng là lũ sói lang, giết người không gớm tay. Xưa nay biết bao vị anh hùng hiệp sĩ đều bị tay nó hãm hại. Bọn nó rất đông người và nghe đâu nhà nó toàn là những cơ quan máy móc kỳ diệu lắm.

Thanh Y mỉm cười bảo Tổ Hoa :

- Đã là kẻ mang kiếm không có quyền làm ngơ trước sự bất bình. Thanh Y này dù có chết về tay bọn chúng, thì sẽ có bao người khác thay tôi mà trừ bỏ bọn chúng. Cô nương cứ yên lòng mà về Thiểm Tây. May ra mùa xuân này tôi về đây thăm cô tôi và chúng ta lại gặp nhau.

Vừa lúc ấy có một con thuyền bươm thả xuôi theo gió. Thanh Y vội vàng dặn Tổ Hoa nhà bà cô mình ở đâu và lên tiếng gọi.

Thuyền ghé lại, một ông lão đầu râu bạc trắng bước ra hỏi chàng :

- Chẳng hay tráng sĩ gọi thuyền lão có điều chi dạy bảo?

Thanh Y bước đến thi lễ rồi nói :

- Kính thưa lão trượng, kẻ tiểu sinh này muốn mạo muội thưa với lão trượng một điều, xin lão trượng tha cho tội quấy nhiễu.

Ông lão nghe lời nói biết chàng là người có học liền cười và đáp :

- Nào có phiền nhiễu lão đâu mà tráng sĩ bảo thế. Xin tráng sĩ bảo cho tôi biết ý người muốn gì. Mời tráng sĩ và cô nương xuống thuyền cho tiện bề đàm đạo.

Thanh Y và Tổ Hoa rón rén bước xuống thuyền. Ông lão mời cả hai vào khoang thuyền và rót trà mời đón ân cần.

Thanh Y nhìn quanh chàng biết ông lão là người phong nhã liền thưa :

- Kính thưa lão trượng, tiểu sinh vốn là người ở Thiểm Tây, có việc đi qua Hoàng Hoa thôn thăm xá muội ở với người bà con. Nay tiểu sinh muốn xá muội về nhà, mong nhờ lão trượng nếu có thuận đường sang Thiểm Tây xin cho xá muội quá giang về đây.

Ông lão vuốt chòm râu trắng xóa và nói :

- Tưởng gì chứ điều ấy lão xin nhận. Thuyền lão cũng rộng rãi nào tiếc gì chút việc nhỏ mọn ấy.

Thanh Y thấy ông lão nhận lời, chàng vui mừng khôn xiết liền nói vài lời cảm tạ :

- Xá muội đang trong lúc này mà gặp được lão trượng thật là may lắm. Tiểu sinh rất đội ơn lão trượng.

Ông lão nhìn Tổ Hoa và nói :

- Cô em đây hiền lành đáng tuổi con lão thôi. Lão đi đường một mình nay có cô em đây thì cũng có bạn.

Ông bảo thủy thủ dọn cho nàng một gian phòng nhỏ ở trong khoang và nói :

- Tráng sĩ yên lòng, lão phu xin đưa cô em về Thiểm Tây.

Thanh Y nói :

- Xá muội của tiểu sinh hãy còn khờ dại lắm. Dọc đường có điều chi xin lão trượng thương tình dạy bảo cho.
Chàng quay lại bảo Tổ Hoa :

- Em về ở với mẹ. Sang mùa xuân có lẽ anh về thăm em.

Tổ Hoa ngộ ý nói :

- Em xin vâng lời anh dạy.

Thanh Y chào ông lão và bước lên bờ. Thuyền nhỏ sào trượng buồm lướt gió đi nhanh vun vút.

Thanh Y nhìn theo ngùi ngùi cảm động, chàng lẩm bẩm :

- Con người tài hoa tuyệt sắc như thế mà phải khổ thật đáng thương thay.

Chàng sức nhớ đến bốn phận mình liền dùng thuật phi hành trở lại Hoàng Hoa thôn.

* * * * *

Đêm hôm ấy bầu trời đen ngịt. Mây đen che khuất cả trăng sao làm u oán vạn vật.

Hoàng Hoa thôn đang im lìm say ngủ thì bỗng một bóng đen từ đầu xóm vụt bay vút vào giữa xóm. Bóng đen ấy bay nhanh như tên bắn chỉ trong một chốc là đến một ngôi nhà to lớn như dinh thự của vua quan. Bóng đen đứng lại và lấy một vật ở trong người ra ném vào trong. Không thấy động tĩnh gì bóng đen ấy lại ném vào trong một lần nữa.

Sau khi ném đá thăm đường cẩn thận, bóng đen móc dây tử luyện ném móc trên đầu tường và nắm dây nhúng thử rồi leo vào.

Leo gần đến đầu tường bóng đen tuốt kiếm khoa một vòng trên cầu và quăng mình ngồi trên đầu bức tường và đưa mắt nhìn quanh. Không thấy gì khả nghi bóng đen cuộn dây và nhún chân nhảy xuống sân. Chỉ thấy đánh vút một cái hình ảnh của bóng đen đã biến mất trong màn đêm u tối.

Bóng đen ấy chính là chàng Thanh Y hiệp sĩ leo vào do thám nhà của tên Dương Bửu. Chàng muốn xem cách hành động của chúng ra sao để tiện bề đối phó.

Bây giờ trong gian nhà giữa của Dương Bửu đèn thấp sáng choang, bọn họ vây quanh một bàn tiệc linh đình.

Dương Bửu cất chén rượu lên và nói :

- Nhị vị sư huynh cứ vui say đêm nay cho phỉ chí. Thằng Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ dù có tài trời cũng không lọt vào trong trang trại này được.

Đại Ác hòa thượng im lặng, chỉ có Thiết Đầu Tử oang oang nói :

- Hiền đệ chớ có lo ngại, thằng Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ cũng là người như bọn ta, nó có gì đáng cho ta lo ngại.

Đại Ác hòa thượng nói :

- Không biết thằng nào đêm hôm qua giết hai bộ hạ hiền đệ, nó không biết làm như vậy là nguy hiểm sao? Chúng ta phải xem chừng nó mới được. Tài nghệ của Xích Long và Xích Hồ tuy không vào hàng gì chứ cũng là tạm dùng. Thế mà nó hạ cả hai như trò chơi thì nó cũng là tay đao thủ lắm.

Dương Bửu nổi nóng nói :

- Đại huynh cần gì phải nói đến bọn nhãi ranh đó. Đệ mà gặp nó là nó đến tuấn mặt kiếp. Thế nào nội hôm nay thì bọn thủ hạ cũng tóm được nó chứ chẳng không.

Đại Ác hòa thượng im lặng lắng nghe một lúc, bỗng ông ta nhảy ra ngoài rút phất chiếc thiền trượng và thét lớn :

- Quân khốn kiếp nào dám đến đây nghe trộm, bản sư cho một trượng để người biết thân.

Thanh Y núp trên mái từ nãy giờ nghe tiếng thét của hòa thượng chàng biết khó trốn khỏi nên rút kiếm nhảy xuống chém xả vào mặt Đại Ác.

Buông một chuỗi cười ghê rợn, Đại Ác vung chiếc thiền trượng nặng trên tám trăm cân lên đỡ. Một tiếng choang rên lên làm choáng óc mọi người, hai món binh khí chạm vào nhau lóe lửa lên.

Thanh Y tê buốt tay gần toát cả hổ khẩu mà lưỡi kiếm của chàng cong như một vành cung, chàng kinh hồn không ngờ sức khỏe của Đại Ác ghê gớm đến thế.

Đại Ác hòa thượng cất tiếng cười ghê rợn, hắc cười gằn và nói :

- Khá lắm hãy ráng mà đỡ thiền trượng này nữa.

Nói xong hắc vung thiền trượng lên như quỷ khóc thần sầu loang loáng ánh hào quang nhảm đầu Thanh Y bổ xuống.

Thanh Y nhanh nhẹn nhảy ra ngoài vuốt ngay lưỡi kiếm lại và xông vào hỗn đấu với hòa thượng. Chàng dùng tài nhanh nhẹn của mình để lượn tránh ngọn trượng chứ không dám đỡ một trượng nào nữa.

Hòa thượng Đại Ác cười vang lên, hắc điều khiển cây trượng như gió táp mưa sa, áp đảo chàng khiến chàng kinh hoàng nghĩ thầm: “Ta không phải là địch thủ của tên Đại Ác này, nếu đánh lâu thì nguy lắm”.

Chàng vội vận động hết công phu đem bài Phong Sa kiếm chống chọi với Đại Ác. Nhưng Đại Ác xem thường. Trong rừng ác kiếm hắc vẫn thản nhiên vung trượng như vào chỗ không người.

Thanh Y tháo mồ hôi như tắm, chàng thấy mình dùng tuyệt đỉnh công phu mà không thắng được mà cơ nguy sắp đến bèn tìm đường tháo chạy.

Nhân lúc hòa thượng để hở một ngọn trượng. Thanh Y vung kiếm dùng thế Đoạt Mệnh, kiếm chém một nhát cực mạnh vào hông Đại Ác. Đại Ác trần người né tránh thì lưỡi kiếm của chàng biến sang thế Yên Tử Xuyên Vân đâm thốc vào yết hầu Đại Ác.

Đại Ác giật mình cúi đầu né tránh thì chàng như con chim vũ cánh về ngàn vút nhảy qua đầu hòa thượng toan trốn chạy.

Nhưng Thiết Đầu Tử vội phi thân đến chắn ngang mặt chàng và thét lớn :

- Tiểu tử định chạy đi đâu. Mau cúi đầu chịu chết cho rồi. Đến đây dù mày có mọc cánh cũng không thoát.

Thanh Y rít lên một tiếng căm hờn, chàng vung lưỡi kiếm lên như khói tỏa mưa tuôn chém vút xuống đầu Thiết Đầu Tử.

Quả không hổ danh Thiết Đầu Tử, lưỡi kiếm của Thanh Y trúng vào trán Thiết Đầu Tử bị lộn trở lại mà tay chàng tê chồn. Vừa lúc ấy Đại Ác hòa thượng đến phía sau vỗ nhẹ vào vai chàng một cái.

Thanh Y hiệp sĩ bị cái vỗ vai ấy chàng đau đớn vô cùng té oằn oại xuống đất.

Dương Bư thét lũ bộ hạ trối chết chàng lại và thét hỏi :

- Thằng khốn khiếp kia mi là ai và lên vào đây định làm gì?

Thanh Y tức tối vô cùng, chàng dương mắt căm hờn nhìn bọn chúng và thét mắng :

- Lũ khốn kia. Ta chẳng may bị bọn ngươi bắt thì chỉ chết là cùng. Hối hận làm gì vô ích. Ta thay mặt cho công lý nhân loại đến đây giết bọn ngươi.

Dương Bư cười ghê rợn, hắc rút con dao ở cạnh sườn bước sấn lại phía Thanh Y, nhưng Đại Ác hòa thượng vẫn kéo hắc lại và nói :

- Hiền đệ để yên mặc ta xử trí.

Nói xong Đại Ác quay lại hỏi Thanh Y :

- Kể mang kiếm bao giờ cũng làm việc quang minh chính đại. Ta muốn biết ngươi thù oán gì với bọn ta mà đến đây.

Thanh Y mặt không đổi sắc, chàng thét lớn :

- Ta cùng bọn người không thù oán thật, nhưng bọn người ỷ thế làm càn, hãm hại bao nhiêu người lương thiện. Ta đến đây giết bọn người để trừ hại cho dân, chẳng may bị bắt thì chỉ còn một con đường chết mà thôi. Bây chớ nói nhiều lời làm bẩn tai ta.

Đại Ác hòa thượng hỏi :

- Người là ai? Ở môn phái nào, hãy thông tên họ cho ta biết?

Thanh Y cười vang chàng nói :

- Ta là Thanh Y hiệp sĩ, học trò của Công Tôn đại sư, bọn người liệu hồn, thầy ta hay được thì người sẽ đến làm cỗ cỗ này.

Đại Ác hòa thượng chưa kịp nói thì Dương Bưu đã hét vang như sấm :

- Thằng khốn khiếp! Chết đã kề bên cổ mà còn nói phách. Tao giết mày thử xem thằng chó chết Công Tôn dám làm gì tao.

Hắn xách dao xông lại toan hạ thủ Thanh Y, nhưng Đại Ác cản lại và nói :

- Hiền đệ giết giồng ruồi ấy làm gì cho dơ dao. Hãy giam nó dưới hầm cho hổ nó ăn là hay hơn.

Dương Bưu thét bọn thủ hạ mang Thanh Y đem giam vào hầm.

Bấy giờ Đại Ác mới lên tiếng :

- Lâu nay trên chốn giang hồ ta thường nghe nói đến thằng này, nhưng ta không ngờ bản lĩnh nó còn non quá. Giết nó thì không cần gì, nhưng ta ngại thầy nó đến gây sự cùng ta. Công Tôn đại sư đâu phải tay vừa, bọn ta chắc gì hơn hắn.

Dương Bưu nổi nóng nói :

- Đại huynh cứ tôn người làm nhụt nhuệ khí của mình. Đệ thiết tưởng dù Công Tôn đại sư có xuống núi vì tất hấn làm gì ta nổi, đại huynh danh vang thiên hạ mà sợ thằng Công Tôn sao?

- Không phải ta sợ nó. Nhưng gây thù oán với một kẻ lợi hại ta cũng khó yên thân. Hiền đệ chưa rõ chứ ta biết thằng Công Tôn đại sư bản lĩnh cao kỳ lắm, có lúc nó cùng đại sư huynh của ta giao chiến trên ba ngày ba đêm không phân thắng bại. Sau nhờ có Hùng Sơn Ngọc đến giải hòa mới thôi.

Thiết Đầu Tử ngắt lời Đại Ác hòa thượng :

- Sư huynh nghĩ thế sao được. Chẳng lý ta tha cho học trò nó sao? Nếu vậy lũ môn đồ của các chi phái muốn làm gì ta cũng nể thầy nó mà tha nó thì còn gì danh dự sơn môn ta nữa. Đệ quyết giết nó rồi tìm đến tỉ thí với Công Tôn cho rõ thấp cao.

Đại Ác thấy mấy người đang trong cơn giận dữ, không biết làm sao khuyên giải bèn nói :

- Hai hiền đệ nóng tính làm ngang thì sau xảy ra việc gì chớ có hối hận. Ta tuy vậy cũng trọng chữ hòa làm quý.

Dương Bưu toan nói thì bỗng Đại Ác hòa thượng bỗng ngửa mặt lên trần nhà nói lớn :

- Vị nào đó đã quá bộ đến đây xin mời xuống uống nước với lũ tôi. Ẩn nấp làm gì trong bóng tối.

Hắn vừa dứt lời thì một đạo bạch quang từ trên nóc nhà vụt hiện ra, một lão nhân quắc thước hiên ngang, mắt sáng trán cao, ba chòm râu bạc. Lão vuốt râu chấp tay và vái ba người.

Lạ thay lão nhân vừa cúi xuống thì một trận lãnh phong bay ào đến tuy không cuốn cả chén đĩa trên bàn, nhưng hơi lạnh thấu xương làm bọn thủ hạ của Dương Bưu đứng hầu quanh bàn tiệc đều run lên cầm cập.

Đại Ác hòa thượng là tay thần công tuyệt giỏi mà lúc vô tình ấy cũng thấy rùng mình khiếp hãi. Hòa thượng thu ngưng thần vận khí và cũng vái trả lại cho lão nhân nọ.

Luồng lãnh khí từ trong tay áo lão hòa thượng phát ra lạnh không kém chi luồng lãnh khí của lão nhân nọ. Hòa thượng nói :

- Kính mời lão anh hùng ngồi xuống đây dùng chén rượu lạt với chúng tôi.

Lão nhân râu bạc cười hể hả nói :

- Khá lắm quả không hổ danh là Đại Ác hòa thượng. Lão phu xin phép các ngài.

- Lão kia đã dám vào đây phải thông báo họ tên rồi hãy giao chiến cũng chưa muộn. Ta không muốn hạ kẻ vô danh tiểu tốt.

Lão nhân cười gằn và nói :

- Ta không sợ hang hùm mà vào đây thì có lý nào ta lại giấu tên. Ta là Vạn Thế Long mà thiên hạ thường gọi là Trần Sơn Hồ. Bọn người hoành hành quá quắc lắm nên ta buộc lòng phải đến đây trừ khử mối hại cho dân lành. Các người ngựa cổ mà chịu chết cho rồi.

Dương Bư không phân biệt lợi hại gì nữa, hấn quát to :

- Lão thất phu chó khoe khoang. Lão có mọc cánh cũng đừng hòng bay ra khỏi đây được.

Lưỡi cương đao của hấn như khói tỏa mây sầm vung lên loang loáng biến hóa thiên hình vạn trạng như muôn vạn ánh hào quang lấp lánh, sa xuống người lão anh hùng Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ.

Trần Sơn Hồ vẫn thản nhiên, thanh kiếm trong tay vù vù như khói tỏa nước tuông, bao chặt lấy quanh người như vách sắt thành đồng không sao xâm phạm được.

Dương Bư đánh luôn hai chục hiệp mà không hạ được Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ liền nổi giận, hấn biết được trận này nếu không trở tài ra thì không những khó bảo toàn được danh tiếng mà sanh mạng cũng khó giữ.

Lập tức hấn hồi bộ về và múa tung đao rộng ra đem bài Mê Hồn đao ra biểu diễn.

Bỗng nhiên lão anh hùng Vạn Thế Long thấy choáng mắt nên người vội nhận xét kỹ bên địch, lão gật gù bảo thầm: “À! Thăng này khá lắm. Dem Mê Hồn đao ra áp đảo ta. Nhà ngươi đã xuống tay độc, ta cũng cho nhà ngươi chết về thể độc luôn thể”.

Nghĩ vậy, lão anh hùng vung kiếm gạt mạnh lưỡi đao của Dương Bư rồi đem bài Tuyệt Mệnh kiếm ra đối phó.

Dương Bư bỗng thét lên một tiếng lớn, dùng thể Song Long Nhập Hải đâm nhanh lưỡi đao vào hạ bộ lão anh hùng.

Mắt sáng như sao, lão anh hùng dùng thể Quan Âm Tróc Quái gạt phắt lưỡi đao của Dương Bư và biến sang thể Trảm Xà Đoạt Ngọc chém vút lưỡi kiếm vào cổ họng hấn.

Dương Bư toát mồ hôi, hấn vội cúi rạp mình xuống để tránh lưỡi kiếm và khoa đao chém ngang ống chân kẻ địch.

Lão anh hùng Trần Sơn Hồ cất chân nhảy vọt lên tránh khỏi và đâm thốc trở xuống một nhát cực nhanh, đây là thể Huỳnh Xà Nhập Địa.

Lúc lâm nguy mới biết tài nghệ hay hèn. Dương Bư bị bí vào thế độc ấy hấn toát mồ hôi ra như tắm, vội lẩn mình qua một bên rồi dùng thể Phượng Hoàng Vũ Cánh nhảy vút lên lia bảo đao chém ngang người lão anh hùng.

Lão anh hùng Vạn Thế Long thấy kẻ địch chuyển bại thành thắng lão bưng giận nghĩ thầm: “Cứ dằng dai mãi thế này đến mai cũng không thắng nổi hấn. Huống chi bọn chúng vẫn còn hai tên kiệt liệt bên ngoài ta phải trở thủ đoạn ra mới được”.

Nghĩ vậy lão anh hùng Vạn Thế Long gạt lưỡi đao của Dương Bư ra và trở bài Ngũ Hoa thần kiếm ra.

Thật tuyệt diệu thay bài Ngũ Hoa thần kiếm, lão anh hùng vừa đem bài ấy ra áp dụng là Dương Bư đã thấy mình sắp nguy cơ đến nơi. Hấn gỡ hết tài năng sở trường ra nhưng cũng không thủ thắng được.

Bên ngoài Thiết Đầu Tử không còn chịu đựng được nữa, hấn quát to lên một tiếng và vung ngọc thước nhảy vào gạt bằng lưới kiếm của lão anh hùng lộn trở lại.

Chỉ cái gạt ấy cả hai biết sức nhau. Thiết Đầu Tử tê chồn cả cánh tay còn lão anh hùng cũng ê ẩm cả hổ khẩu.

Thiết Đầu Tử thét to :

- Dương Bưu hiền đệ lui ra để ta trị thằng già này, kéo nó coi dưới mắt không người.

Lão anh hùng thét mắng :

-Thiết Đầu Tử, bọn người gặp ta là đã đến ngày tận số. Vạn Hoa thất quái là bọn kiệt liệt trong đời danh lừng thiên hạ mà ta còn đánh cho nó không còn manh giáp. Bọn người nào có ra gì chẳng qua ta muốn múa men cùng chúng người vài chập xem bản lĩnh bọn người được đến đâu.

Thiết Đầu Tử giận căm gan, hấn gầm như sấm và vung ngọc thước dùng tận lực bình sanh giáng xuống đầu lão anh hùng.

Vạn Thế Long không dám khinh thường liền chuyển thân công lên cánh tay vung kiếm lân đở. Một tiếng choang nhoáng lửa làm long óc mọi người.

Lũ bộ hạ của Dương Bưu đứng ngoài rừng mình khiếp hãi ôm đầu sợ sệt.

Cây kiếm của lão anh hùng là cây bảo kiếm của Không Không sư tổ đúc ra, tinh luyện bao tháng năm trong lò bát quái, chém sắt như chém bùn thế mà lúc ấy hơi cong lại, còn cây ngọc thước của Thiết Đầu Tử làm toàn bằng ngọc châu báu đúc luyện nên, mà cũng phải sờn mẻ mất một miếng nhỏ.

Sau cái chạm nảy lửa ấy cả hai đều giữ gìn từng cự ly từng tấc, không dám dùng tận lực cho hai thứ binh khí chạm vào nhau nữa.

Thiết Đầu Tử vung cây ngọc thước như mưa sa gió táp quyết áp đảo lão anh hùng, nhưng lão anh hùng cũng quay lưới kiếm như trời sập đất thấm cần hấn lại.

Thật là một trận hỗn đấu ghê hồn. Cả hai đều đem những thế chí mạng toan hạ nhau.

Qua một trăm hiệp mà vẫn không phân thắng bại, cả hai cùng nóng tiết.

Thiết Đầu Tử đang đánh bỗng quát lên một tiếng thật to và thối bộ nhảy ra ngoài thét lớn :

- Thằng già chớ đánh nữa, ta có lời nói với mày.

Vạn Thế Long Trấn Hổ Sơn diềm nhiên vuốt râu bạc và hỏi :

- Lũ ngươi muốn gì?

Thiết Đầu Tử nói :

- Lũ ta không ra gì nhưng cũng là những tay kiệt liệt trong đời. Đánh bằng gươm đao thế này đến bao lâu cũng không phân cao thấp được. Ta thách lão cùng ta hãy lập một Mê Hồn Bạch Mai đài để cùng lên đấu thủ trên ấy. Kẻ nào kém thì phải tán mạng. Như thế mới xứng đáng là kẻ anh hùng.

Mê Hồn Bạch Mai đài nghe đến mấy chữ ấy lão anh hùng Vạn Thế Long phát rùng mình. Từ cổ chí kim kẻ nào dám đấu thủ với nhau trên ấy đều phải tán mạng.

Mê Hồn Bạch Mai đài còn ghê gớm gấp trăm ngàn lần Vạn Hoa Thung, Vạn Đạo Trang nữa. Mê Hồn Bạch Mai đài làm trên một mảnh đất rất hẹp, dưới là muôn vạn lưới đao dựng mũi lên, đầu những mũi đao ấy có tấm thuốc độc, trên là những sợi dây nhỏ giăng qua rừng đao, trên sợi dây ấy có cột những đóa mai trắng nhỏ, người lên giao chiến phải dùng thuật nhẹ khí cho thân mình nhẹ như gió để nhảy múa được trên nhữ đóa hoa mai đó, bằng kẻ nào vô ý dẫm mạnh chân gãy nát đóa hoa là dù cho có nội công cao thuần thực, mình đồng da sắt cũng không toàn thân, vì trong những đóa hoa mai ấy làm bằng những thứ thuốc độc ghê gớm, thứ thuốc độc không thuốc giải.

Những người dù là bậc kiếm tiên nghe đến Mê Hồn Bạch Mai đài cũng đều bay hồn mất vía. Nay Vạn Thế Long nghe Thiết Đầu Tử thách mình như thế, lão anh hùng không sao khỏi giật mình.

Thiết Đầu Tử lại nói :

- Nếu lão không dám cùng ta tranh đấu thì nên bỏ kiếm hàng ra. Ta sẽ lấy lượng hiếu sinh của kiếm sĩ mà tha thứ cho.

Lão anh hùng Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ nghe Thiết Đầu Tử nói thế liền hét to :

- Cầu tặc chó có lộng ngôn. Ta há sợ Mê Hồn Bạch Mai đài hay sao? Bọn người muốn chừng nào giao đấu?

Thiết Đầu Tử nói :

- Trong mười lăm hôm nữa ta lập xong đài rồi mi sẽ đến. Ta sẽ đưa giấy mời nhà người ở Bàn Sơn động.

- Được lắm ta sẵn sàng chờ bọn người.

Dứt lời lão anh hùng vùng mạnh tay một cái tức thì một trận cuồng phong nổi lên làm đèn đuốc trong đại sảnh tắt cả, đến khi lũ bộ hạ Dương Bưu thắp đèn sáng lên là lão anh hùng biến đâu mất.. Cả bọn đều tức giận và lo sợ.

Bây giờ Đại Ác hòa thượng mới nói :

- Hiền đệ rủ lão già ấy thi trên Mê Hồn Bạch Mai đài là có cơ gì. Ta thiết tưởng tài ba của hiền đệ không thể thi trên đài ấy lâu được.

Thiết Đầu Tử cười và đáp :

- Đệ thấy thằng già ấy lợi hại quá. Nó đến đây giao chiến cầm chừng với bọn ta để xem tài lực bọn ta đến đâu. Nó không giở hết tài ra tranh đấu. Đệ nghĩ khó lòng thắng nổi nó liền lập kế hoãn binh để chúng ta bàn mưu hại nó cho rồi.

Dương Bưu lắc đầu nói :

- Khó mà có mưu gì. Chỉ có một cách là ba chúng ta cùng dò xem nó ở đâu rồi kéo cả đến nhân lúc nó ngủ mà hành thích đi thì tiện lắm. Không lý ba người như bọn ta mà không hạ nổi nó khi nó ngủ sao?

Đại Ác đầu đà gật đầu nói :

- Hiền đệ bàn tính như thế là phải lắm. Chỉ có cách ấy là tiện lợi nhất. Ngoài cách ấy ra cả ba chúng ta đường đường đối chọi với lão cũng không hơn lão được.

Cả bọn bấy mưu lập kế xong rồi liền chia tay đi nghỉ.

* * * * *

Huyền Phong sơn vào một đêm trăng sáng đẹp. Cây cỏ lá hoa ngủ dưới trời sương, côn trùng rả rích hòa với tiếng suối đổ nghe âm u huyền bí.

Huyền Phong sơn là một ngọn núi hùng vĩ đẹp đẽ mà hiểm trở vô cùng. Từ xưa nay người thường không ai lên đến đỉnh núi được vì đường đá cheo leo và những vách đá chắn cả lối đi.

Thế mà trên đỉnh núi có một động đá và có bóng người. Người ấy là Công Tôn đại sư, sư phụ của Thanh Y hiệp sĩ.

Công Tôn đại sư vân du qua thấy ngọn núi Huyền Phong có một thần động tốt đẹp như rành tiên liền chiếm lấy và dùng làm nơi tu thân luyện đạo pháp.

Sau mấy mươi năm tu luyện, đạo pháp của Công Tôn đại sư đã đến hàng cao có thể sánh ngang hàng với các tay sư tổ sáng lập các phái võ trong Trung Quốc.

Ngài là một bậc chí tôn, đạo pháp cao diệu, nhưng ít khi giáng trần trừ khi nào cần thu một vài đồ đệ hãy tiểu trừ vài tên ác hào thổ bá trừ hại cho dân lành.

Dãy núi Huyền Phong đêm hôm ấy bỗng có một bóng đen từ chân núi, bay vút lên đỉnh núi như chim bay.

Đá núi lởm chởm, vách đá dựng chông lên cũng không làm trở ngại bóng đen đó. Toàn thân bóng đen nhẹ nhàng bay nhảy như một chiếc bóng mờ, thoáng qua vài phút bóng đen ấy đã đến đỉnh núi.

Bỗng một tiếng gầm dữ dội, một con mãnh sư trong hốc đá nhảy ra chụp lấy bóng đen, nhưng bóng ấy nhanh mắt nhảy tránh và toan chạy đến cửa động.

Con mãnh sư vô trợn tức giận vô cùng, nó gầm lên một tiếng và đập đuôi nhảy đến chụp xuống đầu bóng đen.

Nhanh như cắt bóng đen bước tránh qua một bên và đưa tay xô nhẹ ngang lưng con thú.

Ghê thay cho thần lực của bóng ấy, cái xô nhẹ kia cũng đủ làm cho con mãnh sư to lớn phải ngã lăn ra. Nó chồm dậy và hầm hè tiến lại.

Vừa lúc đó cánh cửa động bật mở, một cậu đồng tử tuổi độ mười mấy, trên đầu cậu còn chừa ba vế, cậu bước ra thét mãnh sư và lên tiếng :

- Vị nào đó đến đây có việc gì trong đêm tối thế này?

Bóng đen bước đến nói :

- Chào đồng tử. Ta là Vạn Thế Long ở Bàn Sơn động, đến đây báo tin cho Công Tôn đại sư biết học trò của người là Thanh Y hiệp sĩ đã bị bắt trói tại Hoàng Hoa thôn.

Đồng tử giận lắm rít lên :

- Ai dám bắt sư huynh tôi?

- Người ấy là Dương Bư. Vây đồng tử báo tin này cho đại sư. Lão có việc cần phải đi gấp.

Nói xong lão anh hùng dùng thuật phi hành bay biến xuống chân núi.

Đồng tử vỗ đầu con mãnh sư như khen tặng rồi trở vào khép cửa lại ra phía sau động.

Công Tôn đại sư đang ngồi nhập định trên bồ đoàn. Trước mặt người là một lò lửa cháy rực trong bức ánh hào quang rực rỡ ra ngoài.

Cả một khu thần động sáng rực màu hồng trông có vẻ oai nghiêm huyền bí.

Đồng tử vào quỳ trước mặt đại sư nói :

- Thưa sư phụ có Vạn Thế Long ở Bàn Sơn động đến thông báo cho sư phụ hay sư huynh, con là Thanh Y hiệp sĩ đã bị tên Dương Bư ở Hoàng Hoa thôn bắt.

Công Tôn đại sư mở mắt ra ngài phán hỏi đồng tử :

- Lão anh hùng còn ở lại phải không con?

- Thưa sư phụ người đã về rồi.

Công Tôn đại sư bầm đốt ngón tay và bảo đồng tử :

- Nay Hạc nhi con, thầy phải hạ sơn cứu sư huynh con cho trọn tình vện nghĩa, nhưng thầy đang luyện đồ thanh Ngũ Lô thần kiếm nếu bỏ đi e có điều trở ngại. Vậy thì con phải thay thầy ở giữ lò kiếm này, chớ cho lửa tắt mà sánh linh vùng này phải bị tàn hại.

Đồng tử hỏi Công Tôn :

- Thưa sư phụ con phải làm sao cho lửa không tắt?

- Con cứ ngồi tĩnh tọa như thầy và đem hết ngươn thần chăm chú vào lò kiếm là lửa không tắt. Còn ba hôm nữa là kiếm thành. Con nên cẩn thận, nếu lửa tắt thì con không đủ sức thu hồi được nó, là nó sẽ hại con và thiên hạ trong vùng này. Thầy đi lâu lắm là trong vòng ba hôm thôi. Đến giờ Dần ngày Dần mà thầy không về là con dùng huyết vượt tuổi tắt lửa trong lò chực kiếm thần tan đi. Con chớ cãi lời thầy mà mang họa và gieo tai ách cho nhân dân. Thầy cho con cuốn Bí Thư Tiên Kiếm để con xem mà áp dụng cách luyện thanh Ngũ Lô thần kiếm.

Công Tôn đại sư nói xong, đồng tử xin vâng mạng thầy.

Bây giờ Công Tôn đại sư đứng dậy nhìn chăm chú vào lò kiếm một lúc, tức thì hào quang trong lò tung tóe lên như muôn ngàn tia chớp và dần dần dịu xuống.

Đồng tử Hạc nhi bước lại ngồi thay thầy, chú hết ý chí tinh thần vô lò lửa.

Công Tôn đại sư thấy lửa trong lò sáng thêm lên ngài nghĩ thầm: “Hạc nhi đồng tử còn trẻ tuổi quá người khí trong người hần yếu nên không đủ sức nung thanh kiếm ra sắc đỏ. Không khéo thanh kiếm Ngũ Lô sẽ yếu đi”.

Ông dặn thêm đồng tử :

- Hạc nhi con. Con cứ lo luyện kiếm. Ta sẽ đóng chặt cửa động để không tiếp một ai cả. Con chớ xao lãng tinh thần mà mang khốn vì thần kiếm đã thành và sắp bay ra.

Nói xong người trở vào động đem ra ba viên linh đan bỏ vào mồm đồng tử Hạc nhi và bảo :

- Con hãy nuốt mấy hạt linh đan này để tăng thêm sinh lực. Thầy phải đi, công việc chỉ trông cậy một mình con mà thôi.

Nói xong Công Tôn đại sư nhảy lên nóc động trở tài phi đằng độn kiếm bay xuống Hoàng Hoa thôn.

Than ôi! Vì việc cứu học trò mà Công Tôn đại sư phải tan tành thần động, phải mang tội với thầy và anh hùng trong thiên hạ, người phải lặn lội suốt mấy mươi năm trời để cứu độ người mới chuộc lại tội vô tình gây ra. Thật có ai ngờ...

2. Chương 2: Lữ Quái Tặc Gặp Lão Kỳ Nhân

Nhắc lại từ hôm Dương Bư bắt được Thanh Y hiệp sĩ đến nay vừa đúng bảy ngày.

Bữa nay chúng nhóm tại sảnh đường đem chàng ra xử tội.

Thiết Đầu Tử và Dương Bư nhất định hành quyết chàng dù Đại Ác hòa thượng hết lòng ngăn trở. Đại Ác đành chiều theo nhưng trong lòng núng sợ Công Tôn đại sư vì hần biết mình khó lòng cự địch lại với người.

Bây giờ vừa đúng canh trưa, chúng trói Thanh Y ra và trói chàng vào cây cột to lớn ở giữa sảnh đường.

Dương Bư quát mắng chàng :

- Thằng khốn kiếp kia. Hôm nay mi đã đến ngày tận số.. Trước khi so với tiên tổ mày muốn nói điều chi chẳng?

Thanh Y nổi giận quát mắng :

- Lữ khốn nạn kia. Ta là kẻ đường đường chính chính há đi theo nói chuyện với lũ chúng mày. Ta e sư phụ ta đến đây thì lũ ngươi không còn đất chôn thân.

Dương Bư tức giận hần quát bọn thủ hạ đánh Thanh Y cho đã tức. Được lệnh bọn đầu trâu mặt ngựa kia quát còn đập bừa vào đầu của Thanh Y.

Thanh Y vận nội công để chịu những ngọn côn đó, chàng thừa lúc một tên lại gần liền phóng chân lên đá khiến tên ấy văng vào vách nhà vỡ sọ ra chết ngay.

Dương Bư điên tiết hần quát lên một tiếng, rút phất lưỡi đao ra thì Đại Ác hòa thượng đã đưa tay ngăn hần lại và nói :

- Hiền đệ để mặc ta. Ta có cách làm cho hần không dám ngang ngạnh nữa.

Vừa lúc đó bỗng bọn thủ hạ chạy vào kêu la rồi rút một tên quỳ xuống tâu :

- Bẩm đại nhân, ngoài cửa có một tên hòa thượng dữ tợn, nó đến nhà ta khuyên giáo, không cho tiền nó nhất định không đi. Chúng con đánh nó thì bị nó đánh bư đầu vỡ trán cả.

Đại Ác hòa thượng là kẻ giang hồ lịch lãm nên thừa biết có kẻ nào đến gây sự liền bảo Dương Bưư :

- Hiền đệ ra xem thằng nào đấy. Chắc nó có thủ đoạn cao cường lắm mới dám đến đây tác quái.

Dương Bưư đang trong lúc giận hờn vớ lấy cặp đồng trùy to lớn chạy vút ra ngoài.

Đại Ác và Thiết Đầu Tử thấy vậy không yên lòng liền ra sau..

Dương Bưư chạy ra đến cửa, hần thấy một hòa thượng có vẻ hiền lành, ăn mặc toàn là áo nâu đang ngồi ngay ngưỡng cửa, xếp bằng đọc kinh, như không coi ai ra gì.

Phùng phùng nổi giận hần quát lớn một tiếng rồi vung hai quả trùy khổng lồ giáng xuống đầu hòa thượng.

Bọn bộ hạ đứng ngoài thấy chủ ra tay, chúng rùng mình nhắm mắt lại tưởng đầu hòa thượng sẽ tan ra như cám, đến khi nghe đánh chát một tiếng chúng mở mắt ra xem thì lạ thay hòa thượng vẫn ngồi đọc kinh mà Dương Bưư lui lại mấy bước.

Số là Dương Bưư giáng hai quả trùy xuống đầu hòa thượng thì người đưa nhẹ chiếc dùm mỗ lên gạt làm hai quả đồng trùy của hần văng ra. Cũng may mà hần tinh mắt nếu không thì hần cũng táng mạng bởi quả trùy dội lại.

Vừa sợ vừa giận, Dương Bưư múa tít hai quả trùy lên như gió thổi mây sâu, nhảy đến nhắm đúng đầu hòa thượng giáng mạnh xuống. Hần dùng đến tuyệt đỉnh công phu nên gân cốt trong người hần kêu răng rắc.

Hòa thượng thản nhiên như không, người đưa chiếc dùm mỗ nhỏ nhón lên gạt một lần nữa.

Lần này hai quả đồng trùy văng khỏi tay Dương Bưư, hần té nhào toạt cả hổ khẩu, còn lũ bộ hạ kêu khóc vì quả trùy chạm vào chiếc cột làm gãy hai vôi ngói rơi xuống ào ào.

Đại Ác hòa thượng và Thiết Đầu Tử đã ra đến. Thoạt trông thấy quái tăng Đại Ác thất sắc kêu lên

- Trời! Công Tôn đại sư.

Lão quái tăng kia chính là Công Tôn đại sư, người nghe ai gọi đến tên mình liền ngược lên nhìn và đứng ngay dậy cười nói :

- Đại Ác hòa thượng cũng có mặt nơi đây à?

Đại Ác run lên vì lo sợ, còn Thiết Đầu Tử không biết Công Tôn đại sư lợi hại nên hần quát lên như sấm

- Cầu tặc Công Tôn chớ hợm mình. Ta nguyện đưa mày về chín suối.

Nói xong hần rút chín ngọn phi xoa ra, ném vút vào hông Công Tôn và vung thanh kiếm Nghê Thường thành một đạo bạch quang chém xả xuống đầu đại sư.

Công Tôn đại sư thấy chín ngọn phi xoa bay đến như một trận mưa rào liền vẫy tay áo tức thì một luồng lãnh khí bay ra thổi dạt phi xoa đi nơi khác và vung chiếc dùm mỗ gạt phắt lưỡi kiếm Nghê Thường lộn lại.

Choang một tiếng, hai thứ binh khí chạm vào nhau tóe lửa ra làm kẻ đứng ngoài choáng óc bưng tai.

Thiết Đầu Tử tê dại cả cánh tay, thanh kiếm Nghê Thường là một vật chí báu mà lúc ấy cong veo như một vành cung. Hần lại vung thanh kiếm thẳng lại và đưa mắt sợ hãi nhìn Công Tôn đại sư.

Công Tôn đại sư cất tiếng cười khanh khách, người nói :

- Lão đến đây không muốn cùng các ngài gây sự tranh đấu mà chỉ muốn xin tên đồ đệ bị các ngài bắt giam. Nó còn dốt nát nên mới làm chạm đến các ngài. Xin các ngài nên cho lão phu đem nó về.

Dương Bưư và Thiết Đầu Tử tuy sợ nhưng tức quá đâm liều. Cả hai cùng vận dụng hết tuyệt đỉnh công phu, kẻ múa bấu đao người vung ngọc thước vay đánh Công Tôn đại sư.

Thấy cả hai mang những thế chí mạng ra toan hạ mình Công Tôn đại sư bưng giận. Ngài nghĩ thầm: “Ta muốn giữ hòa khí không muốn làm thương tổn lòng tự ái của người mà gây thù oán, nhưng đã đến nước này thì ta đành phải ra tay”.

Công Tôn đại sư quát lên một tiếng và vung chiếc dùi mõ lên theo thế Liên Hoa Bát Bộ đánh thốc vào ngực Dương Bưu làm hắn hoảng hốt vội nhảy ra né tránh.

Đại sư xoay qua thế Bát Quái Càn Khôn vung chiếc dùi mõ Đông Tây Nam Bắc biến hóa muôn vạn cửa áp đảo Thiết Đầu Tử làm hắn thoát mồ hôi ra như tắm.

Cây ngọc thước của Thiết Đầu Tử xưa nay tung hoành trong thiên hạ mà hôm nay không phương vùng vẫy trước chiếc dùi mõ của đại sư. Cây báu đao của Dương Bưu cũng không làm sao áp đảo được người.

Đại Ác hòa thượng thấy thế nguy nên không đành đứng ngoài xem nữa, hắn vung thiền杖 theo thế Hoàn Sơn Tróc Quái nhảy vào đâm thốc ngọn trượng vào hạ bộ Công Tôn đại sư nhanh như gió.

Thấy đà trượng bay quá mạnh, đại sư không dám coi thường liền vung chiếc dùi mõ gạt mạnh một cái.

Một tiếng choang vang rền phát ra khiến mọi người bưng tai nhắm mắt. Đại Ác hòa thượng gần toát hổ khẩu tay mà Công Tôn đại sư lùi lại một bước, người chép miệng :

- Khá đó, nhưng ráng mà giữ mình cho khéo léo kẻo chết không còn hồn.

Nói xong người vung chiếc dùi mõ như mưa sa gió táp quyết hạ ba tên ác quái.

Đại Ác hòa thượng tuy sợ nhưng không hề nao núng, hắn tin ba người áp đảo một thì dù Công Tôn có tài ba xuất chúng đến đâu cũng khó lòng thắng được một cách dễ dàng.

Đại Ác lập tức đem bài Thái Ất thần trượng ra quyết liều mạng với Công Tôn đại sư vì hắn biết trận này một mất một còn.

Thấy Đại Ác mới vào mà giở ngay bài trượng ấy, Công Tôn đại sư cả giận nghĩ thầm: “Nó quyết giết mình nên dùng bài thần trượng ghê gớm kia. Cha chả ta lấy đức hiệu sinh mà tha cho bọn nó, mà nó nào biết ơn ta. Nếu ta đánh mãi thế này thì bất tiện, vì ba chúng nó là kẻ ghê gớm trong đời này. Tài ba của chúng hợp lại thì khó ai thắng được bằng kiếm côn quyền thuật. Ta dầu có đánh đến bao lâu thì cũng chỉ thế này mà thôi. Âu ta hãy dùng thế khác để cứu học trò ta về thần động cho rồi”.

Nghĩ thế Công Tôn đại sư liền chuyển hết thần lực gạt phắt ba thứ khí giới của bọn quái tặc ra và lùi lại hét to :

- Bọn khốn kia bọn người ỷ nhiều hiếp ít sao gọi là anh hùng trong thiên hạ. Ta không phải sợ bọn bây, nhưng ta nể tình sư huynh sư phụ các người mà không nở xuống tay độc. Bọn người mau mau mang Thanh Y ra trả ta thì muôn sự đều thôi. Nếu các người còn kháng cự thì phen này chó trách ta sao xuống tay độc.

Đại Ác hòa thượng chưa kịp nói thì Thiết Đầu Tử đã quăng cây gậy ngọc thước lên không hóa ra một đạo thanh quang đâm bổ nhào xuống đầu Công Tôn miệng hét :

- Cầu tặc chó lộng ngôn. Ta nguyện một còn một mất với mày.

Công Tôn thấy hắn dùng đến kiếm thuật tối diệu, người không dám khinh thường liền với tay rút thanh kiếm Thủy Thụ ra đảo bộ thành thế Hồng Mai Lạc Diệp gạt luồng thanh quang ngược trở lại.

Thiết Đầu Tử cả giận vội giửa mặt lên trời vận khí Thiên Cương thổi vào luồng ngọc thước thúc luồng thanh quang đánh thật dữ.

Luồng thanh quang nổ ầm ầm vang động, to rộng thêm ra chỉ trong một loáng gian nhà trước cửa Dương Bưu bay rạt cả còn lại một khu đất trống. Lũ bộ hạ của hắn bị bụi đầu vỡ trán vì ngói vôi bay như đạn bắn.

Dương Bưu thấy Thiết Đầu Tử đem toàn lực ra áp đảo Công Tôn, hắn hoảng sợ vận động nội công để đứng vững và khoa thanh đao nhảy vào chém vút vào cổ đại sư.

Đại Ác hòa thượng thấy sự thế đã đến hồi không thể đứng được hắn chép miệng :

- Thôi thế là phải gây nên mối thâm thù. Từ đây ta khó lững mà yên thân được.

Nói xong hắn rút lưỡi kiếm nhỏ xíu như chiếc lá tre bên mình và quăng lên thét lớn :

- Công Tôn mi chó tự phụ ngông cuồng, xem kiếm ta lấy đầu mi.

Ghê gồm thay cho luồng hào quang của Đại Ác hòa thượng, thanh thần kiếm của hắn vừa bay lên đã phát ra một trận lãnh khí ghê hồn làm cây cối bên ngoài ngã đổ như gặp một cơn bão.

Luồng thanh quang của Thiết Đầu Tử ghê gồm là thể mà phải bay rạt ra và bị cuốn hút vào luồng hoàng quang, phát ra một tiếng kêu rền như tiếng chuông to và sắp tan.

Thiết Đầu Tử vội thu ngay luồng thanh quang về còn Dương Bưư hoảng hốt vội nhảy ra ngoài vì sợ luồng hoàng quang chém phải.

Còn Công Tôn thoát trông thấy luồng hoàng quang người hoảng kinh rú lên :

- Trời! Thanh Kinh Nghê của Đạt Ma sư tổ. Thằng Đại Ác sao lại có được. Chẳng là ta nguy mất.

Đại sư vội vận động hết công phu quảng thanh Thủy Thụ lên cao hóa thành một đạo bạch quang chống lại với luồng hoàng quang, nhưng thanh Thủy Thụ không phải là thanh kiếm có thể chống lại nổi, nên luồng bạch quang của Công Tôn phút chốc bị đè bẹp xuống.

Công Tôn đại sư thấy nguy cơ sắp đến người kinh hãi vội vàng hé miệng phun ra một đạo bạch quang nữa xoay tít trên đầu Thiết Đầu Tử và Dương Bưư rồi nhảy vọt vào trong chém băng xích sắt giải thoát cho Thanh Y. Người cấp chặt chàng vào nách chạy bay ra ngoài thì vừa lúc thanh Thủy thụ của người bị luồng hoàng quang đánh vỡ tan như cám.

Một tiếng nổ vang trời động đất vang ầm lên, luồng hào quang to rộng ra như một quả núi chụp xuống đầu đại sư.

Công Tôn vội dùng phép phản phong nhuyển khí dùng hơi sức trong người cản bắt đạo hào quang và thanh bạch quang áp đảo Thiết Đầu Tử trở lại rồi dùng hết sinh lực phóng đạo bạch quang đánh mạnh vào luồng hoàng quang.

Hai thanh thần kiếm chạm nhau ngân vang một tiếng chuyển động trời đất. Đại sư thấy luồng bạch quang của mình nhỏ như sợi chỉ người không còn hồn vía liền bắt quyết thu kiếm lại và dùng kiếm độn chạy thẳng một mạch.

Đại Ác hòa thượng biết nếu mình để Công Tôn đại sư sống thì khó lòng nên hắn dùng kiếm độn đuổi theo.

Thế là trên không trung một luồng bạch quang bay trước và luồng hoàng quang đuổi theo sau.

Thiết Đầu Tử biết phép độn kiếm nên hắn dùng kiếm độn đuổi theo, chỉ có một mình Dương Bưư ở lại. Hắn kinh hồn vì trận ác chiến vừa qua lại khiếp cho tài thần kinh quỷ khốc của Công Tôn đại sư và sư huynh Đại Ác.

Công Tôn dùng kiếm độn chạy không biết bao nhiêu dặm bỗng nghe phía sau gió thổi ào ào, người quay đầu lại nhìn và khiếp hãi khi thấy luồng hoàng quang to lớn đuổi theo rất gấp.

Công Tôn kinh hãi nghĩ thầm: “Không biết sao thằng Đại Ác lại lấy được thanh Kinh Nghê của Đạt Ma sư tổ. Chao ôi! Anh hùng trong thiên hạ có lẽ chết với nó chứ chẳng không? Mạng ta có lẽ đành bỏ tay về nó rồi”.

Đại sư thu hết sinh lực dùng hết tài phi đặng kiếm độn bay nhanh hơn gió. Người nghĩ thầm: “Dù sao nếu ta chạy về được thần động thì ta không còn sợ lắm. Có lẽ thanh Ngũ Lôi thần kiếm đã gần thành. Ta sẽ dùng nó cự lại thanh Kinh Nghê của Đạt Ma sư tổ cũng có lẽ được. Ta theo phép Bí Thư Tiên Kiếm luyện nên thanh Ngũ Lôi bao nhiêu năm tháng. Nếu đúng kỳ thì nó là một thanh thần kiếm ghê gồm trong đời. May mà nó cứu ta thoát chết”.

Đại Ác hòa thượng thấy Công Tôn chạy nhanh quá, hắn cả giận nghĩ thầm: “Nếu ta không giết được thằng Công Tôn thì ta nguy lắm. Việc bí mật của thanh Kinh Nghê có lẽ bị tiết lộ và mạng ta cũng khó toàn được. Đã đến nước này ta phải cố giết nó cho biệt tích là xong”.

Đại Ác hòa thượng cố bay theo Công Tôn nhanh như bão cuốn, và nhờ thanh Kinh Nghê giúp sức nên hắn theo gần kịp đại sư.

Đại sư chạy bất kể về Huyền Phong sơn, người hy vọng thoát chết khỏi thanh Kinh Nghê ghê gồm của Đại Ác hòa thượng...

* * * * *

Nhắc lại Hạc nhi đồng tử vâng lời thầy ngày đêm tĩnh tọa, dùng hết ngưng thần hun lò lửa đỏ luyện thanh Ngũ Lôi thần kiếm.

Đến nay vừa đúng ba ngày đêm. Lò lửa đỏ hôm nay trở nên xanh lè và nóng ran như đốt khô vách đá xung quanh.

Một vài miếng đá nứt ra vì nóng. Còn Hạc nhi đồng tử tuy được đại sư rèn luyện từ nhỏ da thịt cậu cứng rắn như đồng thép thế mà lúc ấy cậu cũng như ngồi trong lò lửa nóng.

Cậu nhớ lời thầy dặn là đứng ba ngày mà đại sư không về thì tưới huyết vượn vào lò để hủy bỏ thanh thần kiếm vì nếu thần kiếm bay ra, cậu không đủ sức thu lại. Như vậy thanh kiếm sẽ sát hại cậu và sát hại mạng người trong vùng.

Hạc nhi thấy thầy về sai hẹn cậu nóng lòng như lửa đất. Đã mấy lần cậu toan tưới huyết vượn cho lò lửa tắt, nhưng cậu nghĩ lại thầy mình đã tốn bao nhiêu công phu suốt đêm ngày, rèn luyện thanh thần kiếm Ngũ Lôi đã gần mười mấy năm nay, từ lúc cậu mới lên núi đến giờ.

Nếu hủy thanh kiếm đi thì công phu của thầy, tan như tuyết rơi trong nắng.

Hạc nhi không đành lòng hủy bỏ thanh thần kiếm. Cậu xem kỹ tập Bí Thư Tiên Kiếm và nhất quyết dùng sức mình để thu thanh thần kiếm Ngũ Lôi.

Nhờ nuốt mấy viên linh đan của Công Tôn đại sư nên cậu thấy trong mình khỏe mạnh và hăng hái lạ thường. Cậu tin chắc mình sẽ thu được thanh thần kiếm lúc bay lên.

Ngày Dần giữa giờ Dần đã trôi qua. Đến cuối giờ Dần tức thì có tiếng nổ ầm ầm như tiếng sấm như trời long đất lở.

Cả một khu thần động bằng vách đá mà cũng rung rinh như nhà tranh trong gió lớn.

Hạc nhi đồng tử kinh hồn. Cậu biết đến giờ thanh thần kiếm bay lên liền nhổm dậy vận nội công cho toàn thân nặng như núi, cậu vận hết ngưng thần tay bắt quyết Ngũ Lôi dùng theo phép dạy trong Bí Thư Tiên Kiếm.

Vừa lúc ấy những tiếng nổ vang trời ầm lên, chớp lóe lên rầm rầm, lóe sáng xanh cả thần động. Vách đá bay lên rào rào như có một trận mưa đá.

Ánh trắng chiếu vào làm Hạc nhi kinh hồn vì biết động phủ bị thanh kiếm làm tan cả. Ngũ Lôi kiếm như được rộng chỗ hoạt động nên to rộng ra làm tối tăm cả một vùng, sét nổ ầm ầm lên chớp lóe lên càng dữ.

Hạc nhi kinh hồn cậu giữ vững ấn quyết bước đến ba bước và quát to :

- Thần kiếm sao không trở về.

Tiếng thét cậu vừa dứt thanh thần kiếm bay vút trở lại. Bỗng nhiên Hạc nhi thấy mình mất hết ngưng thần, trước mặt một luồng khí đen bay trở lại vút vào người cậu. Lẽ ra theo phép thì cậu cứ đứng yên giữ vững tay quyết thì thanh kiếm sẽ về tay cậu.

Đang này thấy luồng khí đen bay trở lại ra mình dữ dội quá cậu sợ quá nhớ đến lời thầy mình dặn là mình không đủ sức thu phục thanh kiếm và sẽ bị hại vì nó, nên cậu mất cả tinh thần, liền nhảy lui và điều khiển theo phép cho nó bay giạt ra ngoài.

Vì thế nên tay quyết cậu không vững, thanh kiếm đi quá đà không trở về được bay vút đến phía Hạc nhi.

Cậu đồng tử hoảng sợ vội phóng thanh Thủy Thư của thầy ban cho mình giữ thần động lên ngăn cản và nhảy lùi lại.

Nhưng chỉ một tiếng nổ rầm lên lửa chớp sáng rực là thanh Thủy Thư tan như cám, đà kiếm Ngũ Lôi bay nhanh qua chém băng cả cánh tay cậu.

Hạc nhi đau quá rú lên và té lăn xuống đất.

Thanh kiếm không người điều khiển bay ra ngoài và giạt xuống khu rừng dưới chân Huyền Phong sơn.

Thanh Kiếm Ngũ Lô bay đến đâu, cây cối ngã đổ đến đâu, sấm chớp ầm ầm vang động cả trời đất.

Dưới Huyền Phong sơn có ba vị kiếm khách đại tài, đồ đệ của Linh Chân đại đức tổ sư, ba người đến thăm Công Tôn, vừa đi đến đâu thấy sấm nổ rầm rầm, chớp vang chuyển động; một luồng hắc khí nóng như lửa đốt từ trên Huyền Phong sơn bay xuống, khí thể như xô trời chuyển đất, cả ba vị kiếm khách kinh hồn mất vía không biết ai phóng kiếm quang ghê gớm như vậy.

Hoàng Văn Tử và Phi Vân Tử hoảng hốt bảo đại sư huynh là Vạn Thánh Vân :

- Chết mất sư huynh ạ! Luồng kiếm của ai mà ghê gớm quá. Trong đời chắc không thanh kiếm nào sánh kịp. Ta chạy nhanh không thì nguy mất.

Cả ba dùng ngay phép phi đằng độn kiếm chạy như bay biến.

Thanh Ngũ Lô không người điều khiển nên nó bay giạt theo ba vị kiếm khách như thác đổ mây tuông làm ba vị kinh hồn.

Hoàng Văn Tử và Phi Vân Tử không còn chần chờ nữa liền tung lên hai thanh kiếm quang của hai người để cản lại.

Một tiếng nổ rung trời làm rền cả một vùng rừng núi, hai thanh báu kiếm của hai vị kiếm khách lừng tiếng trên đời chạm vào thanh Ngũ Lô tức thì tan tành như tro bụi.

Liền khi ấy thanh Ngũ Lô sa xuống chém hai vị kiếm khách đứt làm đôi.

Vạn Thánh Vân rú lên một tiếng kinh người, dùng hết tốc lực của phép phi đằng độn kiếm bay luôn trong khoảng trời mây.

Vừa lúc đó Công Tôn đại sư chạy về đến, thấy thanh Ngũ Lô thần kiếm bay lên dữ dội như vậy, người nhảy xuống đất buông Thanh Y ra và bắt quyết điều khiển thanh Ngũ Lô bay ngược trở lại chém xả vào mình Đại Ác hòa thượng.

Đại Ác hòa thượng đuổi Công Tôn gần kịp hấn toan tung thanh Kinh Nghê giết chết Công Tôn cho rồi, nhưng khi thấy đại sư nhảy xuống đất và rồi luồng hắc khí bay lên dữ dội, khí nóng ran người, sấm nổ ầm ầm, hấn kinh hoàng tưởng có người kỳ tài đánh giúp Công Tôn liền sa xuống đất ném thanh Kinh Nghê lên kháng cự lại.

Thanh Ngũ Lô thần kiếm quả là một thanh kiếm lợi hại phi thường trong đời hiếm thấy. Thanh Kinh Nghê của Đạt Ma sư tổ ghê gớm như vậy, xưa nay không thanh kiếm của vị kiếm khách nào sánh kịp mà lúc ấy bị thanh Ngũ Lô đè bẹp xuống như sắp gãy tan đi.

Đại Ác kinh hồn khiếp vía vì chưa từng thấy trên đời có thanh kiếm nào ghê gớm như vậy. Hấn tưởng đâu có Linh Chân đại đức tổ sư hạ phàm giúp Công Tôn nên có ý sợ, vì trong thời bấy giờ chỉ có tổ sư là cầm đầu về môn kiếm thuật mà thôi.

Hấn vội vận khí Thiên Cương thổi vào luồng hoàng quang nhưng luồng hoàng quang bị hắc khí của thanh Ngũ Lô che khuất cả.

Hấn kinh hồn vội thu kiếm về và dùng kiếm độn chạy trốn.

Công Tôn không muốn sát hại hấn nên người thân thanh Ngũ Lô lại.

Công Tôn đại sư thấy cả một khu rừng bị tàn phá người hoảng sợ nhủ thầm: “Thật may mà ta về kịp. Kiếm Ngũ Lô đầu tàn phá khu rừng này cũng không quan hệ mấy nếu nó bay xuống xóm làng thì tội ta để đầu cho hết”.

Bỗng người giạt mình vì Thanh Y hiệp sĩ rú lên :

- Sư phụ ơi! Có xác chết của ai như là...

Công Tôn đại sư vội chạy đến xem, người hoảng kinh rú lên :

- Trời! Hoàng Văn Tử và Phi Vân Tử. Sao mà hai người chết thê thảm thế này.

Công Tôn sực nghĩ ra người nói :

- Chết mất rồi. Thanh Ngũ Lôi thần kiếm của ta sát hại mất hai vị đạo huynh Hoàng Văn Tử và Phi Văn Tử rồi. Ta biết trả lời làm sao với các bậc anh hùng trong thiên hạ. Chao ôi! Ta có ngờ đâu có sự đã xảy ra ghê gớm thế này.

Thanh Y vội quỳ phủ phục dưới chân thầy và run sợ :

- Vì con mà sư phụ phải nhọc công đi cứu, khiến không ai xem coi thần động để đến đổi thần kiếm Ngũ Lôi sát hại hai vị sư thúc. Con dù chết cũng chưa hết tội.

Công Tôn đại sư đứng chết sững giây lâu người thở dài lẩm bẩm :

- Thế là công tu luyện của ta đành phó theo giòng nước. Chỉ tại Hạc nhi không vâng lời ta mà hai vị đạo huynh phải bỏ mạng. Từ nay ta dù có đứng đầu cả kiếm khách trong đời, nhưng không thể cầm đầu môn tiên kiếm được. Oan nghiệt không đâu lại buộc vào mình ta thế này. Từ đây danh ta đành phải chôn vùi trong rừng kiếm khách.

Thanh Y ngậm ngùi nói :

- Sư phụ đâu có lòng ác với nhị vị sư thúc, chắc ai cũng xét thấu cho lòng sư phụ.

- Ta dù không có lòng ác hại nhị vị sư đệ ta. Nhưng ta nói làm sao với Linh Chân đại đức tổ sư với Vạn Thánh Văn sư huynh. Thầy ta chắc đâu dung tha ta được. Có lẽ ta phải chết để đền tội.

Thanh Y cả sợ nói :

- Thưa sư phụ, sư phụ không nên nghĩ lầm như vậy. Các Tổ sư đều là những bậc chí tôn đáng kính, lẽ đâu không xét cho sư phụ hay sao mà còn bắt tội. Theo con nghĩ sư phụ nên đi động phủ để tổ sư phát lạt.

Công Tôn đại sư chưa nói gì thì có tiếng quát to như sấm :

- Hay cho Công Tôn đại sư. Nhà người dám phóng kiếm giết đồng đạo, sát hại kẻ đồng môn phái. Ta quyết trừ người để làm gương cho anh hùng thiên hạ.

Công Tôn và Thanh Y giật mình ngược mắt nhìn thì Vạn Thánh Văn oai nghiêm đứng trước mặt, đôi mắt người long lên sóng sọc tay khoa thanh kiếm báu thành một luồng đỏ rực úp xuống đầu Công Tôn đại sư, khí thế như một quả núi rơi xuống.

Công Tôn khiếp hãi vội nắm tay Thanh Y nhảy lùi và nói to :

- Xin sư huynh dừng tay, đệ có lời bày tỏ.

Vạn Thánh Văn bình sinh là một người điềm đạm trầm tĩnh mà lúc này trở nên một kẻ điên cuồng, người quát to lên :

- Ta với người không còn đứng chung trong trời đất. Phải có một kẻ chết.

Nói xong luồng hồng quang ở người như trận bão rơi xuống đầu Công Tôn.

Thấy thế nguy Công Tôn vội đưa thanh Ngũ Lôi lên đỡ. Một luồng hắc khí bay ra, hơi nóng ran người. Hai thanh kiếm chạm vào nhau ngân lên một tiếng nghe choáng óc.

Thanh Y đứng ngoài, chàng lạnh toát người vì thấy sư bá quyết giết sư phụ mình. Chàng còn lạ gì tài ba ghê gớm của Vạn Thánh Văn, người là đại đồ đệ của Linh Chân Đạo Đức pháp lực vô biên đã được liệt vào hàng đệ nhất trong đời. Thầy chàng khó mà chống cự nổi.

Vạn Thánh Văn thấy Công Tôn mới đỡ một kiếm mà thanh kiếm mình kêu ran một tiếng muốn gãy, người kinh hãi vì thanh kiếm báu của mình trong đời hiếm có, chém sắt như chém bùn, xưa nay anh hùng trong thiên hạ đều khiếp sợ thanh kiếm ấy mà sao nay lại hèn kém quá như thế.

Uất ức quá Vạn Thánh Văn vung kiếm chém tiếp một nhát nữa theo thế tối độc trong bài Phong Vũ kiếm. Công Tôn kinh hồn vội quay thanh kiếm Ngũ Lôi quanh để bảo vệ thân.

Thanh Dương Hồng kiếm của Vạn Thánh Văn chạm vào thanh Ngũ Lôi một lần nữa tức thì ngân lên một tiếng vang nghe long óc. Thật ghê gớm thay cho thanh Ngũ Lôi thần kiếm, nếu không có nó thì Công Tôn

khó thoát khỏi nguy với vị sư huynh tài trên mình gấp bội lại phần uất đem hết sức mạnh ra quyết đấu với kẻ nghịch.

Công Tôn không biết làm sao để giải tỏa oan tình thì bỗng Vạn Thánh Vân rú lên một tiếng, ông nhảy lùi lại khi thấy lưỡi kiếm Dương Hồng của mình lòe ra lửa xanh. Ngày luyện kiếm sư phụ ông bảo lúc tranh đấu mà thấy thanh Dương Hồng lòe ra lửa xanh thì phải tay địch có thanh tiên kiếm lợi hại phi thường. Nếu không thu kiếm lại thì nó bị gãy mất.

Vạn Thánh Vân tức giận sôi bọt mồm, ông điên tiết nên đâm liều lĩnh vùng thanh Dương Hồng dùng một thế chí độc trong bài Phong Vũ kiếm thích lưỡi kiếm vào yết hầu Công Tôn.

Thanh Y thấy thế nguy độc ấy, chàng rú lên một tiếng nhắm mắt lại như không nỡ nhìn thầy mình chết một cách thê thảm như vậy...

* * * * *

- Thừa sư bá. Sư phụ con không hề sát hại nhị vị sư bá. Đây chẳng qua là do sự rối ro mà thôi. Tiểu đệ xin thưa cho sư bá rõ.

Vạn Thánh Vân hơi nguôi cơn giận, người quát hỏi Thanh Y :

- Thầy ngươi không giết nhị vị sư phụ ta thì còn ai giết nữa?

Thanh Y vội trần tình việc thầy mình đi xuống thôn Hoàng Hoa giao cho Hạc nhi đồng tử việc luyện kiếm nơi thần động và khi thua Đại Ác hòa thượng chạy về đến đây thì mới thấy sự tình như vậy.

Chàng lạy sư bá và nói :

- Việc như thế xin sư bá thương tình mà tha tội cho sư phụ con. Dù sư bá có giết sư phụ con thì chuyện đã rồi, mà sư bá còn mang tiếng giết người đồng đạo thì sao phải là người đạo đức cao diệu.

Vạn Thánh Vân nghe Thanh Y trần tình mọi nỗi, người nguôi ngoai cơn giận thở dài bảo Công Tôn đại sư :

- Ta vì uất quá mà có lỗi với sư đệ. Thôi thôi bây giờ ta hãy lo thu táng cho hai sư đệ ta kéo thi hài bọc lộ thắm thiết như thế kia thì làm sao cho đành lòng. Than ôi! Ta không ngờ việc rủi ro như thế được. Hai sư đệ ta suốt đời vì dân vì nước mà lăn thân trong vòng nguy khốn, cứu khốn phò nguy mà nay lúc nhắm mắt lại chết thảm như thế này.

Công Tôn đại sư và Thanh Y đều ứa nước mắt làm Vạn Thánh Vân cũng rung rung nước mắt.

Cả ba bọc thi hài hai kẻ xấu số vào chiếc áo ngoài và dùng thuật phi hành lên đỉnh Huyền Phong sơn.

Thay Hạc nhi đồng tử nằm chết giấc, cánh tay trái đứt ra, Công Tôn đại sư vừa thương vừa giận, ngài nói :

- Đáng số thay chó nghiệt đồ. Nếu mi nghe lời thầy thì đâu đến nỗi như vậy.

Thanh Y chạy đến vực Hạc nhi dậy và nói :

- May ra Hạc nhi còn sống được.

Vạn Thánh Vân cùng Công Tôn để hai thi hài xuống và đến xem thì thấy Hạc nhi mặt như giấy vàng, có lẽ cậu đồng tử bị máu ra quá nhiều.

Vạn Thánh Vân động lòng thương hại, người trao cho Thanh Y vài viên linh đơn và bảo :

- Hiền đệ hãy mang Hạc nhi vào động và tán nhỏ thuốc này ra cho nó uống, rồi thoa bên ngoài vết thương. Còn ta và sư phụ nhà ngươi lo an táng thi hài hai vị sư bá người.

Công Tôn gạt nước mắt hỏi Vạn Thánh Vân :

- Bây giờ sư huynh muốn an táng nhị vị sư huynh ở Huyền Phong sơn này à?

- Đúng như vậy. Nhị vị sư đệ không may chết ở đây ta nên mai táng nơi đây. Đây là một ngọn núi rất tốt.

Công Tôn lo lắng hỏi :

- Chúng ta không phải đệ trình lên sư tổ để người định liệu sao?

Vận Thánh Vân lắc đầu buồn buồn nói :

- Thôi đi hiền đệ. Chớ làm sư tổ đau lòng khi trông thấy hai thi hài đồ đệ mình. Ta nên an táng kẻ bạc phước rồi báo tang sau.

Hai người rút kiếm đào đá thành huyệt và để xác hai kẻ bạc mệnh vào ruột một thân cây vừa khoét, rồi đặt vào huyệt lấp đá lại thành một mộ tròn.

Vận Thánh Vân đặt trên đầu đồng đá một bia đá to và lấy ra mũi kiếm khoét trên mặt bia mấy dòng như sau:

“Hoàng Văn Tử, Phi Vân Tử chi mộ”.

Cả hai cùng quỳ xuống trước mộ kẻ bạc mệnh và khóc tức tưởi.

Công Tôn đau lòng và hối hận vô cùng, người lầm thềm nguyền ước: “Em vô tình để nhị vị sư huynh phải vong thân. Em xin thay vị sư huynh mang kiếm xuống núi suốt đời làm việc nghĩa”.

Hai người xót tình sư đệ, tình đồng đạo nên khóc nức nở như những kẻ phàm nhơn.

Thanh Y ra đến, chàng quỳ sau lưng sư phụ và sư bá và không cầm lòng chàng để rơi hai giò lệ.

Một lúc sau, Vận Thánh Vân đứng lên và bảo Công Tôn :

- Hiền đệ đứng dậy. Ta biết hiền đệ hối và khổ lắm rồi. Bây giờ hiền đệ nên về đại động thú tội cùng sư tổ. May ra người sẽ xá tội cho. Giờ đây ta cần phải đi xa vì bọn Vạn Hoa thất quái đang hoành hành toan giết bỏ hết anh hùng trong thiên hạ. Chúng lập cơ quan khắp nơi để cướp bóc lương dân, cùng a dua với lũ tham quan ô lại để hành hạ ức hiếp dân chúng.

Công Tôn đại sư nói :

- Sá gì bọn Vạn Hoa thất quái mà sư huynh phải nhọc lòng như vậy. Bọn nó tài cán là bao.

- Hiền đệ lắm rồi. Ngày nay bọn nó tài nghệ hơn xưa nhiều. Vạn Thế Long Trấn Sơn Hổ có lẽ nguy với nó vì nó trả thù việc bại trận năm xưa.. Ta nghe đâu Trấn Sơn Hổ đến Hoàng Hoa thôn gây sự cùng bọn Dương Bưu và bọn Vạn Hoa thất quái cũng đang đến để giúp bọn kia. Như thế Trấn Sơn Hổ làm sao địch lại.

Công Tôn lo sợ nói :

- Sư huynh coi chừng thằng Đại Ác hòa thượng. Không biết làm sao nó có được thanh kiếm Kinh Nghiê của Đạt Ma sư tổ, cây kiếm ấy là vật chí bảo đệ suất chết vì nó. Cây Thủy Thụ của đệ đã tan tành.

Bây giờ Vận Thánh Vân sực nhớ lại mới ngạc nhiên hỏi :

- Còn hiền đệ luyện được thứ kiếm gì mà ghê gớm thế. Thanh Dương Hồng của ta cũng bị nó phá mất. Ta chắc trên đời này không có ai có thanh kiếm như vậy.

Công Tôn không dám giấu liền thưa thật :

- Kiếm ấy đệ luyện gần mười năm theo tập Bí Thư Tiên Kiếm của một kỳ nhân khi qua núi này trao lại cho đệ. Chính tiểu đệ cũng không ngờ sức mạnh nó có thể như thế.

Vận Thánh Vân giật mình hoảng sợ nói :

- Cha chả. Hiền đệ có tập Bí Thư Tiên Kiếm hay sao? Tập Bí Thư ấy là của Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư ngày trước truyền lại. Kẻ nào có phước duyên mới được nó. Hiền đệ được tập Bí Thư Tiên Kiếm ấy tức là hiền đệ cầm đầu môn kiếm trong đời.

Công Tôn ngạc nhiên hỏi :

- Đại huynh nói thật thế.

Vận Thánh Vân quả quyết nói :

- Ngày xưa các vị sư tổ cầm đầu các môn phái đều đổ máu bao phen mới tranh giành được tập Bí Thư Tiên Kiếm. Nay hiền đệ khi không mà được thì phải cố mà giữ nó cho kỳ được. Nếu hiền đệ sơ sẩy thì nguy lắm đó.

Công Tôn nói ngay :

- Sao lại nguy?

- Bọn kỳ tài trong đời ai không muốn làm bá chủ các phái võ hiện thời. Cái danh dự tối thượng ấy nếu có tập Bí Thư Tiên Kiếm là chắc chiếm được ngay. Nếu để thiên hạ hay biết thì họ sẽ chiếm mất mà hiền đệ tránh sao khỏi phải bị nguy hiểm.

Công Tôn đại sư ngạc nhiên nói :

- Đại huynh đạo cao đức rộng nên biết cả lẽ huyền vi trong trời đất. Đệ đức mỏng tài hèn làm sao thấu được. Nhưng nếu giữ tập bí thư kiếm mà nguy hiểm như vậy thì ta nên đem giao cho tổ sư cho phải phép.

Vạn Thánh Vân lắc đầu nói :

- Hiền đệ chớ làm thế. Ngày nay hiền đệ được phước duyên ấy nên giữ lấy. Ta chúc hiền đệ chóng tiến lên bậc vô thượng chí tôn. Nhưng nếu muốn đến địa vị ấy hiền đệ phải xuống trần làm một nghìn điều thiện để bù đắp ân đức trong đời mới được. Ta đây sau này không ra gì đối với hiền đệ.

Hai người còn đang hỏi chuyện thì bỗng một tiếng nổ long trời chuyển đất, bầu trời đang sáng bỗng tối sầm lại rồi một tiếng thét xé không khí làm mọi người giật mình.

- Lũ kia mau đem dâng ta tập Bí Thư Tiên Kiếm. Nếu không thì chớ trách ta sao xuống tay độc ác.

Vạn Thánh Vân ngược mắt nhìn người gay ra việc ghê gớm ấy, ông kinh hồn rú lên :

- Trời! Khốc Tiểu Quái Sư.

Công Tôn cũng kinh hồn còn Thanh Y cũng khiếp vía.

Khốc Tiểu Quái Sư là một vị thượng tăng kỳ quái bên Tây Tạng, hắn cầm đầu môn võ thuật xứ ấy. Tánh tình hắn vô cùng hung ác, hắn muốn làm gì thì làm, trên đời khó ai địch nổi.

Hắn là một tay ghê gớm, đạo thuật quỷ khiếp thần kinh tài tình đệ nhất. Hắn có thâm thù với các phái võ bên Trung Quốc nên thường hay sát hại các vị kiếm khách kỳ tài cùng các vị sư tổ các môn phái bên Trung Quốc.

Tất cả các môn phái đều thâm thù hắn, các vị sư tổ họp cả lại đánh đuổi hắn mà chỉ cầm đồng thôi. Nay bỗng nhiên hắn xuất đầu lộ diện nơi đây tài nào Vạn Thánh Vân không khiếp sợ.

Khốc Tiểu Quái Sư thét lớn ;

- Vạn Thánh Vân, mi là một tay kiệt liệt trong đời này, há mi không biết ta là tay lợi hại hay sao. Mau mau bảo Công Tôn mang tập Bí Thư Tiên Kiếm dâng ta. Nếu không cả lũ bây nát tan như tro mạt dưới gót chân ta.

Vạn Thánh Vân tuy là bậc kiếm khách siêu đẳng trong đời, nhưng sánh làm sao được với Khốc Tiểu Quái Sư là kẻ hơn tài mình gấp bội, trên cả thầy mình nữa, người kinh hoảng bảo Công Tôn đại sư :

- Hiền đệ nên mang tập Bí Thư Tiên Kiếm đem giao cho Khốc Tiểu Quái Sư cho rồi. Ta tài bèn sức mỏng không đủ sức giữ tập sách ấy.

Công Tôn đại sư tự lượng sức mình không sao địch nổi nên người rú rú đi vào động.

Thanh Y chạy theo thầy, chàng tuy nghe Khốc Tiểu Quái Sư là tay ghê gớm trong trời đất, nhưng chàng tiếc tập Bí Thư liền bàn :

- Nay sư phụ. Sư phụ sao lại mang món bảo vật kia cho kẻ ác đức ấy.

Công Tôn nghĩ ra liền nói :

- Tao giao cho kẻ ác đó thì sanh linh phải nguy với bọn nó. Nhưng nếu ta không giao thì làm sao ta sống được.

Thanh Y quả quyết nói :

- Thà chúng ta chết cả, nhưng quyết không giao tập Bí Thư cho hắc. Ta nên hy sinh cho người trong thiên hạ.

Công Tôn nghĩ ra liền nói :

- Hiền đồ nói phải lắm. Thôi thôi ta cũng liều cùng hắc một trận mất còn.

Thanh Y bàn thêm :

- Nhưng chắc gì hắc hơn nổi sư phụ. Thanh Dương Hồng của sư bá là vật chí bảo mà còn bị thanh Ngũ Lôi phá mất nửa là. Ta có thanh Ngũ Lôi thần kiếm thì còn sợ gì hắc.

Công Tôn đại sư tỉnh ngộ nghĩ thầm: “Thanh Ngũ Lôi Thần Kiếm là một thanh kiếm ghê gớm. Thanh Kinh Nghê còn thua thay. Ta có hy vọng cự lại Khốc Tiểu Quái Sư”.

Nghĩ vậy người vào lục trong người Hắc nhi lấy tập Bí Thư Tiên Kiếm giao cho Thanh Y và nói :

- Hiền đồ cố giữ lấy vật này và công Hắc nhi trốn đi. Ta giao cho hiền đồ thanh Thủy Thư cuối cùng để bảo vệ thân. Sau này nếu thầy trò gặp lại nhau ta sẽ điểm hóa thêm cho.

Thanh Y vội nói :

- Xin sư phụ hẹn nơi gặp với đệ tử.

Công Tôn đại sư ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Sang năm ngày này tháng này ta sẽ về tế mộ nhị vị sư bá con tại Huyền Phong sơn này. Con nên đến đây mà tìm ta. Bây giờ con nên ra sau động tìm đường tắt trốn xuống núi cho rồi. Khốc Tiểu mà biết được thì khôn đó.

Ông rút thanh Thủy Thư còn lại giao cho Thanh Y rồi nói :

- Hiền đồ đi cho mau. Ta sợ cản trở hắc không nổi thì nguy mất.

Công Tôn nói mau liền đi ra cửa động.

Khốc Tiểu Quái Sư đến nơi cửa động hắc quát bảo :

- Nào, tập Bí Thư Tiên Kiếm đâu? Nhà ngươi đưa ta xem.

Công Tôn đại sư cười và nói :

- Nhà ngươi có tài cán gì mà giữ tập Bí Thư Tiên Kiếm. Nhà ngươi thắng nổi ta, ta sẽ trao ngay.

Khốc Tiểu biết Công Tôn đã giao cho chàng mặc áo xanh đem tập Bí Thư Tiên Kiếm đi rồi liền cả giận quát to :

- Hay cho tên khôn nạn kia. Sư phụ mi còn nể mặt ta nữa là mi. Có lẽ mi đến ngày tận số.

Nói xong hắc phẩy tay một cái tức thì một luồng lãnh khí bay ào ào, cây cối ngã đổ. Công Tôn và Vạn Thánh Vân toàn là những tay ghê gớm trong đời mà còn run lên bần bật.

Vừa lúc ấy Khốc Tiểu trở năm ngón tay về phía Công Tôn tức thì năm tiếng nổ vang trời nổi lên và như có năm luồng điện mạnh đánh xuống đầu người.

Vạn Thánh Vân kinh hồn trước tình thế này, người biết nếu mình không ra tay giúp đỡ thì Công Tôn nguy mất.

Thế là Vạn Thánh Vân vận động hết công phu tuyệt kỹ vung tay dùng phép phản phong chống lại.

Khốc Tiểu Quái Sư cả giận quát to :

- Thăng khôn, tài cán mi là bao mà dám múa men, ta đưa mày về chín suối cho rồi.

Nói xong hần ngửa mặt lên trời vận khí Thiên Cương và trong lỗ mũi tia ra hai luồng sáng như chiếc cầu vồng bay ra chiếu xuống đầu của Công Tôn và Vạn Thánh Vân.

Vạn Thánh Vân kinh hồn rú lên :

- Đạn quang hoàng khí. Chúng ta chết mất.

Công Tôn cũng rung mình khiếp sợ. Đạn quang hoàng khí còn ghê gớm hơn phi kiếm thường gấp bội trong luồng khí màu vàng ấy vang ra chiếu vào mắt người thì người phải mù ngay, còn đạn quang là một thứ kiếm luyện thành viên, nguy hiểm ghê gớm vô cùng. Sức mạnh của nó có thể phá vỡ cả một quả núi to. Huống gì kẻ dùng nó là một tay đệ nhất kiếm thuật trong đời thì sức mạnh của nó biết đâu mà kể cho xiết.

Công Tôn và Vạn Thánh Vân lúc cùng đường đánh đem hết công phu tuyệt đỉnh dùng phép phản phong nhuyển khí cho hơi vàng kia không xâm phạm vào mình được.

Bỗng Vạn Thánh Vân sực nhớ liền gọi to lên :

- Hiền đệ mau mau phóng kiếm lên, không thì nguy mất.

Công Tôn cũng nhớ lại, người vội vận khí Thiên Cương và giữ ấn quyết phóng thanh Ngũ Lôi thần kiếm lên không trung.

Tức thì một tiếng nổ vang trời lở đất phát lên, một vàng hắc khí bay tung ra ăn mất luồng hoàng khí của Khốc Tiểu đại sư.

Tiếp theo mấy tiếng nổ vang trời chuyển đất luồng khí đen càng lúc càng to rộng thêm lên đè bẹp hai luồng đạn quang của Khốc Tiểu Quái Sư xuống thấp.

Vạn Thánh Vân thở phà một tiếng, người nhảy ra ngoài vòng chiến đứng xem.

Khốc Tiểu Quái Sư tưởng đâu hai kẻ kia sẽ tan như cám trong giầy lát nào ngờ đâu chúng lại có đủ sức chống lại mình. Đến lúc thấy Công Tôn phóng thanh Ngũ Lôi thần kiếm lên đè bẹp đạn quang của mình, hần giật mình nhủ thầm: “Thằng Công Tôn đại sư một đứa tiểu đồ của Linh Hư Đạo Đức mà sao tài phi kiếm của nó ghê gớm như vậy. Cả Linh Chân Đạo Đức và Linh Hư Đạo Đức hợp lại còn không cự nổi ta. Nó có tài gì mà luyện được thanh kiếm ghê gớm thế này. Ta mà không khéo thì nguy mất chứ chẳng phải chơi”.

Nghĩ vậy Khốc Tiểu Quái Sư biểu lộ thần thông, hần thét lên mặt tiếng thúc luồng đạn quang cự lại, phóng luôn ba thanh kiếm ghê gớm của hần lên.

Những tiếng nổ ầm ầm như tan rừng vỡ núi làm Vạn Thánh Vân đâm hoảng. Ba luồng kiếm khí của hần lan rộng ra, hơi độc bay ra như kim đâm vào da thịt người.

Công Tôn vội điều khiển thanh Ngũ Lôi thần kiếm dữ dội hơn để cản ba luồng kiếm khí ghê gớm ấy.

Vạn Thánh Vân thấy cơ nguy sắp đến vì thanh Ngũ Lôi khó mà cản nổi những luồng kiếm của Khốc Tiểu Quái Sư vả lại tài điều khiển của Công Tôn không phải là rành rẽ lắm.

Công Tôn cùng thấy cơ nguy hiểm sắp đến người thét bảo Vạn Thánh Vân :

- Sư huynh cứ chạy đi. Để mặc tiểu đệ với tên này.

Vạn Thánh Vân biết mình ở lại cũng không ích gì, liền dùng phi đằng kiếm độn bỏ chạy.

Khốc Tiểu cả giận quát to :

- Thằng khốn mi định chạy đâu cho thoát.

Dứt lời từ tay áo hần một luồng bạch khí bay ào ra đuổi theo Vạn Thánh Vân.

Thấy vậy Công Tôn vội điều khiển thanh Ngũ Lôi cản luồng bạch khí lại.

Thanh Ngũ Lôi quả là một thanh kiếm ghê gớm. Một mình nó đương cự với sáu luồng kiếm ghê gớm của Khốc Tiểu Quái Sư mà không nao núng.

Nếu Công Tôn đại sư tài nghệ vào bậc tối thượng như Khốc Tiểu, người quen dùng nó thì chắc không đến nỗi thua hoặc bị kém thế.

Khốc Tiểu thấy mình không thắng được Công Tôn nên cả giận quát to lên một tiếng như sét nổ ngang trời. Hắn vũ lộng thần thông đến tuyệt đỉnh công phu phóng một luồng kiếm xanh như màu lửa nóng nhỏ như sợi chỉ lên.

Một tiếng nổ kinh hồn, ngân lên một tiếng dài làm choáng óc Công Tôn. Luồng kiếm nhỏ kia chạm vào thanh Ngũ Lôi làm Công Tôn đứng không vững phải lùi lại vài bước.

Thấy thế nguy đã đến nơi, Công Tôn liệu không thể cầm cự với Khốc Tiểu được nữa liền chuyển hết thần lực phóng thanh thần kiếm xô mạnh các luồng kiếm của kẻ địch trở lại và chém vụt xuống đầu Khốc Tiểu.

Khốc Tiểu Quái sư không ngờ thanh Ngũ Lôi hung hãn đến thế, thấy một vầng hắc khí bay xả xuống đầu, hắn kinh hồn vội nhảy lùi lại đến ba bốn trượng để tránh thoát.

Luồng kiếm sa xuống đá vang một tiếng rầm, chuyển núi đá bay rào rào như cám vụn tung tóe khắp nơi làm Khốc Tiểu phải điều khiển các luồng kiếm của mình về để đón đỡ.

Chỉ chờ có thế, Công Tôn nhảy vút lên không dùng phép độn kiếm chạy bay liên trong khoảng trời mây.

Khốc Tiểu ngoảnh lại thì thấy Công Tôn đã chạy mất rồi hắn cả giận quát to lên :

- Khốn kiếp mi chạy lên trời cũng không thoát khỏi tay ta.

Hắn thu kiếm về và dùng kiếm độn đuổi theo. Tài tình hắn trên đời có một không hai. Hắn bay nhanh hơn gió cuốn, chỉ trong một thoáng là theo gần kịp Công Tôn.

Công Tôn kinh sợ nghĩ thầm: “Số mạng ta có lẽ phải nguy với thằng Khốc Tiểu Quái Sư. Thanh Ngũ Lôi không thể cản nổi nó được. Ta chắc là không khỏi chết”.

Công Tôn dùng hết tuyệt đỉnh công phu chạy biến, nhưng chỉ trong vài giây là Khốc Tiểu bay ào ào đến.

Công Tôn cùng đường đâm liều lĩnh nghĩ thầm: “Nếu dùng kiếm thuật ta không thua hắn bao nhiêu. Chỉ bằng ta chạy về động phủ để thầy ta và các sư bá giúp sức thì hắn làm gì ta nổi”.

Nghĩ vậy Công Tôn chạy rẽ về phía Phù Sơn thần động. Nhờ Ngũ Lôi kiếm nên Công Tôn bay nhanh như biến, Khốc Tiểu Quái Sư theo hết sức mà chỉ ở sau người.

Hai người dùng phi đặng kiếm độn, bay qua không biết bao nhiêu rừng núi, không biết muôn ngàn dặm mà kể.

Khốc Tiểu Quái Sư cả giận, vừa chạy hắn vừa thúc luồng thanh quang cực nhỏ bay vút theo áp đảo Công Tôn. Công Tôn vừa chạy vừa đỡ, người một nhào liền lấy mấy hột kim đơn nuốt vào.

Nhờ vậy sức mạnh người càng tăng thêm, Khốc Tiểu Quái Sư tuy thắng thế nhưng không làm gì được.

Chạy như thế không biết đến bao lâu, Công Tôn về đến Phù Sơn thần động. Người hạ xuống trước cửa và chạy vụt vào bể cửa động lại, la to lên :

- Các sư huynh, sư đệ mau mau gọi sư phụ ra có kẻ đến phá thần động ta.

Tiếng la của người kinh động đến mấy vị sư tổ

- Đây là đâu mà các người làm âm ỉ thế?

Công Tôn vội khẩu đầu nói :

- Kính thưa sư phụ và sư bá. Khốc Tiểu Quái Sư sẽ đến phá thạch động ta.

Linh Hư Đạo Đức và Linh Chân Đạo Đức giật mình nói :

- Ta và hắn tuy có oan cừu nhưng nay đã bỏ qua rồi, sao hắn còn đến đây gây sự. Hai ta làm sao thắng nổi tên ghê gớm ấy.

Vừa dứt lời, Linh Hư nghe tiếng âm âm ngoài cửa động liền bảo Linh Chân :

- Sư huynh ơi! Việc đã đến nước này, âu là ta phải ra đây xem sao. Rủi mà có phải cùng hấn giao đấu cũng đành.

Khốc Tiểu đạo nhân ý mình là tay pháp thuật vô biên, nên không sợ gì cả. Thoạt thấy Linh Hư và Linh Chân bước ra hấn phung ngay ba luồng thanh quang đánh xả xuống không thèm nói chuyện phải quấy gì cả.

Ba tiếng nổ xé trời làm rung chuyển cả rừng núi. Khi thần động rung rinh như sắp tan đi, ba luồng thanh quang to lớn như ba quả núi đâm bổ xuống đầu Linh Hư và Linh Chân...

* * * * *

Linh Chân và Linh Hư không dám chậm trễ vội phóng mỗi người hai luồng kiếm lên ngăn đỡ.

Choang mấy tiếng vang trời làm mọi người choáng óc cả. Những tia lửa lòn ra như muôn ngàn tia điện chớp.

Bốn luồng kiếm của Linh Hư và Linh Chân bị ba luồng kiếm của Khốc Tiểu đè bẹp ngay xuống không phương vùng vẫy.

Cả hai vị sư tổ phải đem hết tài ba ra đương cự mới giữ vững sanh mạng được.

Công Tôn đại sư thấy mình có nhiều người hy vọng thắng được hấn nên dùng hết tâm lực bình sanh phóng thanh Ngũ Lôi thần kiếm lên.

Muôn ngàn tiếng sét nổ ầm vang như phá vỡ khung trời, một vùng hắc khí bay lên, hơi nóng rực như lửa đốt lan ra có đến mấy mươi dặm.

Ba luồng thanh quang của Khốc Tiểu Quái Sư lợi hại là thế phải bay giạt ra ngoài. Luồng Ngũ Lôi kiếm chém xả xuống đầu hấn.

Ghê cho tài xuất quỷ nhập thần của Khốc Tiểu, trong lúc bất phòng mà hấn vẫn như thường, hấn ngửa mặt lên và vận khí thổi mạnh một hơi tức thì có một sức mạnh vô hình cản luồng kiếm Ngũ Lôi trở lại.

Hấn vội nhả ra hai luồng bạch kiếm cực kỳ hùng hậu để chống lại thanh Ngũ Lôi và điều khiển ba luồng thanh quang khi nãy quyết áp đảo hai vị sư tổ Linh Chân và Linh Hư.

Bây giờ Linh Chân và Linh Hư kinh ngạc vô cùng, hai người không biết Công Tôn đại sư làm sao luyện được thanh kiếm quá ư lợi hại như vậy. Cả hai tin tưởng nên phóng tất cả phi kiếm lên nghênh địch kịch liệt chứ không dè dặt như lúc đầu.

Sau một giờ cầm cự Khốc Tiểu thấy mình khó thắng. Đánh lâu cũng cầm đồng liên nghi kế khác đoạt Bí Thư Tiên Kiếm nên hấn quát to :

- Lũ khốn kia ta tha cho ngươi lần này. Thăng Công Tôn liệu mà giữ hồn. Ta sẽ lấy sinh mạng của mày nay mai đó.

Nói xong hấn thu mấy luồng kiếm về nhảy vút lên không. Chớp mắt hình ảnh hấn mất hút trong trời mây.

Bây giờ Linh Hư và Linh Chân mới quay lại nhìn Công Tôn đại sư. Cả hai không hiểu sao Công Tôn tài giỏi như thế.

Linh Hư hỏi :

- Hiền đồ làm sao gây oán thù với Khốc Tiểu Quái Sư. Hấn là người tàn ác lắm. May mà hôm nay ta chưa bị nguy với hấn. Hiền đồ nào biết được tài tình của hấn ghê gớm nhất trong đời. Ta còn phải nhường nhịn hấn nữa là.

Công Tôn đáp :

- Thưa sư phụ. Đệ tử không thể nào để hấn hoành hành. Đệ tử sẽ quyết tìm cách đánh đuổi hấn ra khỏi Trung Quốc.

Linh Chân đại đức tổ sư hỏi Công Tôn :

- Nhà người luyện đầu được thanh kiếm ghê gớm như vậy. Nếu không có thanh kiếm ấy thì bọn ta có lẽ mất mạng với nó chứ chẳng không?

Công Tôn giấu chuyện tập Bí Thư Tiên Kiếm, người đáp :

- Thanh kiếm ấy do đệ tử luyện nên.

Nói xong Công Tôn quỳ ngay xuống và nói :

- Đệ tử về động phủ để chịu tội chết. Xin sư bá và sư phụ định tội.

Linh Chân ngạc nhiên hỏi :

- Sao ta lại làm tội người được.

Công Tôn đem đầu đuôi câu chuyện của Hoàng Văn Tử và Phi Vân Tử tán mạng ra thuật cho sư phụ và sư bá nghe rồi cúi đầu chờ người xử phân.

Linh Chân thở dài và ngậm ngùi than :

- Chao ôi! Đồ đệ ta là những bậc siêu phàm, suốt đời làm việc nghĩa. Không may phải chết thê thảm như vậy cũng là rủi ro. Ta còn biết sao mà phân xử.

Người buồn rầu đáp :

- Lòng ta hà hải, ta tha tội cho người được, nhưng lũ môn đồ ta có lý nào để người yên. Bọn chúng là kẻ hẹp hòi có đầu chúng làm ngơ như ta được. Hỡi ôi! Thù oán vô tình đã gây ra giữa người và lũ đồ đệ của ta. Còn phần người cũng không khỏi tội với anh hùng thiên hạ.

Linh Hư kinh hãi khi nghe Công Tôn báo tin hai vị kiếm khách bỏ mình. Người lo sợ học trò mình sẽ bị nguy với thiên hạ, người e ngại nói với Linh Chân :

- Xin sư huynh nghĩ tình tôi mà xá tội cho Công Tôn nhờ. Tội ấy chỉ vô tình mà gây ra.

Linh Chân chán nản nói :

- Chúng ta lên đến địa vị này thì lòng ta đã đến chỗ siêu thoát. Còn bọn đồ đệ ta lòng còn nóng, máu còn hăng chúng làm sao cư xử như ta được. Việc này ta khó giải quyết xong.

Linh Hư Đạo Đức lo sợ nói :

- Xin sư huynh nghĩ tình đồng đạo cứu Công Tôn một phen.

Linh Chân Đạo Đức suy nghĩ giây lâu rồi nói :

- Bây giờ chỉ còn một cách là Công Tôn trốn lánh đi, chớ nên xuất đầu lộ diện là xong cả. Sau này việc ấy sẽ xóa mờ rồi trở về cũng không muộn.

Linh Hư chưa kịp hỏi hay nói gì với Công Tôn, người truyền bảo :

- Đồ đệ hãy rời khỏi nơi đây mau, kéo ta mang tiếng. Sau này ta còn có phen tái ngộ.

Công Tôn lạy thầy và sư bá rồi quăng mình lên không dùng kiếm đòn bay biến đi.

Hai vị sư tổ nhìn theo, lắc đầu buồn bã cho số phận long đong của trò yêu.

Linh Hư nói :

- Công Tôn quyết chí tu hành theo đạo chánh. Rủi cho hắn phải bị tội tình.

Linh Chân chép miệng :

- Công Tôn là người có căn bản. Đạo pháp của nó sau này có thể hơn chúng ta gấp bội. Biết đâu vì cơ hội này mà hắn trở nên một bậc chí tôn vô thượng. Thử hỏi tài tình đệ nhất như chúng ta cầm đầu phái võ mà chắc gì hơn hắn đâu.

Hai vị sư tổ nhìn non nước và bồi hồi cho số kiếp lận đận của đứa trò yêu.

3. Chương 3: Bàn Sơn Động Trấn Sơn Hồ Sa Cơ

Một đêm mưa gió tầm tã...

Khu rừng Đàn Sơn lạnh lùng ghê rợn trong cảnh mưa gào gió thét. Thỉnh thoảng tiếng hổ gầm, beo rống vang lên làm sồn vĩa kẻ ở quanh vùng.

Giờ này rừng cây thật là lạnh lẽo ghê hồn, tiếng gió ào ào xô cây xào xạc lá, tiếng suối chảy như tiếng ma kêu quỷ rú kinh hồn.

Thế mà trong khu rừng ấy có ba bóng đen bay vút qua ngàn cây lá. Ba bóng ấy chạy lướt trên ngọn cây như bay biển, chỉ trong một lúc đã đến chân núi.

Ba bóng đen dừng lại thì thầm :

- Đây là Bàn Sơn động của thằng già Trấn Sơn Hồ Vạn Thế Long. Chúng ta nên chia nhau và ra tay một lượt cho rồi.

Họ thì thầm vài câu và dùng thuật phi đằng bay như chim lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi là khu thần động của Vạn Thế Long Trấn Sơn Hồ. Người ở đây với cô cháu gái là Tuyết Hoa con của Vạn Thế Minh, người hiệp khách đã bị Đại Ác hòa thượng giết chết khi vào hắc điểm của bọn Dương Bư.

Đêm nay Vạn Thế Long Trấn Sơn Hồ đang ngồi tĩnh tọa trong động phủ, bỗng người nghe có tiếng động bên ngoài liền với tay cầm thanh kiếm toan đứng dậy thì từ ngoài một luồng thanh quang bay vào khí thế dữ dội.

Trấn Sơn Hồ nhੌm dậy và đưa kiếm lên gạt luồng thanh quang, người toan nhảy lên nóc động cho dễ bề đối địch với luồng kiếm quang quá lợi hại của kẻ đánh lén mình, thì vừa lúc ấy một tiếng kêu như lụa xé, một luồng hoàng quang bay đến như một tảng núi sa mạnh vào đầu lão anh hùng.

Trấn Sơn Hồ hoảng sợ rú lên :

- Trời! Thanh Kinh Nghê của Đạt Ma sư tổ. Tên nào lại dùng nó hại mình.

Người vội phóng kiếm lên cự địch, nhưng luồng kiếm của Vạn Thế Long làm sao chống nổi luồng kiếm quá ư khủng khiếp của kẻ địch.

Chớp mắt kiếm người gãy tan và luồng hoàng quang bay sả xuống, luồng thanh quang cũng đâm bổ nhào vào đầu người. Thế là vị cái thể anh hùng tài tình ngang trời dọc đất, nay đã thành người thiên cổ bởi kẻ tâm địa hèn mạt hại người.

Kẻ ấy chính là Thiết Đầu Tử, Dương Bư và Đại Ác hòa thượng.

Số là sau khi đuổi theo Công Tôn, Đại Ác hòa thượng bị suýt nguy vì thanh Ngũ Lôi thần kiếm, hấn chạy trở lại thì gặp Thiết Đầu Tử leo đèo theo sau.

Hai người kéo về Hoàng Hoa thôn và bàn với Dương Bư phải hạ sát ngay Vạn Thế Long vì nếu không thì việc bí mật của thanh Kinh Nghê bị tiết lộ ra.

Dương Bư thấy Đại Ác hòa thượng trong tay có thanh kiếm ghê gớm ấy nên hấn xúi giục Đại Ác phải mau mau hạ sát Vạn Thế Long vì nếu để lâu ngày tất bên mình phải bị hại.

Đại Ác hòa thượng cũng biết tài nghệ bọn mình còn non kém. Nếu không dùng kiếm quang để hạ độc thủ Vạn Thế Long Trấn Sơn Hồ thì nguy. Hấn làm liều đem thanh Kinh Nghê đến giết Vạn Thế Long như ta đã thấy.

Thế là bọn chúng chạy về Hoàng Hoa thôn sau khi thi hành xong thủ đoạn tàn ác.

Vạn Thế Long vì quá tin tưởng tài mình thừa sức đánh ngã bọn nghịch, ông có ngờ đâu Đại Ác hòa thượng có thanh kiếm ghê gớm của vị sư tổ cầm đầu môn phái. Nếu biết thế thì ông đâu đến đổi bỏ mạng.

Thật đáng lo và đáng sợ thay cho những bậc anh hùng trong thiên hạ, khi thanh Kinh Nghiê còn trong tay Đại Ác hòa thượng. Nào có ai ngờ thanh kiếm chí bấu lại lọt vào tay của kẻ như Đại Ác hòa thượng.

Lúc bấy giờ Tuyết Hoa đang ở tại thư phòng. Nghe tiếng động bên ngoài, nàng xách kiếm chạy ra thở than ôi! Cánh đau thương trước mắt làm nàng nghẹn ngào chết sống.

Người ông yêu quý đáng kính của nàng đã bị ai giết đầu lìa cổ, máu me lênh láng khắp động.

Tuyết Hoa phục xuống ôm thầy ông và khóc òa thảm thiết.

Nàng vật vả nguyên rửa kẻ ác tâm hãm hại ông nàng.

Nhưng rồi bấm tách con nhà võ làm nàng bết bi lụy. Nàng gói ghém thi hài ông, đợi sáng ra cho vào áo quan và báo tang với người thân thích vùng lân cận.

Cái tin Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ bị giết không đầy một ngày mà cả vùng đều hay biết. Thiên hạ anh hùng tụ về làm lễ an táng ông.

Không bao lâu tin ấy chấn động trong giới giang hồ hiệp khách, làm đau lòng thiên hạ khóc vì anh hùng cái thế, khiến Không Không sư tổ phải đau đớn xót thương người đồ đệ anh hùng.

Chỉ một mình Tuyết Hoa là khổ sở nhất. Nàng biết kẻ thù của mình là tay ghê gớm vô cùng, tài mình không sao địch nổi. Vả lại nàng biết căn cứ và tên họ chúng đâu mà hòng tìm đến trả thù rửa hận.

Sau mấy tuần buồn rầu đau đớn Tuyết Hoa quyết định rời bỏ Bàn Sơn động ra đi, mong rèn luyện được nghệ thuật tối diệu để tìm kẻ thù rửa hận.

Bóng người thiếu nữ áo trắng xa dần Bàn Sơn động và mờ trong sương xuống chiều hôm.

4. Chương 4: Về Thiểm Tây, Tổ Hoa Lâm Đại Nạn

Nhắc lại Tổ Hoa từ lúc được Thanh Y hiệp sĩ cứu thoát Dương Bư và giải nàng cho ông lão để xuôi thuyền về Thiểm Tây là nàng tưởng đâu phận gái bơ vơ rồi có chỗ yên thân.

Nào ngờ tai nạn còn vẫn vương thân gái.

Hôm ấy thuyền đến một khoảng sông vắng vẻ, Tổ Hoa ra ngồi nơi mũi thuyền để ngắm trăng, nàng ngùi ngùi nhớ đến kiếp giang hồ mã thượng của Thanh Y và thầm thương cho chàng.

Nàng tủi thân mình và không biết còn có ngày gặp chàng nữa không nên dòng lệ nàng khó cản ngăn được.

Tổ Hoa khóc, khóc cho đời loạn ly làm thân nàng nổi trôi không bờ bến, khóc cho kiếp tài hoa bị đời áp bức đuổi xô.

Nàng đang than thở một mình bỗng nàng giật mình vì có tiếng quát vang lên :

- Thuyền kia ngừng lại.

Tổ Hoa kinh hồn, nàng sợ hãi ngược mặt nhìn thấy một bóng đen từ một con thuyền khác nhảy vút qua thuyền nàng, hiện ra một gã đàn ông dữ tợn.

Hắn vung thanh đao trong tay chém đứt dây lèo và thét vang như sấm :

- Bọn ngươi biết điều mau mau mang tài vật ra đây. Chậm trễ ta cho mỗi đứa một nhát xuống sông châu Hà Bá.

Bọn thủy thủ hoảng sợ, còn Tổ Hoa bay hồn mất vía, nàng biết mình gặp phải hung thần. Còn ông lão vẫn điềm tĩnh bước ra hỏi :

- Cho biết rõ ngài là ai? Sao lại đón thuyền tôn mà đòi tài vật.

Tên ấy quát to như sét nổ :

- Ta là vua trên sông này. Thuyền ai đi qua cũng phải để tài vật lại. Kẻ nào cưỡng lý cãi lời ta là ta quăng xuống sông làm bạn với Hà Bá. Biết điều mau mau theo lệnh ta kéo khốn.

Ông lão chưa nói gì thì chiếc thuyền của bọn cướp đã xấp lại, bọn chúng nhảy qua thuyền và xông vào chiếm tài vật.

Không một ai dám kháng cự gì cả nên bọn chúng mặc sức hoành hành. Một tên nhìn thấy Tổ Hoa sắc nước hương trời liền báo với tên đầu giọc.

Tên nọ thoạt nhìn Tổ Hoa hấn bay hồn mất vía tưởng như mình gặp tiên nga, hấn trườn lủ kia bắt nàng đem qua thuyền mình.

Tổ Hoa sợ quá, nàng nhớ lời Thanh Y :

- Xin các ông nể mặt anh tôi mà tha tôi.

Tên cướp cười to và nói :

- Dù nàng em vua ta cũng không nể. Anh nàng là người gì mà ta phải sợ.

Tổ Hoa làm gan nói :

- Anh tôi là Thanh Y hiệp sĩ.

Tên cướp giật mình kinh sợ khi nghe nàng nói thế. Hấn biết Thanh Y là kẻ ghê gớm, chạm đến chàng phải đầu là chuyện chơi. Tuy vậy sắc đẹp mê hồn của Tổ Hoa làm hấn mất cả trí khôn, hấn bắt nàng qua thuyền và đánh đắm thuyền của ông lão nọ.

Tổ Hoa kinh hồn mất vía, nàng khiếp sợ thái độ tàn ác của lũ cướp nên toan liều một thác giữ cho thân mình trong sạch, nhưng vì bọn chúng canh giữ nàng chặt chẽ nên nàng không làm gì được.

Thuyền đi một hồi thì bỗng rẽ vào một rạch nhỏ cây cối um tùm và đậu lại, bọn người nọ kéo Tổ Hoa lên bờ về sơn trại.

Tổ Hoa đánh liều nhắm mắt đưa chân, nàng phó mặc cho sự rủi may.

Bọn cướp đưa nàng vào hậu trại và cắt đặt hai ba hầu gái sẵn sóc nàng.

Nghe tin chủ trại mới đi cướp được một giai nhân về, bọn đầu mục dọn tiệc mừng và cùng nhau nhóm tại sảnh đường uống rượu.

Tên đầu giọc của bọn chúng là một tay cường sơn có tiếng. Hấn ngang dọc vùng vẫy một phương này, không coi quan quân ra gì cả.

Hấn là đồng đảng của bọn Vạn Hoa thất quái, tên hấn là Xích Tu, tài nghệ hấn vào hàng kha khá, nhưng ý mình có kẻ cầm đầu nên bản hoạt động chẳng kém gì bọn cướp lợi hại.

Một lúc sau Xích Tu sai lâu la gọi Tổ Hoa ra bàn tiệc và lả lơi nói :

- Nay quý nương. Ta dù không phải là quan quyền chi, nhưng trên đời ta cũng là một kẻ sung sướng làm vua một cõi. Nàng nên ưng thuận làm áp trại phu nhân thì cũng sung sướng một đời. Chẳng hay nàng định liệu thế nào?

Tổ Hoa sợ hãi, nàng nói :

- Xin đại vương để thiếp thưa lại với anh thiếp rồi sẽ định liệu sau.

Xích Tu gắt lời nàng :

- Nàng chớ chần chờ qua cơ hội tốt đẹp. Ta đây ngang dọc một vùng trên đầu chẳng biết kiêng ai. Nàng còn kén chọn ai hơn được.

Nói xong hấn kéo nàng ngồi xuống cạnh hấn..

Tổ Hoa hoảng sợ, nàng tức giận quát to :

- Ta đường đường em một vị hiệp khách há đi nghe theo lời khốn nạn của người sao? Anh ta sẽ đến đây và làm cỏ lũ này.

Xích Tu nổi giận hấn quát to :

- Câm mồm người lại. Nếu người còn ương ngạnh ta sẽ cho một đao.

Tổ Hoa muốn chết cho khỏi bị nhục nàng ném ly rượu vào mặt Xích Tu và thét lớn

- Cầu tặc ta dù chết quyết không chịu theo lũ này. Luật đời vay trả, bọn người có ngày cũng chết để đền tội.

Xích Tu mê say vẻ đẹp mê hồn của Tổ Hoa nên hấn không nỡ hại nàng, liền né tránh ly rượu và nói :

- Nàng chớ nói liều, ta quyết dùng nàng làm áp trại phu nhân.

Nói xong hấn quát bảo lâu la dọn dẹp bàn tiệc rồi kéo Tổ Hoa vào hậu trại.

Tổ Hoa vùng vẫy kịch liệt, nàng quát mắng Xích Tu làm hấn giận quá hóa điên cuồng, hấn rút lưỡi đao đeo cạnh sườn và chém vào ngang lưng nàng.

Hỡi ơi! Hồng nhan bạc phước. Số kiếp một người tài sắc như Tổ Hoa không lẽ chỉ có ngần ấy mà thôi. Cũng may lưỡi đao chưa đến người nàng thì một luồng bạch quang từ trên nóc trại bay vụt xuống gạt bắn lưỡi đao trở lại.

Choang một tiếng, lưỡi đao gãy tan tành, Xích Tu toạt hổ khẩu tay, hấn rú lên một tiếng thất thanh và lùi lại.

Đạo bạch quang tắt mất, một luồng lạnh khí bay ào xuống làm bọn tặc tướng lạnh toát người run lên bần bật, tức thì một bà lão tinh thần quắc thước, tóc bạc phơ hiện ra nhìn bọn chúng và quát :

- Bọn cường sơn cướp đảng kia. Đây chớ nông cuồng. Mau mau phá trại và trở về quê quán làm ăn lương thiện thì ta tha cho. Nếu không nghe lời ta thì lũ người chớ trách.

Lạ thay lời nói của lão bà có vẻ hiền từ mà lũ kia sợ khiếp vía cả.

Xích Tu vừa sợ vừa giận, hấn quát to lên một tiếng và gượng đau vác cặp đồng chùy giáng xuống đầu lão bà.

Bà lão bước đến nắm tay Tổ Hoa và đưa cánh tay áo rộng phát một cái. Một luồng lạnh khí trong tay áo phát ra đẩy bật quả chùy của Xích Tu trở lại, còn hấn ngã chổng gọng trên mặt đất.

Bọn lâu la khiếp vía vội quỳ phục cả xuống van lạy như tể sao thì bỗng một tiếng thét to như trời long đất lở và một luồng hắc khí bay vụt xuống đầu lão bà khí thế như một quả núi sa.

Bà lão ngược mắt nhìn thì nhận thấy một tên đại hán râu xồm đang đứng trên nóc trại phóng kiếm đánh mình, bà quát to :

- Hay cho Xích Linh Tử. Mi tài cán là bao mà dám tán trợ cho lũ cường khấu này. Mau mau trở về Vạn Hoa trang, nếu không ta quyết cạo đầu mày cho bỏ ghét.

Xích Linh Tử là một nhân vật cực kỳ lợi hại đứng vào hàng thứ ba trong Vạn Hoa thất quái hấn nghe bà lão gọi tên mình và nói như vậy nên giật mình chú ý nhìn xem kẻ địch là ai, nhưng hấn lạ lùng không biết bà lão là ai cả.

Hấn càng kinh hoảng khi thấy luồng kiếm của mình không bay xuống được, dường như có một sức mạnh vô hình gì cản ngăn trên đầu bà lão.

Xích Linh Tử nhảy xuống và quát to lên :

- Con mụ kia, mi là ai mà dám đến đây tác quái. Mi há không biết ta lợi hại sao?

Xích Tu thấy Xích Linh Tử xuất hiện thành linh ám trợ mình hấn mừng rỡ, thét lên :

- Xin Xích sư phụ hãy hạ con mụ đó cho rồi.

Xích Linh Tử chưa nói gì thì bà lão nói to :

- Dù có cả lũ Thất quái của bọn người nơi đây ta cũng không ngại nữa là.

Xích Linh Tử biết bà lão là tay ghê gớm nếu không gỡ hết thủ đoạn cao cường ra thì khó mong thắng được, hần thét to lên một tiếng và ngửa mặt lên không phun ra hai đạo đạn quang chém sả xuống râu bà lão khí thế như trời xô đất chuyển.

Bà lão trở tay vào mặt Xích Linh Tử và nói :

- Hay cho người không tuân lời ta. Vậy ráng mà giữ nắm tóc trên đầu cho kỹ đó.

Nói xong lão bà phẩy tay áo một cái tức thì hai luồng quang và luồng kiếm của Xích Linh Tử bay vút lên cao, cơ hồ giạt đi mất.

Xích Linh Tử kinh hồn, rú lên :

- Trời! Con mụ này là ai mà bản lĩnh siêu việt ghê gớm như vậy. Ta từng chạm trán với hết anh hùng trong thiên hạ mà nào gặp ai có tài xuất quỷ nhập thần như vậy.

Nói xong liền vận khí Thiên Cương điều khiển ba luồng kiếm, đạn trở xuống và nghĩ thầm: “Ta phải liều với con mụ này, nếu không thì nguy lắm”.

Hắn phun luôn một luồng hoàng khí dữ dội nổ vang lên như sấm sét, to rộng như một luồng lửa vàng chiếu xuống đầu bà lão.

Lão bà thản nhiên như không, người chếp miệng :

- Ta lấy đức hiếu sinh mà tha cho nó, nhưng nó nào biết. Vậy ta biểu lộng thần uy cho nó một phen kiếp đảm mà không dám làm càn.

Lão bà ngửa mặt thổi vào luồng kiếm màu vàng của Xích Linh Tử, tức thì một tiếng ầm như sấm nổ, luồng kiếm kia tắt phụt đi.

Bọn tặc tướng kinh hồn khiếp vía vì mảnh kiếm vụn bắn ra như ngàn muôn viên đạn nhỏ, chúng rú lên và ôm đầu lủi như chuột bị mèo rượt.

Lão bà phẩy tay áo một lần nữa tức thì mấy luồng kiếm đạn của Xích Linh Tử bay giạt ra và nổ to mấy tiếng tan tành như bụi cát.

Bà lão cười dòn và trở tay vào mặt Xích Linh Tử thét bảo :

- Ta cắt mớ tóc nhà người để người vào quy y theo nhà Phật.

Nói xong một luồng lãnh khí trong tay bà lão vung ra là tóc và râu của Xích Linh Tử bay tung lả tả.

Hắn khiếp hãi rú lên, thì vừa lúc đó một bóng người nhảy xuống và tiếp theo một tiếng quát như sấm :

- Hay cho mụ già. Mi chó thị hùng. Có ta đến lấy đầu mụ đây.

Nói xong người ấy phóng lên hai đạo thanh quang xoắn tít trên đầu bà lão và bổ xuống như trời nghiêng đất lệch...

Xích Linh Tử thoát trông thấy người mới đến mừng quá rú lên :

- Sư huynh Đạt Phong Tử giết con mụ này cho đệ.

Bà lão vẫn đứng yên một chỗ, bà vẩy tay tức thì hai luồng thanh quang của Đạt Phong Tử bay giạt ra ngoài, bà cười và nói :

- Đạt Phong Tử, tên thứ hai trong Vạn Hoa thất quái. Khá lắm đó. Cố mà hạ được ta. Nếu không ta gọt cả tóc râu nhà mi như thằng Xích Linh Tử kia.

Đạt Phong Tử nhìn thấy Xích Linh Tử đầu râu nhẵn cả, hần cả giận và cũng khiếp sợ cho tài bà lão. Hắn không hiểu mụ già ấy là ai mà có tài kinh thiên động địa như vậy.

Đạt Phong Tử là người đứng bực nhìn trong hàng Vạn Hoa thất quái. Tài tình của hắn kinh thiên động địa xuất quỷ nhập thần. Từ ngày bọn hắn bị thu Vạn Thế Long là cả bọn kéo nhau đi xứ ngoài học thêm đạo pháp và đến khi đã có trong tay bản lĩnh ngang trời dọc đất bọn hắn mới trở về.

Tài tình của Đạt Phong Tử không biết đâu mà nói cho hết. Hắn lần thông cả các môn thần công vận khí, nhà tên phun kiếm. Quyền thuật cao siêu đến cả các môn phi đẳng độn kiếm hắn biết cả.

Tài hắn gầm trời khó người đối thủ thế mà trước một bà lão ốm yếu gầy gò, trong tay không một tác sắt mà hắn không áp đảo được.

Đạt Phong Tử cả giận, hắn thở một hơi dài và trong lỗ mũi hắn tia ra một đạo thanh quang cực kỳ mãnh liệt. Đạo thanh quang ấy vừa bay ra là cả một tòa dinh trại kiên cố của Xích Tu bay rạp cả, bọn lâu la bị ngói vôi bay vào mình kêu trời kêu đất bỏ chạy cả như đàn kiến bị lụt

Đạo thanh quang ấy thật vô cùng dữ dội chỉ trong giây phút nó to rộng ra không biết bao nhiêu, tiếng nổ ầm ầm và sa ngay đầu lão bà như một quả núi khổng lồ rơi xuống.

Xích Linh Tử cả sợ vội thu mấy đạo kiếm và đạn quang về vì sợ chạm nhầm đạo thanh quang ấy thì tan mất, nhưng không còn kịp nữa, sức hút của đạo thanh quang làm nổ tung hết hai luồng đạn quang của Xích Linh Tử.

Bà lão thấy kiếm quang của Đạt Phong Tử lợi hại như thế liền gật đầu khen :

- Khá lắm đó. Quả không hổ danh bọn Vạn Hoa thất quái, nhưng ráng mà giữ mớ tóc trên đầu kéo ta cạo đó.

Lạ lùng thay đạo thanh quang ghê gớm của Đạt Phong Tử cũng không làm sao bà lão được. Nó chỉ lượn vòng tròn trên đầu bà mà không rơi xuống nổi.

Đạt Phong Tử khiếp hãi, hắn nghĩ thầm:

“Trời! Con mụ này là hạng người nào mà ghê gớm như vậy. Tài mụ có lẽ còn hơn cả các vị sư tổ. Thế này ta nguy mất rồi. Ấu là ta biểu lộ hết thần uy rồi có ra sao thì ra”.

Nghĩ vậy hắn cởi viên ngọc đeo trên ngực và quát lớn :

- Con mụ kia. Ta thẻ phải giết được mày mới hả giận.

Nói xong hắn ném viên ngọc lên không tức thì một tiếng kêu như lụa xé cả một khoảng trời đất ào ào lãnh khí ghê hồn, trời xung quanh sáng rực cả.

Bà lão giật mình chép miệng :

- Ngọc Kiếm Xà Vương. Chà! Thăng Đạt Phong Tử lấy đâu được viên ngọc quý giá đường này. Đôi ngọc thể gian có một mà sao hắn được một viên. Còn một viên nữa ai giữ. Ta phải thu lấy bảo vật vô giá độc nhất vô nhị này. Để trong tay một kẻ ác đức như nó là có hại cho thiên hạ anh hùng.

Bà lão vội cởi chiếc áo dài ra và nhanh nhẹn choàng vào người Tố Hoa rồi ôm nàng vào lòng mình, sợ luồng ngọc kiếm tung ra lãnh khí làm hại nàng, bà sẽ vẩy tay lên không trung và quát to :

- Ngọc kiếm sao không trở lại còn đợi chừng nào.

Lạ thay lời nói của bà lão có một sức mạnh vô hình làm luồng ngọc kiếm đang ầm ầm bay đến bị dừng trở lại làm Đạt Phong Tử thất kinh, hồn vía hắn bay bổng lên không.

Từ ngày được món bảo vật vô giá này hắn chắc thể gian không ai đối địch được. Nay mụ già chỉ quát một tiếng mà ngọc, kiếm bay về, hắn thất vọng và sợ quá nên ngã xuống chết giắc.

Bà lão phá tan mấy luồng kiếm không người điều khiển của Đạt Phong Tử và vẩy tay áo thu ngọc kiếm vào tay.

Khi ấy mái tóc của Đạt Phong Tử cũng bay lả tả khỏi đầu hắn như một chiếc dao cạo vô hình cạo bóng nhoáng sọ hắn.

Xích Linh Tử kinh hồn, bọn tặc tướng khiếp vía chúng ôm đầu lủi như chuột đói.

Bà lão trở tay vào mặt Xích Linh Tử và nói :

- Ta khuyên bọn ngươi chớ làm điều càn dỡ. Nếu bọn ngươi còn hãm hại lương dân thì ta sẽ thân hành đến Vạn Hoa trang làm cỏ lũ này. Ngươi nên nhớ Thái Hư sư nữ không nói ngoa bao giờ.

Xích Linh Tử nghe đến tên Thái Hư sư nữ, hấn rú lên :

- Trời! Người là Thái Hư sư nữ.

Thái Hư sư nữ cười và nói :

- Ta từ lâu dứt việc hồng trần. Nay ta phải hạ phàm vì lũ người tác quái. Nếu bọn này còn a dua theo Khốc Tiểu Quái Sư để phá rối dân lành, giết người vô tội, thì chớ trách ta sao nữ xuống tay độc.

Nói xong Thái Hư sư nữ vung tay áo, tức thì một luồng gió lốc ào ào đưa người bay vút lên cao. Chớp mắt hình ảnh người biến mất trên ngàn mây mù mịt.

Xích Linh Tử khiếp hãi quá, hấn té bên cạnh Đạt Phong Tử và thiếp đi.

Có lẽ các bạn lạ lòng tại sao nghe đến tên Thái Hư sư nữ mà Xích Linh Tử khiếp đến đổi chết ngất. Nguyên Thái Hư sư nữ là một đấng vô thượng chí tôn, chính người là kẻ khai sáng ra nền võ thuật kiếm thuật. Linh Hư, Linh Chân, Hồng Long, Đạt Ma và bao nhiêu vị cầm đầu các phái võ bấy giờ chỉ là vào hàng học trò người thôi.

Thái Hư sư nữ là con người siêu việt, ngài ở đâu không ai biết, sống bao nhiêu tuổi cũng không ai rõ. Có đến mấy trăm năm nay ngài không hạ phàm, không ai biết ngài sống hay chết.

Các phái võ chi phái nào cũng thờ phụng ngài như thờ phụng một bậc chí tôn vô thượng, ngài là một bậc đáng kính.

Như thế Xích Linh Tử nghe tên ngài mà bị ngất đi cũng không là lạ.

Nhắc lại Xích Tu khi thấy Xích Linh Tử và Đạt Phong Tử xuất hiện đánh mục già quái lạ hấn vui mừng vô kể, đến lúc thấy cả hai biểu lộ thần thông mà vẫn không làm gì được mục già và khi mục già xưng tên mà Xích Linh Tử chết giấc hấn kinh hồn vội vàng vực hai người vào trong căn trại còn sót lại và cứu chữa.

Một lúc sau Xích Linh Tử và Đạt Phong Tử tỉnh lại. Đạt Phong Tử còn tức giận hấn thét lên :

- Con mục kia. Ta thề suốt đời phải báo thù này.

Xích Linh Tử kinh sợ vội bịt mồm sư huynh lại và sợ hãi nói :

- Đại ca chớ nói như vậy. Người chính là đức Thái Hư sư nữ hạ phàm!

Đạt Phong Tử nhồm dầy nói :

- Hiền đệ nói thật chứ. Con mục ấy là đức Thái Hư sư nữ?

- Chính thị.

Đạt Phong Tử gieo mình xuống ghế rồi thở dài nói :

- Chao ôi! Thế thì ta chết mất. Đức Thái Hư sư nữ hạ phàm cùng bọn Vạn Hoa ta đối địch. Trời! Ta làm mất viên ngọc kiếm là món bảo vật vô giá thế gian không tìm được. Ta hy vọng tìm được một viên nữa để luyện ngọc chứa tế môn kiếm thuật. Nào ngờ ngày nay công phu ta tan theo dòng nước biếc.

Xích Linh Tử thở dài nói :

- Sư huynh chớ buồn rầu làm gì. Phần sư huynh như vậy biết làm sao?

Đạt Phong Tử ngao ngán nói :

- Hiền đệ. Ta không còn trở về Vạn Hoa trang được. Ta phải đi khắp sông hồ tìm được viên Ngọc Kiếm Xà Vương để luyện kiếm rồi tìm Thái Hư sư nữ đòi viên ngọc kia về. Nếu ta không làm được thì ta đành chịu chết.

Đạt Phong Tử nói xong, hắn không đợi Xích Linh Tử nói gì liền tung mình lên không dùng thuật phi đằng lẫn trong trời đêm.

Xích Linh Tử thở dài nói :

- Sư huynh Đạt Phong Tử có lẽ mang họa. Ai lại kinh chống với Thái Hư sư nữ được. Trên đời này làm sao tìm được viên ngọc Xà Vương nữa. Sư huynh ta làm việc vô ích rồi, có lẽ phải chết vì tay Thái Hư sư nữ thôi.

Hắn thở dài thầm than cho số kiếp của người sư huynh bạc phước.

Nhắc lại Tổ Hoa từ lúc được Thái Hư sư nữ mang đi, nàng kinh hồn hoảng vía khi thấy mình bay vun vút trên không. Nàng khiếp hãi liên nhắm mắt lại, phó mặc đời đến đâu hay đến đó.

Bên tai nàng gió thổi vù vù không dứt, cho đến khi nàng thấy chân mình chạm đất và im tiếng gió mới mở mắt ra xem thì thấy mình đang đứng trên một ngọn núi đá cao, mà xung quanh núi toàn là bể.

Ánh trăng lấp lánh khiến Tổ Hoa nhìn thấy rõ muôn nghìn tia nước trắng dưới bề mặt biển lên không như muốn lôi hồn đảo nàng đang đứng xuống bề khơi.

Nàng kinh sợ nhìn đức Thái Hư sư nữ thì ngài hiền từ nhìn nàng và bảo :

- Tổ Hoa con. Ta là đức Thái Hư sư nữ. Bởi con có duyên phận với ta, nên tình cờ ta vân du mà gặp con bị nạn. Thấy con là một trang tuyệt sắc lại có căn bản nên ta xuống cứu con đem về đây.

Tổ Hoa phủ phục xuống lạy Thái Hư sư nữ làm lễ bái sư và nói :

- Con nghe đời hay ca tụng công đức và pháp thuật của ngài. Nay tam sanh hữu hạnh được gặp ngài, cúi lạy ngài cho con theo hầu bên pháp giá.

Đức Thái Hư sư nữ đỡ Tổ Hoa dậy và nói :

- Nay Tổ Hoa con. Từ nay con là học trò ta. Ta sẽ truyền dạy đạo pháp cho con giảng trần làm việc thiện giúp ta. Hiện nay thiên hạ bốn phương không yên ổn vì bọn yêu tặc quái đạo khuấy rối. Các môn phái hiện có trong nước không làm gì được chúng. Thầy vì sanh linh bốn phương mà xuống đức cho con hạ phạm làm việc nghĩa.

Tổ Hoa vừa mừng vừa sợ nói :

- Thưa sư mẫu, con là gái yếu đuối. Con sợ không đủ sức khu trừ nổi chúng chẳng?

Đức Thái Hư sư nữ cười rồi nói :

- Nay Tổ Hoa con. Từ nay con phải luyện tập võ nghệ và kiếm thuật cùng các phép thần công vận khí phi đằng. Sau này con sẽ thay mặt ta cầm đầu các phái võ trong Trung Quốc, vì hiện nay những người cầm đầu các phái võ không đủ sức phò nguy cứu khổn cho dân lành. Bọn ma tăng quái đạo càng ngày càng hoành hành quá dữ. Trăm họ sanh linh đang nằm trong nước lửa vì bọn tham tàn. Khí số Hán triều gần đến ngày diệt vận, bọn Mãn đang hưng. Ta không đủ sức cường lại sự xâm lấn của bọn Mãn, nhưng ta có thể làm cho ganh sanh linh bớt bị tàn hại.

Đức Thái Hư sư nữ chép miệng :

- Việc hưng vong trên đời này là vậy. Nhưng chúng ta là kẻ có lòng nhơn, phải cứu người nguy khổn là bổn phận.

Tổ Hoa cúi đầu nói :

- Con xin vâng lời sư mẫu dạy, dù có chết con cũng cam lòng nhưng con lo ngại con không đủ sức cùng thiên hạ đối địch.

Đức Thái Hư cười rồi nói :

- Con mau theo ta vào thần động.

Nói xong ngài bước đi trước. Tổ Hoa lạ lùng vì thấy bước đi của đức Thái Hư sư nữ nhẹ nhàng, chân ngài như không chạm xuống mặt đất.

Nàng cố bước nhanh theo.

Vào đến động, đức Thái Hư lấy ra một lọ kim đan, chiếu hào quang vàng rực rỡ, dốc ra cho nàng ba viên và bảo :

- Con nuốt mấy viên linh đan này. Đây là thứ linh đan quý giá mà ta luyện nên từ lâu. Kể nào có phúc duyên mới được dùng đến. Từ nay con có sức khỏe vô cùng, có thể theo phép luyện võ nghệ và kiếm thuật được.

Tổ Hoa nuốt mấy viên thuốc tức thì trong người nàng nóng ran như lửa đốt, trong một chốc nàng thấy mình khỏe mạnh vô cùng. Mắt nàng sáng lạ thường nhìn bóng đêm như ngày vậy.

Nàng thấy mình bây giờ nhẹ nhõm như có thể bay nhảy được như chim và có thể xô ngã núi non được.

Đức Thái Hư sư nữ vỗ tay cười rồi nói :

- Hay thay. Kể lành lại gặp phúc duyên. Sau này con sẽ xứng đáng là môn đồ của ta. Con sẽ thay ta mà làm nữ chúa trong làng võ thuật.

Tổ Hoa phục xuống lạy thầy và nói :

- Kính lạy sư mẫu. Con dù thác để đền ơn cho sư mẫu cũng chưa được phần nào.

Đức Thái Hư sư nữ vẫy nàng đứng lên rồi hỏi :

- Sư huynh ta là đức Thái Hư Chân Quân có một tập Bí Thư Tiên Kiếm. Người nào được ngài truyền lại tập ấy thì sẽ cầm đầu kiếm thuật. Nay ta được một viên Ngọc Kiếm Xà Vương của tên Đạt Phong Tử thì con có thể ngang hàng có khi hơn cả người có tập Bí Thư Tiên Kiếm.

Tổ Hoa là kẻ thông minh xuất chúng có căn bản đạo gia và nhờ được dùng linh đan nên nàng sáng suốt lắm, nàng hỏi :

- Thừa sư mẫu con không hiểu tập Bí Thư Tiên Kiếm quý báu ra sao, cúi xin sư mẫu giảng dạy.

Đức Thái Hư giảng :

- Nay con. Tập Bí Thư Tiên Kiếm là một thiên sách dạy về phép luyện kiếm tiên. Kiếm tiên là một môn kiếm khác hơn kiếm thường rất nhiều. Trong bí thư ấy dạy đủ ai các thứ kiếm tiên về cách luyện như cách dùng. Kể nào được nó thì là người có căn bản và giàu lòng nhân đức. Nghe đâu sư huynh ta giao nó cho Công Tôn đại sư. Vậy ngày nay con phải cố gắng rèn luyện tài võ thuật cho đến bậc tối diệu và ta sẽ giao cho ngọc kiếm là có thể hơn được Công Tôn vì hắn không giỏi quyền pháp cùng các môn đạo pháp khác.

Người chép miệng than :

- Tội nghiệp cho Công Tôn, người không có phúc như con nên phải bị vất vả mấy mươi năm trời mới thành đạo. Ấu thể cũng là hợp với lẽ xoay vần của vũ trụ.

Tổ Hoa lại hỏi tiếp :

- Thừa sư mẫu, ngọc báu Xà Vương là ngọc gì và sao lại là báu nhất thế gian.

Thái Hư sư nữ nói :

- “Cách đây lâu lắm tại nơi Huyền Linh có hai con Xà Vương và không biết muôn ngàn rắn mà kể xiết. Thiên hạ không ai dám léo hánh đến vùng ấy, mà nhân dân quanh vùng cũng bị chết không biết bao nhiêu mà kể.

Bao nhiêu anh hùng kiếm khách các nơi đều tụ về trừ loài quái ấy nhưng đều bị hai con Xà Vương ấy sát hại. Nó là vật linh sống không biết mấy ngàn năm, ăn không biết bao nhiêu người nên phi kiếm thường không làm gì được nó.

Các tay kiếm khách có tiếng đều bị giết và bị nó nuốt mất kiếm quang. Thật hai con Xà Vương ấy là một mối hại vô cùng.

Sư huynh ta là Thái Hư Chân Quân phải hạ phàm cùng hai con Xà Vương tranh chiến. Suốt mấy tháng trời cũng chỉ hòa mà thôi nhờ nó có ngọc báu trong đầu không cách gì hại nổi.

Sau cùng ta phải cùng sư huynh hợp sức gạt chúng ra khỏi núi Huyền Linh mới dùng kế giết chết chúng.

Sư huynh ta biểu hai viên ngọc ấy cho một người có phúc vì người ấy bị chết cả giòng họ vì hai con Xà Vương. Tưởng đâu là người nọ sẽ đem hai viên ngọc ấy làm của gia truyền.

Lâu lắm rồi, ta không nghĩ ra nữa. Nay thành linh sao ta lại thấy một viên trong tay Đạt Phong Tử. May mà nó không biết phép luyện, chứ nó biết phép luyện thì ta cũng khó lòng mà thu nó.

Nay ngọc báu Xà Vương đã về tay ta. Ta sẽ cho con và truyền phép luyện là con có thể cự cùng hết các bậc anh hùng trong trời đất”.

Ngài nói tiếp :

- Chứ phải ta có đủ hai viên ngọc báu Xà Vương thì con là kẻ có duyên lớn. Sau này hạ phàm con nên cố mà tìm được viên ngọc báu Xà Vương cho đủ đôi. Như thế con có thể thay thầy mà giữ giúp tập Bí Thư Tiên Kiếm không cho về tay kẻ nào ngoài Công Tôn đại sư. Nếu kẻ nào ở Tây Tạng hay Mông Cổ mà chiếm được thì nguy cho các phái võ ta lắm đó. Con nhớ lời thầy dặn chớ quên.

Tổ Hoa cúi đầu đáp :

- Con xin vâng lời sư mẫu.

Thái Hư sư nữ nói thêm :

- Khi số Linh Hư và Linh Chân gần tuyệt. Hồng Long và Đạt Ma cũng khó toàn. Ta đành nhìn môn đồ bị nạn cho tròn luật tạo hóa. Tre tàn, măng mọc là lẽ cố nhiên, nhưng khi mà thế sự xoay vần sao khỏi đau lòng người trong cuộc.

Bây giờ Tổ Hoa mới hỏi :

- Thưa sư mẫu. Đệ tử nghe người ta đồn sư mẫu đã là người vào hạng tiên. Chẳng hay nơi này là đâu vậy.

Đức Thái Hư sư nữ mỉm cười nói :

- Thiên hạ thấy ta gần cả trăm năm không nhúng tay vào việc đời nên nói thế. Còn đây là một hòn đảo hoang ngoài giữa bể, xa bờ hằng muôn vạn dặm nào kể xiết. Phải là người có tài phi đẳng kiếm độn đến bậc tuyệt kỹ mới hy vọng ra đây được. Từ xưa nay chỉ có ta và sư huynh là đức Thái Hư Chân Quân biết nơi đây mà thôi. Ngoài ra chỉ có con là người thứ ba. Ta từ lúc về đây thấy núi non tốt đẹp, mới đem giống hoa Phù Dung về trồng. Ngày nay đảo ta toàn là một thứ cây Phù Dung mà thôi.

Người bảo Tổ Hoa :

- Con nên gọi thân động ta là Phù Dung tiên đảo cùng được.

Từ đây Tổ Hoa ngày đêm rèn luyện đạo thuật, luyện ngọc kiếm, mong ngày xuống núi đem tài ba giúp dân lành, trừ ác tặc.

Ngày giờ thấm thoát trôi qua...

Phù Dung tiên đảo từ đây có bóng người.

5. Chương 5: Núi Vạn Lâu, Thanh Y Trừ Ác Tặc

Nhắc lại từ lúc Thanh Y vâng lệnh thầy mang tạp Bí Thư Tiên Kiếm và công Hạc nhi xuống núi là chàng dùng thuật phi hành cố sức chạy nhanh bất kể đâu là đâu miễn là đi khỏi Huyền Phong sơn cho xa là được.

Chàng lo sợ Khốc Tiểu Quái Sư đuổi theo mình thì nguy nên chạy nhanh như gió cuốn. Đường ngàn dặm ngăn lại dưới chân chàng.

Thanh Y len lỏi trong rừng suốt ngày hôm ấy không ăn uống gì cả, đến tối mịt là chàng đói lả người, nên vào một xóm nhỏ trước mắt, để tìm nhà trọ đỡ một đêm.

Đến một nhà kia Thanh Y gõ cửa xin vào tá túc.

Chủ nhà thấy chàng cống trên vai một cậu bé cụt tay, nhắm nghiền mắt lại nên sợ hãi chạy vào đóng sập cửa lại.

Thanh Y quay quẩn một lúc, chàng đi khắp cả xóm mà không tìm được nhà nào nên chàng buồn bã, vả lại nơi ấy là xóm nhỏ không có quán xá chi nên chàng đành đi bơ vơ ngoài đường.

Vừa lúc đó có tiếng chuông chùa phía xa xa trong cánh rừng. Thanh Y nghĩ thầm: “Ta vào chùa mới có hy vọng cứu chữa Hạc nhi sư đệ. Nơi đây là cửa từ bi có lẽ rộng mở cho khách phương xa”.

Chàng dùng thuật phi hành đến nơi có tiếng chuông, nhưng chàng đi suốt ngày đã mệt mỏi, vả lại đường rừng gai góc, đá sạn chập chùng khó đi, lại nữa chàng không muốn nhảy nhót nhiều sợ có hại cho Hạc nhi nên chàng đành phải đi chậm chạp.

Chàng đang đi bỗng có một tiếng quát lớn như sấm :

- Tên nào đó biết điều đứng lại ngay.

Thanh Y giật mình vì thấy một đại hán to lớn, râu chổi xuể nhảy ra đón đường, tay cầm hai quả đồng chùy to lớn.

Chàng đứng lại và hỏi :

- Nhà ngươi là ai mà đón kẻ đi đường.

Đại hán râu chổi xuể cười và oang oang giọng như chuông bể :

- Ha ha... Ta là ai à? Ta là vua núi này. Ai qua đây phải nộp tiền mãi lộ.

Thanh Y mệt mỏi, chàng không muốn dài dòng vô ích với đại hán, chàng nói :

- Té ra ngươi là tên cướp vặt vô danh, ắt núp xó núi này để cướp bóc dân lành. Mau mau lui ra cho ta đi. Ta không muốn làm bẩn kiếm.

Tên đại hán râu xồm cả giận quát to :

- Thất phu, mi há không nghe danh Thần Trùng tại núi Vạn Lâu này ư?

Thanh Y thường nghe nói tên Thần Trùng nơi Vạn Lâu là kẻ ác nhân, hắn làm tai làm quái một vùng lâu nay chàng muốn trừ bỏ hắn nhưng chưa có dịp nào. Nay vô tình gặp đây, nên chàng quát to lên :

- Ta có ý trừ bỏ mày từ lâu. Nay gặp đây thật may lắm.

Nói xong chàng đại chặt Hạc nhi đồng tử và nhảy đến phóng chân đá vào ngực Thần Trùng theo thể Liên Hoàn cước.

Thần Trùng thấy thế đá chàng lợi hại, hắn thất kinh cúi rạp người xuống và dùng thể Đại Bàng Chuyển Dực đánh thốc hai quả chùy trở lên hạ bộ chàng.

Thanh Y không thêm né tránh, chàng đá bật hai quả chùy lộn lại và toan cho Thần Trùng một quả thôi sơn, nhưng khi ấy có tiếng hét lớn :

- Thanh Y mày chó thị hùng. Có bản sự đến lấy đầu mày đây.

Thanh Y ngược mắt nhìn, chàng nhận ra một gã đầu đà cầm côn nhảy xuống, chàng kinh hãi rú khê :

- Trời! Thăng Bát Quái Tăng. Ta nguy mất!

Bát Quái Tăng gầm lên một tiếng và đảo thân côn như gió thổi mây sâu vụt xuống đầu Thanh Y khí thế như dời non chuyển đất...

Thanh Y đã từng chạm trán với Bát Quái Tăng nhiều trận nên chàng biết rõ bản lĩnh hấn vô cùng ghê gớm, sức chàng khó mà chống nổi..

Vả lại hấn có tài nhả kiếm phung tên, xa trăm dặm phóng kiếm lấy được đầu người. Còn chàng bất quá chỉ là tay giỏi quyền thuật làm sao cự nổi với phi kiếm, nhất là với một kẻ tài năng trên mình gấp bội.

Tuy thế Thanh Y bình tĩnh vô cùng, chàng đai chặt Hạc nhi vào mình và tuốt kiếm dùng tận lực bình sanh đưa lên gạt cây Quỷ Đầu côn của Bát Quái Tăng.

Choang một tiếng, hai món binh khí chạm vào nhau tóe lửa lên, Thanh Y tê chồn cả tay, còn Bát Quái Tăng phải lùi lại một bước, hấn cười gằn nói :

- Khá lắm đó. Nhưng liệu mà giữ mình. Bản sư sẽ đưa hồn mày về chín suối

Thế là cây Quỷ Đầu côn của hấn biến hóa thiên hình vạn trạng, tiếng kêu vo vo như gió thổi mây sâu, xoắn tít quanh người Thanh Y không rời gang tấc.

Thanh Y phần thì mang Hạc nhi trên lưng nên day trở kém phần nhanh nhẹn và không dám nhảy múa nhiều sợ hại đến Hạc Nhi. Phần tài nghệ kém cỏi hơn Bát Quái Tăng nên chàng thấy cơ nguy của mình sắp đến.

Bát Quái Tăng thấy Thanh Y lâm vào vòng nguy hiểm, hấn quyết lấy tính mệnh chàng để trả thù cho các môn đồ cùng đồng đạo xưa nay bị sát hại nên đem bài Thái Ất thần côn ra biểu diễn quyết hạ chàng ngay.

Thật vô cùng lợi hại, bài Thái Ất thần côn quả là một bài côn thể gian khó thấy, nó biến ảo trăm nghìn đường lối lúc chợt đông chợt tây, biến nam hóa bắc dưới trên không hở một chỗ nào cả.

Thanh Y đầu choáng mắt hoa tay kiếm chàng rời rạc như sắp bại đến nơi. Chàng không biết Bát Quái Tăng múa bài côn gì mà ghê gớm như vậy.

Bỗng Bát Quái Tăng thét lên một tiếng rồi đâm vút ngọn côn vào ngực chàng theo thế Bạch Xà Tiến Động cực mạnh.

Thanh Y lật đật nhảy lùi để tránh ngọn côn ác liệt đó thì Bát Quái Tăng đã giáng mạnh côn xuống đầu chàng hóa thành thế Thái Sơn Áp Đỉnh.

Thanh Y thấy đà côn đi nhanh quá chàng không làm sao né tránh khỏi liền chuyển hết thần công đưa kiếm lên gạt.

Choang một tiếng như tiếng chuông đồng làm long óc kẻ trong vòng chiến. Lưỡi kiếm của chàng gãy làm đôi còn lại trong tay chàng một khúc.

Thần Trùng thấy Thanh Y gãy kiếm hấn mừng rỡ vác chùy nhảy xổ vào quyết giết chàng cho hả.

Thấy đà chùy của hấn giáng xuống đầu mình, Thanh Y né qua một bên và phóng chân đá Thần Trùng lộn về phía sau, đầu hấn va vào đá vỡ tung ra, hấn giãy đành dạch như cá tươi bị đập đầu.

Bát Quái Tăng vô ý để cho Thần Trùng chết, hấn cả giận quát to lên một tiếng và vung côn áp đảo Thanh Y thật dữ.

Thanh Y trong phút nguy cấp không còn binh khí, chàng sức nhớ sư phụ mình có trao cho thanh Thủy Thư liền rút ra khỏi vỏ đưa lên gạt.

Không hổ là một thanh bảo kiếm, thanh Thủy Thư vừa ra khỏi vỏ đã bốc lên một đạo bạch quang sáng lòa như một luồng điện lớn xô cây Quỷ Đầu côn trở lại.

Thanh Y thấy thanh Thủy Thư lợi hại như vậy chàng vung lên và chém tới tấp.

Bát Quái Tăng bỗng thấy Thanh Y thắng thế nhờ thanh kiếm báu, hắn biết Quỷ Đầu côn của mình không thể cự lại thanh Thủy Thụ nên hắn cố giữ không cho chạm vào thanh kiếm của kẻ địch.

Thật tài nghệ của Bát Quái Tăng lợi hại khôn cùng. Hắn vừa áp đảo kẻ địch mà vừa giữ binh khí mình không cho chạm vào binh khí kẻ địch.

Thanh Y thấy mình không sao thoát khỏi nguy, liền đem những thế tối độc trong bài Phong Vũ kiếm ra dùng để làm cho Bát Quái Tăng lùi lại rồi thừa lúc hắn vô ý chàng rút hai ngọn phi tiêu ném vào cổ họng hắn.

Bát Quái Tăng trong lúc bất phòng thoát thấy hai mũi tiêu bay đến liền cúi đầu né tránh, khi hắn ngẩng đầu lên là Thanh Y đã chạy biến vào khúc đường quanh.

Bát Quái Tăng cả giận quát to lên :

- Thằng khốn nạn mi chạy đi đâu cho thoát.

Nói xong hắn dụng thuật phi đằng đuổi theo như gió lốc.

Thanh Y thấy rừng bụi rậm rạp liền rẽ vào đường nhỏ và trốn vào hốc đá.

Bát Quái Tăng vô tình tưởng chàng chạy thẳng nên hắn dùng hết sức đuổi theo. Tài phi đằng của hắn quả nhiên lợi hại, chỉ trong một lúc là hắn bay xa hàng trăm dặm.

Bát Quái Tăng thấy một luồng bóng trắng chạy bay trước mặt, hắn cả mừng đuổi gấp theo.

Chỉ trong chớp mắt là hắn đã theo kịp và vùng côn nhảy đến chặn đường bóng trắng, quát lớn :

- Thằng khốn. Mi định chạy đâu. Bản sư đưa hồn mày về Địa phủ cho rồi.

Bóng trắng đang đi bỗng có người chặn đường, dùng với mình những lời vô lễ liền quát hỏi :

- Thằng trọc kia. Ta với mi là kẻ vô can, sao mi đón đường ta định sanh sự.

Bát Quái Tăng định thần nhìn lại thì một thiếu nữ khoác bạch y, mặt đẹp như thiên nga giáng thế thì hồn hắn như bay mất. Hắn đứng đờ ra như tượng gỗ.

Còn thiếu nữ thấy tên quái tăng nhìn mình trần trối liền quắc đôi mắt phượng, thét lớn :

- Biết điều nên tránh đường cho bản cô nương đi. Nếu không ta cho mi về châu Phật tổ nhà mi.

Bát Quái Tăng nghe tiếng ngọc lanh lảnh là hồn vía hắn tiêu tan cả, hắn động lòng hiếu sắc liền nói :

- Cô nương đem thân vàng ngọc đi đâu trong đêm tối lạnh lẽo thế này. Mau mau theo ta về chùa cùng chung vui khoái lạc còn sướng thân hơn.

Thiếu nữ tròn xoe mắt phượng, đôi mày liễu dựng ngược lên nàng quát mắng :

- Tên sư hổ mang kia. Mi đến ngày tận số mới gặp bản cô nương đây.

Nói xong luồng bạch quang ở tay nàng bay vút xuống đầu Bát Quái Tăng như một luồng chớp nhoáng.

Bát Quái Tăng cử côn lên đỡ thì chỉ nghe đánh soẹt một tiếng, cây côn của hắn đúc toàn là thép tốt mà đã gãy tan làm hai đoạn.

Hắn kinh hãi chưa kịp hồi bộ thì vùng bạch quang nhanh như cắt chiếu vào cổ họng hắn.

Bát Quái Tăng thét lên một tiếng, hắn nhảy xổ ra ngoài vẫy tay phóng luồng kiếm quang lên không bỏ xuống đầu thiếu nữ.

Thiếu nữ giật mình nghĩ thầm: “Thằng yêu đạo này là ai mà kiếm quang hắn lợi hại thế. Ta khó lòng địch nổi chỉ bằng trốn chạy là hơn”.

Nghĩ vậy nàng vội vận động thần công vùng kiếm gạt mạnh luồng kiếm quang trở lại rồi đảo bộ phóng luôn một lượt ba ngọn Hoa Mai thân đâm vào cổ họng Bát Quái Tăng.

Bát Quái Tăng cả kinh liền mọp xuống tránh thì vụt một mũi Hoa Mai thần châm khác bay lẹ hơn, bắn ghim vào tay bên.

Hắn đau buốt cánh tay nên cả kinh lùi lại và giữ vững tay quyết thúc kiếm đánh kẻ địch, nhưng bóng nàng thiếu nữ áo trắng đã khuất trong màn đêm.

Bát Quái Tăng thu kiếm lại và cẩn rằng nhổ mũi Mai Hoa thần châm ra. Tay hắn đau như ai dằn, phút chốc chỗ bị thương sưng vù lên.

Bát Quái Tăng cả kinh vội lấy ra mấy viên linh đan nuốt vào cổ họng, nhưng linh đan ấy không đủ sức làm dịu vết thương ấy.

Từ lâu nay Bát Quái Tăng nghe anh hùng trong thiên hạ ca tụng môn phóng Mai Hoa thần châm của dòng họ Vạn là ghê gớm nhất. Vạn Thế Long, Vạn Thế Minh là những tay phóng Mai Hoa thần châm ghê gớm nhất, anh hùng bốn phương đều khiếp hãi.

Nay hai kẻ ấy vong mạng cả còn ai đâu dùng được Mai Hoa thần châm lợi hại như vậy nữa. Hắn gượng đau cầm mũi châm lên xem thì thấy cán châm có khắc chữ Vạn.

Bát Quái Tăng kinh hãi nghĩ thầm: “Thế này là ta bị trúng thần châm của họ Vạn. Mạng ta nguy mất vì châm này có tẩm thuốc độc. Trong ba ngày mạng ta phải khôn nếu không có thuốc của họ Vạn”.

Bát Quái Tăng vội dùng kiếm dọn về chùa để các sư huynh hắn cứu chữa, may ra mới toàn mạng được.

* * * * *

Thanh Y thấy Bát Quái Tăng đi xa rồi, chàng mới cổng Hạc nhi tìm đường thoát ra khỏi khu rừng Vạn Lâm. Nhưng rồi chàng chạy lạc qua khu rừng khác. Thanh Y trở hết thuật phi hành chạy lướt trên ngọn cây nhanh như gió thổi, chàng sợ Bát Quái Tăng trở lại gặp mình thì nguy khôn.

Đêm ấy Thanh Y đi gần suốt sáng, chàng đói và mệt quá, nếu không nhờ linh đan của sư phụ thì chàng đã té giữa rừng sâu.

Bỗng Thanh Y thoáng thấy có ánh lửa dưới gốc rừng nháng lên, chàng tìm đến thì ra đây là nhà của một ông tiểu phu. Ông thức sớm và cùng vợ nấu cơm sáng.

Thanh Y đập cửa lều xin vào tá túc. Vợ chồng ông tiểu tuy sợ nhưng thấy chàng mặt mũi hiền lành và lời nói có vẻ thiết yếu nên bằng lòng cho vào tá túc.

Thanh Y mở Hạc nhi ra và đặt cậu đồng tử nằm xuống đệm cỏ, rồi xin nước tán linh đơn đổ cho cậu.

Vợ chồng ông tiểu là người hiền lương, ông bà đốt lửa hơi ấm cho Hạc nhi và dọn cơm mời Thanh Y dùng bữa.

Thanh Y đói quá, chàng cảm tạ vợ chồng ông tiểu rồi ngồi lại mâm ăn.

Ăn xong chàng xin một chỗ nằm bên cạnh Hạc nhi để nghỉ mệt.

Vợ chồng ông tiểu thấy vỏ kiếm của Thanh Y tóe hào quang thì đoán chừng chàng là một hiệp khách có việc cần qua đây, nên ông bà tắt lửa và đóng cửa lều lại ở nhà sẵn sóc chàng và Hạc nhi đồng tử.

Thanh Y vì mệt mỏi suốt ngày đêm nên chàng ngủ say sưa, cho đến lúc bình tĩnh, dậy thì trời đã trưa lắm. Hạc nhi lúc ấy đã tỉnh rồi, nhưng cậu còn đau đớn nên chỉ nằm im.

Thanh Y thấy cậu đã tỉnh chàng mừng rỡ hỏi :

- Sư đệ còn mệt không?

Hạc nhi lắc đầu đáp :

- Sư huynh yên tâm. Tiểu đệ hết mệt, đang còn đau nhức đôi chút.

Hạc nhi ứa nước mắt hỏi :

- Sư huynh về đây, còn sư phụ đâu rồi.

Thanh Y đem việc Ngũ Lô thần kiếm chém chết Phi Vân Tử, đến việc Vạn Thánh Vân nổi cơn lôi đình, rồi Khốc Tiểu Quái Sư xuất hiện đòi tập Bí Thư Tiên Kiếm thuật lại cho Hạc nhi đồng tử nghe rồi nói :

- Không biết sư phụ ta ra sao? Có lẽ thanh Ngũ Lô kiếm cự địch được với Khốc Tiểu Quái Sư.

Hạc nhi khóc, nói :

- Tiểu đệ không ngờ việc như thế. Tội đệ không biết bao giờ cho hết được, dù chết cũng không đền nổi.

Hạc nhi khóc một lúc rồi nhìn quanh và hỏi :

- Đây là đâu hử sư huynh?

- Ta cũng không biết được đây là đâu.

Chàng thuật lại việc Bát Quái Tăng đuổi đánh mình và nói :

- Ta giết được tên Thần Trùng đỡ cho thiên hạ quanh vùng núi Vạn Lâu. Còn tên Bát Quái Tăng đó khi nào ta sẽ hội anh hùng để trừ nó cho dân chúng đỡ tàn hại.

Vợ chồng ông tiểu phu nghe rõ sự tình liền quỳ xuống lạy Thanh Y rồi nói :

- Chúng tôi mất thit không thấy rõ hiệp khách giáng lâm, xin người tha tội.

Thanh Y giật mình, chàng quỳ xuống đáp lễ lại rồi đỡ vợ chồng ông lão dậy và nói :

- Tiểu sinh tài hèn sức mọn, tuy có chút tâm huyết với đời, nhưng đâu xứng với danh hiệp khách. Xin lão trưởng chớ gọi thế.

Ông lão buồn rầu nói :

- Trước kia lão có người con trai. Nhờ nó mà gia đình no ấm. Nhưng vì tánh ngang tàng nên nó tìm sang Vạn Lâu để trừ Thần Trùng cường đạo. Chẳng may con lão chết đi, giờ đây hiệp khách trừ nó tức là báo thù giùm cho con lão. Hiệp khách là ân nhân của dân chúng vùng này.

Thanh Y hỏi tiếp :

- Xin lão trưởng dạy cho biết đây là đâu?

- Đây là rừng Bách Điện, giáp ranh với Vạn Lâu sơn. Rừng này có một ngôi chùa gọi là Bách Điện tự. Trong chùa có một vị đầu đà giỏi tài kêu mưa hú gió, có phép tiên biết gọi thần kêu quỷ. Mỗi khi ngài đi đâu là gió thổi ào ào, hào quang lóe mấy dặm. Thần Trùng chính là học trò của vị đầu đà ấy.

Thanh Y biết ngay là có tên ác tăng nào đó lợi dụng sự mê tín của dân lành mà lòn bịp họ. Chàng hỏi :

- Vị cao tăng tài giỏi như thế mà sao có tên học trò khốn nạn như tên Thần Trùng.

Ông lão nhìn quanh rồi nói thật nhỏ :

- Vị đầu đà ấy tuy tài cao phép giỏi, nhưng hung ác lắm. Dân quanh vùng này đều phải đóng thuế cho chùa như là đóng thuế quan. Kẻ nào không tuân thì mất mạng. Trong xóm đàn bà con gái hay mất tích luôn, mà ai cũng hồ ghi bọn đệ tử vị đầu đà kia lén bắt.

Thanh Y hỏi tiếp :

- Quan quân không làm gì hấn được sao?

- Ái chà! Quan quân là tay sai của hấn. Hấn chỉ vẫy tay một cái là quan quân ngã như rạ còn ai dám kháng cự lại.

Thanh Y nói :

- Xin lão trưởng yên tâm. Tiểu sinh xin lão trưởng cho tá túc đây ít lâu để xem hư thực lão đầu đà kia ra sao? May mà tiểu sinh trừ được hấn thì đỡ họa cho dân lành.

Vợ chồng ông lão vái Thanh Y rồi nói :

- Nếu hiệp sĩ làm được điều ấy thì dân vùng tôi đều đội ân đức, nhưng hiệp sĩ chớ coi thường vì kẻ kia tài phép lắm.

Thanh Y gật đầu đáp :

- Đa tạ lão trượng. Tiểu sinh sẽ dò xét kỹ rồi mới làm. Chắc kẻ kia là lũ ác tăng giả làm như mình là kẻ am hiểu phép thuật, chứ đời nay làm gì có phép tiên như sách chép ngày xưa.

Bây giờ vợ chồng lão tiều xem Thanh Y như một vị quý khách. Hai người hết lòng săn sóc cho Hạc nhi đồng tử.

Thanh Y yên lòng ở lại nơi đây để chờ Hạc nhi bình phục lại. Hằng ngày chàng xem tập Bí Thư Tiên Kiếm, chàng mới biết xưa nay kiếm huật, của mình chỉ là trò trẻ con.

Thanh Y mừng cho thầy mình được tập Bí Thư Tiên Kiếm, chắc là làm được giáo chủ về kiếm thuật, nên chàng cũng khoan khoái lắm.

Thanh Y nhờ đấy mà biết được cách học tập và môn phóng kiếm cao diệu. Bản tánh thông minh nên chàng luyện rất chóng, chỉ trong vòng mười hôm mà chàng đã phóng được thanh Thủy Thư của thầy mình lên.

Thanh Y có lòng mừng, chàng hy vọng mình sẽ được Công Tôn đại sư truyền dạy cách luyện kiếm và sau này chàng cũng là một vị hiệp khách tiếng tăm lừng lẫy, có thể cự nổi bọn kỳ nhân ác tặc trong đời.

Lâu nay Thanh Y tự biết tài nghệ mình còn non kém lắm. Sánh với bọn cường đạo thường thường thì chàng còn hơn, chứ với hạng cao diệu là chàng hãy còn thua xa lắm. Mà hạng ấy trên chốn giang hồ phải đâu là ít. Như vừa rồi tên Bát Quái Tăng cũng làm chàng suýt nguy. Thanh Y định khi gặp thầy sẽ xin theo luyện thân công vận khí kiếm thuật phi đẳng cho đến chỗ cao diệu mới ra đời làm việc nghĩa được. Nếu tài nghệ như vậy còn mong gì thành công được.

Thanh Y ở trong nhà lão tiều hơn một tháng là Hạc nhi đồng tử mạnh khỏe lại như thường. Đồng tử cùng Thanh Y ngày ngày ra sau núi luyện võ và kiếm thuật.

Nhờ ở gần Công Tôn đại sư bao nhiêu năm, nên tài nghệ Hạc nhi có phần trội hơn Thanh Y rất nhiều. Tài phi đẳng, quyền thuật, kiếm côn cậu lâu lâu cả. Tuy còn một tay, nhưng cậu không vì thế mà kém.

Thanh Y tiếc thắm mình xuống núi sớm quá nên tài nghệ còn non kém. Chí chàng quyết tìm nơi yên tĩnh để luyện thêm tài năng hầu mai sau còn đương đầu với anh hùng trong thiên hạ.

Chiều hôm ấy chàng và Hạc nhi ra sau núi thì Hạc nhi khẽ bảo chàng :

- Sư huynh ơi! Ở trên đỉnh núi có người nom trộm chúng ta. Người ấy là tay bản lãnh khá lắm. Sư huynh hãy đề phòng. Nhờ bọn nó là người trên Bách Điện tự xuống dò thám thì phiền.

Thanh Y để ý và nhận thấy một người vận y phục trắng nằm trên cành cây um tùm lá, chàng thầm phục Hạc nhi tai tổ mắt tinh hơn mình.

Chàng cùng Hạc nhi làm như vô tình đi ngay lên đỉnh núi chỗ người ấy núp, tức thì một luồng sáng trắng bay vụt xuống chỗ hai người hiện ra một thiếu nữ đẹp như tiên nga. Nàng cúi đầu chào hai người và lễ phép nói :

- Tiện nữ kính chào hiệp sĩ và tiểu đồng tử. Chẳng hay ngài có phải Thanh Y hiệp sĩ mà người đời thường đồn đãi.

Thanh Y ngạc nhiên nhìn thiếu nữ, khi nhận thấy nàng là trang anh thư, chàng đáp :

- Vâng, chính tôi là Thanh Y. Chẳng hay cô nương muốn hỏi tôi điều chi?

Thiếu nữ mỉm cười đáp :

- Tiện nữ tên thật Tuyết Hoa, con của Vạn Thế Minh và cháu của Vạn Thế Long Trấn Sơn Hồ.

Thanh Y mừng rỡ nói :

- Cô nương là tôn nữ của vị đại anh hùng nơi Bàn Sơn động. Hân hạnh cho tôi được diện kiến vị nữ hiệp Tuyết Hoa Nương. Xin người xá cho tội vô lễ.

Tuyết Hoa Nương lật đật nói :

- Chúng ta là kẻ đeo kiếm dù gì cũng khác hơn thiên hạ vài chút. Ta không nên khách sáo làm gì. Chẳng hay đại huynh đi đâu đây và vị tiểu đồng tử kia là ai vậy.

Thanh Y thuật lại chuyện, mình nhưng giấu biệt chuyện Bí Thư Tiên Kiếm, rồi hỏi lại :

- Còn cô nương quá bước qua đây có việc chi?

Tuyết Hoa lau nước mắt, ngậm ngùi nói :

- Cha tôi bị kẻ nào giết mất. Ông tôi đang ở trong động cũng bị kẻ nào đang đem lên vào dùng phi kiếm giết chết. Tôi vì thù cha con nên quyết đi khắp chân trời góc bể tìm kẻ thù để rửa hận.

Thanh Y kinh hoàng rú lên :

- Trời! Vị đại anh hùng nơi Bàn Sơn động bị ám sát. Chuyện có thể như thế được.

Hạc nhi đồng tử cũng nguyên rửa kẻ ác tâm, cậu sực nhớ lại người đến báo tin Thanh Y bị bắt với sư phụ cậu và toan nói thì Thanh Y lừ mắt ra hiệu cho cậu im và nói :

- Bọn khiếp nhược nào đó dùng lối đánh trộm hèn mạt như vậy. Tôi xin hứa sẽ hết sức giúp cô nương trong việc báo thù rửa hận.

Tuyết Hoa cảm kích nàng nói :

- Đa tạ lòng tốt của hiệp sĩ. Tôi tự lượng mình tài hèn sức kém, biết hiện không thể nào đối địch với kẻ thù được; nên còn tầm phương học thêm đạo pháp, may ra ngày kia sẽ đối đầu được với kẻ thù.

Thanh Y độ chừng bọn đồng đảng Dương Bưu tại Hoàng Hoa thôn ám sát Vạn thế Long, nhưng chàng không dám nói ra vì ngại Tuyết Hoa nóng nảy việc báo thù mà tìm đến nơi ấy cùng chúng tử thí là nguy.

Chàng đành lặng thinh không nói lời nào.

Tuyết Hoa Nương sực nhớ ra liền nói :

- Tôi có chuyện bất bình cùng một vài kẻ nơi đây nhưng vì cô thế nên không dám ra tay. Mong hiệp sĩ vì dân lành mà trừ hại mối họa này.

Thanh Y nói ngay :

- Hiệp nữ đã dạy tôi đâu dám chối từ. Xin người cho biết rõ mọi sự.

Tuyết Hoa Nương nói :

- Gần đây có một ngôi chùa, người cầm đầu là một vị đầu đà tài nghệ nghe đâu ghê gớm lắm. Hắn hoành hành áp bức dân chúng như không coi ai ra gì cả. Tôi lên vào chùa dò thám suýt bị bọn nó bắt, nên mới tìm đồng đạo để đến trừ mối hại ấy cho dân nhờ.

Thanh Y bằng lòng ngay, chàng nói :

- Chính tôi ở lại đây cũng vì thế nhưng tôi lo ngại chúng ta không phải là tay đối thủ với lão đầu đà ấy.

- Dù sao ta cũng nên đến đây một phen rồi sẽ liệu. Nếu thua kém ta nên đi tìm đồng đạo đến diệt trừ bọn nó mới phải.

Hạc nhi bây giờ mới nói :

- Sư huynh nên nhận lời. Đệ sẽ tiếp sư huynh và hiệp nữ một phen. Chúng ta ba người dù có gì cũng còn nương đỡ nhau được.

Tuyết Hoa Nương thấy Hạc nhi còn có một tay mà nói giọng người lớn như vậy, nàng không biết tài cậu bé ra sao liền nói :

- Chuyện này nguy hiểm lắm. Đồng tử chó nên đi.

Hạc nhi mỉm cười nói :

- Hiệp nữ không phải ngại. Tôi không đến để làm vướng tay các vị.

Thế là cả ba kéo nhau về nhà lão tiều phu, bàn định đêm hôm ấy là đi dò thám Bách Điện tự.

Đêm hôm ấy tối đen như mực. Khu rừng Bách Điện chìm trong màn tối âm u.

Tiếng gió reo ngàn lá, tiếng suối reo lẫn với tiếng hổ gầm vượn hú nghe ghê rợn làm sao.

Hai bóng đen một bóng trắng từ sau núi bay vút lên và chạy nhanh vun vút về phía có tiếng chuông chùa điểm canh.

Tài bay nhảy của ba bóng ấy thật nhẹ nhàng như chim, họ chuyển đi trên ngọn cây chỉ đánh vút một cái là tuyệt mù không còn tăm tích.

Đến một ngôi chùa to lớn, bóng trắng khê bảo :

- Đại huynh đứng trấn nơi đây chờ cho bọn trong đại điện chạy ra. Còn đồng tử ra phía hông chùa hãy nghe tiếng động là phóng hòa đốt chùa. Còn tôi xin vào bên trong vì tôi đã vào một lần rồi, tôi thông thuộc đường lối.

Bóng trắng còn dặn lại một lần nữa :

- Xin đại huynh và đồng tử giữ tròn trách nhiệm. Nếu bọn ở đại điện mà vào được sau liêu là tôi nguy đó. Trong chùa không biết bao nhiêu là cơ quan nguy hiểm, nhờ một tí là mất mạng như chơi.

Nói xong nàng tung mình dùng thuật phi đằng bay là đà vào. Thanh Y khen thầm nàng là tay bản lĩnh cao cường hơn mình gấp bội.

Còn Hạc nhi thấy nàng giao cho mình việc hèn ấy nên cậu không phục, lòng nghĩ thầm sẽ làm cho nàng kính phục tài mình. Cậu đến hông chùa và núp trên nhánh cây rậm lá.

Tuyệt Hoa Nương dùng thuật phi đằng vào trong và tiến về phía hậu liêu vì nàng biết vị đầu đà kia ở nơi ấy. Nàng đề khí cho thân mình nhẹ như sợi tơ lướt khê trên mái ngói ra sau hậu liêu. Nàng giật mình nín thở và nằm rạp xuống mái ngói, lắng nghe. Một chốc nàng khê đỡ ngói nhìn xuống.

Bên dưới một cảnh uy nghiêm hiện ra. Một lão đầu đà mình trần trụi ngồi xếp bằng trên sạp, hần nhắm mắt làm phép tĩnh tọa, trước mặt hần là một lò lửa cháy đỏ rực.

Tuyệt Hoa lo sợ khôn cùng, nàng thấy các thứ thịt trong người đầu đà nổi lên cuộn cuộn thì biết hần là tay thần công tuyệt giỏi mình khó mà địch lại. Nàng toan tháo lui để về tính thể khác thì bỗng vị đầu đà

kia mở choàng mắt ta và quát vang như sấm :

- Tên chuột nhắt nào đó dám đến đây vượt rào hùm. Bản sư đưa mi về Địa phủ cho rồi.

Nói xong một luồng khí đen từ miệng hần bay vù vào cổ họng Tuyệt Hoa, từ tay hần một luồng lãnh khí bay ào lên khí thể vô cùng ghê gớm...

Tuyệt Hoa kinh hồn, nàng đứng phắt dậy vùng thanh Bạch Lâu quanh mình như vách sắt tường đồng để cản luồng hắc quang.

Choeng một tiếng vô cùng ghê rợn, mũi tiêu của đầu đà lộn ngược lại, còn tay Tuyệt Hoa tê chồn, chân nàng dẫm mạnh trên mái ngói, tức thì muôn ngàn vòng sắt nổi lên quấn chặt chân nàng, luồng lãnh khí của quái đầu đà lại bay ào đến.

Tuyệt Hoa lâm vào cơn nguy hiểm, nàng đâm liều lĩnh liền khoa kiếm chém đứt vòng sắt quấn dưới chân, loang kiếm để luồng lãnh khí không xâm phạm vào mình và vận hết công phu dậm mạnh gót chân xuống mái hiên.

Sức mạnh của nàng ghê gớm thật, cả một mái ngói không chịu nổi sức dậm của nàng nên đổ ụp xuống đầu quái đầu đà làm lò lửa đỏ nghiêng qua một bên tức thì một tiếng nổ kinh hồn phát ra, tia lửa trong lò bay lan ra đỏ rực, chỉ trong một loáng lửa bốc lên ngùn ngụt như một quả núi đỏ bùng lên.

Đầu đà không phương cứu kịp lò lửa, hần vội vùng tay dùng phép phản phong đánh mạnh lên trên cho mái ngói bay tan rồi quảng mình như một quả pháo thăng thiên vút lên không.

Tuyết Hoa cũng kinh hồn nàng dùng thuật phi đằng nhảy ra xa tránh ngọn lửa ghê gớm, nàng độ chừng lò lửa của quái đầu đà luyện kiếm nên sức nóng ghê hồn như vậy.

Quái đầu đà chuyển người nhảy theo Tuyết Hoa và gầm lên :

- Con khốn kia. Ta quyết xé xác mày.

Nói xong một đạo hồng quang từ trong lỗ mũi hắt bay lên tiếng nổ ầm ầm và chỉ trong vài giây luồng hồng quang ấy to rộng ghê gớm chém xả xuống đầu Tuyết Hoa.

Lâm vào trường hợp nguy khốn, Tuyết Hoa kinh hồn, nhưng nàng bình tĩnh vận hết thần công lên tay và đem bài Phong Sa kiếm ra ngăn đỡ luồng hồng quang.

Hạc nhi thoát thấy đầu đà phóng kiếm quang cậu giật mình kinh sợ rú khê lên :

- Trời! Thăng Cổ Đầu Tăng. Tuyết Hoa nguy mất.

Cậu nhảy vọt lại phía Thanh Y và bảo nhanh :

- Sư huynh trao thanh Thủy Thụ cho đệ và chạy đi. Bọn ta không phải là địch thủ của Cổ Đầu Tăng đâu.

Nghe đến tên Cổ Đầu Tăng Thanh Y giật mình kinh sợ vì hắn là một quái tăng lợi hại vô cùng. Ngay đến sư phụ chàng cũng còn không thắng nổi.

Chàng còn không nỡ để một mình Hạc nhi ở lại thì cậu đồng tử nói nhanh :

- Đệ nhờ thầy rèn dạy bao năm cách phóng kiếm và điều khiển Thủy Thụ nên tạm cự với hắn rồi sẽ liệu mà trốn. Sư huynh mau mau cùng cô Tuyết Hoa chạy đi. Ở lại chỉ mang khốn mà không ích gì. Sư huynh chỉ biết có thuật phi hành làm sao chạy thoát được.

Thanh Y biết, mình kém tài hơn Hạc nhi, chàng trao thanh Thủy Thụ cho cậu đồng tử, phóng hỏa nơi cửa đại điện và la to lên :

- Tuyết Hoa cô nương chớ ở lại làm gì.

Dứt lời chàng rút mấy mũi phi tiêu nhắm phóng đúng cổ họng của Cổ Đầu Tăng.

Cổ Đầu Tăng cả giận, hắn đưa tay gạt mấy ám khí.

Vừa lúc đó bọn sư tăng trong chùa kéo ủa ra. Hạc nhi không chần chờ được nữa, cậu nhảy đến bên Tuyết Hoa và nói nhanh :

- Cô nương chạy nhanh đi, để mặc tôi và tên ác tăng này.

Nói xong cậu tung thanh Thủy Thụ lên hóa ra một luồng bạch quang cản bật luồng hồng quang của Cổ Đầu Tăng.

Tuyết Hoa không ngờ Hạc nhi lại có tài phi kiếm, nàng còn đang chần chừ thì Hạc nhi hét to lên :

- Cô nương yên tâm đi về. Có thầy tôi và đức Linh Hư đại đức tổ sư sắp đến trừng trị tên Cổ Đầu Tăng này.

Tuyết Hoa nghe đến tên Cổ Đầu Tăng nàng kinh sợ nghĩ thầm: “Hạc nhi nói đùa có Công Tôn và đức Linh Hư cho Cổ Đầu Tăng sợ. Ta không nhân cơ hội này mà chạy đi thì nguy mất với nó. Dù ta có ở lại cũng không ích gì”.

Nghĩ vậy nàng tung mình chạy đi như một luồng gió cuốn.

Cổ Đầu Tăng bỗng thấy Hạc nhi xuất hiện và nghe nói có Công Tôn đại sư và Linh Hư Đạo Đức sắp đến hắn hoảng sợ nghĩ thầm: “Thăng Công Tôn không đáng ngại. Lo là đức Linh Hư. Ta không nên ở lại làm gì mà mang họa”.

Hắn vẫy tay thu luồng hồng quang về rồi dùng phi đằng kiếm độn chạy trốn.

Hạc nhi không ngờ mưu con của mình mà gạt được một tay ghê gớm như Cổ Đầu Tăng. Cậu bé khoái chí cười như nắc nẻ.

Cậu nhìn lại thì thấy cả một ngôi chùa đồ sộ đang bốc cháy rực lên như một núi lửa, bọn ma tăng quái đạo đang xông xáo trước gần chùa liền nghĩ thầm: “Chẳng mấy phen được dịp này. Ta sát phạt bọn này trừ căn luôn thể”.

Thế là cậu phóng thanh Thủy Thụ lên chém xả vào bọn ác tăng. Bọn chúng này giờ tin sư phụ mình chắc thắng nên không cần tiếp chiến, đến lúc thấy Cổ Đầu Tăng bỏ chạy là bọn chúng kinh hồn toan chạy trốn thì luồng bạch quang bay xả xuống chém giết lung tung.

Hạc nhi đồng tử không dám đứng lâu, cậu sợ Cổ Đầu Tăng nghĩ lại và trở về thì mình mang khốn nên thâu kiếm và dùng thuật phi đằng chạy về nhà lão tiều.

Thanh Y và Tuyết Hoa đã về đến trước, ai cũng phập phồng lo sợ cho Hạc nhi, đến khi thấy cậu về cả hai mừng rỡ hỏi han.

Hạc nhi thuật lại việc mình làm rồi cười ngả nghiêng, nói :

- Không ngờ tên ghê gớm ấy lại mắc mưu trẻ con như vậy.

Thanh Y bảo Tuyết Hoa và Hạc nhi :

- Nếu hấn hỏi tâm suy xét và trở lại là bọn mình nguy đó. Ta nhân lúc này mà đi ngay là hơn.

Tuyết Hoa khen phải, nằng để lại cho lão tiều mấy nén vàng và kiếu từ, kéo cả bọn đi nơi khác.

Thế là Bách Điện tự thành than. Dân chúng quanh vùng đỡ cái nạn húng hiếp của Cổ Đầu Tăng.

6. Chương 6: Vạn Hoa Trang, Bát Quái Tăng Lâm Đại Nạn

Nhắc lại Bát Quái Tăng bị Mai Hoa thần trâm của Tuyết Hoa Nương, hấn dùng phi đằng kiếm động trở lại chùa, nhưng nửa chừng hấn nghĩ có trở lại chùa cũng không làm gì được, chỉ bằng đến Vạn Hoa trang may ra nơi ấy có nhiều kẻ tài năng cứu mạng mình.

Thế là Bát Quái Tăng đi thẳng đến Vạn Hoa trang và đấm cửa trang gọi lớn :

- Quân canh của đầu mau vào báo với Trang chủ có ta là Bát Quái Tăng đến.

Chỉ trong một loáng cửa trang mở rộng, một người đầu râu cổ quái bước ra, theo sau cũng có mấy người dìu đỡ.

Thoạt trông thấy bọn họ, Bát Quái Tăng cúi đầu thi lễ rồi nói :

- Kính chào liệt vị thân huynh. Đệ không ngờ tam sanh hữu hạnh được gặp liệt vị đồng đủ thế này.

Người đầu râu cổ quái thoạt nhìn Bát Quái Tăng, hấn không mừng mà giật mình nắm tay Bát Quái và nói nhanh :

- Hiền đệ từ đâu lại đây mà bị trọng thương thế này. Mau mau vào nhà ta cứu chữa cho, may ra có thoát được chăng?

Người ấy chính là Ma Phong Tử người anh cả trong nhóm Vạn Hoa thất quái. Còn mấy người đi sau là Linh Quang Tử, Hồng Phong Tử, Trấn Ma Tử, Lục Yêu Tử.

Cả bọn cùng đưa Bát Quái Tăng vào mật thất và hỏi nguyên do. Ma Phong Tử hỏi :

- Hiền đệ cùng kẻ nào chiến đấu mà bị trọng thương như vậy. Ta xem vết thương và sắc mặt của hiền đệ như là bị Mai Hoa thần trâm của họ Vạn thì phải.

Bát Quái Tăng gật đầu đáp :

- Sư huynh nói đúng lắm. Đệ rượt đánh thắng Thanh Y hiệp sĩ nơi Vạn Lâu và đuổi theo nó thì gặp một đứa con gái đón đánh đệ. Vì khinh khi nó tài nghệ non kém nên đệ bị nó ném cho mấy mũi Mai Hoa, chỉ có một mũi trúng tay đệ mà thôi. Đệ đến đây nhờ chư vị sư huynh cứu mạng.

Bọn Vạn Hoa thật quái rất ghét và thù hận không đội chung trời với họ Vạn, nay thấy người đồng đạo với mình bị nguy vì bọn họ Vạn nên cả bọn đều căm tức.

Ma Phong Tử nói :

- Thăng Vạn Thế Long và con nó đã bị người trong đạo ta giết mất rồi. Có lẽ hiền đệ gặp cháu nó là Tuyết Hoa Nương. Bản lĩnh con ấy còn non kém lắm mà.

Bát Quái Tăng đáp :

- Đại huynh nói đúng lắm. Bản lĩnh con Tuyết Hoa non lắm, vì thế nên đệ mới bị nó phóng Mai Hoa thần châm. Thứ ám khí gia truyền của dòng họ nó ghê gớm thật.

Lục Yêu Tử là người đứng hàng thứ bảy trong Thất quái, hấn nóng như lửa đốt liền thét :

- Đào cổ phải búng gộc. Ta phải trừ con Tuyết Hoa báo thù cho Bát Quái đệ mới phải. Còn thăng Thanh Y có phải là môn đồ của Công Tôn đại sư không?

- Chính là nó.

Linh Quang Tử người vào hàng thứ ba, tánh trầm tĩnh nên ôn tồn nói :

- Chuyện đâu còn đó. Ta nên lo cứu chữa vết thương cho Bát Quái đệ rồi việc gì sẽ hay.

Ma Phong Tử khen phải, hấn bảo Bát Quái Tăng nằm xuống giường và xem xét vết thương. Một lúc hấn nói :

- Vết thương này tuy không có gì, nhưng nguy hiểm lắm. Trong hai ngày rưỡi nữa nếu không cứu trị thì tánh mạng hiền đệ không còn. Ta nhớ ngày xưa có lần người trong đạo ta bị Mai Hoa thần châm này, phải cậy người đến xin linh đan nơi Bàn Sơn động mới cứu thoát được.

Trần Ma Tử người vào hàng thứ sáu nói :

- Sư huynh cũng có linh đan sao không cứu chữa thử cho Bát Quái đệ xem sao?

Ma Phong Tử gạt đầu nói :

- Linh đan của ta cũng là linh dược, âu ta thử xem sao rồi sẽ liệu.

Đến đây Bát Quái Tăng bồng giầy giũa, ngay tay trộn mắt và đầu dần lịm đi. Hơi thở hấn còn thoi thóp thôi.

Bọn Thất quái vừa sợ vừa thương Bát Quái Tăng, vừa oán giận Tuyết Hoa, chúng định khi gặp nàng sẽ phanh gan mổ mật nàng mới hả cơn giận tức.

Ma Phong Tử vào mật động lấy ra ba viên linh đan tán nhỏ ra hòa nước đổ vào mồm Bát Quái Tăng và thoa nơi vết thương hấn.

Trong giây phút Bát Quái Tăng vùng dậy, ói ra một bãi nước đen lênh láng, rồi lại xỉu xuống nằm lịm như chết. Ma Phong Tử xem mạch Bát Quái Tăng rồi lắc đầu thất vọng :

- Linh đan của ta không đủ sức cứu chữa. Nó chỉ trục ra một ít chất độc mà thôi. Phải có người sang Bàn Sơn động lấy linh đan về mới cứu Bát Quái đệ được toàn mạng. Từ đây sang đây vừa đi vừa về cũng hơn trăm vạn dặm. Có ai vì Bát Quái đệ lãnh trách nhiệm này không?

Mọi người đều nhìn nhau không ai dám nhận vì vừa đi vừa về từ đây đến Bàn Sơn động đâu phải gần. Vả lại làm sao lấy được linh đan khi mà Vạn Thế Long đã chết không còn một ai trông nom Bàn Sơn động.

Ma Phong Tử lại hỏi :

- Có ai dám lãnh nhiệm vụ này không?

Linh Quang Tử nói :

- Chúng đệ tài còn non lắm. Từ đây đến đây vừa đi vừa về cũng mất hơn hai ngày. Còn biết đâu chỗ cất linh đan mà lấy. Vả lại còn sợ bao việc cản trở dọc đường nữa thì làm sao về cho đúng hạn. Không phải chúng đệ không hết lòng vì bạn, vì tình đồng đạo, nhưng vì lẽ đó xin sư huynh xét cho.

Ma Phong Tử nói :

- Việc đến thế này âu là ta phải đến Bàn Sơn động, các hiền đệ phải ở lại giữ trang trại, đừng nên gây sự với hiệp khách kỳ nhân trong thiên hạ mà phải phiền đến ta. Ta chưa đến ngày hoạt động nên ta không muốn gây thù kết oán với ai cả.

Lục Yêu Tử tuy không phục lời dặn của đại sư huynh nhưng cũng nói cho qua :

- Chúng đệ sẽ vâng lời sư huynh.

Ma Phong Tử nói :

- Lục hiền đệ tài ba chưa có gì xuất chúng, mà tính tình nóng nảy hay sanh sự tức là gây họa vào mình. Hiền đệ còn nhớ thằng Vạn Thế Long phá tan Vạn Hoa trang của ta ngày trước chứ?

Lục Yêu Tử đỏ mặt, nói :

- Sư huynh đạo pháp thần thông mà còn sợ bọn hiệp khách kỳ nhân sao? Tiểu đệ thiết tưởng sư huynh phải ta tay trừng trị bọn nó để trả thù chúng hiệp đáp ta ngày xưa mới phải chứ.

Linh Quang Tử ngắt lời Lục Yêu Tử :

- Lục hiền đệ phải nghe lời sư huynh. Người há không biết lẽ phải hơn chúng ta sao?

Ma Phong Tử nói :

- Ta ra đi mọi việc giao lại cho Linh Quang Tử. Các hiền đệ phải tuân theo cả...

Hồng Phong Tử hàng thứ năm và Trấn Ma Tử vào hàng thứ sáu, hai người tuy ngoài miệng chịu phục nhưng bên trong thì theo phe Lục Yêu Tử. Cả hai muốn được đi vân du như Xích Linh Tử và Đạt Phong Tử là sư huynh hẳn.

Ma Phong Tử căn dặn mọi người rồi ra sân dùng thuật ngự phong bay vút lên trời phút chốc hình ảnh người mất mạng. Ma Phong Tử vì nóng lòng cứu Bát Quái Tăng nên trở hết thuật ngự phong bay nhanh hơn gió cuốn toàn thân hẳn đi đến đâu gió cuốn theo ào ào đến đấy, thật là thuật ngự phong của hắn đã vào hàng cao diệu.

Ma Phong Tử là người tài nhất trong bọn Vạn Hoa thất quái. Ngày xưa lúc còn non hắn bị Vạn Thế Long phá tan Vạn Hoa trang nên hắn cùng các em ly tán đi bốn phương học thêm quyền bổng kiếm côn.

Ma Phong Tử nhờ một vị quái tăng bên Tây Tạng truyền cho đạo pháp nên hắn có trong tay một bản lãnh vô cùng ghê gớm.

Tài tình hắn không biết đâu mà lường được. Từ các môn thần công vận khí phi đẳng phóng kiếm, phun xem như trò trẻ. Ma Phong Tử con thạo cả phép hô phong, cả các môn kiếm khí huyền diệu của các bậc sư tôn, hắn còn được vị quái tăng kia truyền dạy cả những môn điểm phong, các món tiêu quang ghê gớm.

Tài tình của Ma Phong Tử trong gầm trời khó ai địch nổi. Hắn hằng ngày rèn luyện các sư đệ cho vào hàng cao diệu, nhưng chỉ có Đạt Phong Tử, Linh Quang Tử là được liệt vào hàng tuyệt diệu, còn từ hàng Xích Linh Tử trở xuống toàn là hạng kém, tuy cũng có thể cự cùng chúng hiệp khách trong đời.

Ma Phong Tử dùng thuật ngự phong nên chỉ trong vài ba giờ là đã đến Bàn Sơn động.

Hắn nhắm ngọn núi xanh và hạ xuống...

7. Chương 7: Ma Phong Tử Phóng Kiếm Đánh Không Không

Ma Phong Tử vừa hạ xuống Bàn Sơn động, hần nhìn thấy cây cỏ mọc tràn lan trước cửa động như một nơi bỏ hoang liền nghĩ thầm: “Có lẽ linh đan của họ Vạn còn nơi mật động. Ta phải vào trong tìm lấy cho kịp giờ”.

Hần biểu lộ thần thông vung tay áo tức thì một luồng lãnh phong bay ào ào vào thần động xô giạt độc khí đi nơi khác và dùng thuật ngự phong bay là đà vào trong.

Thấy động đá hoang tàn, hần đi sâu vào trong và cuối cùng hần đến một động đá nhỏ cuối cùng.

Nhìn quanh Ma Phong Tử thấy chỉ có một tượng Phật ngồi trên bàn đá, hần lấy một ngón tay chỉ ngay mắt Phật. Tức thì trong tay hần một luồng bạch quang bay vào mắt Phật.

Tiếng âm âm nổi lên rung chuyển cả khu động đá phút chốc trong động tối sầm lại và muôn ngàn mũi tên từ đâu bay ra ào ào như mưa bắc.

Nhưng Ma Phong Tử chuyển mình một cái tức thì trong người hần như có một luồng gió mạnh phát ra, không mũi tên nào chạm đến người hần được.

Hần lấy trong người ra một viên ngọc hào quang chiếu sáng án mắt cả khí đen trong động.

Ma Phong Tử phẩy tay áo một cái thì một luồng lãnh khí bay ào ra như xô chuyển khu thần động, tượng Phật ngã xuống và muôn nghìn tia lửa từ chân tượng Phật bốc lên cháy thành ngọn ghê gớm vô cùng tưởng đâu đốt tan Ma Phong Tử.

Đạo thuật của Ma Phong Tử đã đến bậc cao siêu vô thượng, hần tiến lại sát bên tượng Phật và cầm tượng lên xem. Lạ thay hần đến đâu lửa giạt ra đến đấy, hần gạt đầu và nắm một sợi dây nhỏ còn dính lại trong pho tượng và kéo mạnh một cái.

Lửa đang phun lên ngùn ngụt vụt tắt đi, vách đá nứt làm hai hiện ra một đường hầm tối đen như mực, nhưng đôi mắt trông đêm như ngày của Ma Phong Tử nào có coi ra gì cái hầm ấy. Hần bước xuống hầm, chân không hề chầm đất.

Trước mặt hần một cái hòm sơn màu đỏ đề hàng chữ:

Thần Tiên Được Linh Đan.

Ma Phong Tử cười và nghĩ thầm: “Trong hòm này chúng dặt bao nhiêu chất nổ trong ấy, nhưng một khi ta đã ra tay thì nào sợ gì đâu. Uống công cho Vạn Thế Long tìm đủ cách giữ Thần Tiên Được, nhưng với ta nào ai giữ nổi”.

Ma Phong Tử vẩy tay áo một cái tức thì nắp hòm bật tung lên, một tiếng nổ long trời lở đất phát ra, muôn nghìn phi đạn bay rào rào như mưa, khói mê hồn bay ra mù mịt cả.

Ma Phong Tử quay viên ngọc một vòng tức thì hào quang sáng rực quanh người hần, khói lửa phi đạn không sao đến gần được.

Hần chờ phi đạn bay hết và lửa tắt liền bước đến nhìn vào hòm, thấy một bầu nhỏ lỏng lánh hào quang hần cầm lên xem và gạt gù nghĩ ngợi:

“Đây là Thần Tiên Được của bọn Vạn. Ta mang cả về thần động cho rồi”.

Nghĩ vậy, Ma Phong Tử dặt bầu linh đan vào lưng rồi quay người lại thì ra vách đá khép chặt lại từ nào. Hần cười chếp miệng.

- Dầu có quả núi đã bịt lại ta cũng ra được, sá gì cánh cửa con như thế này.

Hần vung tay một cái tức thì một tiếng nổ ầm lên như vang trời chuyển núi vách đá không chịu nổi sức tàn phá nên đổ ụp xuống.

Ma Phong Tử thản nhiên bước ra. Cứ mỗi lần bị ngăn trở là hần chỉ vẩy tay một cái là xong.

Ra đến cửa động Ma Phong Tử nghĩ thầm: “Bàn Sơn động là nơi làm hại bao nhiêu người thần phục ta. Ta phải hủy bỏ nó cho rồi”.

Hắn dùng thuật ngự phong bay vút lên cao rồi trở năm ngón tay xuống. Năm luồng lãnh khí bay ào xuống như một trận ác phong, năm tiếng nổ kinh hồn như sét đánh. Khu thần động kiên cố như vậy mà phút chốc tan tành, đá cát bay rào rào như mưa. Đây là Ma Phong Tử dùng Chưởng Tâm Lôi, một lối đánh dùng toàn hơi sức trong người đánh ra dù sắt đá cũng tan tành. Người dùng được thuật ấy phải là kẻ thuộc hàng vô thượng, đạo pháp cao siêu nhất đời.

Ma Phong Tử đang biểu lộ thần thông phá tan Bàn Sơn động thì bỗng một luồng hồng quang đỏ rực to hơn hai dặm bay lại nhanh như gió cuốn.

Ma Phong Tử trông thấy luồng hồng quang ấy hắn nghĩ thầm: “Có lẽ đây là một vị sư tổ nào đi nên kiếm độn ghê gớm như vậy. Ta nên tránh là hơn”.

Nghĩ vậy hắn dùng hết sức mạnh đánh xuống Bàn Sơn động một lần nữa rồi dùng thuật ngự phong bay về. Nhưng luồng hồng quang kia bay nhanh như chớp nhoáng chỉ trong giây phút là theo kịp hắn.

Một cụ già râu tóc bạc phơ, tinh thần tráng kiện hiện ra và quát lớn :

- Kẻ quái tặc kia. Sao dám phá thần động của học trò ta.

Ma Phong Tử nhận ra vị nọ là Không Không sư tổ hắn giật mình nghĩ thầm: “Cha chả! Ta gặp phải Không Không sư tổ thì khó cho ta. Bây giờ ta phải liệu chống với lão chứ không lẽ chịu nhịn. Từ ngày đạo pháp cao diệu đến nay ta chưa hề so tài với ai! Âu cũng là một dịp để biết tài ta đến đâu”.

Không Không sư tổ nhìn rõ Ma Phong Tử, người cả giận trách mắng :

- Ma Phong Tử. Mi là kẻ hèn hạ, sao đến phá thần động của người đã chết. Nếu ta không trừng trị mi thì sao chúng môn đồ chịu phục.

Nói xong ngài xốc lại toan nắm cổ Ma Phong Tử lôi đi. Nhưng Ma Phong Tử ngày nay đâu phải là người chịu cho Không Không tóm cổ dễ dàng như ngày trước, hắn vung tay áo tức thì một luồng lãnh khí bay ào ra cản Không Không lại.

Bây giờ Không Không sư tổ mới nhận ra Ma Phong Tử cũng dùng được phép ngự phong và sức nhớ hắn dùng Chưởng Tâm Lôi phá tan Bàn Sơn động, người ngạc nhiên nghĩ ngợi:

“Ta không ngờ tên này đạo pháp cao diệu thế. Thật rất nguy cho anh hùng trong thiên hạ”.

Ngài thét lớn :

- Ma Phong Tử. Người dù giỏi đến đâu cũng không chạy thoát. Ta phải bắt ngươi về động để trị tội ngươi làm gương cho kẻ khác.

Ma Phong Tử quát lại :

- Không Không sư tổ, nhà ngươi cầm đầu một phái võ mà không biết xét mình. Ta có phải là học trò người đâu mà ngươi hùng bắt. Nào có giỏi thì người hãy trở tài cho ta xem.

Không Không không thể chịu được lối vô lễ của Ma Phong Tử liền vẫy tay một cái tức thì một luồng tử quang bay ra to rộng vô cùng úp xuống đầu Ma Phong Tử.

Ma Phong Tử không chút sợ hãi, hắn ngửa mặt lên trời vận khí Thiên Cương rồi phóng lên một luồng xích quang cự lại với luồng tử quang của Không Không. Chỉ trong giây lát luồng xích quang đè bẹp luồng tử quang.

Không Không cả giận, người quát mắng :

- Khá đó. Nhưng nhà ngươi cố giữ lấy đầu. Ta không tha nhà ngươi được.

Nói xong Không Không phóng luồng hồng quang lên tức thì ầm ầm sấm nổ khí lạnh ghê người, luồng hồng quang đánh tan tành luồng xích quang và bay đến chém xuống đầu Ma Phong Tử như dè tan hắn ra như cám.

Ma Phong Tử kinh sợ hãi vội phóng viên ngọc kiếm lên nghe nổ vang trời một tiếng luồng kiếm ngọc thành một đạo bạch quang chạm vào với đạo thanh quang nổ ầm lên, dư âm kéo dài hơn một phút.

Luồng hồng quang bay giạt ra ngoài và bị luồng bạch quang dữ dội đè bẹp xuống.

Không Không sư tổ vừa sợ vừa giận, người biểu hiện lộ hết thần thông quay mình một vòng tức thì muôn vạn luồng ánh khí phát ra tiếng nổ ầm ầm như sấm vang, cả một vùng trời như xám lại.

Ma Phong Tử có khoác tiên y da thịt như sắt nguội mà cũng như bị muôn ngàn kim chích vào thịt, hần kinh hồn rú lên.

* * * * *

Ma Phong Tử vội thu luồng ngọc kiếm về bảo vệ quanh người như vách sắt tường đồng, quyết không cho Ác Sa kiếm khí chạm vào mình.

Không Không sư tổ vừa giận vừa sợ, người không biết Ma Phong Tử lấy đâu được Ngọc Kiếm Xà Vương mà luyện kiếm. May mà hần chưa luyện tới, nếu hần luyện đến bậc siêu thoát thì mình nguy mất.

Người muốn nhân dịp này trừ phứt hần cho chúng anh hùng trong thiên hạ đỡ tàn hại liên phóng Ác Sa kiếm khí đánh dữ dội.

Thật là muôn ngàn nguy hiểm cho Ma Phong Tử. Từ xưa nay không khi nào có trận đấu kiếm ghê hồn như vậy, Không Không sư tổ không khi nào dùng đến Ác Sa kiếm khí bao giờ.

Ác Sa kiếm khí là một môn kiếm vô cùng ghê gớm và ác liệt, kiếm khí phóng ra không thấy hình bóng gì cả, người cự địch cùng nó phải là tay ghê hồn pháp thuật vô biên mới cự được vì các vị ấy nghe được tiếng gió của đà kiếm.

Mỗi khi phóng kiếm ra thì Ác Sa bay ra tua tủa, chạm nhằm người một tí là tánh mạng không toàn.

Không Không sư tổ vì sợ Khốc Tiểu Quái Sư đến Trung Quốc hoành hành mới luyện Ác Sa kiếm khí không ngờ hôm nay phải đem ra dùng.

Ma Phong Tử tuy đỡ được vài phút, nhưng cơ nguy của hần đã sắp đến, hần nhắm mình không thể làm gì được Không Không, mà ở lại thì nguy mất liền liền mạng quay ngọc kiếm nhanh như gió rồi chuyển thần lực vùng tay áo phóng độc phóng đánh Không Không.

Luồng khí độc trong tay hần bay ào ra vút đến phía Không Không, làm vị sư tổ lúc ơ hờ cũng giạt mình vội dùng phép phản phong chống lại.

Cả hai cùng hiển lộ thần thông mang tài lực ra tranh đấu làm cây dưới rừng ngã đổ ngổ ngang, dân lành tưởng đầu trời bão tố.

Ma Phong Tử ráng thêm vài phút nữa, hần liệu bề không kham nên lấy ra ba mũi tiêu và ném vút vào hiểm huyết của Không Không.

Thấy ba luồng tiêu quang bay lại như rồng rẽ sóng Không Không giạt mình thu kiếm về đỡ.

Mấy tiếng choang nổ lên như sấm nổ ngang trời, làm Không Không phải lùi lại vài bước thì vút ba luồng tiêu quang lại bay đến nữa.

Không Không kinh hồn, người chưa từng thấy trên đời có ai phóng tiêu tài tình như vậy. Ma Phong Tử học được tài tình nhường này thật đáng lo cho hiệp khách anh hùng trong thiên hạ.

Người loang kiếm khí lên đỡ và toan dùng một thế tối độc hạ hần cho rồi, nhưng khi ngẩng đầu dậy thì Ma Phong Tử đã không còn hình dạng nữa.

Không Không sư tổ cả giận quát to :

- Tên ác tặc. Mi có chạy đằng trời. Ta quyết đến Vạn Hoa trang làm cỗ cỗ bay cho rồi.

Nói xong ngài dụng phép ngự phong bay nhanh như gió cuốn đuổi theo Ma Phong Tử.

Ma Phong Tử biết mình không cự lâu được với Không Không, hắn lập kế phóng tiêu quang làm Không Không tránh đỡ rồi chạy nhanh về.

Đường đi xa không biết bao nhiêu nhưng Ma Phong Tử vì sợ Không Không đuổi theo, vừa sợ tánh mạng của Bát Quái Tăng nguy mất nên hắn trở hết thuật ngự phong bay nhanh như vút.

Thật không còn gì mau lẹ hơn nữa, Ma Phong Tử quả là một tay lợi hại, hắn chạy như thế chỉ vài ba giờ đã đến Vạn Hoa trang.

Lũ đệ của hắn kinh hồn khiếp vía vì không ngờ vị huynh trưởng của mình tài tình ghê gớm như vậy được.

Ma Phong Tử vừa hạ xuống đã ra hiệu báo động cho đồng đảng, tức thì Vạn Hoa trang muôn gươm giáo tuốt sáng lòe ra. Các cơ quan trong trang đều chuyển động, một con mối cũng không bay vào được.

Ma Phong Tử vào mật động và lấy bầu linh đan ra trút một viên cho Bát Quái Tăng uống, tức thì hắn ới ra một bãi nước vàng và trong vài phút là tỉnh dậy.

Thấy mọi người đứng quanh mình, Bát Quái Tăng cảm tạ không cùng, hắn quỳ xuống và vái lạy Ma Phong Tử :

- Ôn sư huynh cứu sống, ngàn ngày đệ xin ghi tâm khắc cốt.

Ma Phong Tử đỡ Bát Quái Tăng dậy và nói :

- Hiền đệ chớ nói vậy. Ta không cứu hiền đệ thì sao phải. Bốn phận ta là phải thế.

Hắn bảo mọi người :

- Vì việc lấy linh đan này mà ta cùng Không Không sư tổ gây nên trường chinh chiến. Ta thất bại chạy về đây. Chắc thế nào hắn cũng tìm tòi đến đây. Chúng ta hiệp sức may ra thắng được hắn.

Bát Quái Tăng lo sợ nói :

- Vì đệ mà sư huynh phải chịu nhọc nhằn, đệ dù chết để đáp ơn sư huynh cũng vui lòng.

Ma Phong Tử bảo chúng đệ :

- Các hiền đệ mau mau trấn thủ các nơi trong trang trại. Còn Bát Quái đệ mau theo ta vào trong, vì trong mình người chưa khỏe.

Bát Quái Tăng nói :

- Đệ liều chết để giúp chư vị sư huynh, không lý mọi người đều bận việc mà đệ đi nằm cho đành lòng.

Linh Quang Tử nghiêm trang bảo :

- Hiền đệ nên theo lời huynh trưởng. Chứ cãi lại làm gì. Bọn ta còn chưa chắc đương cự với Không Không thay, huống gì người.

Bát Quái Tăng đành theo Ma Phong Tử vào thạch thất.

Vừa lúc đó trên không có tiếng nổ ầm ầm như sấm chuyển, bầu trời đang sáng bỗng tối ảm lại gió bão nổi lên như cuốn cả Vạn Hoa trang. Lũ đệ của Ma Phong Tử đều khiếp Không Không sư tổ nên lật đật dùng phép phản phong để giữ vững trang trại. Còn Ma Phong Tử sau khi vào lấy khí giới lợi hại liền ra sân rộng, ngựa mặt lên không và quát to :

- Không Không sư tổ, nhà người chớ thị hùng có giỏi hãy xuống cùng lũ ta đối địch.

Hắn vừa dứt lời thì một luồng khí mạnh đánh xuống đầu hắn như một luồng sét.

Ma Phong Tử vẫn đứng yên và cười to :

- Phép Chuông Tâm Lôi là trò trẻ hại ta sao được. Nhà người có giỏi hãy xuống đây.

Không Không cả giận, người không phân lợi hại của bên địch liền nhảy xuống và vung tay thành một luồng lãnh phong đánh vút vào Ma Phong Tử.

Ma Phong Tử cười to lên một tiếng, tức thì một tiếng nổ long trời lở đất phát ra, dưới chỗ đất mà Không Không đứng, mấy mươi quả địa lôi pháo nổ tung lên.

Không Không rú lên một tiếng và nhảy vút lên cao nhanh như chiếc pháo thăng thiên để tránh sự nguy hiểm ấy thì luồng ngọc kiếm của Ma Phong Tử như một quả núi trắng đã bay vút theo chém tới tấp.

Không Không lùi lại để tránh thì Linh Quang Tử, Hồng Phong Tử, Trần Ma Tử, Lục Yêu Tử đều hiển lộng thần thông phóng kiếm quang lên vây đánh kịch liệt.

Không Không vừa sợ vừa giận, ngai quay mình một vòng và phóng kiếm khí ra đánh rạt các luồng kiếm quang của kẻ địch. Nhưng dù ngai có tài thiên biến vạn hóa cũng không làm sao địch nổi với những tay lệch trời nghiêng đất ấy. Nhất là Ma Phong Tử đạo pháp cao diệu vô cùng, hấn chỉ kém ngai một bậc mà thôi.

Vả lại ngọc kiếm của hấn là vật chí báu trong đời không thứ binh khí nào sánh kịp. Nếu hấn luyện ngọc kiếm đến chỗ tinh vi thì khắp thiên hạ không người cự lại đừng nói chỉ một mình ngai mà hồng thắng.

Bây giờ Không Không tức như điên cuồng ngai hiển lộng thần thông dùng độc phong đánh xuống ầm ầm và quay kiếm khí chém tan luồng lực quang của Lục Yêu Tử.

Thấy Không Không bị vây, bị kém địa lợi mà còn hung hãn như vậy, Ma Phong Tử vội vận khí Thiên Cương thổi vào luồng ngọc kiếm tức thì luồng bạch quang to rộng ra gấp mười đánh thật dữ dội như trời long chuyển đất.

Lũ đệ của hấn cũng hứng chí lên thúc kiếm quang đánh thật dữ.

Mảnh hổ nan địch quần hồ, Không Không sư tổ tuy là một tay ghê gớm trong đời, nhưng cũng khó thắng được cả một lũ tặc đảng như vậy. Người dùng thuật ngự phong bay lơ lửng tít trên không và phóng kiếm khí đánh giạt cả mấy chục luồng kiếm quang của kẻ địch rồi bay nhanh đi.

Ma Phong Tử thấy Không Không đi, hấn cùng lũ đệ trở vào trang.

Lục Yêu Tử có ý mừng nói :

- Sư huynh đánh thắng được Không Không thì sư huynh là tay vô địch trong đời này rồi.

Ma Phong Tử gạt đi và bảo :

- Hiền đệ chớ vội ngông cuồng. Ta nào hơn được Không Không. Chẳng qua nhờ lợi thế và đông người mà thắng hấn, chứ ta còn kém hơn hấn vận phần. Từ nay các hiền đệ phải đóng cửa trang luyện tập thần công kiếm côn thêm. Ta phải qua Tây Tạng để luyện thêm đạo pháp. Nếu Không Không sư tổ có đến hành hung thì các người nên bảo người chờ ta về sẽ hay. Không lẽ bậc đạo pháp cao diệu như hấn mà đi giết hại lũ người mà sợ. Ai không nghe lệnh ta mà ra đời cùng chúng hiệp khách gây sự thì ta sẽ không nhận người ấy là nghĩa đệ và đuổi ra khỏi trang ngay, các người nên nhớ lời ta.

Ma Phong Tử nhìn Linh Quang Tử rồi nói :

- Hiền đệ là người khôn ngoan điềm tĩnh, xét việc hơn người. Hiền đệ nên xem chừng lũ tiểu đệ chớ cho chúng ngông cuồng mà sinh sự.

Nói xong ngai vẫy tay áo dùng thuật ngự phong bay vút lên ngàn mây và đi thẳng.

* * * * *

Nhắc lại Công Tôn đại sư theo lệnh của Linh Hư thần động xuống đời làm việc nghĩa để tránh những tai hại về sau.

Trải bao ngày tháng người lẫn lộn trang đời để làm việc, vừa tìm kiếm Thanh Y để thu tập Bí Thư Tiên Kiếm về, nhưng vẫn không gặp đứa trò yêu.

Công Tôn thâm thương xót Thanh Y tài còn non kém mà đã ra đời làm việc nghĩa, sau này tránh sao khỏi hiểm nguy.

Ông định gặp Thanh Y sẽ điểm hóa thêm cho chàng và bảo chàng phải luyện tập thêm đạo pháp.

Hôm nay Công Tôn tình cờ lạc bước đến vùng Thiểm Tây thì trời đã tối mịt. Người tìm vào một quán rượu và gọi tửu bảo lấy thức ăn và rượu ra.

Tình cờ Công Tôn nhìn thấy trước bàn mình có Vạn Thánh Vân và Xuyên Vân Yến Khách.

Hai người không nhận được Công Tôn vì người thay dạng đổi hình để không ai nhận ra mình được mà gây sự oán thù.

Công Tôn nhìn qua bàn bên hữu, thì thấy Cổ Đầu Tăng đang ngồi uống rượu với Thần Phong Tử, ông thất sắc nghĩ thầm:

“Hai tên quái tặc này sao lại có mặt nơi đây kìa. Xuyên Vân Yến Khách và Vạn Thánh Vân sư huynh không thấy nó sao? Nếu họ vô tình thì nguy mất. Kẻ oán thù nhau sao lại ngồi trong một quán mà êm lặng như thế này”.

Công Tôn đưa mắt nhìn quanh thì thấy nơi góc quán có hai vị quái tăng, mặt mũi cực kỳ hung dữ, người dường như ở Tây Tạng thì phải. Hai vị tăng ấy xem có vẻ là tay đạo pháp ghê gớm lắm.

Công Tôn đại sư nghĩ thầm: “Nếu Vạn sư huynh và Xuyên Vân Yến Khách không biết kẻ thù bên mình thì nguy cho họ lắm”.

Công Tôn ngồi ăn như thường, nhưng bỗng ông thổi nhẹ về phía bàn của Vạn Thánh Vân một hơi. Vạn Thánh Vân và Xuyên Vân Yến Khách đang bưng ly rượu lên mồm bị luồng gió quái ác kia làm rượu sóng lên và tạt ra ngoài. Hai người cả giận quay nhìn lại thì thấy Cổ Đầu Tăng và Thần Phong Tử.

Vạn Thánh Vân cả giận cau mày, trợn mắt toan xông lại vật chết kẻ thù vì tưởng chúng dám trêu ghẹo mình, nhưng Xuyên Vân Yến Khách ấn vào chân ông nên ông ngồi yên đưa mắt nhìn quanh.

Thấy hai vị quái tăng ngồi cạnh đấy, Vạn Thánh Vân có ý ngại hấn là đồng đảng của kẻ thù, người ngồi im, trí lo nghĩ phải làm sao hạ kẻ địch cho được..

Cổ Đầu Tăng và Thần Phong Tử đã thấy Vạn Thánh Vân và Xuyên Vân Yến Khách nên hai người toan trị kẻ nghịch rồi. Đến lúc thấy trận gió lạ nổi lên và Vạn Thánh Vân quay lại trợn mắt thì Cổ Đầu Tăng đã toan đứng dậy cho kẻ thù một trận, nhưng Thần Phong Tử ra hiệu cho hấn ngồi im vì Thần Phong Tử đoán chừng có người tài ẩn núp đâu đấy bảo vệ cho Vạn Thánh Vân.

Số là hôm Hạc nhi, Thanh Y và Tuyết Hoa Nương đến phá Bách Điện tự của Cổ Đầu Tăng, lấy danh nghĩa Linh Hư Đạo Đức dọa hấn sợ và đốt quách Bách Điện tự đi.

Cổ Đầu Tăng trở về chùa hôm sau thì chùa chỉ còn một nắm than vụn. Bao nhiêu công trình của hấn đều tiêu tan cả.

Cổ Đầu Tăng biết sức mình không sao cự nổi với Linh Hư Đạo Đức nên giải tán lũ môn đồ và bỏ đi. Tình cờ gặp Thần Phong Tử cũng bị bọn đại đồ đệ của Linh Chân Đạo Đức đánh cho một phen kinh hồn.

Cả hai cùng chạy sang Tây Tạng và cầu cứu hai vị lão quái tăng sang để trả thù Linh Hư và Linh Chân. Đến Thiểm Tây cả hai vào quán ăn và gặp ngay Vạn Thánh Vân và Xuyên Vân Yến Khách.

Cổ Đầu Tăng toan xông vào đả cho kẻ thù một trận nhưng hai lão quái tăng bảo hấn nên bình tĩnh, cứ vào quán và làm như không quen biết nhau để xem bản lĩnh hai người ấy đến đâu.

Vạn Thánh Vân vừa uống rượu vừa đề phòng sự xảy ra, còn Xuyên Vân Yến Khách tuy ngại bọn kia còn đông vi cánh, nhưng ông vẫn coi thường kẻ nghịch.

Xuyên Vân Yến Khách tài nghệ còn trên Vạn Thánh Vân một bậc. Người là tay hiệp khách cao diệu nhất trong thời bấy giờ và là một đại đồ đệ của Linh Chân sư tổ.

Tài người quỷ khốc thần kinh so với Công Tôn người còn hơn gấp mười, về các môn thần công, kiếm thuật, quyền bồng, vận khí, phi đằng người đều tuyệt giỏi.

Xuyên Vân Yến Khách tài nghệ gần xấp xỉ với thầy một mười một tám. Vì thế nên anh hùng trong thiên hạ đều nể mặt người. Cả đời, ông chỉ đi làm việc nghĩa, giết bỏ kẻ tham quan ô lại, trừ thổ hào ác bá cứu giúp dân lành.

Danh tiếng của ông khắp mặt anh hùng đều kính nể.

Bỗng lão quái tăng đầu bấu đưa mắt cho lão kia tức thì lão kia mỉm cười vuốt mớ tóc ra hiệu cho Cổ Đầu Tăng gây sự.

Cổ Đầu Tăng nhìn Thần Phong Tử rồi từ từ đứng lên tiến lại bàn của Vạn Thánh Vân. Hắn chống tay nhìn hai người rồi nói :

- Xuyên Vân Yến Khách, Vạn Thánh Vân. Chúng ta là kẻ quang minh chánh đại nghĩa oán thù đều rõ rệt. Ta cùng bọn người không đội chung trời. Ta quyết cùng bọn bay giao đấu một phen còn mất.

Xuyên Vân Yến Khách cười dòn đáp :

- Ta xin theo lời người, nhưng người và lũ ta giao đấu một chọi một hay là bọn người còn rủ thêm người nữa.

Cổ Đầu Tăng cười dòn nói :

- Ta còn nhớ bọn người ngày xưa kéo cả lũ đến áp đảo ta. Ngày nay ta sẽ cùng bọn mi đối địch. Xong đâu đây ta sẽ đích thân đến để đấu với Linh Hư và Linh Chân trị tội hần không biết dạy học trò.

Vạn Thánh Vân tách nóng như lửa đốt, người nghe kẻ địch chạm đến thanh danh sư phụ mình liền quát lớn :

- Cổ Đầu Tăng, tài trí mi là bao mà dám chạm đến các bậc tiền bối. Ta đã mấy lần tha chết cho mi. Nhưng lần này ta quyết chẳng dung tình nữa.

Nói xong, thanh Dương Hồng kiếm trong tay người bay ào đến đầu Cổ Đầu Tăng như một quả núi sa.

Cổ Đầu Tăng đứng tấn và rút phát thanh báu đao ra đỡ.

Choang một tiếng kinh hồn, hai món binh đao khí chạm vào nhau tóe lửa lên. Cả hai đều gồm sức mạnh nhau.

Vạn Thánh Vân quát to lên một tiếng và dùng một thế kiếm tối độc trong bài Phong Sa kiếm thích vào yết hầu Cổ Đầu Tăng một mũi kiếm.

Cổ Đầu Tăng toát mồ hôi, hần nhảy lui lại thì lưỡi Dương Hồng đã bay ào đến, khí thế như vũ bão khiến Cổ Đầu Tăng phải vung tròn thanh báu đao cản lại.

Vạn Thánh Vân thấy trong quán chật chội liền dẫn Cổ Đầu Tăng ra cửa và hai người nhảy xuống sân cùng đem hết tài nghệ ra tranh đấu.

Ngồi trên tầng gác quán nhìn xuống xem hai người tranh đấu, Thần Phong Tử nghĩ thầm: “Ta phải ra tay cho rồi”.

Hắn đứng lên và bảo Xuyên Vân Yến Khách.

- Sư đệ ta và sư đệ người đã giao chiến, chúng ta cũng nên phân một trận mắt còn.

Nói xong hắn nhảy xuống sân tuốt kiếm ra chờ. Xuyên Vân Yến Khách nhảy theo xuống, toàn thân của người chưa chấm đất thì một thế kiếm như vũ bão đã vụt xuống đầu Thần Phong Tử.

Thần Phong Tử dùng tận lực bình sanh đỡ nhất kiếm đầu, hần lo sợ nghĩ thầm: “Thằng Xuyên Vân Yến Khách quả nhiên lợi hại phi thường. Ta phải hạ độc thủ trước là hơn”.

Nghĩ vậy hắn đem bài Nam Sơn thần kiếm ra biểu diễn. Bài Nam Sơn thần kiếm là bài kiếm của Nam Thái chế ra, thật lợi hại vô cùng, lúc thoát đông thoát tây biến nam hóa bắc, dưới trên không hở một ly nào.

Thật là một bài kiếm vô cùng tối diệu, so với bài Phong Sa kiếm của phái Bắc còn có phần cao diệu hơn.

Xuyên Vân Yến Khách thấy Thần Phong Tử dùng bài kiếm tối độc ấy, ông nghĩ thầm: “Thằng này ghê gớm thật, mới giao chiến đã toan hạ độc thủ, nhưng ta nào sợ nó. Đã vậy ta thử xem nó làm gì ta được”.

Nghĩ vậy Xuyên Vân Yến Khách đảo thanh kiếm nhanh vun vút như gió thổi, thác tuôn tránh cả những thế độc hiểm của kẻ địch.

Thần Phong Tử thấy không làm gì được kẻ địch liền quát lên một tiếng như sấm dậy ngang trời, vung kiếm thành thế Long Xà Hổn Chiến chém vào nhát kiếm vào nách Xuyên Vân và đợi Xuyên Vân nhảy lên tránh là hấn biến sang thế Phật Tử Thượng Thiên nhảy vào theo đâm vút lưỡi kiếm lên hạ bộ của Xuyên Vân Yến Khách.

Công Tôn ngồi xem, ông khiếp hãi rụng rời sợ e Xuyên Vân Yến Khách khó mà thoát khỏi thế tối độc kiếm đó, nhưng trong vòng nguy hiểm Xuyên Vân tỉnh táo lạ thường, ông lộn nhào đầu trở xuống và dùng hết sức lia kiếm đỡ.

Choang một tiếng nghe rợn người, hai lưỡi báu kiếm thế mà lúc ấy cong lại như hai chiếc vòng cung.

Cả hai hoảng sợ nhảy vọt ra ngoài để nán thẳng kiếm lại rồi nhảy vào giao chiến kịch liệt.

Riêng Cổ Đầu Tăng càng đánh với Vạn Thanh Vân hấn càng kém thế vì tài nghệ hấn còn non hơn nhà kiếm khách một chín một mười, Cổ Đầu Tăng có phần ngại mình sẽ bị thua vì Vạn Thánh Vân đang cơn giận, ông hăng hái như con hổ đói xỏ chuồng.

Cổ Đầu Tăng đang đánh bỗng nảy ra mật kế, hấn vờ lâm vào thế hiểm độc tràn mình nhảy ra, nhưng Vạn Thánh Vân đã phóng chân đá trúng vai hấn làm hấn té nhào ra xa.

Nhanh như mèo chụp chuột, Vạn Thánh Vân nhảy vút tới chiếu lưỡi kiếm ngay yết hầu kẻ địch, nhưng mũi kiếm ông còn ở xa thì hai mũi phi tiêu như hai luồng hắc quang bay vút đến cổ họng ông.

Vạn Thánh Vân là tay bản lĩnh kinh hồn mà lúc ấy cũng toát mồ hôi, ông vội cúi rạp xuống né tránh thì luôn một lượt ba luồng hắc quang nữa bay vút đến nhanh như chớp.

Vạn Thánh Vân kinh hồn khiếp vía vội đảo kiếm gạt được ba ngọn tiêu và toan nhảy ra ngoài thì nhanh như điện chớp Cổ Đầu Tăng nhảy đến đâm vút lưỡi kiếm vào hạ bộ.

Vạn Thánh Vân thét lên một tiếng nhảy vút lên cao và rút luôn ba mũi phi xoa phóng trở xuống.

Cổ Đầu Tăng chao mình trở lên toan chém Vạn Thánh Vân, nhưng hấn hoảng hốt vội đưa kiếm lên gạt vì ba mũi phi xoa bay vút xuống.

Luôn một hơi ba mũi phi xoa bay xuống nữa, Cổ Đầu Tăng đỡ không kịp bị một mũi cắm vào vai, hấn nhảy ra ngoài vòng chiến thì Vạn Thánh Vân quát to lên :

- Tên ác tặc, mi đánh ta bằng cách hèn mạt. Bây giờ mi biết tài ném ám khí của mi còn xoàng chưa.

Cổ Đầu Tăng tuy bị phi xoa ghim vào vai, nhưng hấn không sao cả, chỉ đau đớn một chút mà thôi, hấn hăng máu xông vào chém Vạn Thánh Vân loạn đả và phóng phi kiếm lên.

Vạn Thánh Vân thấy Cổ Đầu Tăng dùng đến kiếm quang người không dám coi thường liền phóng thanh Dương Hồng lên nghênh địch.

Thần Phong Tử thấy vậy cũng nhảy ra vòng chiến và phóng kiếm quang xuống đánh Xuyên Vân Yến Khách khí thế dữ dội.

Xuyên Vân Yến Khách vội nhảy lùi và phóng kiếm quang lên đánh lại.

Thật là một trận đấu kiếm ghê hồn. Kiếm quang lấp lánh hào quang làm dân chúng quanh vùng khiếp sợ.

Xuyên Vân Khách và Vạn Thánh Vân còn đang điều khiển kiếm quang, quyết hạ cho được kẻ địch thì bỗng lão sư cổ quái bước ra hành lang và quát to lên :

- Vạn Thánh Vân, Xuyên Vân Yến Khách tài nghệ các ngươi còn non lắm. Ta đến để lấy đầu bọn mi đây. Liệu mà giữ hồn.

Nói xong lão quái tăng trở tay lên trời tức thì năm tiếng nổ kinh hồn phát lên, năm luồng tử quang tóe muôn đạo hào quang khí thế hùng vĩ như trời long đất lở chém vút xuống đầu Vạn Thánh Vân và Xuyên Vân Yến Khách...

* * * * *

Hai vị hiệp khách hiện hình bị kiếm quang vây đánh bất ngờ, hai người kinh hồn hoảng vía vội phóng thêm mỗi người hai luồng kiếm nữa để chống đỡ và nhìn xem kẻ nào đánh mình mà có tài ghê gớm như vậy.

Thấy lão sư đầu bướu, Vạn Thánh Vân hơi lo ngại nghĩ thầm: “Tên này là ai mà tài tình ghê gớm như vậy. Phen này ta nguy mất rồi”.

Ông vận khí Thiên Cương thôi thúc ba luồng kiếm chống trả thật dữ dội.

Còn Xuyên Vân Yến Khách tuy lo ngại, nhưng cũng không sợ cho mình mà chỉ lo cho Vạn Thánh Vân liền bảo :

- Hiền đệ mau mau chạy đi. Ta ở lại một mình cự với tên quái tăng này rồi chạy theo sau. Ở lại chỉ khổn mà không ích gì.

Vạn Thánh Vân thấy cơ nguy sắp đến, mình có ở lại cũng không làm sao cự nổi thà chạy quách đi cho đỡ vướng Xuyên Vân Yến Khách vì người hơn tài ông gấp bội, vả lại đến bước cùng là ông tẩu thoát cũng khó lòng mà theo kịp.

Vạn Thánh Vân chuyển thần lực phóng kiếm đánh mấy đạo kiếm của kẻ địch không cho xâm phạm vào mình và thu kiếm về và dùng thuật phi đằng chạy vụt đi.

Nhưng lão quái tăng ngồi trên thượng lầu vung tay ào một cái tức thì một luồng kiếm quang bay nhanh hơn gió thổi ào ào đến chắn trước mặt Vạn Thánh Vân chém tới tấp làm ông không sao chạy được.

Sợ nguy mất tính mệnh ông phải phóng thanh Dương Hồng lên ngăn đỡ nhưng luồng hồng quang không địch nổi luồng xích quang của lão quái tăng mặt râu nên chỉ trong vài giây là cơ nguy của Vạn Thánh Vân đã đến.

Ông phóng cả hai kiếm nữa lên nghênh địch, nhưng lão quái tăng vận khí Thiên Cương và thổi nhẹ một cái tức thì luồng kiếm của lão to rộng và dữ dội gấp mười lần đánh rạt ba đạo kiếm của Vạn Thánh Vân và chém xuống đầu ông tới tấp.

Vạn Thánh Vân kinh hồn ông vội chạy đến bên Xuyên Vân Yến Khách để dựa vào nhau mà tranh đấu cho tiện.

Xuyên Vân Yến Khách một mình mà đương cự với Cổ Đầu Tăng, Thần Phong Tử và lão quái sư đầu bướu nên cơ nguy của ông cũng sắp đến, nhưng tài năng ông là bậc ghê gớm phi thường nên ông cầm cự được. Đến lúc thấy Vạn Thánh Vân bị nguy ông thất kinh nghĩ thầm: “Ta dù sao còn chạy thoát được, chứ Vạn Thánh Vân khó mà chạy khỏi. Ấu là ta mang hết cả tài lực ra một còn một mất với lũ này cho Vạn đệ chạy đi cho rồi”.

Nghĩ vậy ông lấy trong người ra ba quả phi đạn ném nhanh về phía bọn địch làm họ phải nhảy tránh, thừa cơ ông rút thanh Dương Quang kiếm dùng tận lực phóng lên đánh giạt luồng xích quang của lão quái sư râu xồm.

Nhờ vậy mà Vạn Thánh Vân mới chao mình nhảy ra dùng kiếm độn trốn chạy.

Lão râu xồm kia cả giận nhảy ra toan rượt theo, nhưng Xuyên Vân Yến Khách phóng kiếm đánh tới tấp làm lão phải mất vài ba phút đương cự thì bóng hình của Vạn Thanh Vân đã khuất trong ngàn mây.

Lão quái tăng đầu bướu thấy Xuyên Vân Yến Khách một mình như vậy, lão cả giận quát to lên :

- Sư huynh và hai hiền đệ mau thu kiếm về để một mình ta đối phó với tên này.

Lão quái tăng râu xồm thu kiếm nhảy ra ngoài còn Cổ Đầu Tăng và Thần Phong Tử cũng ra khỏi vòng chiến, xem lão tăng đầu bướu trở tài lực.

Bấy giờ lão tăng đầu bướu bảo Xuyên Vân Yến Khách :

- Này giờ ta đùa với ngươi, nhưng ngươi nên liệu giữ lấy đầu vì ta không còn thì giờ chơi với mi nữa.

Xuyên Vân Yến Khách cả giận quát mắng :

- Tên quái tăng khốn nạn kia. Ta đường đường là một vị hiệp khách há sợ mi sao? Ta chỉ khinh bọn mi ỷ mạnh hiếp yếu. Nào có thuật gì lạ thử xem sao, chứ ta xem năm luồng tử quang của mi là trò trẻ.

- À ra mi xem thường nó à? Ta sẽ cho mi xem nó ra sao?

Nói xong lão quái tăng thổi phù vào năm đạo tử quang tức thì một tiếng nổ vang trời chuyển đất nổi lên năm luồng tử quang kết lại như một quả núi khí thế dữ dội bay xuống đầu Xuyên Vân Yến Khách.

Nhà hiệp khách quay luồng Dương Quang kiếm lên cự địch, nhưng luồng kiếm của ông vừa chạm đến luồng tử quang thì dội lại như muốn tan đi, còn ông đứng không vững nữa.

Bây giờ Xuyên Vân Yến Khách mới kinh sợ, ông biết sức mình khó chống cự lâu, liền đem hết hơi sức điều khiển thanh Dương Quang kiếm và ba luồng kiếm kia cự lại để thừa cơ trốn thoát vì ông tin tài phi đảng của mình trong đời có một.

Nhưng sau vài phút nữa ông thấy cơ nguy đã đến gần lắm rồi. Thanh Dương Quang kiếm là một vật chí báu mà lúc ấy bị bề tử quang đánh chìm xuống không phương vẫy vùng được.

Xuyên Vân không hiểu lão quái tăng ấy vào hạng người gì mà tài tình ghê gớm như vậy. Hắn có lẽ tài tình còn trên cả thầy mình nữa. Nếu vậy thật nguy cho chúng anh hùng nếu lão giúp bọn Cổ Đầu Tăng gây rối cho dân lành.

Nhưng nếu mà Xuyên Vân Yến Khách biết rõ tên tuổi của hai vị quái sư ấy thì ông đã chạy lâu rồi.

Hai lão quái sư ấy là hai vị cao tăng giỏi nhất bên Tây Tạng trong thời bây giờ, một người tên Ma Vương Hồn Thủy một người tên Ngũ Sơn lão quái. Tài nghệ của họ vô cùng ghê gớm quỷ khốc thần kinh, danh vang cả thiên hạ.

Nay vì quá nghe lời bọn Cổ Đầu Tăng và Thần Phong Tử nên mới đến đây gây sự với Xuyên Vân Yến Khách cùng hai vị Linh Hư và Linh Chân.

Thế cùng lực tận Xuyên Vân Yến Khách biết mình có chống cự thì chỉ thêm hại, ông lấy trong người ra một nắm phi đạn và ném vào người Ma Vương Hồn Thủy Tăng.

Ghê gớm cho tài kinh thiên của vị quái tăng, tài ném phi đạn của Xuyên Vân xưa nay ghê gớm trong đời mà không ra gì đối với lão cả. Phi đạn bay ào đến gần lão là bay tan ra ngoài như có một bức tường gió vô hình thổi rất phi đạn ra ngoài.

Lão hét to :

- Xuyên Vân Yến Khách con, chớ mong chạy thoát đâu. Ma Vương Hồn Thủy này nào có oán thù gì với bọn người mà lão Linh Hư, Linh Chân sư phụ, sư bá của người đòi lột da ta, khinh nhờn ta quá lắm. Bọn người thật quá lắm. Ta không trừng trị người thì sao cai trị được bọn môn đồ trong xứ ta.

Nghe lão quái tăng đầu bấu xưng tên, Xuyên Vân Yến Khách hồn phi phách tán, ông nghĩ thầm: “Chao ôi! Ta làm sao cự nổi với con người ghê gớm này. Chi bằng ta chạy là hơn”.

Nghĩ vậy nhưng ông làm sao hở tay mà chạy được. Năm luồng tử quang của lão quái tăng lấp lánh quanh mình như tường đồng vách sắt vây bọc ông vào giữa.

Nhưng lúc đó lão quái tăng bỗng hét lớn :

- Xuyên Vân Yến Khách. Nếu người quỳ lạy bạn ta mà xin lỗi thì ta sẽ lấy lượng từ bi mà tha cho tội chết. Ta không nỡ giết chết một kẻ như hạng học trò ta.

Xuyên Vân cả giận quát to lên :

- Lão khốn. Ta đường đường là một vị anh hùng, há nghe theo lời khốn nạn của lũ người. Ta dù chết quyết chẳng chịu nhục.

Nói xong ông vung tay dùng Chưởng Tâm Lôi đánh mạnh vào mặt Ma Vương Hồn Thủy.

Không ngờ Xuyên Vân Yến Khách liều lĩnh như vậy. Ma Vương Hồn Thủy vội phát tay áo dùng phép phản phong cản bắt Chưởng Tâm Lôi lại và quát to :

- Mi muốn chết cũng được. Xem kiếm quang ta lấy đầu mi.

Nói xong lão trợn mắt thổi vào mấy luồng kiếm tức thì năm đạo tử quang nổ ầm ầm và sa xuống như năm quả núi.

Luồng Dương Quang kiếm của Xuyên Vân Yến Khách mờ lại như một sợi chỉ và như sắp tan đi, còn hai luồng kiếm kia nổ to lên và tan tành như tro bụi.

Công Tôn đại sư ngồi xem từ đầu đến giờ, ông khen thầm Xuyên Vân Yến Khách quả là một tay can trường.

Đến lúc thấy ông sắp nguy nên Công Tôn không còn chần chờ nữa, ông nhảy xuống và rút thanh Ngũ Lôi thần kiếm ra, nhảy xổ vào chuyển thần công gạt bắn năm luồng tử quang ra một bên và quát lớn :

- Ma Vương Hỗn Thủy, ngài là một bậc vô thượng cơ sao lại nghe lời bọn Cổ Đầu Tăng mà toan giết một bậc anh hùng trong thiên hạ.

Ma Vương Hỗn Thủy và chúng tặc giật mình không hiểu người mới đến là ai mà lợi hại như vậy. Cả bọn định thần nhìn kỹ lại, nhưng không ai nhận ra Công Tôn đại sư cả.

Công Tôn thấy năm luồng tử quang vẫn cứ vậy chặc mình liền hét to lên :

- Hẳn khoan cho ta nói rồi sẽ giao đấu cũng chưa muộn.

Ma Vương Hỗn Thủy tách nóng như lửa có khi nào chịu cho kẻ địch đến thuyết mình, hấn quát mắng :

- Tên khốn nạn kia. Muốn chết thì lão sư cho mày chết luôn thể.

Nói xong ông thúc kiếm quang vây chặt quanh người Công Tôn đại sư và Xuyên Vân Yến Khách như vách sắt tường đồng.

Công Tôn biết khó giảng hòa được, ông đành phải cự địch liền bảo Xuyên Vân Yến Khách :

- Xuyên Vân đại huynh nên thu Dương Quang kiếm về cho mau kéo bị hại. Đệ sẽ cho bọn chúng biết tay một phen.

Nói xong Công Tôn đại sư phóng thanh Ngũ Lôi thần kiếm lên. Một tiếng nổ vang trời chuyển đất nổi lên, một vầng hắc khí như một vầng đen lớn bay vút lên xô bật năm luồng tử quang lên cao, tiếng kiếm chạm vào nhau ngân lên nghe rùng rợn ghê hồn.

Xuyên Vân Yến Khách tưởng đầu mình sẽ chết về tay Ma Vương Hỗn Thủy, nhưng tình hình có người đến giúp như vậy ông vui mừng khôn kể. Đến khi thấy kiếm quang người ấy phóng lên ghê gớm vô cùng, thanh Dương Quang kiếm bị đà gió hút theo như sắt tan ra, vội vàng thu về và kinh hồn tự nhủ: “Người này là ai. mà tài tình ghê gớm như vậy. Sao lại gọi ta bằng đại huynh và xưng là đệ. Việc này thật quái lạ”.

Nghĩ vậy ông nép sau Công Tôn đại sư và trông sự thế.

Ma Vương Hỗn Thủy thấy năm luồng tử quang của mình như sắp tan đi, ông thất kinh không biết kẻ địch là hạng người nào mà tài nghệ vô cùng ghê gớm như vậy. Ông vận khí Thiên Cương thôi thúc năm luồng tử quang để chống lại thì ầm ầm tiếng nổ như tan trời lở đất, luồng hắc khí đánh vỡ tan mấy luồng tử quang như tro bụi.

Ma Vương Hỗn Thủy kinh hồn khiếp hãi, ông không ngờ trên đời có kẻ giỏi như vậy, thật là thế gian hiếm thấy. Lúc đó vầng hắc khí nổ ầm ầm trên không rồi to rộng vô cùng sa xuống ngay đầu ông.

Ma Vương Hỗn Thủy không dám chần chờ vội hé miệng phun ra ba luồng thanh quang cực kỳ to lớn, lòe hào quang rực rỡ cản luồng hắc khí lại.

Công Tôn đại sư thấy ba luồng thanh quang này vô cùng ghê gớm chứ không tầm thường như năm luồng tử quang vừa rồi, ông liệu khó hơn vì lão Ma Vương hãy còn vị sư huynh bên ngoài mà Công Tôn thăm đoán lão kia tài nghệ còn ghê gớm nữa, liền bảo Xuyên Vân Yến Khách :

- Xuyên Vân đại huynh mau mau rời khỏi nơi này. Đệ ở lại một mình là đủ rồi.

Nói xong ông vận khí Thiên Cương thổi vào luồng hắc khí tức thì thanh Ngũ Lôi thần kiếm nổ ầm ầm như sấm chuyển đê bẹp ba luồng thanh quang của Ma Vương Hỗn Thủy và đánh tan đi mất một luồng.

Xuyên Vân Yên Khách biết mình ở lại cũng vô ích nên hỏi nhanh :

- Tôn ông là ai?

Công Tôn nói mau :

- Đệ là hàng em của đại huynh. Sau này sẽ hay.

Nói xong người dùng sức mạnh thúc kiếm đánh tan hai luồng thanh quang của kẻ địch.

Ma Vương Hỗn Thủy hồn siêu phách lạc, hấn gầm lên một tiếng uất ức và trong lỗ mũi hấn hai luồng thanh quang khác bay ra lờ lờ quang sáng rực cả một góc trời cản luồng hắc khí lại, khí thế thật kinh hồn.

Công Tôn không dám khinh thường, ông biết hai luồng kiếm này là trong nội tâm của Ma Vương phóng ra, đây là hấn dùng hết tài lực. Ông bèn vận khí phóng thanh Ngũ Lôi đánh lại thật dữ dội.

Ngũ Sơn lão quái đứng bên ngoài ngăn ngại với kẻ mới đến vì không biết kẻ ấy là ai mà tài tình siêu việt như vậy. Ma Vương Hỗn Thủy là tay kiệt liệt trong đời mà còn phải khiếp hãi thay.

Tình thế không thể dừng được, Ngũ Sơn lão quái nhảy tới và nạt lớn :

- Tên vô danh kia, hãy xem Ngũ Sơn lão quái lấy đầu mi đây.

Nói xong từ trên mí mắt của lão quái tia ra hai luồng bạch quang như sợi chỉ, nhưng khi lên không thì nó lớn rộng không biết bao nhiêu, âm âm lên thành một vùng bạch khí như muốn át hết cả luồng hắc khí.

Công Tôn đại sư thấy Ngũ Lôi thần kiếm không vùng vẫy được, người nổi giận nghĩ thầm: “Ngũ Lôi thần kiếm của ta không thắng nổi hai vị cao tăng này thì ta làm sao chiếm địa vị tột cùng của kiếm thuật. Ta phải hiển lộ thần kiếm đánh bọn chúng tới bởi một phen cho anh hùng trong thiên hạ phải khiếp phục”.

Nghĩ vậy Công Tôn đại sư ngửa mặt lên không vận khí Đan Điền và bước đến hai mươi bốn bước, tay bắt quyết Ngũ Lôi thổi phù vào luồng hắc khí vội quất lên :

- Kiếm thần sao không diệt kẻ địch, còn đợi chừng nào.

Lạ thay luồng hắc khí bị luồng thanh quang và bạch quang vây phủ tưởng không vùng vẫy được nào ngờ khi Công Tôn quất lên như vậy tức thì nó to lớn thêm ra và nổ âm âm như sấm chớp như lửa điện lờ lờ lên khí nóng bay ra mây dậm.

Trong phút chốc Ngũ Lôi thần kiếm đè bẹp hai luồng kiếm kia và sắp phá tan tành đi.

Đến bây giờ Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy mới biết sợ cho tánh mạng. Ngũ Sơn lão quái không dám chậm trễ liền phóng thêm một đạo kiếm cuối cùng lên.

Thật kinh hồn cho đạo pháp của vị cao tăng ấy. Luồng kiếm ấy lao ít khi dùng.

Ngũ Lôi thần kiếm tuy lợi hại phi thường, nhưng Công Tôn chưa đủ sức điều khiển nó, vả lại người mới luyện nên, chưa quen cách phóng ra và những kinh nghiệm khi chinh chiến với kẻ ghê gớm nên không lấn áp được Ngũ Sơn lão quái.

Bây giờ lão quái mới hiển lộ thần uy, lão quay mình một vòng tức thì lãnh khí bay ra ào ào như xô ngã được Công Tôn. Hấn giữ quyết và dùng Chưởng Tâm Lôi đánh âm âm như sấm xuống đầu Công Tôn.

Công Tôn luyện được Ngũ Lôi thần kiếm là nhờ may mắn được đức Thái Hư Chân Quân ban cho tập Bí Thư Tiên Kiếm. Nhờ vậy ông mới ngang nhiên kháng cự với những kẻ trên tài sư phụ ông, nhưng so về tài quyền thuật tối diệu, phép phản phong vận khí và pháp Chưởng Tâm Lôi thì nào ông có bằng ai.

Vì vậy nên khi bị kẻ địch xoay về phía ấy tấn công ông là Công Tôn không địch lại. Ông vội xoay Ngũ Lôi thần kiếm về bảo vệ mình chứ không còn dám phóng kiếm tung hoành nữa.

Ngũ Sơn lão quái là một vị cao tăng đạo pháp đến bậc cao diệu nên không nhận thấy chỗ đó.

Ông thấy lối tiến thoái của Công Tôn không phải là tay siêu việt. Tài nghệ ấy đối với ông chỉ là trò trẻ, nhưng ông không hiểu sao Công Tôn lại có tài phóng kiếm ghê gớm như vậy...

Giá trong tay ông có thanh báu kiếm ấy thì ai mà địch nổi.

Nghĩ vậy ông dùng hết bản lĩnh để hạ Công Tôn.

Ông vấy tay một cái tức thì ba luồng tiêu quang bay vào đến yết hầu Công Tôn, nhưng may mà Ngũ Lôi thần kiếm bao bọc quanh người Công Tôn như vách sắt tường đồng nên người mới khỏi nạn.

Công Tôn thấy hai vị cao tăng dùng đến ám khí, phép phản phong và Chưởng Tâm Lôi là ông biết nguy. Ông liền lộng hết tuyệt kỹ bắt quyết Ngũ Lôi thần kiếm to rộng ra như một bức tường dài chắn ngang mình rồi đánh rạt kẻ địch về một bên và thu kiếm lại chạy như bay biến.

Ngũ Sơn lão quái và Ma Vương Hỗn Thủy không dám đuổi theo, cả hai quay nhìn lại thấy Cổ Đầu Tăng và Thần Phong Tử đứng chết trân như tượng đồng.

Bây giờ lão quái tăng mới lên tiếng :

- Hai hiền diệt sau đứng như vậy. Kẻ kia bỏ chạy rồi.

Cổ Đầu Tăng lạ lùng nói :

- Kính thưa nhị vị sư phụ. Tên vô danh này chưa hề có trong làng võ thuật ở nước đệ tử. Không biết nó là ai ở đâu xuất hiện mà tài nghệ nó ghê gớm như vậy. May nhờ nhị vị sư phụ trừng trị nó. Nếu không thì lũ đệ tử tất phải chết về tay nó.

Ma Vương Hỗn Thủy lắc đầu nói :

- Ta xem tên này tài nghệ còn non lắm, mà sao nó lấy đầu được thanh kiếm ghê gớm như vậy. Ta tưởng trên đời này không còn thanh kiếm nào báu hơn nữa. Hay là..

Vị quái tăng nói đến đây rồi không nói nữa.

Còn Ngũ Sơn lão quái cũng nhìn Ma Vương Hỗn Thủy như tán đồng lời nói ấy.

Cổ Đầu Tăng và Thần Phong Tử không hiểu hai người muốn nói gì nhưng không tiện hỏi nên đành im lặng.

Thế là cả bọn quái tặc đành nuốt hận bỏ đi, mang theo sự kinh hồn vỡ mật không còn dám dương dương tự đắc nữa.

Nhắc lại Công Tôn đại sư bỏ chạy đi, người ngại bọn kia đuổi theo nên dùng kiếm bay nhanh như gió cuốn.

Nửa giờ sau người vượt qua không biết bao nhiêu rừng núi, đến lúc quay nhìn lại không thấy ai nên người mới hạ xuống đất thì thấy trời đang đã gần tối rồi.

Người nhìn quanh thì thấy chỗ mình đứng là một hòn núi hoang vu bên cạnh núi là một hồ rộng mênh mông nhưng không một bóng thuyền nào qua lại..

Công Tôn còn đang nghĩ ngợi tại sao vùng này đẹp đẽ như thế này mà dân cư không có, ông ra mé hồ để rửa mặt thì bỗng nhiên dưới mặt hồ muôn cây sóng nổi lên, nước bắn tung lên như có vạn cơn vũ bão.

Vừa lúc ấy một hơi tanh hôi lạ thường bay đến và nước hồ bỗng bắn lên cao tia thành luồng lên không và úp chụp xuống mình ông.

Công Tôn đại sư bỗng thấy mình lâm vào tình trạng ấy ông giật mình kinh sợ vội dùng phản phong đánh rạt những vòi nước cuốn mình đi nơi khác, nhưng muôn vạn tia nước khác lại bay đến ào ào như đem cả hồ nước mênh mông đổ xuống đầu ông, phép phản phong của ông không chống nổi.

Công Tôn kinh hãi, ông độ chừng dưới hồ có loài thủy quái nào ghê gớm gây ra phong ba như thế.

Ông liệu sức mình khó chống liền dùng thuật phi đằng nhảy ngay lên chỏm núi thì nghe xa xa chiêng trống âm âm, xung quanh vùng hồ nước đèn lửa sáng rực...

Ông độ chừng loài thủy quái hành hung nên dân chúng ở đây đốt lửa để dọa chúng và đánh công la chiêng trống cho chúng sợ.

Công Tôn nổi giận nghĩ thầm: “Hồ đẹp thế này mà không thấy người lai vãng, dân chúng phải di cư xa bờ hồ như vậy là tại loài thủy quái này. Ta phải trừ bỏ nó cứu giúp dân lành mới được”.

Ông dùng phép phản phong đánh xuống bờ như chọc giận loài thủy quái cho chúng nổi lên vì ông biết chúng ở dưới nước thì ghê gớm lắm.

Nếu chúng lên bờ còn có cơ trừ được vì mình thấy rõ nó.

Quả đúng như ý nghĩ của Công Tôn, ông làm như thế tức thì con mãng xà to lớn nổi lên khỏi một nước và quăng mình đến phía ông nhanh như chớp.

Nó đi đến đâu cây cối ngã rạp cả vì sức tàn phá ghê gớm của nó.

Công Tôn nhìn thân hình to lớn của con mãng xà, ông kinh hồn lảo đảo :

- Loài thủy quái to lớn thế kia. Thảo nào nó làm sóng gió to lớn như vậy.

Ông vác ngay một tảng đá thật to và nhắm đúng đầu con mãng xà ném mạnh một cái.

Con mãng xà bị đá ném trúng, nó tức giận quẫy đuôi rầm rầm tức thì cây cối gãy ra như bị bão, đá cát bay tứ tung. Nó phun khí đen như mực về phía Công Tôn đại sư và quăng mình lên như một quả núi chụp xuống đầu...

Công Tôn đại sư cả giận quát lên một tiếng, ông rút phất thanh Ngũ Lôi thần kiếm dùng tận lực chém vút lên một phát.

Quả là một thanh kiếm báu thế gian hiếm thấy. Thanh Ngũ Lôi thần kiếm vừa ra khỏi vỏ đã bốc lên một luồng khí nóng đánh rạt cả khí độc của mãng xà và bay ào ào lên như một luồng vũ bão.

Mãng xà bị nhất kiếm ấy, nó mang thương tích nặng liền quẫy âm âm. Nó hăng máu nhảy dựng lên phun khí độc ra ào ào tanh hôi lạ thường.

Công Tôn vội quây tròn thanh Ngũ Lôi quanh mình để cản độc khí thì vừa lúc ấy nước hồ bắn tung lên, một con mãng xà to lớn có phần hơn con trước nhảy lên khỏi mặt nước và phóng mình như bay đến quật Công Tôn.

Công Tôn nhảy vút lên đỉnh núi, ông biết nếu không dùng tận lực thì khó mong toàn thân được. Ông vội phóng thanh Ngũ Lôi thần kiếm lên không, tức thì tiếng nổ âm âm như sấm dậy, một luồng hắc khí bay ào xuống khí thế vô cùng dữ dội.

Mãng xà là thứ sống lâu năm nên nó tinh khôn lạ thường, thấy Ngũ Lôi thần kiếm chúng phóng mình xuống hồ nhanh như tên.

Công Tôn bắt quyết Ngũ Lôi và quát to :

- Thần kiếm sao không trở uy còn đợi chừng nào.

Một tiếng nổ vang trời chuyển đất, thanh Ngũ Lôi bay ào xuống chém phăng mãng xà đứt làm hai khúc. Chúng vùng vẫy âm âm làm cây cối ngã nghiêng, đá cát bay mù mịt.

Công Tôn quay kiếm chém lần nữa thì mãng xà đứt hẳn đầu ra, khúc mình nó lăn lộn một lúc mới nằm im hẳn.

Bấy giờ Công Tôn thở phào một tiếng, ông thu kiếm về, vuốt mồ hôi trán và dùng thuật phi hành tiến về phía có ánh đuốc sáng trời.

Thấy Công Tôn đi đến tráng đình trong xóm vùng dao gậy ra thét lớn :

- Ai đấy? Đứng lại ngay!

Công Tôn dừng lại vái chào mọi người.

Thiên hạ nhìn chăm chập vào Công Tôn như sợ hãi.

Bây giờ Công Tôn đại sư mới lên tiếng :

- Thưa quý vị. Tôi từ ở xa đến đây vì quý vị ở thôn này mà trừ bỏ loài thủy quái. Hiện nay xác nó còn bỏ lại nơi chân núi bên bờ hồ kia.

Mọi người chú mắt nhìn ông như không tin lời ấy.

Một tráng sĩ có vẻ khỏe mạnh bước đến trước mặt Công Tôn và nói :

- Ngài đã vì thôn trang mà trừ bỏ loài thủy quái, chúng tôi cảm đội vô ngần. Nhưng chẳng hay ngài có trừ nó chắc không?

Công Tôn mỉm cười nói :

- Các ngài không tin cứ đến chân núi kia thì rõ.

Mọi người le lưỡi lắc đầu không ai dám đi cả.

Công Tôn thấy tình thế ấy ông bất buồn cười liền chạy bay đến chân núi lôi một thân măng xà về ném xuống sân thôn làm mọi người rú lên.

Khi thấy măng xà quả thật đứt đoạn người ta mới dám đến gần xem. Các bô lão trong thôn chạy đến trước Công Tôn đại sư vãi dài, kính cẩn thưa :

- Đa tạ lão anh hùng ra tay cứu giúp thôn trang chúng tôi. Chúng tôi đội ơn đức ngài vô cùng. Xin ngài vui lòng về tề trang dùng với lão phu chén rượu nhạt.

Công Tôn đói khát nên ông nhận lời ngay.

Thế là một lúc sau Công Tôn nghiêm nhiên là thượng khách của trang họ. Mọi người trong thôn nghe tin vị anh hùng trừ được loài thủy quái nên kéo đến trang trưởng xem mặt Công Tôn..

Trang trưởng bưng chén rượu mời Công Tôn và kính cẩn nói :

- Kính mời lão anh hùng uống với chúng tôi chén rượu mừng. Dân chúng trong thôn tôi đội ơn đức ngài như trời bể cao rộng.

Công Tôn hỏi :

- Măng xà quấy nhiễu ở hồ này lâu mau rồi mà không có người trừ diệt nó.

Trang trưởng cúi đầu thưa :

- Nguyên hồ này tên hồ Bách Diệp. Xung quanh hồ toàn là cây diệp cả. Hồ là một nơi nhiều cá ngon nên dân chúng quanh vùng sống với nghề đánh cá trong hồ mà được ấm no. Nhưng từ mấy tháng nay nước hồ bỗng nhiên nổi sóng âm ỉ, nhận đắm thuyền thương hồ và làm mất tích mấy chục thuyền chài cá, khiến dân chúng không dám léo hánh đến hồ Bách Diệp nữa. Nhưng nào đã được yên, loài thủy quái lại thỉnh thoảng lên bờ hồ và làm cây cối nhà cửa gần hồ tan tành, bắt người và thú vật mang đi cả.

Tráng đinh vì sợ cho dân chúng trong thôn, nên mỗi khi măng xà làm nổi sóng để lên bờ là họ đốt đuốc sáng lòe và đánh chiêng trống hò reo ầm lên cho măng xà không đến được.

Các vị hiệp sĩ nhiều vị đi ngang đây đã có đến khu trừ thủy quái, nhưng đều bị nó giết cả. Không một ai đi mà về được.

Nay Công Tôn trừ được mối hại ấy trách nào mà dân chúng không vui mừng sung sướng.

Trang trưởng thay mặt dân chúng tiếp đãi ông. Còn dân chúng mở hội ăn mừng. Họ rủ nhau ra kéo xác măng xà về làm thịt để đánh chén trả thù nó đã làm hại bao nhiêu dân lành vô phúc.

Thế là từ đó thôn Bách Diệp và hồ Bách Diệp được yên ổn. Dân lành lại vui vẻ làm ăn như xưa.

Ai ai cũng ca tụng công đức của Công Tôn đại sư như trời bể.

8. Chương 8: Tuyết Hoa Nương Lâm Vào Hắc Điểm

Nhắc lại Thanh Y cùng Tuyết Hoa và Hạc nhi từ lúc rời nhà lão tiều tại rừng Bách Điện, cả ba dùng thuật phi hành đi như bay biến vì sợ Cổ Đầu Tăng còn trở lại tìm thì nguy.

Mờ sáng hôm ấy, cả ba đến một vùng rừng núi âm u, không nhà cửa ai cả.

Tuyết Hoa và mọi người mỗi một nên cùng nhau tìm một chỗ nghỉ tạm rồi sẽ đi, nhưng tìm mãi mà không gặp nơi nào có thể ngủ được.

Cả ba còn đang loay hoay tìm kiếm bỗng Tuyết Hoa nghe văng vẳng có tiếng chuông chùa, nàng khẽ bảo hai người :

- Đường như có tiếng chuông chùa đại huynh ạ! Ta tìm đến nơi ấy là có nơi tạm trú rồi.

Thanh Y nhìn nàng và đáp :

- Có ai dám lập chùa trong khu rừng này, nếu không là bậc chân tu khổ hạnh thì cũng là loài ác tăng như ta đã gặp.

Hạc nhi mặt mày quá nhiều nên cậu bàn liệu mạng :

- Dù có ác tăng cũng không đáng sợ. Ta những ba người kia mà.

Thanh Y lừ mắt, nói :

- Sư đệ chớ cậy mình. Ta bao năm lăn lộn trên chốn giang hồ mà còn không dám coi thường việc nhỏ thay, huống chi là khoe khoang tự phụ. Những kẻ khoe khoang xem thường thiên hạ chỉ chết vô ích mà thôi.

Tuyết Hoa cũng tán thành lời Thanh Y, nàng nói :

- Đúng đấy, dù sao thì chúng ta cũng cần phải cẩn thận.

* * * * *

Vào đến chùa, Tuyết Hoa và Hạc nhi liền lăn ra ngủ ngay. Còn Thanh Y thì mãi suy nghĩ miên man....

Từ ngày hạ thế với sư phụ, mang kiếm ra đời làm việc nghĩa đến nay, Thanh Y nào dám nghĩ việc sung sướng cho mình mà quên việc nghĩa chung của thiên hạ.

Tuyết Hoa vẫn mê man trong giấc điệp, khiến Thanh Y bồi hồi thương cảm cho số phận nàng. Chàng cảm thương nàng là gái tài nghệ không được cao điệu lắm mà phải trả thù kẻ giết cha ông, phải trừ bỏ kẻ thù tài trí trên cả cha ông nàng.

Thanh Y thầm lo cho sanh mạng của Tuyết Hoa. Chàng định sẽ giúp đỡ nàng, nhưng rồi chẳng thất vọng vì tài sức mình có lẽ còn thua kém nàng một bậc.

Thanh Y buồn lắm. Chàng quyết định tìm nơi nào yên tĩnh để đọc thuộc tập Bí Thư Tiên Kiếm và theo phép ấy mà luyện kiếm để sau này có thể giúp ích cho đời được.

Nếu tài ba chàng cứ một mực thế này thì chàng làm nên trò trống gì đâu..

Thanh Y còn đang nghĩ ngợi thì bỗng một con hổ trắng to lớn từ trong bụi rậm xông ra và nhảy đến chụp Tuyết Hoa.

Kinh hồn mất vía Thanh Y lật đật lấy ba mũi tiêu ném vút vào đầu hổ và nhảy đến ôm sóc Tuyết Hoa vào lòng, vút lên một ngọn cây to để tránh.

Tuyết Hoa giật mình tỉnh dậy, nàng thẹn đỏ mặt khi thấy mình nằm trong lòng Thanh Y.

Bạch hổ vồ trượt môi nó tức giận gầm lên một tiếng nhảy vút đến va đầu vào thân cây khiến cây cổ thụ to lớn như vậy mà phải ngã đổ.

Thanh Y thất kinh chàng không ngờ con hổ ghê gớm như vậy, mấy mũi tiêu đã không làm gì được nó mà thân cây to lớn như vậy cũng bị nó làm ngã luôn.

Chàng xốc Tuyết Hoa và nhảy tránh sang cây khác. Hổ lại nhảy đến dùng đầu đánh ngã cây, Thanh Y lại phải cắp Tuyết Hoa sang cây khác nữa.

Cứ như thế trong một lúc chàng đã mệt nhoài mà hổ vẫn gặm thét nhảy đến chụp mãi không thôi.

Tuyết Hoa lúc ấy đã tỉnh hẳn rồi, nàng bảo Thanh Y :

- Xin đại huynh để tiểu muội xuống. Chúng ta hiệp sức cho nó một trận xem sao?

Thấy nàng đã tỉnh hẳn, Thanh Y để nàng xuống và lấy ra ba mũi tiêu nhắm đúng giữa đỉnh đầu hổ ném thật mạnh.

Bạch hổ là con vật sống rất lâu trong rừng núi nên nó khôn ngoan, lanh lẹ dị thường, nó nhảy tránh nơi khác và nhảy đến tạt ngã thân cây mà Thanh Y đứng.

Tuyết Hoa nhân lúc hổ đưa chân há miệng gặm thét nàng rút mấy mũi Mai Hoa thần châm ném vút vào nách hổ và miệng.

Tài ném Mai Hoa thần châm của họ Vạn quả nhiên thế gian hiếm thấy. Chỉ thấy mấy luồng hắc quang lờ lên thì hổ rống lên một tiếng ghê hồn. Nó lồng lộn lên vì bị Mai Hoa thần châm ném phải.

Thanh Y khiếp phục tài ném Mai Hoa thần châm của Tuyết Hoa, chàng buột miệng khen :

- Quả thật tiếng đồn không sai. Tài ném Mai Hoa thần châm của họ Vạn quả nhiên vô địch trong đời.

Bạch hổ gặm thét nhảy vọt lên cao chụp Tuyết Hoa. Tuyết Hoa giật mình không ngờ sức nó nhảy cao đến thế nàng rút thanh Bạch Lân và vung lên nhắm đỉnh đầu hổ chém một nhát.

Hổ giơ tay tạt thanh kiếm lộn rơi xuống đất và cắn vào ngực nàng.

Tuyết Hoa vội nhảy để tránh thì hổ nhanh như luồng gió nhảy theo nàng.

Vừa sợ vừa giận, Tuyết Hoa chuyển hết thần lực phóng chân lên đá mạnh vào ngực hổ, tưởng đâu nó đã lộn nhào, nhưng nó vẫn như không đưa hai chân trước chụp vào ngực nàng.

Tuyết Hoa kinh hãi vội nhảy lùi lại để tránh thì hổ nhảy vồ theo khiến nàng luống cuống.

Trước tình thế ấy Thanh Y đâm liều nhảy vọt xuống chắn ngang trước mặt Tuyết Hoa và vung thanh Thủy Thụ dùng hết sức chém một nhát.

Một luồng bạch quang ào ào bay đến đầu hổ, nó tỉnh khôn biết gặp khí giới lợi hại liền cúi rạp mình xuống để tránh và ngoạm vào tay trái của chàng.

Đau đớn như đứt ruột, Thanh Y vận nội ngoại thần công lên để chịu và dùng hết tâm lực bình sanh đâm lưỡi Thủy Thụ vào ức hổ.

Hổ bị thương nó đâm liều ngoạm chặt tay chàng, hai chân bấu xé ngực chàng dữ dội.

Thanh Y chuyển thần công lên chịu đựng và liều chết đâm suốt lưỡi Thủy Thụ vào ức cạp và ngoáy qua lại.

Tuyết Hoa trước tình cảnh ấy nàng kinh hồn khiếp hãi và cảm phục can trường của Thanh Y dám liều mạng cứu nàng thoát chết. Nàng đâm suốt thanh Bạch Lân vào bụng cạp và chuyển thần lực chém vút xuống cổ nó.

Sau mười phát kiếm hổ mới hết phương vùng vẫy. Lúc bấy giờ Thanh Y mới rút được tay ra khỏi miệng hổ thì chàng mệt ngất nên ngã quay xuống đất, lưỡi Thủy Thụ hãy còn trong ức hổ.

Tuyết Hoa kinh hồn, nàng phục xuống bên chàng thì thấy cánh tay trái chàng đứt thệt ra máu chảy đỏ cả ngực chàng rách tét vì bị hổ quào, còn áo chàng tơi tả.

Tuyết Hoa đá xác hổ qua một bên và phục xuống bên chàng nước mắt ràn rụa vì cảm động, nàng nói :

- Đại huynh liều thân vì tiểu muội. Suốt đời tiểu muội sẽ làm thân trâu ngựa để đáp đền.

Thanh Y mỉm cười, tuy nét mặt chàng xanh lại vì mất máu và quá mệt.

Tuyết Hoa ôm xốc chàng lên chạy bay đến bờ suối lấy nước rửa vết thương và xé áo băng bó cho chàng, định sẽ mang chàng đi tìm nơi cứu chữa.

Nàng vô cùng lo lắng không hiểu sao mà Hạc nhi chưa về. Bấy giờ dù nàng có đem Thanh Y đi cũng không biết đi đâu, vì xa khu rừng này thì nàng đói lả mà ngã dọc đường mất.

Bấy giờ Thanh Y mệt ngất, chàng nằm im như một xác chết trong lòng Tuyết Hoa. Máu chàng nhuộm ướt cả áo nàng.

Bỗng Tuyết Hoa sức nhớ lại mình có mang theo linh đan liền lấy vài viên nhai nhỏ và mớm cho Thanh Y.

Trong cơn cấp bách để cứu mạng một kẻ vì mình mà hy sinh, Tuyết Hoa quên cả thận. Vả lại nàng là bậc cân quốc anh thư nên nàng không tị hiềm nghi nào mà để cho một kẻ như Thanh Y bị nguy.

Nhờ linh đan mà Thanh Y dần dần tỉnh lại, chàng thấy mình trong lòng Tuyết Hoa và nàng mớm thuốc cho mình nên cảm động vô cùng. Chàng nghẹn ngào nói :

- Đa tạ hiệp nữ hết lòng cứu giúp, Thanh Y này suốt đời thề ghi dạ.

Hai người nhìn nhau lòng cảm động bồi hồi. Tuyết Hoa rơi nước mắt nói :

- Ôn đại huynh ngàn ngày tiểu muội dù nát thân để đền đáp huynh cũng chưa hết.

Thanh Y mệt quá, chàng bảo Tuyết Hoa :

- Hạc nhi đi lâu về quá. Tôi chắc nó gặp sự gì không may rồi. Ấu là ta nên rời khỏi nơi đây kéo có việc gì xảy ra thì nguy mất. Chúng ta bị trọng thương lại đói khát đường này làm sao chống lại được nếu kẻ dữ kéo đến.

Tuyết Hoa chưa biết định làm sao, nàng còn ngần ngừ thì Thanh Y nói :

- Hay là cô nương để tôi nằm đây, còn cô nương đi thám thính xem Hạc nhi ra sao?

Tuyết Hoa lắc đầu nói :

- Tiểu muội không thể nào đi được. Đại huynh nằm đây nhờ thú dữ đến thì nguy lắm. Từ ngày mang kiếm ra đời tôi chưa hề bị thương như vậy. Con Bạch hổ vừa rồi là vật linh đã sống không biết bao nhiêu năm nên nó lợi hại khác thường.

Thanh Y và Tuyết Hoa còn đang chưa biết tiến thoái ra sao thì bỗng Tuyết Hoa nói mau :

- Có sự gì lạ đại huynh ạ! Có mùi tanh lắm. Hay là hổ đến nữa chẳng?

Tuyết Hoa nhìn quanh rồi rút một nắm Mai Hoa thần châm cầm sẵn trong tay.

Nàng kinh sợ khi thấy một con bạch hổ khác đang từ từ tiến lại phía xác con hổ kia. Nó vừa đi vừa gầm hừ thật ghê rợn!

Nhân lúc nó bất ngờ Tuyết Hoa ném vút mấy mũi Mai Hoa thần châm vào mắt nó và ôm xốc Thanh Y lên nhảy vút lên một nhánh cây to gần đấy.

Bạch hổ là giống hổ linh nhưng vô tình không làm sao tránh được Mai Hoa thần châm. Nó nhảy lăn lộn chạm mình vào thân cây, làm cây cối ngã rạp cả.

Tuyết Hoa thấy hổ đã mù mắt nàng cả mừng vì nếu nó còn sáng mắt như thường thì tánh mạng nàng và Thanh Y khó bảo toàn được.

Nàng không dám nhảy xuống hạ độc thủ nó mà chỉ nép mình trên cây xem nó tàn phá cây cối trong rừng.

Thanh Y lắc đầu, chàng khiếp cho sức mạnh vô cùng của giống bạch hổ thì vừa lúc ấy từ xa một luồng gió bay ào ào đến và có tiếng quát như sấm :

- Thăng bé con. Ta quyết theo mi đến cuối trời.

Vừa lúc đó Hạc nhi bay vèo đến, cậu cũng quát mắng lại :

- Thăng khôn nạn ý đông hiệp yếu? Đến đây ta quyết cùng mi một phen mất còn.

Cậu nhảy xuống đất thủ kiếm thì một đại hán râu xồm nhảy xuống theo vung ngọc thước thành một đạo hào quang đánh vút xuống đầu cậu.

Thoạt trông thấy đại hán, Thanh Y cả sợ kêu khẽ :

- Trời! Thăng Thiết Đầu Tử. Hạc nhi và lũ ta nguy mất.

Tuyết Hoa nghe đến tên Thiết Đầu Tử nàng cũng hơi gờm vì nghe tiếng hán là tay kiệt liệt bên hàng ác tặc.

Nàng nhủ thầm: “Thật ta cùng đường. Đói khát mệt mỏi mà phải đai trên lưng một người bị thương làm tao chống được tên ác tặc ghê gớm lừng danh chốn giang hồ”.

Còn Hạc nhi mới đỡ được vài cây ngọc thước thì lưỡi kiếm cậu gây làm hai. Cậu thất kinh toan chạy thì cây ngọc thước như một luồng hào quang đánh xuống đầu.

Tuyết Hoa kinh hồn nàng không nỡ để cho Hạc nhi bị thế hiểm ấy nên vung thanh Bạch Lân nhảy xuống dùng tận lực gạt mạnh ngọc thước. Thiết Đầu Tử tưởng đâu kết quả được tính mạng của Hạc nhi nào ngờ có kẻ khác cản trở. Hắn nhìn và quát to lên :

- Tuyết Hoa Nương, Thanh Y. Phen này bọn bây có chạy lên trời cũng không thoát tay ta.

Nói xong hán phóng chân đá ngã Hạc nhi té nhào vào xác hổ và phóng ngọc thước lên không hóa thành một luồng thanh quang đánh bổ xuống đầu Tuyết Hoa và Thanh Y khí thế vô cùng ghê gớm.

Thanh Y và Tuyết Hoa rú lên và chỉ còn nhắm mắt chờ chết...

Hạc nhi đồng tử bị Thiết Đầu Tử đá ngã bên xác hổ, cậu kinh hồn thấy sư huynh và Tuyết Hoa bị nguy với luồng thanh quang ghê gớm của Thiết Đầu Tử. Cậu không biết làm sao, bỗng trông thấy chuôi thanh Thủy Thụ trong yết hầu hổ.

Hạc nhi mừng rú lên cậu vội rút ra và đảo bộ Thất Tinh phóng thanh Thủy Thụ lên tức thì tiếng kêu như lụa xé, một luồng bạch quang to rộng bay ào lên đánh gạt luồng thanh quang của Thiết Đầu Tử đi nơi khác.

Hạc nhi có báu kiếm trong tay nên cậu bình tĩnh quát to lên :

- Tên ác tặc mi đến ngày tận số mới gặp tổ mi đây. Cố mà giữ lấy đầu.

Nói xong cậu vận khí Thiên Cương thôi thúc luồng kiếm đánh thật dữ.

Ngọc thước của Thiết Đầu Tử tuy là báu, nhưng làm sao địch nổi với Thủy Thụ thần kiếm là báu vật trấn động phòng thân của Công Tôn đại sư. Hắn kinh hoảng không biết cậu ta phóng kiếm gì mà lợi hại vậy, khi thấy Hạc nhi múa tay thét mắng mình thì hắn đâm liều điều khiển ngọc thước đánh lại.

Hạc nhi cả giận thúc kiếm đánh thật dữ và quát to :

- Tên khốn nạn, xem thần kiếm ta chém đầu mi.

Lần này Thiết Đầu Tử hoảng sợ, hắn lo ngọc thước bị tan toan tháo về để chạy thì một tiếng nổ vang trời rung chuyển cả rừng núi, luồng thanh quang tắt phụt đi. Ngọc thước của Thiết Đầu Tử tan tành như tro bụi.

Lẹ như gió luồng bạch quang chém xả xuống đầu hắn như chớp nhoáng. Thiết Đầu Tử hoảng sợ vội ngửa mặt lên trời nhả ra một luồng thanh quang cự lại.

Luồng thanh quang có phần dữ dội hơn ngọc thước gấp bội nên cự nổi với Thủy Thụ kiếm một lúc lâu. Hạc nhi cấu tiết đem hết mảnh khoe sở trường mà sư phụ cậu chỉ bảo để đàn áp Thiết Đầu Tử nhưng vô hiệu quả. Cậu có ý sợ hãi.

Giá Công Tôn điều khiển Thủy Thụ kiếm thì Thiết Đầu Tử tài nào chống nổi, nhưng Hạc nhi tài nghệ chỉ vào hàng học trò hán, cậu nhờ có báu kiếm của thầy mới ngang nhiên đương cự với Thiết Đầu Tử bao nhiêu lâu. Nếu không cậu đã chạy mất rồi.

Tuyết Hoa thoát chết, nàng vui mừng khi thấy Hạc nhi đánh kẻ địch tới bờ nhưng khi nàng thấy cậu đã nao núng liền lấy ba mũi Mai Hoa thần châm và quát to :

- Ác tặc xem Mai Hoa của ta.

Nàng ném vút một mũi vào mặt hắn.

Thiết Đầu Tử vốn sợ Mai Hoa thần trâm của họ Vạn nên nghe nàng quát vội cúi đầu né tránh thì Tuyết Hoa ném luôn hai mũi nữa vào lưng hắn.

Bị thương Thiết Đầu Tử hoảng sợ, hắn vội thu kiếm về dùng kiếm độn chạy trốn.

Hạc nhi không làm gì được hắn nên cậu đành hậm hực nhìn theo. Bây giờ cậu mới để ý đến con hổ nhảy văng mạng như điên cuồng nên cậu phát giận phóng thần kiếm chém đôi xác hổ và thu kiếm lại hỏi Tuyết Hoa :

- Làm sao mà sư huynh tôi bị thương tích nặng như thế hở cô nương?

Tuyết Hoa thuật mọi chuyện lại và nói :

- Bây giờ Bạch Hổ đã chết rồi. Nó thật là giống nguy hiểm vô cùng. Hai con hổ này có lẽ sống lâu đời lắm đây.

Hạc nhi nhìn hai xác Bạch Hổ và nói :

- Đúng thế cô nương ạ! Trên động của thầy tôi ngày xưa cũng có một con hổ sống lâu đời lắm, nhưng không được trắng tinh như con này. May mà ta thắng được nó thì những ai qua khu rừng này khỏi phải nguy hiểm.

Tuyết Hoa hỏi cậu đồng tử :

- Tiểu đồng tử tìm chùa ấy ra sao mà gây sự với tên đó.

Hạc nhi đáp :

- Tôi đến chùa thì gặp bọn ác tăng ma tặc đang bàn định nhau làm những việc bất chánh, nên hiển lộng thần thông đánh cho chúng một mẻ thất điên bát đảo. Sau vì có tên khi nãy ra tiếp chiến nên tôi mới chạy vì nó có kiếm quang. Bây giờ ta làm sao ra khỏi khu rừng này không thì nguy mất.

Hạc nhi đồng tử nhìn xác hổ rồi nói :

- Ta đang đói tại sao không cắt thịt hổ nướng ăn. Khi nào ta sẽ chạy đi cũng chưa muộn kia mà.

Tuyết Hoa nhìn thấy Thanh Y mê man trên vai mình, nàng nói :

- Đại sư huynh đồng tử bị thương nặng nên mê man thế này. Ta ở đây lâu không tiện.

Hạc nhi lục trong túi áo Thanh Y lấy ra hai viên linh đan, bóp vụn ra rồi bỏ vào mồm chàng.

Thật vô cùng linh diệu, chỉ trong một chốc linh đan thấm vào người Thanh Y, làm chàng tỉnh dậy. Vết thương không đau nhức nữa.

Chàng bảo Tuyết Hoa đặt mình nằm xuống vì ngại nàng mệt.

Trước cảnh ấy, Hạc nhi đồng tử quay mặt chỗ khác cười lên hai người, cậu xem vẻ hai người như đôi vợ chồng vậy.

Thấy điệu bộ đồng tử như vậy, Tuyết Hoa thẹn đỏ mặt, nàng bảo cậu :

- Này tiểu đồng tử đi nướng thịt hổ để ăn. Chúng ta còn phải ra khỏi khu rừng này kéo bọn kia kéo đến thì nguy lắm đó.

Thanh Y bảo nhỏ Tuyết Hoa :

- Tên vừa rồi là Thiết Đầu Tử, một tên ghê gớm ở phe ác tặc. Chúng theo ám trợ bọn Vạn Hoa thất quái và Khóc Tiểu Quái Sư để làm khốn dân lành và định hạ hết bọn anh hùng hiệp khách trong đời.

Tuyết Hoa giật mình kinh sợ, nói :

- Nếu thế bọn ta nguy mất.

Thanh Y nói thêm :

- Hắc là tay nguy hiểm lắm, có lần tôi bị khốn vì hắc tại Hoàng Hoa thôn.

Tuyết Hoa nói :

- Nếu không nhờ tiểu đồng tử phóng kiếm đánh hắc thì chúng ta nguy mất.

Thanh Y buồn buồn nói :

- May nhờ sư phụ trao cho thanh kiếm Thủy Thụ, nếu không tôi đã nhiều lần bị nguy.

Chàng nhìn Tuyết Hoa và nói :

- Tôi nói câu này cô nương vui lòng chứ.

Tuyết Hoa vội nói ngay :

- Đại huynh đã dạy tiểu muội đâu dám chẳng tuân theo.

Thanh Y bảo nàng :

- Kẻ thù của cô nương là tay ghê gớm lắm. Tài nghệ như chúng ta khó lòng làm gì nổi hắc. Chúng ta phải tìm học thêm rồi sẽ ra mặt đối đầu với chúng. Tôi hứa sẽ vì cô nương mà tìm ra kẻ ấy.

Tuyết Hoa hỏi :

- Nếu vậy chắc đại huynh đã hiểu nó là ai?

- Tôi không biết có lẽ sư phụ tôi biết, cô nương cứ yên lòng. Tôi hứa sẽ vì cô nương mà xuất lực cùng bọn nó một phen giao đấu. Nhưng bây giờ chưa có thể được. Trong vòng ba năm nữa tôi sẽ xuất đầu lộ diện cùng chúng một phen còn mất.

Tuyết Hoa ứa nước mắt ngậm ngùi nói :

- Như thế đại huynh định đi đâu. Tiểu muội có thể nào theo đại huynh chăng?

Thanh Y lắc đầu nói :

- Cô nương theo tôi càng thêm khổ. Phen này tôi định đến nơi nào yên tĩnh để rèn luyện thêm phép phóng kiếm.

Tuyết Hoa giật mình nói :

- Đại huynh có thể luyện một mình được à?

Thanh Y giấu không nói mình đang giữ tập Bí Thư Tiên Kiếm, chàng nói :

- Tôi nhờ sư phụ dạy cũng biết phép luyện kiếm, nhưng từ lâu không thực hành được. Bây giờ phải cố công rèn luyện xem sao? Vạn nhất mà có thành công được thì cũng may lắm.

Hạc nhi đánh đá nhóm lửa nướng thịt cọp đem lại cho Tuyết Hoa và Thanh Y, nhưng Thanh Y đau đớn không sao ăn được.

Còn Tuyết Hoa nuốt vài miếng cho no rồi đại Thanh Y lên lưng cùng Hạc nhi dùng thuật phi hành đi khỏi khu rừng ấy.

Nhờ nó nên Hạc nhi và Tuyết Hoa có sức trở lại. Hai người đi đến xế chiều thì đến thôn trang.

Cả hai tìm đến một nhà nọ xin vào đùm đậu.

Chủ nhà ấy thấy Tuyết Hoa mặt đẹp như ngọc, lưng đại Thanh Y, bên sườn đeo kiếm, còn Hạc nhi cốt cách khác thường liền mời vào nhà và dọn chỗ cho mọi người yên nghỉ.

Tuyết Hoa thoạt nhìn Trang chủ, nàng biết ngay người này không phải bậc tầm thường.

Đến lúc vào trang, nàng nhìn thấy trong trang bài trí rất thanh nhã tỏ ra Trang chủ là người lịch sự lắm.

Trang chủ mời nàng vào phòng riêng và đích thân săn sóc cho Thanh Y.

Hạc nhi cảm động lòng tốt của Trang chủ, cậu mến Trang chủ lạ thường..

Bây giờ Trang chủ mới lên tiếng hỏi mọi người :

- Nếu tôi không lầm thì chư vị là người hiệp khách ở xa đến.

Thanh Y gượng đau đáp :

- Thưa Trang chủ, chúng tôi là người thường nhân đi qua khu rừng kia bị hổ vồ, chúng tôi không phải là hiệp khách nào cả.

Trang chủ giật mình hỏi :

- Có phải quý vị gặp Bạch Hổ Thần nơi khu rừng Ác Lâu chăng?

Hạc nhi gật đầu đáp :

- Ngài nói đúng lắm. Chúng tôi gặp hai con hổ trắng ấy. Nhưng nó đã chết cả rồi.

Trang chủ vui mừng nói :

- Nếu thế quý vị đã ra ơn cho dân chúng vùng này đó. Từ lâu nay đã có biết bao nhiêu người bị hại về đôi hổ trắng ấy, nên người ta gọi nó là Bạch Hổ Thần. Không một ai dám léo hánh đến rừng Ác Lâu cả. Cho đến những vị cao tài qua đây cũng đều bị hại. Nay liệt vị anh hùng trừ được mối hại ấy thì đỡ cho thiên hạ biết bao. Chẳng hay cao danh quý tánh liệt vị là chi xin vui lòng cho tôi được biết.

Hạc nhi không e dè, cậu trở tay Tuyết Hoa, rồi nói :

- Đây là Tuyết Hoa Nương cháu của lão anh hùng Vạn Thế Long. Kia là sư huynh tôi mà người đời thường gọi là Thanh Y hiệp sĩ. Còn tôi là Hạc nhi tiểu đồ của Công Tôn đại sư.

Trang chủ vui vẻ nói :

- Trong một lúc được gặp bao nhiêu vị anh hùng thế này, tôi vui sướng quá. Danh vọng của Thanh Y hiệp sĩ đời nay luôn luôn truyền tụng.

Thanh Y khiêm nhường nói :

- Nào tôi có ra gì đối với anh hùng trong thiên hạ. Chẳng hay quý danh Trang chủ là chi xin cho chúng tôi được biết.

Trang chủ lễ phép nói :

- Tôi tên là Thường Đức Minh.

Thanh Y giật mình nói :

- Té ra đại anh hùng Thường Đức Minh đây ư? Nếu vậy đây là Hồng Thủy trang.

- Vâng, chính thế.

Tuyết Hoa Nương mừng rỡ nói :

- Nếu vậy Thường thúc phụ đây ư? Cháu đã nhiều lần nghe thân phụ cháu nói đến đức độ anh hùng của người.

Thường Đức Minh chính Trang chủ, người buồn rầu nói :

- Nhớ đến cha cháu và lão anh hùng là ta thêm giận. Thế nào ta cũng phải xuất lực đi khu trừ bọn nó nếu ta biết rõ chúng là ai. Sau này dù nát thân ta cũng không từ.

Thanh Y biết Thường Đức Minh là tay anh hùng xuất chúng, tài ba quán xuyến, từ quyền thuật kiếm côn, phi đảng vận khí người đều tinh thông cả, khả dĩ có thể đương đầu với bọn Dương Bưu cùng Đại Ác hòa thượng, nhưng chàng không dám nói ra vì ngại có Tuyết Hoa ở đây.

Vả lại chàng sợ Đại Ác hòa thượng có thanh Kinh Nghê thì khó ai làm gì được hắn nên chàng không dám thổ lộ ra.

Tuyết Hoa cảm động, nàng nói :

- Cháu đội ơn thúc phụ nghĩ đến sự báo thù cho cháu. Thật ra tài nghệ cháu so với kẻ thù nào có ra gì.

Thanh Y nằm im, chàng nhìn Tuyết Hoa như cảm thương cho con người tài sắc như nàng mà phải lụy trong bể khổ.

Đêm ấy bầu trời tối như mực, ngàn sao lấp lánh trên nền trời sáng rực một dãy dài.

Hồng Thủy trang chìm trong yên lặng. Mọi người đều đang yên giấc thì bỗng có hai bóng đen hiện ra trên nóc trang.

Hai bóng đen ấy như hình ma quái, bước đi của họ nhẹ như không đụng đến nóc trang, họ dò từng bước và cuối cùng nhảy xuống trang và rón rén đi từng bước một.

Đến một cửa sổ kia hần ghé mắt nhìn vào và gật gù nói nhỏ với bóng kia :

- Bát Quái sư huynh đây là phòng con Tuyết Hoa Nương. Ta phải hạ nó cho rồi kéo nó phóng Mai Hoa thần trâm trộm thì nguy lắm.

Nhờ ánh bạch lạp trong phòng rọi ra nên ta nhìn rõ hai bóng ấy là Bát Quái Tăng và Thiết Đầu Tử.

Nguyên Thiết Đầu Tử là tay đầu giặc trong ngôi chùa ở rừng Ác Lâu. Hần vô tình bị Tuyết Hoa Nương phóng Mai Hoa thần trâm nên bỏ chạy, tình cờ gặp Bát Quái Tăng đi ngang qua đây.

May mà Bát Quái Tăng từ hôm rời Vạn Hoa trang được bọn Linh Quang Tử cho mấy viên. Nếu không Thiết Đầu Tử đã hồn về chín suối.

Cả hai thâm thù Tuyết Hoa Nương ghê gớm, chúng độ chừng nàng đi không xa nên tìm theo giết cho được nàng và Thanh Y để dứt tuyệt hậu hoạn sau này.

Bát Quái Tăng thấy Tuyết Hoa Nương nằm im trên giường, hần rút một mũi phi tiêu ra nhắm đúng cổ họng nàng toan phóng đi bỗng hần ta rập người xuống né tránh vì một luồng gió lạnh ở sau bay đến.

Tiếng động đánh âm một tiếng, mũi tiêu của kẻ nào ném trượt Bát Quái Tăng vào tường làm vôi gạch vỡ tan một lỗ, làm Tuyết Hoa Nương giật mình choàng dậy vớ thanh kiếm trên đầu giường xô cửa phòng chạy ra.

Bát Quái Tăng và Thiết Đầu Tử biết có biến liền rút kiếm ra thì một luồng khí đỏ bay ào xuống đầu hần và một giọng nói oai vệ phát ra :

- Bọn khốn nạn dám đến Hồng Thủy trang tác quái. Bọn bây đã đến ngày tận số.

Thiết Đầu Tử xưa nay ẩn mặt trong khu rừng Ác Lâu, hần cũng thừa biết Hồng Thủy trang có Thường Đức Minh là tay lợi hại vô cùng. Hần không dám xuất đầu lộ diện ra mặt cùng Thường Đức Minh đối đầu, nhưng định bụng có ngày thử một phen để nhổ cái gai trước mắt. Nay Thường Đức Minh chứa chấp kẻ thù của hần thì sao hần nhịn được.

Thiết Đầu Tử quát to lên :

- Thường Đức Minh khốn nạn. Ta nào phải sợ mày mà mày hòng dọa nạt

Nói xong hần dùng tận lực bình sanh vung kiếm lên đỡ.

Choeng một tiếng, hai thanh báu kiếm chạm vào nhau lòe lửa xanh ra, hai tay của hai kẻ ngang tài đều tê chồn cả hổ khẩu.

Thường Đức Minh cả giận người vung kiếm lên chém một nhát nữa, nhưng vừa lúc đó Bát Quái Tăng nhảy đến chém trộm sau lưng ông một nhát.

Tuyết Hoa Nương vừa ra đến, nàng quát to lên :

- Tên khốn nạn chém trộm. Cô nương kính tặng cho người một mũi Mai Hoa.

Thấy một luồng sáng bạc bay đến, Bát Quái Tăng cả sợ vung kiếm lên đỡ thì Tuyết Hoa gầm lớn :

- Ác tăng. Té ra cũng là mày. Lần này ta quyết đưa mi về chín suối. Nào hãy ném vài mũi Mai Hoa của ta.

Nói xong nàng vẫy tay một cái tức thì Bát Quái Tăng la oái một tiếng, hần vung kiếm lên quay như chong chóng để đỡ nhưng một mũi Mai Hoa thần trâm đã cắm vào vai hần rồi.

Bây giờ Tuyết Hoa mới quay sang Thiết Đầu Tử và ném hần một mũi Mai Hoa khiến hần hoảng hốt lùi lại vung kiếm đỡ.

Bát Quái Tăng cả sợ vội phóng lên không một luồng kiếm bay xuống chém xả vào đầu Tuyết Hoa Nương làm nàng bối rối.

Trong khi ấy hần lấy ra một viên Thần Tiên Dược Linh Đan ngậm vào mồm để Mai Hoa thần trâm không thấm chất độc.

Thiết Đầu Tử cũng phóng một luồng thanh quang ra đánh Thường Đức Minh.

Vị anh hùng Thường Đức Minh thấy hai tên ác tặc trở tài phi kiếm, ông nổi giận phóng kiếm lên nghênh địch.

Nhưng một mình ông khó chống lại Bát Quái Tăng và Thiết Đầu Tử là tay bản lãnh ngang trời dọc đất.

May thay lúc ấy Hạc nhi đã chạy ra đến, cậu quát mắng :

- Hai tên chó chết kia. Mi đội lốt tu hành để gạt kẻ ngu tối mà làm điều nhơ bẩn, tiểu tử mi đưa mi về chín suối cho rồi.

Nói xong cậu phóng thanh Thủy Thụ lên cự với hai luồng kiếm của Bát Quái Tăng và Thiết Đầu Tử.

Tuyết Hoa thấy nếu đánh lâu thì bất lợi cho mình nên nàng nghĩ ra một kế liền chạy vào trong bảo gia đình thấp đèn sáng rực lên và reo hò lên :

- Cướp, cướp. Bắt lấy cướp.

Trong một loáng đèn đuốc sáng rực cả một vùng. Thiên hạ nghe đồn Hồng Thủy Trang bị cướp liền chạy cả lại. Những vị tráng sĩ quanh vùng đều là học trò của Thường Đức Minh nên họ chạy ào lại vây chặt lấy Thiết Đầu Tử và Bát Quái Tăng.

Thường Đức Minh thấy đánh không chuyển được hai kẻ địch, ông cả giận quát to :

- Hai tên khốn nạn kia. Bọn ngươi đừng hòng chạy thoát.

Nói xong ông vung tay dùng phản phong đánh kẻ địch. Một luồng lãnh khí bay ào đến làm Thiết Đầu Tử và Bát Quái Tăng gần muốn ngã vì ơ hờ. Cả hai cả giận liền vung tay dùng phản phong đánh lại.

Lãnh khí bay ra ào ào làm bọn gia đình run cầm cập.

Bây giờ Thường Đức Minh hiển lộ thần thông, ông ngửa mặt lên không phun ra một luồng lục quang to lớn và bổ xuống đầu kẻ địch đè bẹp cả hai luồng kiếm của Bát Quái Tăng và Thiết Đầu Tử làm cả hai bối rối.

Bát Quái Tăng vừa chống cự với Thường Đức Minh nhưng vẫn cứ xem chừng Tuyết Hoa Nương, sợ nàng phóng trộm Mai Hoa thần trâm nên hần không được bình tĩnh lắm.

Cả Thiết Đầu Tử cũng thế nên cả hai thấy cơ nguy sắp đến.

Hạc nhi đồng tử thấy vậy cậu giữ vững tay quyết vận khí Thiên Cương thôi thúc Thủy Thụ thần kiếm đánh thật dữ dội.

Bát Quái Tăng biết mình ở lâu thì chỉ có hại mà thôi, hần ra hiệu cho Thiết Đầu Tử rồi cả hai cùng phản công kịch liệt để thừa cơ trốn chạy.

Thường Đức Minh biết thế nên ông không để hở cho chúng trốn chạy. Ông điều khiển hai luồng kiếm đánh thật dữ không hở phút nào cả.

Còn Hạc nhi cũng không chịu kém, thanh Thủy Thụ luôn luôn xông xáo không ngừng làm Bát Quái Tăng và Thiết Đầu Tử mệt nhọc.

Tuy vậy nhưng bọn hắc là kẻ kiệt liệt trong đời, khó ai thắng được một cách dễ dàng, dù sao hắc cũng cầm cự được.

Thường Đức Minh cúi tiết ông phóng lên một đạo kiếm quang nữa, tức thì một luồng hồng quang sáng rực cả một góc trời, luồng kiếm như một luồng lửa đỏ bay ào xuống, đánh tan hai đạo kiếm của kẻ địch rồi chém vút xuống đầu.

Mọi người mừng rú lên khi thấy thế còn Bát Quái Tăng và Thiết Đầu Tử kinh sợ vội nhảy tránh, nhưng luồng hồng quang to lớn bay ào đến như sao xẹt cản bật luồng hồng quang lại.

Hai luồng kiếm chạm vào nhau nổ ầm ầm như sấm dậy, phút chốc luồng hồng quang của Thường Đức Minh bị đè bẹp xuống như Bắp tan đi.

Một tiếng thét vang trời nổi lên :

- Thường Đức Minh mi tới ngày tận số, còn hung hăng nữa sao?

Thường Đức Minh thấy luồng hoàng quang ông cả sợ rú lên :

- Trời! Thanh Kinh Nghê của Đạt Ma sư tổ. Nếu ngài giáng trần giúp kẻ ác tặc thì ta nguy mất.

Luồng hoàng quang nổ lên như sấm và lan rộng vô cùng phút chốc cả trời vàng rực bay ào xuống đầu Thường Đức Minh...

Hạc nhi và Tuyết Hoa kinh hồn hoảng vía, cả hai chắc là Thường Đức Minh tan tành như tro bụi nào hay đâu lúc ấy từ xa có một luồng hắc khí bay ào lại đẩy bật luồng hoàng quang lên cao, tiếng nổ ầm ầm như sấm vang, mọi người đứng xung quanh như bị thiêu đốt trong lò lửa.

Thoạt thấy luồng kiếm đỏ, Đại Ác hòa thượng là người phóng luồng hoàng quang kinh hoàng khiếp vía liền hô bọn Thiết Đầu Tử và Bát Quái Tăng bỏ chạy và dùng kiếm độn chạy theo.

Luồng hắc quang cũng biến mất và rồi Hồng Thủy trang vẫn trở lại yên tĩnh như cũ.

Thường Đức Minh khiếp phục bảo Hạc nhi và Tuyết Hoa :

- Ta tưởng đâu sẽ chết dưới thanh Kinh Nghê, nào ngờ đâu lại có người đến cứu. Thật ghê gớm cho kẻ nào đó, tài phóng kiếm như vậy có lẽ vào bậc nhất trong đời.

Bây giờ mọi người mới vào trang.

Hạc nhi và Tuyết Hoa vào thăm Thanh Y và bảo cho chàng biết Thiết Đầu Tử và Bát Quái Tăng đến rồi có kẻ giúp sức cho đến lúc bọn hắc chạy đi vì luồng kiếm màu đen.

Thanh Y chép miệng nói :

- Bọn nó thâm thù chúng ta lắm. Ta khó mà địch lại, âu là ta hãy nhịn là hơn. Còn non nước thì còn có ngày báo thù rửa hận được.

Tuyết Hoa buồn rầu nói :

- Nếu hôm nay không có Thường thúc phụ và người phóng luồng hắc quang là bọn ta khó sống. Bọn ma tăng quái tặc hiện giờ tài nghệ kinh hồn, chúng ta khó mà cự địch lại.

Chỉ có Hạc nhi là khiếp hãi nhất. Ngày còn ở Huyện Phong sơn với sư phụ, cậu tưởng khi xuống núi không ai đối địch nổi mình, nào ngờ ngày nay cậu chỉ là trò trẻ con đối với mọi người.

Hạc nhi không còn dám coi thường anh hùng trong thiên hạ nữa.

Trời đã khuya nên mọi người đều đi ngủ.

9. Chương 9: Huyền Phong Sơn Thanh Y Lâm Nạn

Ngày tháng trôi qua nhanh chóng, từ lúc Phi Vân Tử và Hoàng Văn Tử chết đúng đúng một năm.

Hôm nay là ngày Công Tôn về tế mộ hai vị đại huynh xấu số của ông.

Ngày nay Thanh Y cũng theo lời thầy dặn về hội diện với ông để tế hai vị sư bá và để trao lại thầy tập Bí Thư Tiên Kiếm.

Trời vừa chạng vạng là Thanh Y về đến, chàng dùng thuật phi hành lên đỉnh Huyền Phong sơn và nhìn sau trước, nhưng không thấy sư phụ mình đâu cả.

Bây giờ Thanh Y ngậm ngùi nhìn khu thần động hoang tàn rêu xanh cỏ úa, chàng chép miệng :

- Huyền Phong động xưa kia nào có như vậy. Ngày nay sao mà buồn não thế.

Chàng còn ngậm ngùi thương tiếc cho cảnh cũ nay đã đổi thay thì tiếng hổ gầm vang dội gần đây làm chàng giật mình quay lại.

Một con bạch hổ trong mé đá nhảy ra gầm lên vỗ chồm đến toan vớ lấy chàng.

Thanh Y kinh sợ vội rút kiếm quay một vòng và quát lên :

- Thần Hổ sao không nhận ra ta.

Lạ thay con hổ đang gầm thét bỗng im lìm, nó đến trước mặt Thanh Y và mọp xuống như mừng rỡ.

Thanh Y bước lại vuốt ve con hổ trấn động khi xưa, chàng nhớ thuở ở đây sống bên cạnh nó bao năm tháng.

Con hổ như cảm động vái người cũ, nó ằm ề như tỏ nỗi lòng với Thanh Y.

Thanh Y ngồi xuống dựa vào mình Bạch Hổ rồi vuốt ve nó và nói :

- Thần Hổ. Có ngày ta và sư phụ cũng trở về đây như cũ. Mi cố gắng giữ thần động chớ cho ai đến xâm phạm nhé?

Con hổ như hiểu tiếng người, nó dựa vào mình Thanh Y như nghe lời chàng vậy.

Một lúc lâu Thanh Y vẫn chưa thấy sư phụ về, chàng có ý nóng ruột nên đi với Bạch Hổ đến trước mộ của hai vị sư bá và lấy trong người ra ba nén hương rồi đánh đá lửa đốt lên đặt trước đầu mộ.

Trong lúc chàng đang loay hoay làm việc bỗng Bạch Hổ gầm lên và ngược mắt nhìn đảo đảo.

Thanh Y biết Bạch Hổ là con vật sống lâu năm, tai tỏ mắt sáng hơn chàng gấp bội nên chàng biết ngay có người nào đi đến gần, thì vừa lúc ấy một luồng gió từ trên đỉnh núi bay ào xuống và một tiếng quát như sấm :

- Công Tôn, phen này ngươi có chạy đằng trời.

Thanh Y giật mình ngược mắt lên, chàng kinh hồn hoảng vía khi thấy Khốc Tiểu Quái Sư đang đứng trước mặt.

Khốc Tiểu Quái Sư thấy không phải Công Tôn đại sư, hần quát hỏi :

- Tiểu tử kia mi là ai mà đến đây tế mộ hai thằng khốn đó.

Thanh Y tuy sợ nhưng chàng không thể nhịn được trước lời thô lỗ ấy nên chàng quát mắng lại :

- Tên khốn nạn kia. Ta cùng ngươi là hai kẻ vô can. Có sao lại mắng ta. Người anh hùng trong thiên hạ có đâu quái gở như thế.

Khốc Tiểu Quái Sư tính như lửa đốt, hần nghe Thanh Y quát mắng mình liền cả giận thét to lên :

- Tên nhãi ranh chưa sạch máu đầu kia. Mi tài lực là bao mà dám mở miệng nói càn.

Hần vung tay áo một cái tức thì một luồng lạnh khí bay ào ra làm Thanh Y ngã lăn xuống đất.

Khốc Tiểu cả cười nói :

- Người như lá mùa thu mà dám cự với bão trời hay sao? Mau mau quỳ lạy ta thì ta mới dung cho người sống. Nếu không ta quyết vật cổ người cho rồi.

Thanh Y ngồi dậy, chàng tức bực vô cùng, song biết mình không đủ sức cự lại một cái vẫy tay của Khốc Tiểu Quái Sư liền dùng thuật phi hành bỏ chạy.

Nhưng Khốc Tiểu quát to lên :

- Tiểu tử, mi định chạy đâu.

Nói xong hần chuyển mình tức thì lãnh khí bay ra ào ào làm Thanh Y không kịp chạy, chàng co rúm người lại như con tôm và ngã lăn ra.

Khốc Tiểu Quái Sư cười ghê rợn, hần nhìn kỹ chàng rồi cười nói :

- Té ra mày là tên học trò nhỏ của Công Tôn. Tao quyết vắn cổ mày và sau sẽ bắt sư phụ mày nhân thể.

Nói xong hần bước đến toan lôi cổ Thanh Y dậy nhưng chàng đã bình tĩnh lại liền vận thần công lên và nhân lúc hần bất ngờ chàng phóng vào yết hầu hần một lượt ba mũi tiêu.

Khốc Tiểu thoáng nghe hơi gió, hần nghiêng đầu né tránh Thanh Y phóng luôn ba mũi nữa, nhưng Khốc Tiểu không thềm né tránh.

Mũi tiêu trúng vào chân hần như trúng vào cột sắt vắng ngược trở ra, còn hần từ từ tiến lại phía Thanh Y như con hổ sắp vồ con mồi con vậy.

Bây giờ Thanh Y thấy thế nguy, không lẽ nhắm mắt chờ chết, chàng chuyển hết thần lực phóng thanh Thủy Thư lên, tức thì một luồng bạch quang bay ào như gió cuốn bay vụt chém xả xuống đầu kẻ địch.

Khốc Tiểu Quái Sư như không coi luồng kiếm chàng ra gì, hần cứ thản nhiên sấn lại phía Thanh Y.

Lạ lùng thay luồng bạch quang của Thanh Y bay xuống gần đến đầu Khốc Tiểu liền bay ngược trở lên như có một sức mạnh vô hình ngăn cản vậy.

Khốc Tiểu Quái Sư vừa toan cho Thanh Y một nhát kiếm thì bỗng một luồng hắc quang từ sau thạch động bay ào ra, khí thế như trời long đất lở, tiếng nổ ầm ầm như sấm dậy.

Khốc Tiểu giật mình hần không dám khinh thường liền ngửa mặt lên không nhả một luồng bạch quang nhỏ như sợi chỉ lên, nhưng chỉ trong một giây luồng bạch quang ấy to rộng như một vầng mây lớn cản hần luồng hắc quang của kẻ lạ.

Nhân cơ hội ấy Thanh Y vội thu kiếm về và chạy rút ra sau động.

Người phóng kiếm đánh Khốc Tiểu Quái Sư là Công Tôn đại sư. Thấy Thanh Y chạy vào ông bảo chàng :

- Thanh Y con mau chạy đi. Để mặc thầy đối địch với hần.

Thanh Y lật đật nói :

- Con xin trao trả thầy tập...

Chàng nói chưa dứt lời thì Khốc Tiểu Quái Su đã tung hai luồng đạn quang hoành khí ra làm chàng cơ hồ muốn ngã quay ra, chàng kinh hồn vội nép sau lưng sư phụ.

Công Tôn đại sư không hề nao núng, nhưng ông sợ nguy cho Thanh Y liền bảo chàng :

- Thanh Y con mau mau chạy đi rồi sau sẽ hay. Thầy không phải là trang địch thủ của Khốc Tiểu Quái Sư.

Nói xong ông bắt quyết Ngũ Lô và vận khí Thiên Cương thúc kiếm đánh dữ dội. Nhân cơ hội ấy Thanh Y lên vào trong động và theo đường tắt chạy trốn đi.

Bây giờ Khốc Tiểu Quái Sư mới nhận ra Công Tôn phóng kiếm đánh mình, hần cả giận quát to :

- Công Tôn, ta chờ mi đã lâu lắm. Mau mau đem tập Bí Thư Tiên Kiếm ra dâng ta thì muôn sự đều thôi. Nếu mi còn kháng cự lại, ta sẽ không dung tánh mạng đó.

Công Tôn quay thanh Ngũ Lô thần kiếm quanh mình như mây sâu gió thảm quát mắng lại :

- Khốc Tiểu Quái Sư, mi có đức gì mà đòi giữ báu vật ấy. Đức Thái Hư Chân Quân đã trao báu vật ấy cho ta, thì mi có quyền gì mà đòi được kìa. Nếu biết người hoành hành làm điều gian ác thì sao đức Thái Hư Chân Quân cũng hạ phạm trừ bỏ mi.

Khốc Tiểu Quái Sư kinh sợ nghĩ thầm: “Nếu đức Thái Hư Chân Quân ám trợ nó thì dù anh hùng hiệp khách khắp trời cũng không làm gì được nó nữa là ta, nhưng nếu ta cướp được tập Bí Thư Tiên Kiếm thì hai mươi năm sau dù cho đức Thái Hư cùng ta đối địch cũng không sợ nổi nữa là hần”.

Nghĩ vậy Khốc Tiểu không thêm nói lại, hần phóng hai luồng đạn quang hoàng khí ra đánh dữ dội, hoàng khí bay ra rất rạt cả da mặt như có muôn vạn mũi kim nhọn đâm vào Công Tôn, nếu Công Tôn không nhờ kiếm Ngũ Lôi chắc là nguy mất vì người không giỏi phép phản phong nhuyễn khí.

Công Tôn sau một năm điều khiển thanh Ngũ Lôi nên nghệ thuật phóng kiếm của ông đã khá cao, ông không sợ Khốc Tiểu Quái Sư nữa.

Ông muốn cho hần kinh hoảng để chạy đi là xong nên ông giữ vững tay quyết, đảo bộ bước đến mười tám bước rồi ngựa mặt thổi mạnh vào luồng kiếm.

Ầm ầm muôn ngàn tiếng như sấm nổ ngang trời, luồng hắc quang to rộng ra làm tối sầm cả một góc trời, khí nóng như đốt cả cây lá. Chỉ trong nháy mắt một tiếng nổ kinh thiên động địa làm rung chuyển cả rừng núi, hai luồng đạn quang hoàng khí của Khốc Tiểu Quái Sư tan như cám bay rào rào theo gió.

Còn luồng bạch quang của hần tuy không đến đổi tan, nhưng bị đè bẹp xuống như sắp tan đi.

Khốc Tiểu Quái Sư không ngờ mới có một năm mà Công Tôn xử kiếm quang lợi hại thế, hần toan biểu lộng hết thần thông để hạ phút Công Tôn, đoạt tập Bí Thư Tiên Kiếm, nhưng hần chưa thi hành thủ đoạn thì luồng hắc quang bỗng biến mất, Công Tôn đã dùng kiếm dọn bay khuất trong ngàn mây.

Khốc Tiểu Quái Sư cả giận dùng thuật ngự phong đuổi theo như bão tố, nhưng Công Tôn vẫn bất hình ảnh.

Trên không tiếng vạc ăn đêm kêu lên những giọng sầu buồn.

Huyền Phong sơn lại trở về với sự yên tĩnh.

10. Chương 10: Đánh Lầm Người, Công Tôn Một Phen Khiếp Vía

Nhắc lại Thanh Y sau khi trốn thoát nơi Huyền Phong sơn, chàng lần về Thiểm Tây để gặp Tố Hoa vì chàng có ý nhớ mong nàng.

Nhưng chàng về đến Thiểm Tây là Tố Hoa cũng không thấy đâu mà cô chàng cũng bất tích, nhà cửa khi xưa cũng không còn.

Thanh Y hỏi dò hàng xóm thì được biết cô chàng vì kháng cự với tên thổ hào Vạn Ác mà bị chúng giết chết, còn em gái chàng không chịu nhục nên cũng liều thân.

Tin đầu sét đánh ngang đầu, Thanh Y choáng váng giây phút, chàng thương cô và em gái mà giận tức tên Vạn Ác.

Chàng quyết lòng giết nó để trừ hại cho dân lành và trả mối thù cay độc.

Đêm ấy chàng nai nịch gọn ghẽ, lần đến nhà của Vạn Ác và nhảy tường vào. Chàng vừa đặt chân đến đầu tường thì bỗng một chiếc vòng dưới tường bậc lên khóa chặt chân chàng và tiếng chuông đầu đầy reo âm lên rồi có tiếng ai hét to :

- Quân gian tặc sao dám đến đây làm chuyện ám muội.

Tức thì đèn đuốc bên trong của Vạn Ác sáng rực cả lên.

Thanh Y thấy chúng đề phòng cẩn mật và sắp đặt cơ quan nguy hiểm như vậy, chàng biết đêm nay mình khó lòng làm gì được, liền rút thanh Thủy Thụ ra cắt đứt chiếc vòng sắt dưới chân, rồi chuyển hết thần lực đá thật mạnh vào tường.

Bức tường chuyển động nhưng không ngã đổ, mà Thanh Y phải nhảy vút lên cao như chiếc pháo thăng thiên vì muôn ngàn mũi tên tẩm thuốc độc từ trong các cơ quan bắn vọt ra, nếu chàng không đề phòng chắc phải bỏ mạng.

Vừa lúc đó một tên râu quai nón dưới sân trông thấy chàng, hấn rút một mũi phi xoa và ném vào theo chàng, Thanh Y gạt phi xoa bay ra và chao mình nhảy xuống dùng thể Thiên Vương Xuất Thế chém vút lưỡi kiếm xuống đầu hấn.

Đại hán râu quai nón vung chiếc côn nặng linh ngàn cân lên gạt mạnh một cái.

Choeng... một tiếng làm long óc những kẻ đứng bên ngoài. Bọn bộ hạ của Vạn Ác trong nhà đều đình tai choáng óc.

Thanh Thủy Thụ thần kiếm là một thanh kiếm chí báu mà muốn cong lại, còn cây côn của đại hán râu quai nón đúc toàn thép tốt mà cũng bị hốt một miếng.

Cả hai tê chồn hổ khẩu tay, nhưng họ chỉ gờm nhau một chút là xông vào quyết hạ nhau.

Thanh Y vung kiếm như quỷ khóc thần sầu, lấp lánh muôn đạo bạch quang xoắn tít quanh người đại hán râu xồm như sắp chém tan hấn như cám.

Nhưng đại hán râu xồm nào phải tay vừa, hấn vung cây côn như mưa sa gió táp, quanh mình hấn như có một vách thành bao phủ, lưỡi kiếm của Thanh Y không làm sao xâm phạm được.

Bọn bộ hạ của Vạn Ác kéo vây quanh người Thanh Y càng lúc càng đông như nêm, như không để cho chàng chạy thoát được.

Thanh Y thấy đánh mãi chỉ cầm đồng là cùng, chàng nghĩ có kéo dài thì giờ cũng vô ích, âu là trốn về đợi khi khác sẽ tái chiến với bọn Vạn Ác cũng chưa muộn.

Nghĩ vậy, chàng xử thể Thần Hồ Nhập Động nhảy vút tới chém vèo vào mặt đại hán râu xồm và khi hấn vung côn lên đỡ, chàng biến sang thể Ma Vương Tróc Quái đâm xéo lưỡi kiếm trở lên yết hầu hấn rồi phóng chân đá vào hông kẻ địch. Bị lâm vào thế độc ấy, đại hán râu xồm quát lên một tiếng, hấn nhảy lùi lại tránh thì hai mũi tiêu đã bay vèo đến cổ họng hấn làm hấn kinh hoảng vội vàng cúi xuống để né tránh thì Thanh Y như một luồng gió bay vèo lại một góc sân.

Thanh Thủy Thụ trong tay chàng như một vầng bạch quang ào đến làm bọn bộ hạ của tên Vạn Ác chém giạt ra.

Thanh Y toan nhảy qua tường chạy cho rồi, nhưng vừa lúc ấy một luồng lục quang từ bên ngoài bay vọt vào hiện ra một người đầu râu cổ quái, hấn trở tay vào mặt chàng và thét lớn :

- Tên khốn kia, mi là ai mà dám đến đây thị hùng. Ta quyết lấy đầu mi..

Thấy bọn bộ hạ reo lên “A! Chủ nhân đã về. Phen này mi có chạy lên trời” thì Thanh Y đoán chắc tên ấy là Vạn Ác chàng quát hỏi :

- Tên kia mi có phải là Vạn Ác không?

- Chính tổ sư mi đây, mi muốn hỏi làm gì?

Thanh Y cười sảng sặc và đáp :

- Ta đến để mổ tim mi vì cách đây không bao lâu mi giết chết cô ta và làm em gái ta tự hủy mình. Tội ác của mi đầy đây. Ta thay công lý loài người để trừng trị quân khốn kiếp.

Nói xong thanh Thủy Thụ đã thành một luồng bạch quang bay ào xuống đầu Vạn Ác khi thế dữ dội.

Vạn Ác không ngại vì hấn rút lưỡi kiếm đeo bên mình và đưa lên gạt mạnh một cái.

Ghê thay cho thần lực của hắn, Thanh Y bị cái gạt ấy, chàng phải lùi lại mấy bước, tay tê chồn đau buốt cả hổ khẩu, chàng nắm chắc kiếm lại thì lưỡi kiếm của Vạn Ác đã bay vèo đến.

Thanh Y giật mình, chàng khiếp sợ tài lực của Vạn Ác và nghĩ thầm: “Ta vào đây một mình mà phải chiến đấu với bọn nó thế này là nguy. Ta phải phóng kiếm quang đánh nó để chạy cho rồi”.

Nghĩ vậy Thanh Y không đánh nữa, chàng phóng Thủy Thụ thần kiếm lên trên tức thì một tiếng kêu như lụa xé phát ra. Chỉ trong vòng vài giây luồng bạch quang to rộng ra và bay ào xuống khí thế vô cùng dữ dội.

Vạn Ác xem thấy tài nghệ của Thanh Y tầm thường, hắn có ý khinh dễ chàng, nhưng khi thấy chàng phóng kiếm lợi hại quá, hắn giật mình vội nhảy lùi lại để tránh.

Luồng bạch quang phạt nhằm lũ bộ hạ của Vạn Ác làm chúng ngã quay ra kêu khóc inh tai, đà của nó bay đến chém sạt một góc tường, tức thì một tiếng nổ kinh thiên phát lên muôn ngàn tia lửa vọt lên lan rộng ra, pháo đạn nổ ầm ầm miểng bay rào như mưa làm lũ bộ hạ của Vạn Ác kẻ bư đầu, người vỡ trán.

Thanh Y biết nhà của Vạn Ác đặt toàn là cơ quan máy móc ác hiểm nên kiếm chém nhằm nó gây ra việc ghê gớm như vậy, chàng điều khiển kiếm quang chém sạt một góc nhà và quay kiếm về bao phủ quanh mình.

Thật là kinh hồn khiếp vía, một tiếng nổ như xé trời, phi đạn nổ ầm ầm không ngớt, lửa khói bốc lên mịt trời, chỉ trong một loáng, tòa nhà to lớn như dinh thự của Vạn Ác bốc hỏa lên thiêu đốt dữ dội.

Thanh Y có đề phòng trước nên không bị hại, còn Vạn Ác với đại hán râu xồm cùng lũ bộ hạ đều bị thương tích cả.

Đây giờ Vạn Ác mới hoàn hồn, hắn căm giận Thanh Y vô cùng liền nhảy lại quát to :

- Tên khốn kia dám phá phách nhà ta. Ta quyết cùng mày một phen còn mất.

Nói xong hắn phóng kiếm lên đánh Thanh Y dữ dội.

Thanh Y thấy Vạn Ác cũng phóng được kiếm quang chàng vội điều khiển luồng bạch quang lên đỡ và che cho mình và lửa cơ nhảy vọt ra xa đến mấy trượng

Thấy kẻ địch bỏ chạy, Vạn Ác khi nào chịu thôi, hắn gầm lên và nhảy theo ra ngoài, cả tên đại hán râu xồm cũng thế.

Còn lũ bộ hạ kẹt trong nhà nên đều làm ma chết cháy cả.

Vạn Ác nhảy liều đến đánh với Thanh Y, nhưng Thanh Y nào để cho hắn đến gần, chàng vận khí Thiên Cương thúc kiếm đánh chặn trước mặt hắn.

Thủy Thụ quả là một báu kiếm trấn động của Công Tôn, nó hoành hành dọc ngang và phá tan luồng kiếm của Vạn Ác.

Bây giờ Thanh Y trở nên dữ tợn, chàng dùng hết sức lực phóng kiếm chém xuống đầu Vạn Ác làm hắn kinh hồn vội nhảy tránh và chạy đi.

Thanh Y cả giận quát :

- Tên ác bá kia mi định chạy đâu. Ta quyết giết mi trừ hại cho dân lành.

Nói xong chàng phóng kiếm theo chém sạt xuống đầu hắn.

Vạn Ác vừa phi thân lên ngọn cây thì đà kiếm bay xuống nhanh như gió, hắn né tránh không kịp nên bị kiếm chém trúng vai, hắn rú lên một tiếng và ngã lăn xuống đất, cánh tay mặt hắn rời ra khỏi mình.

Thanh Y đưa kiếm xuống chém Vạn Ác đứt làm hai..

Vừa lúc ấy luồng hồng quang bay sà xuống đầu chàng. Thanh Y đâm liều phóng kiếm lên địch, nhưng chàng nào phải tui đối đầu với Thần Phong Tử, một người tài nghệ vào hàng sư phụ nên chỉ trong vài phút chàng thấy cơ nguy sắp đến nơi.

Thanh Thủy Thử không sao hoành hành được, còn luồng hồng quang mỗi lúc một dữ dội thêm chực bay xả xuống đầu chàng.

Thanh Y kinh hồn khiếp vía chàng nghĩ trăm nghìn phương chỉ có dĩ đào vi thượng nên thu hết tàn lực phóng luồng bạch quang gạt mạnh luồng hồng quang rồi thu ngay kiếm về dùng thuật phi hành trốn chạy.

Thần Phong Từ khi nào chịu thôi, hấn quát to :

- Mi có chạy lên trời cũng không thoát. Ta quyết lấy đầu mi.

Nói xong hấn nhảy vút lên dùng thuật phi đằng đuổi theo.

Thanh Y nghe sau lưng gió ào ào chàng biết Thần Phong Từ đuổi theo nên chạy hết tốc lực và rút ra ba mũi tiêu cầm sẵn trong tay phòng khi hữu sự.

Tài phi đằng của Thần Phong Từ quả nhiên hại phi thường. Chỉ trong nháy mắt hấn đã theo kịp chàng và quát lên như sấm :

- Tiểu tử, mi định chạy đâu cho thoát. Mau cúi đầu chịu chết cho rồi.

Thanh Y quay nhanh lại và nhân lúc bất ngờ chàng ném vút ba mũi tiêu vào yết hầu kẻ địch.

Thần Phong Từ quả là tay tài giỏi tuyệt diệu, hấn thoáng nghe hơi gió đã cúi đầu né tránh và toan nhảy đến thưởng cho chàng một kiếm nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên thì hình ảnh chàng đã khuất dạng.

Hấn cảm tức, lực lạo tìm tòi, nhưng hoài công vì chàng hiệp sĩ áo xanh đã lẫn mất.

* * * * *

Từ lúc Tổ Hoa được đức Thái Hư sư nữ đem về Phù Dung tiên đảo truyền dạy võ thuật đến nay thấm thoát đã hơn một năm.

Hôm nay kiếm thuật của nàng đã đến chỗ xuất chúng siêu phàm, võ thuật của nàng gần trời không người đối địch.

Nhờ nàng có sẵn căn bản và đức Thái Hư sư nữ hết lòng truyền dạy, ngài đem hết đạo pháp cao diệu của mình chỉ bảo cho Tổ Hoa nên Tổ Hoa ngày nay là một bậc siêu phàm.

Những phép phi đằng kiếm độn nàng đều lầu thông, các món binh khí từ phép thần công vận khí nàng đều xem thường. Đức Sư nữ truyền cho nàng thuật ngự phong đi nghìn dặm trong một giây lát. Tài phóng kiếm của nàng trong đời có một.

Đức Thái Hư sư nữ dùng Ngọc Kiếm Xà Vương luyện kiếm cho nàng nên Ngọc Kiếm của nàng lợi hại vô cùng, gần trời không ai hơn được. Mỗi lần phóng ra khí lạnh ghê hồn, ánh sáng rực rỡ hằng trăm dặm có thể phá đổ một dãy núi như chơi.

Hằng ngày đứng trên Phù Dung tiên đảo, nàng phóng kiếm xuống bể chém loài đại ngư dễ như bỡn. Sức mạnh của Ngọc Kiếm đi đến đâu, nước rẽ ra đến đấy, có thể chém kẻ địch trốn tránh dưới nước dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Đức Thái Hư sư nữ hài lòng về đứa trò yêu, ngài giảng đạo pháp cho nàng và điểm hóa cho nàng tất cả các môn võ thuật và kiếm thuật trong đời.

Thỉnh thoảng đức Thái Hư Chân Quân ghé qua giảng dạy cho nàng thêm nên tất cả điều bí ẩn trong nền võ thuật, kiếm thuật nàng đều rõ cả.

Đôi khi Tổ Hoa dùng thuật ngự phong bay dọc ven bể phóng thử Ngọc Kiếm Xà Vương và biểu diễn kiếm pháp làm bể nổi sóng ba đào, gió ùng ùng nổi dậy, hải diện kinh hoàng không dám bay đến gần.

Hôm nay đức Thái Hư sư nữ đi vắng, Phù Dung tiên đảo chỉ có một mình Tổ Hoa Nương. Nàng rảo bước xem hoa Phù Dung đua nở và ngắm trời mây nước bao la.

Không hiểu sao nàng thấy buồn khi nhớ đến bao nhiêu người còn đang sống trong cảnh khổ của đời.

Nàng nhớ lại mới ngày nào còn là một ca nữ bị người đời húng hiếp rẻ khinh, nếu không nhờ có Thanh Y hiệp sĩ cứu giúp nàng thì còn đâu thân ngọc vàng tiết trong giá sạch.

Ngày nay nàng đã trở thành một bậc tài ba tối thượng nhưng có khi nào nàng quên được lúc khổ sở trong bể trầm luân của thế đời

Tổ Hoa bỗng nhớ đến Thanh Y hiệp sĩ đã liều thân cứu nàng và liều thân cùng đời làm việc nghĩa, nàng thăm phục chàng và chếp miệng :

- Tài nghệ của chàng có là bao mà chàng dám xông pha vào trường nguy hiểm. Thật đáng khen thay cho kẻ có lòng.

Tổ Hoa còn đang suy nghĩ bỗng nghe tiếng gió ào ào từ xa ủa đến rồi một đoàn chim lớn vỗ cánh rầm rập trên không bay đến đảo nàng. Tổ Hoa giật mình, thầm nhủ: “Sư mẫu ta thường nói vùng hoang đảo này thỉnh thoảng có giống chim đại bàng xuất hiện. Ngày nay ta mới thấy được giống ấy. Quả thật đại bàng là giống to lớn, từ xưa đến nay ta chưa hề thấy giống chim nào to hơn nó được”.

Vì lạ mắt nên Tổ Hoa xem mãi không thôi, nàng muốn thần động mình có vài đôi chim ấy cho vui, nhưng vì chưa xin phép sư mẫu nên nàng không dám bắt.

Ngay khi ấy con đại bàng lớn nhất trong đoàn bỗng đâm bổ xuống đầu nàng, xò móng chân ra toan bắt nàng bay đi.

Tổ Hoa bưng nổi giận quát to :

- Nghiệt súc vô lễ. Không biết đây là nơi nào mà dám làm càn như vậy.

Nàng đứng yên đưa cánh tay trắng như ngọc gạt phắt móng vuốt của con đại bàng.

Ghê thay cho thần lực của nàng, bị cái gạt ấy đại bàng ngã lộn nhào như bị một sức mạnh vô biên xô đẩy.

Đại bàng hung hăng nó chồm ngay dậy và vỗ cánh rầm rầm làm cây cối muốn ngã đổ vì hơi gió mạnh ở cánh nó phát ra như bão tố.

Tổ Hoa sợ nó làm hư hoa Phù Dung, nàng quát to lên :

- Nghiệt súc chó làm càn. Mau bay đi ta còn tha cho. Nếu cứ phá phách chó trách ta.

Lạ thay tiếng quát của nàng có mãnh lực lạ thường con đại bàng hung hăng như vậy mà nó trở nên nhát sợ. Nó toan cất cánh bay thì một con khác bay ào xuống mổ vào mặt Tổ Hoa.

Tổ Hoa vẫy tay một cái tức thì một trận lãnh phong bay ào ra đẩy bật con đại bàng lên cao, nàng rảo bước lại đưa tay nắm cổ con đại bàng nọ và quát :

- Nghiệt súc. Ta quyết vật chết mày.

Lạ lùng thay bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm vào cổ con đại bàng to lớn gấp trăm nàng mà nó không vùng vẫy nổi.

Tổ Hoa nhún mình lên cao xách bổng con đại bàng toan vật xuống, nhưng nàng động lòng hiếu sinh liền thả nó ra và quát to lên :

- Nghiệt súc mau bay đi. Ta tha chết cho lần này. Chớ đến đây làm hung nữa mà khôn đó.

Nhưng con đại bàng không bay đi, nó đáp xuống Phù Dung tiên đảo và kêu lên mấy tiếng thật to rồi đứng ngay trước mặt nàng như hàng phục.

Thấy bầy đại bàng bay đi cả, chỉ còn một con ở lại, Tổ Hoa lạ lùng thầm nghĩ: “Loại đại bàng là loại chim hiếm thấy trong đời. Sức mạnh của nó ghê gớm vô cùng. Nếu gặp phải người khác thì đã chết với nó. Mà sao nó không bay đi. Hay nó muốn theo ta chăng?”

Con đại bàng bỗng vươn cánh nghển cổ lên múa một lúc và gục mỏ trước Tổ Hoa như chào mừng nàng.

Tổ Hoa thường nghe thầy nói về giống chim linh này, nàng độ chừng nó hàng phục và muốn theo mình liền cất tiếng hỏi :

- Đại bàng điểu, mi muốn theo ta chăng?

Lạ lòng thay đại bàng điểu gập đầu và cúi cổ xuống trước mặt nàng.

Nhìn thân hình to lớn vô cùng của đại bàng, Tố Hoa nghĩ thầm: “Nếu ta hàng phục được con đại bàng này và dùng nó làm chân thì đi đâu mà không đến. Thật tiện biết bao”.

Nghĩ vậy nàng bước lại và vuốt ve cổ đại bàng và bảo :

- Nếu người theo ta thì nên ở đảo này trấn động, đợi thầy ta về sẽ hay.

Đại bàng xòe cánh ra gần khuất cả thân động làm Tố Hoa vui mừng nghĩ thầm: “Nay thần động có đại bàng, ta cũng đỡ cô độc khi sư mẫu đi vắng”.

Vừa lúc đó một luồng gió từ hướng Bắc ào đến hơi lạnh lan đến mấy mươi dặm.

Đại bàng vươn cổ lên cao nhìn và kêu to mấy tiếng.

Tố Hoa nghe hơi gió nàng biết thầy đã về đến liền bảo đại bàng :

- Sư mẫu đã về. Người phải giữ lễ cho lắm đó.

Luồng gió vừa tắt là đức Thái Hư sư nữ đã oai nghiêm đứng trước mặt Tố Hoa. Nàng vội quỳ xuống, cúi đầu nói :

- Kính lạy sư mẫu.

Thái Hư sư nữ nhìn Tố Hoa và bước đến kéo tay nàng dậy rồi bảo :

- Con khá lắm đó. Đại bàng là giống chim linh sức phá rừng chuyển núi mà con thu phục được một cách dễ dàng thì tài nghệ con có thể áp đảo chúng anh hùng trong thiên hạ được.

Ngài quay lại nhìn đại bàng và nói :

- Thầy về đây cho con hạ sơn. May mà con thu phục được chim linh, vậy nó sẽ là chân của con đó.

Tố Hoa nhìn đức Thái Hư sư nữ rồi nói :

- Con từ ngày theo hầu sư mẫu, may mà được địa vị ngày nay. Dù nát thân để đền ơn sư mẫu trong muôn một con cũng vui lòng. Nhưng con không biết chuyển đi này lâu mau, xin sư mẫu từ bi chỉ dạy.

Đức Thái Hư nhìn trời và nói :

- Tố Hoa con. Phàm là bậc theo đạo chánh thì lấy điều thiện mà làm gốc. Đạo pháp con ngày nay đến chỗ nhiệm mầu, con phải xuống núi để giúp cho dân lành trong cơn khổ. Ngày nay bốn phương lỵ loạn, bọn ma tăng ác tặc hoành hành vùi dân lành trong nước lửa. Ta đau lòng thấy lê dân đồ thán nên cùng sư huynh định cho con hạ phàm để trừng trị bọn ma tăng quái đạo cho rõ lẽ chánh tà, gỡ ách lầm than cho dân được phần nào hay phần ấy. Vậy con hãy sửa soạn lên đường vì hôm nay là ngày con xuống núi.

Ngài quay nhìn đại bàng và nói :

- Giống chim linh này là đại cầm trong thế. Thầy sẽ làm nó khỏe mạnh vô cùng để giúp con và trung thành cùng con.

Nói xong đức Thái Hư sư nữ bước đến, bàn tay nhấn捏 của ngài cầm lấy chiếc mỏ to lớn của đại bàng và bỏ vào mồm nó ba viên thuốc đỏ hồng.

Thuốc này vừa vào khối cổ là đại bàng kêu lên mấy tiếng, nó vùng nhảy lên không và đập cánh rầm rầm bay vút một loáng là mất dạng.

Đức Thái Hư sư nữ quay lại bảo đứa trò yêu :

- Rồi nó sẽ bay về con ạ! Con vào lấy hành lý lên đường cho sớm.

Tố Hoa bịn rịn chưa nỡ rời chân, nhưng đức Thái Hư giục nàng :

- Con mau lên cho kịp giờ. Chúng anh hùng trong thiên hạ đang bị bọn quái tặc hoành hành hãm khổ. Con xuống trễ lúc nào là họ nguy lúc ấy.

Tổ Hoa đành vào trong, nàng mặc bộ tiên y của đức Thái Hư sư nữ ban cho, cài ngọc kiếm vào mái tóc rồi bước ra.

Đức Thái Hư nhìn nàng rồi nói :

- Lành thay. Con sẽ thay ta mà làm chủ các phái võ trên đời, nhưng lúc đầu chớ xuất đầu lộ diện làm gì. Phải nên kín tiếng là hơn cả.

Nói xong đức Thái Hư sư nữ trao cho nàng bầu linh đan và bảo :

- Đây là tiên đan của thầy luyện nên. Nó có thể trừ được tất cả các bệnh tật. Con đem theo phòng khi cứu trị cho những người bị nạn.

Vừa lúc ấy một giọng cười trong trẻo nổi lên và một cụ già râu tóc bạc phơ tiên phong đạo cốt hiện ra, người cầm tràng hạt trong tay, sau lưng có hai vị đồng tử theo hầu.

Thoạt thấy vị đó, Tổ Hoa vội quỳ xuống cúi đầu làm lễ, còn đức Thái Hư sư nữ cũng cúi đầu chào và nói :

- Sư huynh huệ cổ đến thăm, chắc có điều chi chỉ bảo.

Đức Thái Hư Chân Quân đỡ Tổ Hoa dậy và nói :

- Con thay mặt chúng ta xuống núi làm việc nghĩa. Ta đến để chỉ bảo con đôi điều.

Tổ Hoa kính cẩn nói :

- Sư bá thương tình dạy dỗ, con xin ghi tâm khắc cốt đời đời.

Đức Thái Hư sư nữ cũng nói :

- Sư huynh đã có lòng dạy bảo, chính bản đạo cũng có lòng cảm ơn thay.

Đức Thái Hư Chân Quân bảo Tổ Hoa :

- Ngày nay con xuống phàm chắc gặp bao nhiêu tay kiệt liệt bên Tây Tạng và bên Mông Cổ sang hoành hành. Ta đã giao tập Bí Thư Tiên Kiếm cho một người có đạo cốt là Công Tôn đại sư học trò của Linh Hư sư tổ, nhưng nghiệt oan còn vương vấn hấn, hấn phải rời bỏ non xanh đi phiêu du trong thiên hạ, còn phải bỏ trốn tránh vì chẳng những kẻ địch mà cho đến người trong môn phái cũng oán giận hấn. Tội nghiệp thay cho Công Tôn, ít ra vài mươi năm nữa nghiệt oan mới dứt thì hấn có thể làm xong sứ mạng cao cả được.

Ngài quay sang bảo đức Thái Hư sư nữ :

- Công Tôn phải làm một nghìn việc thiện mới giữ được tập Bí Thư Tiên Kiếm, và khi ấy ta mới truyền dạy đạo pháp cho hấn, nhưng dù sao hiện giờ hấn cũng có thể cầm cự được với chúng quái tặc. Nếu có dịp nào xin đức Thái Hư sư nữ ra tay độ hấn vài phần thì ta cảm ơn lắm.

Thái Hư sư nữ nói :

- Nếu có dịp bản đạo sẽ điểm hóa cho hấn thêm.

Bây giờ đức Thái Hư Chân Quân mới bảo Tổ Hoa :

- Sau này có lẽ con được gặp Công Tôn thì con hãy vì ta mà bảo vệ cho hấn. Hiện giờ có một điều tối nguy hiểm là tên Ma Phong Tử cầm đầu bọn Vạn Hoa thất quái đang giữ Ngọc Kiếm Xà Vương. Tổ Hoa con hãy cố thu cho được Ngọc Kiếm ấy nếu con thu được rồi thì chỉ đôi Ngọc Kiếm con có thể là tay vô địch trong đời. Đạo pháp con không biết đâu mà đo lường được. Con cố nhớ lời ta nhé? Mười năm sau, nếu con không thu được Ngọc Kiếm Xà Vương của Ma Phong Tử thì chúng anh hùng lụy hết mà có lẽ bọn ta cũng bị phiền.

Tổ Hoa cúi đầu nói :

- Con xin nhớ lời sư bá.

Đức Thái Hư Chân Quân quay lại chào đức Thái Hư sư nữ rồi phẩy tay áo dùng thuật vô hình độn kiếm bay vút lên không. Chớp mắt hình ảnh ngài khuất trong ngàn mây.

Đức Thái Hư sư nữ bảo Tổ Hoa :

- Thôi con hãy lên đường cố mà đoạt cho được Ngọc Kiếm Xà Vương của Ma Phong Tử và bảo vệ Công Tôn giữ vẹn tập Bí Thư Tiên Kiếm.

Lúc ấy đại bàng đã vỗ cánh bay về đáp xuống trước mặt đức Thái Hư.

Tổ Hoa lạy thầy rồi nói :

- Kính lạy sư mẫu ở lại bình an.

Đức Thái Hư sư nữ truyền lệnh :

- Ba năm con chỉ được về đây một lần. Nếu con làm không được một nghìn điều thiện thì cửa sơn môn khép chặt lại, con không sao bước vào động được.

Tổ Hoa khấu đầu lạy thầy một lần nữa rồi bước lên lưng đại bàng. Đại bàng gật đầu như từ già đức Thái Hư và bay vút lên ngàn mây tung theo gió.

Tổ Hoa ngậm ngùi, nàng nhìn lại thì Phù Dung tiên đảo đã biến đâu mất. Xung quanh nàng chỉ có trời và bể bao la.

* * * * *

Nhắc lại Công Tôn đại sư từ lúc bị Khốc Tiểu Quái Sư đánh đuổi, ông bỏ chạy một mạch cho đến lúc trời mờ mờ sáng ông mới tìm một chỗ tạm nghỉ.

Công Tôn có nghề đầu hàng quán của ông ở trọ là hắc điểm, người cầm đầu hắc điểm ấy là một tay vô cùng lợi hại trong bọn quái tặc, hắn chiếm cứ nơi này đã nhiều phen sát hại khách qua đường để chiếm đoạt tài vật và lấy thịt làm bánh bán cho khách.

Hỗn danh hắn là Tứ Đại Trùng, tài nghệ hắn vào hàng ghê gớm, từ phép nội công phi kiếm quyền thuật vận khí phi đằng hắn đều tinh thông cả.

Từ lúc thấy Công Tôn vào hàng quán hắn đã để ý đến ông vì hắn thường được tin bọn Dương Bư và Đại Ác hòa thượng bảo phải trừ khử bọn Công Tôn.

Tứ Đại Trùng biết tài nghệ Công Tôn không vừa nên hắn ra hiệu cho bọn bộ hạ phải giả vờ tiếp đãi ông cho lịch sự và ngầm bỏ một chất thuốc mê ghê gớm vào món ăn để hại ông.

Thứ thuốc mê này ghê gớm thật. Nó không màu sắc cũng không mùi vị gì nên Công Tôn lầm ăn phải. Thế là tự dưng ông mang họa vào thân.

Sau khi bắt trói được Công Tôn rồi, bọn bộ hạ đem ông xuống hầm kia và cột ông vào một cây cột to trước bàn án và báo cho Tứ Đại Trùng hay.

Bây giờ Tứ Đại Trùng mới truyền cho bọn thủ hạ cứu tỉnh Công Tôn lại và quát hỏi :

- Tên kia mi có phải là Công Tôn đại sư chăng?

Công Tôn thấy mình bị trói, ông cả giận liền di chuyển hết thần công vận mình toan bứt dây, nhưng quái thay đường dây ấy vẫn như thường mà tay chân ông đau nhói lên. Ông cả giận quát :

- Tên khốn nạn kia mi há không biết ta sao? Chính ta là Công Tôn, đồ đệ của Linh Hư sư tổ. Bọn người muốn chết sao mà dám chạm đến ta.

Tứ Đại Trùng cười dòn rồi nói :

- Người đem thằng già Linh Hư ra dọa ta à? Nhưng người lầm rồi, ta nào sợ ai đâu. Ngày nay ta bắt được người thì người phải chết để đền tội ác đã giết chóc lũ bộ hạ ta. Ta chính là Tứ Đại Trùng vốn là đại huynh của bọn Dương Bư và Thiết Đầu Tử.

Công Tôn biết cơ nguy sắp đến ông thấy mình khó mong sống sót vì bọn chúng đã cướp mất thanh Ngũ Lôi thần kiếm, vả lại bị trói thế này còn trông gì thoát thân được.

Trong lúc nguy ngập ông nghĩ ra một kế liền thở dài than thở :

- Ta chết cũng đành, nhưng uống thay tập Bí Thư Tiên Kiếm đành bỏ mạng ngoài rừng.

Tứ Đại Trùng toan phóng kiếm chém quách Công Tôn, nhưng khi nghe đến tập Bí Thư Tiên Kiếm hần lật đặt hỏi :

- Mi nói gì tập Bí Thư Tiên Kiếm. Chính mi giữ tập ấy?

Công Tôn vờ giận quát to :

- Quân khốn nạn. Ta không bao giờ giao cho mi báu vật ấy, dù ta chết.

Tứ Đại Trùng thường nghe nói tập Bí Thư Tiên Kiếm là một vật chí báu trong thế gian. Kể nào giữ được tập ấy sẽ làm đầu môn kiếm quang trong trời đất, hần vội vàng nói :

- Nếu mi trao cho ta tập Bí Thư Tiên Kiếm thì ta tha cho mi khỏi chết. Bằng không ta sẽ giết mi ngay tức khắc.

Công Tôn nhắm mắt lại không thém nói năng gì, ông vờ như không nghe lời Tứ Đại Trùng.

Tứ Đại Trùng dậy lòng tham, hần đứng dậy quát hỏi :

- Mi có chịu giao cho ta tập Bí Thư Tiên Kiếm không? Nếu mi giấu thì chớ trách.

Nói xong hần bước lại đưa hai ngón tay kẹp vào cổ Công Tôn và quát to :

- Thất phu, mi có nói không?

Công Tôn giả vờ đau rú lên, ông nói mau :

- Xin chớ làm thế. Tôi xin nói.

Đại Trùng bóp mạnh vào gáy Công Tôn rồi lại quát bảo :

- Nói mau. Nếu không ta vặn cổ ngay tức khắc.

Công Tôn vờ co rúm lại, ông nói như van lạy :

- Xin ông nới tay, tôi xin nói, xin nói.

Tứ Đại Trùng cười gằn nói :

- Mi là kẻ hữu danh vô thực. Mau chỉ cho ta chỗ giấu tập Bí Thư Tiên Kiếm thì ta tha cho tội chết.

Nói xong hần toan nắm cổ Công Tôn làm Công Tôn luôn miệng kêu xin.

Thế là cả bọn mở trói cho Công Tôn và đem ông lên khỏi miệng hầm.

Công Tôn giả vờ sợ sệt trước Tứ Đại Trùng làm hần tự kiêu đưa ông ra khu rừng rậm để lấy tập Bí Thư Tiên Kiếm. Hần mang thanh Ngũ Lôi thần kiếm cạnh sườn với vẻ dương dương tự đắc.

Đến giữa khu rừng đá gai lởm chởm Công Tôn dừng lại nơi một phiến đá to có đến vạn cân trở tay nói :

- Tập Bí Thư Tiên Kiếm sư phụ tôi giấu kín dưới tảng đá này. Khi nào cần lấy lên người vác tảng đá bỏ tránh qua một bên. Các ông nên khiêng nó qua để lấy là xong.

Tứ Đại Trùng buông Công Tôn ra và nói :

- Giá gì viên đá con mà phải khiêng vác. Bọn người có danh mà không thực còn hòng làm gì cho nên.

Nói xong hần ngồi xổm xuống dùng thế Tọa Mã hai tay ôm sốc tảng đá lên khỏi đầu. Thật khiếp cho Tứ Đại Trùng là tay sức khỏe thế gian hiếm thấy, hần ôm tảng đá như một tấc núi vậy.

Bọn bộ hạ hần vỗ tay ầm lên khen phục.

Nhân cơ hội ấy, Công Tôn nhanh như cắt rút thanh Ngũ Lôi thần kiếm đoạt về cho mình và nhảy ra xa.

Tứ Đại Trùng cả giận, hấn quát lên một tiếng và lao tảng đá vào đầu Công Tôn.

Một tiếng rú vô cùng ghê rợn nổi lên...

Mọi người tưởng đầu tiếng ghê gớm ấy của Công Tôn, không ngờ người rú lại là Tứ Đại Trùng. Nguyên khi Công Tôn bị hấn quăng khối đá vào đầu, ông kinh hãi nhảy tránh đi và rút hai quả phi tiêu ném đúng cổ họng hắn.

Tứ Đại Trùng thét lên và né tránh, hấn cả giận rút kiếm nhảy bay lại chém véo vào đầu Công Tôn một nhát theo thế Hoàng Không Thâm Huyệt.

Công Tôn vội vùng thanh Ngũ Lôi thần kiếm lên đỡ tức thì một luồng hắc khí bay lên, nghe đánh choeng một tiếng thanh kiếm của Tứ Đại Trùng gãy tan như cám.

Hắn vừa sợ vừa giận vội lùi lại quày tay ra sau lưng rút thanh Mai Hoa kiếm ra vùng lên thành một đạo bạch quang chém xả xuống đầu Công Tôn khi khế dữ dội.

Công Tôn không dám coi thường, ông vội xuống tấn và đưa thanh Ngũ Lôi lên đỡ. Một tiếng choeng làm long óc mọi người, lũ bộ hạ của Tứ Đại Trùng ôm đầu vì nhức tai choáng óc.

Mai Hoa kiếm của Tứ Đại Trùng là một lưỡi kiếm vô cùng báu, Tứ Đại Trùng tốn bao năm mới luyện được, thế mà lúc ấy tóe lửa xanh như sắp gãy vậy.

Tứ Đại Trùng thấy kiếm tóe lửa xanh, hấn kinh hồn nhảy lui lại xem kiếm và nhủ thầm: “Trời! Công Tôn lấy đầu thanh kiếm ghê gớm vậy. Nếu ta còn tiếp chạm vào nó một lần nữa chắc kiếm ta tan tành mất”.

Nghĩ vậy Tứ Đại Trùng vừa giận vừa sợ, hấn xông vào đem bài Ngũ Hoa kiếm ra để áp đảo Công Tôn. Hắn quả là một tay lợi hại phi thường, bài Ngũ Hoa kiếm của hắn đen ra áp dụng loang loáng như muôn ngàn ánh hào quang lấp lánh vây xung quanh người Công Tôn không hở tí nào.

Công Tôn thấy Tứ Đại Trùng giở bài kiếm ấy ông kinh sợ nghĩ thầm: “Ta may nhờ có thần kiếm mới thắng được Tứ Đại Trùng chứ thật ra tài nghệ hắn còn trên ta một bậc. Ta tài nào thắng được nếu cứ giao đấu thế này”.

Nghĩ thế ông chuyển hết thần oai, múa thanh Ngũ Lôi như gió thổi mây sầu đem bài Phong Sa kiếm ra đón đỡ và nhân một cơ hội tốt ông nhảy ra ngoài thét lớn :

- Tứ Đại Trùng, ta nghe mi là tay kiệt liệt trong đời tài tình xuất chúng nào ngờ tài nghệ mi chỉ có vậy thôi sao? Nếu giao đấu như thế bao giờ mới định đoạt sự hay dở của chúng ta. Vậy mi có tài gì hơn cứ giở ra xem nào?

Cơn giận Tứ Đại Trùng như lửa được đổ thêm dầu, hấn quát to lên :

- Thất phu. Tài cán mi là bao mà hòng cùng ta đối địch. Nào, mi xem thần kiếm ta lấy đầu mi đây.

Nói xong hấn phóng thanh Mai Hoa kiếm lên trên tức thì tiếng kêu như lụa xé, một luồng bạch quang bay ào lên và to rộng vô cùng bay xả xuống đầu Công Tôn.

Công Tôn không một chút chậm trễ, ông đứng tấn và phóng thanh Ngũ Lôi thần kiếm lên tức thì một tiếng nổ vang âm như sấm phát ra, luồng hắc khí từ tay ông bay ào lên cản bật luồng bạch quang lại, hơi nóng làm bọn bộ hạ của Tứ Đại Trùng phải ôm đầu lùi ra xa.

Trong chớp mắt luồng hắc khí lan rộng và đè bẹp luồng bạch quang như một đám mây đen che phủ một đốm sáng như vậy.

Công Tôn biểu lộ oai thần, ông vận khí Thiên Cương thổi vào luồng hắc khí và giữ quyết Ngũ Lôi quát to lên :

- Thần kiếm chưa ra oai còn đợi đến bao giờ nữa.

Mấy tiếng nổ ầm lên như sấm chuyển làm Tứ Đại Trùng giật mình kinh sợ, trong chớp mắt Ngũ Lôi thần kiếm to rộng vô cùng và đánh tan tuồng bạch quang và bay xuống chém xả vào đầu Tứ Đại Trùng.

Tứ Đại Trùng kinh hồn mất vía hấn dâm hoảng, liền nhảy lùi lại để tránh thì đã kiếm bay ào xuống chém tan một tảng đá lớn bay rào rào như mưa vì chém ngã đổ cây rừng nhan nhản.

Tứ Đại Trùng kinh hồn, hấn chưa bao giờ thấy ai phóng kiếm ghê gớm như vậy. Đến nước liền hấn đành đem hết tài ba ra chống đỡ, nên hấn ngửa mặt lên trời nhả ra hai luồng kiếm lên chống cự lại với luồng hắc khí.

Công Tôn thăm phục tài phóng kiếm của Tứ Đại Trùng, ông nghĩ nếu không hạ hấn thì anh hùng trong thiên hạ phải lụy nên vội thúc luồng hắc khí đánh dữ dội.

Trong chớp mắt luồng hắc khí tỏa rộng ra và rồi một tiếng nổ như trời long đất lở phát ra thì hai luồng kiếm của Tứ Đại Trùng tan như cám.

Tứ Đại Trùng rú lên một tiếng hấn uất ức quá nên té xuống chết ngất. Luồng kiếm Ngũ Lô bay ào xuống như một tia chớp nhoáng dù Công Tôn có theo về cũng không kịp nữa.

Thế là một tay siêu đẳng trong hàng đạo tặc trong chớp mắt đã hồn về Địa phủ.

Công Tôn giật mình thầm nhủ: “Cha chà! Tứ Đại Trùng chết đi là ta đã gây một mối thù vô cùng sâu với bọn đạo tặc. Hấn là học trò của Đạp Ma sư tổ nào phải là người thường. Các sư huynh hấn lẽ nào để ta yên đâu”.

Ông thu kiếm về và quay lại thì thấy lũ bộ hạ của Tứ Đại Trùng reo to lên :

- Cô nương mau mau giết tên ác tặc Công Tôn báo thù cho gia chủ. Chính nó giết chết gia chủ rồi.

Công Tôn định thần nhìn kỹ ông thấy một thiếu nữ mặt đẹp như ngọc, tay cầm trường kiếm chạy đến như bay để chém mình, ông vội đưa kiếm lên đỡ và quát hỏi :

- Nàng kia người là ai?

Thiếu nữ cười gằn rồi nói :

- Ta đây à? Ta là Bách Hoa Nương có thâm giao cùng Tứ Đại Trùng. Mi cả gan giết hấn thì hãy ngửa cổ ra mà chịu chết.

Công Tôn giật mình kinh sợ. Từ lâu ông thường nghe nói Bách Hoa Nương là một tay siêu đẳng, tài nghệ tuyệt vời, liánh tình dâm dăng.

Nàng thường đi tìm bọn trai đẹp để thỏa lòng dục và sau khi chán thì hạ sát ngay người tình. Bọn giang hồ hiệp khách nhiều phen toan trừ bỏ nàng, nhưng không làm gì được còn bị nàng đánh cho đại bại.

Linh Hư sư tổ có phen chạm trán với nàng, đánh đuổi nàng, nhưng không trừ khử được. Nay vô tình gặp Bách Hoa Nương liệu ta có thắng nàng được không?

Nghĩ vậy, Công Tôn hơi gờm, nhưng ông tin mình đã cự lại Khốc Tiểu Quái Sư thì có lý nào không cự lại với Bách Hoa Nương, ông lên tiếng quát mắng :

- Bách Hoa Nương, từ lâu ta nghe mi là một đứa dâm dăng nên định tìm trừ khử. Nay mi đến nạp mình thì còn gì hay bằng.

Bách Hoa Nương cả giận quát lên một tiếng rồi xuất bộ dùng ngay một thế tối diệu trong bài Nghệ Thường kiếm ra quyết hạ ngay kẻ địch

Bài Nghệ Thường kiếm là một bài kiếm lợi hại, nó có phần ghê gớm hơn cả bài Phong Vũ, Mai Hoa nữa, mỗi khi múa lên nó có vẻ éo lá như các cô gái múa hầu vua, như cánh liễu mềm thướt tha trước gió, nhưng sức công hiệu của nó thật là ghê gớm vô cùng.

Kẻ địch dù là tay bản lãnh đến đâu mà không am hiểu bài kiếm ấy thì chắc chắn phải vong mạng trong giây lát.

Công Tôn tuy là người vào hàng đạo pháp cao diệu, nhưng thật ông chỉ nghe sư phụ giảng giải sơ về môn kiếm ấy chứ tuyệt nhiên không học đến bao giờ.

Đến lúc Bách Hoa Nương dùng bài kiếm ấy, tay kiếm của nàng ẻo lả thướt tha thì ông giật mình thầm nghĩ: “Nghê Thường kiếm, một bài kiếm tối diệu trong đời, ta không phải là trang địch thủ với Bách Hoa Nương ầu là ta phóng kiếm đánh với nàng còn hơn”.

Nghĩ vậy Công Tôn vận hết thần công lên tay và dùng tận lực gạt mạnh một kiếm.

Thật ghê thay cho thanh Ngũ Lô thần kiếm, lưỡi kiếm của Bách Hoa Nương là vật báu thể mà lúc ấy gãy làm đôi, còn trơ lại trong tay nàng một khúc ngắn.

Công Tử nhảy ra ngoài và hét lớn :

- Bách Hoa Nương, nàng hãy tự liệu sức mình. Mau quỳ xuống lạy ta và hứa chừa tánh dâm ác thì ta tha cho tội chết. Nếu không chớ trách ta sao vô tình.

Bách Hoa Nương tính nóng như lửa đốt, có khi nào nàng sợ như vậy. Nàng gầm lên một tiếng tức thì trông lỗ mũi của nàng tia lên hai đạo hoàng quang tiếng kêu như lụa xé, chỉ trong khoảnh khắc đạo hoàng quang to rộng ra và đâm bổ xuống đầu Công Tôn như chớp nhoáng.

Công Tôn không hề rung sợ, ông giữ vững quyết Ngũ Lô và dùng tận lực phóng kiếm lên, tức thì một tiếng nổ xé trời phát ra một luồng khí đen ào lên như vũ bão đè bẹp luồng hoàng quang và chỉ trong chớp mắt luồng hoàng quang của Bách Hoa Nương tan tành như tro bụi.

Công Tôn quyết hạ con người dâm dăng để trả thù cho bao nhiêu người bị hại, ông thúc kiếm Ngũ Lô bay ào xuống chém phạt ngang người Bách Hoa Nương.

Thật là vô cùng nguy hiểm. Bách Hoa Nương kinh hồn khiếp vía, nàng từng giao đấu với khắp một anh hùng trong thiên hạ, đến các vị sư tổ còn phải nể mặt nàng thay nay nàng gặp phải một kẻ tầm thường mà tài phóng kiếm sao ghê gớm như vậy.

Không một giây chậm trễ, Bách Hoa Nương vội phóng lên hai luồng thanh quang đón đỡ và dùng phép phản phong đánh bật hơi nóng ra xa.

Hai luồng thanh quang của nàng vừa phóng lên thật vô cùng lợi hại, nó đương cự với kiếm Ngũ Lô một cách dữ dội không thua kém gì bao nhiêu.

Công Tôn ngại đánh lâu Bách Hoa Nương sẽ dùng đến tuyệt điểm công phu, dùng những món tối diệu đánh mình thì dù Ngũ Lô kiếm có ghê gớm thế nào cũng khó thắng được nếu nàng biết rõ chỗ yếu của ông.

Nghĩ vậy ông giữ vững tay quyết đảo bộ bước lên ba bước vận thêm khí Thiên Cương thổi vào luồng kiếm tức thì những tiếng nổ ghê hồn nổi lên, trong một loáng luồng hắc khí bao trùm cả một vùng che khuất hai luồng thanh quang của Bách Hoa Nương và rồi một tiếng nổ vang trời làm chuyển động cả một vùng, hai luồng thanh quang của Bách Hoa Nương tắt phụt đi.

Bách Hoa Nương hồn vía lên mây, nàng tưởng kẻ phóng kiếm địch với mình là tay ghê gớm nhất trên đời liền nhảy lùi lại phía sau có đến hai trượng rồi ném về phía Công Tôn mấy quả phi đạn.

Công Tôn tuy đánh nhưng ông đề phòng kẻ địch lắm, vì ông thừa biết Bách Hoa Nương là tay ghê gớm nên loạt phi đạn bay tới ông đều tránh khỏi cả.

Phi bay rào rào chạm vào đá phát lên những tiếng nổ ghê hồn làm Công Tôn bị miểng vỡ rách cả áo nếu ông không phải là tay thần công tuyệt giỏi thì bị nguy rồi.

Ông cả sợ vội quay kiếm về bảo vệ quanh mình tức thì trước mặt ông như có một vách thành kiên cố vô cùng, phi đạn của Bách Hoa Nương ném đến chạm vào kiếm Ngũ Lô nổ ầm lên và tan tành như tro bụi.

Công Tôn cả giận ông quát to lên một tiếng và điều khiển luồng kiếm to rộng ra bay ào đến chém Bách Hoa Nương như chớp nhoáng, nhưng hình ảnh của nàng đã khuất đâu mất từ lúc nào.

Công Tôn giận quá, ông toan đuổi theo, nhưng sức nhớ lại là phải phá tan gian quán ác nghiệt của Tứ Đại Trùng nên vội quay trở lại và phóng kiếm hủy phá ngôi quán.

Trong chớp mắt ngôi quán to lớn tan tành như xác pháo. Bây giờ Công Tôn mới lên đường đi nơi khác, nhưng vừa lúc ấy ông thoáng thấy một bóng trắng nhẹ nhàng bay vút qua.

Công Tôn thoát thấy, ông độ chừng bóng trắng là Bách Hoa Nương nên vội chạy bay theo.

Tài phi đằng của ông cũng không hơn kém thế mà lúc ấy ông không làm sao theo nổi bóng trắng kia.

Công Tôn cả giận vì bóng trắng đi như một kẻ nhàn du, hai chân bóng ấy nhẹ nhàng như không chạm đến mặt đất mà sức đi nhanh của bóng đó vô cùng kỳ diệu, thỉnh thoảng bóng đó dừng lại và nhìn xung quanh mà khi ông cố gắng chạy đến là bóng đó chỉ chuyển mình một cái là hình ảnh đã tuyệt mù xa.

Công Tôn uất ức quá, ông dùng kiếm độn bay nhanh theo như gió cuốn quyết theo cho kịp kẻ thù địch để diệt trừ nó cho rồi vì ông tin bóng trắng là Bách Hoa Nương, nhưng khi ông dùng kiếm độn thì bóng trắng bỗng bay vọt lên không và đi nhanh hơn gió không tài nào theo nổi.

Công Tôn theo như thế có hơn ba giờ mà vẫn lơ lửng ở xa bóng ấy không biết bao nhiêu thét rồi bóng ấy chỉ còn là một chấm trắng mờ ở chân trời mà thôi.

Công Tôn dùng cả tuyệt điểm công phu đuổi theo, đường ngàn dặm thoát một lúc là đã vượt qua, ông đã qua không biết bao nhiêu rừng núi mà vẫn theo không kịp con người kỳ dị ấy.

Nhiều lúc ông rửa thầm: “Bách Hoa Nương hỡi? Ta mà theo kịp thì ta quyết trừ bỏ mày ngay”.

Nhưng ông không còn làm sao theo kịp nữa. Chấm trắng ở chân trời biến mất.

Bây giờ Công Tôn uất ức quá đành phải thôi đuổi vậy. Ông ngừng kiếm độn hạ xuống và đi lần về phía có nhà cửa thì đây là một trấn nhỏ.

Công Tôn phần đói phần mệt, ông vào một tửu lâu to lớn và lên tầng thượng ngồi, gọi đem rượu ra uống.

Tửu bảo đem rượu thật ra cho ông ngay vì nơi đây tiếp khách rất lịch sự.

Bây giờ Công Tôn mới để ý đến cách trưng bày trong hàng ăn, ông gật gù khen thầm: “Đây là Anh Hùng quán, chủ nhân nó người gì mà đặt tên quán như vậy”.

Trong quán bây giờ khách ăn rất đông, phần nhiều là người ăn mặc lịch sự, vương tôn công tử, phú gia nhiều hơn là kẻ giang hồ.

Công Tôn bỗng giật mình vì thấy Xuyên Vân Yến Khách và Vạn Thanh Vân bước vào, hai người chọn bàn ngồi rồi cùng gọi rượu ra uống.

Hai người không nhận được Công Tôn vì ông giả trang thay hình đổi dạng.

Bỗng Công Tôn chú ý đến một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần bước vào quán. Nàng là một trang tuyệt sắc giai nhân, vẻ đẹp của nàng thật hoa nhường nguyệt thẹn.

Nàng ăn mặc theo nhà võ, lưng thắt gọn đeo bảo kiếm, bên ngoài võ y xem đẹp lạ thường.

Trên mái tóc nàng như lóng lánh hào quang, mặt nàng trắng tinh, mắt sáng như sao băng, môi đỏ như son mọng.

Có lẽ nàng không quen vào quán nên có vẻ e lệ thẹn thùng, nàng chưa biết ngồi đâu thì tửu bảo ra mời nàng vào ngồi nơi bàn giữa quán.

Bao nhiêu đôi mắt trong quán đều đổ dồn về phía nàng, ai ai cũng trầm trồ khen nàng đẹp, các vương tôn công tử bay hồn mất vía như gặp tiên nga.

Tửu bảo đem đồ ăn ra cho nàng và nàng ngồi ăn tự nhiên không nhìn ai cả.

Bỗng tửu bảo chạy ra đón mấy người vừa vào có vẻ sợ hãi và cung kính lắm. Công Tôn ngược mắt nhìn, ông thấy như ngõ ngách gương mặt của họ dường như đã gặp đâu vài lần.

Còn Xuyên Vân Yến Khách và Vạn Thánh Vân thì quay mặt đi không nhìn họ.

Thấy tình hình như vậy Công Tôn đoán chừng bọn này là kẻ đạo tặc chi đây. Ông gọi tửu bảo lại và hỏi :

- Chẳng biết nơi đây là đâu vậy.

- Đây là Anh Hùng quán còn thôn tên Vạn Hoa.

Công Tôn giật mình nghĩ thầm: “Té ra ta lọt vào vùng của bọn Vạn Hoa thật quái rồi”.

Ông hỏi nhỏ tửu bảo :

- Có lẽ mấy ông vừa vào là người trong Vạn Hoa trang.

Tửu bảo có vẻ sợ sệt nói nhỏ :

- Chính vậy.

Nói xong nó lui ra chỗ khác và có vẻ sợ sệt lắm.

Công Tôn nghĩ thầm: “Ta vào đây gặp phải loài ác quỷ, như vậy tránh sao khỏi sự tranh đấu lôi thôi. Cha chả sự đời đã thế có trốn đâu cho khỏi bây giờ”.

Công Tôn còn đang nghĩ ngợi bồng bên trong một người râu tóc bạc phơ bước ra, chào mọi người rồi nói lớn lên :

- Lão phu kính chào liệt vị anh hùng bốn phương. Lão phu là chủ tửu lâu Anh Hùng quán này, có vài lời tỏ bày cùng quý vị.

Mọi người vỗ tay tán thưởng thì chủ nhân nói tiếp :

- Từ lâu nay quán Anh Hùng có lệ là quý khách đến ăn toàn là những bậc anh hùng, kẻ tài văn người võ giỏi. Nếu ai có tài thơ phú, hay có sức bạt sơn cử đỉnh thì được thưởng ba bầu Thần Tiên tửu và khỏi phải trả tiền trọ và tiền ăn quán, nhưng người giỏi văn phải đối được một bài thơ, mà kẻ võ phải nhắc nổi chiếc đỉnh nặng muôn cân. Hôm nay chư quý vị, có vị nào ra tài xin cứ cho những anh hùng nơi đây đều biết.

Lão chủ quán nói dứt lời tức thì tiếng hoan hô nổi dậy lên, thiên hạ vui sướng vì sẽ chứng kiến nhiều cảnh lạ mắt.

Bốn tửu bảo kéo tấm bình phong ngăn phía sau ra khiến mọi người nhìn thấy một chiếc đỉnh đồng to lớn như một quả núi, sức nặng có trên mười cân thật là một chiếc đỉnh to lớn xưa nay không hề có.

Công Tôn giật mình nghĩ thầm: “Chiếc đỉnh to như quả núi ai mà cử nổi. Ta chưa chắc làm lung lay nó huống gì cử lên”.

Lúc ấy Lục Yêu Tử, Trần Ma Tử, Hồng Phong Tử đều mỉm cười. Lục Yêu nói với hai anh :

- Lão già mục này không kể anh em ta ra gì nên có ta ngồi đây mà lão dám cả gan nói lớn lối. Nhị vị huynh trưởng hãy cho lão một phen khiếp

Vừa lúc đó Linh Quang Tử đi vào ngồi cạnh họ và nói :

- Liệt vị hiền đệ đến đây ăn uống rồi về trang trại. Ta sợ chư vị hiền đệ ra ngoài gây sự nên phải theo đây. Đại sư huynh ta thường nói lão Đạt Ni Phật là tay bản lãnh siêu việt, tánh khí anh hùng, các hiền đệ chớ làm mếch lòng lão làm gì. Nếu đến Anh Hùng quán mà gây sự thì ta không tha đó.

Lục Yêu Tử chệnh choáng hơi men liền nói :

- Nào chúng đệ có làm ngang. Lão Đạt Ni Phật thách ai cử nổi chiếc đỉnh kia lão sẽ thưởng cho ba bầu Thần Tiên tửu và ăn khỏi trả tiền. Đệ định cử chiếc đỉnh ấy xem sao?

Linh Quang Tử nhìn quanh rồi nói :

- Phàm kẻ cao diệu không nên vì chuyện cỏn con mà thi thố tài năng. Ta khuyên quý hiền đệ chớ ra tay để mặc cho ai cử đỉnh thì cử.

Lúc đó có một người khách lực lưỡng, cánh tay bắp thịt nổi vồng lên, ông ta bước ra khỏi bàn ăn và nói lớn :

- Chu mõ vốn không tài sức. Nay chủ nhân đã dạy bảo, Chu mõ xin thử xem sao? May mà cử nổi đỉnh thì đỡ bữa rượu, nếu không xin quý vị chớ cười.

Nói xong hắn vào vén tay áo, vận nội công và dùng thế tọa mã, hai tay cầm chặt chân đỉnh hét một tiếng to cổ nhắc lên.

Nhưng hắn đỏ mặt tía tai mà chiếc đỉnh vẫn lơ lơ không hề nhúc nhích tí nào cả.

Thiên hạ trong quán vỗ tay cười ầm lên, nhất là Lục Yêu Tử và Hồng Phong Tử. Lục Yêu Tử nói oang oang lên :

- Quả thần lần đeo cột đá. Họ Chu chỉ là con mối trước quả núi mà thôi.

Chàng họ Chu tức tối quát to lên một tiếng, nhảy đến trước mặt Lục Yêu Tử và hét lớn :

- Tên khốn nạn kia sao dám khinh người vậy. Ta nhân vui vẻ mà ra cử đỉnh, nổi cũng được mà không cũng được, không gì là nhục là vinh sao mi ở miệng nói càn như vậy. Mi giỏi hãy ra cử chiếc đỉnh xem sao? Nếu mi cử nổi hãy chê ta là dở.

Lục Yêu Tử tính như lửa đốt, có khi nào hắn để ai động đến mình, nghe họ Chu nói vậy hắn cả giận đứng dậy trở tay vào mặt chàng ta và nói lớn :

- Thất phu mi không tài cán gì mà dám ra cử chiếc đỉnh nặng muôn cân. Cái thân mập của ngươi chỉ làm anh đồ tể là phải, chứ học đòi chi việc võ nghệ.

Họ Chu hét mắng lại :

- Mi cố giỏi hãy thử xem. Nếu mi cử nổi đỉnh ta sẽ phục ngươi làm thầy.

Lục Yêu Tử không thềm nói, hắn bước đến chiếc đỉnh và đứng tấn rồi hét lên một tiếng nắm chân chiếc đỉnh gỡ mạnh lên.

Ghê thay cho thần lực của hắn, chiếc đỉnh nặng muôn cân to như quả núi theo tay hắn lên bổng mặt đất. Mọi người vỗ tay ầm lên như sấm và reo lên :

- Hảo thần lực. Hảo thần lực

Bỗng một tiếng rầm chuyển động chiếc đỉnh trên tay Lục Yêu Tử rớt đánh sầm xuống làm tầng thượng lầu rung rinh như nấp đổ, thì ra Lục Yêu Tử không đủ sức cử nổi đỉnh lâu mới để chiếc đỉnh rơi xuống như vậy.

Bây giờ thiếu nữ ngồi đẩy mím cười nói nhỏ :

- Thật bọn bị thịt, đầu voi đuôi chuột. Thà không cử nổi như chàng họ Chu còn hơn.

Lục Yêu Tử làm rơi chiếc đỉnh, hắn kinh hoảng nhảy lùi lại để tránh thì nghe thiếu nữ nói như vậy hắn giận lắm, phần thì bọn khách vỗ tay ầm lên như trên ghẹo.

Lục Yêu Tử sấn vào tát thiếu nữ làm mọi người thất kinh vì e cho thân bồ liễu không chịu đựng được cái tát của kẻ thứ sáu trong hàng Vạn Hoa thất quái, Xuyên Vân Yến Khách toan đứng lên can thiệp thì thiếu nữ nhẹ nhàng đứng lên đỡ tay Lục Yêu Tử rồi kéo hắn trở lại bàn và nói :

- Anh hùng làm gì thế. Định hiếp đáp một cô gái hay sao?

Xuyên Vân Yến Khách, Vạn Thanh Vân và Công Tôn rừng mình khiếp sợ, không hiểu thiếu nữ là ai mà tài tình ghê gớm như vậy. Lục Yêu Tử là một tay bản lĩnh siêu việt trong đời, chính các ông còn chưa chắc hơn thay mà một thiếu nữ lỏi được hắn như kéo trẻ con vậy.

Hồng Phong Tử cả giận, quát lên một tiếng, rút thanh Điện Quang kiếm chém xả xuống đầu nàng như một quả núi sa xuống khí thế vô cùng dữ dội.

Xuyên Vân Yến Khách cả kinh ông toan đứng dậy để giúp thiếu nữ thì nàng cả cười nói to lên :

- Cha chả! Năm ba người định dùng võ lực áp bức tôi chẳng. Xin các ngài hãy ngồi xuống uống rượu và có giỏi thì cứ thử chiếc đỉnh kia xem sao?

Lạ lùng thay! Thanh Điện Quang kiếm sa xuống dữ dội như vậy mà chưa đến đầu thiếu nữ đã bị dội lại như có tấm vách vô hình ngăn lại.

Thiếu nữ kéo tay Hồng Phong Tử và nói :

- Anh hùng ngồi xuống là phải, chớ giận dữ làm cho tổn tinh thần.

Lạ thay Hồng Phong Tử là tay bản lĩnh siêu việt như vậy mà phải theo phép, hẳn không dám làm gì cả.

Bây giờ thiếu nữ về ngồi chỗ cũ và nói với mọi người :

- Tiệm nữ nhân qua đây và hân hạnh được ghé Anh Hùng quán. Rất may mà chư vị anh hùng đều có mặt nơi đây. Vậy ngài nào nên ra tài cử đỉnh để tiệm nữ được nhìn xem đôi chút thì tiệm nữ cảm đội muôn vàn.

Linh Quang Tử từ nãy giờ lấy làm kinh dị, ông ta không hiểu thiếu nữ là hạng người nào mà tài tình ghê gớm như vậy.

Từ xưa nay hẳn là người rất điềm đạm, đã từng chu du khắp nước, đã từng độ kiếp với khắp mặt anh hùng trong thiên hạ, nhưng chưa hề thấy ai có bản lĩnh kỳ diệu như thế.

Tình thế đã đến hồi gay go, ông đành phải ra tay để bảo vệ cho danh tiếng bọn Vạn Hoa thất quái. Ông đứng lên và nói :

- Thừa liệ vị anh hùng. Hai vị nghĩa đệ của tôi vừa rồi vì nóng tính có ý làm phiền cô nương đây. Vậy tôi xin cử thử chiếc đỉnh kia để cô nương và quý vị xem hầu có chuộc lỗi lại.

Nói xong hắn bước lại bèn chiếc đỉnh muôn cân và cúi xuống nhắc chân đỉnh lên rồi đi ba Vòng quanh rồi trở lại để chiếc đỉnh chỗ cũ mặt không hề đổi sắc.

Mọi người vỗ tay rầm lên khen tặng.

Công Tôn kinh sợ nghĩ thầm: “Nhân vật Vạn Hoa thất quái ghê gớm thật. Ta không phải là tay đối thủ của họ”.

Còn Vạn Thánh Vân với Xuyên Vân Yến Khách cũng kinh hồn bảo nhau :

- Thăng Linh Quang Tử ghê gớm thật. Bọn ta không khéo thì nguy với chúng nó chứ chẳng chơi.

Vạn Thánh Vân nói mau :

- Bọn nó đã thấy chúng ta rồi, chắc chúng ta khó khỏi một phen tranh đấu. Ấu là sư huynh nên biểu lộng thần oai cho chúng một phen khiếp hãi rồi sẽ hay. Lẽ đâu lão anh hùng Đạt Ni Phật lại không ra tay giúp bọn ta. Khi nãy đã để ý đến bọn mình nhưng để làm ngơ như không biết.

Xuyên Vân Yến Khách nói :

- Thiên hạ đồn lão ta là tay ghê gớm trong đời, về ẩn dật nơi thôn Vạn Hoa khiến bọn Vạn Hoa thất quái cũng phải kiêng nể. Ma Phong Tử thường hay đi lại tỏ ý kính lão lắm đó.

Hai người cũng không khỏi bàn luận đến bản lĩnh ghê hồn của thiếu nữ và không ai hiểu nàng là hạng người gì mà ghê gớm như vậy.

Linh Quang Tử cử đỉnh rồi hắn chào mọi người và lui về bàn ngồi như cũ, nhưng mắt hắn luôn luôn nhìn về phía Xuyên Vân Yến Khách và Vạn Thánh Vân.

Còn lũ Hồng Phong Tử, Lục Yêu Tử, Trần Ma Tử cứ nhìn chăm chập thiếu nữ, như muốn ăn gan uống máu nàng mới hả giận.

Xuyên Vân Yến Khách biết thế nào cùng một phen chiến đấu lệch trời nghiêng đất, nên ông bước ra chào mọi người và nói :

- Ngủ mơ cũng người ở xa đến, nhân đến đây được xem liệ vị anh hùng cử đỉnh thật là may mắn vô cùng. Ngủ mơ tài hèn sức yếu nhưng cũng học đòi theo liệ vị mà cử đỉnh xem sao. May mà cử được thì đỡ một bữa ăn, còn không cũng làm trò vui cho quý vị.

Nói xong ông bước đến cầm chân đỉnh xách lên như xách một vật nhẹ và đi mấy vòng rồi đem đặt lại chỗ cũ rồi trở về bàn rượu.

Bọn Lục Yêu Tử thấy Vạn Thánh Vân và Xuyên Vân Yến Khách thì máu đã sôi lên, nhưng chưa muốn sanh sự, đến lúc thấy Xuyên Vân cử đỉnh chúng càng giận thêm nhất là Trần Ma Tử xưa nay vốn có cừ thù cùng hai người, nhưng bọn họ gồm thiếu nữ và Linh Quang Tử nên chưa giở thủ đoạn gì.

Đạt Ni Phật tuy biết rồi đây sẽ có xảy ra chuyện hơn thua, nhưng ông vui mừng vì hôm nay có nhiều kẻ kỳ tài hội đến.

Là một tay từng trải việc đời, ông biết bọn Vạn Hoa và bọn Xuyên Vân sao sao cũng sanh ra một trường huyết chiến, nên ông cố tìm cách ngăn lại.

Ông tuyên bố với mọi người bữa ăn trong quán hôm nay ông không tính tiền và đem rượu thêm cho mọi người.

Xuyên Vân và Linh Quang Tử được thưởng ba bầu Thần Tiên tửu

Bây giờ thiếu nữ mới đứng lên nói :

- Tiện nữ đến đây chưa được biết Thần Tiên tửu ra sao, mà cũng không đủ tiền trả trọ một đêm vậy xin chủ nhân Anh Hùng quán cho cử đỉnh để trừ tiền vậy.

Mọi người lạnh toát mồ hôi. Ai ai cũng lo thiếu nữ làm trò cười cho thiên hạ, nhưng nhớ hành động nàng vừa rồi nên cũng hơi ngờ vực đôi chút.

Thiếu nữ rảo gót sen đến bên chiếc đỉnh và không cần dùng tay nàng ấy chân hất chiếc đỉnh lên và cầm lấy chân đỉnh, nhảy vút lên tầng trên lọ hoa giữa bàn.

Mọi người kinh hồn khiếp vía, mồ hôi toát ra như tắm tưởng mình sống trong cơn mộng.

Cử được chiếc đỉnh đó lên phải là người có sức khỏe muôn cân, bước được một bước đã khó khăn lắm huống gì nhảy lên đứng trên nhành hoa là một sự trong đời không thể có được.

Người biểu diễn được như vậy phải là người tài nhất trần đời, sức khỏe trùm trời đất, phép khinh thân đề khí phải đến chỗ tuyệt đích mới mong được.

Thiếu nữ là ai mà nàng có hành động ghê gớm như vậy.

Công Tôn và bọn Xuyên Vân Yến Khách bay hồn mất vía, không ngờ trong đời có người tài tình như vậy.

Trong lúc ấy thiếu nữ cất tiếng cười, nàng chao mình nhảy ra ngoài cửa và tung mình lên cao như một chiếc pháo thăng thiên. Chớp mắt không còn ai thấy hình dung nàng nữa.

Mọi người ngồi đầy mọc óc cùng mình không ai tưởng mình đang sống thật. Chính lão anh hùng Đạt Ni Phật là người từng trải khắp giang hồ, đã biết hầu hết anh hùng trong thiên hạ mà cũng ngỡ như chiêm bao.

Có ai ngờ một thiếu nữ xinh tươi, yếu như mai mềm như liễu, mà cầm nổi chiếc đỉnh to như quả núi và bay biến mất.

Lục Yêu Tử và các vị huynh trưởng hần xưa nay xem trời bằng hạt tiêu mà lúc ấy cũng toát mồ hôi. Cả bọn bay hồn mất vía, không thể ngờ chuyện có thật.

Xuyên Vân Yến Khách lấy ra một đỉnh bạc để trên bàn trả tiền ăn rồi kéo nhau xuống lầu.

Thấy vậy bọn Lục Yêu Tử cũng vội vã xuống theo nhưng bóng hai vị anh hùng, đã khuất đâu mất từ nào.

Công Tôn cũng vội vã xuống theo, nhưng bóng hai vị sư huynh ông như hạc nội mây ngàn.

* * * * *

Đêm hôm ấy trời tối đen như mực, Công Tôn nằm trong nhà trọ nơi một quán ở góc thôn Vạn Hoa, ông nghĩ mãi về việc hôm nay và buồn thâm đạo thuật mình còn non kém quá.

Ông muốn gặp Thanh Y để lấy tập Bí Thư Tiên Kiếm hầu luyện thêm kiếm thuật cho đến chỗ tuyệt diệu, nhưng nào biết chàng nơi đâu.

Công Tôn nằm mãi mà không ngủ được, bỗng ông nghe có tiếng chân ai bên ngoài, ông nhồm dậy đến áp tai vào vách thì nghe có tiếng nói :

- Con nhà ai mặt mũi xinh đẹp như tiên nga mà vào quán lại không tiền. Cha chả! Nếu ngày mai bà con cô không đến chắc chủ quán làm khó dễ chứ không chơi đâu.

Công Tôn hiểu ngay hai tên hầu bàn nói với nhau, ông toan đi ngủ, nhưng ông thoáng nghe một luồng gió ào ào trên không.

Thoáng nghe ông biết đây không phải gió thường, ông bước ra sân thì thấy một vung đen to lớn bay ào đi hình như một con chim to thì phải.

Ông còn đang suy nghĩ thì thấy một bóng trắng thoáng qua, làm ông sức nhớ đến Bách Hoa Nương, ông vội vàng đuổi theo quyết trừ loài quái gỡ để trừ khử.

Trong raốt loáng ông theo kịp Bách Hoa Nương, nhưng khi thấy nàng chạy nhanh thêm ông không dám chậm trễ vội vàng tung Ngũ Lôi thần kiếm lên và quát to :

- Nữ tặc Bách Hoa, ta quyết trừ mi cho sinh linh đỡ tàn hại.

Tức thì một tiếng nổ ầm lên, một luồng hắc khí bay ào lên chém xả xuống đầu bóng trắng khí thế vô cùng dữ dội.

Thiếu nữ đang đi chính là thiếu nữ mang chiếc đỉnh nơi Anh Hùng quán đi mất, đêm nay nàng có chuyện bỗng nhiên bị người phóng kiếm cản trở, nàng thoát thấy kinh ngạc nghĩ thầm: “Kẻ nào phóng kiếm ghê gớm như vậy. Ta mới hạ sơn mà đã gặp người kỳ tài rồi”.

Thiếu nữ ấy là Tố Hoa Nương, học trò yêu của đức Thái Hư sư nữ vừa mới hạ sơn. Nàng thấy luồng kiếm Ngũ Lôi bay ào xuống đầu khí thế dữ dội quá nên không dám coi thường vội rút viên ngọc trên mái tóc ném lên không.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát lên một vùng bạch quang sáng chói ào lên như muôn vạn mặt trời kết lại đẩy bật luồng khí đen lên cao và trong chớp mắt vùng bạch quang ấy lòe ánh sáng rực rỡ che phủ cả luồng hắc quang.

Thấy kiếm Ngũ Lôi bị đè bẹp như vậy Công Tôn kinh hồn khiếp vía, từ lâu nay chưa bao giờ có kẻ phóng kiếm tài tình như vậy. Ông đã từng kháng cự với Khốc Tiểu Quái Sư mà lão ấy còn không đủ sức phóng kiếm cự nổi kiếm Ngũ Lôi kia mà.

Bách Hoa Nương là hạng người gì mà ghê gớm như vậy. Ông vội bắt quyết Ngũ Lôi và thúc kiếm Ngũ Lôi vận khí Thiên Cương thúc kiếm đánh thật dữ.

Một loạt tiếng nổ như sấm sét chớp lòe, luồng hắc quang trở nên to lớn vô cùng, chớp mắt khí đen của nó như đè hết vùng bạch quang của Tố Hoa Nương.

Tố Hoa cả giận, nàng quay mình một vòng tức thì muôn ngọn lãnh phong bay ào ra như muốn xô ngã hết nhà cửa cây cối làm Công Tôn phải vận hết thần công mới đứng vững được, nếu không đã ngã quay ra rồi.

Vừa lúc đó hai tiếng kêu như tiếng ngọc chạm, rồi một ánh sáng rực rỡ bùng lên thế là luồng hắc quang bị vùi đầu mất như sắp tan đi.

Công Tôn kinh hồn khiếp vía, ông muốn thu kiếm về để trốn chạy, nhưng không làm sao thu về được nữa.

Nhưng Tố Hoa Nương đã vẫy tay thu kiếm về và dùng phép phản phong xô giạt luồng kiếm Ngũ Lôi lên cao.

Công Tôn lật đật thu kiếm lại và trốn chạy, ông không kịp nghe Tố Hoa nói gì cả.

Tố Hoa không đuổi theo, nàng trở về phòng và nằm nghỉ.

Bây giờ Tố Hoa mới biết đời là khổ, nàng thấm thía nhiều hơn trước.

Sáng ngày khi đem chiếc đỉnh đi để làm cho bọn anh hùng bay hồn mất vía, nàng đã đánh rơi gói bạc vụn mà đức Thái Hư đã để trong hành lý nàng, nên khi tìm quán trọ nàng bị chủ trọ làm phiền vô kể.

Thôi thì bao nhiêu lời nói nặng nề, bữa cơm chỉ là cơm với muối và đêm đến chủ trọ nàng vào phòng là khóa cửa phòng ngay lại vì sợ nàng bỏ trốn đi.

Tố Hoa trần trọc chưa yên, nàng nghĩ thầm: “Ngày xưa đến nay các tay hiệp khách khi túng tiền thường đến lấy nơi các nhà thổ hào ác bá và lữ tham quan ô lại. Nay ta lỡ cơ cũng nên làm thế để chi dụng và để giúp đỡ kẻ cùng khổ”.

Tổ Hoa mỉm cười, nàng ngồi dậy lẩm bẩm: “Không ngờ ngày nay ta lại là phùng đạo tặc. Âu ta cũng đành theo định luật của các vị anh hùng hiệp khách xưa nay”.

Nàng đứng dậy quăng mình lên mái nhà đỡ ngói lên rồi dùng thuật ngự phong bay tít lên cao nhìn phương hướng rồi nhắm ngay chỗ có đèn đuốc nhiều mà đi đến.

Nàng hạ xuống ngay một tòa nhà cao lớn như dinh thự vua quan, có xây tường cao xung quanh và có chòi canh gác.

Tổ Hoa nghĩ thầm: “Đây có lẽ là nhà của bọn thổ hào ác bá. Ta nên vào thám thính, nếu quả như vậy rồi sẽ hay”.

Nàng chuyển mình một cái toàn thân nàng bay vụt vào trong lệ đến đối bọn canh không sao thấy kịp. Chân nàng vừa chạm đến mặt đất tức thì chỗ đất nàng đứng nứt ra cái hố sâu nếu nàng như kẻ khác chắc phải rơi tòm xuống hố.

Vừa lúc nàng dùng thuật ngự phong phóng bay vụt lên và đi qua phía góc nhà thì tiếng chuông trong nhà reo inh ỏi.

Trong chớp mắt trong trang trại đèn đuốc sáng rực lên, hàng trăm bọn lực lượng gươm giáo sáng lòa xông ra.

Tổ Hoa nhìn tám biển trên cửa nàng gật gù lẩm bẩm: “Vạn Hoa trang. Lúc ta ở Phù Dung tiên đảo thầy ta có nói đến bọn Vạn Hoa thất quái ở Vạn Hoa trang là bọn đạo tặc, chúng kết phe với hầu hết lực lượng đạo tặc, ma tăng để khuấy rối dân lành. Nay đã đến đây ta quyết ra tay trừ khử bọn chúng một phen, đó là bổn phận người hiệp khách”.

Nghĩ vậy nàng dùng phép vô hình kiểm động bay vào trong, chân nàng không hề chấm đất, toàn thân nàng chỉ là một chiếc bóng mà đôi mắt của kẻ tầm thường không nhìn thấu được.

Bấy giờ Linh Quang Tử, Trần Ma Tử, Hồng Phong Tử, Lục Yêu Tử, Xích Linh Tử đang ngồi giữa gian phòng để bàn nhau về đạo thuật, nghe có tiếng chuông báo hiệu bên ngoài tức thì Trần Ma Tử bước ra xem sự thế.

Còn bọn kia vẫn ngồi im như thường.

Tổ Hoa Nương vào sát cạnh chúng, nàng gật gù lẩm bẩm: “Té ra mấy tên khốn mà ta gặp ở Anh Hùng quán. Ta phải hiển lộ thần uy cho chúng một phen khiếp hãi”.

Nghĩ vậy, nàng vung nhẹ tay áo một cái tức thì một trận lãnh phong phát ra làm buốt bọn Vạn Hoa thất quái.

Linh Quang Tử thất kinh vội phóng ra một luồng khí nóng để cản lãnh phong lại và quát to :

- Kẻ nào đó. Có giỏi hãy xuống đây cùng chúng ta nói chuyện.

Lúc đó Xích Linh Tử vung tay áo ra tức thì một luồng khí đen bay ào đến trước mặt Tổ Hoa Nương nhưng nàng chỉ cự mình nhẹ một cái đạn quang của hắn bay giạt đi nơi khác, trúng vào vách nhà nổ ầm lên.

Linh Quang Tử thuộc về hàng cao diệu, hắn biết có kẻ ghê gớm lọt vào trang trại mình mà kẻ ấy biết thuật vô hình kiểm động nên hắn ấn gót giày vào chiếc nút dưới chân bàn tức thì một tiếng nổ ầm lên, khói đen tràn ngập gian phòng mùi mê hồn hương bay lan ra.

Tổ Hoa khi nào bị chút tiểu thuật ấy, nàng cầm viên ngọc kiểm xoay một vòng tức thì ánh sáng rõ lên như ánh mặt trời phát hiện soi rõ gian phòng

Lạ lùng thay các cửa ra vào đều đóng chặt lại cả mà bọn Thất quái đã biến đâu mất.

Thấy bọn chúng dùng cơ quan để nhốt mình, Tổ Hoa cả cười nói :

- Cha chả! Dù bọn ngươi có đem mười quả núi vây quanh ta, ta cũng phá mà ra được huống gì một căn buồng khốn nạn thế này.

Nàng chuyển mình một cái tức thì hơi gió trong người bay ào ra làm gian phòng rung rinh chuyển động rầm rầm như sắp vỡ tan.

Tổ Hoa trở tay về phía cửa, dùng thuật Chưởng Tâm Lôi đánh luôn ba lần. Ba tiếng nổ xé trời rầm lên, cánh cửa tan tành để lộ một lỗ lớn và muôn ngàn mũi tên từ lỗ ấy bay vút vào như mưa, nhưng lạ lùng thay tên ấy chưa chạm đến mình Tổ Hoa đã rớt xuống cả.

Thật quý thay viên Ngọc Kiếm Xà Vương, Tổ Hoa Nương có nó trong người thì không một thứ khí giới gì xâm phạm được cả đến những hơi độc cũng không làm sao bay đến gần nàng.

Bây giờ trong phòng lửa cháy lên ngùn ngụt rất ghê gớm, tưởng đâu như lửa sẽ đốt tan nàng, dù nàng có là sắt cũng phải chảy tan ra.

Tổ Hoa Nương cả giận, nàng thét to :

- Bọn Vạn Hoa thật quái quỷ là bọn ác, dám dùng những cơ quan độc ác thế này để sát hại chúng anh hùng thiên hạ. Nếu ta không phá tan Vạn Hoa trang thì không phải là người.

Nói xong nàng phóng Ngọc Kiếm Xà Vương lên đánh sầm một tiếng như tan núi chuyển trời, gian phòng chịu không nổi sức mạnh ghê hồn đó nên vỡ tan tành trên bay rào rào đi.

Chớp mắt Tổ Hoa Nương như một con chim vỗ cánh bay ào lên trên và ra khỏi gian phòng ấy, nhưng lúc ấy một tấm lưới sắt từ trên cao úp chụp xuống nhốt nàng vào giữa.

Tổ Hoa thét to lên một tiếng, nàng phóng ngọc kiếm chém phạt một lần nữa tức thì lưới sắt tan tành và quay qua ngọc kiếm phạt xuống nóc Vạn Hoa trang.

Những tiếng nổ kinh thiên động địa phát lên phút chốc cả mộ tòa trang trại to lớn ghê gớm như vậy mà lửa bốc lên dữ dội như sắp cháy tan cả.

Bọn Linh Quang Tử kinh hồn từ trong mật động chạy ra vận máy phun nước tưới tắt lửa.

Tổ Hoa thấy cách giữ gìn của bọn chúng chu đáo như vậy, nàng thầm khen liền hạ xuống quát to :

- Hỡi bọn Vạn Hoa thật quái. Ta từ xa lại nghe tiếng bọn ngươi là giàu có nên đến xin một ít tiền tiêu. Nào ngờ các ngươi ỷ mình vận cơ quan nhốt ta, nhưng ta nào sợ tòa trang trại cỏn con của các ngươi. Mau mau đem nộp cho ta hai vạn nén vàng thì ta tha cho. Bằng không trang trại của bọn ngươi tan tành như cám.

Tiếng quát nàng vừa dứt thì Xích Linh Tử nhảy vọt ra khoa kiếm chém vút xuống đầu nàng và mắng lớn :

- Nữ tặc, mi há không biết Vạn Hoa trang là lợi hại sao mà đến đây tác quái. Ta quyết đưa mi về chín suối để mi hối ngộ việc làm điên dại.

Thấy thế kiếm của Xích Linh Tử Tổ Hoa Nương khen thầm, nàng vung ngọc kiếm lên gạt mạnh một cái tức thì một tiếng ngân dài như tiếng pha lê vỡ, lưới kiếm báu của hắn gãy tan làm đôi bắn đi một nửa.

Kinh hồn khiếp vía, Xích Linh Tử nhảy lùi lại trở mắt nhìn nàng là hạng người nào mà ghê gớm như vậy.

Linh Quang Tử đã biết tài nghệ của nàng quá ghê gớm, nên hấn toan ngăn bọn đệ lại nhưng Lục Yêu Tử đã quát lên như sấm :

- Yêu nữ chớ cậy tài. Xem kiếm ta lấy đầu mi.

Cả hai cùng phóng kiếm quang lên đánh dữ dội như trời long đất lở.

Hồng Phong Tử và Xích Linh Tử có khi nào chịu kém, cả hai cùng phóng kiếm chém xả xuống đầu nàng khí thế như trời nghiêng đất lở.

Tổ Hoa Nương xem thường, nàng vẩy tay tức thì một vòng bạch quang bay ào lên, muôn vạn ánh hào quang lờ lờ ra làm chói mắt bọn quái tặc, vòng bạch quang nổ lên một tiếng là những luồng kiếm của bọn Xích Linh Tử tan tành như tro bụi.

Cả bọn chúng vừa giận vừa sợ vội đem hết tài siêu việt phóng tâm kiếm lên đối địch.

Những luồng kiếm sau toàn là những kiếm báu của chúng luyện nên hòa với thân chúng nên có phần mãnh liệt vô cùng, có thể cầm cự được với Tổ Hoa Nương trong đôi phút.

Linh Quang Tử thấy sự thế không dừng được hẳn đành phóng kiếm thư cầu cứu hai vị trưởng huynh và rồi cũng phóng kiếm lên để cùng cự địch với Tổ Hoa Nương.

Thật là cả một sự nguy hiểm cho Tổ Hoa nếu nàng là một bậc tầm thường. Ngàn ấy bọn họ lại là một sức mạnh vô biên xô núi núi tan, chúng anh hùng trong thiên hạ cũng khó mà cự địch.

Nhưng Tổ Hoa xem thường, biểu lộ thần thông quay ngọc kiếm cản bật mười luồng kiếm quang của bọn kia lại và muốn xem tài sức bọn họ đến đâu nên nàng cứ kéo dài cuộc đấu.

Nhưng đến hơn nửa giờ sau, nàng nghĩ thầm: “Ta đã đến đây sao sao cũng phải làm cho bọn chúng kinh hồn. Ấu là ta phải phá tan kiếm quang của bọn chúng để thị hùng”.

Nghĩ vậy nàng hét to lên :

- Bọn kia khá giữ lấy mớ tóc trên đầu. Ta quyết cạo đó.

Nói xong nàng chuyển mình một cái tức thì muôn ngàn tiếng nổ ầm ầm phát ra vàng bạch quang lòa sáng lạ thường và trong chớp mắt bao nhiêu luồng phi kiếm của kẻ địch tan như cám.

Đà kiếm của nàng bay ào xuống làm chúng rú lên ngã quay ra, tức thì năm cái đầu của bọn Thất quái đã trọc lóc, tóc và khăn rơi ra ngoài bay lả tả.

Trong khi ấy một luồng lãnh phong bay ào từ trên không xuất hiện ra một người to lớn, dáng dấp uy nghi ông ta quát to :

- Nữ tặc chó thị hùng hiếp lũ em ta. Hãy mở mắt xem lão sư lấy đầu mi.

Dứt lời tay hắn luồng Ngọc Kiếm bay ào ra rồi những tiếng nổ ầm ầm vang lên, một vàng bạch quang chém vút xuống đầu Tổ Hoa như trời xoay đất chuyển.

Vừa thấy kẻ lạ mặt bất ngờ xuất hiện, hiển lộ thần thông, tung kiếm quang ra, lãnh khí tỏa lạnh người chẳng kém gì Ngọc Kiếm của mình bao nhiêu, Tổ Hoa ngạc nhiên lắm lắm :

- Ma Phong Tử. Hắn cũng có Ngọc Kiếm Xà Vương nữa đây. Đúng như lời sư bá ta nói, hắn quả là tay bản lĩnh lịch lãm nghiêng trời, trong tay lại có được Ngọc Kiếm nào phải vừa.

Tuy nghĩ thế, Tổ Hoa vẫn xem thường. Nàng thần nhiên quát to lên :

- Ma Phong Tử. Bọn mi tài lực là bao cả gan dám a tòng theo bọn Khốc Tiểu Quái Sư sát hại các tay hiệp khách anh hùng thiên hạ. Gặp ta phen này cả lũ người chó trông dương oai điệu võ.

Lửa giận tràn hông, Ma Phong Tử gầm lên như sấm :

- A đầu vô lễ. Chúng anh hùng thiên hạ gặp ta còn phải khiếp đảm thay. Mi là kẻ vô danh tiểu tât dám gan buông lời xúc phạm. Mi có tài gì hãy thi thố cho lão sư xem.

Dứt lời hắn trở luồng Ngọc Kiếm bay ào xuống đầu Tổ Hoa Nương nhưng gặp phải một sức mạnh vô hình cản bật lại, Ma Phong Tử vừa sợ vừa giận, hắn gầm lên, thôi thúc kiếm quang, tức thì muôn ngàn tiếng nổ ầm ầm như sấm dậy ngang trời, luồng bạch quang của hắn to rộng ra và bay ào xuống đầu Tổ Hoa, khí thế như núi sa trời đổ.

Lãnh khí bốc ra ào ào như bão táp, làm cây cối xung quanh không chịu nổi sức gió thần tốc bật gốc ngã lẩn.

Tòa Vạn Hoa trang kiên cố là thế mà cũng bị sức gió ghê hồn kia cuốn phăng mất một nửa.

Lũ đệ hắn toàn là những tay siêu việt trên đời mà lúc ấy cũng bị hơi lạnh từ Ngọc Kiếm phát ra làm buốt tận xương rùng mình mọc ốc, bọn chúng phải đem hết các tài nghệ tuyệt kỹ ra vận thần công lên để chịu đựng để xem đại sư huynh mình trở tài quán chúng chọi với kẻ địch.

Trước tình thế ấy, Tổ Hoa chẳng dám khinh thường. Nàng vội đưa tay vẫy luồng Ngọc Kiếm ra cản lại.

Hai sức mạnh gặp nhau long trời lở đất làm mọi người kinh hồn choáng óc.

Ánh sáng từ hai luồng Ngọc Kiếm phát ra rực rỡ hào quang, sáng lòa mấy dặm.

Trên không trung giữa trời khuya lặng vắng lúc ấy, hai luồng Ngọc Kiếm xoắn tít nhau như hai con thuồng luồng rồn khúc, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng nổ kinh hồn sởn vía.

Lãnh phong bay rào rào làm rung chuyển cả một vùng trời đất. Cây cối nhà cửa xung quanh thôn cả đến nóc Vạn Hoa trang lần hồi không chịu nổi sức gió quá mãnh liệt kia, bị cuốn hút và bay tung cả.

Thấy kẻ địch cũng có Ngọc Kiếm như mình lại có phần dữ dội hơn nữa, Ma Phong Tử hơi gờm. Hắn tự nhủ: “Quái! Không biết con bé này ở đâu mà tài nghệ siêu việt đến thế. Ta không đem hết các ngón sở trường hiển lộ thần oai e khốn với nó”.

Nghĩ thế Ma Phong Tử tức thì chuyển mình một cái.

Ghê gớm thay bản lãnh của tên cầm đầu bọn Vạn Hoa thật quái!

Hắn chỉ mới chuyển mình một tí, mà xung quanh hắn cây cỏ đất trời như muốn nghiêng ngả. Luồng bạch quang của hắn cũng càng lúc càng lan rộng ra chẳng biết sao mà lờng. Liên Liếp những tiếng nổ tan trời vỡ đất vang lên khiến cho bá tánh lương dân cả một vùng quanh đây đang ngủ nửa đêm giật mình thức giấc, bàng hoàng kinh sợ thất thần.

Đã thế, hắn còn xòe tay nhắm ngay người Tổ Hoa đánh tới.

Từ tay hắn tia ra năm luồng hắc khí chuyển động dường đất lở trời long. Hắc khí tia ra vụt xuống đất làm thành những lỗ to bằng mấy trượng. Cây cối lại một phen nữa ngã đổ ầm ầm ghê khiếp.

Tổ Hoa thấy thế cả cười bảo :

- Khá lắm. Phép Ngũ Tâm Lôi của ngươi cũng đáng liệt vào hàng cao diệu nhưng hãy cố lên tí nữa. Đồ trẻ ấy làm gì nổi ta.

Tiếp theo câu nói Tổ Hoa Nương liền thổi một hơi.

Từ miệng hoa của nàng, một luồng bạch khí xông ra cực kỳ dữ dội cản bật năm luồng hắc khí dội ngược trở lại không sao chạm đến người nàng.

Cũng từ phút ấy Tổ Hoa thầm nghĩ: “Tài nghệ của hắn so với ta chỉ kém một bảy một mười. Huống chi bên cạnh hắn còn một lũ sư đệ tài tình siêu việt. Nếu ta dấn dãi tránh sao khỏi mãnh hổ nan địch quần hồ. Ấu là ta hiển lộ thần thông cho chúng một phen tươi tỉnh, kết thúc trận đấu này cho rồi”.

Nghĩ vậy Tổ Hoa quát to lên :

- Ma Phong Tử. Ngươi liệu giữ hồn. Ta không dư thì giờ đùa cợt với ngươi nữa.

Tiếng quát vừa dứt, Tổ Hoa liền thổi một hơi vào luồng Ngọc Kiếm của nàng đang vũ lộng trên không, tức thì một tiếng nổ rầm lên.

Ngọc Kiếm của nàng đang quán quít lấy luồng bạch quang của Ma Phong Tử như kẻ nửa cân người tám lạng bỗng chốc quật khởi trở lên muôn phần dữ dội, nó tỏa sáng ra như muôn ngàn ánh nguyệt quang kết lại, chỉ trong nháy mắt vầng bạch quang của nàng đã đè bẹp mất luồng Ngọc Kiếm của Ma Phong Tử.

Tổ Hoa lại nhắm ngay luồng Ngọc Kiếm của Ma Phong Tử phẩy tới liên tiếp hai ba lượt.

Luồng bạch quang của hắn đang ráo riết cầm cự với Ngọc Kiếm của Tổ Hoa, bỗng chốc như bị một sức mạnh vô hình khủng khiếp vụt tới, giật ra ngoài.

Cả kinh Ma Phong Tử vội vận khí Thiên Cương điều khiển vầng bạch quang cố sức chống ngăn. Nhưng thắng thế đã ngã hẳn về phía Tổ Hoa.

Bỗng một tiếng nổ như vỡ đất tan trời, vầng bạch quang của Ma Phong Tử lao đảo mấy vòng rồi nhỏ dần.

Thấy cơ nguy sắp đến cho đại sư huynh mình, bọn Linh Quang Tử không còn hồn vía nào. Chúng toan ra tay giúp sức nhưng sức nhớ lại bao nhiêu phi kiếm, tâm kiếm của bọn hắn đều bị Tổ Hoa phá mất cả, chúng

còn gì nữa để hiển lộ thần oai giúp đồng bọn đang cơn khốn hãm. Thế là cả bọn đành giương mắt cảm hờn nhìn Tổ Hoa đang trở tài tuyệt kỹ đàn áp sư huynh chúng tôi bởi.

May sao lúc ấy từ trên không trung bỗng xuất hiện hai vị lão tăng hình dung cổ quái, một lão đầu bướu to tướng, còn lão nọ miệng rộng tởm hỏa lò, mắt lồi trợn tẹt râu xồm soàm ghê gớm.

Vừa thấy Ma Vương Hỗn Thủy và Ngũ Sơn lão quái bắt thần tới, Linh Quang Tử mừng rỡ kêu lên :

- Liệt vị đạo huynh mau mau giúp sức.

Ngay lúc ấy bỗng một tiếng nổ vang trời dậy đất nổi lên, vầng bạch quang của Ma Phong Tử bị Ngọc Kiếm của Tổ Hoa đè bẹp gần sa xuống.

Không dừng được, Ngũ Sơn lão quái sấn đến hét to :

- Nữ tặc chó thị hùng. Có lão sư đến lấy đầu mi.

Nói xong từ trên mí mắt của lão quái tía ra hai luồng bạch quang như sợi chỉ, nhưng lúc lên không thì nó to rộng ra chẳng biết sao mà lường. Một vầng bạch khí tỏa ra hàng mấy mươi dặm, chuyển động âm âm khác nào thiên long địa chấn.

Trước tình thế ấy, Tổ Hoa vẫn đứng đưng xem thường. Nàng thản nhiên vỗ nhẹ vào trán. Tức thì từ tam tinh nàng bay vụt ra một đạo hồng quang muôn phần dữ dội phụt chốc đã lan rộng ra án sát cả vầng bạch khí của Ngũ Sơn lão quái. Không trung lúc ấy thật muôn ngàn ghê rợn. Luồng hồng quang tỏa ra ánh sáng đỏ rực nóng thiêu người, như một quả núi lửa to tướng lơ lửng giữa thình không.

Bỗng một tiếng nổ âm vang lên như xô trời sập đất, luồng bạch khí của Ngũ Sơn lão quái bẹp dí và chỉ trong phút chốc tắt phụt đi.

Lão quái hồn bất phụ thể, lão không ngờ suốt đời ngang dọc thao túng khắp anh hùng thiên hạ, gầm trời chẳng gặp tay đối thủ bỗng bất ngờ gặp phải một kẻ vô danh, tài nghệ còn hơn cả những bậc thượng đẳng kiếm tiên.

Không dám chậm trễ Ngũ Sơn lão quái vội phóng một đạo kiếm cuối cùng lên.

Quả thật danh bất hư truyền, đạo pháp của lão võ cùng lợi hại.

Đạo kiếm quang màu lục ấy lão ít khi dùng đến, vừa vọt lên không đã lòe sáng cả một vùng, xoắn tít với đạo hồng quang của Tổ Hoa. Hai sức mạnh gặp nhau, gây thành những tiếng nổ vang trời nát đất.

Thấy kẻ địch bên ngoài còn một lão tăng đầu bướu xem ra chẳng phải tầm thường, Tổ Hoa trầm nghĩ: “Ta hơi sức đâu đùa cợt với chúng. Trận đấu đã quá kéo dài. Ấu là ta trở tài thần thông dọa chúng một phen khiếp vía mà lui cho rồi”.

Nghĩ vậy Tổ Hoa thổi một hơi vào đạo hồng quang trên không. Hơi nóng cháy người thêm dữ dội, lửa dấy đỏ trời, luồng hồng quang không ngớt lòe ra như một biển lửa lan tràn muốn át cả đạo lục quang của Ngũ Sơn lão quái.

Ma Vương Hỗn Thủy từ nãy giờ đứng ngoài xem cuộc giao đấu bỗng thất sắc rú khê :

- Trời! Con bé này là ai bản lãnh ghê gớm thế. Ngũ Sơn lão huynh nào phải tay vừa mà còn bị nó khốn hãm thế này. Ta chẳng ra tay còn đợi chừng nào.

Nói xong Ma Vương Hỗn Thủy liền bước tới quát như sấm nổ lưng trời :

- A đầu chó vội thị oai. Lão sư quyết hạ người cho rõ mặt nhân vật Tây Tạng là lợi hại.

Chưa dứt lời lão thổ phỉ ra hai đạo thanh quang bay lòe hào quang sáng rực cả một góc trời, âm âm chuyển động như đất run trời sụp.

Chẳng dám khinh thường, Tổ Hoa toan điều khiển đạo hồng quang chống lại nhưng nàng chợt nhớ lúc ở Phù Dung tiên đảo đức Thái Hư sư nữ có truyền cho nàng thuật kiếm phong. Nàng nghĩ đây là một dịp may để nàng đem ra áp dụng, thử xem nghệ thuật công phu của nàng đã đến đâu. Chứ thật ra Ngọc Kiếm Xà Vương và luồng hồng quang kia đã thừa sức đối phó với lão tăng đầu bướu và lão tăng râu xồm kia.

Nghĩ thế Tố Hoa liền phẩy tay áo rộng đưa luồng kiếm phong vụt lên không chống lại.

Luồng gió vô hình từ tay áo nàng phát ra ào ào nổi dậy làm nghiêng ngửa cả một vùng trời đất.

Vừa thấy trận gió vô hình khủng khiếp phát lên Linh Quang Tử, tên thứ ba trong hàng Vạn Hoa thất quái rụng rời kinh hãi rú lên :

- Trời! Con a đầu này xử dụng nổi kiếm phong. Không khéo bọn ta nguy mất.

Đến đây chắc hẳn bạn đọc nóng lòng muốn biết kiếm phong là gì?

Nó là một trận gió vô hình vô ảnh muôn phần độc dữ, hơn cả kiếm quang kiếm khí một bậc. Kẻ xử dụng được nó phải là tay thượng đẳng kiếm tiên đạo hạnh siêu thâm, bản lãnh tối cao vô thượng nhất trần đời.

Luồng kiếm phong vô hình ấy phát lên chuyển động rền trời hơn bão táp, trúng nhằm người dù xương đồng thịt sắt cũng tiêu tan như cám bột, va nhằm rừng núi loáng mắt cũng tan tành như tro bụi.

Thật là một lợi khí hung hăng, mãnh liệt nhất thế gian.

Kiếm phong vừa gặp hai luồng thanh quang của Ma Vương Hồn Thủy bỗng vang lên những tiếng nổ kinh hoàng. Chỉ trong một chớp mắt hai đạo thanh quang bị thổi tung lên cao, Ma Vương Hồn Thủy đứng tấn vững vàng mà lúc ấy cũng gần nghiêng ngửa. Lão sợ toát mồ hôi vội vận khí Thiên Cương thôi thúc hai luồng thanh quang gắng sức cầm cự lại.

Hai đạo thanh quang ấy luyện thành do nội tâm của lão khác nào tâm kiếm, lại nữa tên Ma Vương Hồn Thủy là bậc siêu việt trên đời bản lãnh đã đến hàng tột thế, tâm kiếm của người có bao giờ bị hại được.

Tuy vậy sự hơn kém đã rõ rệt, Ma Vương Hồn Thủy chẳng làm sao đàn áp nổi đám trò yêu của đức Thái Hư sư nữ và Ngũ Sơn lão quái cùng Ma Vương Hồn Thủy đã hiển lộng hết cả thần thông, đánh trời chết mà chỉ cầm cự được với nàng thôi.

Đến đây ta mới thấy tài nghệ của Tố Hoa quả thật xứng đáng là kẻ cầm đầu các môn phái võ Trung Quốc sau này.

Kiếm quang kiếm phong không ngớt chạm nhau phát ra nhiều tiếng nổ kinh hồn. Sức phi của kiếm quang và kiếm phong gây thành một trận cuồng phong quá ư mãnh liệt, mãnh liệt đến đổi cây cối bên đường còn sót lại bao nhiêu đều bị cuốn lôi bay phăng tất cả.

Nhiều cây cổ thụ cành lá rườm rà cũng bật gốc bay vọt lưng trời, lơ lửng giữa tầng không như những chiếc lọng khổng lồ xê dịch.

Bá tánh quanh thôn Vạn Hoa và các thôn lân cận phải một phen kinh tâm tán đởm vì những tiếng nổ như địa chấn thiên long, giờ lại một lượt nữa hồn phi phách lạc cửu tiêu bởi cơn bão táp bất ngờ xô đến làm rung rinh sập cửa tan nhà.

Cuộc chiến đấu kỳ phùng địch thủ diễn ra càng lúc càng gay go kinh hồn, dữ dội tưởng chừng thế gian ngàn đời chẳng có một lần nào như thế

Ma Vương Hồn Thủy, Ngũ Sơn lão quái lúc ấy đem gần tận lực bình sanh giao đấu mà chẳng làm gì được Tố Hoa. Cả hai tức giận lộn ruột. Tức thì kẻ dùng Ngũ Tâm Lôi, người đưa tiêu quang vút thẳng vào mình Tố Hoa khí thế muôn phần dữ dội.

Tố Hoa vẫn đứng vững xem thường. Nàng chỉ sẽ cự mình một cái bao nhiêu tiêu quang đều bay giạt trở lại.

Cái vẩy tay của nàng cũng gớm ghê chẳng kém. Lãnh phong bay ào ra cản bắt Ngũ Tâm Lôi vụt trở lại

Đến đây Tố Hoa không muốn kéo dài thêm cuộc chạm trán đã quá lâu. Nàng chẳng muốn bá tánh lương dân kinh sợ quá nhiều, quyết hiển lộng tuyệt kỹ thần thông hãm khốn bọn chúng một phen rồi đi nơi khác cho xong.

Nghĩ vậy Tố Hoa liền chuyển mình luôn hai lượt.

Ghe góm thay cho đạo pháp của nàng. Hai cái chuyển mình kỳ diệu ấy như những sức mạnh vô hình vụt lên không xô giạt Ngọc Kiếm của Ma Phong Tử lão đảo mấy vòng.

Luồng hồng quang như tăng thêm sức hung hãn tỏa hơi nóng ran người, đè bẹp đạo lục quang của Ngũ Sơn lão quái khiến lão ta sợ thất thần gần rụng rời tứ chi

Kiểm phong cũng tăng thêm tốc độ đàn áp hai đạo thanh quang của Ma Vương Hỗn Thủy không phương vùng vẫy nổi.

Bỗng ba tiếng nổ kinh hồn vang lên, kiếm quang của bọn Ngũ Sơn lão quái gần bẹp dí. Cả kinh ba người lạnh toát mồ hôi toan vận khí Đan Điền, thúc kiếm quang quật khởi cự lại, bỗng từ đâu trên không trung xuất hiện một con chim khổng lồ, quạt cánh gió lộng ào ào.

Tòa Vạn Hoa trang kiên cố là thế mà lúc ấy bị sức quạt cánh của đại bàng cũng rung rinh gần sập. Lũ sư đệ của Ma Phong Tử trừ Linh Quang Tử, lúc ấy xuống tấn vững vàng mà cũng bị thối lui hơn mấy bước. Bọn chúng đã hoảng càng hoảng thêm.

Vừa thấy Đại Bàng Điều xuất hiện, Tổ Hoa như nhớ lại sứ mạng thiêng thiêng cao cả của mình, nàng liền thu kiếm phong lại và sẽ vẫy tay rút Ngọc Kiếm về. Nàng chỉ sẽ mình đã nghiễm nhiên ngồi oai nghi trên lưng Đại Bàng Điều.

Đại Bàng quát lên một tiếng to khác nào sấm nổ lưng trời. Nó vỗ cánh một cái đã vút ngoài trăm dặm mù khơi. Chớp mắt hình ảnh đứa trò yêu của đức Thái Hư sư nữ, người mang một bản lãnh tối cao vô thượng khuất mất trên ngàn mây hạc.

Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy, Ma Phong Tử vội thu kiếm quang về. Cả ba như kẻ vừa qua cơn ác mộng, bàng hoàng khựng khiếp chẳng cùng. Cả bọn biết ngày nay mình đã gặp tay đối đầu lợi hại, bản lãnh cao diệu, từ đây khó lòng dọc ngang thao túng, xem trời bằng vung như ngày nào nữa.

11. Chương 11: Hồ Nguyệt Đình Ác Tặc Lộng Hành

Nhắc lại Thanh Y hiệp sĩ từ lúc về Thiểm Tây trừ thổ hào Vạn Ác phải một cơn khiếp vía kinh hồn trước Thâu Phong Tử, chàng lại sẵn bước giang hồ đem chút tài nghệ bấy lâu học tập nơi Huyền Phong sơn giúp đời.

Biết mình bản lãnh còn non kém Thanh Y luôn luôn khôn khéo dè dặt. Chàng thường xem tập Bí Thư Tiên Kiếm để tìm tòi những tinh túy của nó hầu luyện tập kiếm quang cho thuần thực và để hiểu các thứ kiếm.

Ngày nọ Thanh Y hiệp sĩ dừng bước nơi hồ Nguyệt Đình.

Hồ Nguyệt Đình! Một nơi thắng cảnh danh lam, thủy tú sơn kỳ khắp nước Trung Hoa không nơi nào sánh kịp.

Là khách nhàn du, ưa non nước hữu tình, mấy ai là chẳng biết hồ Nguyệt Đình.

Đêm nay một đêm rằm Trung Thu, trên không chị Hằng lơ lửng, buông xuống dương trần một màu trong sáng dịu dàng huyền ảo làm sao! Cảnh đẹp của hồ Nguyệt Đình tắm ánh trắng ngà lung linh càng thêm đẹp. Nước hồ Nguyệt Đình lững lờ chảy, lấp lánh ánh trắng gợn lăn tăn như muôn ngàn làn sóng bạc con con nhô lên vô cùng nên thơ.

Trai thanh gái lịch dập dìu đua chen thưởng thức bao lạc thú nơi hồ Nguyệt Đình.

Nọ kia những con thuyền xuôi giòng buông lái êm đềm trôi vang đưa giọng hát thánh thót như suối Ngọc Tuyền của những nàng ca nữ theo khách vương tôn thả thuyền du nguyệt. Sát bên hồ Bằng Lai quán, một lầu cao sang nhất của tỉnh Hồ Nam đêm nay tấp nập khách ra vào, náo nhiệt vô cùng.

Trước cảnh hữu tình nên thơ, Thanh Y hiệp sĩ đành rũ áo phong sương tạm nghỉ nơi Bồng Lai quán, thưởng thức vài thú êm đềm của tao nhân mặc khách luôn tiện dò la tính hình dân chúng, quan viên lớn nhỏ địa phương luôn cả bọn thổ hào ác bá đạo tặc.

Vào quán, chàng ngang nhiên ngồi như dạ quen đi lại từ trước. Chàng gọi tửu bảo đem lại một hồ rượu Cúc Đạo thượng hảo hạng và các món ăn toàn sơn hào hải vị đắt giá.

Rượu đang nồng, đồ nhắm chưa vơi Thanh Y còn đang tửu hứng bỗng bên ngoài có tiếng huyền não. Tiếng ai kêu gào khóc thảm thiết vọng sang mỗi lúc gần và rõ rệt. Động tính tò mò, Thanh Y vẫy tay gọi tửu bảo đến hỏi :

- Chuyện gì ở bên ngoài thế kia?

Nghe Thanh Y hỏi, tửu bảo lồm lét nhìn ra ngoài tỏ dấu sợ sệt đoạn bảo nhỏ bên tai vừa đủ chàng nghe :

- Khách quan ở xa mới đến chẳng nên tìm biết làm chi chuyện người, không ích gì cho mình có khi còn chuốc họa vào thân nữa là khác.

Thanh Y lúc ấy rượu đã hừng nên không còn nhả nhận dịu dàng như bình nhật. Chàng quắc mắt nhìn tửu bảo nói lớn :

- Tửu bảo. Ta muốn biết người cứ nói cho ta nghe.

Biết ông khách trước mặt mình lúc này đã bị thần Lưu Linh nhập, cường lời e khó tránh lời thôi, tửu bảo liền dịu dàng thưa :

- Khách quan muốn biết tôi chẳng dám không vâng song nghe qua chuyện xin ngài chớ để vào tai.

Nguyên vừa rồi có một lão bà từ vùng quê đưa con gái lên đây thăm cô mẫu nhân thể thưởng Trung Thu nơi hồ Nguyệt Đình. Thiếu nữ tuy con hàng dân giả nhưng dung nhan mặn mà xinh đẹp. Vì chút nhan sắc ư nhìn ấy, nàng chẳng thoát khỏi cặp mắt xanh của Trịnh Thiên Hổ, bộ hạ đắc lực của quan Tổng đốc Dương Xích.

Trịnh tướng quân thoát đầu đưa người đến dùng lời ngon ngọt dụ dỗ mẹ con lão bà ưng thuận đồ nàng về làm hầu thiếp cho Dương tổng đốc. Lão bà khăng khăng cự tuyệt nên bị Trịnh tướng quân làm ngang cho thủ hộ bắt thiếu nữ. Người còn đang tay ra lệnh cho tả hữu đánh lão bà gần trí mạng. Tiếng gào khóc mà khách quan vừa nghe lọt vào tai ấy là tiếng kêu than kể lể của người vô cô lâm nạn vừa rồi.

Vừa nghe tửu bảo nói hết câu Thanh Y bừng bực nổi giận máu nghĩa hiệp sôi lên, chàng vỗ bàn nói lớn :

- Quân thất phu vô lễ, bỗng không dám bắt người vô sự.

Dứt lời chàng chạy vụt ra ngoài xô vệt mọi người tiến về phía cửa vang lên tiếng khóc. Gặp lão bà, Thanh Y thốt lời phủ dụ. Đoạn chàng theo tay chỉ của người dùng thuật phi hành chạy như bay đuổi theo bọn Trịnh Thiên Hổ.

Chớp mắt Thanh Y đã đuổi kịp lũ hung đồ kia. Chàng lẹ làng nhảy sấn đến quát vang như sấm :

- Quân khốn kia, biết điều mau giao trả lại thiếu nữ cho ta, bằng không bọn này chớ trách.

Trịnh Thiên Hổ tính như lửa đốt, hấn quát to lên như sấm :

- Tên chó chết kia, mi há không biết Trịnh lão tổ mi đây sao?

Nói xong hấn nhảy đến đâm thẳng vào ngực Thanh Y một quả thối sơn, nhưng Thanh Y xem thường chàng nghiêng mình né tránh và ngọn đá Long Xà Tiên Động của chàng chiếu vào giữa ngực hấn làm hấn văng ra xa, mồm hộc máu tươi ra lênh láng.

Thanh Y toan đánh bọn bộ hạ của Trịnh Thiên Hổ để cướp thiếu nữ lại thì một người to lớn từ xa chạy bay tới, từ tay hấn một luồng hồng quang rực rỡ bay ào xuống đầu chàng như trời long đất lở.

Thánh Y cả sợ rú lên :

- Trời! Cổ Đầu Tăng. Ta nguy mất.

Chàng đánh liều rút thanh Thủy Thụ tận lực gạt mạnh một nhát...

Một tiếng choang vang lên như chuông đồng ngân làm bưng tai nhức óc mọi người. Thanh Thủy Thụ của Thanh Y lờ lử đỏ còn chàng thối lui hơn mấy bước, hổ khẩu tay gần toát, toàn thân rung động.

Thất kinh, Thanh Y chẳng còn hồn vía nào. Chàng liều mạng giữ chặt tay quyết phóng thanh Thủy Thụ lên không hóa thành một đạo bạch quang cự lại.

Nhưng hiệp sĩ Thanh Y phải đâu là tay đối thủ của tên Cổ Đầu Tăng bản lãnh cực lợi hại kia. Tài hấn gầm trời hiềm thấy, xô núi núi ngã, đẩy trời trời nghiêng. Thanh Y gặp hấn có khác gì trứng chọi đá, chầu chóng với xe. Ngay đến Công Tôn đại sư gặp hấn còn phải khiếp đảm thay..

Thanh Y hiểu thế nên chàng dùng hết tuyệt kỹ công phu tự luyện bấy lâu, vận khí Thiên Cương thôi thúc vàng bạch quang chống ngăn với đạo kiếm quang kia.

Nhưng sức người dù sao cũng có hạn, chim én con sao địch nổi Vạn Lý Thần Ưng to lớn. Thế là trong chớp mắt luồng bạch quang gần bị át mất trước vàng hồng quang to rộng và hung hãn kia.

Luồng hồng quang càng lúc càng lan xa như một quả núi đỏ rực. Bỗng một tiếng nổ vang trời động đất nổi lên, luồng bạch quang bị đánh giạt ra ngoài nhỏ còn bằng sợi chỉ chực sa xuống, vàng hồng quang được thể vũ lộng như con giao long ngoài bể cả vờn sóng to lớn ra như một quả núi lửa úp chụp xuống đầu Thanh Y, khí thế thật muôn phần dữ dội.

Thanh Y hiệp sĩ hồn bất phụ thể, đành nhắm mắt chờ chết.

May sao, giữa lúc muôn lần khốn cùng nguy ngập ấy bỗng từ đâu xuất hiện một đạo thanh quang vô cùng dữ dội cản bắt luồng hồng quang dội ngược trở lại. Vừa lúc ấy hiện ra một người tuổi độ trung niên, mũi cao mắt sáng, tướng mạo đường đường oai phong lẫm lẫm.

Thoạt trông thấy kẻ ấy, Thanh Y mừng rú lên :

- Sư bá giảng lâm cứu mạng tiểu đệ.

Riêng Cổ Đầu Tăng, hấn tưởng đâu đã kết quả được tính mệnh chàng hiệp sĩ Thanh Y bất ngờ có người tung kiếm quang ngăn đánh, hấn tức giận tràn hông lồng lên như hổ vồ trật mồi. Đến lúc định thần nhìn kỹ lại kẻ ấy, Cổ Đầu Tăng bất giác giật mình kinh sợ rú khẽ :

- Vạn Thánh Vân. Ta khốn với nó.

Vừa lo vừa giận, Cổ-Đầu Tăng đâm liều quát to lên :

- Thất phu Vạn Thánh Vân. Mi từ đâu đến đây chịu chết. Ta nguyện cùng ngươi một phen còn mất.

Dứt lời hấn thúc kiếm quang đánh thật dữ.

Vạn Thánh Vân vẫn xem thường, người vội điều khiển đạo thanh quang chống trả kịch liệt.

Trên không trung lúc ấy, giữa trời trăng trong sáng hai đạo thanh quang như hai con thuồng luồng quẫy khúc lồng lộn xoắn tít lấy nhau gây nên những tiếng nổ kinh hồn sởn vía.

Biết mình bàn lãnh kém hơn Vạn Thánh Vân một chín một mười, Cổ Đầu Tăng dùng hết tuyệt đỉnh công phu, giữ vững quyết vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc luồng hồng quang quật khởi mãnh liệt.

Quả không hổ là một tên ma tăng tài tình xuất chúng, luồng hồng quang của Cổ Đầu Tăng to rộng thêm ra khác nào một vầng lửa đỏ lan tràn.

Nhưng Vạn Thánh Vân nào phải tay vừa, tài nghệ người còn trên Cổ Đầu Tăng một bậc bao giờ chịu kém. Ông cũng thúc luồng thanh quang đánh trả dữ dội. Hai sức mạnh gặp nhau không ngớt bật lên những tiếng nổ run trời sập đất.

Bỗng một tiếng nổ ầm vang lên vô cùng khiếp đảm. Vàng hồng quang như thuyền mất hướng trôi dạt giữa bể khơi, giạt ra ngoài lảo đảo mấy vòng rồi nhỏ dần.

Cổ Đầu Tăng hồn phi phách tán, vận thêm khí Thiên Cương kèm chặt kiếm quang liều chết cầm cự.

Trước tình thế ấy, Vạn Thánh Vân cả cười bảo :

- Cổ Đầu Tăng. Tài nghệ mi còn non nớt lắm. Muốn sống hãy mau quỳ lạy xin ta dung mạng. Ta lấy đức hiếu sinh tha cho mi được toàn thân.

Cổ Đầu Tăng giận sùi bọt mép. Hấn gầm vang như sấm :

- Cầu tặc Vạn Thanh Vân. Mi tài cán là bao mà dám dương dương tự đắc.

Dứt lời Cổ Đầu Tăng thúc kiếm quang đánh ráo riết. Nhân lúc bất thần hấn vẩy luôn tay trái phóng mấy luồng tiêu quang nhắm đúng cổ họng Vạn Thánh Vân bay vèo tới.

Vạn Thánh Vân diễm tính thối một hơi tức thì ba luồng tiêu quang bay vù trở lại ngay mình Cổ Đầu Tăng khí thế muôn phần nguy hiểm. Hoảng kinh, Cổ Đầu Tăng vội nhảy sang bên né tránh.

Thấy Cổ Đầu Tăng đâm liều, Vạn Thánh Vân cả giận quát :

- Cổ Đầu Tăng. Mi có chạy lên trời cũng không thoát.

Dứt lời, Vạn Thánh Vân vẩy tay dùng phép phản phong nhuyển khí nhắm đúng người Cổ Đầu Tăng đánh dữ dội. Lanh phong từ tay người bay ra ào ào như bão dậy làm cây cối xung quanh đường ngã đổ ầm ầm ghê rợn.

Cổ Đầu Tăng thất kinh, hấn cũng lật đật dùng phép phản phong nhuyển khí đánh trả lại, cản bật luồng gió quá dữ kia. Hai sức gió gặp nhau quay lông lốc tung bụi cát bay mù mịt, xoáy đất lở sâu thành trũng to. Cây cối lại một phen nữa trụi lá, bay ào như mưa tuôn thác đổ.

Vạn Thánh Vân tính như lửa đốt, ông thấy đánh lâu mà chẳng kết quả gì vội hét lên một tiếng khác nào sấm dậy ngang trời, vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc luồng thanh quang đánh thật dữ.

Tiếng hét quá dữ kia làm Cổ Đầu Tăng giựt mình chậm điều khiến vàng hồng quang một giây đã bị đạo thanh quang kia đánh bật lên cao. Cổ Đầu Tăng gần mất đi một nửa tinh thần chiến đấu, đạo hồng quang của hấn nhỏ dần.

Cổ Đầu Tăng chẳng còn hồn vía, hấn toan tháo kiếm quang trốn chạy. Nhưng Vạn Thánh Vân quái ác, ông như đoán được thâm ý hấn nên thúc kiếm quang vây chặt, đánh chẳng hở một giây, khiến hấn không sao trốn kịp.

Bỗng một tiếng nổ xé trời nổi lên, luồng thanh quang như một vầng mây xanh to lớn ánh mắt luồng hồng quang của Cổ Đầu Tăng. Rồi liền tiếp hai ba tiếng nổ kinh hồn lại vang lên, đạo hồng quang gần sa xuống.

Cổ Đầu Tăng tái mặt mồ hôi trán, hấn sợ thất thần chỉ còn nhắm mắt chờ phút nguy vong đến.

Bất ngờ từ phía Đông nam vụt đến một luồng hoàng quang cản bật vầng thanh quang đang hùng hổ sa xuống đầu Cổ Đầu Tăng.

Liền đó từ trên không trung xuất hiện một tên sư mặt mày hung ác.

Nhất thấy tên sư hổ mang ấy, Cổ Đầu Tăng reo lên :

- Thần Phong Tử. Sư huynh mau hiển lộ uy hạ Vạn Thánh Vân rửa hờn cho đệ.

Dứt lời Cổ Đầu Tăng điều khiển luồng hồng quang quật khởi trở lại. Thần Phong Tử cũng thúc đạo hoàng quang đánh thật dữ.

Không ngờ Thần Phong Tử từ đâu đến can thiệp giúp Cổ Đầu Tăng đàn áp lại mình, Vạn Thánh Vân lo sợ nghĩ thầm: “Thần Phong Tử tài nghệ có phần hơn ta lại thêm Cổ Đầu Tăng bên cạnh đang cơn giận, không khéo ta nguy mất”.

Tuy nghĩ thế Vạn Thánh Vân vẫn còn tin tưởng ở tài phi đẳng kiếm độn của mình, dù gì người cũng còn có thể trở hết tuyệt điểm công phu trốn chạy được.

Nghĩ vậy Vạn Thánh Vân vững tinh thần, ông vội thúc đạo thanh quang đánh ráo riết. Ông lại phóng thêm hai đạo kiếm quang nữa cự địch.

Trên không trung lúc ấy thật muôn phần dữ dội. Năm đạo kiếm quang luôn luôn quần quít lẫn nhau như năm vàng mây ngũ sắc lơ lửng giữa trời, va chạm nhau chẳng ngớt gây thành những tiếng nổ tan trời nát núi.

Vạn Thánh Vân quả thật xứng đáng là đồ đệ của Linh Chân sư tổ. Trước Cổ Đầu Tăng, Thần Phong Tử là hai tay quái tặc tài nghệ siêu việt trên đời ông vẫn chống ngăn chẳng chút kém.

Thần Phong Tử thấy Vạn Thánh Vân không hề nao núng cả giận, vẩy tay phóng luôn hai luồng lực quang lên không tiếp vàng hoàng quang đánh kịch liệt.

Hai luồng lực quang của hắn thật lợi hại. Vừa vụt lên như hai chiếc cầu vồng, loáng mắt đã lan ra hàng mấy dặm, chỉ trong chớp mắt ánh mắt luồng thanh quang, bạch quang của Vạn Thánh Vân.

Vạn Thánh Vân cả kinh vội đem hết tâm lực bình sanh điều khiển ba đạo kiếm quang của mình chống trả ráo riết. Còn Thanh Y thấy mời không xong liệu có đứng lại cũng không giúp gì được, chàng quảng mình nhảy đi dùng thuật phi hành chạy như bay biến.

Bỗng một tiếng nổ long trời lở đất nổi lên, luồng thanh quang của Vạn Thánh Vân tức thì sa xuống tắt phụt.

Vạn Thánh Vân kinh hồn sợ hãi, ông không còn lòng dạ nào chiến đấu nữa, vội điều khiển hai đạo kiếm quang kia đánh thật dữ về phía Cổ Đầu Tăng làm hắn hoảng vía xoay đạo hồng quang về cản lại.

Thừa lúc ấy Vạn Thánh Vân thu nhanh hai đạo kiếm quang về rồi dùng kiếm độn chạy như bay vào khoảng mây mờ.

Thần Phong Tử cả giận, hắn quát lên như sấm dậy lưng trời :

- Cầu tặc Vạn Thánh Vân, chạy đâu thoát tay ta.

Dứt lời hắn dùng tài tuyệt kỹ phi đằng đuổi theo như bay như biến. Cổ Đầu Tăng cũng dùng kiếm độn chạy theo Thần Phong Tử như gió cuốn.

Cả hai dùng hết tuyệt điểm phi đằng đuổi theo như gió, nhưng bóng người hiệp khách đã biến mất trong ngàn mây...

* * * * *

Hai hôm sau.

Lại cũng một đêm trong tuần Trung Thu tuyệt vời. Ánh trăng tỏa xuống trần gian một màu trong trắng dịu dàng như một tấm lụa mỏng bao trùm cả không gian, vũ trụ.

Cảnh vật hồ Nguyệt Đình càng về đêm trông càng thú vị nên thơ.

Dương Xích vốn là một tên tham quan vô độ, nhưng tính ham vui chẳng cùng. Tiết Trung Thu nhằm ngày sanh nhật của hắn nên hắn cho tổ chức vui chơi hỉ hạ linh đình. Đêm nay mới chánh nhằm ngày hắn ra đời từ hơn bốn mươi năm về trước.

Lễ sanh nhật của một vị Tổng đốc trấn nhậm xa hoàng triều, riêng chiếm một cõi phải đâu là chuyện thường. Nó to lớn biết dường nào, nghi lễ rình rang thua gì đại lễ của nhà vua hay đáng công hầu vương tước.

Bá tánh lương dân từ một hôm trước đã được lệnh trang hoàng nhà cửa, treo hoa kết tụi trước ngõ.

Đêm vừa đến là cuộc hoa đăng bắt đầu.

Khắp tỉnh thành Hồ Nam dân chúng đều dự cuộc dựng cột đèn to lớn ấy. Từ các nẻo đường dẫn đến trước dinh Tổng đốc Dương Xích kẻ qua người lại dập diu, chen lấn nhau đi đông hơn kiến cỏ.

Dân chúng xếp nhau đi từng hàng dài cả mấy trên tay mỗi người đều có một cây đèn lồng màu sắc sỡ, xa trông như một con rồng đen to lớn thật dài, mà những chiếc đèn xanh đỏ đủ màu lẫn lộn như những con mắt khổng lồ giương lên nhìn thiên hạ vui chơi.

Dứt cuộc hoa đăng đến đưa thuyền trước nhà thủy tạ của Dương tổng đốc cất trên mặt hồ Nguyệt Đình.

Cuộc đua thuyền quanh hồ Nguyệt Đình lúc bây giờ là thú vui độc nhất của nam thanh nữ tú tỉnh Hồ Nam.

Thuyền đua kết hoa, treo đèn ngũ sắc lộng lẫy ư nhìn. Mỗi thuyền chỉ chứa bốn người, hai trai hai gái. Trai nếu chẳng đẹp bằng Phan An, Tống Ngọc tái sinh cũng tuần tú hình dung, mi thanh mục tú khác thường. Gái thì dung nhan kiều diễm nguyệt thẹn hoa nhường, cá dầm nhan sa. Gái trai tuổi xanh đang độ tình xuân phơi phới, chưa có gia đình chồng vợ mới dự cuộc đua ấy được.

Cuộc đua khởi ngay trước nhà thủy tạ của Dương tổng đốc, lượn quanh hồ Nguyệt Đình hai vòng rồi trở lại đây định hơn thua. Chính Dương Xích bản thân ra đứng làm giám khảo cuộc đua kỳ thú này. Thuyền nào về nhất được chính tay Dương Xích ban cho bốn chung Quỳnh Tương tửu, bốn chục lượng vàng ròng, hai trăm cây gấm nhiễu, về nhì ba cũng vậy nhưng chẳng may mắn hơn kẻ chiếm giải nhất được Dương Xích ân tứ cuộc hôn nhân giữa hai gặp tài tử giai nhân tao ngộ bất ngờ.

Năm nay khác hơn mọi năm, cuộc đua thuyền nơi hồ Nguyệt Đình được Dương tổng đốc dời lại đúng nửa đêm mới khởi cuộc đua tranh.

Giờ này dân chúng lũ lượt kéo đến vây quanh hồ chật như nêm. Họ không ngớt thì thảo bàn tán chẳng biết ai là kẻ may mắn được tác thành giai ngẫu bất ngờ và đem danh dự về cho địa phương mình.

Trên không lúc ấy bạch thổ long lanh chiếu xuống hồ Nguyệt Đình một màu tươi sáng dịu. Giòng nước hồ Nguyệt Đình qua cơn gió thoảng gợn lăn tăn rập rờn như muôn ngàn loài rắn bạc giỡn đùa trên sóng nước.

Bỗng ba hồi kiểng đổ vang rền, chấm dứt sự đợi chờ náo nức của mọi người. Thiên hạ đang ồn ào huyền náo bỗng im bật. Vài kẻ thì thảo: “Ngài Tổng đốc sắp đến nơi. Cuộc đua gần khai diễn rồi đây”.

Thật vậy. Sau hồi kiểng đổ, hai người đàn ông đi đầu đáng kể sĩ tốt nạt lui bá tánh tránh đường cho Tổng đốc đến. Rồi liền đó một chiếc kiệu to lớn hơn mười người khiêng từ từ tiến đến.

Kiệu vừa hạ, một viên quan khê bước đến cuốn rèm. Từ bên trong bước ra một người tướng mạo cực kỳ hung ác, mũi lân to tướng, mắt ốc nhồi mày sếch ngược. Đó là Dương Xích Tổng đốc tỉnh Hồ Nam, em ruột của Dương Bưu ác bá nơi Hoàng Hoa thôn.

Dương Xích vừa ngự nơi nhà thủy tạ thì muôn ngàn tiếng hoan hô cổ vũ nổi vang dậy. Vừa an vị xong một lúc để nghe tuyên đọc danh sách nam nữ dự cuộc đua thuyền xong, Dương Xích hạ lệnh cho cuộc đua mở đầu.

Tức thì ba tiếng pháo nổ vang. Hàng trăm thuyền hoa chờ chực sẵn từ nào, vừa nghe pháo nổ dứt đã xông ra ồ ạt, bao nhiêu mái chèo đều nhất loạt thi nhau bỏ đều xuống nước, nước tung trắng xóa lấp lánh ánh trắng như muôn ngàn miếng bạc nhỏ trải đều trên một khúc hồ.

Cũng từ phút ấy dưới các thuyền đua, nhạc trỗi lên vang lừng, có lúc hùng hồn như thúc như giục lòng người thêm hăng hái, có lúc du dương mơ màng huyền ảo như tiếng sáo Thiên Thai hay cung đàn chốn Nguyệt điện. Hòa theo tiếng nhạc, giọng hát của các giai nhân trên thuyền hoa đua vang lên thâm trầm huyền diệu, có lúc cao như gió vút thông ngàn, có lúc trầm buồn như liễu rũ.

Thú đua tao nhã kỳ thú ấy đến đây phải đâu là hết. Từ các thuyền hoa, thỉnh thoảng trai thanh gái lịch còn thả nhẹ xuống hồ vài chiếc thuyền con con, làm bằng gỗ nhẹ thật khéo. Trên các con thuyền bé tí ti ấy, pháo hoa đủ màu tia vọt lên trời những luồng sáng ngũ sắc trông càng đẹp mắt.

Chỉ trong một thoáng khắp hồ Nguyệt Đình, từ mặt nước pháo thăng thiên đủ màu bay vọt lên không lòa sáng cả một vùng, nhác trông như muôn ngàn tia hào quang ngũ sắc bay tua tủa khắp trời.

Cuộc vui chơi như thế tưởng đâu trên đời có một không hai vậy.

Chứng kiến cuộc đua này có cả Thanh Y hiệp sĩ đại đồ đệ của Công Tôn đại sư, con người chết hụt vì tay Cổ Đầu Tăng, Thần Phong Tử vừa rồi.

Lúc Vạn Thánh Vân gần thất thế, nhắm mắt không yên, chàng hiệp sĩ áo xanh liền lẹ chân trốn chạy. Thoát nạn chàng toan rời khỏi hồ Nguyệt Đình nhưng sức nhớ lại mình chưa cứu được mẹ con lão bà bị nạn kia chàng liền quày quả trở lại thành Hồ Nam. Cẩn thận Thanh Y tìm một quán trọ hẻo lánh tạm trú để thực hành ý định của mình.

Hai hôm liền trôi qua, Thanh Y biết thiếu nữ hiện ở trong dinh Tổng đốc Hồ Nam Dương Xích, nhưng chàng không làm sao vào cứu được. Chàng đã liều mạng đột nhập vào đây, nhưng chẳng đến được tận nội dinh, nơi tử địa mà Dương Xích ngầm đặt nhiều cơ quan máy móc vô cùng nguy hiểm.

Thế rồi đêm nay, một đêm trăng sáng đậm tình thơ, Thanh Y hiệp sĩ được tin Dương Xích có mặt nơi hồ Nguyệt Đình, chủ tọa cuộc đua độc nhất vô nhị ở tỉnh Hồ Nam. Chàng liền tất tả đến nơi hy vọng sẽ gặp thiếu nữ, vì nàng mới được Dương Xích tuyển vào chắc sao hẳn cũng sủng ái dắt nàng đi theo cạnh hẳn. Và nhân đó chàng sẽ ra tay cướp đoạt nàng giao trả cho bà lão khốn khổ kia.

Thanh Y thất vọng vì thiếu nữ kia không theo hầu tên ác quan cầm đầu tỉnh Hồ nam. Chán nản chàng liền đổi cuộc hành hiệp ra cuộc dự xem dạ hội. Và chàng trà trộn vào đám đông đến sát hồ Nguyệt Đình xem cuộc đua hiểm thấy diễn hành trên mặt nước hồ nên thơ.

Giữa lúc mọi người đang mải miết xem chơi, bỗng dậy lên những tiếng khóc la vang vầy, tiếng la kêu :

- Bắt lấy nó! Bắt lấy nó. Quân bắt lương đại ác.

Những tiếng sau cùng mỗi lúc một dữ dội thêm, như đập mạnh vào tai chàng khiến Thanh Y dù có muốn làm ngơ cũng không sao được. Chàng liền xô vệt mọi người tiến thẳng về phía phát ra tiếng khóc kêu kia.

Qua một hồi khó nhọc lẩn chen đổ mồ hôi hột dầm mình, Thanh Y đến tận nơi.

Thì ra bá tánh vui bỗng bé con đến đây trước xem cuộc hoa đăng sau mục kích cuộc đua thuyền sôi nổi trên hồ Nguyệt Đình mắt nhìn chưa mãn nhãn bỗng tai vạ đến nơi. Hằng mấy chục đứa bé đi cạnh mẹ cha hoặc được bông bế trên tay, bỗng bị hai người hình thù to lớn bắt ngờ hiện đến bắt đi mất.

Rõ chuyện Thanh Y tức uất người, máu anh hùng sôi sục, căm giận bọn ác tặc lộng hành tác quái chẳng cùng. Chàng quyết truy tầm cho được bọn chúng ra tay trừ diệt đỡ hại cho dân lành.

Chàng chẳng ngại khó khăn lẩn chen giữa rừng người xao động, rảo khắp nơi mà tung tích kẻ bắt lương vẫn như chim trời cá nước biệt mù tăm dạng.

Đi thêm một lát nữa, một muốn ngất người Thanh Y nản quá toan quày gót trở về nhà trọ, chàng bỗng nghe đâu đấy vang lên tiếng thét :

- Nó đó! Nó đó! Mau bắt lấy nó.

Thanh Y vội định nhìn kỹ. Trước mắt chàng nơi một khoảng trống hai bóng đen to lớn trên tay như có cặp người đang chạy như bay biến về phía Nam.

Chẳng chút chần chờ Thanh Y lẹ làng dùng thuật phi hành đuổi theo rất gấp. Cũng may nhờ chàng tay không chân rồi đoán được lối đi của chúng nên chỉ một loáng là Thanh Y đã đứng chặn trước mặt cả hai và quát lớn :

- Lũ khốn kia. Khôn hồn mau đứng lại, cường lời lão gia ắt chẳng toàn thân.

Vừa nghe tiếng quát, hai bóng đen nọ tức thì dừng hẳn lại. Kịp đến khi nhìn rõ kẻ chặn đường mình là Thanh Y hiệp sĩ, cả hai đều lộ phắt hai chiếc khăn lụa đen bao trùm trên mặt ra. Một bóng đen sấn đến gần Thanh Y quát to lên như sét nổ lưng trời :

- Thăng nhãi con tới số. Mi chết hụt một lần mà chẳng biết thân còn dấn xác đến đây nạp mạng. Phên này mày có trốn chạy đằng trời cũng chẳng thoát khỏi tay ta.

Nghe tiếng quát của Cổ Đầu Tăng, Thanh Y rụng rời cả tay chân. Chàng kinh hãi nghĩ thầm: “Mạng ta phên này chắc hết rồi mới khiến xui gặp bọn chúng”.

Nghĩ vậy Thanh Y liều mạng dùng hết tuyệt kỹ phi hành chạy thẳng một mạch.

Cổ Đầu Tăng bao giờ chịu bỏ. Hẳn phóng luồng hồng quang như một chiếc cầu vòng lửa đỏ rực đuổi gấp theo Thanh Y. Chỉ trong nháy mắt đạo hồng quang như một vầng mây đỏ dữ dội vụt xuống đầu Thanh Y khí thể muôn phần ghê gớm.

Thanh Y lúc ấy còn hồn vía nào. Chàng đành nhắm mắt phó mặc mạng số mình khuông thiêng may rủi.

Giữa lúc thập tử nhất sinh ấy bỗng từ đâu bay vụt đến một vầng bạch quang sáng lòa cả mấy dặm, lãnh khí ào ra rợn người, xô bật đạo hồng quang của Cổ Đầu Tăng bay vụt lên cao và những tiếng nổ ầm ầm như sấm chuyển ngang trời hơi lạnh lan ra một vùng to rộng.

Cổ Đầu Tăng và Thần Phong Tử không hiểu kẻ nào xuất hiện mà tài tình ghê gớm như vậy, cả hai cùng vận thần công lên để chịu đựng với khí lạnh và đưa mắt nhìn thì thấy một thiếu nữ đẹp như tiên đang lơ lửng trên không. Cả hai cả giận vung tay dùng Chưởng Tâm Lô đánh vào mặt thiếu nữ.

Những tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên làm chấn động một vùng, Chưởng Tâm Lô của chúng quả nhiên lợi hại phi thường, nhưng nào có ra gì với thiếu nữ, nàng sẽ quay mình một vòng tức thì lãnh khí nổi lên ào ào, cản bật Chưởng Tâm Lô của bọn kia lại.

Cổ Đầu Tăng và Thần Phong Tử vừa sợ vừa giận, cả hai cùng ra hiệu cho nhau và tức thì Cổ Đầu Tăng rút phi đạn ra ném đúng cổ họng nàng, còn Thần Phong Tử phóng vào tử huyết nàng hai luồng tiêu quang cực kỳ ghê gớm.

Thoạt trông thấy tình hình, thiếu nữ cả cười, nàng vung tay áo tức thì một trận cuồng phong như bão táp bay ào ào ra cản bật hai luồng tiêu quang và phi đạn của bọn kia lại. Phi đạn nổ ầm lên miểng bay rào rào như mưa, nhưng không làm sao xâm phạm vào mình thiếu nữ được.

Thoạt trông nữ lang Thanh Y vô cùng mừng rỡ toan kêu nhưng không hiểu nghĩ sao chàng lại thôi.

Nữ lang từ từ hạ xuống. Nàng nhìn về phía Cổ Đầu Tăng thét to :

- Cầu tăng chó cậy tài hiệp yếu. Nào bọn ngươi có bản lãnh gì hãy giở ra xem, chứ đồ trẻ ấy làm sao chơi được với ta.

Dứt lời nữ lang liền hé miệng hoa thối một hơi vào vùng hồng quang của Cổ Đầu Tăng.

Ghê thay đạo pháp cao siêu vô thượng của nàng.

Luồng hồng quang đang hùng hổ như một quả núi lửa khổng lồ vũ lộng trên không bỗng nổ ầm lên một tiếng như tan trời vỡ đất rồi sa ngay xuống đất tắt phụt mất.

Cổ Đầu Tăng khiếp hải quá, hấn rú lên một tiếng thất thanh liễu chết tung luôn hai luồng xích quang lên không cự lại với vầng bạch quang lúc ấy như muôn ngàn mặt trăng xây lại, tỏa khí lạnh rợn người đang vẩn vũ trên đầu hắn.

Thần Phong Tử từ nãy giờ đứng bên ngoài xem cuộc giao đấu, đến khi thấy nữ lang hiển lộ thần thông phá mất kiếm quang của Cổ Đầu Tăng, hấn rưng rời kinh hãi rú lên :

- Trời! Con bé này ở đâu mà bản lãnh ghê gớm thế.

Thần Phong Tử còn đang bàng hoàng ngỡ ngàng thì một tiếng nổ dường địa chấn thiên long nổi dậy, hai luồng xích quang của Cổ Đầu Tăng tức thì nát tan như bụi.

Tình thế không dừng được, Thần Phong Tử vội vàng vẫy tay áo phóng lên không một đạo kiếm quang màu lục ngấn đón giúp Cổ Đầu Tăng.

Vừa thấy Thần Phong Tử đưa luồng lục quang lên không cự lại Ngọc Kiếm mình, nữ lang ấy tức Tổ Hoa: Kể đã thị hùng nơi Anh Hùng quán, làm bọn Vạn Hoa thất quá và hai lão tăng đầu bướu râu xồm bên Tây Tạng một phen bay hồn khiếp đảm, nàng cả cười lên khanh khách và nhắm ngay đạo lục quang của Thần Phong Tử phẩy nhẹ tay áo rộng một cái tức thì đạo lục quang tan tành như tro bụi.

Thần Phong Tử hồn phi phách tán, tái xanh mặt mũi như gà bị cắt hết tiết. Hắn không ngờ gần suốt đời giang hồ ngang dọc, từng lê bước khắp tam sơn ngũ nhạc, từng chạm trán khắp mặt chúng anh hùng thiên hạ, mà nay phải thất bại đau đớn như thế.

Vừa sợ vừa giận, giận quá hóa liều, Thần Phong tử dùng hết tuyệt đỉnh công phu hé miệng phun ra hai đạo kiếm quang màu lửa đỏ rực, vụt lên không trung như hai con thần long rồn khúc, chuyển động âm âm như núi đổ trời nghiêng sa xuống đầu thiếu nữ như chém tan nàng ra muôn mảnh...

Nhưng hai đạo hồng quang vừa chạm vào luồng bạch quang bỗng vang lên một tiếng nổ kinh hồn sởn vía. Rồi tiếp theo đó hai tiếng nổ long trời lở đất lại vang lên, hai đạo hồng quang tức thì nát tan như bụi cám.

Khiếp hãi quá Thần Phong Tử rụng rời, còn Cổ Đầu Tăng cũng phách lạc hồn siêu, kinh sợ gần run lên.

Thấy thế, Tổ Hoa bật cười lên như nắc nẻ, nằng bướng lớn :

- Lữ khốn kia. Muốn sống mau quỳ lạy ta. Phù Dung Nương sẽ lấy lượng biển trời dung cho tội chết. Ta chẳng nỡ giết loài chuột nhắt như bọn này.

Bất ngờ bị nhục thái quá Thần Phong Tử, Cổ Đầu Tăng giận quá quên cả sợ hãi. Cả hai đồng quát lớn :

- Nữ tặc chó ngông cuồng tự thị, khinh khi người quá lẽ. Bọn ta dù chết quyết chẳng chịu nhục.

Dứt lời Cổ Đầu Tăng liều mạng tung luôn lên không thanh Mê Hồn bấu kiếm mà lúc họ Tuyết Hoa Nương đến Bách Điện tự làm đổ lò bát quái phá hỏng chương trình luyện kiếm của hắn, làm hắn luyện dở dang thanh bảo kiếm ấy

Mê Hồn kiếm dù chưa tinh luyện cũng dữ dội muôn phần. Vừa vụt lên không nó đã hóa thành một vầng hắc khí to lớn như một quả núi đen khổng lồ nổ âm âm như trời nghiêng đất sụp, tỏa khí nóng ran người.

Quả thật chẳng hổ danh Mê Hồn kiếm, luồng hắc quang đằng đằng sát khí, càng lúc càng lan rộng to lớn lạ thường. Nó chuyển động âm âm kinh khủng.

Thần Phong Tử cũng liền phóng lên không một luồng tâm kiếm. Đạo tâm kiếm từ mũi bắn tia ra thoát đầu nhỏ như sợi tơ, lúc lên không thì nó lớn chẳng biết đâu mà lường.

Vầng tâm kiếm màu tím ấy có phần dữ dội hơn luồng hắc quang của Cổ Đầu Tăng, nó chuyển động rền trời dậy đất, kiếm quang xoay tít phát ra một trận gió ghê hồn, cuốn bụi cát đá bay tung mù mịt cây cối ngã đổ rầm rầm ghê rợn.

Thanh Y hiệp sĩ lúc ấy như người đắm thuyền vớ được phao, chàng tưởng đầu mạng phải đi đời bất ngờ có người đến giải cứu lòng mừng rỡ chẳng cùng.

Nhưng vui chưa trọn đã thấy hai tên ác tặc hiển lộ thần thông quá dữ, kẻ tung kiếm quang hơi nóng cháy người, chàng cố sức vận thần công chịu đựng mà cũng thấy nóng ran cơ thể. Khắp người chàng như kim chích đâm vào thịt da, tâm thần như hải đảo.

Đã vậy Thần Phong Tử còn đưa thêm một luồng kiếm quang màu tím mười phần hung hiểm, xem ra còn hơn cả đạo hắc quang kia nữa. Một mình thiếu nữ làm sao địch lại. Nghĩ vậy Thanh Y sợ thất thần.

Chàng thầm giận cho mình là trai mà bản lĩnh quá ư tầm thường, gặp lúc khốn nguy đã chẳng bảo vệ được thân còn gieo tai họa cho kẻ khác. Nhưng sức nhớ đến lúc thiếu nữ chỉ sẽ vậy tay, thổi phù mà đã phá mất kiếm quang của kẻ nghịch, Thanh Y hơi yên lòng một chút.

Giữa lúc ấy từ trên không trung bỗng vang lên hai tiếng nổ nghiêng trời sụp đất. Đạo kiếm quang màu tím của Thần Phong Tử và luồng hắc quang kia vừa chạm vào vầng bạch quang tức thì tắt phụt tan tành như bột cám.

Thần Phong Tử, Cổ Đầu Tăng lúc ấy chẳng còn hồn vía nào. Cả hai toan tháo thân dùng phép phi đằng trốn chạy, nhưng bọn chúng kinh sợ thái quá rụng rời cả tay chân muốn thoát đi mà chẳng được.

Luồng bạch quang lúc ấy tỏa rộng vô cùng, sáng lòa cả một vùng trời đất. Nó như muôn ngàn quả núi trắng kết lại, chuyển động vang âm tưởng chừng trời đất sắp một phen nghiêng ngả.

Trước tình thế ấy Thần Phong Tử, Cổ Đầu Tăng chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. Hơi lạnh từ đạo bạch quang phát ra càng lúc càng dữ dội lạnh người. Thanh Y sợ tái mặt, chàng vội phi thân nhảy vụt ra xa hàng mấy chục trượng để tránh lạnh mà cũng thấy toàn thân như chạm phải vào tuyết giá buốt tận xương.

Riêng Thần Phong Tử, Cổ Đầu Tăng rụng rời tâm trí từ nào, cả hai bị lãnh khí của Ngọc Kiếm Xà Vương bốc ra làm co rúm cả tay chân run lên như cây sấy.

Rồi chỉ trong chớp mắt luồng bạch quang chiếu sáng lòa xuống đầu bọn chúng.

Hai tiếng rú thất thanh nổi lên, liền theo đó hai tiếng thành thịch phát ra. Cổ Đầu Tăng, Thần Phong Tư đầu ngã dúi ra mặt đất cụt phẳng đầu nằm giãy lên nghe đànhạch rất thê thảm.

Thế là hết một đời hai tên quái tăng ác tặc. Luật trời báo ứng chẳng sai. Làm ác gặp ác, lành vậy thay!

Thì ra cả hai vì nhiều phen bị các đồ đệ của Linh Chân và Linh Hư đại đức tổ sư đánh đuổi, chứng cảm giận sôi gan thề quyết trả thù. Suy đi xét lại, bản lãnh chúng chưa đến hàng tột thế cao siêu khó mong thực hành ý định được. Cuối cùng chúng đành trái trời làm vậy, rắp tâm luyện kiếm Bá Hồn để rửa nhục xưa.

Bọn chúng thật là những kẻ hữu tài vô đức, đại ác gian. Ai đi nhờ vì chút thù riêng sát sanh hai mạng người để luyện báu kiếm. Kiếm Bá Hồn, một thanh kiếm vô cùng lợi hại độc dữ mà bọn tà đạo, ma tăng ác tặc thỉnh thoảng luyện nên. Sức tàn phá của nó ghê gớm chẳng biết đâu mà lường, chém núi phạt rừng trong chớp mắt. Lúc phóng lên không trung kiếm quang phát ra một sức lạnh quá ghê người, tỏa một mùi tanh hôi ghê gớm.

Kiếm Bá Hồn luyện được phải tẩm máu đủ một trăm mạng trẻ con không ngoài mục đích luyện kiếm dữ. May mà Thanh Y gặp được và Tổ Hoa trở tài thần thông hạ chúng một phen thất điên bát đảo vì chúng.

Trừ xong ác tặc, Tổ Hoa ngoảnh nhìn lại Thanh Y lúc ấy đang đứng cách nàng mười trượng, trông chàng như một chim non bị bão tố, Tổ Hoa đâm ra thương hại chẳng cùng, nàng nghĩ: Tài chàng có là bao mà phải lê bước giang hồ hành động nghĩa hiệp. Đời chàng rồi đây còn biết bao gian nguy hiểm họa nữa. Với chút tài nghệ tầm thường ấy, chàng làm sao hơn được bọn ma tăng quái tặc gồm toàn những kẻ tài nghệ tuyệt luân siêu việt. Vả hay rằng tử sanh không ra gì đối với người quân tử nhưng cứ xông mãi vào chốn hiểm nguy, tuổi thọ chàng phỏng được bao lâu.

Nghĩ thế Tổ Hoa cảm thấy thương xót Thanh Y bội phần. Nàng lại sức nhớ đến ngày nào nàng còn là một ca nữ yếu như bún mềm như liều, nếu không nhờ Thanh Y ra tay cứu độ, nàng mong gì sống được trên cõi trần này hầu có được bản lãnh tối cao vô thượng như hiện giờ.

Mới ngày nào đôi cánh tay cứng cáp của chàng đã ôm chặt nàng vượt ngoài trăm dặm thoát ngay. Nghĩ đến đây Tổ Hoa thẹn ửng hồng má. Nàng như ngẩn ngơ bồi hồi. Nhưng những phút ấy không thể xảy ra lâu ở người nàng. Nàng vội đánh đổ nó ngay để nhớ đến bốn phận thiêng liêng cao cả và địa vị tối thượng của mình sau này. Đây chẳng qua ngộ biến phải từng quyền, ví như nàng bây giờ, nếu gặp trường hợp ấy nàng cũng không làm sao khác hơn được. Nhưng dù gì gì chàng cũng là một đại ân nhân của nàng. Nàng có bốn phận phải tôn kính chàng, xem chàng như một vị hiền huynh thân thiết.

Nghĩ vậy Tổ Hoa sẽ đến cạnh Thanh Y dịu dàng bảo :

- Thanh Y hiền huynh. Xa nhau mới ngoài một năm hiền huynh quên tiểu muội rồi ư?

Thanh Y lúc ấy như người vừa tỉnh giấc chiêm bao. Thật ra chàng làm sao quên được Tổ Hoa, con người xinh đẹp hơn cả Hằng Nga nơi cung Quảng mà chàng vì phận sự đã từng phen ôm chặt bên lòng.

Khốn nỗi chữ ân khó buộc với chữ tình. Lại nữa ngày nay kẻ đã chịu ơn chàng bỗng chốc đã trở nên ân nhân cứu tử cho chàng. Kẻ ấy hiện giờ bản lãnh bao trùm trời đất, tài nghệ quỷ khiếp thần kinh, trời kiên đất sợ hơn cả các bậc thượng đẳng kiếm tiên chứ đừng nói gì đến các sư phụ sư bá của thầy chàng. So với nàng hiện tại chàng chỉ là một giọt nước đối với đại dương. Hỡi ơi! Chàng còn mong mỗi gì nữa?

Gặp nàng Thanh Y xiết bao mừng rỡ, nhưng xét lại phận mình, Thanh Y chẳng khỏi tủi thâm. Mấy lần chàng toan lên ra đi lúc Tổ Hoa đàn áp kẻ địch, nhưng chí quyết mà lòng lại không đang. Tơ lòng như vương vấn khiến chàng muốn bước chân đi mà không tài nào xa được. Ước vọng bất thành thêm thẹn phận mày râu, nhưng dù sao chuyện đã xảy ra chàng làm sao khác hơn.

Nghĩ vậy Thanh Y thoát nghe Tổ Hoa bảo thế, chàng liền tươi ngay sắc diện nói :

- Kẻ hèn này làm sao quên được cô nương. Chẳng qua...

Thanh Y nói đến đây ngập ngừng không tiếp.

Tổ Hoa như đoán được ý chàng, nàng hiểu Thanh Y xét phận kèn kém nên e thẹn. Nàng liền nói ngay để chữa bối rối cho chàng :

- Dù sao tiểu muội cũng là một kẻ đã thọ ân hiền huynh. Hiền huynh cùng tiểu muội bao giờ cũng là anh em kia mà! Hiền huynh hãy còn khách sáo quá!

Rồi như hãy còn e Thanh Y chưa hết bắn khoăn ngại ngùng, Tổ Hoa liền đem chuyện mình may mắn được đức Thái Hư sư nữ giáng trần cứu mạng, lại xuống phúc lành đưa nàng về Phù Dung tiên đảo truyền dạy đạo pháp.

Kể xong Tổ Hoa còn thốt lời an ủi Thanh Y. Nàng bảo :

- Ấy cũng do sự may rủi đấy hiền huynh ạ! Tiểu muội có bao giờ ngờ mình có được bản lãnh như ngày nay. Biết đâu một ngày kia hiền huynh gặp dị khách truyền dạy bản lãnh còn hơn cả tiểu muội nữa. Hiền huynh đã sẵn có bản lãnh trong tay nếu luyện tập thêm nữa tài bộ biết đâu mà lường.

Thanh Y thừa hiểu Tổ Hoa an ủi mình. Chàng chẳng nói gì, nhưng lòng chẳng khỏi ngậm ngùi buồn nản.

Dường như đã hiểu rõ nỗi lòng chàng, Tổ Hoa chẳng muốn kéo dài thêm phút hận đau cho người hiệp sĩ áo xanh, nàng liền giơ tay vẫy lên không một lượt.

Lạ lùng thay, cái vẫy tay vừa dứt từ phía chánh Nam bỗng phát lên một cơn gió lộng ào ào hơn cả bão táp. Rồi một tiếng quát lên như sấm lừng trời từ đâu đưa tới làm Thanh Y giật mình kinh khủng.

Ngay lúc ấy giữa tầng không hiện ra một con chim khổng lồ. Chim lần lần bay sà xuống, hai cánh nó chỉ quạt nhẹ mà cây cối xung quanh cơ hồ nghiêng ngửa, nhiều cây không chịu được sức gió bật gốc ngã đổ ầm ầm. Thanh Y hoảng vía xuống tấn vững vàng mà cũng bị thổi lui hơn nửa trượng loạn choạng suýt ngã.

Thấy thế Tổ Hoa sẽ chỉ tay về phía chim, tức thì Đại Bàng Điểu xấp bót đôi cánh to tướng kia lại. Sức gió ghê hồn kia ngừng hẳn.

Cùng lúc ấy Tổ Hoa sẽ đến cạnh Thanh Y dịu dàng nói :

- Đại Bàng Điểu đến, tiểu muội phải đi ngay. Giờ xin tạm biệt hiền huynh hẹn khi khác sẽ gặp.

Dứt lời Tổ Hoa toan nhảy vút lên mình thần điểu nhưng như sực nhớ lại điều gì, nàng liền lấy bầu linh đan đeo bên mình ra cho Thanh Y ba viên và bảo :

- Đây là thần đơn của thầy tiểu muội luyện xin hiền huynh giữ lấy để dùng khi cần đến. Thần đan ấy màu nhiệm lạ thường, trừ được các bệnh tật ám khí gây thành thương tích và tăng thêm sinh lực. Quả là một của báu hiếm có hiền huynh chớ để mất.

Trao thuốc cho Thanh Y xong, chẳng đợi chàng kịp nói gì, Tổ Hoa khẽ chuyển mình đã nghiêm nhiên ngồi trên lưng thần điểu. Đại Bàng từ từ bay cao.

Vừa lên đến ngàn mây bạc Đại Bàng điểu quạt đôi cánh, chớp mắt đã vút mất vào chân trời xa thẳm.

Thanh Y ngậm ngùi trông theo đến lúc Tổ Hoa mất dạng vào khoảng mây mờ chàng mới quay gót trở về quán trọ lòng mang nặng u hoài.

* * * * *

Nhắc lại Tuyết Hoa Nương từ lúc biệt Hồng Thủy trang chia tay cùng Thanh Y để cậu đồng tử Hạc nhi ở lại Hồng Thủy trang nàng tiếp tục cuộc đời giang hồ phiêu bạt.

Lòng mang nặng mối thâm thù, Tổ Hoa Nương ngày đêm như kẻ nằm gai nếm mật, lo lắng bồn chồn tức giận chẳng cùng. Nàng những mong chu du thiên hạ đem chút tài ra giúp đời, cố công tìm dị khách bái nhận làm sư phụ hầu rèn luyện theo đạo pháp để sau này rửa hận cho ông cha, cùng kẻ thù không đội trời chung một phen còn mất.

Ngày nọ Tuyết Hoa Nương một mình lần dò đến tỉnh Hồ Bắc.

Xứ lạ quê người bơ vơ, đời giang hồ gió sương chưa từng trải, chẳng biết tá túc nơi đâu cho tiện, Tuyết Hoa Nương đành vào một quán trọ nhỏ kế cận thành tạm nghỉ.

Cơm chiều xong, đêm đến Tuyết Hoa Nương liền đi dạo một vòng châu thành để biết qua tỉnh thành Hồ Bắc.

Phổ phường tấp nập người đông đúc, kẻ qua người lại đi đứng dập dìu, nhưng người buồn cảnh có vui bao giờ. Tuyết Hoa Nương cảm thấy xung quanh nàng cảnh vật như thấm đượm một màu sầu. Tuy vậy nàng cũng cố đi hết vòng châu thành đến khi trở về quán trọ thì đêm lẫn về khuya. Trống đánh bên lầu thành điểm canh ba. Nàng vội vào buồng riêng yên nghỉ.

Lạ lùng làm sao! Tuyết Hoa Nương nằm mãi nhưng ngủ chẳng được. Nàng luôn luôn vẫn mơ suy nghĩ hết nỗi nọ đến đường kia ngổn ngang trăm mối canh cánh bên lòng.

Nhớ lại cha ông bị hại thảm khốc, lòng hận thù chất chứa Tuyết Hoa Nương sụt sùi tuôn rơi đôi dòng châu lệ. Nàng lại chạnh nhớ những lúc giang hồ lưu lạc gặp bước giang truân nguy hiểm.

Mới hôm nào gần đây, nếu chẳng có Thanh Y hiệp sĩ bỗng bế nàng trên tay và liều chết chống cự với mãnh hổ nàng đâu thoát khỏi cảnh tử vong. Rồi cũng chính nàng ơn trả ơn, nàng chẳng nề khó nhọc công chàng trên bờ vai tuôn bờ lướt bụi nhọc nhằn. Và con người can trường chí khí ấy, vẫn như nàng giàu lòng nghĩa hiệp đắm đuối lại nghèo bản lĩnh tài nghệ, đã long trọng hứa giúp nàng. Chao ôi! Con người nho nhã chí khí hơn người ấy chẳng biết hiện giờ ở đâu, đã rèn luyện được gì khả dĩ giúp được nàng sau này chưa?

Riêng nàng, nàng đã hứa cùng người sẽ tầm sư học đạo tập rèn tài nghệ mà tháng ngày lần lượt trôi qua nhưng hoài bão to tát chưa thực hiện được.

Với chút tài nghệ kém cỏi, nàng làm sao đối đầu với bọn ma tăng quái tặc trên bước giang hồ, còn nói gì chuyện trả thù rửa hận, chống chọi với kẻ thù gồm toàn những bản lĩnh thần xuất quỷ nhập.

Mãi suy nghĩ băng khuâng lo buồn Tuyết Hoa Nương chẳng hề chớp mắt, nàng thấy tâm thần đã dưng, lòng hồi hộp khác thường, tâm linh như báo nàng sắp gặp chuyện không may.

Để xua đuổi những tư tưởng hắc ám, những nỗi lo âu thắc mắc, Tuyết Hoa Nương liền chỗi dậy làm phép tham thiền nhập định cho sáng khoái tinh thần.

Nàng ngồi xếp bằng trên giường, hai tay chắp lên ngực, đôi mắt nhắm nghiền như người đang cơn ngủ, tai nàng lúc ấy tỏ thính lạ thường, mọi tiếng động xung quanh dù nhỏ đến mấy cũng không thoát khỏi thính quang của nàng.

Ngồi tĩnh tọa được một lúc, Tuyết Hoa Nương thấy tinh thần thơi thới lạ thường.

Bỗng nàng thoáng nghe như có tiếng động ở buồng bên, tiếng động mỗi lúc một rõ rệt dường như tiếng mở cửa nhẹ nhẹ.

Chẳng chậm một giây, Tuyết Hoa Nương lẹ làng quẳng mình ra khỏi giường. Vụt một cái nàng đã đu mình trên trính nhà rồi theo thể Trương Phi Tế Nhục nàng lan về phía vừa phát ra tiếng động.

Nơi đây đèn tắt tối như mực, giữa bàn tay chẳng thấy, Tuyết Hoa Nương phải vận nhãn lực nhìn xem. Nàng nhận rõ một bóng đen to lớn đang hì hục moi một bọc gì to lớn.

Không chần chờ nửa phút, Tuyết Hoa Nương buông mình rơi là là xuống mặt đất theo thể Diệp Lạc Ngộ Thu Phong. Chân vừa chạm đất nàng đã bước sấn đến cửa phòng quát to lên :

- Tên khốn kia. Biết điều nên bỏ bọc hành lý kia lại. Ta xem ngươi cũng là tay lực lưỡng, ngươi còn đủ tứ chi chứ sao lại hành động theo phường đạo chích. Gặp bản cô nương phen này ngươi chớ trông sống làm nghề trèo tường khoét vách.

Bóng đen bất thần nghe tiếng quát như mất cả tinh thần, hấn biết mình gặp phải tay dữ nếu chẳng sớm thoát thân ắt chẳng toàn mạng.

Nghĩ vậy bóng đen liền vớ chiếc đòn to lớn đặt cạnh giường thẳng cánh ném vào người Tuyết Hoa khiến nàng nhảy rạt sang bên né tránh, thừa lúc ấy bóng đen nhảy vụt đến cửa chạy ra ngoài biến dạng vào bóng đêm dày.

Bao giờ chịu bỏ, Tuyết Hoa Nương tức thì dùng thuật phi hành đuổi theo như bay biến. Tài phi hành của bóng đen kể cũng khá. Hấn chạy nhanh như chớp, loáng mắt đa mắt dạng hình. Tuyết Hoa Nương nào phải tầm thường, nàng theo sau hấn chẳng hở một giây. Trông nàng chạy nhanh tưởng chừng như bay trên

mặt đất, cỏ cây bên đường vì sức gió của hai người vọt chạy phát ra, đều nghiêng ngả một chiều muốn rạp xuống.

Kẻ chạy trốn chết người đuổi theo nhanh như gió vọt chỉ trong chớp mắt đã đi xa hàng mươi dặm.

Tuyết Hoa Nương đuổi theo bóng đen ngoài mười dặm mà chẳng bắt kịp được hần nàng sinh nghi nghĩ thầm: “Tài phi hành của hần chẳng nhường ta chút nào. Có lẽ hần cũng là tay bản lãnh, cơ sao vừa thấy ta hần đã chạy trí mạng thật khó hiểu, chắc cũng có duyên cớ chi đây. Ta quyết đuổi theo hần đến kỳ cùng xem sao”.

Nghĩ thế Tuyết Hoa Nương liền dùng thuật đề khí cho thân mình nhẹ nhàng đuổi gấp theo bóng nọ. Nhưng nàng hết sức ngạc nhiên kinh dị.

Bóng đen vừa lướt qua một ngõ quanh đã biệt mù tăm dạng. Nàng sục sạo tìm mãi cũng không sao gặp hần.

Công theo đuổi hăng giờ bỗng chốc thành công dã tràng. Tuyết Hoa Nương giận uất người lên. Chẳng nghĩ trước sau hơn thiệt nàng theo lối quanh chạy như bay biển, cố tìm cho ra bóng dáng kẻ đạo chích kỳ dị. Nàng chạy hơn mấy dặm đường nữa cũng chẳng thấy gì. Trước mặt nàng là một khu rừng bao la cây cối.

Tò mò Tuyết Hoa Nương thẳng một mạch đến đấy. Nàng cả quyết đi sâu vào rừng khuya lạnh vắng. Đường lối bên trong ngoằn ngoèo khúc khuỷu, hai bên đường cây cối um tùm đầy chông gai. Thất vọng Tuyết Hoa Nương toan quay gót trở về, nàng bỗng nghe đâu đấy vang lên một hồi chuông chùa. Tiếng chuông chùa rền rĩ cõi mộng lung phá tan bầu không khí yên tĩnh của đêm trường.

Sực nhớ lời Thanh Y nói ngày nào, giữa rừng âm u hoang vắng mà có ngôi thiền tự thì đây phải là nơi tu tâm dưỡng tánh luyện đạo pháp của các bậc kỳ nhân dị khách, nếu không thì chắc đó là sào huyệt của bọn ma tăng ác tặc. Lòng tò mò kích thích, Tuyết Hoa Nương quăng vọt mình lên cây, chuyền nhanh vun vút đi về phía vừa vang lên tiếng chuông thu không.

Nàng cẩn thận nhảy chuyền đi trên cây, chẳng dám chạy dưới mặt đất vì sợ loài độc xà mãnh thú.

Quả thật chẳng hổ là con cháu dòng họ Vạn, Tuyết Hoa Nương nhảy chuyền trên cây tài lanh lẹ của nàng chẳng kém gì loài khỉ vượn. Gặp lúc rừng cây rậm rạp, cây cối um tùm dày bịt, Tuyết Hoa Nương liền nhảy vút lên đầu ngọn cây. Rồi cứ thế nàng dùng thuật đề khí cho thân mình nhẹ như tơ, lướt trên cành lá nhanh vun vút xa trông như một con rắn đen đang vượn mình bò trên ngọn cây.

Dùng được phép Xà Hình ấy phải là tay bản lãnh tuyệt vời, thuật đề khí phải tinh vi tuyệt đích giữ thân mình luôn luôn nhẹ như tơ, đã thế lối vượn mình đi trên cành lá cũng khác thường, chỉ dùng mười ngón tay chân vút đi trên lá cành.

Bạn đọc có thể tưởng tượng, với thân hình con người mà chỉ dùng mười ngón tay, chân chuyền vận đi trên lá cành cồng con nhanh như tên bắn, thật khó khăn và nguy hiểm biết dường nào. Nếu sơ hở đi một chốc cũng đủ mất đà rơi mình từ trên ngọn cây cao vọi rớt xuống đất chẳng còn hồn.

Tuyết Hoa Nương dùng thuật Xà Hình đi như thế được một lúc bỗng thoáng thấy trước mặt mình mấy nóc nhà to lớn. Nàng liền dừng lại định thần nhìn kỹ.

Thì ra đó là một ngôi chùa, Tuyết Hoa Nương chẳng dám khinh thường, nàng buông nhẹ mình xuống mặt đất đi nhanh về phía ấy.

Gần đến cổng tam quan, Tuyết Hoa Nương không dám vào trong vọi. Nàng phi thân đánh vọt lên ngọn một cây cổ thụ cành lá rườm rà, nhiều nhánh cây to lớn phủ lên nóc chùa. Đứng trên cây cao Tuyết Hoa Nương vận nhãn lực quan sát xung quanh. Nàng nhận ra chùa này làm ra có lẽ lâu đời lắm, nhiều chỗ bụi bám rêu phong tường long mái đổ vỡ cùng tiêu điều buồn bã. Suy tới tính lui nàng càng nghi quyết đây là căn cứ của ác tăng quái tặc mà nàng có bốn phận phải ra tay khử trừ đồ họa cho dân lành.

Nghĩ thế Tuyết Hoa Nương chẳng còn chần chờ nữa. Nàng sẽ rời khỏi ngọn cây nhảy vọt qua nóc chùa chính. Chân vừa hạ lên nóc chùa nàng đã nhanh nhẹn nằm rạp mình trên mái. nhẹ nhàng đỡ ngói đưa mắt nhìn xuống.

Phía dưới, nơi phương trượng bốn tên sư tặc hổ mang ngồi cạnh ngọn bạch lạp cháy sáng lung linh đang quây quần nhau vui say hí hạ, chén tạc, chén thù trước một mâm rượu thịt cá ê hề. Cảnh ấy càng làm nàng

xôn mắt tức giận nhủ thầm: “Quả thật ta đoán không lầm! Bọn chúng toàn là hạng ác tăng quái đạo. Ai đi ở chùa mà chẳng giữ luật trai giới”.

Phía dưới bốn tên sư hổ mang đang từ hững hờ cất tiếng nói oang oang như lệnh vỡ bống im bật. Từ trong bước ra một nhà sư mặt mũi cực kỳ hung ác, lông mày chổi xuôi ngược, mắt điều hâu mũi lân môm sư tử. Vừa nom thấy nhà sư ấy, Tuyết Hoa Nương bống rú khê lên :

- Trời! Bát Quái Tăng. Hắn sao lại ở đây. Ta khinh thường ắt sa vào hổ huyết của hắn khó nổi toàn thân.

Nghĩ thế Tuyết Hoa Nương bàng hoàng lo sợ. Nàng tự xét mình chẳng phải là tay địch thủ xứng sức đồng tài với hắn. Nàng nên chuồn đi là phải.

Nhưng nàng lại nghĩ đã lỡ dấn thân vào chốn này nàng không cố gắng ra sức thám dò xung quanh để sau này báo cho đồng bạn ra tay diệt trừ hắn chẳng là hay lắm ru!

Vả lại nàng không ưa ra mặt đối đầu với hắn, chỉ lén lút dò xét quanh chùa thì có gì là nguy hiểm.

Nhưng nàng đã lầm. Bát Quái Tăng nào phải là kẻ tầm thường. Xung quanh chùa hắn đều chẳng mắc nhiều cơ quan hiểm yếu giết người trong nháy mắt.

Tuyết Hoa Nương thấy bóng Bát Quái Tăng đã cả sợ nàng liền bỏ đi về phía Tây lang rồi nhanh như cắt, nàng lên vào chính điện ngay giữa Phật đài.

Chân nàng vừa dẫm lên bệ Phật Như Lai bống như trật chân, đi vào chỗ trống không. Cùng lúc ấy một tiếng nổ ầm vang lên, một luồng khói trắng xông lên mù mịt.

Kinh hồn mất vía, Tuyết Hoa Nương biết mình đã sa vào cạm bẫy của Bát Quái Tăng. Nàng toan dùng thuật khinh thân nhảy lên thoát thân nhưng đã muộn. Làn khói trắng vừa tỏa ra nàng đã mê man hồn quế.

Thì ra Bát Quái Tăng quá ác hiểm. Hắn gặp nhiều phen thất bại nên lần này, khi chiếm cứ được ngôi thiền tự giữa rừng hoang rậm, hắn cố công tìm tòi chế ra nhiều cơ quan nguy hiểm bí mật, ngầm đặt rải rác khắp chùa.

Tuyết Hoa Nương nào phải tay vừa, nhưng nàng chẳng nghĩ đến chuyện ấy mà đề phòng nên phải sa cơ. Thật ra dù nàng có tài thánh cùng khó thoát thân.

Hầm bí mật ấy Bát Quái Tăng làm ra rất tinh vi kín đáo, dù ai có để ý tìm tòi cũng khó mà biết nổi. Dưới bệ Phật Thích Ca Như Lai là một khoảng trống không, sâu rộng hàng mấy trượng vuông. Nấp hầm được che kín bằng bệ Phật. Chính bệ Phật là nắp hầm, nắp hầm có nhiều lò xo tự động, ai bất ý dẫm chân lên ấy tức thì lò xo động dậy, vô tình chẳng biết mình đã điều khiển nắp hầm bật mở. Thế là dù muốn dù không kẻ ấy cũng phải lọt tuột xuống hầm.

Sự nguy hiểm chẳng phải chỉ có thế. Bát Quái Tăng là tay lão luyện giang hồ. Hắn còn phòng xa đối phó với những kẻ cao tài, bản lãnh siêu việt lúc sa hầm có thể dùng thuật khinh thân nhảy vút lên thoát thân. Hắn khôn khéo chế ra nhiều quả pháo đạn nhỏ đặt nơi điều khiển nắp hầm.

Pháo đạn ấy làm toàn những chất nổ ghê hồn để làm mất tinh thần kẻ địch, lại trộn lẫn nhiều thứ hương mê hồn hít phải tức khắc mê thiếp đi.

Đã thế, khi nắp hầm vừa bật một tấm lưới sắt dày bịt cũng chụp lên, dù cho kẻ tài nghệ siêu việt đến đâu nhảy vọt lên cũng bị lưới sắt ấy cản lại chẳng trông gì thoát ra được khỏi hầm.

Thật là một cơ quan bí mật vô cùng hiểm độc tưởng chừng hiểm có vậy.

Tuyết Hoa Nương, một trang tài nữ tuyệt vời vì ơ hờ phải vướng cạm bẫy của bọn ác tăng. Tính mạng nàng lọt vào tay Bát Quái Tăng, kẻ đã bị nàng thưởng cho mấy mũi Mai Hoa thần trâm đã xuất hồn lìa khỏi xác, người thù bất cộng đái thiên của nàng thì có lý nào chịu dung tha nàng sống. Thật vô cùng nguy khốn cho nàng.

Tuyết Hoa Nương từ lúc ngã xuống hầm bí mật thở phải hương mê hồn nên thiếp đi, đến lúc tỉnh dậy nàng thấy mình nằm ở một gian phòng trần thiết khá đẹp.

Tuy ngã lưng trên giường nệm êm ru nhưng Tuyết Hoa Nương thấy toàn thân ê ẩm lạ thường. Nàng định trí nhớ lại mọi việc vừa qua. Có lẽ nàng mê man té ngã xuống hầm chẳng gượng được, thân va vào đáy hầm nên hiện giờ mới đau đớn khắp mình.

Tuyết Hoa Nương còn đang lo nghĩ, pháp phòng cho số phận mình bỗng cửa phòng sịch mở. Một bóng người tiến vào.

Nhìn rõ kẻ ấy là Bát Quái Tăng, Tuyết Hoa Nương rụng rời kinh hãi. Trước tình thế này nàng chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. Tay chân đau đớn như dầm, khắp người ê ẩm, nàng mong gì ngồi dậy nổi để thoát thân.

Ngay lúc ấy Bát Quái Tăng bước đến đứng cạnh nàng, hần đồng dặc bảo :

- Con khốn kia. Người giỏi tài phóng Mai Hoa thần trâm nữa thôi. Tánh mạng người trong tay ta, tha giết trọn quyền. Biết điều người mau ngồi dậy xin lỗi ta. Bản sư sẽ mở lòng từ bi dung cho người tội chết.

Dứt lời hần cười hênh hếch để lộ đôi hàm răng xấu xí gớm ghê. Như đắc ý điều gì hần lại bảo :

- Cừu nhơn đã gặp mặt, lẽ ra ta giết người moi tim mổ mật uống huyết mới vừa lòng, nhưng thấy người hầy còn bé thơ khờ dại chẳng nỡ xuống tay độc. Ta bấy lâu phòng không chiếc bóng, còn người, nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường xuân xanh đang độ, lại chẳng lửa đôi. Nhân dịp này ta đổi tội chết của người ra cuộc lương duyên túc để hội ngộ tao phùng. Thiên tăng cùng cô nương hiệp mặt là phải lắm. Nào, người bằng lòng chứ?

Tuyết Hoa Nương đang uất giận vì những lời hách dịch hỗn láo của Bát Quái Tăng, nàng đã toan ngồi dậy quát mắng lại hần cho hả giận, bỗng nghe hần mở lời trêu chọc, khác nào lửa cháy đổ thêm dầu, tức thì khóe hạnh tròn xoe mày liễu sếch ngược, Tuyết Hoa Nương cả giận hết to :

- Cầu tăng chó buông lời vô lễ. Ta đường đường một trang kỳ nữ há đi chịu giao duyên cùng lũ yêu tăng ác tặc như người sao. Ta thà chết quyết chẳng chịu nhục.

Cả cười khanh khách, Bát Quái Tăng nói lớn :

- Con xuẩn ngốc kia. Tánh mạng người như chỉ mảnh treo chuông, mà chẳng biết thân. Ta lấy lời phải trái khuyên người không chịu nghe chứ trách ta sao quá độc.

Tuyết Hoa Nương quả gan liều mật lớn, nguy hiểm gần bên mà nàng vẫn đứng đưng xem thường, nàng ngồi ngay dậy toan xông đến, quyết liều một phen sống mái với Bát Quái Tăng cho đã giận.

Khốn thay. Nàng chưa ngồi dậy được liền bị ngã vật xuống, sức nàng gần kiệt, yếu mềm như liễu nàng còn làm gì hơn.

Chẳng chút thương tình, Bát Quái Tăng thích chí cười to lên như trêu như chọc nàng. Hần bỗng như nhớ ra điều gì khe đến cạnh ngọn đèn dầu lung linh cháy, đưa tay vịn mở ngọn xuống.

Bây giờ hần mới sẽ đến cạnh Tuyết Hoa Nương đưa mắt thềm thường nhìn ngắm cái nhan sắc quá ư kiều diễm của nàng. Hần đứng ngây người như một tượng gỗ vía mắt hồn bay trước vẻ đẹp vô cùng xinh tươi của người thiếu nữ sen ngổ đào tơ mơn mớn.

Lòng dục lúc ấy đã lên đến tốc độ cao, không còn dẫn được nữa. Bát Quái Tăng ngây ngất nhìn Tuyết Hoa Nương bảo khê :

- Tuyết Hoa Nương. Nàng hãy thuận cùng ta hợp mặt giao hoan. Một đêm chung chăn gối bằng chín kiếp tu hành. Nàng hãy mau vâng lời chó khá cưỡng.

Giận uất thái quá, nhưng chẳng làm gì được, Tuyết Hoa Nương hét vang :

- Thăng trọc thất phu kia. Chớ nhiều lời vô ích. Ta thà chết chứ chẳng chịu thất thân với quân hung ác như người.

Cả giận Bát Quái Tăng cười gằn lên một tiếng, hần quát :

- Tuyết Hoa Nương. Sao người ngu khờ lắm vậy. Sống sung sướng lại chẳng ham đành chịu chết uống phí tuổi xanh. Nay người tưởng chết mà yên sao? Ta bao giờ để cho người chết. Tại đó khăn khăn một dạ, chó trách sao bản sư vô lễ.

Dứt lời Bát Quái Tăng cả quyết bước đến ngồi ngay lên giường.

Tuyết Hoa Nương hồn bất phụ thể, nàng không ngờ Bát Quái Tăng làm càn đến thế. Cố thu hết tàn lực, nàng vùng vẫy để trốn chạy, nhưng nhanh như cắt, Bát Quái Tăng đã đưa cánh tay hộ pháp gạt phắt nàng ngã vật xuống.

Biết nguy cơ sắp đến, Tuyết Hoa Nương liều chết vùng vẫy kịch liệt. Tay chân nàng đầm đá loạn sạ. Bát Quái Tăng thấy thế cả giận, hần khê nhún nhẹ tay xuống thanh giường bỗng một liếng kêu sè sè nổi dậy.

Tuyết Hoa Nương đang cố vức vùng vẫy bỗng im bật. Nàng chẳng trông mong gì cửa quây nổi. Tay chân nàng bị bốn khoen đồng to tướng ghì chặt xuống giường như bốn chiếc kềm sắt kẹp lại.

Thân nàng lúc ấy khác nào cá nằm trên thớt, như cua gẫy càng, hay như một tội nhân đứng trên đoạn đầu đài chờ phút hành quyết. Sức tàn lực kiệt như vậy mà còn bị ghì trói Tuyết Hoa Nương làm sao thoát khỏi nhục.

Nàng chỉ còn biết giương mắt căm hờn nhìn Bát Quái Tăng lúc ấy đang chậm chạp nhìn nàng với bao lòng thêm muốn khát khao.

Giận run người, Tuyết Hoa Nương nghiêng chặt răng ken kết. Nàng hét to :

- Tặc đầu đà. Mi tưởng như vậy là sẽ chiếm được ta ư? Mi lầm rồi. Ta sống chẳng ăn gan uống huyết người thác cũng nguyện bắt hồn ngươi mới giận.

Bát Quái Tăng lúc ấy như ngậy như đại trước cái nhan sắc kiều sa lộng lẫy của Tuyết Hoa Nương, hần không còn biết gì hơn là thỏa mãn lòng dục.

Vừa nghe Tuyết Hoa Nương thét mắng, hần như con hổ đói trước mồi ngon, cười to lên :

- Con khốn kia. Mi chớ toan liều mạng. Tự mi đưa xác đến đây nạp mạng. Lộc trời ban ta chẳng hưởng đợi chừng nào.

Dứt câu hần xô đến cạnh Tuyết Hoa Nương toan làm điều càn bậy.

Tuyết Hoa Nương lúc ấy giận sùi bọt mép. Uất ức quá nàng để đôi giòng châu lệ lả tả tuôn rơi.

Thôi thế là hết! Một bậc anh thư kỳ nữ như nàng vì sa cơ có một lúc đành chịu nhục mình cho bọn ác tăng ư?

Tình cảnh của nàng thật thương tâm quá. Nàng trông mong gì kháng cự nổi để bảo vệ lấy sự tiết sạch giá trong.

Bát Quái Tăng đắc ý, toan làm chuyện bại lý thương luân bỗng nghe hơi gió lạnh toát phía sau vai. Hần cả kinh vội cúi rạp mình né tránh.

Một tiếng gầm vang lên, phi đạn vút vào cổ hần trượt ra xa nhằm vách nổ tung lên làm ngã một phía vách trong ghê gớm.

Bát Quái Tăng còn đang sững sờ kinh hãi bỗng một tiếng quát vang trời nổi lên :

- Cầu tặc chớ toan làm điều dâm ô bại lý. Gặp ta phen này ngươi chớ hòng sống.

Nghe tiếng quát, ác tăng ngẩng nhìn hần như phách lạc hồn siêu khi thấy kẻ vừa xuất hiện không ai khác hơn là Xuyên Vân Yên Khách, đại đồ đệ của Linh Chân đại đức tổ sư, một kẻ bản lãnh xuất thần quỷ mạt tài trùm thiên hạ, đến như Thần Phong Tử đại sư huynh hần còn chẳng làm gì được thay nữa là hần.

Xuyên Vân Yên Khách đứng chắn ngay cửa liêu như một vị thiên thần. Thấy tình cảnh Tuyết Hoa Nương như vậy, người chẳng khỏi động lòng thương xót. Ông sẽ nhắm vào các khoen đồng to lớn kia thổi phù luôn hai lượt tức thì những khoen khổng lồ kia nát vụn như cám.

Bát Quái Tăng vừa sợ vừa giận. Giận quá hần dậm liêu quát to :

- Xuyên Vân Yên Khách thất phu. Mày từ đâu đến đây phá hại. Tao quyết cùng mày một phen sống mái. Mày có giỏi hãy đuổi theo ta mới thật tài.

Dứt lời Bát Quái Tăng nhảy vút qua khỏi vách liền nhảy chuyền đi thoăn thoắt.

Xuyên Vân Yên Khách quay sang Tuyết Hoa Nương, lúc ấy như người vừa qua cơn kinh khủng, bảo nhỏ :

- Cô nương yên lòng ở đây. Ta sẽ đuổi theo Bát Quái Tăng trừ diệt loài khốn nạn.

Nói xong, Xuyên Vân Yên Khách lấy trong người ra một hoàn linh đan trao cho Tuyết Hoa Nương, bảo nàng ngậm vào mồm để lấy lại sinh lực. Đoạn ông cũng nhảy vọt ra khỏi phòng đuổi theo Bát Quái Tăng bèn gót.

Biết Bát Quái Tăng dụ mình đuổi theo để lừa cơ dùng cơ quan máy móc bí mật sát hại kẻ thù nhưng Xuyên Vân Yên Khách vẫn đứng đưng xem thường.

Bát Quái Tăng đang chạy bỗng nghe hơi gió ào ào phía sau, hẩn biết Xuyên Vân Yên Khách đang bèn gót theo mình. Hẩn có bụng mừng thầm.

Chạy qua khỏi tòa phượng trưng, Bát Quái Tăng lẹ làng vọt đến Phật đài. Hẩn nhảy đến núp sau lưng tượng Phật Như Lai.

Vừa đuổi theo Bát Quái Tăng đến gian chính điện, Xuyên Vân Yên Khách thấy hẩn ẩn sau lưng tượng đức Thích Ca ông gật đầu nghĩ thầm: “Bát Quái Tăng mày hời! Mi khôn mà chẳng ngoan. Ta có khi nào đại đột lâm kế trẻ con của mi. Ai lại đi núp trốn ở một chỗ trống trơn như thế. Rõ ràng mi muốn gạt ta xông đến để mi điều khiển máy móc bí mật hại ta”.

Nghĩ thế Xuyên Vân Yên Khách đứng dừng hẩn lại. Ông cất tiếng quát vang như sấm :

- Thằng trọc khốn kia. Mi chạy đằng trời cũng chẳng thoát khỏi tay ta.

Tiếng nói vừa dứt Xuyên Vân Yên Khách liền vung tay dùng phép phản phong nhuyển khí nhắm đúng người Bát Quái Tăng đánh thẳng tới.

Lãnh khí từ tay nhà đại hiệp khách bay ra ào ào như bão dậy, cuốn đồ vật quanh Phật đài bay vọt tứ tung.

Chiếc thần chung treo trên vách kế cận, nặng hàng mấy nghìn cân còn không chịu nổi sức gió mãnh liệt ấy bay vọt đi va vào tường đánh rầm một tiếng kinh hồn sởn vía làm tường ngã đổ ầm ầm, vôi ngói bay ào ào như mưa.

Bát Quái Tăng kinh hồn mất vía, hẩn vội vọt ra ngoài dùng phép phản phong đánh trả lại.

Đồ vật nơi chính điện lai một phen nữa bay cuốn tứ tung. Hai sức gió gặp nhau, xoay tít thành một trận cuồng phong dữ dội, chỉ trong chớp mắt nóc chính điện bị gió cuốn mất, cả các tượng Bồ Tát La Hán chạm bằng gỗ to lớn cũng bay vọt lừng trời.

Thấy Xuyên Vân Yên Khách chẳng làm mưu mình, Bát Quái Tăng cả giận hét vang như sấm rền cơn bão tố :

- Cầu tặc Xuyên Vân Yên Khách. Tao quyết liều mạng cùng mày. Nào có giỏi mi hãy theo ta ra đây.

Dứt lời hẩn lẹ làng nhảy vọt ra khỏi Phật đài chạy vút về phía Đông lang.

Chẳng bỏ hờ một giây, Xuyên Vân Yên Khách phóng mình đuổi theo như bay biển. Vừa đến giữa gian Đông lang, Bát Quái Tăng lẹ làng bước sấn đến nép mình sau một chiếc tủ to lớn.

Cũng như lần trước Xuyên Vân Yên Khách dè dặt chẳng tiến vào. Người toan dùng Chưởng Tâm Lôi đánh Bát Quái Tăng, bất ngờ một tiếng soạt vang lên. Đang đứng trên nền gạch, Xuyên Vân Yên Khách cảm thấy như ai ghì chặt đôi chân mình.

Cả kinh ông vội cúi nhìn thì thấy hai chân ông đã bị một chiếc bẫy to tướng kẹp chặt lại cơ hồ chẳng phương gì vùng vẫy nổi.

Cùng lúc ấy, chẳng biết Bát Quái Tăng làm gì mà hẩn lại xoay tít chiếc tủ kia quay đi luôn hai vòng. Tức thì từ bên trong theo cửa tủ vừa mở ra, nhiều mũi tên sắt bay vọt ra tua tủa thật rợn người.

Hoảng kinh Xuyên Vân Yên Khách liền thổi phù một hơi. Từ miệng người một luồng gió mãnh liệt bay ra xô giạt hằng trăm mũi tên độc dữ kia bay vọt trở lại.

Quay sang Bát Quái Tăng ông định phóng tiêu quang vào cổ họng hắn thì nhanh như cắt, Bát Quái Tăng đã nhảy ra ngoài dặm chân xuống một hòn gạch.

Lạ thay! Chân hắn vừa dẫm lên đấy tức thì từ trên nóc nhà một chiếc lưới sắt khổng lồ hình dáng như một cái nôm to tướng úp chụp xuống đầu Xuyên Vân Yến Khách.

Chân đang mắc bẫy lại bắt phòng nên Xuyên Vân Yến Khách bị nhốt gọn vào trong ấy.

Nhốt được kẻ địch xong, Bát Quái Tăng đắc ý cười lớn :

- Xuyên Vân Yến Khách thất phu kia. Nay mi đã sa vào lưới rọ. Tính mạng mi đã nằm gọn trong tay ta. Nếu mi chịu quỳ xuống lạy ta xin lỗi. Ta sẽ lấy lượng khoan hồng dung tha cho người khỏi tội chết.

Tức giận lộn gan, Xuyên Vân Yến Khách gầm lên như sấm :

- Thằng trọc khốn kia. Mi tưởng như vậy đã hạ được ta sao?

Dứt lời Xuyên Vân Yến Khách sẽ vẩy tay một cái tức thì cạm bẫy kia như bị một sức mạnh vô hình đánh nhằm nát tan như tro bụi.

Hoảng kinh Bát Quái Tăng liền lẹ làng nhảy vọt đến một chiếc cột đá gần đấy. Hắn khẽ đưa tay ấn vào một chiếc nút nhỏ tức thì chỗ Xuyên Vân Yến Khách đang đứng sụp hẳn xuống. Loáng mắt nó liền lại nhanh chóng đến nỗi nhà đại hiệp khách không đủ thời giờ nhảy vọt lên tung lưới thoát thân.

Thế là Xuyên Vân Yến Khách lại bị sa hầm.

Biết ông ta là tay siêu việt, bản lãnh xuất chúng siêu phàm, dù đã nhốt được ông nơi hầm bí mật, Bát Quái Tăng chẳng dám coi thường. Hắn vội nhấn một nút khác cũng ở cột đá ấy để làm cho nước ở hầm bên cạnh chảy sang nhận đầm Xuyên Vân Yến Khách...

* * * * *

Riêng Tuyết Hoa Nương từ lúc được Xuyên Vân Yến Khách bắt ngờ hiện đến giải nguy, nàng mừng muốn rú lên. Theo lời dặn của nhà đại kiếm khách, nàng ngậm viên linh đan vào mồm. Huyền diệu thay! Chỉ trong chớp mắt nàng đã lấy được tất cả sinh lực đã mất, tinh thần lại thêm sảng khoái sáng suốt lạ thường.

Tuyết Hoa Nương liền chỗi dậy lẹ làng bước ra khỏi giường. Nhân lúc Bát Quái Tăng bận đối phó với Xuyên Vân Yến Khách, nàng lên đi dò thám khắp chùa.

Gặp lũ đồ đệ của Bát Quái Tăng nàng trở tài tuyệt kỹ sát hại bọn chúng còn lại hai tên lủi như chuột đồng.

Một lần bị hại, Tuyết Hoa Nương đã kinh nghiệm chẳng dám khinh thường, dè dặt nàng đu mình lên trần nhà chuyển đi.

Chính nàng đã theo dõi từ đầu đến cuối cuộc giao đấu giữa Xuyên Vân Yến Khách và Bát Quái Tăng. Đến lúc tên sư trọc hồ mang kia dùng cơ quan máy móc bí mật hạ Xuyên Vân Yến Khách, nàng rụng rời kinh hãi toan rút Mai Hoa thần trâm ra thưởng cho hắn vài mũi nhưng sở đến mình nàng bỗng thất vọng.

Lúc ngã xuống bầm bí mật, thở nhằm Đoạt Hồn hương mê đi, nàng đã bị chúng đoạt mất hết thứ ám khí lợi hại nhất trần đời ấy.

Tự lượng sức mình hèn kém, chẳng làm gì nổi Bát Quái Tăng, Tuyết Hoa Nương đành giương mắt cảm hờn nhìn hắn đang dương dương tự đắc.

Sợ hắn trông thấy được mình e mang khốn, Tuyết Hoa Nương sẽ chuyển đi nơi khác.

Nhưng nàng bỗng nghe tiếng ầm ầm vang lên như đất lở trời long. Nóc Đông lang chẳng chịu nổi tiếng nổ dữ dội ghê hồn ấy bay vọt lên không vỡ tan mất, cả Tuyết Hoa Nương lúc ấy cũng bắn vọt lên cao bằng mấy chục trượng.

May mà nàng am hiểu thuật đề khí làm cho thân nhẹ nhàng vọt theo hơi gió, chứ không nàng đã khốn vì tiếng nổ kinh thiên kia rồi.

Tiếng nổ vừa dứt Xuyên Vân Yến Khách từ dưới hầm bí mật như một chiếc pháo thăng thiên bay vọt lên.

Thì ra nhà đại kiếm khách bị lọt hầm, Bát Quái Tăng quá dữ còn tháo nước vào cốt làm cho người chết ngập. Tình thế không dừng được. Xuyên Vân Yến Khách liền hiển lộng thần thông tuồng hai luồng thanh quang ra phá lưới sắt khổng lồ kia.

Ông lại dùng cả Chưởng Tâm Lôi đánh bật nóc hầm. Tiếng nổ kinh hồn như tan trời xé đất vừa rồi chính là lúc ông đang biểu lộng ngón nghề tuyệt kỹ phá lưới sắt và nóc hầm vậy.

Vừa nhát thấy Xuyên Vân Yến Khách thoát khỏi hầm bí mật của mình, Bát Quái Tăng rụng rời kinh hãi. Hắn vừa sợ vừa giận. Uất ức quá hắn đâm liều quát to :

- Cầu tặc Xuyên Vân. Ta quyết cùng mi chẳng đội chung trời.

Dứt lời hắn như con mãnh hổ vồ trượt mồi, tung ra một đạo kiếm quang màu đen như mực.

Luồng hắc quang thật dữ. Vừa vọt lên không nó như một con rồng đen to lớn khổng lồ quẫy khúc. Chỉ trong chớp mắt luồng hắc quang to rộng chẳng cùng, nó chuyển động âm âm như đất lở trời long, sa ngay xuống đầu Xuyên Vân Yến Khách, khí thể muôn phần dữ dội.

Trước tình thế ấy Xuyên Vân Yến Khách chẳng dám xem thường, ông vội rút phát thanh Dương Quang kiếm phóng vút lên không nghênh địch.

Thanh Dương Quang kiếm quả là một bảo kiếm trên đời có một không hai. Vừa vọt lên không nó đã biến thành một vầng hồng quang như màu lửa đỏ rực, chuyển động như rền trời sập đất.

Chỉ trong chớp mắt luồng hồng quang to rộng ra bằng mấy dặm, đỏ cả một vùng như một biển lửa lan tràn vô cùng ghê rợn.

Trên không trung hai luồng kiếm quang gặp nhau bật thành những tiếng nổ kinh hồn, không ngớt xoắn tít nhau như hai con giao long ngoài bể cả vờn sóng.

Xuyên Vân Yến Khách thấy Bát Quái Tăng cầm cự được với mình, ông tức thì nổi giận quát to :

- Bát Quái Tăng. Ngươi liệu giữ hồn. Hãy xem báu kiếm ta lấy đầu mi.

Dứt lời Xuyên Vân Yến Khách liền vận thêm khí Đan Điền thúc luồng hồng quang đánh thật dữ. Cũng từ phút ấy vầng hồng quang như có một sức mạnh vô hình thúc đẩy, chuyển động càng lúc càng dữ dội, không ngớt nổ lên những tiếng xé trời sập đất.

Thấy vầng hồng quang quật khởi quá mãnh liệt, Bát Quái Tăng cả kinh. Hắn cũng vội vận thêm khí Thiên Cương điều khiển luồng hắc quang chống trả kịch liệt. Nhờ hắn nhiều phen đại bại cố gắng rèn luyện thêm bản lãnh mới được như thế, nhưng hắn phải đầu là tay đối thủ với Xuyên Vân Yến Khách tài nghệ còn trên cả các sư huynh hắn.

Vì vậy dù hắn cố sức đến mấy cũng chẳng tránh nổi thất bại, nên chỉ trong chớp mắt vầng hắc quang nhỏ dần.

Hoảng vía Bát Quái Tăng toan tháo kiếm quang chuồn chạy nhưng Xuyên Vân Yến Khách quá dữ. Ông như đoán được ý nghĩ ấy vội thúc kiếm quang kèm chặt chẳng để hở một giây.

Bát Quái Tăng kinh hoảng quá, nguy cơ sắp đến nếu hắn không tìm kế thoát thân, mạng ắt chẳng toàn.

Nghĩ vậy Bát Quái Tăng cố thu hết tâm lực bình sanh vận thêm khí Thiên Cương kèm vững hắc quang, cùng lúc ấy nhân lúc bất thần hắn hốt trong người ra một nắm hắc sa thấy vèo vào người Xuyên Vân Yến Khách.

Hắc sa ấy là một thứ ám khí giết người trong chớp mắt quá gớm ghê. Hắn dùng sỏi cát đem chế ra hòa trộn với thạch tín nà nhiều thứ thuốc độc khác, có sức sát hại ghê gớm, trúng vào người bỗng rất thịt xương lở lói gớm ghiếc chỉ trong hai ngày vô phương cứu trị mạng vong.

Đoàn hắc sa bay vút đến mình như một trận mưa rào dữ dội, Xuyên Vân Yến Khách thần nhiên xem thường, ông đợi lúc hắc sa bay lộn ngược trở lại nhắm đúng người Bát Quái Tăng vút tới.

Bát Quái Tăng thất kinh hồn vía, hắn vội vùng tay dùng phép phản phong đánh hắc sa bay rạt về một phía.

Cả giận Xuyên Vân Yến Khách quát to lên một tiếng khác nào sấm dậy lưng trời.

Tiếng thét kinh hồn sởn vía ấy làm Bát Quái Tăng giật mình chậm điều khiển luồng hắc quang lúc ấy chờn vờn sắp lao đao.

Vàng hồng quang càng lúc như muôn ngàn quả núi lớn, quần lấy đạo hắc quang như sắp áng mắt.

Bỗng một tiếng nổ như tan trời xé đất nổ dậy làm Bát Quái Tăng rụng rời kinh hãi, hấn rú lên một tiếng thất thanh...

Thì ra luồng hắc quang của Bát Quái Tăng không chịu nổi sức đàn áp quá ư mãnh liệt của đạo hồng quang lúc ấy như muôn ngàn quả núi lửa khổng lồ kết lại, nên bay giạt ra ngoài nổ lên những tiếng kinh hồn tức thì nát tan như tro bụi.

Được thể luồng hồng quang càng lan rộng thêm ra tỏa nóng thiêu người. Vàng hồng quang như một biển lửa tuôn tràn sa ngay xuống đầu Bát Quái Tăng khi thể muôn phần dữ dội.

Bát Quái Tăng hồn phi phách tán. Hấn gần rụng rời cả tâm chí, nhưng cũng cố liều mạng vẩy tay phóng lên một luồng hoàng quang cự lại.

Đạo hoàng quang của hấn mười phần lợi hại, có phần hung hãn hơn đạo hắc quang bị phá mất vừa rồi. Vừa bay vọt lên không đạo hoàng quang như một chiếc cầu vòng vàng chuyển động rền trời dậy đất vũ lộng như cơn huỳnh long to lớn.

Hai đạo kiếm quang vừa gặp liền xoắn tít lấy nhau không ngớt quấy lộn va vào nhau bật lên những tiếng nổ rền dậy núi.

Xuyên Vân Yến Khách thấy Bát Quái Tăng suýt lâm nguy mà còn gượng phóng thêm kiếm quang cầm cự ông tức thì nổi giận thét vang :

- Bát Quái Tăng. Người liệu giữ hồn. Phen này ta quyết đưa người về chùa Phật tổ cho rồi.

Tiếng hét vừa dứt, Xuyên Vân Yến Khách liền giữ vững quyết Thất Tinh vận thêm khí Thiên Cương điều khiển vàng hồng quang đánh quá dữ.

Đạo hồng quang như nước toàn gặp gió lan rộng ra đổ rục cả một vùng trời đất, chỉ trong chớp mắt, nó át mất luồng hoàng quang kia.

Thấy cơ nguy sắp đến Bát Quái Tăng toan vận khí Đan Điền thôi thúc kiếm quang liều chết cầm cự bỗng một tiếng nổ âm vang lên khác nào đất sụp trời sa...

Đạo hoàng quang của Bát Quái Tăng nhỏ còn bằng sợi chỉ, hấn chưa kịp bắt quyết thâm về thì một tiếng nổ chuyển động kinh hồn lại vang lên, đạo hoàng quang cũng từ phút ấy tắt phụt nát tan như cám.

Bát Quái Tăng thất thần, mặt hấn tái mét không còn chút máu. Hấn rụng rời cả tay chân đứng chằng vững.

Đạo hồng quang lúc ấy không còn sức đối thủ cản ngăn, như một vầng mây đỏ khổng lồ úp chụp xuống đầu Bát Quái Tăng.

Một tiếng rú ghê rợn nổi lên, Bát Quái Tăng ngã lặn ra mặt đất cụt phăng đầu, giãy lên đành đạch như cá tươi bị đập đầu. Từ cổ hấn máu tươi phun ra có vòi trông càng kinh khủng gớm ghê.

Thế là xong một đời tên ác tăng chuyên quấy nhiễu lương dân cùng chúng anh hùng thiên hạ.

Trừ xong hung tăng, Xuyên Vân Yến Khách toan nương kiếm quang bay vọt đi, nhưng như sực nhớ ra điều gì ông vội điều khiển luồng hồng quang, lúc ấy như mãnh hổ vừa nuốt xong mồi hãy còn hung hăng dữ dội bay vọt đến phá ngôi chùa, sào huyệt của Bát Quái Tăng.

Ghê gớm thay sức mãnh liệt, tàn phá của luồng Dương Quang kiếm. Đạo hồng quang vừa lướt qua một vòng trên nóc thiền tự tức thì muôn ngàn tiếng nổ âm ghê rợn nổi lên.

Chỉ trong chớp mắt, ngôi chùa cổ kính rêu phong giữa rừng hoang rậm chỉ còn là một đồng gạch ngói vôi vụn.

Để dứt tuyệt hậu hoạn Xuyên Vân Yến Khách lại dùng Chưởng Tâm Lô đánh vút vào nền gạch, hủy phá các hầm bí mật vô cùng hung hiểm kia.

Quả không sai theo dự đoán của nhà đại kiếm khách, Chưởng Tâm Lô vừa xẹt đến các nền gạch, chuyển động ầm ầm như đất lở trời long thì nhiều tiếng nổ kinh hồn choáng óc bưng tai nổi dậy. Nền gạch bằng phẳng rắn chắc thế ấy bỗng đổ sụp thành những lổm sầu ghê gớm.

Rồi liên tiếp mấy tiếng nổ ầm ghê rợn như chuyển động cả một vùng rừng núi, cả gạch ngói và nền đá kia bỗng sụt mất để lộ một hố sâu khổng lồ thăm thẳm chẳng khác gì một giếng to.

Nước từ đâu cuộn chảy phút chốc tràn ngập cả hố sâu kia. Thì ra Xuyên Vân Yến Khách dùng Chưởng Tâm Lô đánh quá dữ khiến các hầm bí mật kia chịu không nổi đổ sụp gây thành những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hủy phá xong ngói cổ tự và các cơ quan hiểm yếu Xuyên Vân Yến Khách đánh vút một cái đã nhảy vút lên dùng thuật phi đằng bay mất dạng vào khoảng mây mờ.

Tuyệt Hoa Nương từ lâu đứng nấp trên một cây cổ thụ to chứng kiến tài quý khiếp thần kìa của nhà đại kiếm khách, nàng kinh phục sững sờ.

Đến lúc Xuyên Vân Yến Khách hạ sát Bát Quái Tăng xong, nàng toan nhảy xuống ra mắt tạ ân cứu mạng thì nàng lại phải một phen nữa kinh hồn sởn vía mục kích luồng hồng quang và Chưởng Tâm Lô phá hủy ngôi thiên tự. Và sau cùng nàng chưa kịp thực hành ý định mình thì Xuyên Vân Yến Khách đã như cánh bằng lướt gió biệt dạng mù khơi.

Thất vọng Tuyệt Hoa Nương đành lặng lẽ dùng thuật phi hành trở về quán trọ mà lòng nặng u buồn...

12. Chương 12: Chúng Ma Tăng Quân Hùng Hợp Mặt

Nhắc lại Khốc Tiểu Quái Sư, từ lúc chặn đánh Công Tôn đại sư hai lượt để đoạt tập Bí Thư Tiên Kiếm mà chẳng thành công, người căm giận sôi gan.

Lòng hận chưa nguôi người lại được tin Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy sang Trung Quốc tìm Linh Chân và Linh Hư đại đức tổ sư định thư hùng phải một phen bạt vía trước Phù Dung Nương.

Tin này chưa hết tức lại đến tin khác toàn những chuyện không hay cho bọn người, Tổ Hoa từ đâu xuất hiện lộng hành tác quái ở Vạn Hoa trang. Rồi kế tiếp đến Thần Phong Tử, Cổ Đầu Tăng vong mạng, khiến Khốc Tiểu Quái Sư như lửa đổ thêm dầu chẳng dứt cơn lôi đình thịnh nộ.

Sau cùng đến lượt Bát Quái Tăng hồn quy dị lộ càng làm Khốc Tiểu Quái Sư tức muốn lộn ruột. Ông phát cáu lên như mãnh hổ vừa bị thương lại phải trúng đòn thêm đau.

Tình thế không dừng được lão thượng tăng kỳ quái của xứ Tây Tạng liền quyết định triệu tập một cuộc nhóm họp tất cả chúng anh hùng bè đảng của người.

Thế rồi đêm nay, một đêm trăng khuyết sao mờ, cảnh vật nơi vòm trời Tây Tạng như đắm chìm trong yên lặng lạnh lùng, tòa Thiên Cốc sơn bỗng nhiên tấp nập huyền ảo kẻ ra người vào.

Chính Khốc Tiểu Quái Sư bản thân ra đứng thủ tọa cuộc hội hiệp bất ngờ giữa các ma tăng quái tặc.

Tòa thạch động bấy lâu vắng vẻ đìu hiu, bỗng được trang hoàng trần thiết lộng lẫy. Canh một vừa điểm dứt, chúng anh hùng thiên hạ, bè đảng quái tăng lần lượt kéo vào thạch động.

Chỉ trong một thoáng bao nhiêu dãy ghế ngồi đều đông đặc, người phân rõ ràng trật tự ngôi thứ.

Ngồi cao hơn hết là Khốc Tiểu Quái Sư, chủ tọa phiên nhóm. Kế cạnh người là hai lão quái tăng râu xồm và đầu bướu Ma Vương Hỗn Thủy, Ngũ Sơn lão quái.

Tiếp đến Linh Quang Tử, đại diện Vạn Hoa thất quái ngồi ngang mặt Đại Ác hòa thượng. Thứ đến Thiết Đầu Tử, Dương Bưu và các tay anh hùng ma tăng gồm toàn những kẻ tướng mạo dữ dằn, hình dung cổ quái, bản lãnh chuyể đất xô trời, lên rừng khuất mãnh hổ, xuống bể phục giao long.

Bên phái nữ có Bách Hoa Nương cầm đầu, báo hung tin Tứ Đại Trùng bổ mạng vì tay bọn kiếm khách Trung Hoa.

Nghe tin dữ khác nào sấm nổ bên tai, núi nghiêng trước mặt, toàn thể cử tọa có mặt nơi tòa Thiên Cốc sơn lồng lộn lên như thú dữ, gầm thét vang rền.

Chờ cơn thịnh nộ của bọn đồng đạo dứt, Khốc Tiểu Quái Sư đứng lên đồng dục tuyên bố :

- Thưa chư vị đạo hữu, liệt vị đạo huynh đồng tông hay khác phái, cùng chung một mục đích lý tưởng. Ta vì danh dự của các phái võ Tây Tạng triệu tập buổi nhóm họp bất thường này. Lâu nay bọn Linh Châu, Linh Hư, Không Không, Hồng Long lộng hành tác quái, ý mình pháp lực cao cường hằng theo bọn ta gần cận. Mới đây chúng đang tay sát hại bạn đồng đạo ta quá nhiều. Tứ Đại Trùng, Cổ Đầu Tăng, Thần Phong Tử, Bát Quái Tăng lần lượt làm quỷ không đầu vì bọn chúng. Nhục này chưa rửa hờn nọ đã mang. Nóng tính đồng đạo Ngũ Ma nhị vị lão huynh sang Trung Quốc cùng chúng định trận thư hùng bất đồ gặp phải con nữ tỳ vô danh quá dữ, hiển lộng thần thông hãm khốn hai lão huynh lại còn đang tay cạo đầu liệt vị Thất quái Vạn Hoa.

Nói đến đây Khốc Tiểu Quái Sư ngừng lời, day sang các cử tọa lúc ấy như cộp đôi bị thương hằm hừ nguyên rửa vang rền như sấm dậy, nhất là Linh Quang Tử, Ngũ Sơn lão quái và Ma Vương Hồn Thủy, nạn nhân cuộc trêu đùa quái ác vừa qua, cả ba vừa thẹn vừa giận.

Linh Quang Tử nghiêng răng, cau mày trợn mắt, như thể quyết ăn gan uống huyết dù tính người xưa nay rất trầm tĩnh điềm đạm.

Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hồn Thủy nộ khí xung thiên, mày trợn ngược, tóc râu đều dựng.

Thấy thế Khốc Tiểu Quái Sư vội tiếp lời :

- Các vị đạo huynh cùng chư hiền hữu. Tình thế đã vậy ta uất giận chẳng ích gì. Ta họp chư vị lại hôm nay đây là để bàn mưu đối phó cùng chúng, quyết ra tay tận diệt kẻ thù dứt hậu hoạn cho đồng phái.

Khốc Tiểu Quái Sư vừa dứt tiếng hoan hô cổ vũ nổi lên vang rền :

- Hoan nghinh ý kiến đại lão huynh. Nhân vật Tây Tạng vạn tuế!

Chờ cơn cổ vũ dứt, Khốc Tiểu Quái Sư lại nghiêm nghị tiếp lời :

- Lễ thường xưa nay, cao nhân tắc hữu cao nhân trị, biết mình biết người trăm trận chẳng thua. Ta chẳng khen tặng chúng, nhưng cứ tình thật mà bàn, chúng hãy còn nhiều tay bản lãnh lệch đất nghiêng trời tuyệt luân quán thế. Đã vậy lúc sau này con mụ Thái Hư sư nữ, lão Thái Hư Chân Quân còn tăng phong tiếp dẫn và giúp bọn chúng khác nào hùm thiêng thêm vậy. Tình thế ấy nếu chúng ta không có kế hoạch, không luyện được thêm bản lãnh cao diệu đến hàng tột thế thì đừng hòng báo cừu rửa nhục.

Nghe những lời sau cùng này cả bọn cử tọa đều im thinh thít, trên gương mặt họ bao nét bàng hoàng sợ hãi hiện ra rõ rệt.

Họ sợ là phải. Trừ Khốc Tiểu Quái Sư, lão quái Ngũ Sơn, Ma Vương Hồn Thủy bọn chúng chật vật đối đầu cùng các tổ sư Trung Quốc chưa chắc hơn được thay.

Vừa đây bên nghịch lại xuất hiện thêm một kỳ nữ bản lãnh tột trần siêu việt, hơn cả các bậc thượng đẳng kiếm tiên. Đã vậy Thái Hư Chân Quân, Thái Hư sư nữ còn a dua theo địch nữa thì trời ơi! Nước cờ như đã định sẵn rồi còn gì nữa.

Thái Hư Chân Quân, Thái Hư sư nữ, hai kẻ đạo cao đức dày tài xoay vũ trụ, bản lãnh đảo lộn cả càn khôn giáng trần về phe nghịch thì ôi thôi! Đánh trống ngay nhà sấm, múa búa trước cửa Lỗ Ban bọn chúng mong gì thoát nổi họa vương thân.

Thấy các đồng đạo như bị khốn hãm trong tình thế sợ hãi khiếp kinh, Ngũ Sơn lão quái liền đồng dục nói :

- Chư vị đạo hữu, đạo huynh chớ vội sợ hãi làm mất cả nhuệ khí của chúng ta. Bọn chúng dù bản lãnh và bề lấp trời cũng chẳng làm gì ta được. Bọn Hồng Long, Linh Chân, Linh Hư, Không Không ấy đã có ta và Ma lão huynh cùng Ma Phong Tử, Đạt Phong Tử nhị hữu đối phó, vị tất bọn chúng đã làm gì nổi mà còn nguy khốn cả tính mệnh nữa là khác. Riêng con nữ tặc đã có Khốc đạo huynh xử trí thì bọn ta còn lo nghĩ gì nữa. Chỉ sợ con muội Thái Hư sư nữ và lão Thái Hư Chân Quân chẳng để ta yên khi hay tin chúng đồ đệ bị hại.

Tình thế một phen nữa chẳng hơn gì lúc trước. Theo lời toàn xét của Ngũ Sơn lão quái, cả bọn đang hân hoan tin tưởng bỗng sa sầm nét mặt ngay.

Khốc Tiểu Quái Sư liền gỡ rối :

- Ngũ lão huynh luận xét vậy là phải, nhưng chưa chính xác lắm. Thật ra, nếu chẳng có lão Thái Hư Chân Quân và muội Thái Hư sư nữ bọn ta thừa sức tranh hùng với bọn chúng. Tuy vậy tình thế chưa phải đến lúc vô kế khả thi chẳng giải quyết được.

Đến đây Khốc Tiểu Quái Sư im bặt. Ông lặng nhìn cử tọa để xem thái độ của họ ra sao. Mọi người đang chăm chú nghe bỗng phải ngạc nhiên vì cử chỉ ấy.

Sốt ruột Ma Vương Hồn Thủy liền bảo :

- Khốc lão huynh có cao kiến gì hãy nói nốt cho chư vị đạo hữu nghe, úp mở làm chi cho đồng đạo thêm sốt lòng.

Khốc Tiểu Quái Sư cả cười tiếp :

- Liệt vị đạo huynh hiền hữu chớ nóng nảy. Hãy thư thả cùng ta bàn mưu đối phó. Ta vội liệt vị đến đây cốt để cổ vũ ý kiến nên mới ngưng lời chờ các vị phát biểu ý kiến, chỉ có thể thôi. Theo ý ta, hiện giờ nên nghĩ đến chuyện đối đầu với hai lão Thái Hư sư nữ và Thái Hư Chân Quân. Đây mới là việc chính đáng bàn xét cẩn thận. Đối phó được hai người ấy chúng ta mới tự do hoành hành cùng chúng anh hùng thiên hạ, nêu cao tên tuổi nhân vật Tây Tạng chẳng phải tầm thường.

Vậy liệt vị hiền hữu, đạo huynh có ý kiến gì hay xin cho biết.

Cử tọa lại một phen nữa ngồi im phăng phắc.

Khốc Tiểu Quái Sư lại nói :

- Hẳn chư vị đạo hữu còn nhớ đến tập Bí Thư Tiên Kiếm đấy chứ?

Khốc Tiểu Quái Sư vừa dứt lời, cử tọa nhôn nhao cả lên. Cả bọn còn lạ gì tập sách quý thể gian độc nhất vô nhị ấy. Ai mà chẳng muốn nhưng làm sao có được.

Khốc Tiểu Quái Sư lại nghiêm trang tiếp :

- Nhắc đến tập Bí Thư Tiên Kiếm tức là nói đến cái chìa khóa mở lối bí cho bọn ta. Giữ được tập sách quý giá vô ngần ấy ta còn lo gì con muội Thái Hư sư nữ và lão Thái Hư Chân Quân. Hiện giờ tập Bí Thư Tiên Kiếm đã lọt vào tay Công Tôn đại sư, đại đồ đệ của Linh Hư đại đức tổ sư.

Khốc Tiểu Quái Sư vừa dứt, Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hồn Thủy, Bách Hoa Nương, cả ba không ai bảo ai đồng kêu lên một lượt :

- Thảo nào. Chẳng giữ được tập Bí Thư Tiên Kiếm làm gì thằng Công Tôn có được thanh kiếm quá dữ.

Nghe đến đây cử tọa nhiều kẻ nóng tính la vang :

- Thằng Công Tôn cầu tặc có được tập Bí Thư Tiên Kiếm. Phải giết lấy nó đoạt tập sách ấy bảo cừu luôn cho Tứ Đại Trùng bị nó sát hại.

Tiếng la hét mỗi lúc thêm vang dội, Khốc Tiểu Quái Sư vội đưa tay ngăn lại đoạn bảo :

- Liệt vị đạo huynh hiền hữu chớ ồn lên thế. Ta hãy yên lặng bình tĩnh luận bàn có hơn không. Việc cần thiết nhất của chúng ta là phải diệt cho được Công Tôn đại sư đoạt tập Bí Thư Tiên Kiếm, chiếm luôn cả thanh Ngũ Lô thần kiếm mà hắn vừa luyện được.

Khốc Tiểu Quái Sư vừa dứt, Ma Vương Hồn Thủy đã vội lên tiếng :

- Lão huynh dạy chí phải, thằng Công Tôn tôi xem tài nghệ nó chẳng ra gì nhưng nhờ thanh báu kiếm ấy nó trở nên một tay hung dữ, nguy hiểm khác thường. Nếu chúng ta chẳng sớm trừ diệt nó, e sanh hậu họa chẳng nhỏ.

- Phải đấy! Phải đấy! Mau giết lấy nó.

Cử tọa lại một phen nữa hết la vang rền.

Khốc Tiểu Quái Sư lại xua tay ngăn cản, người trầm tĩnh nói lời :

- Cuộc hội họp đến đây kể như được tạm giải quyết. Trước khi bế mạc ta có lời nhắn nhủ cùng chư vị đạo hữu, đồng phái. Tất cả hãy giữ danh dự cao cả của mình là người xứ Tây Tạng, cố đem hết tâm lực bình sanh rèn luyện đạo pháp đến hàng nhập diệu để tận diệt cả bọn sư tổ Trung Quốc. Ngày khởi hân cuộc giao tranh ta sẽ định vào một lúc gần đây. Ta cố nói thì giờ để các sư đệ đạo huynh rèn luyện bản lãnh tài nghệ thêm. Ta sẽ loan kiếm thư đi các nơi mời đồng đạo đến định thư hùng. Việc hạ Công Tôn liệt vị để phần ta đảm đương cũng đủ.

Khốc Tiểu Quái Sư vừa dứt tiếng, hoan hô vang rền :

- Khốc Tiểu đạo huynh vạn tuế, kỳ nhân Tây Tạng muôn năm.

Qua một hồi huyền não xao động, tất cả trở về với yên lặng.

Cử tọa toan đứng lên ra khỏi phòng nhóm bỗng Khốc Tiểu Quái Sư đứng dậy đồng dục nói to :

- Im! Chu vi đạo hữu hãy im.

Chưa dứt tiếng bỗng từ trước thạch động gió lộng ào ào dường như bão tố nổi lên. Trận quái phong càng lúc càng dữ dội, cuốn cây cối gãy ngã đổ ầm ầm ghê rợn.

Sức gió thần tốc càng lúc càng mãnh liệt. Tòa Thiên Cốc sơn rấn chắc là thể phút chốc không chịu nổi sức gió thần tốc kia, cuốn hút nóc bay tung lên. Đám gió đi quá nhanh, quay lông lốc xoáy đá ngã đổ vang trời dậy đất.

Nhiều tảng đá to bay vút lên trời, chỉ trong một loáng giữa từng không muôn ngàn tảng đá vút đi càng lúc càng xa như những chấm li ti.

Trước cơn quái phong quá dữ ấy, bọn ma tăng quái tặc trừ Khốc Tiểu Quái Sư, Ma Vương Hồn Thủy, Ngũ Sơn lão quái, Linh Quang Tử và Đại Ác hòa thượng kỳ dư đều bị trận gió ghê hồn kia vút tới làm thối lui hơn mấy bước.

Nhiều kẻ tuy đã xuống tấn vững vàng mà chẳng gượng nổi té ngã nghiêng quay lăn lông lốc.

Khốc Tiểu Quái Sư thấy thế cả giận liền chuyển mình bay vọt ra ngoài. Cả Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hồn Thủy cũng vọt chạy theo.

Vừa ra khỏi tòa thạch động, thoáng nhìn về phía Tây nam Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hồn Thủy vội kêu lên :

- Nó đó! Chính nó! Khốc lão huynh mau diệt nó.

Trên không trung từ phía Tây nam thẳng tới giông bão càng lúc càng dữ dội, một nữ lang xinh đẹp tuyệt trần oai nghiêm ngồi trên lưng một con đại bàng cực kỳ to lớn tưởng chừng thể gian ngàn đời chẳng có chim nào to lớn như thế.

Hai cánh chim xò ra như áng cả một vùng trời đất. Đôi cánh chỉ phe phẩy mà gió giông ầm ầm hơn cả bão tố.

Trước tình thế ấy Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hồn Thủy cả Khốc Tiểu Quái Sư chẳng dám xem thường. Cả ba đều vận thần công cho nặng như núi Thái Sơn đoạn nhảy vút lên không, dùng thuật ngự phong thẳng về phía nữ lang.

Khốc Tiểu Quái Sư hét vang như sấm nổ :

- Loài tiện tỳ kia mi từ đâu mà dẫn xác đến đây nạp mạng. Gặp lão sư phen này người chứ hồng sống.

Dứt tiếng Khốc Tiểu Quái Sư liền hé miệng ra hai luồng bạch kiếm cực kỳ dữ dội. Vừa vọt lên không hai đạo bạch quang như hai con thần long quấy khúc vũ lộng rền trời sập đất, sáng lòa cả mấy dặm.

Luồng bạch quang phút chốc như một vầng mây trắng khổng lồ thẳng đến đầu nữ lang khí thế dữ dội tưởng chừng đất lở trời nghiêng.

Chẳng dám khinh thường, nữ lang ấy không ai khác hơn là Phù Dung Nương Tố Hoa liền rút Ngọc Kiếm cài trên mái tóc vọt thẳng lên không, hóa thành một đạo bạch quang cự lại.

Vàng bạch quang càng phút càng to rộng, tỏa khí lạnh rợn người, chỉ trong một chớp mắt đã lan ra ngoài mười dặm sáng lòa cả một vùng trời đất. Hai luồng kiếm quang vừa gặp nhau đã bật lên thành những tiếng nổ kinh hồn rung chuyển đất trời.

Ma Vương Hồn Thủy lúc ấy cũng hiển lộ thần thông, tung hai luồng thanh quang như hai chiếc cầu vòng vang to lớn chuyển động ầm ầm như địa chấn thiên long hiệp cùng vàng bạch quang của Khốc Tiểu Quái Sư đánh thật dữ.

Ngũ Sơn lão quái cũng trở hết tài nghệ tuyệt kỹ ông phóng ra một luồng lục quang cực kỳ dữ dội. Đạo lục quang ấy do nội tâm lão quái luyện thành hung hãn hơn kiếm quang thường mấy bậc.

Vừa bay vọt lên không đạo lục quang ấy đã nổ lên mấy tiếng kinh hồn khác nào trời nghiêng núi sập, hiệp cùng hai đạo kiếm quang kia áp đảo luồng Ngọc Kiếm công kích dữ dội.

Trước tình thế ấy, Phù Dung Nương vẫn xem thường. Nàng cả cười lên khanh khách :

- Lũ quái tăng kia. Bọn bây chỉ được tài cậy đông hiệp ít. Gặp ta phen này lũ người chó mong thị hùng.

Dứt tiếng, Tố Hoa liền giũ tay áo rộng đưa luồng kiếm phong bay vọt lên không thổi bật luồng thanh quang của Ma Vương Hồn Thủy.

Nàng lại vỗ nhẹ vào tam tinh tức thì từ trong ấy bay vọt ra một đạo hồng quang như một con rồng lửa đỏ rực. Đạo hồng quang quá dữ, vừa bay vút lên không đã tỏa khí nóng thiêu người ghê rợn.

Liên tiếp mấy tiếng nổ kinh hồn bạt vía dậy lên, vầng hồng quang như một biển lửa lan tràn, quán lấy đạo lục quang của Ngũ Sơn lão quái. Hai sức mạnh gặp nhau gây thành những tiếng nổ ghê hồn như đất lở trời long.

Khốc Tiểu Quái Sư thấy kẻ nghịch bản lãnh quá ư cao cường, một mình cự nổi ông và nhị vị lão huynh mình, lão cả giận quát vang như sấm dậy buổi trời thanh :

- Con khốn kia. Người chó vội dương dương tự đắc thị hùng.

Tiếng nói vừa dứt lão liền hiển lộ thần uy, dùng hết tuyệt điểm công phu nhả thêm một luồng kiếm xanh biêng biếc nhỏ như sợi chỉ nhưng nguy hiểm lạ thường.

Luồng kiếm xanh bé tí ấy vừa bay lên trời đã ngân lên những tiếng vang rền sang sảng như chuông vàng khánh ngọc khu. Luồng kiếm xanh ấy với đạo bạch quang kia xoắn tít lấy luồng Ngọc Kiếm Xà Vương đánh thật dữ.

Không trung lúc ấy thật muôn ngàn nguy hiểm găm ghê. Giữa trời khuya lặng vắng bỗng vang lên những tiếng nổ kinh hồn sấm súa, khác nào trời sập đất run.

Bảy luồng kiếm quang không ngớt quán quít lấy nhau như rồng thiêng rồn sóng mãnh hổ vờn mồi, quấy lộn không ngừng tỏa ra muôn ngàn ánh quang ngũ sắc như muôn đạo hào quang đủ màu.

Nhất là vầng hồng quang, mỗi lúc như tăng cường thêm tốc độ hung hãn, như lửa gặp cơn gió vọt càng phút càng to lớn lan rộng chẳng cùng, chẳng khác gì muôn ngàn quả núi khổng lồ kết lại tỏa hơi nóng cháy người.

Sức nóng quá dữ dội làm cây cối xung quanh dần héo đến khô lại, cuối cùng không chịu nổi sức nóng phát cháy lên ngàn ngọn. Rồi chỉ trong chớp mắt cả một vùng hoang lạnh, cây cối đều vụt cháy, ngọn lửa lan tràn dữ dội.

Thật là ghê rợn kinh hoàng tưởng chừng thế gian ngàn đời chẳng có được lần nào như thế.

Trên không trung luồng hồng quang càng lúc càng to dần như một con rồng đỏ khổng lồ đầy lửa, dưới đất lửa cháy lan tràn dữ dội như một đại dương đầy lửa.

Lửa và lửa. Bốn phía dưới trên đầy lửa khiến bá tánh quanh vùng đang ngủ nửa đêm thức giấc kinh hoàng vì những tiếng nổ như núi đổ trời tan bồng rục rời kinh hãi thấy đầy trời lửa dầy.

Kiểm quang và kiếm phong luôn luôn va chạm quay long lóc gây thành một trận cuồng phong dữ dội gớm ghê hơn bão tố.

Trận gió thần tốc ghê hồn kia càng lúc càng mãnh liệt thổi vù, hiệp cùng sức quạt cánh không ngừng của Đại Bàng Thần Điều cuốn cây cối xung quanh ngã đổ ầm ầm ghê rợn.

Chỉ trong chớp mắt bao nhiêu cây cối nơi Thiên Cốc sơn và các vùng lân cận đều bật gốc, bay vù lên chín tầng mây bạc mà tàng cây to lớn lững lờ giữa thình không như những quả núi mọc giữa lưng trời xê chuyển.

Luồng quái phong độc dữ ấy lan đi xa dần, thổi lửa không khí chuyển động cả một vùng như đất sụp trời nghiêng.

Cây cối một vùng trời đất cách xa hàng mấy trăm dặm mà cũng không chịu nổi sức gió kinh hồn kia gãy đổ ầm ầm ghê rợn.

Nhà cửa rung rinh sập đổ quá nhiều, nóc sập, cây lá, ngói theo đà gió hút bay tung khắp phương trời. Dân chúng đã một phen mất mặt kinh hồn giờ lại rồn rứa kêu khóc vang tai.

Trận đấu lại diễn ra càng lúc càng gay go kinh hồn tưởng chừng trong lịch sử nhân gian tự thuở đến giờ chẳng có lần nào như thế.

Khốc Tiểu Quái Sư trở tài quán chúng siêu việt mà chẳng hạ nổi đối phương tức thì nổi giận sôi gan. Lão liền hét lên một tiếng xé trời dậy đất.

Tiếng hét vừa dứt lão liền thở phà ra hai đạo thanh quang vô cùng dữ dội, nổ lên những tiếng kinh thiên động địa, tiếp sức với ba luồng kiếm quang của lão đánh thật dữ vào đạo Ngọc Kiếm kia.

Đến đây ta mới thấy rõ, bản lãnh của Phù Dung Nương Tố Hoa quả đã đến hàng tuyệt luân nhập diệu quỷ khiếp thần kinh.

Một thân một bóng nàng vẫn ráo riết chống ngăn cùng kẻ địch gồm toàn những kẻ tài nghệ quán chúng siêu phàm pháp lực vô biên mà vẫn thản nhiên như vào chốn không người.

Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy thấy có cả Khốc Tiểu Quái Sư hiệp lực mà vẫn không làm gì xuể đối phương, cả hai giận sùi bọt mép tức thì vũ lộng thần thông dùng hết tuyệt đỉnh công phu, thôi thúc kiếm quang quạt khởi mãnh liệt.

Hai đạo thanh quang và luồng lực quang đang ráo riết cầm cự với kiếm phong và vàng hồng quang bỗng như được một sức mạnh vô tình trợ giúp, liên tiếp nổi lên những tiếng kinh hồn hoảng vía, to rộng thêm ra hàng mấy dặm.

Khốc Tiểu Quái Sư cũng nộ khí xung thiên, ông nhảy lùi ra ngoài xa hằng mấy trượng rút trong người ra một nắm hồng sa rồi tung lên không đoạn nhắm ngay đoàn hồng sa thổi vút về phía Tố Hoa.

Ào ào! Ầm ầm! Không trung lúc ấy như sấm rền chớp dấy. Đoàn hồng sa như một trận bão lớn như mưa rào cuốn đến dữ dội như chuyển đất xô trời.

Thấy thế Tố Hoa cười lên sằng sặc, nàng bảo :

- Lão quái tăng kia. Chúng ta đùa nhau một tí thôi. Dừng chi thứ độc đó.

- Ái chà! Huyền công quái phong lãnh sa dữ thật! Nhưng ngươi hãy cố lên tí nữa. Đồ trẻ con chơi đùa ấy làm gì nổi ta.

Huyền công quái phong lãnh sa! Một thứ lợi khí giết người ghê rợn, có sức tàn phá kinh hồn, hung hãn nhất thế gian, và nhằm núi đồi cũng tan, đặng người dù thịt sắt xương đồng cũng nát như tro mạt.

Kẻ dùng được nó phải là một tay bản lãnh siêu việt thượng đẳng nhất trần đời. Luyện nên huyền công quái phong lãnh sa phải đâu là chuyện tầm thường, dùng toàn những hạt cát đá lấy tận đáy suối Ôn Tuyền bên xứ Ngoại Mông đem về hun nơi lò bát quái, ướp khí âm dương đủ trăm ngày.

Lúc dùng đến, sử dụng nó phải mượn phép huyền công và phép phản phong đánh ra nên dữ dội hơn bão tố, địa chấn thiên long. Thế mà Tổ Hoa vẫn đứng đưng coi như không, đủ biết bản lãnh của nàng cao diệu đến ngần nào.

Đội lúc đoàn hồng sa như trận mưa rào, bão cuốn vụt đến gần, Tổ Hoa khẽ giữ nhẹ tay áo tức thì một luồng quái phong lạnh rợn người bay vụt ra chuyển động như muốn xô nghiêng ngửa đất trời.

Luồng quái phong vừa vụt đến đã cản bật hồng sa dội ngược trở lại.

Như muốn biểu lộ thần thông thị uy mình, Phù Dung Nương lại nhắm ngay đoàn hồng sa ấy thổi phù một hơi.

Ghê gớm thay bản lãnh thần kinh quỷ khiếp của nàng.

Đoàn hồng sa như được một sức mạnh vô hình kinh khiếp thúc đẩy, bay vụt về phía Thiên Cốc sơn, chỗ các ma tăng quái tặc, sư đệ của Khốc Tiểu Quái Sư đang đứng xem cuộc so tài ghê gớm như muôn ngàn luồng sấm sét nổi lên chuyển động đất trời.

Ầm! Ầm! Ầm! Liên tiếp những tiếng nổ kinh hồn khiếp vía vang lên. Khu thần động và ngọn núi Thiên Cốc sơn to lớn và hùng dũng thế kia phút chốc bị đoàn hồng sa va nhằm nát tan như cám bụi.

Lũ sư đệ Khốc Tiểu Quái Sư gồm toàn những tay siêu quần bạt tụy đều hoảng kinh hồn vía, vội vận thần công lên chịu đựng, sẽ vung tay dùng phép phản phong đánh giạt hồng sa mà cũng bị quái phong vụt nhằm ê ẩm thịt xương, đau buốt như dằm.

Riêng Thiết Đầu Tử, Dương Bưu vì kém tài ít bản lãnh phi thân thối lui chẳng kịp bị hồng sa vụt nhằm quay ra mặt đất kêu rú thất thanh, và chỉ trong nháy mắt hai khối thịt to tướng ấy nát bấy như tương.

Vừa sợ vừa giận quá dầm liều, lũ sư đệ của Khốc Tiểu Quái Sư cảm tức lộn gan, cả bọn không ai bảo ai đồng hét vang như sấm.

Tiếng hét chưa dứt bao nhiêu đạo kiếm quay tung vèo lên như muôn ngàn ánh hào quang đủ màu vũ lộng nổ lên như xé trời xô đất.

Đoàn kiếm quang càng lúc càng chuyển động kinh hồn như muôn vạn quả núi to vụt thẳng đến như úp chụp lấy người Tổ Hoa.

Thế mà Tổ Hoa vẫn xem như không. Nàng sẽ vỗ nhẹ vào đầu Đại Bàng Điểu một cái.

Thật khiếp thay thần lực của loài chim linh ấy.

Đại Bàng Điểu liền vỗ cánh rầm rầm, tức thì cả một vùng trời đất gần như nghiêng ngửa.

Bao nhiêu luồng kiếm quang xô đến như muôn vạn rồng thiêng quẫy khúc, gần che kín đất trời; bỗng gặp phải sức gió ghê hồn thần tốc, phát ra từ cánh chim khổng lồ kia xô bật bao luồng kiếm ấy bay vù trở lại.

Nhiều đạo kiếm quang không chịu nổi sức đàn áp mãnh liệt của trận cuồng phong, bay tung đi hàng mấy dặm nhỏ còn bằng sợi chỉ suýt sa xuống đất.

Luồng quái phong quá dữ như tăng thêm tốc lực, xô lũ sư đệ, đồng đạo Khốc Tiểu Quái Sư lúc ấy đứng tấn vững vàng mà cũng bị thối lui hằng nửa trượng.

Hồn phi phách tán, cả bọn mướt mồ hôi trán, sờn gáy rùng mình, vội thu kiếm quang về.

Lại còn kinh khiếp sức gió mãnh liệt thần tốc phát ra từ đôi cánh của Đại Bàng, cả bọn vận hết thần công cho thân mình nặng như núi Thái Sơn rồi đồng phi thân nhảy vụt xa hàng trăm trượng, nhóm nhau một chỗ thất đảm kinh hoàng, giương mắt, ngáy người xem cuộc giao đấu thần kiên quỷ sợ kia.

Khốc Tiểu Quái Sư nhác thấy đồng đạo bị hại, tức thì nộ khí xung thiên gần hét lên như sấm :

- Nữ tặc chứ vội lộng hành. Lão sư quyết đưa hồn mi về chín suối.

Dứt tiếng lão xòe tay trái nhắm ngay người Tố Hoa đánh tới.

Từ năm ngón tay lão thượng tăng tia ra năm luồng ngũ sắc quang vô cùng nguy hiểm dữ dội, chuyển động âm âm như đất lở trời long.

Ngũ sắc quang to lớn kinh hồn như năm con rắn khổng lồ lao vút đến, phát ra một trận gió ghê rợn thần tốc vang rền cả một vùng trời đất.

Chẳng dám xem thường Tố Hoa liền chuyển mình một lượt, tức thì quanh nàng lãnh khí bốc ra ào ào như bão phong và quái phong của đạo ngũ sắc quang gặp nhau vang lên những tiếng nổ kinh hồn sởn vía, âm âm như đất lở trời nghiêng.

Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hồn Thủy cũng nổi trận lôi đình, cả hai như đôi mãnh hổ bị thương vừa đau thêm đòn, lồng lộn quát vang như sấm dậy buổi trời khuya.

Ngũ Sơn lão quái tức thì phẩy tay áo đưa mấy luồng tiêu quang bay vèo đến cổ Tố Hoa khí thế muôn phần dữ dội.

Cùng lúc ấy Ma Vương Hồn Thủy vung tay dùng Chưởng Tâm Lôi đánh âm âm xuống đầu Phù Dung Nương hung hiểm khác nào núi sập rừng tan, trời xô đất chuyển.

Ghê gớm thay đạo pháp cao siêu của nàng.

Đoàn tiêu quang bay vù đến nhanh vun vút tưởng chừng có thể kết quả tính mệnh Tố Hoa trong nháy mắt, không ngờ nàng sẽ phất nhẹ tay áo rộng tức thì tất cả tiêu quang đều chui vào nằm gọn trong ấy.

Chưởng Tâm Lôi nổ rền trời đất như sét lửa từng không vụt xuống đầu Tố Hoa bỗng như gặp một sức mạnh vô hình cản dội ngược trở lại khác nào vách sắt tường đồng ngăn chặn.

Không ngờ đối thủ bản lãnh cao cường quỷ khiếp thần kinh thế ấy, Khốc Tiểu Quái Sư giận ứa gan nghĩ thầm: “Con bé này quả nhiên lợi hại. Tài nó còn hơn cả các bậc sư tổ. Nếu ta chẳng đem hết ngón nghề tuyệt kỹ ra sử dụng còn gì danh tiếng bấy lâu nay”.

Nghĩ thế, ông liền vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc mấy luồng kiếm quang đánh thật dữ.

Các đạo kiếm quang như thêm cường lực vũ lộng kinh hồn sởn vía, không ngớt nổ lên những tiếng xé trời vỡ đất, xoắn tít lấy vàng Ngọc Kiếm càng lúc càng dữ dội.

Lợi hại nhất là luồng kiếm nhỏ như sợi chỉ màu xanh biêng biếc của lão. Đạo kiếm quang ấy ngân lên những tiếng kêu như chuông đồng khua, khánh ngọc chạm vút vào vàng bạch quang của Tố Hoa ghê hồn mãnh liệt.

Đã thế Khốc Tiểu Quái Sư còn quay mình đi một vòng, tay giữ vững kiếm quyết tức thì từ trong thất khiếu lão bay ra một luồng gió vô hình lạnh buốt thấu xương.

Luồng gió vô hình ấy muôn phần độc dữ, vừa bay tỏa ra lên không trung thì trời đất cỏ cây vạn vật, tóm lại vũ trụ càn khôn gần như nghiêng ngả. Nó luôn luôn chuyển động xô trời sập đất đẩy bật vàng bạch quang của Tố Hoa lên cao.

Thật khiếp cho tài nghệ siêu việt tột thế của Khốc Tiểu Quái Sư.

Vì căm giận kẻ nghịch lộng hành tác quái, lão không còn kể gì đến đạo đức của con nhà hiệp khách quyết ra tay hạ độc thủ.

Luồng gió lạnh vô hình kinh hồn, hoảng vía kia quả thật vạn lần lợi hại. Ấy là lão dùng kiếm khí biến thành hơi lạnh tung lên không mong hãm khốn Tố Hoa.

Nhưng Tố Hoa nào phải là kẻ tầm thường. Vừa nom rõ luồng gió vô hình ấy nàng hơi giật mình bảo khẽ :

- Chà! Kiếm khí lãnh phong? Ghê thật. Lão quái tăng ấy dám dùng đến nó để đối địch cùng ta. Ta chẳng ra tay e khốn mất.

Dứt lời Phù Dung Nương Tử liền đem hết tuyệt kỹ công phu học tập bấy lâu cạnh Thái Hư sư nữ ra áp dụng. Nàng vận thêm khí Đan Điền và bắt thêm quyết Thái Ất Thất Tinh điều khiển vàng Ngọc Kiếm quật khởi mãnh liệt.

Ghe thay Ngọc Kiếm Xà Vương! Một mình nó đương cự nổi mấy đạo kiếm quang của lão thượng tăng, rồi đến kiếm khí lãnh phong vụt tới nó vẫn ngang nhiên chặn đánh oai hùng mãnh liệt như vào chốn không người. Gớm thật!

Ngay lúc ấy phía dưới Đại Ác hòa thượng, Bách Hoa Nương từ lâu đứng lặng nhìn cuộc giao đấu quý sợ thần kinh, ghe hồn sờn vía ấy bỗng nảy ra một ý nghĩ.

Cả hai từ trước không dám động thủ, nhưng hiện giờ cuộc so tài đã quá lâu địch thủ sù sao cũng suy giảm ít nhiều, tinh thần lung lạc tự liệu mình có thể nương cơ hội từng phong tiếp dẫn tung kiếm quang đánh giúp.

Ý đã quyết, Đại Ác hòa thượng liền rút thanh Kinh Nghê nhỏ như lá liễu tung lên không biến thành một đạo hào quang như con rồng vàng to lớn vũ lộng rền trời dậy đất.

Đạo hào quang như một vầng mây vàng to lớn đang hùng hổ tiến bỗng gặp phải một luồng hắc quang từ đầu vụt lại tỏa khí nóng ran người.

Vầng hào quang vừa va vào đạo hắc quang kia bỗng vang lập một tiếng nổ xé trời dậy đất. Rồi liên tiếp ba tiếng nổ kinh hồn vỡ óc bùng tai dậy lên, đạo hào quang nhỏ còn bằng sợi chỉ sắp tắt phụt.

Đại Ác hòa thượng lúc ấy lạnh toát mồ hôi, mặt chẳng còn hột máu vội thâu kiếm quang dùng thật phi đằng chạy như bay biến vào khoảng mây mờ.

Không trung lúc ấy bỗng xuất hiện một kẻ vô danh tuổi ngoài trung niên râu mọc bó cằm.

Nhắc thấy kẻ lạ mặt ấy Bách Hoa Nương vội gầm lên như sấm :

- Cầu tặc Công Tôn. Phen này ta quyết đưa hồn mi về chín suối báo cừu cho Tứ Đại Trùng.

Tiếng gầm vừa dứt từ trong lỗ mũi Bách Hoa Nương bay vụt ra hai tia hồng quang, thoát đầu nhô như sợi tơ nhưng vừa vụt lên không nó đã to lớn như hai chiếc cầu vòng đỏ rực.

Luồng hắc quang như muôn ngàn quả núi đen khổng lồ xây lại đang mạnh tiến giữa trời bỗng dội lại.

Trên không trung ba luồng kiếm quang vừa gặp nhau bỗng vang lên một tiếng nổ kinh hồn ghe rợn đường trời sụp đất run. Tiếp theo đó hai tiếng nổ xé trời nổi dậy, hai đạo hồng quang đang hùng hổ quán quít đạo hắc quang thành linh nhỏ dần, tắt phụt mất.

Bách Hoa Nương hoảng kinh, gần rụng rời cả tâm chi. Cũng như hai lần bị Công Tôn phá mất kiếm quang trước, nàng chẳng dám khinh thường đưa kiếm quang lên chống cự nữa.

Bách Hoa Nương liền xoay qua lối tấn công khác mong áp đảo Công Tôn lúc ấy đang điều khiển thanh Ngũ Lôi thần kiếm như một vầng mây đen khổng lồ tỏa khí nóng cháy người vụt xuống đầu nàng, khí thể dữ dội như trời sa đất đổ.

Bách Hoa Nương liền phi thân nhảy lui ra đoạn vung tay dùng phép phản phong nhuyển khí đánh bật hơi nóng ra ngoài.

Nàng lại vung tay dùng Ngũ Tâm Lôi đánh mạnh xuống đầu Công Tôn.

Ầm! Ầm! Ầm! Ngũ Tâm Lôi như năm chiếc cầu vòng đen to tướng bay vụt đến đầu Công Tôn chuyển động vang rền cả một góc trời.

Thất kinh, Công Tôn đại sư vội đưa luồng hắc quang về đón lại. Hai sức mạnh gặp nhau vang lên những tiếng nổ xé trời tan đất.

Ngũ Tâm Lôi bị xô bật ra ngoài và xuống đường núi bật lên những tiếng nổ kinh hồn, xoáy đất sâu thành những giếng to sâu thăm thẳm.

Cả giận Công Tôn giữ vững quyết Ngũ Lôi đưa luồng hắc quang nhắm ngay người Bách Hoa Nương đánh thật dữ. Vầng hắc quang như muôn ngàn cụm mây đen to lớn kết lại, chuyển động quý khiếp thần kinh ngay xuống đầu Bách Hoa Nương dữ dội.

Bách Hoa Nương thất đảm vội phi thân đánh vọt ra sau. Nàng lẹ làng chuyển hết thần công thổi một hơi ngay luồng hắc quang, luôn tiện vung tay dùng phép phản phong nhuyển khí tiếp với hơi thổi kia xô vọt luồng hắc quang trở lại.

Thừa dịp ấy Bách Hoa Nương nhảy vút lên không dùng thuật phi đằng chạy nhanh như gió cuốn.

Chẳng bỏ hờ một giây, Công Tôn đại sư quát lên như sấm :

- Dâm tặc Bách Hoa Nương. Người chạy đâu cho khỏi!

Dứt tiếng Công Tôn nương ngọn kiếm quang đuổi theo như bay biến. Vàng hắc quang lửa không khí chuyển động như muốn xô nghiêng đổ cả một góc trời, bay mau hơn bão cuốn nhưng Bách Hoa Nương đã lẫn mất trên ngàn mây mù mịt...

Riêng cuộc giao đấu thần sầu quỷ khốc giữa Phù Dung Nương Tố Hoa và bọn Khốc Tiểu Quái Sư diễn ra càng lúc càng gay go kinh hồn.

Thấy đánh lâu mà chẳng thủ thắng được, Khốc Tiểu Quái Sư như lửa tràn đổ thêm dầu, lão liền đâm mạnh vào rún. Tức thì trong rún lão bay ra một luồng hoàng quang cực kỳ dữ dội.

Đạo hoàng quang vừa vọt lên không đã chói lòa mấy dặm, phút chốc như muôn vạn rồng thiêng quẫy khúc chuyển động rền vang đường địa chấn thiên long.

Vàng hoàng quang quá mãnh liệt, vừa chạm vào luồng Ngọc Kiếm đã nổ lên những tiếng xô trời ngã đất lẫn đạo bạch quang giạt ra ngoài.

Cả kinh Tố Hoa chẳng dám xem thường, nàng vội hé miệng ngọc thổi một hơi vào luồng Ngọc Kiếm.

Ghê khiếp thay bản lãnh phi thường xuất chúng của nàng.

Luồng bạch quang như có một sức mạnh vô hình trợ giúp lóe sáng thêm mấy dặm, liên tiếp nổ lên mấy tiếng kinh hồn rợn gáy, tỏa hơi lạnh buốt người cản bật đạo hoàng quang và bao nhiêu phi kiếm khác của Khốc Tiểu Quái Sư bay vọt ra ngoài.

Cùng lúc ấy Tố Hoa lại chuyển mình luôn hai lượt.

Tức thì trời đất vạn vật xung quanh nàng như rung rinh sụp đổ, kiếm phong và đạo hồng quang của nàng quật khởi quá mãnh liệt. Chỉ trong chớp mắt kiếm phong dồn ép hai luồng thanh quang của Ma Vương Hồn Thủy gần bẹp xuống.

Vàng hồng quang lúc ấy cũng như muôn triệu rồng lửa vũ lộng sập đất tan trời xô giạt đạo lục quang của Ngũ Sơn lão quái ra ngoài gần xính vính.

Ma Vương Hồn Thủy, Ngũ Sơn lão quái hồn bất phụ thể. Hai ông mướt cả mồ hôi trán.

Cả Khốc Tiểu Quái Sư cũng thất đảm, giận sùi bọt mép.

Ông không ngờ mình là tay bản lãnh quỷ khiếp thần kinh, chuyển đất xô trời ngang dọc, dọc ngang thao túng khắp gầm trời không tay đối địch, bỗng gặp phải một kẻ vô danh tài nghệ siêu việt nhất trần đời, hơn cả các bậc vô thượng chí tôn, làm ông đem gần hết các bí pháp công phu huyền diệu sở trường ra dùng cũng không sao áp đảo nổi.

Quả thật danh bất hư truyền, Tố Hoa thật chẳng hổ là đồ đệ của đức Thái Hư sư nữ vậy.

Tố Hoa thấy giao đấu lâu nhưng không hạ được kẻ địch nàng thầm nghĩ: “Bọn chúng toàn là những tay kiệt liệt nhất trần đời. Bản lãnh chúng đã luyện đến hàng tột thế dù có thua kém ta cũng chỉ một ít thôi khó lòng trừ diệt nổi. Ấu là ta biểu lộng thần thông một lúc nữa rồi bỏ mà đi cho xong”.

Nghĩ vậy nàng liền hét lên một tiếng như sấm nổ đêm thanh.

Tiếng hét vừa dứt Tố Hoa lại chuyển mình luôn mấy lượt. Lãnh phong từ ngoài nàng bay ra quá dữ, dấy lên âm âm khác nào sóng gầm bể cả, thác đổ núi ngàn.

Lãnh phong hiệp với Ngọc Kiếm Xà Vương, kiếm phong và đạo hồng quang quẫy lộn không ngừng, luôn luôn bật lên những tiếng nổ xé trời sụp đất đàn áp các đạo kiếm quang của kẻ nghịch tặc bởi.

Khốc Tiểu Quái Sư, Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy lúc ấy thất thần bạt vía giữ vững kiếm quyết vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc kiếm quang ráo riết cầm cự.

Sức phi vũ của bao nhiêu luồng kiếm quang hợp lại luôn luôn vũ lộng xoắn tít lấy nhau, không ngớt va chạm vào nhau gây thành một luồng gió dữ dội ghê hồn.

Sức mạnh của luồng quái phong muôn vạn lần hơn bão tố chuyển động gần xô ngã đất trời.

Gió lốc thần tốc, quay nhanh khiếp rợn kinh dậy khắp trời. Chỉ trong thoáng mắt, bốn phương tám hướng tứ bề gió bão dậy.

Cuồng phong càng phút càng dữ dội, cây cao băng đợt lìa cành gãy ngọn đổ ầm ầm, nhà rung rinh sập đổ mái, vách bay tung bá tánh muôn phương khiếp hãi thất thần kêu góc vang vầy thê thảm.

Rừng cây rậm rạp phút chốc tan tành ngã đổ, muôn thú một phen khiếp vía hồn kinh, không nơi trú ẩn chạy tràn đồng kêu rống vang tai.

Chim ngàn lạc hướng, xa bầy theo làn gió kêu lên vang dội khắp lưng trời.

Gà không dám ó, chó chẳng dám tru. Hỡi ơi ghê khiếp!

Bỗng liên tiếp mấy tiếng nổ long trời lở đất nổi lên đạo Ngọc Kiếm Xà Vương, luồng hồng quang và kiếm phong như gió vụt nước tràn, lan thêm mấy dặm đàn áp mấy đạo kiếm quang kia nhỏ dần.

Cùng phút ấy, như đã biết người biết ta, Tổ Hoa liền quát :

- Lũ ma tăng quái tặc khốn kia. Bọn ngươi tài nghệ còn non kém lắm. Ta rộng dung cho đó được toàn thân. Hãy ráng luyện thêm bản lãnh chờ ngày tái ngộ.

Dứt tiếng Tổ Hoa liền vẫy tay thu Ngọc Kiếm, luồng hồng quang và kiếm phong trở về. Đoạn nhanh như cắt nàng giục Đại Bàng bay theo gió.

Lòng tự ái bao giờ cũng hơn tất cả. Khốc Tiểu Quái Sư, Ma Vương Hỗn Thủy, Ngũ Sơn lão quái bất ngờ bị nhục, cả ba vừa thẹn vừa giận toan đuổi theo kẻ thù một phen sống mái nhưng Đại Bàng Điều kia quá tài tình, vừa tung cánh liền mấy lượt đã vút vạn dặm mù khơi.

Bóng hình trang kỳ nữ xuất chúng chớp mắt như hạt nội mây ngàn, biệt mù tăm cá biết đâu mà tìm.

Thất vọng Khốc Tiểu Quái Sư, Ma Vương Hỗn Thủy, Ngũ Sơn lão quái đành lui thủ thâu kiếm quang về lòng nặng mang hận chiến bại ngàn thuở không phai.

* * * * *

Nhắc lại lão Đạt Ni Phật từ lúc Tổ Hoa bất ngờ xuất hiện, hiển lộng thần oai mang chiếc đỉnh khổng lồ, dùng thuật đề khí khinh thân đứng trên lọ hoa giữa bàn lại còn cao hững mang đi mất khiến lão sợ thất thần rụng rời kinh hãi.

Lão không ngờ gần suốt đời giang hồ ngang dọc, danh vang bốn biển uy lừng tam sơn ngũ nhạc lão chưa hề gặp một ai tài tình như vậy.

Bất ngờ lúc về già kiếm báu rời lưng, gót giang hồ tạm nghỉ dưỡng nhàn nơi Anh Hùng quán bỗng gặp một kẻ yếu như lúa mềm như liễu mà tài tình đệ nhất, bản lãnh tối thượng cao siêu.

Tuy ngạc nhiên kinh sợ nhưng lão không khỏi tức giận thầm trách kẻ kia ý tài tự kiêu vô lễ.

Dù có muốn trở oai thần, biểu diễn tài quán chúng xong, sao sao nàng cũng phải đem trả lại cho ông, có đâu lại đoạt mất chiếc đỉnh nọ. Như thế chẳng hóa ra nàng vô lễ lắm ru!

Lão Đạt Ni Phật còn thầm trách con người vô danh kia bỗng bên ngoài gió vụt ầm ầm, xô cây cối ngã lăn khác nào giông bão, lão liền nhảy vọt ra ngoài.

Giữa lưng trời một con chim cực kỳ to lớn, đôi cánh chim xò ra che gần kín cả một góc trời.

Hai cánh thần điều chỉ xỏ quạt quạt mà gió vẩy tứ bề như giông bão. Đã thế trên lưng Thần Điều còn có một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Lão Đạt Ni Phật nhìn rõ lại thì trời ơi! Nữ lang kia không ai khác hơn là thiếu nữ đã tới Anh Hùng quán trở tài thần dũng vừa rồi.

Nữ lang oai nghiêm ngồi trên lưng Thần Điểu, đôi chân nàng bỏ thông xuống, mà chân trái của nàng, chao ôi! Chỉ có mấy ngón chân xinh đẹp bé con con ấy nàng kẹp nổi chiếc thần đỉnh khổng lồ trên vạn cân kia.

- Trời!

Lão Đạt Ni Phật kêu lên một tiếng khiếp hãi. Ông lạnh toát mồ hôi, kinh dị chẳng cùng.

Chiếc đỉnh khổng lồ ấy nào phải vừa gì. Nó nặng hơn một hòn núi mà thiếu nữ chỉ kẹp bằng hai ngón chân đủ biết bản lãnh của nàng cao siêu tuyệt diệu đến đâu.

Lão Đạt Ni Phật còn đang bàng hoàng kinh hãi, bỗng thiếu nữ thoái ra khỏi lưng Thần Điểu, nàng chỉ tung nhẹ chân tức thì chiếc đỉnh khổng lồ kia bay vọt lên không hàng ngàn trượng.

Mặt lão Đạt Ni Phật lúc ấy tái mét không còn hột máu.

Chiếc đỉnh giữa từng không còn vọt lên cao hơn ngàn trượng mà rơi xuống thì trời ơi! Còn gì nhà cửa sanh linh bá tánh vùng này.

Nữ lang kia mà bắt trượt chiếc đỉnh thì phải biết.

Điều này ông còn ngờ vực gì nữa. Sức nặng trên muôn cân kia từ trên cao thăm thăm tíu mù rơi xuống còn nặng thêm cả muôn vạn lần nữa, thì hai cánh tay ngà ngọc tươi xinh kia làm gì bắt nổi.

Cho dù nàng có tài thánh đi nữa cũng không sao bắt kịp và chịu nổi với sức nặng ấy.

Vượt tay nàng chiếc đỉnh trên mười ngàn cân ấy rơi xuống khác gì quả núi sa còn gì cảnh vật xung quanh đấy, tường đồng vách sắt cũng không chịu nổi sức nặng hàng triệu cân kia chứ đừng nói đến cửa nhà cùng mạng con người.

Lão còn đang tái người kinh hãi bỗng rú lên một tiếng thất thanh.

Thật chuyện xảy ra hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của lão.

Chiếc đỉnh khổng lồ từ trên chín tầng mây bạc lao vọt xuống như một quả núi rơi, thế mà nữ lang chỉ nhẹ nhàng dùng một ngón tay. Phải chỉ một ngón tay thôi, nàng cũng đủ giữ chiếc đỉnh đứng lại.

Tài tình hơn nữa, ngón tay của nàng lại xỏ đúng vào móc chung đang đổ xuống nhanh vun vút như tên bay đủ biết mắt nàng tinh sáng biết bao nhiêu.

Càng khiếp hơn nữa, sức mạnh của quả chung rơi nặng hàng triệu cân lực ghì xuống, cho dù thiên binh ngàn tướng vớ vào, cũng bị cuốn phăng vậy mà nàng vẫn kèm sững lại đủ rõ tài thần công, vận khí và sức mạnh của nàng kinh hồn đến nhường nào.

Rồi cứ thế nàng tung đi giữ lại chiếc đỉnh to lớn kia hàng mấy lượt làm lão Đạt Ni Phật rụng rời kinh hãi, rừng mình nhắm mắt.

Bỗng thiếu nữ từ từ hạ xuống. Nàng để nhẹ chiếc đỉnh nằm vững trên mặt đất, tuyệt nhiên chẳng có lấy một tiếng động nào.

Lão Đạt Ni Phật chưa hết kinh hãi, nữ lang bỗng xô chiếc đỉnh ngã lăn đánh sầm một tiếng dường núi nghiêng trời đổ.

Một vùng đất nơi ấy không chịu nổi sức mạnh ghê hồn kia sụp xuống thành một chiếc giếng to sâu hoắm.

Không hiểu nữ lang nghĩ sao nàng lại nhắm ngay chiếc đỉnh to tướng kia thổi vụt một cái.

Khiếp thay bản lãnh cao siêu tột bậc của nàng.

Từ trong miệng hoa của nàng, một luồng quái phong cực kỳ dữ dội, ào ra ầm ầm như sấm dậy lưng trời hung hãn hơn bão tố, xô chiếc đỉnh thần kia lăn tròn đi vùn vụt như bánh xe xả hết tốc lực.

Chiếc đỉnh kia lăn đến đâu, chuyển động vang rền đến đó. Chớp mắt khoảng cây bên đường bị chiếc đỉnh lướt va phải ngã đổ ầm ầm ghê rợn.

Bồng nữ lang hét lên một tiếng vang rền. Nàng vẩy nhẹ tay một cái, tức thì chiếc đỉnh khổng lồ kia đang vùn vụt tiến tới như gió lửa nước chảy, bỗng vụt trở lại, lăn tròn trở về nhanh vùn vút chẳng kém lướt trước tí nào.

Cát bụi bốc bay tung mù mịt, chiếc đỉnh đi đến đâu ấn đất sâu thành trũng ghê gớm.

Lão Đạt Ni Phật lúc ấy thật chẳng khác gì người đang cơn mộng. Chuyện xảy ra trước mắt nhưng ông hãy còn bàng hoàng như trong giấc chiêm bao.

Lão hết kinh sợ thất thần đến bàng hoàng ngơ ngẩn. Ông kinh dị quá tự nhủ thầm: “Quái! Con bé này ở đâu mà tài tình ghê gớm thế. Ta đã già đời lưu lạc giang hồ từng trải mà chưa gặp được kẻ nào bản lĩnh đảo vũ trụ càn khôn như nó”.

Lão còn đang thờ người trông như tượng gỗ bỗng thiếu nữ sẽ đến cạnh dịu dàng bảo :

- Dám thưa lão anh hùng. Tiểu nữ hôm nọ vì đói lòng, tiền túi rỗng không, nhắm mắt làm liều trở chút nghề mọn để khỏi trả bữa ăn thịnh soạn. Lại đang lúc cao hứng vô lễ mang đỉnh đi nơi khác. Hôm nay tiểu nữ xin giao trả lại để gọi là vật hoàn cố chủ. Tiểu nữ xin tạ lỗi cùng lão anh hùng. Tiện đây tiểu nữ có đôi lời biện bạch. Theo thiện nghĩ của tiểu nữ, chiếc đỉnh kia dù có trả lại anh hùng cũng chẳng ích gì còn thêm hại là khác. Cứ theo lệ cũ của anh hùng, chắc sau cũng còn nhiều kẻ háo danh hiếu kỳ ra cử đỉnh. Biết đâu chẳng có nhiều kẻ không tự lượng sức mình lại làm trò cười cho thiên hạ thêm mang vạ vào thân, chẳng toàn tánh mạng. Vậy tiểu nữ xin vô phép phá hủy chiếc đỉnh to lớn này cho rồi.

Dứt tiếng, không đợi lão Đạt Ni Phật phát biểu ý mình, nữ lang lẹ làng nhảy đến tung vút chiếc đỉnh thần lên cao hàng mấy ngàn trượng.

Chiếc đỉnh khổng lồ bay vùn vút lên chín tầng mây bạc phút chốc nhỏ chỉ còn bằng một chấm li ti.

Lão Đạt Ni Phật lại một phen nữa sợ lạnh toát mồ hôi.

Ông đâm hoảng nghĩ thầm: “Con bé này điên rồi ư? Sức người dù sao cũng có hạn. Đã mấy phen dùng sức bây giờ lại cả gan tung lên cao gấp mấy lần trước, rồi đuổi sức sa tay thì ôi thôi còn gì!”

Nghĩ vậy lão ta toan nhảy vụt ra xa phòng lúc nữ lang nọ làm trò cười cho khỏi mang họa. Nhưng đã trễ.

Trên không trung chiếc chuông to tướng rơi xuống nhanh như chớp khác gì trời sa làm lão sợ mướt mồ hôi trán rụng rời kinh hãi.

Lão chỉ còn biết đứng yên như tượng gỗ nhìn nguy vong sắp đến mình.

Bỗng thiếu nữ hét lên một tiếng như sấm nổ bên tai. Nàng cung tay đánh mạnh vào chiếc đỉnh đang rơi tới.

Một tiếng çat vang lên rợn người. Chiếc thần đỉnh kia phút chốc nát tan như tro mịn.

Khiếp hãi quá, lão Đạt Ni Phật rú lên :

- Trời ơi! Xung đoạt lực. Nó dùng xung đoạt lực đánh tan chiếc đỉnh của ta.

Quả thật như vậy. Thiếu nữ đang dùng xung đoạt lực đánh tan nát như cám bột chiếc đỉnh thần kia.

Có lẽ bạn đọc ngạc nhiên chẳng hiểu xung đoạt lực là gì?

Đó là một pháp tối diệu dùng toàn tâm lực trong người, hiệp cả sức nội công đưa ra ngoài cánh tay đánh thẳng vào đích.

Kể dùng nổi xung đoạt lực thì dù thiên binh vạn mã đánh nhằm cũng nát bấy như tương. Ngay đến vách sắt tường đồng hay núi va nhằm cũng nát tan chẳng còn.

Quả thật là một bí pháp công phu tuyệt kỹ, sức mạnh và tàn phá chẳng biết sao mà lường.

Người sử dụng được xung đoạt lực phải là tay thượng đẳng kiếm tiên, đạo pháp siêu thâm, tài tình đệ nhất.

Biểu lộng oai thần xong, nữ lang liền day sang lão Đạt Ni Phật lúc ấy hãy còn bàng hoàng ngơ ngẩn, nàng dịu dàng bảo :

- Dám thừa lão anh hùng. Tiểu nữ vì phô chút nghề mọn đã có đôi phút làm kinh động lão anh hùng. Tiểu nữ xin thành thật có lời tạ lỗi. Tiện đây xin từ giã người.

Dứt lời nữ lang ấy không ai khác hơn là Phù Dung Nương Tố Hoa, liền chuyển mình một cái tức thì toàn thân nàng bay vút lên không, nghiêm nhiên ngồi trên lưng Đại Bàng Điếu.

Đại bàng sẽ vũ cánh tức thì gió vút ào ào. Chớp mắt hình bóng nàng theo cánh chim thần kia vút dặm mù khơi biệt dạng...

* * * * *

Nhắc lại Ma Phong Tử từ lúc về Vạn Hoa trang trợ giúp các sư đệ, bị Tố Hoa hiển lộ thần thông đánh cho một phen thất điên bát đảo, may nhờ Ngũ Sơn lão quái và Ma Vương Hỗn Thủy bắt ngờ hiện đến giải nguy, nhưng kết cục cũng bị Phù Dung Nương trở oai thần đàn áp tơi bời, hấn cảm giận sôi gan thể quyết sẽ trả thù rửa nhục.

Sẵn trong tay có Ngọc Kiếm Xà Vương, một báu vật độc nhất vô nhị, Ma Phong Tử liền sang Tây Tạng luyện thêm đạo pháp.

Tài nghệ hấn đã thế mà còn bỏ thêm công phu luyện tập phải đâu là chuyện thường. Bản lãnh hấn sau này gầm trời hiểm tay đối thủ, bậc vô thượng chí tôn gặp hấn chưa chắc sẽ làm gì nổi.

Quang âm thấm thoát trôi qua. Mới đó đã ngoài một năm, Ma Phong Tử hiện giờ bản lãnh đã phi phàm xuất chúng, tài nghệ đã tột thế cao siêu, hấn liền trở về Vạn Hoa trang.

Nhân lúc tìm lại cừu thù ngày cũ, hấn lại trở sang Tây Tạng tìm Khốc Tiểu Quái Sư, Ma Vương Hỗn Thủy cùng Ngũ Sơn lão quái mưu đối phó với kẻ nghịch.

Lão Khốc Tiểu và hai lão tăng đầu bướng và râu xồm kia một phen suýt bại vì tay Phù Dung Nương cảm giận chẳng cùng.

Cả ba thẻ quyết sẽ còn phen sống mái rửa hận, đồng gia công rèn thêm đạo pháp.

Bất ngờ Ma Phong Tử đến nhắc lại chuyện phục cừu tuyệt hận, khác nào khêu gan các lão.

Ma Vương Hỗn Thủy tức thì bùng bùng nổi giận quát tháo vang rền. Cả lão Khốc Tiểu Quái Sư cũng dậy cơn lôi đình thịnh nộ thẻ quyết uống huyết ăn gan kẻ thù mới hả dạ.

Ngũ Sơn lão quái cũng xen vào :

- Không biết con bé ấy là môn đồ của ai mà ghê gớm thế. Bản lãnh của nó quả thật lợi hại. Chúng ta mà khinh thường e khốn với nó.

Ma Phong Tử nghe thế liền bảo lớn :

- Lão huynh cứ khen tặng con nữ tặc ấy làm nhục nhục khí ta. Phen này đệ quyết hạ nó một phen vỡ mặt bay hồn cho rõ chúng ta là lợi hại.

Ma Phong Tử chưa dứt tiếng bỗng bên ngoài có tiếng cười khanh khách và một giọng nửa khinh khi nửa đùa cợt vọng vào :

- Ma Phong Tử. Người tài cán bao nhiêu mà lớn lối. Cả lũ người ta còn thị như không nữa là kẻ chết huyệt như người.

Giận sùi bọt mép Ma phong Tử nhảy vút ra ngoài. Cả Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy, Khốc Tiểu Quái Sư cũng vút theo bên gót.

Lạ lùng làm sao! Tiếng nói vừa phát ra đó mà bóng người đâu chẳng thấy.

Lồng lộn lên như con thú dữ bị thương, Ma Phong Tử như một chiếc pháo thăng thiên nhảy vút lên không vận nhãn lực nhìn bốn phía.

Trong bóng đêm dày, đôi mắt sáng như điện của hấn như hai ngọn đèn pha chiếu suốt khắp cùng mà vẫn không trông thấy gì ngoài bầu trời đêm âm u lặng lẽ.

Khốc Tiểu Quái Sư và hai lão quái tăng kia cũng cố sức lực lạo tìm tòi, nhưng bóng kẻ nghịch vẫn biệt mù tăm cá.

Bỗng một chuỗi cười giòn giã từ một cành cây to lớn cách đây ngoài mười trượng nổi lên :

- Ủi chà! Tài nghệ lữ người như vậy mà cũng toan thị hùng, lên giọng xác láo. Gớm thật!

Chẳng khác gì lửa đỏ đỏ thêm dầu, Khốc Tiểu Quái Sư giận tím ruột. Lão quát lớn :

- Hay cho con khốn này dữ a! Gặp lão sư phen này mi chớ trông thị hùng.

Dứt lời lão liền nhắm về hướng vừa phát ra chuỗi cười thối một hơi dài.

Ghê thay đạo pháp vô biên của lão.

Từ miệng lão thượng tăng bay ra một luồng độc phong cực kỳ dữ dội, chuyển động vang lên khác nào địc chấn thiên long.

Cây cối xung quanh không chịu nổi sức gió ghê hồn thần tóc ấy ngã đổ ầm ầm ghê rợn.

Tổ Hoa lúc ấy cũng nhảy vọt ra ngoài dùng pháp phản phong nhuyển khí đánh trả lại.

Từ tay nàng lãnh khí bay ra ào ào vang dội cả một vùng rừng núi, cản bật luồng độc phong kia lại..

Chẳng khác gì mãnh hổ gặp mồi, Ma Vương Hồn Thủy, Ngũ Sơn lão quái, Ma Phong Tử, Khốc Tiểu Quái Sư vừa nhắc thấy kẻ thù liền bỏ đến bao vây.

Ma Phong Tử gầm lên như sấm :

- A đầu chó diệu võ. Gặp lão sư phen này người ắt chẳng còn hồn.

Vừa dứt tiếng Ma Phong Tử liền vọt Ngọc Kiếm lên không hóa thành một đạo bạch quang lòe sáng ngoài mười dặm, tỏa khí lạnh rợn người.

Vằng bạch quang như muôn vạn con rồng trắng khổng lồ vũ lộng vang ầm như đất lở núi nghiêng, ngay xuống đầu Tổ Hoa khí thế muôn phần dữ dội.

Chẳng dám xem thường, Tổ Hoa lẹ làng rút Ngọc Kiếm cài trên mái tóc tung lên không, Ngọc Kiếm cũng biến thành một vầng bạch quang hơi lạnh buốt người hào quang lòe sáng cả một vùng trời đất, không ngớt chuyển động rền trời dậy đất.

Đạo bạch quang vừa vọt lên đã cản bật vầng Ngọc Kiếm kia lại. Hai sức mạnh gặp nhau vang lên những tiếng nổ như trời sụp đất run kinh hồn hoảng vía.

Khốc Tiểu Quái Sư cũng tung một lượt hai luồng thanh quang và một đạo kiếm quang nhỏ như sợi tóc màu xanh biêng biếc lên không trung.

Ba đạo kiếm quang như ba vầng mây xanh khổng lồ chiếu sáng ngoài mấy mươi dặm, nổ lên những tiếng nghiêng trời sa đất, nhắm vầng bạch quang của Tổ Hoa đánh dữ dội.

Cả kinh Tổ Hoa vội tung tay áo rộng đưa luồng kiếm phóng cản lại. Kiếm phong vọt lên chuyển động như đất lở trời nghiêng, vút vào ba đạo kiếm quang kia dội lên những tiếng nổ rền vang như muôn ngàn tiếng sấm dậy lưng trời.

Ngũ Sơn lão quái cũng hiển lộ thần thông phun ra một luồng lục quang như một con rồng xanh khổng lồ quấy khúc, tiếp các đạo kiếm quang kia đánh ráo riết.

Chẳng dám khinh thường Tổ Hoa lại vỗ nhẹ vào trán tức thì từ tam tinh nàng bay vọt ra một đạo hồng quang như chiếc cầu vòng lửa đỏ rực thẳng lên trời cự lại luồng lục quang kia ráo riết.

Ma Vương Hồn Thủy cũng tiếp tay các đạo hữu ông thả phỉ ra hai đạo thanh quang, vừa vọt lên trời đã chuyển động như bão dậy sấm rền. Hai đạo thanh quang như hai vầng mây xanh khổng lồ sa xuống đầu Tổ Hoa, khí thế dữ dội chẳng khác gì núi rơi trời đổ.

Chẳng chậm một giây Tổ Hoa liền hé miệng phún ra một luồng đạo quang màu tím cản bật hai luồng thanh quang kia lại.

Không trung lúc ấy thật muôn phần kinh hoàng khủng khiếp.

Đêm khuya canh lặng giữa lưng trời bỗng không ngớt vang lên những tiếng nổ kinh hồn sởn vía khác nào địa chấn thiên long.

Sức phi vũ của kiếm quang gây thành một trận gió ghê hồn thần tốc, cuốn cây cối ngã đổ ầm ầm, nhà cửa sập đổ liên cơn. Bá tánh lương dân bàng hoàng tỉnh giấc lo sợ thất thần kêu khóc vang tai.

Thấy kẻ địch cầm cự bọn mình những bốn người, Khốc Tiểu Quái Sư cả giận, lão quay mình một vòng tức thì muôn vạn luồng nhiệt khí phát ra, tiếng nổ ầm như trăm vạn tiếng sét dậy lưng trời.

Cả một bầu trời đất xung quanh như gần nghiêng đổ.

Luồng nhiệt khí vô hình càng lúc càng to dần ra, tỏa hơi nóng thiêu người như bông thối xương.

Vừa nom rõ luồng khí ấy Tổ Hoa giật mình rú khẽ :

- Trời! Độc Đan kiếm khí.

Phải. Đó là Độc Đan kiếm khí mà Khốc Tiểu Quái Sư vì muốn sát hại Tổ Hoa đem ra dùng trong một lúc quá tức giận.

Thứ kiếm khí cực kỳ lợi hại ấy lão quái tăng vừa luyện thành cách đây hơn một tháng. Thật là công phu vĩ đại tuyệt kỹ.

Luyện ra đó, lão thượng tăng phải mất đúng một trăm ngày dùng độc đan hun vào lò bát quái sưởi lửa âm dương trong thời gian ba tháng mười ngày đốt nóng độc đan ấy, kẻ luyện bắt buộc không được rời khỏi lò bát quái dù một giây nhỏ cũng vậy.

Đã thế kẻ luyện kiếm khí phải luôn luôn nhịn đói, làm phép nhập định tham thiền, chuyển hết tâm thần ý chí cùng sinh lực vào độc đan.

Khi sử dụng Độc Đan kiếm khí vụt ra, nếu không cũng có thể chuyển mình cho lãnh khí trong người bốc ra tung kiếm khí Độc Đan vọt lên không.

Sức mạnh và tàn phá của Độc Đan kiếm khí chẳng biết sao mà lường. Nó ghê gớm gấp ngàn lần kiếm quang và kiếm khí thường.

Biết thế Tổ Hoa chẳng dám xem thường, nàng vội chuyển mình đi mấy vòng, đoạn đâm khê vào ngực. Tức thì từ thất khiếu nàng bay ra một luồng gió vô hình lạnh buốt thấu xương.

Luồng lãnh phong ấy muôn vạn phần dữ dội, chuyển động khác nào địa chấn thiên long, chỉ trong tiếng nổ càng lúc càng kinh hồn ghê rợn, vũ trụ lúc ấy tưởng chừng như sắp vỡ tan.

Luồng lãnh phong kiếm khí vừa gặp Độc Đan kiếm khí tức thì vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Vũ trụ mệnh mong bất ngát là thế mà lúc ấy tưởng chừng như chẳng đủ sức chịu đựng nổi những tiến nổ xé trời, những chuyển động xoắn tít không ngừng của các đạo kiếm quang, kiếm khí và kiếm phong càng lúc càng thêm tốc độ vũ lộng tàn phá.

Đã thế Khốc Tiểu Quái Sư còn vỗ nhẹ vào rún đưa thêm một luồng hoàng quang như một quả vàng cực to tiếp sức các đạo kiếm quang đàn áp kiếm phong dữ dội.

Sức người dù sao cũng có hạn. Mãnh hổ nan địch quần hồ, Tổ Hoa dù tài giỏi đến đâu cũng không cự nổi bốn tay bản lãnh siêu việt tốt thế, tài tình đệ nhất trần đời

Các đạo kiếm quang kiếm phong và kiếm khí của nàng dần dần như mất bớt sinh lực.

Bỗng thấy tiếng nổ kinh hồn khiếp vía nổi lên, các đạo kiếm quang của Tổ Hoa nhỏ dần. Nàng hoảng kinh thất vía toan tháo kiếm quang chuồn chạy nhưng kẻ nghịch quá dữ chẳng để hở cho nàng một giây hầu thực hành ý định.

Giữa cơn nguy khốn ấy bỗng từ đâu xuất hiện một luồng hồng quang và hai đạo hoàng quang cực kỳ dữ dội, trợ giúp nàng cản bắt các đạo kiếm quang kia lại.

Cùng lúc ấy trên không trung hiện ra cụ già mặt mũi uy nghi có vẻ tiên phong đạo cốt trung niên. Kể ấy đối với nàng hoàn toàn xa lạ, cả với bọn quái tăng kia hình như cũng chẳng hề gặp mặt.

Dù được người giúp sức, nhưng tự lượng sức mình như một con bướm chẳng làm nổi mùa xuân, Tổ Hoa tức thì chuyển hết tâm chí sanh lực điều khiển các đạo kiếm quang, kiếm khí lẫn kiếm phong, đánh giạt kiếm quang của kẻ nghịch.

Rồi nhân lúc sơ hở ấy nàng nhảy vút lên không dùng thuật phi đằng trốn chạy. Cả kẻ lạ mặt kia cũng bay vụt theo nàng bén gót.

Cả giận Khốc Tiểu Quái Sư hét lên như sấm nổ ngang mây. Lão tức thì dùng kiếm độn đuổi theo nhanh như bão cuốn.

Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hồn Thủy, Ma Phong Tử cũng thừa hư độn quang bay theo dữ dội.

Tổ Hoa và kẻ lạ mặt đang trở hết tài tuyệt kỹ phi đằng kiếm độn chạy như bay biển trên ngàn mây bạc, bỗng nghe phía sau gió lộng ào ào, cả hai thất kinh hồn vía găng sức chạy nhanh như điện chớp.

May sau lúc ấy Đại Bàng Diểu lại xuất hiện, Tổ Hoa như người đắm thuyền vớ được cọc, nàng lẹ làng nhảy vụt lên lưng chim thần, giục Đại Bàng vũ cánh biệt dạng vào ngàn mây mù mịt..

Khốc Tiểu Quái Sư, Ma Phong Tử, Ma Vương Hồn Thủy và Ngũ Sơn lão quái găng hết sức bình sanh đuổi theo kẻ thù gần bắt kịp bỗng chim thần lù đến giải nguy, bốn người tức lộn gan đành thất vọng lầm lũi trở về mà lòng căm giận chẳng cùng..

* * * * *

Nhắc lại Phù Dung Nương Tổ Hoa sau lúc hải kinh bại tẩu, may nhờ Đại Bàng Diểu xuất hiện cứu nàng, nàng liền giục chim thần bay theo gió.

Sợ kẻ nghịch cố đuổi theo nàng thúc Đại Bàng bay nhanh như chớp, thoáng mắt đã qua không biết bao nhiêu là ngàn triệu dặm.

Tổ Hoa cứ giục Đại Bàng, bay mãi đến sáng hôm sau nàng đến giữa một vùng hoang vu cô tịch.

Bấy giờ nàng mới yên tâm cho Đại bàng hạ xuống đất. Nhớ lại cuộc giao đấu vừa qua Tổ Hoa chẳng khỏi bàng hoàng kinh hải.

Từ lúc vâng lệnh thầy hạ san đến giờ, với một bản lãnh xuất thần nhập quỷ, tột trần siêu việt, đi đến đâu nàng cũng làm chủ tình hình bất ngờ bị dồn đánh suýt hãm khốn.

Nghĩ đến đây Tổ Hoa căm giận chẳng cùng. Nàng toan trở về Phù Dung tiên đảo cầu xin đức Thái Hư sư nữ toan ban thêm phép mầu hầu trừ diệt loài ma tăng quái tặc, nhưng nhớ lại hạn kỳ thầy dặn chưa mãn, nàng dù có về đây cũng khó mong gặp thầy khi mà nàng chưa làm đủ một nghìn điều thiện thì cửa sư môn bế chặt.

Lại nhớ đến lời đức Thái Hư Chân Quân dặn nàng phải thu cho kỳ được Ngọc Kiếm Xà Vương trong tay Ma Phong Tử. Có được đôi Ngọc Kiếm trong tay nàng mới là đáng thượng đẳng kiếm tiên vô địch..

Nếu Ngọc Kiếm không rời tay tên cầm đầu bọn Vạn Hoa thất quái, thì mười năm sau chúng anh hùng thiên hạ ắt chẳng còn mà cả sư phụ sư bá nàng cũng bị phiền chẳng ít.

Có đụng chạm với thất bại lâm nguy, Tổ Hoa mới cảm thấy đời đầy khó khăn chông gai. Việc làm chính của nàng hiện giờ là phải tìm cách chiếm cho kỳ được Ngọc Kiếm Xà Vương trong tay Ma Phong Tử.

Trời! Chuyện ấy đâu dễ dàng mà nàng có thể thực hành trong khoảnh khắc.

Bản nàng thần kinh quỷ khiếp thật, nhưng Ma Phong Tử nào phải tài hèn.

Suy tới tính lui Tổ Hoa chỉ còn một cách là tìm hấn lấy trộm bảo vật độc nhất vô nhị ấy.

Và chuyện ấy cũng vẫn là chuyện tày đình chứ phải vừa sao. Ma Phong Tử hiện ở Vạn Hoa trang, nơi mà nàng đã có lần đột nhập chứng rõ bao nguy hiểm độc hại của các cơ quan máy móc bí mật vô cùng tối diệu.

Dù vậy nàng cũng quyết mạo hiểm một lần xem sao!

Thế là đêm sau, một đêm trăng khuyết sao mờ, từ nghìn dặm xa xôi, nàng độn kiếm quang về Vạn Hoa thôn thực hành ý định.

Sắp đến Vạn Hoa trang, cẩn thận Tổ Hoa dùng phép vô hình kiếm độn để kẻ thù không rõ cuộc tung tích nàng.

Tài nàng quả đến mức tuyệt đích cao siêu, nhập diệu. Phép vô hình kiếm độn của nàng đoạt đến chỗ tuyệt điểm công phu. Toàn thân nàng bay lướt đi tựa như một luồng gió nhẹ thoảng tuyệt nhiên chẳng thấy dạng hình.

Chao ôi! Làn gió nhẹ đùa như thế ai ngờ một bậc kỳ nữ đang ẩn mình vượt đi.

Sương đêm ôm kín tòa Vạn Hoa trang lúc ấy như chìm đắm trong giấc ngủ triền miên của tạo vật, thỉnh thoảng một vài tiếng nhịp vang vang lên đều đều phá tan bầu không khí yên lặng của trời khuya.

Dù vậy Tổ Hoa chẳng dám khinh thường, nàng dùng thuật đề khí cho thân hình nhẹ nhàng, nhẹ hơn cả một sợi chỉ, đoạn thúc vô hình kiếm độn bay lướt vào mặt trang, tuyệt nhìn chẳng có lấy một tiếng động nào.

Nhờ tài siêu việt tuyệt kỹ nàng đã qua không biết bao nhiêu giang buồng cửa ngách. Tổ Hoa đi gần suốt canh, lên vào gần cùng khắp mà bóng hình Ma Phong Tử vẫn vắng bật, tìm không ra.

Thất vọng nàng toan quay ra bỗng chú ý đến một gian phòng cách nàng mười trượng hào quang chiếu sáng lờ.

Chẳng chậm một giây Tổ Hoa liền lướt đến nhẹ nhàng như một hơi thở sê. Nàng vô cùng mừng rỡ nhìn Ma Phong Tử lúc ấy đang thả hồn dạo cảnh non Bồng núi Nhục.

Bên cạnh hần viên Ngọc Kiếm nằm yên trong một chiếc hộp tỏa ánh sáng rực rỡ cả phòng chẳng kém gì Dạ Quang Minh Châu.

Mỗi ngon kẻ tận cổ Tổ Hoa hiện hình lấy viên ngọc quý giá độc nhất trần đời kia.

Được của báu nàng nhanh nhẹn ra khỏi phòng dùng vô hình kiếm độn rời khỏi tòa Vạn Hoa trang.

Thật là một sự may mắn không ngờ!

13. Chương 13: Giữa Rừng Sâu, Phù Dung Nương Mất Đôi Ngọc Kiếm

Phù Dung Nương từ lúc đoạt được Ngọc Kiếm của Ma Phong Tử là nàng sung sướng vô ngần. Đức Thái Hư sư nữ bảo ai có đôi Ngọc Kiếm thì sẽ là bá chủ các phái võ trong trời đất.

Bây giờ Ngọc Kiếm ở trong tay nàng thì thế gian ai địch lại nàng. Phù Dung Nương nhớ lại cuộc chiến đấu với bọn Khốc Tiểu vừa qua, nàng tức giận nghĩ thầm: “Bọn chúng ý đồ hiếp ếp ít. Nay Ma Phong Tử không còn Ngọc Kiếm nữa thì dù cho bọn nó có đông bao nhiêu cũng không làm gì ta được. Ngọc Kiếm có đủ đôi ta chắc giữ ngôi bá chủ. Trăm quân ngàn tướng cũng không ra gì nếu Ngọc Kiếm ở tay ta”.

Nhân đêm trăng sáng Phù Dung Nương dùng thuật ngự phong bay ra một nơi đảo hoang để thử Ngọc Kiếm, nàng vô tình không để ý đến một kẻ đang dùng vô hình kiếm độn theo sau nàng.

Kẻ ấy đạo pháp đã đến hàng vô thượng, tài vô hình kiếm độn của hắn thật xuất quỷ nhập thần. Đôi mắt Tổ Hoa sáng như sao nhìn xa trăm dặm, tai nàng thính đến một tiếng gió khê mà nàng cũng nghe rõ cả. Thế mà lúc vô tình, nàng không làm sao nghe và thấy được thì đủ rõ đạo pháp kẻ ấy đã vào hàng nhập diệu.

Đến một hòn đảo hoang ngoài giữa bể, Phù Dung Nương rút đôi Ngọc Kiếm phóng lên tức thì một vầng bạch quang phát ra hào quang sáng rực trời trong chớp mắt hòn đảo to lớn đã bị Ngọc Kiếm bị chém tan tành như tro bụi.

Luồng bạch quang bay ào xuống bể làm nước tung lên như ngàn tia sóng bắn vọt lên trời, hơi sáng rực lòà như một con rồng lửa khổng lồ đi xuống bể.

Người dùng vô hình kiếm độn buột miệng khen kêu khẽ :

- Cha chả! Phù Dung Nương là tay đạo pháp nhất đời!

Phù Dung Nương đang biểu lộ oai thần thử đôi Ngọc Kiếm nghe có tiếng người liền thu kiếm về quay lại nàng nhận thấy như có một vết đen phẳng phật bên mình thì biết có kẻ dùng vô hình kiếm độn trốn, nàng rút đôi Ngọc Kiếm quay một vòng tức thì hào quang lờ sáng nàng nhận rõ người ẩn trốn là ông lão cứu nàng thoát khỏi tay bọn Khốc Tiểu Quái Sư và Ma Phong Tử. Nàng cúi đầu chào và hỏi :

- Kính chào lão anh hùng. Chẳng hay ngài là ai mà đạo pháp cao diệu như thế. Vì sao mà ra tay cứu tiện nữ.

Người vô danh cười dòn rồi nói :

- Phù Dung Nương, ta chính là đức Thái Quang Chân Quân bạn với đức Thái Hư sư nữ và Thái Hư Chân Quân.

Phù Dung Nương cúi đầu sợ sệt nói :

- Kính lạy sư bá. Sư bá giảng phạm con không được biết, xin sư bá tha tội.

Đức Thái Quang Chân Quân vuốt chòm râu bạc và nói :

- Vừa rồi ta thấy con hiển lộ thần thông phóng Ngọc Kiếm đánh hòn đảo kia tan tành, nhưng cách phóng Ngọc Kiếm của con không đúng cách. Ta sẽ vì con mà truyền cho phép phóng kiếm cao diệu hơn, nhưng ta muốn con không truyền phép ấy cho ai cả. Con trao đôi Ngọc Kiếm cho ta.

Phù Dung Nương thật tình trao đôi ngọc kiếm cho sư bá. Nào ngờ đức Thái Quang Chân Quân khi được Ngọc Kiếm rồi bỗng trở mặt thét to :

- Phù Dung Nương ngươi không đáng giữ Ngọc Kiếm nên ta lấy lại. Ngươi mau về động phủ thì yên lành, ở lại ta sẽ ta tay trừng trị đó.

Phù Dung Nương giật mình, đến lúc nàng nhận kỹ lại thì thấy đức Thái Quang thuật ngự phong còn non kém quá, nàng biết bị kẻ nghịch lừa để lấy Ngọc Kiếm, chừ vị sư bá nàng tài tình xuất chúng có đâu kém như vậy.

Bấy giờ nàng cả giận quát to :

- Kẻ kia mau trả Ngọc Kiếm không thì chết bây giờ.

Thấy kẻ địch toan đi, Phù Dung Nương cả giận vùng tay áo lên, tức thì một trận lãnh phong bay ào ào ra. Phù Dung Nương phóng cả kiếm phong và luồng hồng quang lên quyết chém tan kẻ kia, nhưng kẻ kia cười lên một tràng dòn dã và phóng đôi Ngọc Kiếm lên không cự lại.

Ghê gớm thay cho Ngọc Kiếm Xà Vương, đôi Ngọc Kiếm hợp nhau thật là một sức mạnh vô cùng ghê gớm, một vầng bạch quang lờ lên sáng rực cả trăm dặm bay ào lên tức thì một tiếng nổ ghê hồn phát ra kiếm phong và luồng hồng quang của Phù Dung Nương tắt mất.

Thấy vầng bạch quang bay ào xuống như trời nghiêng đất lở. Phù Dung Nương kinh hồn, hết vía. Liền tức thì, Phù Dung Nương dùng thuật ngự phong chạy như bay biến.

Kẻ vô danh đắc thắng buông một chuỗi cười dòn, hắt phóng luồng bạch quang đuổi theo nhanh như chớp, tức thì trên không trung như có ngàn quả tinh cầu chiếu sáng, gió bão ào ào nổi lên như trời nghiêng đất sụp, một luồng hào quang sáng rực như con rồng lửa bay vút theo Phù Dung Nương...

14. Chương 14: Phù Dung Nương Một Phen Bại Tẩu

Trời hôm nay trăng sáng vàng vạc, cỏ cây vạn vật im lìm say ngủ dưới màn sương, khoe đẹp dưới ánh trăng ngà tươi sáng.

Một vùng núi non rừng rậm đứng uy nghi như tự thừa nào. Bể sóng dạt dào muôn đời vẫn không thay đổi.

Trời đêm yên lặng, sương trắng giăng màu mỏng khắp đất trời. Đó đây không một tiếng động làm xôn xao bầu không khí.

Bỗng một tiếng nổ ghê hồn trên không trung như tiếng sét xé trời làm rung chuyển trời đêm yên lặng đánh thức muôn loài vạn vật.

Người người đang say ngủ giật mình choàng dậy kinh hoàng tưởng đâu địa chấn thiên long thì những tiếng nổ khác liên tiếp nối theo và lạnh khí bay ào ào lạnh hơn ngàn cơn mưa tuyết.

Thiên hạ một phen bay hồn mất vía cho trời thay đổi bất thường, cho thiên tai sắp đến.

Nhà cửa rung chuyển làm mọi người bồng bế nhau ra ngoài tránh nạn thì liên tiếp muôn ngàn tiếng nổ vang lên, rồi từ hướng tây giữa không trung một vầng hào quang rực rỡ như con rồng lửa bay ào qua hướng đông; luồng hào quang ấy bay đến đâu cây cối nhà cửa rung chuyển đến đâu, những tiếng nổ xé trời vang rền lên.

Thiên hạ cho đây là trời sắp giáng tai họa, nhưng họ không biết đây là kiếm quang của một bậc siêu phàm thoát chúng.

Luồng hào quang rực rỡ ấy là luồng kiếm Ngọc Xà Vương của kẻ vô danh vừa chiếm của Phù Dung Nương và đuổi đánh nàng.

Phù Dung Nương là tay siêu đẳng đệ nhất trong thiên hạ mà không làm sao cự nổi với đôi ngọc kiếm là đôi kiếm quý báu nhất đời.

Nàng dùng thuật ngự phong chạy như bay biển, còn kẻ vô danh cứ đuổi theo không kém, hấn thúc kiếm toan chém tan nàng, nhưng thuật phong của nàng cao diệu vô cùng, Ngọc Kiếm không sao theo kịp nàng được.

Kẻ đuổi người chạy, thoát một cái mà đã qua không biết muôn vạn dặm nào mà kẻ.

Phù Dung Nương thấy kẻ kia cứ đuổi mình mãi, nàng cả giận nhủ thầm: “Dù sao Ngọc Kiếm cũng không thể giết ta được. Ta phải hiển lộng thần thông cự địch cùng hấn một phen”.

Nghĩ vậy nàng liền vận hết khí công trung toàn thể thổi vút một hơi lên không, tức thì một luồng khí lạnh bốc ra biến thành một vầng mây lạnh năm sắc, cản bặt hai luồng bạch quang kia trở lại.

Đó là phép Ngũ Sắc Vân Khí Công bí pháp.

Trong hàng thượng đẳng kiếm tiên, thật ra ít người sử dụng được phép ấy.

Những ai muốn luyện ra nó, chẳng những là tay bản lãnh siêu việt nhất trần đời đến hàng vô thượng chí tôn mà còn phải đạo hạnh cực kỳ cao diệu, tâm chẳng chút vướng bận điều xằng bậy.

Mỗi khi sử dụng nó, bao nhiêu công phu tuyệt đỉnh, học thuật, bao nhiêu ý chí giác quan đều phải vận động chuyên chú hết cả vào.

Đã thế nó còn có một đặc tính tuyệt kỹ nữa, hễ kẻ nào tâm thuật chẳng được hoàn toàn chân chính là dùng chẳng ứng nghiệm.

Ngoài ra nó còn thiệt hại rất nhiều về năng lực toàn thể, có khi còn nguy hại đến tính mạng như bõn.

Qua được các khuôn sáo tuyệt kỹ và vô cùng khó khăn trên, kẻ dùng nó còn phải đưa hết khí công trong người ra thành hơi lạnh, thu hết cả sức gió xung quanh dồn lại trợ sức hiện thành mây lạnh năm sắc.

Công dụng của Ngũ sắc Vân Khí Công bí pháp vô cùng tối diệu.

Người nào dùng được phép này khổng bao giờ bị nguy hiểm đến tính mạng. Kẻ thù dù tài giỏi đến đâu cùng không thể sát hại được.

Vầng mây ngũ sắc như một bức tường thành rắn hơn sắt đồng, có thể bảo là bất khả xâm phạm, cản bắt tất cả mọi khí giới độc dữ hiểm nguy.

Kẻ lạ đình ninh phen này thế nào cũng kết quả được tính mệnh địch thủ, bất ngờ Ngọc Kiềm vùn vụt sa xuống bỗng dội ngược lại, hấn hoảng kinh định thần nhìn kỹ. Thắt kinh kẻ lạ mặt vội kêu lên :

- Trời! Ngũ Sắc Vận Khí Công bí pháp. Con bé này dùng nổi thuật ấy trách nào bản lãnh và đạo pháp nó chẳng vừa. Chao ôi! Tâm thuật của nó như thế, sau này tài nghệ nó còn tiến xa đến bậc nào. May mà ta thâu được đôi Ngọc Kiềm trong tay nó, chứ không chẳng chống thì chầy bọn ta ắt chết cả lũ vì nó.

Kẻ vô danh còn đang lảo lảo thế thì Phù Dung nhân cơ hội nhảy vút lên mây, dùng thuật Ngự Phong chạy như bay biến.

Cũng vừa lúc ấy phía trước nàng, gió lộng ào ào. Đại Bàng Thần Điều bất ngờ xuất hiện.

Phù Dung Nương như người đắm thuyền vó được phao, nàng lẹ làng nhảy lên lưng thần điều, giục Đại Bàng vỗ cánh biệt dạng mù khơi...

Riêng kẻ vô danh lúc ấy chẳng biết làm sao hơn. Hấn vẫy tay Ngọc Kiềm về cất tiếng cười khanh khách. Đoạn hấn chỉ sẽ chuyển mình một cái đã bay vụt lên không, trong chớp mắt con người bí mật ấy lẫn bóng vào khoảng mây mờ...

* * * * *

Nhắc lại Đạt Phong Tử, tên thứ hai trong hàng Vạn Hoa thất quái, từ lúc xuất hiện cứu Xích Linh Tử bị đức Thái Hư sư nữ hiển lộng oai thần gạt cả tóc râu, phá mất kiếm quang, đoạt luôn cả Ngọc Kiềm Xà Vương, hấn như hùm thiêng mất móng, cá kình không vi.

Uất ức quá hấn đâm liều như cánh chim trời bạt gió, lững thững hạt nội mây ngàn, lê bước khắp sông hồ tìm lại viên ngọc báu độc nhất vô nhị thế gian.

Thế rồi dịp may đâu kiếm có, hấn được tin đức Thái Hư sư nữ đã sai đồ đệ giáng trần mang theo viên Ngọc Kiềm Xà Vương của hấn.

Hấn liền mật dò theo Phù Nương hầu đoạt lại bảo vật kia.

Sau cùng hấn may mắn thành công trong việc giả Thái Quang Chân Quân, đánh lừa Phù Dung Nương đoạt cả đôi Ngọc Kiềm.

Thật là một dịp không ngờ ngoài sức tưởng tượng của Đạt Phong Tử.

Hấn chỉ hy vọng lấy lại của báu vô ngần khi xưa của mình. Nào hay Ngọc Kiềm về tay hấn đủ đôi.

Được cả đôi Ngọc Kiềm trong tay, Đạt Phong Tử khác nào kẻ sắp thấy tử thần bỗng gặp Biển Thước cứu tỉnh hồi cường sinh lực.

Hấn xiết bao mừng rỡ. Từ đây hấn sẽ tự do lộng hành tác quái, dọc ngang thao túng, mục hạ vô nhân, nào biết trên đầu còn có ai.

Chao ôi! Rồi đây chúng anh hùng thiên hạ đối với hấn còn ra quái gì.

Trên đài danh dự và trong lịch sử võ hiệp oai lừng ngàn thuở, hấn sẽ làm bá chủ môn kiếm thuật chắc chắn mười mươi còn gì nữa.

Một kẻ hữu tài vô danh như Đạt Phong Tử mà được cả đôi Ngọc Kiềm Xà Vương thì tại họa biết đường nào.

Nhớ lại Không Không sư tổ mới ngày nào ỷ mình đạo pháp vô biên, thân hành đến Vạn Hoa trang làm dữ, Đạt Phong Tử tức thì dùng dùng nổi giận.

Hấn liền tất tả tìm Không Không sư tổ rửa hờn...

* * * * *

Nói về Không Không sư tổ sau lúc gây oán hờn cùng bọn Vạn Hoa thất quái, người tự biết từ đây mình đã gieo nặng thâm thù cùng chúng ma tăng ác tặc, tất phải giữ mình cho lắm mới được.

Ngày kia Không Không sư tổ đang ngồi làm phép nhập định tham thiền trên bờ đoàn bồng thấy tâm thần xao động bồi hồi không an.

Sinh nghi sư tổ toan lần tay tính số Thái Ất bồng nghe bên ngoài cửa động gió giông ầm ầm như đất chuyển trời xô.

Tòa thạch động của sư tổ rắn chắc là thế mà cũng rung rinh chực đổ. Cả kinh, sư tổ liền nhảy vọt ra khỏi bờ đoàn đi nhanh về phía cửa động.

Thì ra Đạt Phong Tử nóng lòng rửa hận xưa, độn kiếm quang đến thần động của Không Không sư tổ.

Gần đến Nhị Long sơn, nơi trú ẩn của sư phụ Vạn Thế Long Trấn Sơn Hồ, Đạt Phong Tử liền trở oai thần, thúc Ngọc Kiếm như hai con giao long ngoài bể rộn sóng, vũ lộng ầm ầm phát gió giông vụt vụt, cuốn bụi cát bay tung mù mịt, đá chạy rền trời, cây gãy ngọn lìa, cành bứt lá rơi tuôn rào rào như mưa đổ. Cũng từ phút ấy Đạt Phong Tử thu kiếm quang sa xuống núi, nhắm thẳng thần động đi vào.

Không Không sư tổ đến cửa động bồng thấy tư bề trời yên gió lặng, người ngạc nhiên bảo thầm :

- Quái! Ta xem trận gió này chẳng phải tầm thường, bồng nhiên lại im lặng như tờ. Thật khó hiểu quá. Hay có kẻ lạ mặt lên đến do thám động ta đây chăng?

Không Không sư tổ vừa nói dứt bồng nghe đâu đây vang lên một tiếng quát như sấm nổ lưng trời :

- Không Không sư tổ. Ta đường đường là một nhân vật trong Vạn Hoa trang há đi sợ mi sao mà hòng lên lút đến đây thám dò thạch động. Người liệu mà giữ thân. Ta quyết đến đây đưa hồn ngươi về chín suối.

Vừa ngẩng lên nhìn, Không Không sư tổ bồng bật cười khanh khách :

- Đạt Phong Tử! Gần hơn hai năm trời nay ngươi trốn chui trốn nhủi xứ nào nay lại dẫn xác đến đây sanh sự.

Đạt Phong Tử liền cười gần hỏi lại :

- Ta sanh sự à? Ngươi chóng quên lắm vậy. Mới ngày nào ngươi ỷ mình pháp lực cao cường đuổi đánh đại sư huynh ta. Đã thế ngươi lại còn đến Vạn Hoa trang thị oai nữa. Ngươi chẳng nhớ hành động tác quái của mình năm xưa ư?

Không Không sư tổ bĩu môi khinh bỉ :

- Ngươi biết nói người mà chẳng biết trách mình sao không hổ với lương tâm. Bọn ngươi thất thế bị hạ vì tay đồ đệ ta. Oán thù vay trả đã đành. Có lý đâu sư huynh ngươi còn vô lễ xúc phạm đến sơn động người chết. Hành động hèn hạ ấy ta không trừng trị thì sao phải là bậc tổ sư cầm đầu một môn phái.

Đạt Phong Tử nổi xung hét lớn :

- Không Không! Ngươi chớ nhiều lời vô ích. Người anh hùng ơn nghĩa oán thù phải phân minh. Ta nay quyết tìm ngươi rửa thù nhưng ta chẳng muốn ra tay trước, ta để ngươi dùng lễ tiên chủ hậu khách đối phó với ta. Nào, ngươi có bản lĩnh gì hãy giở ra xem.

Thấy giọng nhơn nhơn tục đặc của Đạt Phong Tử, Không Không sư tổ bồng nổi giận, quát vang như sấm :

- Cõi Thiên đàng gần bên chẳng tới, nẻo Âm ty cách trở lại dần thân. Quả thật mi đã tới số, chớ trách ta sao nữ xuống tay độc.

Dứt tiếng Không Không sư tổ liền chuyển mình một cái, tức thì một luồng lãnh phong bay ào đến như sắp cuốn mất Đạt Phong Tử.

Vẫn xem thường, Đạt Phong Tử vung tay dùng phép phản phong đánh trả lại, nhưng luồng gió vô hình của Không Không sư tổ quá độc, dù bị luồng phản phong kia cản lại vẫn vút tới trúng mình Đạt Phong Tử như muôn ngàn mũi kim đâm chích vào thịt da đau nhói.

Cả giận Đạt Phong Tử liền quát to lên :

- Chà! Đoạt Hồn Ngũ Quan Huyết. Được lắm! Mi đã dùng thể độc đánh ta, ta cho mi chết luôn vì thể độc một thể.

Chưa dứt lời Đạt Phong Tử liền quay mình đi một vòng, Hơi lạnh từ các lỗ chân lông hần bay ra thành một luồng độc phong quá dữ, chuyển động âm âm vút thẳng vào người Không Không sư tổ, khí thể dữ dội như núi lở trời nghiêng.

Vừa nom thấy luồng độc phong, Không Không sư tổ giật mình kêu khê :

- Trời! Khí công bí pháp phản phong. Thằng này dữ thiệt. Ta không hạ nó còn đợi chừng nào.

Dứt tiếng Không Không sư tổ liền cung tay dùng Chưởng Tâm Lôi đánh bật độc phong trở lại.

Trận chiến vừa khai diễn đã muôn phần hiểm nguy ác liệt.

Cả hai chưa chi mà đã dùng độc thể hạ nhau.

Đoạt Hồn Ngũ Quan Huyết phải đâu là chuyện thường.

Đó là một ngón đòn vô cùng hiểm ác, dùng toàn hơi sức trong người đưa ra đánh ngay vào các huyết ngũ quan.

Kể bị đánh nhằm vô phương giải cứu, nếu không được chích bằng kim vàng vào chỗ bị đánh và uống Định Hồn đan.

Khí Công Bí Pháp Phản Phong cũng chẳng vừa.

Kể bị phải ngón đòn hiểm độc ấy đều hồn mê bất tỉnh, thất khiếu máu chảy đầm đìa, nếu chẳng được cứu giải bằng phép Nhập Hồn Lưu Huyết và xoa bóp gân cốt cũng khó toàn thân.

Cả hai giở độc thủ hạ nhau nhưng chẳng ăn thua gì, đều tức giận hằm hè như sấm.

Đạt Phong Tử cả giận quát lớn :

- Cầu tặc Không Không. Người ráng mà giữ lấy tính mạng kéo chẳng còn hồn.

Chưa dứt lời hần đã lệ làng tung đôi Ngọc Kiếm lên không.

Quả thật chẳng hổ là một bửu pháp quý nhất thể gian.

Ngọc Kiếm vừa vút lên trời liền hóa thành hai luồng bạch quang tỏa khí lạnh rợn người. Hào quang từ Ngọc Kiếm phát ra lờ mờ ngoài trăm dặm.

Hai vầng bạch quang như hai chiếc cầu vòng to lớn dài trăm dặm xoắn tít ghê hồn. Hơi lạnh càng lúc càng buốt người hơn cả tuyết giá.

Ánh sáng mỗi lúc lờ thêm ra, chiếu ngời cả một vùng trời đất.

Ngọc Kiếm chuyển động âm âm kinh thiên động địa. Hơi lạnh càng tỏa, gió giông càng dậy lên như bão táp, cuốn cây ngã đổ âm âm ghê rợn.

Nhiều tảng đá to không chịu nổi sức gió thần tốc bay vút đi hoặc rơi xuống triền, khu vực vang rền như đất run trời sụp.

Nhác thấy hai vầng bạch quang, Không Không sư tổ kinh hãi rú lên :

- Trời! Ngọc Kiếm Xà Vương. Thằng yêu nghiệt này làm sao có được. Ta khinh thường e nguy mất.

Dứt lời sư tổ vội hé miệng phun ra hai luồng hoàng quang như hai con rồng vàng khổng lồ bay vút lên không xoắn tít lấy hai vầng bạch quang cự địch.

Bỗng một tiếng nổ âm vang lên long trời lở đất, hai đạo kiếm quang màu vàng ấy bỗng nổ lên một tiếng như tan trời vỡ đất rồi tắt phụt mất.

Ngọc Kiếm không gặp sức mạnh truy cản như muôn ngàn quả tinh cầu trắng kết lại, sa xuống đầu Không Không sư tổ, khí thể muôn phần dữ dội khác nào trời đổ vạc xô.

Thất kinh Không Không sư tổ vội dùng hết hơi sức trong mình đưa ra, cản bật hai vùng bạch quang kia lại, rồi nhanh chân nhảy vọt ra xa hàng hai trượng.

Vừa vận tấn vững vàng, Không Không sư tổ liền bắt vội kiếm quyết thổi ra hai đạo thanh quang, tiếng kêu như lụa xé, vọt lên không chống cự hai vùng bạch quang kia.

Hai đạo kiếm quang màu xanh thật dữ. Nó như muôn vạn con thuồng luồng xanh to lớn quấy khúc, chuyển động rầm rầm ghê rợn, tỏa ánh sáng chiếu ngời ngoài trăm dặm.

Bốn đạo kiếm quang vừa gặp nhau đã xoắn tít nhau như lưỡng hổ giành mồi chốn rừng xanh, khác nào nhị long tranh châu ngoài bể cả.

Hai sức mạnh gặp nhau bật thành những tiếng nổ quỷ khiếp thần kinh, vang động cả một vùng trời đất.

Vàng bạch quang quả vô cùng lợi hại, chỉ trong chớp mắt đã át mất hai đạo thanh quang kia.

Không Không sư tổ cả sợ toan vận khí Thiên Cương thôi thúc kiếm quang quật khởi, bỗng một tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên, hai vàng thanh quang đang bị đè bẹp nhỏ còn bằng sợi chỉ phút chốc tan tành như tro bụi.

Không Không sư tổ hồn bất phụ thể, ông kinh hãi bảo thầm :

- Ngọc Kiếm Xà Vương quá thật độc dữ. Không khéo mạng ta ắt chẳng còn. Ấu là ta liều chết hiển lộng hết tuyệt kỹ thần thông còn có ra sao thì ra.

Nghĩ vậy Không Không sư tổ liền vận tâm lực bình sanh ý chí, quay mình đi một vòng tức thì muôn luồng lãnh khí phát ra lạnh bắn người.

Những tiếng ầm ầm như sấm dậy lưng trời, âm thanh chẳng ngớt vang lên. cả một vùng trời đất lúc ấy như tối sầm cả lại.

Vũ trụ và vạn vật như sắp tan tành sụp đổ.

Luồng gió vô hình kia có một sức mạnh kinh hồn thần tốc, bay vọt lên cản bật hai luồng bạch quang lộn ngược trở lại.

Hai sức mạnh gặp nhau vang lên những tiếng nổ ầm ầm khác nào địa chấn thiên long. Hào quang lóe sáng đầy trời, hơi dữ tuông ra mịt mịt.

Trước tình thế ấy Đạt Phong Tử vẫn xem thường, hấn bật cười lớn :

- Chà! Ác Sa kiếm khí. Khá lắm, nhưng thứ ấy làm gì nổi ta.

Giận trần hồng ối mặt, Không Không sư tổ liền biểu lộng hết tuyệt điểm công phu, xua kiếm khí đánh thật dữ.

Ào ào... ầm ầm... Gió giông càng phút càng nổi dậy ghê hồn, nhổ cây to bật gốc bay phẳng tung lên trời như muôn ngàn chiếc dù to tướng đang giương ra lơ lửng giữa từng không.

Ác Sa không ngớt bay ra tua tủa như một trận mưa rào va vào sườn núi vang lên những tiếng nổ rầm rầm kinh rợn.

Đá lõm sâu thành lỗ khổng lồ văng ra nhiều tảng nặng hàng vạn cân rơi xuống triền khua động như vang rền rung rinh cả đất trời.

Không ngờ Không Không sư tổ điều dụng Ác Sa kiếm khí tài tình và nguy hiểm đến thế, Đạt Phong Tử thất kinh vội thu bớt một luồng Ngọc Kiếm về bao chặt quanh mình như vách sắt tường đồng cản bật Ác Sa dội ngược lại, vang lên những tiếng động kinh hồn sởn vía.

Đạt Phong Tử nghĩ thầm: “Ngọc Kiếm Xà Vương cả đời mà ta không sử dụng đàn áp nổi Ác Sa kiếm khí thì làm sao ta chiếm được địa vị tột cùng về môn kiếm thuật. Ta phải hiển lộng hết tuyệt kỹ thần thông, trở oai thần cho Không Không sư tổ một phen bạt vía hồn kinh cho hấn rõ nhân vật Vạn Hoa trang là lợi hại”.

Nói là làm ngay, Đạt Phong Tử liền bấm chặt quyết Thái Ất Thất Tinh vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc Ngọc Kiếm vẩy vùng kịch liệt.

Hai vầng bạch quang đang ráo riết cầm cự với Ác Sa kiếm khí bỗng như gặp được sức mạnh vô hình vừa giúp quật khỏi kinh hồn.

Khí lạnh không ngớt bay ra rợn người, hào quang mỗi lúc thêm lòa sáng gần suốt cả bầu trời rộng bao la.

Hai luồng Ngọc Kiếm lúc ấy như muôn triệu dải lụa trắng khổng lồ kết lại, vũ lộng rền trời sập đất, xô cây cối một vùng ngoài trăm dặm ngã đổ ầm ầm, khói bụi cát bay tung mù mịt.

Ngọc Kiếm vừa va vào Ác Sa kiếm khí bỗng vang lên những tiếng nổ xé trời vỡ đất hoảng vía kinh hồn.

Ác Sa kiếm khí cũng từ phút ấy như gặp phải sức tung cản quá mãnh liệt, giảm dần tốc độ hung hãn. Ác Sa tuy chẳng ngớt bay ra nhưng đều dội ngược lại ầm ầm như đất lở trời nghiêng.

Không Không sư tổ tự lượng sức mình chẳng sao địch nổi Ngọc Kiếm Xà Vương, cũng may mà Đạt Phong sử dụng Ngọc Kiếm chưa được tinh vi tuyệt đích, chứ gặp phải tay Khốc Tiểu Quái Sư thì từ này giờ sư tổ còn gì là tính mạng.

Đã vậy Không Không sư tổ vẫn tin tưởng ở trí bộ mình. Ông hy vọng Ác Sa kiếm khí dầu kém vẫn còn sức bảo vệ mình và thừa lúc sơ hở sư tổ sẽ tháo thân trốn chạy.

Nghĩ vậy sư tổ liền chuyển hết tâm lực và ý chí bình sanh điều khiển Ác Sa kiếm khí lan rộng thêm ra.

Quả thật chẳng hổ là một vị sư tổ cầm đầu một phái, Không Không sư tổ vừa thôi thúc kiếm khí tức thì Ác Sa bay ra chuyển động vang rền. Cả một vùng trời đất lúc ấy đều xám cả lại, cơ hồ như rung rinh sụp đổ.

Cả đôi bên đều thi thố hết ngón nghề tuyệt kỹ. Một đằng quyết bảo vệ thân danh, một bên toan hạ thủ kẻ thù tuyệt hậu, nên trận đấu càng lúc càng diễn ra gay go kinh hồn.

Sức phi vũ của kiếm quang kiếm khí không ngừng quay tít, hợp lại thành một trận gió kinh hồn thần tốc luôn luôn thổi vù vù như muốn xô tan không khí và cả từng không.

Trận cuồng phong càng phút càng mãnh liệt, mãnh liệt tới nỗi từ xưa đến giờ chưa có trận gió bão nào ghê gớm như thế.

Gió và gió... Tứ bề gió cuốn rền vang, hòa hiệp với những tiếng nổ kinh thiên động địa do kiếm quang kiếm khí chạm nhau, tưởng chừng cả đất trời vũ trụ không sao chịu nổi sức chuyển động ghê hồn khủng khiếp kia sắp tan vỡ đi trong khoảnh khắc vậy.

Ầm ầm... ào ào...

Nhị Long sơn và khu thần động của Không Không sư tổ to lớn và rắn chắc là thế, bỗng chốc vì không chịu nổi sức gió thần kinh quỷ khiếp kia phải tan tành, bị san phẳng như mặt đất bằng.

Đá núi tan ra từng mảnh vụn bay rào rào, vụt đi khắp phương trời như một trận mưa đá rớt từ thình không nom vô cùng ghê gớm.

Hai vầng bạch quang không ngớt xoắn tít lấy luồng Ác Sa kiếm khí đang tung hoành như mưa rào, sóng vỗ thác tuôn.

Bỗng Đạt Phong Tử hét to lên, tức thì một tiếng nổ ghê hồn phát ra, Ngọc Kiếm lóe lên sáng rực hằng mấy mươi dặm và chém xả xuống đầu Không Không như ngàn quả núi lửa sa xuống...

Không ngờ Đạt Phong Tử sử dụng Ngọc Kiếm Xà Vương tài tình và hung dữ đến thế, Không Không sư tổ thất kinh hồn vía vội điều khiển Ác Sa kiếm khí trở về bao quanh mình như vách sắt tường đồng.

Kiếm khí như có một sức mạnh vô hình thần tốc ẩn náu trong luồng gió lạnh đẩy bật hai đạo bạch quang kia lộn ngược trở lại.

ào ào... Ầm ầm...

Ác sa bay ra tua tủa bay vào vầng bạch quang vang lên những tiếng nổ kinh hồn sấm vía.

Thấy mình đã biểu lộ gần hết tuyệt kỹ thần thông mà chẳng đàn áp nổi Không Không, Đạt Phong Tử cả giận gầm hét vang rền.

Quyết hạ kỳ được kẻ thù, Đạt Phong Tử huy động hết cả năng lực sở trường thôi thúc Ngọc Kiếm đánh thật dữ.

Như có một mãnh lực vô biên trợ giúp, hai luồng bạch quang như hai đại hải trắng lan dần phút chốc như át cả khoảng vũ trụ mênh mông vô tận, bốc hơi lạnh rét hơn tuyết giá.

Thú cầm một vùng quanh đấy không chịu nổi sức lạnh kinh hồn kia bỗng chốc co rúm toàn thân, tê cứng mình, máu ngừng chảy ngã dúi ra chết sạch.

Đất trời cây cỏ vạn vật như buột héo cả lại.

Vũ trụ càn khôn như phải một phen điên đảo ngửa nghiêng.

Liên tiếp nhiều tiếng nổ như núi sa vạc nổ dậy lên, hai vùng bạch quang càng được thế, đàn áp Ác Sa kiếm khí tới bờ.

Kiểm khí như bị thu tầm hoạt động nhỏ dần. Ác Sa chẳng còn hùng hổ bay tung như trước.

Biết cơ nguy sắp đến, Không Không sư tổ toan thu kiếm khí hát bài tẩu mã nhưng Đạt Phong Tử quá ác, hấn như đoán biết ý định ấy, thôi thúc kiếm quang kèm chặt chẳng để hở một giây.

Chẳng làm sao được, Không Không sư tổ đành liều chết điều dụng Ác Sa kiếm khí ráo riết chống ngăn đến phút cuối cùng rồi có ra sao thì ra.

Lời tục thường nói, một người liều mạng muôn kẻ khôn đương. Huống chi kẻ liều lĩnh ấy là một bậc sư tổ cầm đầu môn phái thì chuyện còn ghê gớm biết dường nào.

Quả thật vậy, Không Không sư tổ lúc bấy giờ điên cuồng liều lĩnh như hổ dữ bị thương. Không tháo thân chạy được, ông đâm ra xem cái chết nhẹ tợ lông hồng.

Con người đạo cao đức dày ấy trong một phút phẫn nộ bỗng trở nên hung hãn lạ thường.

Sư tổ liền hét lên một tiếng rền vang đất trời, vận hết nguyên thần khí lực thổi vào luồng kiếm khí một hơi dài.

Ghê gớm thay bản lãnh của sư tổ.

Ác Sa kiếm khí đang nhỏ dần sắp tắt phụt, nhờ hấp lực kinh hồn kia liền vùng vẫy trở lại mãnh liệt dị thường.

Hàng muôn triệu ức luồng lãnh khí bỗng phát ra lạnh toát người. Lãnh khí bay tới đâu ào ào như bão tố dậy.

Ác Sa không ngớt bay ra ầm ầm tua tủa xô bật Ngọc Kiếm lộn ngược trở lại.

Đất trời vạn vật cỏ cây lại một phen nữa như sắp tan tành sụp đổ.

Bao nhiêu cây cối cầm thú một vùng hoang vắng xa ngoài nghìn dặm bỗng đều tiêu tan chết sạch.

Sức gió ghê hồn thần tốc như có một mãnh lực kinh khủng nghiền nát cây đá và loài vật nát tan như tro mịn.

Không dè Không Không sư tổ sắp bại vong bỗng trở nên hung dữ thái quá, Đạt Phong Tử cũng phải giật mình kinh sợ. Hấn chẳng dám khinh địch xem thường, vội chuyển mình đi một vòng, đưa hết khí công trong người theo thất khiếu bay ra hòa hợp với khí Thiên Cương thôi thúc hai luồng Ngọc Kiếm đánh thật dữ dội.

Hai luồng Ngọc Kiếm như muôn triệu loài rắn bạc khổng lồ kết liên quây khúc, vũ lộng vang rền như sắp vỡ đất tan trời, không ngớt xoắn tít vào kiếm khí gây thành những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Muôn sự ở đời đều chẳng thoát khỏi định luật tự nhiên, mạnh được yếu thua.

Thật vậy. Sức người dù sao cũng có hạn. Không Không sư tổ trong bước cùng đồ, đem hết tài nghệ sở trường và ý chí tâm lực bình sinh ra hỗn đấu.

Thoạt đầu người còn cầm cự được, nhưng dần dần nguyên thần khí lực như suy giảm, luồng Ác Sa kiếm khí bớt lần tốc độ hung hãn mãnh liệt.

Hai đạo bạch quang hồi này như vào chỗ không người, chẳng gặp sức giao tranh xứng sức, luôn luôn lan rộng thêm ra.

Rồi chỉ trong chớp mắt Ngọc Kiếm nổ lên mấy tiếng kinh hồn lán át gần mắt Ác Sa kiếm khí.

Không Không sư tổ hồn bất phụ thể. Ông rụng rời kinh hãi đành nhắm mắt chờ chết về tay ác lặc?

Hoàng thiên đành phụ hảo tâm nhân?

Trong tình thế bị khốn hãm, Không Không sư tổ đành phó mặc mạng số mình cho kẻ thù được trọn quyền sử dụng, bỗng người sực nhớ đến một bí pháp tiên gia tuyệt kỹ liền đem ra áp dụng giải nguy.

Sư tổ liền hít một hơi dài, chuyển hết nguyên thần khí lực còn sót lại thổi ngay người Đạt Phong Tử.

Từ miệng sư tổ bay ra một luồng khói vàng uốn khúc như muôn vạn kim điệp vờn hoa.

Nhắc thấy luồng khói ấy, Đạt Phong Tử liền kêu to lên :

- Chà! Nguyên Thần Hoàng Khí Hồn Phong bí pháp.

Phải. Đó là Nguyên Thần Hoàng Khí Hồn Phong bí pháp, một phép bí truyền tuyệt kỹ vô song của các bậc thượng đẳng kiếm tiên, tài tình siêu việt tột thế mới dùng nổi.

Kẻ sử dụng được nó không chỉ phải có một bản lãnh lệch đất nghiêng trời mà còn gan góc đom lợc liều lĩnh hơn người.

Trước tiên phải thu hết tinh thần ý chí, vận cả khí lực trong người thổi ra sau lúc hít các luồng gió bên ngoài, hòa trộn cùng nguyên thần và khí lực bên trong.

Kẻ sử dụng ra nó nếu một phút ơ hờ chênh mảng hay nhất sơ liền bị phản tác dụng nguy khốn đến tính mạng ngay.

Và đang lúc vận hết cả nguyên thần khí lực tức là dùng hết cả tâm trí và hết sức lực nếu chẳng chuyên chú lại còn sơ hãi thì nguyên thần sẽ tan đi hoặc không trở về được thì còn gì là tánh mạng mình.

Phép Nguyên Thần Hoàng Khí Hồn Phong bí pháp nguy hiểm là thế nên ít ai chịu luyện và dùng đến.

Kẻ bị Nguyên Thần Hoàng Khí Hồn Phong bí pháp vụt nhằm tức thì xiêu hồn lạc phách ngã lăn ra chết tức tốc.

Sự hiệu nghiệm của phép ấy quả thật độc dữ nhưng nguy hiểm cho người sử dụng chẳng ít.

Chẳng nói đến trường hợp phản tác dụng, dù kết quả như ý người đưa ra phép Nguyên Thần Hoàng Khí Hồn Phong bí pháp cũng giảm tinh lực và tổn thọ khá nhiều.

Bởi lẽ ấy kẻ nào dù biết phép ấy cũng chẳng khi nào dùng đến để hại người mà mình vẫn không khỏi lụy thân.

Người như Không Không sư tổ lẽ nào chẳng hiểu câu: Hàm huyết phún nhân tiên ô tư khẩu.

Chẳng qua vì một lúc quá khốn cùng nguy ngập, vạn bất đắc dĩ người mới đem ngón bí truyền tuyệt kỹ kia ra dùng hầu thoát thân đó thôi.

Thấy kẻ địch dùng phép dữ, Đạt Phong Tử chẳng dám xem thường. Hắn liền thu Ngọc Kiếm về xô bật luồng khí vàng kia bay giạt ra ngoài.

Nhân cơ hội hiếm có ấy, Không Không sư tổ tay bấm quyết vào cung Thìn, thu nhanh nguyên thần và Ác Sa kiếm khí về và chẳng trễ một giây, sư tổ liền nhảy vút lên không dùng thuật ngự phong lướt đi như bay biến.

Đạt Phong Tử lúc ấy như con hổ dữ mất môi, hắn gầm lên như sấm :

- Không Không. Người dùng phép độc toan hại ta sao lại trốn chạy. Phen này mi có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay ta.

Dứt tiếng Đạt Phong Tử liền xua kiếm quang bay vụt đi, đuổi theo như chớp nhoáng.

Không Không sư tổ đang dùng hết tốc lực ngự phong nương gió bay đi nhanh như tên bắn bỗng nghe phía sau chuyển động ào ào, hào quang chiếu sáng lờ lờ, người thất kinh hồn vía than thầm :

- Trời! Đạt Phong Tử cố tình đuổi theo. Mạng ta phen này ắt khó toàn.

Dứt tiếng than, sư tổ liền dùng thuật đề khí cho thân mình nhẹ như tóc, đoạn người vượt mây lướt gió bay như bão cuốn.

Khi nào chịu bỏ, Đạt Phong Tử thúc kiếm quang rượt theo tới tấp.

Ngọc Kiếm Xà Vương quả thật muôn phần lợi hại.

Thuật ngự phong của Không Không sư tổ đã đạt đến mức cao siêu tuyệt diệu mà lúc ấy cũng khó thoát nổi tay Đạt Phong Tử.

Hai đạo bạch quang như có muôn triệu sinh lực và tốc độ nhanh khiếp hấp dẫn chỉ trong một thoáng đã bắt kịp Không Không sư tổ.

Kể chiến bại lúc ấy như người đắm thuyền giữa bể khơi, đành nhắm mắt chờ chết.

Hai đạo bạch quang lúc bấy giờ như hai quả núi trắng khổng lồ sa xuống đầu sư tổ, khí thế muôn phần nguy hiểm tưởng chừng đất lở trời long.

Giữa lúc khốn cùng nguy ngập vạn tử nhất sinh ấy bỗng từ đâu bay vụt đến một luồng hắc quang như một vầng mây đen to lớn cản bắt Ngọc Kiếm Xà Vương lộn ngược trở lại.

Không trung lúc ấy bỗng hiện ra một người tuổi ngoài trung niên, râu mọc bó cằm, nghi biểu khác thường oai phong lẫm lẫm.

Tưởng đâu sẽ kết quả được tính mệnh kẻ thù, bất ngờ có người đột hiện cản ngăn, Đạt Phong Tử giận sôi gan. Hắn trở tay vào mặt kẻ lạ quất vang như sấm :

- Thằng thất phu vô danh kia. Mi từ đâu dẫn xác đến đây phá hoại. Quả thật mi đã tới số mới dám xen vào việc riêng của ta. Được lắm. Ta chấp cả lũ ngươi. Phen này lão sư quyết đưa hồn bay về Diêm cung làm quỷ vô thường cho đủ cặp.

Dứt tiếng Đạt Phong Tử liền xô hai đạo bạch quang đánh thật dữ.

Kẻ lạ mặt ấy - Công Tôn đại sư - cũng vội điều khiển vầng hắc quang chống trả mãnh liệt.

Không Không sư tổ thoát chết trần tĩnh được ngay tinh thần, ông như hứng chí lên cũng tung Ác Sa kiếm khí ra công kích dữ dội.

Luồng hắc quang của Công Tôn đại sư quả thật độc dữ vô cùng. Nó như hằng trăm quả núi đen khổng lồ xây lại, chuyển động vang dội cả một vùng trời đất.

Hắc khí bay tỏa hơi nóng ran người. Cả một bầu trời đất lúc bấy giờ như tối sầm cả lại.

Ác Sa kiếm khí hồi này cũng nguy hiểm vô cùng. Lạnh khí bốc ra lạnh buốt người, ào ào chuyển động như sấm rền trời sập. Ác Sa bay ra tua tủa, như muôn ngàn viên đạn thần công nổ xé đất tung trời.

Tuy vậy Ngọc Kiếm Xà Vương vẫn chẳng phải tầm thường. Đạt Phong Tử đang cơn phẫn nộ liền đem hết khí lực nguyên thần ra thôi thúc kiếm quang đánh quá dữ.

Hai luồng Ngọc Kiếm như muôn vạn chiếc cầu vòng màu trắng dính liền nhau, bao bọc cả một vùng trời đất.

Hào quang chẳng ngớt chiếu lờ lờ, hơi lạnh luôn luôn xông ra buốt rét tận tủy xương.

Mấy luồng kiếm quang vừa gặp nhau bỗng vang lên những tiếng nổ kinh hồn rợn vía.

Kiểm quang kiểm khí không ngớt xoắn tít, vũ lộng liên hồi phát gió giông âm âm hơn cả bão tố.

Vũ trụ càn khôn lại một phen nữa sắp tan tành nghiêng ngửa, khiến bá tánh lương dân phách lạc hồn siêu tưởng đâu có cuộc địa chấn thiên long kinh hoàng quá bỗng bề nhau nhóm lại một chỗ kêu khóc như ri.

Thấy đánh khá lâu mà kẻ thù vẫn không lay chuyển, Đạt Phong Tử phát câu nghi thâm: “Ngọc Kiểm dữ dội ở tay ta mà chúng anh hùng thiên hạ còn cầm cự dằng dai thế này, thì làm sao chiếm được ngôi bá chủ trong làng kiếm thuật. Ta bấy lâu chỉ có bấy nhiêu ước vọng, nay lực tài gồm đủ mà không thực hành nổi, thì thân danh ta có còn gì đâu”.

Nghi vậy Đạt Phong Tử cả giận nghiêng chặt răng ken kết. Hấn tức thì chuyển mình đi một vòng.

Ghê gớm thay cái chuyển mình kỳ diệu ấy.

Hai đạo bạch quang đang hùng hổ giao tranh với vàng hắc quang và luồng kiểm khí bỗng vù vù quấy lộn hơn mười vòng, liền thấy phát ra muôn triệu tia hào quang chói lọi, kế tiếp vang lên những tiếng kêu như sấm nổ.

Luồng bạch quang được thể càng lan rộng ra dần dần át hẳn đạo hắc quang kia.

Công Tôn đại sư lúc ấy kinh khiếp chẳng cùng.

Ông toan bắt quyết Ngũ Lôi vận khí Đan Điền thôi thúc thần kiểm chống cự mãnh liệt, bỗng vàng bạch quang như một tòa cung điện khổng lồ trắng xóa như vụt xuống đầu ông, xô giạt luồng hắc quang bé dần bay tản ra ngoài.

Rồi một tiếng nổ rung chuyển đất trời nổi dậy, Đạt Phong Tử thắng thế điều khiển Ngọc Kiểm, như một tia điện chiếu lòa chém vút xuống mình Công Tôn.

Kinh hồn hoảng vía, Công Tôn không sao thu kiểm quang về kịp ngăn đỡ đành soài người nhào lộn đi hơn mười vòng mới thoát chết.

Rầm... rầm... rầm...

Kiểm quang chém trượt đích, rơi vụt từ không trung xuống đất, vang lên những tiếng động kinh hồn, xoáy đất sâu thành những chiếc giếng thăm thẳm ghê gớm.

Thoát nạn Công Tôn đại sư cả giận vội giữ vững quyết Ngũ Lôi, vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc luồng hắc quang quật khởi mãnh liệt.

Đạo Ngọc Kiểm kia cùng chẳng vừa. Nó như muôn vạn cánh bướm trắng to lớn kết liên lại, bao bọc Ác Sa kiểm khí chẳng phương vùng vẫy nổi.

Không Không sư tổ rụng rời kinh hãi. Ông không dè Ngọc Kiểm Xà vương ở tay Đạt Phong Tử, một tên chưa có được một bản lãnh tốt trần siêu việt bỗng nhiên lợi hại dường ấy.

Tam thập lục kế tẩu đào vi thượng, sư tổ toan thu kiểm khí trốn chạy nhưng dễ được nào. Ngọc Kiểm luôn luôn xoắn tít như cuốn chặt kiểm khí chẳng để hở một giây.

Bỗng một tiếng nổ xé trời sụp đất vang lên có phần hung mãnh kinh động gấp trăm nghìn lần trước, Ác Sa kiểm khí như bị một sức mạnh vô hình đàn áp nhỏ dần như sắp tan đi mất.

Giữa lúc ấy Đạt Phong Tử bỗng thét lên một tiếng vang trời như lụa xé sấm nổ, nương dịp tốt hấn liền điều khiển đạo bạch quang lúc ấy như muôn triệu tia hạc con con úp chụp xuống đầu sư tổ khác nào một tấm lưới sắt trắng vụt xuống.

Chẳng chần chờ nửa giây, Không Không sư tổ liều chết dùng hết tâm lực bình sanh, dụng phép phản phong nhuyển khí cản luồng bạch quang kia lại.

Thừa hư, sư tổ lệ làng vẩy tay phóng một lượt bốn luồng tiêu quang như bốn tia điện chiếu lòa vụt ngay mình Đạt Phong Tử. Khí thế thật vô cùng ác hiểm.

Đang đắc thế bỗng thấy ánh sáng vụt trước mặt, Đạt Phong Tử cả kinh phẩy nhẹ tay áo tức thì lãnh phong bay ra rào rào xô giạt bốn luồng tiêu quang bay về phía khác.

Chẳng còn lòng dạ nào chiến đấu, Không Không sư tổ nhảy vọt ra ngoài thu nhanh kiếm khí về. Đoạn người tung mình lên ngàn mây bạc lướt gió bại tẩu.

Đàng kia, nhắm mũi không êm, thừa lúc Đạt Phong Tử còn uất giận bất phòng, Công Tôn đại sư thu vội thần kiếm trở về rồi cũng lẹ làng dùng độn quang bay theo Không Không sư tổ bén gót.

Khi nào chịu bỏ, Đạt Phong Tử tức thì thúc kiếm quang đuổi theo nhanh như bão cuốn.

Hai đạo bạch quang lúc ấy như hai chiếc cầu vòng vắt ngang khung trời, chiếu lòa cả vũ trụ, khua động ầm ầm như muốn xô tan bốn phương tám cõi đất trời.

Rồi chỉ trong chớp mắt hai luồng Ngọc Kiếm như hai con rắn trắng khổng lồ, vọt xuống đầu Công Tôn và Không Không, khí thế hung hiểm khác nào núi sa trời chuyển...

Chẳng dè Ngọc Kiếm Xà vương vào tay Đạt Phong Tử trong trường hợp này còn lợi hại dường ấy, Không Không sư tổ, Công Tôn đại sư đều phách lạc hồn phi.

Cả hai thật đã lâm vào tình thế khốn hãm. Mạng họ như chỉ mảnh treo chuông.

Đến nông nổi này Không Không, Công Tôn đành liều dùng thế Quan Âm Thám Huyệt, buông mình rơi vọt từ không trung xuống đất.

Hai người lại nhào lộn đi hơn mấy chục vòng.

Vàng bạch quang như có mắt gắn vào đuổi riết theo hai người. May mà cả hai lanh lẹ tránh khỏi.

Ngọc Kiếm chém trượt va nhằm đất vang động rầm râm. Đất sụp thành trũng sâu to rộng gớm ghê.

Khỏi chết nhưng Công Tôn, Không Không đều rụng rời kinh hãi. Cả hai chẳng còn hồn vía nào đồng nhảy vọt lên mây. Rồi kẻ độn kiếm người dùng thuật ngự phong lướt đi như bão cuốn.

Chẳng diệt được kẻ thù, Đạt Phong Tử giận ứa gan. Hắn liền thu Ngọc Kiếm trở lên và quát to như sét nổ lưng trời :

- Hai thằng khốn kia. Chúng bay chạy đâu cho khỏi.

Dứt lời, Đạt Phong Tử lại thúc kiếm quang đuổi theo lẹ như chớp nhoáng.

Công Tôn, Không Không đang dùng hết tuyệt đỉnh công phu xua độn quang và ngự phong chạy trốn chết về hướng La Phù sơn, bỗng nghe phía sau gió lộng ào ào hơn cả bão dậy sấm rền, càng thêm thất thần kinh sợ.

Cả hai chẳng ai bảo ai đồng loạt trở hết tài nghệ siêu việt tuyệt kỹ cố chạy thực mạng.

Chỉ trong nháy mắt hai người vượt qua không biết bao nhiêu ngàn dặm, nhưng ngoảnh nhìn lại phía sau vẫn thấy gió dậy vù vù, hào quang chiếu sáng lòa trời, khiến cả hai càng thêm phách lạc hồn siêu, rã rời tâm trí.

Người chạy... cứ chạy mãi. Kẻ đuổi và không thôi...

* * * * *

Nói về Linh Hư đại đức tổ sư ngày kia đang cùng sư huynh mình là Linh Chân sư tổ ngồi tĩnh tọa trên bờ đoàn bồng thấy tâm thần bồi hồi xúc động không an.

Sinh nghi Linh Hư sư tổ toan gieo liền đoán quẻ âm dương xem hung kiết bồng nghe khua động ngoài sơn môn.

Thất kinh Linh Hư Đạo Đức liền rời khỏi bờ đoàn chạy vọt ra ngoài, Linh Chân sư tổ cũng theo bén gót.

Cả hai vừa bước đến sơn môn bỗng thấy Không Không sư tổ mặt mày xơ xác, vẻ lo âu kinh hãi như in rãnh trên khuôn mặt.

Hai ông hết sức ngạc nhiên toan thốt lời gạn hỏi bỗng lại thấy một người tuổi ngoài trung niên, râu mọc xồm xoàm nhảy vọt đến, dáng người sợ hãi luống cuống cũng không kém gì Không Không sư tổ.

Hai vị sư tổ chưa kịp nói gì thì người râu mọc bó cầm vội lên tiếng :

- Xin sư phụ và sư bá mau ra tay trợ giúp. Thằng Đạt Phong Tử sắp đến nơi phá rối.

Nhận ra ngay đó là tiếng Công Tôn đại sư đồ đệ của mình, Linh Hư sư tổ càng kinh hãi hỏi :

- Hiện đồ làm sao gây sự cùng lũ Vạn Hoa thất quái mà nên nổi?

Chẳng muốn kéo dài thì giờ thêm nguy khốn, Không Không sư tổ liền bảo lớn :

- Nhị vị lão huynh còn lạ gì bọn ma tăng quái tặc ấy hà tất phải hỏi. Chuyện còn dài, sau này sẽ rõ. Đến như ta còn xuýt mang khốn vì hần. Phiên nhị lão huynh tiếp tay một phen. Đạt Phong Tử lại đến kia rồi.

Không Không sư tổ vừa dứt tiếng, trước mặt mọi người hào quang chiếu sáng cả một vùng trời đất.

Gió giông nổi dậy âm âm, xô cây cối khắp ngọn núi La Phù sơn ngã đổ liên hồi kinh động cả một phương trời.

Thấy thế Linh Chân, Linh Hư đồng thất kinh bảo nhỏ :

- Lũ ta nghiệt trần chưa dứt, nghiệp chướng còn mang cho nên cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Cơ sự đã nhường này thôi ta cũng đánh liều vậy.

Dứt lời hai vị sư tổ liền bước ra khỏi cửa động.

Đạt Phong Tử lúc ấy cũng vừa hiện ra, hần chỉ mặt hai người quát lớn :

- Linh Chân, Linh Hư. Hai người biết điều mau mang Không Không và tên vô danh kia ra nộp cho ta tức thì muôn việc điều yên, nhược bằng nghịch mạng chớ trách ta sao quá độc dữ.

Không Không sư tổ lúc ấy đang cùng Công Tôn đứng nép vào cửa động bỗng nhảy vọt ra hét lớn :

- Đạt Phong Tử thất phu. Mi đã lọt vào cửa Lỗ Ban chớ vội ngông cuồng tự thị. Phen này người đừng hòng diêu vũ dương oai.

Đoạn day sang Linh Chân và Linh Hư, Không Không sư tổ nói lớn :

- Nhị vị lão huynh chẳng ra tay diệt cho thằng khốn này một trận nên thân còn đợi chừng nào

Dứt tiếng Không Không liền chuyển mình đưa Ác Sa kiếm khí ra công kích Đạt Phong Tử dữ dội.

Ý bọn mình đông, Công Tôn đại sư cùng vọt Ngũ Lô thần kiếm lên không hóa thành một đạo hắc quang sa xuống Đạt Phong Tử, khí thế thật muôn phần dữ dội hiểm nguy.

Đạt Phong Tử tức thì điều khiển hai luồng Ngọc Kiếm cản bật kiếm quang và kiếm khí.

Hai sức mạnh gặp nhau vang lên một tiếng nổ tung trời xé đất.

Hơi nóng khí lạnh tỏa ra. Gió giông đầy trời nổi dậy chuyển động kinh hồn, xô cây cối nhà cửa muôn dân ngã đổ âm âm ghê rợn.

Tình thế không dừng được, Linh Hư sư tổ liền vẫy tay phóng ra hai luồng thanh quang như hai chiếc cầu vòng xanh to lớn, bay vọt lên không xoắn tít lấy vàng bạch quang kia.

Linh Chân đại đức tổ sư cũng vội nhả ra hai luồng hồng quang như hai con rồng lửa đỏ quẫy khúc hiệp cùng ba đạo kiếm quang nọ đánh rảo riết.

Chỉ trong chớp mắt trận chiến diễn ra vô cùng gay go kinh hồn tưởng chừng trong lịch sử võ hiệp Trung Hoa từ trước đến giờ chẳng có trận giao tranh nào ác liệt như thế.

Kiểm quang kiếm khí chẳng ngừng vũ lộng, luôn luôn chạm vào nhau bật lên muôn ngàn tiếng nổ kinh hồn như phá vỡ khung trời.

Hào quang mỗi lúc thêm lòe, như muôn ngàn triệu tia điện đủ màu lan xẹt khắp một vùng trời đất.

Vũ trụ càn khôn như không chịu nổi sức chuyển động thần tốc ghê hồn của kiếm quang kiếm khí như sắp tan tành đổ vỡ.

Bỗng một tiếng nổ rung rinh đất trời nổi dậy, hai luồng thanh quang của Linh Hư bị đánh giạt ra ngoài nhỏ còn bằng sợi chỉ.

Kế tiếp theo đó một tiếng nổ khác muôn lần dữ dội hơn trước lại vang lên.

Luồng Ngọc Kiếm bỗng tỏa ra muôn triệu ánh hào quang trắng bạc như một chiếc lưới khổng lồ úp chụp xuống đầu Linh Hư sư tổ tưởng chừng có thể chém nát thân người ra muôn vạn mảnh...

Kinh hồn mất vía, Linh Chân đại đức tổ sư vội xua hai đạo hồng quang như hai vàng mây đỏ về ngăn đón giúp Linh Hư.

Ầm... Ầm...

Liên tiếp hai tiếng nổ xé trời tan đất vang lên, hai luồng hồng quang vừa chạm vào Ngọc Kiếm bỗng bị xoắn tít lấy rồi nhỏ dần như sắp bẹp đi mất.

Thoát chết Linh Hư sư tổ giữ vững lại kiếm quyết.

Ổng liền ngửa mặt lên trời thở ra hai luồng hoàng quang bay vút lên không quần lấy Ngọc Kiếm dữ dội.

Hai đạo hoàng quang quả thật lợi hại. Nó hung hiểm mãnh liệt gấp trăm ngàn lần hai đạo quang vừa bị phá.

Đây là hai đạo nội tâm kiếm của Linh Hư sư tổ, người quyết ngăn ngừa Khốc Tiểu Quái Sư và các tay ma tăng quái tặc Tây Tạng nên gia công khổ luyện thành.

Hai vàng hoàng quang luôn luôn xông xáo vào đạo bạch quang như hai con thuồng luồng to lớn rẽ sóng.

Về phần Linh Chân đại đức tổ sư thấy kiếm quang sắp tan đi, ông cả sợ vội vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc hai vàng hồng quang quật khởi, nhưng đã trễ.

Một tiếng nổ kinh hồn dậy lên khác nào nhạc đánh chuông rền vang động cả một vùng trời đất.

Ngọc Kiếm lúc ấy như muôn ngàn quả núi trắng khổng lồ kết lại kềm chặt luồng hồng quang nhỏ còn bằng sợi tóc.

Rồi liên tiếp theo đó một tiếng nổ âm ghê rợn nổi lên đạo hồng quang tản ra thành muôn ngàn đốm lửa nhỏ li ti bỗng tắt phụt, tan tành như tro bụi.

Linh Chân đại đức tổ sư cả sợ rú lên một tiếng thất thanh.

Luồng Ngọc Kiếm chẳng gặp sức truy cản như một vàng mây trắng khổng lồ bỏ vút xuống đầu Linh Chân khí thế nguy hiểm khác gì núi sa trời đổ.

Công Tôn đại sư thấy thế vội đưa luồng hắc quang về cản bật luồng Ngọc Kiếm lộn ngược trở lại.

Hai sức mạnh gặp nhau vang lên tiếng nổ choáng óc bưng tai, kinh động cả một phương trời.

Ngũ Lôi thần kiếm lúc bấy giờ thật dữ dội.

Trải bao năm kinh nghiệm điều khiển, Công Tôn đại sư sử dụng thanh thần kiếm một cách tài tình ghê gớm.

Đã vậy, nhờ đông người Ngũ Lôi thần kiếm như được thêm hấp lực vô biên vùng vẫy kinh hồn.

Luồng hắc quang càng lúc càng tỏa rộng thêm ra, bốc hơi nóng thiêu người.

Luồng hắc quang gặp đạo Ngọc Kiếm tức thì xoắn tít lấy như long tranh hổ đấu, tung hoành quá dữ.

Sức phi vũ của kiếm quang mỗi lúc thêm ghê hồn thần tốc, phát ra một luồng gió mãnh liệt ghê gớm gấp vạn lần hơn bão tố, xô cây cối đá núi ngã đổ vang rền.

Linh Chân sư tổ thoát nguy nhưng ông kinh khiếp chẳng cùng, ông không ngờ mới cách đây chẳng bao lâu mà tài nghệ Công Tôn tấn bộ dường ấy.

Nghĩ vậy Linh Chân như thêm hứng khởi tinh thần khí lực và cả giác quan ý chí quay mình đi một vòng.

Ghê gồm thay đạo thuật của vị tổ sư ấy.

Sư tổ chỉ khẽ quay mình đi một vòng mà hơi lạnh lừ thắt khiêu của người bay ra ào ào như gió bão. Lãnh phong bay đến đâu buốt rét rợn người đến đó. Cây cối và đá núi La Phù sơn lại một phen nữa ngã đổ ầm ầm ghê rợn.

Cả vũ trụ mêng mông bát ngát như không chịu nổi sức chuyển động kinh hồn thần tốc ấy sắp lung lay nghiêng ngã.

Nhác thấy luồng hơi lạnh xông đến quần chặt kiếm quang mình, Đạt Phong Tử cũng sờ kêu lên :

- Chà! Cam Lò kiếm khí. Thăng già này dữ thiệt.

Phải. Đó là Cam Lò kiếm khí.

Linh Chân đại đức tổ sư vì nhiều phen thất bại vì tay Khốc Tiểu Quái Sư nên ông quy tâm rửa nhục đã ra bao công trình vĩ đại tuyệt kỹ luyện nên thứ khí giới tối nguy hiểm này.

Cam Lò kiếm khí!

Cứ nghe đến bốn chữ ấy các tay kiếm tiên đại khách cũng đủ rùng mình sở gáy.

Về môn kiếm thuật, chỉ Cam Lò kiếm khí đạt đến mức cao siêu tuyệt diệu của nghề luyện kiếm.

Linh Chân đại đức tổ sư vì trong một lúc nguy khốn và phần uất quá mới đem ra dùng thứ khí giới tối độc dữ ấy chứ một bậc đạo cao đức dày như người có bao giờ khinh xuất.

Luyện nên Cam Lò kiếm khí, Linh Chân đã mất trên hai năm trời khổ công rèn đúc, lấy giọt cam lồ tức hơi sương giữa từng không kết thành kiếm.

Đây mới là kết quả buổi ban đầu.

Thanh thủy kiếm ấy phải được hun vào lửa âm dương hòa trộn cùng một trăm viên linh đan đúng trăm ngày vắt ngang lò bát quái.

Quá trăm ngày thanh thủy kiếm được tinh vi lại được ướp thêm nước suối Ôn Tuyền ở Ngoại Mông.

Sau cùng sư tổ chỉ việc lấy toàn hơi sức trong người kết hợp với sức gió bên ngoài, biến thanh thủy kiếm thành hơi lạnh sử dụng nên kiếm khí.

Cam Lò kiếm khí vô hình ảnh, chỉ phát ra thành một luồng lãnh phong dữ dội ghê gớm có sức tàn phá kinh hồn.

May mà Linh Chân sư tổ chưa phải là bậc siêu việt tột thế nhất trần đời, lại nữa người chỉ theo phép ngũ hành âm dương luyện Cam Lò kiếm khí chứ chẳng được đúng phép tiên gia bí truyền, không thì còn gì kể địch và tánh mạng bá tánh sanh linh vùng này.

Dù vậy kiếm khí Cam Lò cũng âm âm chuyển động như muốn xô ngã đất trời.

Tuy thế Ngọc Kiến Xà Vương nào phải vừa.

Nó vẫn ngang nhiên tung hoành cùng kiếm khí bất phân thắng bại.

Hai sức mạnh gặp nhau liên tiếp nổ lên những tiếng sục trời vỡ đất.

Ầm... Ầm...

Ngọn núi La Phù sơn to lớn là thế bỗng chốc không chịu nổi sức nổ ghê hồn và sức gió mãnh liệt thần tốc lẫn hồi nát tan từng mảnh vụn bay khắp phương trời.

Nhiều tầng cây còn quá to lớn lơ lửng giữa thinh không, chớp mắt rơi vụn xuống đất vang động kinh hồn chẳng khác gì những quả bom rơi hay tạc đạn nổ.

Cuộc chiến đấu càng lúc càng gay go ác liệt tưởng chừng thế gian muôn đời chẳng có được lần nào như thế cả.

Ngọc Kiếm Xà Vương, hai đạo hoàng quang, luồng hắc quang, Ác Sa kiếm khí và Cam Lồ kiếm khí luôn vũ lộng kinh hồn, thỉnh thoảng bật lên những tiếng nổ như sấm rền chớp dậy từng không.

Đánh nhau ngót hai tiếng đồng hồ chẳng bên nào giảm lụt nhuệ khí, Đạt Phong Tử nghĩ thầm: “Ta tức có được Ngọc Kiếm Xà Vương nhưng chưa quen điều dụng khó mà hạ bọn chúng nổi. Ấu là ta hiển lộng thần thông làm khiếp đảm chúng một phen rồi lui bước cho rồi”.

Nghĩ vậy Đạt Phong Tử liền hét lên một tiếng to như nhạc đánh chuông rền đoạn quay mình đi một vòng. Hai luồng bạch quang như tăng thêm tốc lực tỏa hơi lạnh buốt người, chiếu hào quang lòa khắp cả bầu trời. Đạt Phong Tử bỗng quát lớn :

- Lũ khốn kia. Phen này ta tạm dung cho bọn ngươi được toàn thân nhưng hãy liệu mà giữ hồn.

Dứt tiếng hấn xua hai đạo thanh quang như trăm vạn quả tinh cầu trắng kết lại vút mạnh vào Ác Sa kiếm khí.

Kiểm quang, kiếm khí gặp nhau vang lên những tiếng nổ quỷ khiếp thần kinh như rung chuyển cả đất trời.

Kiểm khí Ác Sa như chạm phải một sức mạnh vô biên thần tốc bay giạt ra ngoài.

Thừa dịp ấy Đạt Phong Tử nhảy ra xa hàng mấy trượng. Hấn lệ tay thu nhanh Ngọc Kiếm về.

Rồi chỉ một cái chuyển mình, Đạt Phong Tử đã bay vọt tận mây xanh lướt gió bay mất...

Linh Chân, Linh Hư sư tổ, cả Không Không và Công Tôn đại sư chẳng ai bảo ai đồng vẫy tay thu kiếm khí trở về.

Không Không sư tổ như người qua cơn ác mộng, chán nản bảo :

- Cả bọn ta hiệp lại mà không làm gì được Đạt Phong Tử, tức thật!

Linh Hư sư tổ nói :

- Ngọc Kiếm Xà Vương về tay thẳng yêu nghiệt đó chẳng những bọn ta rồi dây chẳng yên thân mà cả chúng anh hùng thiên hạ khó toàn vì nó.

Riêng Linh Chân đại đức tổ sư chẳng thốt một lời. Ông có vẻ trầm ngâm suy nghĩ đoạn se sẽ thở dài.

Một lát sau Linh Hư sư tổ buồn rầu nói :

- Cơ trời huyền diệu, máy tạo nhiệm mầu. Bọn ta có theo lẽ phải ra hành hiệp cũng khùng cuồng nổi số trời. Sơn động chẳng còn, bọn ta còn lưu luyến chốn này làm gì. Ấu là ta nên về cả Côn Lôn sơn tạm ở là hơn.

Dứt lời chẳng đợi mọi người tán thành, Linh Hư sư tổ dùng kiếm độn bay vọt đi như chớp nhoáng.

Cả Không Không, Linh Chân cũng nương gió lướt theo bên gót.

Riêng Công Tôn đại sư buồn bã nhìn theo sư phụ và nhị vị sư bá mình cho đến lúc khuất bóng ông mới nương theo đạo hắc quang biến dạng vào khoảng mây mờ...

15. Chương 15: Thử Gươm Linh, Lão Tăng Bạc Vía

Song Long sơn!

Song Long sơn! Một chốn sơn cùng thủy tận xa xôi hẻo lánh đầy độc xà mãnh thú.

Song Long sơn! Một nơi theo mắt nhà địa lý thật có đủ long hình thủy bộ, bát quái âm dương, nhìn xa y như hai con rồng nằm song đôi nhau.

Địa thế ấy thật phải là nơi luyện rèn đạo pháp của các bậc kiếm tiên hiệp khách.

Thế mà đã biết bao năm dài nguyệt vẫn, thổ lặn chồn đông, Song Long sơn vẫn hoang vu cô tịch, bóng kỳ nhân dị khách vẫn bật tắt, chỉ đến kẻ mây trần mắt thịt cũng tuyệt hê lai vắng.

Rồi ngày tháng lạnh lùng trôi, người ta cứ ngỡ rằng hai ngọn núi rồng kia sẽ theo tháng ngày dần dày cùng tuế nguyệt, chìm sâu trong quên lãng.

Ai ngờ vào một đêm trăng. Phải, một đêm trăng sáng đắm tình thơ, cây cỏ Song Long sơn như đắm chìm trong giấc ngủ triền miên của tạo vật.

Thỉnh thoảng vài cơn gió nhẹ đưa cây rừng xào xạc lá, dư âm ngân dài như những tiếng than oán não nùng của người bị lụy.

Côn trùng rả rích hòa lẫn tiếng suối đổ róc rách đầu đây nghe ầm u thâm trầm và buồn não

Xa xa tận nơi xóm làng, từ nơi cổ tự tiếng chuông chùa từng hồi đổ giọng bi ai.

Song Long sơn vào giờ này trống vắng; về đâu hui làm sao!

Không một tiếng động... Gió lặng, mây ngừng, cảnh vật đứng yên.

Sương đêm ôm kín Song Long sơn như hai con rồng xám, lù lù giữa làn lụa mỏng trắng bao trùm mà ánh trăng ngà lung linh soi lúc tỏ khi mờ.

Giữa cơn đất trời như lắng xuống và cái chết như đi sâu sâu vào lòng vũ trụ mệnh mông, bỗng từ trên đỉnh núi Song Long sơn xông lên một luồng khói vàng.

Luồng khói bí mật và kỳ dị ấy càng lúc càng lan rộng thêm ra, sấm chớp từng cơn nổi dậy ầm ầm. Hào quang chiếu sáng lòa cả một vùng trời đất.

Luồng khói vàng ấy bay đến đâu bốc hơi nóng cháy người phỏng thịt đến đấy. Chỉ trong chớp mắt đạo hoàng khí như bao trùm cả khoảng mệnh mông vô tận.

Càng tỏa rộng vàng hoàng khí càng tung hoành mãnh liệt, chớp lòa sét nổ kinh hồn hoảng vía chẳng ngừng một giây phút nào cả.

Bỗng liên tiếp vang lên mấy tiếng nổ lớn đất long trời, luồng hoàng quang như có một sức mạnh vô hình thôi thúc vũ lộng kinh hồn.

Giống tư bề nổi dậy chuyển động vang rền vạn phần hơn bão tố, như muốn xô ngã càn khôn vũ trụ.

Giữa lúc ấy trên, đỉnh Song Long sơn bỗng hiện ra một người tướng mạo vô cùng thanh nhã, toàn thân vận đều một bộ y phục màu xanh sậm, mặt bao kín bằng một mảnh lụa xanh.

Khách lạ vừa xuất hiện đã hướng ngay về phía vàng hoàng khí gặt gù lăm bằm :

- Thật ta không ngờ một công trình tuyệt kỹ ngoài ba năm mà được kết quả mỹ mãn như thế.

Dứt lời như chẳng ngăn được cơn sung sướng rạo rạo thích thú quá ư mãnh liệt, khách lạ lại bật cười lên khanh khách :

- Ha ha! Liên Hoa Thất Tinh kiếm. Ta sẽ nhờ mi trở nên một kỳ nhân quái khách khiếp đảm cả bọn ma tăng ác tặc, tạo một kỳ công độc nhất vô nhị trong võ hiệp sử Trung Hoa mới toại lòng. Ấu là ta nhân chốn hoang vắng đêm thanh thử xem thanh kiếm thần này có một sức tàn phá ghê gớm kinh hồn đến bậc nào.

Dứt tiếng, khách lạ giữ chặt quyết Thất Tinh quát lớn :

- Thần kiếm không tung hoành còn đợi chừng nào.

Ghê gớm thay cho phép lực vô biên của người tráng sĩ áo xanh.

Vàng khí vàng đang hùng hổ quấy lộn như át cả bầu trời rộng bao la bỗng nổ lên mấy tiếng kinh hồn rợn vía, chớp sáng lòa lên, hơi nóng bốc ran người.

Đạo hoàng quang càng chuyển động càng phát gió giống dữ dội, sét nổ ầm ầm ghê gớm như muốn cuốn xô cả đất trời.

Vũ trụ càn khôn dường như không chịu nổi sức lay chuyển bạo động ghê hồn thần tốc ấy sắp tan tành đổ nát.

Bỗng khách hét to lên một tiếng như lụa xé, sấm nổ, đoàn người quát lớn :

- Mau!

Luồng hoàng khí như muôn triệu quả núi vàng to tướng hiệp lại sa vụt xuống rừng Vạn Lâm, một khoảng rừng dày bịt mênh mông vô tận.

Rầm... Rầm... Rầm...

Muôn ngàn tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp nổi lên, hàng trăm ức triệu cây to lớn nối liền nhau san sát vút thẳng tận chân trời bỗng ngã đổ ầm ầm kinh khiếp cả bốn phương tám cõi.

Khói lửa bùng lên như một biển đỏ rực gần như đốt cháy cả đất trời, chỉ trong chớp mắt rừng Vạn Lâm chỉ còn là đồng than hầm và tro mịn.

Khách lạ trước cơn tàn phá kinh hồn thần kinh quỵ khiếp ấy đắc chí cười lên như nắc nẻ :

- Hay lắm. Ta còn đợi gì mà chẳng phá tan cả miền bằng giá cùng những khu rừng hoang vu giúp cho bá tánh sanh linh có nơi cây cày trồng trọt.

Nói là làm ngay. Khách liền chuyển mình một cái toàn thân đã bay vọt lên không trung lẫn vào đạo hoàng quang dùng kiếm độn tiến về Bắc Hải Đạo nhanh như chớp.

Gió lốc thần tốc sấm nổ kinh hồn, luồng hoàng khí đi đến đâu xô dũa không khí sắp phá vỡ khung trời đến đấy.

Tài phi đằng kiếm độn của khách quả mức tuyệt luân cao diệu. Đường dài muôn triệu dặm khách chỉ sẽ lướt đi trong khoảng khắc.

Rồi cứ đến mỗi một khu rừng nào là khách dừng lại điều khiển luồng hoàng khí hủy phá gây nên những tiếng nổ xé trời dậy đất.

Bao nhiêu rừng cây rậm lá chớp mắt tan tành như bụi tro.

Thương thay thú cầm trong rừng không chịu nổi sức nóng kinh hồn cùng sức tàn phá dữ dội đều chết sạch. Con nào nhanh chân chạy thoát sống lại mấy lần kêu rống vang tai.

Chẳng đầy nửa khắc khách đến vùng Bắc Hải Đạo hoàn toàn quanh hiu vắng vẻ.

Lơ lửng trên chín tầng mây bạc, khách nhìn tuyết giá đóng thành khối chạy dài tận chân trời, khẽ mỉm cười :

- A ha! Đây mới là cơn thử thách oai hùng của ta. Nào, thân kiếm hãy tung hoành.

Khách vừa quát dứt, đạo hoàng khí như một cơn chim vàng to lớn mà đôi cánh che mất đất trời, đám bỗ xuống khối tuyết giá băng.

Ầm... ầm... ầm..

Muôn ngàn tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Vàng hoàng quang như xông xáo vào chốn không người, lướt đến đâu tuyết giá tan tành, nước chảy cuộn cuộn đến đấy.

Rồi cứ thế khách xua luồng khí vàng tung hoành dữ dội. Tuyết tan nước chảy lan tràn. Chỉ trong nháy mắt một vùng đất liền nơi Bắc Hải Đạo bỗng ngập nước mênh mông, sóng vỗ ầm ầm ghê khiếp.

Nước cử mãi dâng lên, sóng gào vang dội.

Khách lại mỉm cười nói lớn :

- Chà nước lụt được lắm.

Dứt tiếng khách quay luồng hoàng quang như một bức Vạn Lý Trường Thành cản bật cơn nước tràn như thác lũ.

Nước đang cuộn chảy bỗng gặp sức truy cản va vào vàng hoàng quang gây nên những tiếng kêu rầm rầm ghê khiếp.

Khách bỗng quát to :

- Thần kiếm biến mau!

Tức thì muôn ngàn tiếng nổ vang lên như nhạc đánh chuông rền kinh khiếp cả một vùng trời đất.

Luồng hoàng quang chuyển động ghê hồn, luôn xoắn tít vào khoảng nước mênh mông vô tận.

Đùng... Đùng... Ầm... Ầm...

Nước bỗng chạy vọt trở lại, nhắm hướng Bắc Băng Dương chảy như siết, loáng mắt nước rút mất để lộ khu đất liền nơi Bắc Hải Đạo thành vùng bằng phẳng phì nhiêu vô tận.

Khách bấy giờ như say mê đắm đuối trong cuộc đuổi nước.

Tuyết giá tan thành nước bị khách rượt nà đã ngấm vào lòng Bắc Băng Dương mà khách vẫn chưa thôi.

Luồng hoàng quang thật muôn phần dữ dội. Nó như muôn triệu con rồng vàng quấy khúc gần phủ hẳn Bắc Băng Dương.

Khách bấy giờ vẫn ở tận mây xanh, tay giữ vững kiếm quyết thúc luồng hoàng khí xông xáo tung hoành trên mặt bể.

Hơi nóng lại từng cơn bốc cháy người, hào quang chiếu sáng lòe vũ trụ. Sấm sét nổ ầm kinh rợn liên hồi.

Ầm... Ầm... Ầm...

Đạo hoàng quang vọt xuống mặt bể khuấy động vang rền trời đất.

Biển bỗng ba đào chuyển động theo cơn gió giông dậy đùng đùng.

Nhiều cây sóng nước cao tít mù hàng trăm ngàn trượng, nhô lên hụp xuống như muốn phá tan lòng bể.

Khách lạ bỗng hét to lên một tiếng xua luồng kiếm màu vàng xoay tít Bắc Băng Dương.

Hơi nóng càng lúc càng tỏa thiêu người.

Sóng nước réo ầm ầm bỗng chốc không chịu nổi sức nóng ghê hồn kia sôi lên sùng sục.

Trên mặt bể lúc bấy giờ thật không bút mực nào tả xiết cảnh dữ dội tàn khốc ghê hồn.

Sóng nước sôi lên gào thét vang ầm, khi nhô cao lên như những ngọn núi khổng lồ lúc hạ thấp như muôn triệu ức thung lũng lớn.

Loài cá biển không biết cơ man nào mà kể không chịu nổi sức nóng dữ dội chết nổi lều bều, chớp mắt đều bị luộc chín rục cả.

Nhìn Bắc Băng Dương ba đào chuyển động, nhìn sóng nước sôi réo sùng sục và loài cá biển chết vô số nằm phơi trên mặt biển, khách đắc ý cười vang.

- A ha! Tàn phá như vậy còn tàn phá nào hơn. Cây, nước đều hàng phục. Còn đá núi, ta còn ngần ngại gì mà chẳng thử nốt xem sao.

Dứt tiếng khách vội thân luồng hoàng khí bay vọt về đất liền, chỉ trong một thoáng khách lại về đến Song Long sơn.

Nhìn hòn núi rồng giao nhau cao ngất trời khách gật gù lẩm bẩm :

- Song Long sơn mi hơi! Bấy lâu ta nhờ mi làm chốn dung thân luyện kiếm thần. Nay ta đành phụ mi để thử nốt giá trị báu kiếm. Mi dù có tan đi cũng chớ nên oán hờn ta.

Thốt xong khách quát to :

- Mau!

Vàng hoàng quang như có một hấp lực vô hình sai khiến sa vụt xuống hòn Song Long sơn.

Muôn ngàn tiếng nổ ầm lên ghê rợn như rung rinh cả đất trời, sấm sét chẳng ngừng dậy lên kinh hồn.

Ngọn Song Long sơn hùng vĩ cao ngất trời là thế bỗng chốc nát tan ra từng mảnh vụn theo đà gió cuốn bay rào khắp phương trời như một trận mưa đá khổng lồ kinh khiếp.

Luồng hoàng quang không gặp sức kháng cự vượt bay giạt ra ngoài trăm dặm vùng vẫy ghê hồn.

Sợ kiếm quang tàn hại sanh linh, khách lạ toan bắt quyết thu về bỗng từ đâu xông đến hai đạo kiếm quang màu xanh và một đạo lục quang nữa xẹt đến bám chặt vào vàng hoàng quang.

Khách lạ thích chí cười vang :

-Ồ! Dịp may hiếm có. Được lắm! Ta hãy hiển lộ thần oai một phen khốn hãm kẻ nào đó hầu tập dượt luôn thể.

Khách chưa dứt lời, đạo hoàng quang đã xoắn tít vào đạo kiếm quang kia cực kỳ dữ dội.

Liên tiếp ba tiếng nổ long trời lở đất vang lên, luồng lục quang nhỏ còn bằng sợi tóc bay giạt ra ngoài.

Hai đạo thanh quang cùng chịu một số phận hẩm hiu sắp bẹp mất

Bỗng một tiếng nổ kinh thiên động địa bùng lên, luồng hoàng quang đánh tan mất vùng thanh quang rồi tiếp theo đó một tiếng rú thất thanh kinh hồn nổi dậy...

Sau tiếng rú thất thanh kia, từ trên không trung bỗng xuất hiện một lão tăng râu xồm mặt mày hơi hải tái mét.

Lão quái tăng râu xồm này chẳng ai khác hơn là Ma Vương Hỗn Thủy.

Nguyên Ma Vương Hỗn Thủy đang cùng Ngũ Sơn lão quái có việc sang xứ Ngoại Mông vừa về ngang Bắc Hải Đạo, bỗng thấy một luồng hoàng quang từ đâu vụt đến trên tuyến giá tung hoành quá dữ.

Động tính hiếu kỳ hai lão thượng tăng liền mật dò theo.

Đến lúc tráng sĩ áo xanh điều khiển kiếm quang vẫy vùng kinh hồn ngoài bể khơi, hai lão quái tăng đều thất đảm kinh hồn không ngờ trên đời lại còn có người lượn được một thứ kiếm quang quá dữ đến thế.

Thế rồi lòng tò mò chưa dứt, hai lão tăng leo đèo theo kẻ lạ đến Song Long sơn, chứng kiến cảnh tàn phá kinh hồn cuối cùng.

Đến khi luồng hoàng quang bay giạt cận bên mình Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy sợ toát mồ hôi trán vội tung liều kiếm quang lên chống đỡ.

Nào ngờ đạo hoàng quang hùng hổ mãnh liệt thái quá, vừa chạm vào ba luồng kiếm quang của hai lão đã nổ lên mấy tiếng tan trời vỡ đất, đàn áp luồng lục quang và hai đạo thanh quang tơi bời.

Nhắm mũi không êm, hai lão quái tăng toan thu kiếm quang chuồn chạy, nhưng khách lạ quái ác, cứ thúc đạo hoàng quang đánh tới tấp chẳng để hở một giây.

Sau cùng đạo lục quang không chịu nổi sức đàn áp kinh hồn bay vụt ra ngoài sắp tắt phụt và luồng hoàng quang đánh tan mất một vàng thanh quang khiến Ma Vương Hỗn Thủy hồn bất phụ thể, kêu rú thất thanh thì Ngũ Sơn lão quái cũng chẳng còn hồn vía nào.

Lâm vào tình thế khốn hãm thái quá, Ma Vương Hỗn Thủy rụng rời kinh hãi. Ông đành liều chết tung luôn năm luồng đạn quang màu đỏ lên không cự địch.

Năm luồng đạn quang vừa phát ra bỗng như năm con thòng luồng rẽ sóng, vụt vào đạo kiếm quang màu vàng vang lên những tiếng nổ kinh hồn sấm sét.

Ngũ Sơn lão quái cũng liều mạng phóng ra hai luồng tử quang bay vọt lên trời cầm cự ráo riết.

Hai luồng tử quang và năm đạo đạn quang kia hai lão thượng tăng vừa gia công khổ luyện thành.

Sau hai phen chạm trán với Phù Dung Nương, hai người nhận thấy hai đạo nội tâm kiếm của mình chẳng làm sao hơn được Ngọc Kiếm Xà Vương và đạo hoàng quang cùng kiếm phong của kẻ nghịch.

Quyết chí báo cừu rửa hận, Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy Hồn liền trở về núi luyện thêm đạo pháp.

Hai luồng tử quang và năm luồng đạn quang quả thật vô cùng lợi hại, nó như có cả trăm ngàn mãnh lực vô hình thôi thúc luôn luôn quật xả vào vàng hoàng quang gây thành những tiếng nổ kinh khiếp đất trời.

Gió sấm dậy lên ầm ầm như muốn xô tan cả vũ trụ càn khôn.

Tráng sĩ áo xanh vừa thấy đối phương phóng thêm kiếm quang tung hoành dữ dội cự lại tức thì cả giận bảo thầm: “Thần kiếm của ta không đánh tan kiếm quang của họ thì sao xứng danh một bảo kiếm độc nhất vô nhị và ta còn hòng gì dọc ngang thao túng trước lũ ma tăng cùng chúng anh hùng thiên hạ”.

Nghĩ vậy khách lạ liền thối lui bảy bước, bắt thêm quyết Thất Tinh hét lớn :

- Thần kiếm chẳng hạ thủ còn đợi chừng nào?

Ghê khiếp thay bản lãnh siêu việt tột thế của người áo xanh.

Tiếng hét vừa dứt luồng hoàng quang bỗng chiếu lòa cả đất trời, sấm sét nổ lên kinh hồn.

Luồng hoàng quang lan rộng thêm ra như muôn ngàn triệu tia vàng vụt đến quán chặt hai đạo tử quang và năm luồng đạn quang màu đỏ kia.

Ầm... Ầm...

Đất trời như rung rinh sụp đổ sau những tiếng nổ ghê hồn kia.

Hai luồng tử quang và năm đạo đạn quang của hai lão quái tăng đang ráo riết cầm cự, bỗng bay tung lên cao rồi nhỏ dần.

Ma Vương Hỗn Thủy, Ngũ Sơn lão quái hồn phi phách tán toan vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc kiếm quang quật khởi, bỗng liên tiếp ba tiếng nổ long trời lở đất dậy lên, luồng lực quang tản ra từng khối xanh vụt đi tứ tung rồi tắt phụt mất.

Đạo thanh quang còn lại của Ma Vương Hỗn Thủy cũng bay giạt ra ngoài rồi tan đi như tro bụi.

Bỗng năm tiếng nổ chuyển đất xô trời khác dậy lên có phần ghê gớm vạn lần hơn trước. Hai luồng tử quang và năm đạo đạn quang bị xoắn tít hết phương vùng vẫy, phút chốc sa lún xuống đất nhỏ còn bằng sợi chỉ.

Ngũ Sơn lão quái, Ma Vương Hỗn Thủy kinh khiếp quá đồng kêu rú thất thanh. Hai ông như rụng rời cả tâm chí đành nhắm mắt chờ chết.

Tưởng đâu phen này hai lão tăng đầu bướng, râu xồm mạng phải đi đời. Ai ngờ tráng sĩ áo xanh lúc ấy như động đực hiếu sinh, chẳng nỡ giết kẻ sa cơ thất thế vội thu đạo hoàng quang về.

Thoát chết, Ma Vương Hỗn Thủy, Ngũ Sơn lão quái chẳng ai bảo ai đồng thu nhanh kiếm quang tuông gió chạy mù.

Đắc chí tráng sĩ áo xanh nhìn kẻ bại tẩu cất tiếng cười vang.

Tiếng cười của chàng mỗi lúc thêm vang dội như tiếng cộp rống sau lưng gã tiểu phu nhát gan chạy gần vắt giò lên cổ càng làm hai lão quái tăng kính sợ thất thần giục gió bay mau, chớp mắt biệt dạng vào khoảng mây mờ...

Tráng sĩ áo xanh lúc bấy giờ thật chẳng khác gì người khách lữ hành vừa xông pha muôn dặm đến đích.

Sự mừng rỡ vui thích toại nguyện của người không bút mực nào tả xiết được.

Thích chí tráng sĩ cứ ngắm một cách vô cùng say mê thanh bảo kiếm nhỏ như lá liễu nhưng bốc hào quang sáng lòa không ngớt.

Đọc đến đây hẳn bạn đọc muốn biết chàng hiệp sĩ bịt mặt kia là ai mà ghê gớm thế?

Xin thưa, đó là Thanh Y hiệp sĩ, cao đồ của Công Tôn đại sư vậy.

Có ai ngờ chàng có được bản lãnh thế này.

Nguyên chàng hiệp sĩ áo xanh từ lúc y lời sư phụ về Huyền Phong sơn để giao tập Bí Thư Tiên Kiếm lại cho thầy, bỗng bị Khốc Tiểu Quái Sư nhị thứ xuất hiện đánh toi bời, thầy trò đều lạc nhau.

Từ ấy Thanh Y lê bước giang hồ hành hiệp.

Rồi tạo hóa trở trêu dung rủ chàng đến hồ Nguyệt Đình bị khốn hãm về tay Thần Phong Tử, Cổ Đầu Tăng may nhờ Phù Dung Nương xuất hiện cứu nguy.

Giai nhân liệt sĩ tao ngộ bất ngờ, Thanh Y nửa mừng nửa tủi.

On đền nghĩa trả chuyện đời là thế, nhưng Thanh Y cảm thấy tủi buồn vô hạn.

Thì ra quả tim dững cảm của chàng từng phen chạm trán khắp anh hùng liệt sĩ, xem tánh mạng rẻ như lông hồng bỗng bồi hồi rung động trước người thiếu nữ dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, thiên kiều bách mị.

Ác nghiệt thay, éo le thay cho hoàn cảnh.

Con người mà chàng cứu mạng năm nào bỗng trở nên trang kỳ nữ bản lãnh tột trần siêu việt, hơn cả bậc sư tổ, kiếm tiên thượng khách.

Hỡi ôi! Chàng còn hy vọng gì nữa, tin tưởng gì nữa.

Thế rồi lúc chia tay cùng trang liệt nữ xuất chúng siêu quần, lòng chàng như muối xát vò tơ, ruột đau tợ kim châm.

Ngẫm xét lại phận mình, Thanh Y đâm ra buồn nản lạ lùng. Chàng bỗng sức nhớ đến tập Bí Thư Tiên Kiếm, một lợi khí tiên gia độc nhất vô nhị có thể giúp chàng trở nên bậc kỳ nhân dị khách.

Và do đấy Thanh Y biệt giang hồ tìm về Song Long sơn ẩn náu, nhẫn nại rèn luyện đạo pháp

Nhờ tập Bí Thư Tiên Kiếm mà chàng luyện được thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm.

Liên Hoa Thất Tinh kiếm!

Cứ nghĩ đến năm tiếng ấy cũng đủ thấy rõ tất cả những tinh túy của trời đất, vũ trụ càn khôn kết hợp vào thanh thần kiếm ấy.

Luyện rèn thanh bảo kiếm ấy Thanh Y mất cả trên ba năm trời khổ công vất vả.

Theo tiên gia bí pháp, thoát tiên chàng phải sang tận xứ Thiên Trúc, một nơi gần cõi Phật tìm hái đủ bảy đóa hoa Liên Hoa nơi chùa Phổ Hiền thiền tự.

Được bảy bông sen rồi chàng phải theo phép ngũ hành âm dương kết liên nhau lại. Đoạn lấy hết tâm thần ý chí khí lực, Thanh Y chuyển vào bảy đóa Liên Hoa.

Rồi cứ thế chàng đem hun vào lò bát quái.

Và mỗi đêm chàng lại thu hấp lực của bảy vì sao Khuê, Ngưu, Đẩu, Đài, Cung, Vị, Canh chuyển vào hoa sen.

Được sáu trăm ngày như thế lúc gần hai năm, linh kiếm đã thành hình, bấy giờ Thanh Y mới nhìn tà dương đưa vào bảo kiếm.

Cuộc chuyển vận khí tà dương này lại kéo dài trên một năm.

Nhờ đó thần kiếm mới có được một sức mạnh vô hình kinh khiếp độc nhất vô nhị.

Và cũng theo cách chế luyện bảo vật ấy mang tên Liên Hoa Thất Tinh kiếm. Khi phóng lên không trung, linh kiếm tỏa ra một đạo hoàng quang cực kỳ dữ dội vì ánh hưởng cuộc chuyển vận ánh nắng vàng vào báu kiếm.

Suốt một thời kỳ dài đăng đẳng, Thanh Y hiệp sĩ giam mình nơi Song Long sơn, sớm ló ra công rèn luyện bảo kiếm cùng các nội ngoại thần công vận khí phi đăng cả đạo hạnh chàng cũng đạt đến mức cao siêu tuyệt diệu.

Thanh Y ngày nay quả là một bậc dị khách kỳ nhân tài trùm thiên hạ. Bản lãnh xuất thần quỷ nhập phi phạm tột chúng chẳng biết sao mà lường.

Tài nghệ chàng so với các đăng kiếm tiên hiệp khách, kể cả các bậc sư tổ cầm đầu môn phái, hơn kém rõ mười mươi như một vực một trời.

Muôn sự ở đời chỉ trừ một ít nhờ sự ngẫu nhiên bất ngờ, còn kỳ dư đều do ý chí quả quyết và lòng nhẫn nại cố gắng vô biên của con người mà nên việc vậy.

Thanh Y hiệp sĩ mà thành công, chiếm được ưu hạng rạng rỡ trong võ hiệp sử Trung Quốc sau này cũng vì cái lẽ tự nhiên kia mà thôi.

Nhọc công trồng cây để rồi ăn quả, bao năm khó nhọc, đem hết tuyệt điểm công phu ý chí và nguyên thần khí lực, Thanh Y tạo được thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm.

Nguyên vọng đạt thành, chàng hiệp sĩ áo xanh chỉ còn biết mang thanh báu kiếm quý nhất trần đời ấy chu du khắp thiên hạ, chuyên làm bốn phận của nhà hiệp khách tế khổn phò nguy.

Kết quả đã làm hoàn toàn như ý và ngọn Long Sơn cũng đã nát tan thành bụi tro, Thanh Y chẳng còn chút lý do nào để lưu thân giữa chốn hoang vu cô tịch lạnh lùng này.

Thế là thoát một cái chàng hiệp sĩ áo xanh đã nhảy vút tận khoảng mây mù.

Toan dùng kiếm độn bay đi nhưng không hiểu nghĩ sao Thanh Y lại thôi. Chàng sẽ hé miệng phun ra một luồng khói trắng chớp mắt kết lại thành một vầng mây màu bạc.

Chẳng chần chờ một giây, Thanh Y liền ngồi vào đấy như ngồi trên một chiếc nệm vô cùng êm ái. Rồi chàng chỉ sẽ chuyển mình một cái, vầng mây trắng tức thì vụt bay đi nhanh như bão cuốn.

Đấy là phép Ngự Phong Bạch Khí Vân mà phi những tay kỳ nhân thượng khách chẳng còn một ai dùng được.

Kể nào sử dụng được phép này phải là tay đạo hạnh siêu thâm thoát chúng dùng một ít khí công trong người thổi ra thành hơi lạnh kết nên một vầng mây.

Phép Ngự Phong Bạch Khí Vân còn hơn thuật Ngự Phong thường mấy bậc, chẳng khác nào phép giá vũ đăng vân của các bậc tiên gia ngày xưa kia cực kỳ mau lẹ chẳng biết sao mà lường.

Quả thật bản lãnh của Thanh Y ngày nay đã hoàn toàn tuyệt luân cao siêu.

Ngự trên vầng mây trắng, Thanh Y lướt gió bay đi nhanh vun vút chớp mắt bóng hình chàng hiệp sĩ áo xanh trẻ tuổi khuất mất vào khoảng trời xa...

* * * * *

Nhắc lại Tuyết Hoa Nương từ khi sa vào tay Bát Quái Tăng tướng đầu đã rồi một kiếp hồng nhan bạc mạng, may nhờ Xuyên Vân Yến Khách bắt ngờ xuất hiện trừ tuyệt tên ác tăng quá dữ kia cứu nàng thoát nạn, Tuyết Hoa Nương lại dần bước giang hồ.

Đeo đẳng bên mình nỗi hận thù bất cộng đái thiên, Tuyết Hoa Nương dạ lúc nào cũng như muối xát kim châm.

Nàng cứ đi, đi mãi, đi để tìm bậc dị nhân hầu mong nhờ người rủ lòng thương điểm hóa cho để được phục cừu báo hận.

Song le trái bao năm chầy nguyệt vẫn, đường gió bụi dập dồn, gót giang hồ hầu như mỗi mòn mà chí bình sinh chẳng toại, thù hận vẫn chưa trả xong.

Chán nản quá, nhiều khi đau buồn, Tuyết Hoa Nương toan tìm chốn thâm sơn cùng cốc chôn chặt nỗi niềm sau cánh cửa không.

Nàng định nhờ nước dương rửa sạch hận phiền, sớm tối bạn cùng kẻ kinh chuông mõ, tay giữ sạch nợ trần, lòng dứt hẳn mùi tục lụy.

Khốn thay nàng chỉ nghĩ mà không thực hành được.

Rồi tháng ngày dần trôi, cõi lòng trang liệt nữ càng thấm thía đau buồn hận tủi.

Hận kia chưa dứt, sầu nợ lại mang.

Chao ôi! Đã chẳng hé cánh từ bi nàng lại hé cánh tình.

Quả tim non của bậc anh thư kia tưởng đâu trở thành sắt đá hay nguội lạnh như đồng tro tàn, bỗng cảm thấy bồi hồi rung động trước một bóng hình xa xôi mà sự đợi chờ qua suốt thời gian đổ lạnh con tim son trẻ của nàng.

Cho nên dù biển lòng có dậy cơn sóng yêu đương, lửa hận thù buồn đau vẫn đốt cháy tâm can nàng.

Mới ngày nào chia tay cùng Thanh Y, nàng được chàng sốt sắng hứa hẹn trợ giúp báo cừu, nhưng nước thăm phương xa chân trời biệt dạng, bóng chàng áo xanh trẻ tuổi oai đẳng kia vẫn bật tắt vô âm tính tuyệt mù xa.

Quang âm thấm thoát mà đã ba năm trời, thời gian vùn vụt trôi nhanh mà Tuyết Hoa Nương vẫn như đứng im lìm một chỗ.

Bản lĩnh nàng so với ngày trước chẳng thấy chút gì tiến bộ đáng kể. Như thế nàng mong gì rửa hận tuyệt thù để cha ông nơi chốn xuôi vàng khỏi ngậm ngùi oán than.

Mặc dù rôi sơ trí thiếu Tuyết Hoa Nương vẫn cố lê bước giang hồ. Thân bồ liễu chẳng quản gì nắng mưa sương gió của đời cùng dặm đường xa đay chông gai gian khổ.

Ngày kia Tuyết Hoa Nương lại lần dò về Hồng Thủy trang tìm Hạc nhi đồng tử để may ra được rõ tung tích của chàng hiệp sĩ áo xanh.

Ngày đi đêm nghỉ, đói ăn khát uống lên ả xuống đèo, Tuyết Hoa Nương trải qua bao đoạn đường gian nguy khổ nhọc.

Một buổi chiều nọ nàng đến khu rừng Thiết Lâm, một nơi có tiếng là chốn ma thiêng nước độc phong sương nhiều.

Cây rừng dày bịt hỗn danh là rừng sắt như một bức tường thành chắn ngang khó mà qua cho được.

Hoàng hôn lúc bấy giờ chậm chậm đỏ, rồi bức màn đen tối kéo lê thê. Vạn vật như sắp khoác lên một chiếc áo đen sạm màu.

Đêm dần đến mà đường hãy còn tít mù xa. Lạc lõng giữa rừng không nơi trú ngụ ẩn thân Tuyết Hoa Nương đành liều sẵn bước đến đâu hay đến đấy.

Càng đi sâu vào rừng đường càng ngoắc ngoéo khó đi. Hai bên đường truông, mây leo cỏ phủ mịt mùng tối om om như đi vào hang thăm vầy.

Lạnh khi từ dưới đất xông lên càng lúc càng ghê rợn lạnh lùng.

Thỉnh thoảng từ đâu vang lại tiếng beo rống hổ gầm vang dội cả rừng điếm cho cảnh đêm về nơi hoang tịch càng lạnh khiếp lạnh lùng.

Chẳng xem thường, Tuyết Hoa Nương vận toàn lực nhìn từ phía.

Đôi mắt nhung của nàng lúc nào như hai chiếc đèn pha chiếu suốt vào bóng đêm dày, tai nàng lắng nghe mọi vật động tĩnh quanh mình.

Cứ thế Tuyết Hoa Nương đi, đi sâu mãi vào giữa rừng.

Đêm càng khuya sương càng sa xuống phủ lên cây rừng như bức lụa mỏng trắng bao trùm. Hơi lạnh càng bốc lên làm Tuyết Hoa Nương phải vận toàn lực nội công chống đỡ mà cũng thấy khắp mình buốt rét tận xương tủy.

Chẳng làm sao đi thêm nữa được, Tuyền Hoa Nương đành dừng lại tìm chỗ nghỉ tạm, nhưng nghỉ nơi nào đây.

Sau một lúc xét suy Tuyết Hoa Nương liền phi thân nhảy vọt lên ngọn cây.

Vừa bám vào một cành cây to lớn lá rườm rà, Tuyết Hoa Nương lẹ làng dùng tay bẻ xếp từng nhánh nhỏ quắc vào nhau để làm một chỗ ngả lưng nghỉ tạm qua đêm.

Công việc vừa xong, Tuyền Hoa Nương toan ngả mình bỗng nghe tiếng động sột soạt mạnh nơi một ngọn cây gần bên nàng.

Ngạc nhiên Tuyền Hoa Nương thu hết nhãn lực nhìn xem thì trời ơi, trước mắt nàng một con rắn cực kỳ to lớn mà hai mắt nó như hai luồng điện sáng lòa chiếu thẳng về phía nàng.

Mình rắn khổng lồ cuộn vào thân cây cực lớn như một đồng đen to tướng hàng mấy mươi ôm của người lực lưỡng nom vô cùng ghê khiếp.

Tuyết Hoa Nương đã từng gặp nhiều loài trăn gió to lớn mà thoát nhìn nó nàng chẳng khỏi mọc ốc rừng mình ghê sợ.

Biết cơn nguy sắp đến mình, Tuyết Hoa Nương lẹ làng buông mình từ ngọn cây cao vút xuống mặt đất theo thế Diệp Lạc Ngô Thu Phong.

Thân nàng từ từ rơi nhẹ nhàng như chiếc lá rụng mùa thu, tuyết nhiên chẳng có lấy một tiếng động nhỏ nào.

Chân nàng vừa chạm đất thì ngọn cây của nàng vừa rời khỏi bồng ngã đổ ầm ầm ghê rợn.

Cây này đổ cây khác tiếp, luôn một lúc hai ba cây rừng to lớn gãy đổ rầm kinh khiếp, dội vang cả một vùng trời lặng vắng.

Hoảng vía Tuyết Hoa liền phi thân nhảy vọt ra xa hàng mấy trượng rồi cầm đầu chạy thẳng.

Rừng cây rậm rạp, Tuyết Hoa Nương không làm sao dùng thuật phi hành chạy nhanh được. Dù vậy nàng cũng cố gắng sức lên lỏi vọt đi vun vút

Phía sau nàng cây cối không ngớt ngã đổ ầm ầm kinh thiên động địa.

Kinh hồn thất đảm, Tuyết Hoa Nương đánh liều nhảy vọt lên ngọn cây dùng thuật đề khí theo phép Xà Hình chuyển đi như chớp nhoáng.

Nàng càng chạy nhanh bao nhiêu, phía sau nàng gió cuốn càng dữ dội kinh hồn, xô cây cối liên tiếp gãy ngã rầm rầm, vang động cả một vùng trời đất.

Nhắm môi không êm, Tuyết Hoa Nương đành liều chết quay lại chống cự với ác vật.

Con rắn khổng lồ vừa lao vút đến, Tuyết Hoa Nương đã lẹ làng đánh vọt lên như một chiếc pháo thăng thiên.

Mổ trượt mồi, con rắn lồng lộn lên, nó xoay mình một cái cây cối lại ngã đổ ầm ầm, gió giông nổi dậy ào ào ghê khiếp.

Cố hết sức mình Tuyết Hoa Nương mới nhanh chân nhảy vọt đi nơi khác. Nhưng khi định thần nhìn kỹ nàng càng rùng rợn kinh hãi.

Cả một khoảng rừng cây phía sau nàng đã bị độc xà lướt qua làm ngã rạp chẳng còn sót lại một cây nào.

Con rắn khổng lồ lúc ấy trông càng ghê khiếp, Tuyết Hoa hương dù dần tâm định trí cách mấy cũng chẳng khỏi mọc ốc rừng mình kinh khủng.

Nó như một đồng đen lù lù hiện tới.

Một nửa thân mình lướt đi sát đất ấn đất lún sâu thành hũng to lớn. Còn một nửa giương lên với chiếc đầu cất cao khỏi ngọn cây mà đôi mắt to gần bằng miệng chén như hai chiếc đèn đỏ rực chiếu sáng lòa.

Biết mình không sao địch lại con vật to lớn gớm ghê kia, Tuyết Hoa Nương cố thu hết tâm lực bình sanh chạy trốn chết.

Theo thuật Xà Hình nàng vận khí cho thân mình nhẹ như sợi tơ, lướt đi như tên bắn, nhưng ác nghiệt thay, nàng chạy nhanh bao nhiêu ác xà đuổi theo tới tấp bấy nhiêu.

Cả một khoảng rừng Thiết Lâm mênh mông vô tận phút chốc bị ác xà lướt qua bỗng trở thành đất. Cây cối ngã nằm ngổn ngang chập chùng.

Thế mà người chạy cứ chạy mãi. Rắn đuổi cứ đuổi không thôi.

Sức người dù sao cũng có hạn. Tuyết Hoa Nương dùng hết tuyệt điểm công phu, chạy một lúc đã qua hàng mấy trăm dặm mà vẫn không thoát khỏi độc xà.

Tài vận khí của nàng chẳng còn linh động như trước nữa. Thân nàng đã bắt đầu nặng nề, lướt đi có phần chập chạp hơn trước.

Trong khi ấy ác xà sắp đến bên nàng. Nó giương cổ khổng lồ cao lêu nghêu toan mổ xuống.

Khiếp hãi quá Tuyết Hoa đành liều mạng rút trong người ra một lượt ba mũi Mai Hoa thần rrâm ném vút về phía độc xà.

Thần châm bay vù đi va vào mình rắn bỗng dội ngược lại như va vào vách sắt tường đồng khiến Tuyết Hoa càng sợ thất thần. Con rắn từ phút ấy bỗng trở nên hung dữ lạ thường. Nó thè lưỡi đỏ lòm như chậu huyết.

Vụt một cái, con rắn đã phun khí đen ra mịt trời, cùng lúc ấy một tiếng rền vang lên, tiếp theo đó một tiếng rú thất thanh ai oán nào nùng bỗng nổ dậy...

Tuyết Hoa Nương vừa hét lên một tiếng kinh hồn tán đởm bỗng ngã nằm mê man bất tỉnh.

Thì ra ác xà quá dữ, Tuyết Hoa Nương phóng ám khí vút vào mình nó chẳng làm gì được. Càng làm nó nổi giận quăng mình tới xô cây ngã rầm vang dội.

Độc xà phun khí đen ra rợp trời khiến Tuyết Hoa Nương vừa hít phải hơi độc đã mê man hôn quế.

Hạ được mồi, ác xà như đắc ý mở to đôi mắt chiếu sáng lòà.

Nó vừa ngẩng cổ toan mổ thấy người thiếu nữ tuyệt trần xinh đẹp, bỗng từ đâu vụt đến năm luồng hắc quang như năm con thuồng luồng đen ta lớn chuyển động rền trời dậy đất, xô bật ác xà trở lại.

Năm luồng hắc quang như có một sức mạnh vô hình thần tốc phát gió giông ầm ầm như bão dậy.

Độc xà vừa bị năm đạo hắc quang vụt nhằm mình mấy tê rần, đau buốt cả thịt xương lùi lại hơn mấy trượng.

Thật khiếp cho da thịt như đồng, rắn như sắt của loài độc xà này. Năm luồng hắc quang kia nào phải vừa.

Đây là Ngũ Tâm Lô có một sức mạnh kinh hồn thần tốc, tàn phá ghê người.

Ngũ Tâm Lô va vào vách sắt tường đồng hay núi đá tức thì nát tan như tro bụi. Thế mà độc xà vẫn không hề gì.

Ngũ Tâm Lô vụt vào mình nó vang lên những tiếng sang sảng như nhạc đánh chuông rền rồi dội ngược lại đủ biết da thịt độc xà cứng rắn đến bậc nào.

Bị cản trở bất ngờ và thối lui mấy trượng, lại đau ê ẩm khắp thịt xương, quái xà tức thì nổi giận.

Nó giương đôi mắt tròn xoe sáng lòe nhìn tứ phía. Ý chừng độc xà muốn tìm ra kẻ nào kẻ dám công nhiên chống cự với nó.

Ngay lúc ấy từ hướng chánh Nam bay vụt tới một người mặc toàn một sắc phục xanh che kín bằng một vuông lụa màu xanh, chỉ để lộ đôi mắt sáng quắc uy nghiêm lạ lùng.

Nhác thấy kẻ thù, ác xà kêu lên một tiếng vô cùng quái dị vang động cả một vùng trời đất.

Quái xà ngần cổ cao hàng chục trượng toan mổ lấy kẻ nghịch thì nhanh như cắt, tráng sĩ xanh liền thúc Ngũ Tâm Lô đánh ầm ầm như địa chấn thiên long.

Ngũ Tâm Lô lúc bấy giờ hung mãnh gấp vạn lần trước. Nó chuyển động như xô trời tan đất.

Hắc quang vụt ra phát gió giông rền vang như bão táp. Ngũ Tâm Lô chạm nhằm đất xoáy thành những lỗ hổng to thăm thẳm như chiếc giếng sâu hoắm gớm ghê.

Độc xà cũng không vừa.

Thoạt thấy năm luồng hắc quang hùng hổ xông đến khác nào núi nghiêng trời đổ, nó chẳng xem thường liền cuộn tròn mình lại.

Toàn thân ác xà như một khối khổng lồ chẳng khác gì một quả núi đen to lớn. Ác ác xà hơi kiêng sợ Ngũ Tâm Lô nên rụt mình lại.

Nó chỉ giương cổ lên một tí rồi phun ra một luồng quái phong quá ư mãnh liệt. Lạnh khí từ miệng ác xà bay ra ào ào.

Lãnh phong không ngớt bày ra cự địch với Ngũ Tâm Lô đang hung hãn tiến tới khác nào thác lũ nước tràn.

Hai sức mạnh gặp nhau vang lên những tiếng ầm ầm kinh hồn bạt vía, khác gì sóng gầm ngoài khơi xa, thác đổ trên ngàn.

Ngũ Tâm Lô càng lúc càng lan rộng ra, hắc khí mỗi lúc thêm nhiều, chỉ trong nháy mắt Ngũ Tâm Lô như che kín đất trời.

Sấm sét liên cơn nổ lên rộn người. Năm luồng hắc quang không ngừng phát triển như năm quả núi đen to tướng sa vào mình ác xà.

Thất kinh, độc xà càng thối quái phong ra dữ dội chống đỡ, nhưng quái phong xem mọi yếu thế không đủ sức truy cản năm luồng hắc quang như năm con thuồng luồng đen cực lớn cứ mãi quật xả vào mình độc xà.

Bi Ngũ Tâm Lô đánh nhằm đau quá, ác xà kêu rống lên kinh hồn thất vía. Tiếng rú của độc xà chẳng khác nào tiếng sấm vang sét nổ kinh động cả đất trời.

Quái xà càng bị đánh đau càng vùng vẫy ghê hồn. Nó quật đuôi xuống nghe rầm rầm.

Cuối cùng không chịu được sức tấn công tới tấp của Ngũ Tâm Lô, độc xà gầm lên mấy tiếng to rung chuyển đất trời.

Tiếng gầm chưa dứt quái xà liền phun ra lửa cháy đỏ trời.

Bật cười lên khanh khách, tráng sĩ áo xanh lẹ làng vung tay dùng phép Phản Phong Nhuyễn Khí cản lửa kia lại.

Lãnh phong từ tay áo chàng hiệp sĩ áo xanh bay ra ào ào.

Lạ lùng làm sao! Gió càng vút mạnh vào lửa và nhất là Ngũ Tâm Lô càng đánh chặt qua lửa, lửa càng tăng thêm tốc độ ghê hồn cháy ra dữ dội.

Sợ lửa cháy lan nguy hại đến tính mạng Tuyệt Hoa Nương, tráng sĩ áo xanh xinh đẹp chiếu hào quang sáng lòa đến phủ kín mình trang tuyệt sắc giai nhân.

Thật quái dị! Lửa đỏ đang hùng hổ tiến đến gần tưởng chừng chỉ trong loáng mắt sẽ đốt thân ngà ngọc kia thành tro bụi bỗng gặp mấy luồng hào quang ngũ sắc xông ra làm lửa bay giật trở lại.

Ngũ Quang y càng lúc càng chiếu hào quang sáng lòa trời đất xô bật lửa kia bay hẳn về một phía.

Quái xà càng tức giận phun lửa mịt trời.

Trừ chỗ Ngũ Quang y hào quang phát hiện lửa không cháy đến gần, kỳ dư nơi nào lửa cũng dập lên kinh hồn khiếp vía.

Bao nhiêu cây rừng Thiết Lâm còn sót lại trong chớp mắt bị lửa thiêu rụi. Lửa từng cơn như một biển đỏ rực lan tràn ra mãi.

Trước tình thế ấy Thanh Y hiệp sĩ chẳng dám xem thường. Chẳng biết thứ lửa mà độc xà vừa phun ra là tam muội hỏa, một thứ lửa vô cùng dữ dội ghê gớm.

Tam muội hỏa gặp nước hay gió nhiều chừng nào càng phát lên rần rần, cháy hung thêm nữa.

Không thể dùng nước gió hay Ngũ Tâm Lô trị hỏa tam muội được, Thanh Y liền nhả ra hai viên ngọc nhỏ bằng hạt đậu nhưng hào quang chiếu sáng rực.

Thanh Y vừa vụt hai viên ngọc ấy vào đám lửa đỏ lan tràn tức thì lửa tắt phụt mà gió cùng ngừng bật.

Đất trời đang cơn bão táp bỗng im lặng như tờ.

Thì ra đó là hai viên ngọc báu nhất trần đời mà Thanh Y may mắn được đức Hoàng Phong Thánh Giáo sư tổ, người làm ra tập Bí Thư Tiên Kiếm trao tặng lúc chàng còn ở Song Long sơn rèn luyện đạo pháp.

Hai viên ngọc ấy song đôi nhau. Một viên gọi là Định Phong châu, có thể trừ gió một cách mau nhiệm lạ lùng. Đến gió bão dậy rền trời chuyển đất, tung Định Phong châu lên tức thì gió lặng trời yên.

Còn viên kia hỗn danh là Tỵ Thủy Hỏa châu kỵ nước lửa. Cho dù nước tràn như thác lũ hay lửa cháy mịt trời liệng Tỵ Thủy Hỏa châu vào đấy lửa liền tắt phụt mà nước cũng theo giòng chảy ra sông hồ hết.

Tỵ Thủy Hỏa châu và Định Phong châu vì song đôi nhau nên còn có tên Uyên Ương ngọc.

Thật là một bảo vật độc nhất vô nhị.

Đầy chẳng qua đức Hoàng Phong Thánh Giáo sư thấy Thanh Y tài nghệ sau này sẽ đạt đến hàng vô thượng chí tôn, có thể thay người và các bậc tiên trưởng khác, tế khốn phó nguy giúp đời nên người chẳng nề hà điểm hóa cho chàng những chỗ thiếu sót và trao tặng hai viên ngọc quý kia.

Thanh Y vừa trừ xong Tam Muội hỏa lại còn làm gió tứ bề chẳng thổi nữa, quái xà như kinh sợ tài lực vô biên của kẻ thù tuy vậy nó là một linh vật không vì thế mà bỏ chạy hay hàng phục ngay.

Độc xà lại gầm rú lên kinh hồn. Nó quẫy đuôi rầm rầm, đoạn phun ra một luồng khí đen như mực.

Luồng khí đen bấy giờ dữ dội gấp trăm nghìn hơn trước. Hắc khí bay ra tỏa hơi nóng rợn người lại xông lên một mùi tanh hôi ghê gớm.

Hắc khí vừa bay ra trong chớp mắt bỗng như bao bọc cả đất trời.

Luồng khí đen vừa va đến đầu chỗ ấy tức thì như bị một sức nóng vô hình đốt cháy tiêu tan cả.

Trước tình thế ấy Thanh Y thất kinh nghĩ thầm: “Ta không ngờ trên đời lại có một con độc xà hung dữ đến thế. Tài ta thừa sức hạ con rắn khổng lồ này, nhưng ta phải làm cách nào để thu phục nó thì hơn. Ngày xưa các bậc tiên thánh thường cỡi các loại thú cầm ngự dị tướng, thậm chí đến Phật còn ngự trên mình giống quy, tượng rồng rắn, sư tử và hươu lông xanh. Đừng nói chi xa mới ngày nào nàng Tố Hoa oai nghiêm ngồi trên lưng Đại Bàng Thần Điều, ta bây giờ có thua gì nàng. Việc gì ta chẳng chế ngự quái xà này để làm vật đỡ chân thì tiện biết mấy”.

Nghĩ vậy Thanh Y liền vẩy tay phóng luồng hoàng quang lên.

Thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm quả vô cùng lợi hại. Vừa bay vọt lên không, nó liền nổ lên mấy tiếng kinh thiên động địa tỏa hơi nóng cháy người.

Đạo hoàng quang càng lúc càng tung hoành dữ dội. Nó xô bật luồng hắc khí bay giạt ra ngoài.

Rồi chỉ trong chớp mắt đạo hoàng quang như biển vàng mênh mông vô tận sa xuống bao khắp mình quái xà.

Không chịu nổi sức đàn áp toại bởi của luồng hoàng quang và sức nóng như thiêu đốt kia, ác quái kêu rống lên kinh hồn sởn vía.

Ác xà biết cơ nguy sắp đến vùng vẫy tháo thân. Nó quẫy đuôi rầm rầm làm đất sụp đổ, bốc bụi bay tung mù mịt.

Quái xà càng cố sức vẫy vùng để trốn chạy, vàng hoàng quang càng đàn áp toại bởi.

Kinh sợ quá ác xà kêu rống vang trời. Bỗng một tiếng nổ long trời lở đất vang lên. Luồng hoàng quang như muôn triệu chiếc lưới khổng lồ vàng úp chụp xuống mình độc xà.

Thoáng một cái vàng hoàng quang đã quấn chặt mình ác xà. May mà Thanh Y có hảo ý muốn thu phục quái xà, nếu không chàng chỉ sẽ thôi thúc nhẹ kiếm quang một cái thì còn gì khối thịt khổng lồ kia.

Bị kiếm quang siết chặt, ác xà cố sức chống cự. Nó đem toàn lực ra vùng vẫy nhưng vô hiệu.

Đạo hoàng quang càng lúc càng quấn chặt mình quái xà chẳng khác nào một chiếc kẽm sắt to tướng kẹp lại dữ dội.

Đau quá quái xà kêu lên khùng khiếp ghê hồn.

Nắm chắc phần thắng trong tay, Thanh Y bật cười lên như nắc nẻ. Chàng quát lớn :

- Nghiệt súc! Mi đã biết tự lượng sức mình chịu phép chưa? Nếu mi chịu hàng phục ta thì hãy gật đầu ba cái. Và từ đây mi sẽ theo ta làm vật đỡ chân, bằng không ta sẽ giết mi trừ hậu hoạn cho bá lãnh lê dân.

Thanh Y vừa dứt tiếng, lạ thay ác xà như nghe được tiếng người, nó liền cái mọp đầu xuống đoạn y theo lời chàng gật đầu luôn ba lượt.

Thấy thế Thanh Y liền vẫy tay thu luồng hoàng quang trở về.

Quái xà được tha chết tỏ dáng vui mừng khôn xiết nó cúi sát đầu xuống đất giương mắt lơ dờ nhưng tóe hào quang nhìn Thanh Y ra vẻ cảm phục vô ngần.

Ác xà nằm rạp mình đuôi bỏ xoài ra.

Bấy giờ Thanh Y mới nhìn kỹ ác xà. Tuy đã chế phục được nó nhưng chàng không khỏi giật mình trước thân mình quá to tướng khổng lồ của quái xà.

Mình độc xà to bằng ba chiếc nia lớn xây lại dài trên trăm trượng, thoát nom kẻ yếu bóng vía không khỏi kêu rú thất thanh chết ngất đi chứ chẳng đợi gì đến lúc quái xà mổ cắn.

Thanh Y nhìn ác xà một lúc đoạn đến gần bên vỗ nhẹ đầu nó và bảo :

- Từ nay mi theo ta đi khắp sông hồ làm việc nghĩa giúp đời. Công mi sau này chẳng khác gì tu luyện sẽ được thành chánh quả.

Ác xà như tỏ dấu bằng lòng gật đầu lia lịa.

Sực nhớ đến Tuyết Hoa Nương, Thanh Y vội rời quái xà tiến về phía nàng.

Tuyết Hoa Nương lúc ấy nằm yên không cử động. Quanh nàng Ngũ Quang y không dứt tỏa hào quang sáng lòa.

Thanh Y gỡ nhẹ tiên y ra, chàng đưa tay sờ ngực nàng. May mắn làm sao Tuyết Hoa Nương hãy còn thoi thóp thở.

Mặt nàng vì độc khí thấm vào nên xám ngắt. Khắp mình mấy nàng cũng tái nhợt đi trông vô cùng ghê khiếp.

Chẳng chậm một giây, Thanh Y vội lần trong bọc lấy ra một hườn linh đơn màu đỏ sậm. Chàng nhai nhỏ viên thuốc ấy rồi cạy miệng nàng nhỏ vào.

Mẫu nhiệm thay tiên đơn!

Chỉ trong chớp mắt Tuyết Hoa Nương đang nằm rũ liệt tay chân chẳng nhúc nhích bỗng sẽ cử động mình.

Nàng rên lên ư ử. Biết Tuyết Hoa hãy còn dã dượi tâm thần và tay chân bại hoại, Thanh Y lại lấy thêm ra một viên thuốc màu vàng, tức là Định Hồn đan.

Bỏ viên thuốc vào miệng Tuyết Hoa Nương xong, Thanh Y lại hà thêm sinh lực cho nàng.

Tuyết Hoa Nương lúc bấy giờ đã tỉnh hẳn.

Nàng giương đôi mắt dịu dàng nhưng lơ dờ nhìn quanh.

Nàng bỗng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cạnh bên mình một tráng sĩ mặc toàn một sắc phục xanh, mặt trùm kín bằng một vuông lụa màu xanh chỉ chừa ra ngoài đôi mắt sáng như điện chiếu người.

Trông hình dáng kẻ ấy Tuyết Hoa Nương hơi ngờ chàng là Thanh Y nhưng nàng không dám quả quyết như thế.

Tuy vậy Tuyết Hoa Nương cũng toan ngồi dậy để tạ ân cứu mạng của chàng.

Như đoán hiểu được tâm trạng nàng, tráng sĩ áo xanh mỉm cười bảo :

- Tuyết Hoa cô nương bắt tất phải kinh động. Hãy nằm yên một lúc nữa để tịnh dưỡng thêm tinh thần. Ta với nàng nào phải ai xa lạ mà hồng khách sáo tạ ân.

Vừa nghe tiếng nói, nhận được ra người quen thân, Tuyết Hoa Nương cả mừng kêu rú lên :

- Trời! Thanh Y đại huynh. Vậy ra đại huynh đã cứu mạng tiểu muội một lần nữa đây. Ôn cứu tử này tiểu muội dù ra thân khuyến mã đền bồi hay kết cỏ ngậm vành cũng chưa đáng.

Thanh Y liền cười lên khanh khách. Chàng xua tay bảo :

- Lâu ngày gặp nhau tưởng đâu Tuyết Hoa cô nương đã tiến bộ nhiều ai ngờ vẫn khách khí như trước.

Nghe Thanh Y bảo thế Tuyết Hoa có ý chẳng bằng lòng, thẹn thẹn. Để trấn áp lòng mình lúc ấy đang nổi dậy một cơn sóng rất rào sung sướng, Tuyết Hoa liền ngồi ngay dậy.

Nàng vừa nhìn lại phía sau, nhác thấy ác xà Tuyết Hoa Vương bỗng kêu rú lên một tiếng thất thanh.

Nàng toan vùng dậy chạy vụt đi, nhưng Thanh Y đã nhanh tay giữ chặt nàng lại. Chàng dịu dàng nói :

- Cô nương bắt tất phải sợ sệt. Quái xà bây giờ hiền như bụt. Nó đã chịu hàng phục ta rồi.

Đoạn nhìn Tuyết Hoa Nương, Thanh Y tiếp :

- Cô nương vì sao lạc đến khu rừng Thiết Lâm mà nên nỗi. May mà tôi đến kịp, nếu không còn gì là tính mạng. Từ lâu hẳn cô nương đã nghe nói nhiều về khu rừng dày bịt và hoang vu này chứ. Cô nương chớ nên hành động khinh xuất mà khốn.

Nghe Thanh Y hỏi, Tuyết Hoa Nương sụt sùi rơi lệ. Nàng thuật lại tự sự từ lúc giã biệt Hồng Thủy trang đến giờ.

Thanh Y cũng đem chuyện mình ra nói cho nàng nghe. Chàng cũng cho nàng biết mình đang tìm về căn cứ của Thường Đức Minh thăm Hạc nhi đồng tử và hỏi thăm tung tích nàng.

Nhất nhất Thanh Y đều thuật cho Tuyết Hoa Nương rõ cả. Tuyết nhiên chàng giấu bớt chuyện mình đang giữ tập Bí Thư Tiên Kiếm trong người.

Không ngờ Thanh Y mới xa vắng ngoài ba năm đã trở thành trang dị nhân quái khách tài tình đệ nhất, Tuyết Hoa Nương chỉ xiết mừng rỡ.

Tuy vậy nàng chạnh nghĩ đến tài sức mình, lòng thêm oằn oại đau xót hận tủi chẳng cùng.

Nàng biết rằng thù cha ông rồi đây sẽ trả được. Người chết sẽ ngậm cười nơi chín suối nhưng nàng chẳng hoàn toàn toại lòng mãn nguyện vì chừng thù kia được rửa sạch chẳng phải chính do tay nàng.

Chao ôi! Nếu tự tay nàng cầm gươm rạch ruột moi gan kẻ thù để tế vong linh cha ông thì còn gì bằng. Như vậy dù có nát thân nàng cũng cam lòng.

Nhác thấy Tuyết Hoa Nương thần thờ suy nghĩ, Thanh Y liền nói :

- Bọn ta đi thôi. Nào bọn ta về Hoàng Hoa thôn để ta thực hành lời hứa hẹn cùng cô nương ngày nọ cho rồi.

Dứt tiếng Thanh Y liền thuật rõ việc chàng biết được kẻ thù của nàng nhưng lúc nọ chàng không nói sợ nàng nóng lòng thù hận tìm kẻ thù sanh sự mà khốn.

Nghe Thanh Y kể lại Tuyết Hoa Nương vô cùng kinh sợ. Nàng tự lượng tài sức mình chẳng làm gì xuể kẻ thù gồm toàn những tay bản lĩnh cao siêu tuyệt diệu.

Tuyết Hoa Nương còn đang bàng hoàng kinh sợ thì Thanh Y lại tiếp lời :

- Kẻ thù của cô nương hiện thời chỉ còn một mình Đại Ác hòa thượng thôi. Hai sư đệ hắc Dương Bưu và Thiết Đầu Tử đã chết về tay Phù Dung Nương ở Tây Tạng rồi. Tên trọc Đại Ác có được thanh Kinh Nghê báu kiếm của Đạt Ma sư tổ kể cũng lợi hại nhưng không đáng lo.

Dứt lời Thanh Y tiến về phía quái xà. Tuyết Hoa Nương cũng theo chàng bèn gót.

Nhìn quái xà Thanh Y bảo :

- Linh vật này ta mới vừa thu phục được chưa dùng đến. Ấu là ta thử một phen xem sao.

Chưa dứt lời Thanh Y liền lẹ làng nhảy lên lưng quái xà. Chàng vẫy tay ra hiệu cho Tuyết Hoa Nương làm y như mình.

Tuy sợ hãi, Tuyết Hoa Nương cũng ngoan ngoãn vâng theo chàng.

Cả hai vừa ngồi yên trên mình rắn tức thì Thanh Y vỗ nhẹ vào đầu quái xà một cái. Linh vật như hiểu được ý chàng, rồ liền khê chuyển mình toàn thân phút chốc bay vọt lên không.

Rồi chỉ một cái quẫy đuôi nhẹ, độc xà lướt đi nhanh như tên bắn chớp mắt biến dạng vào khoảng mây mù...

* * * * *

Nói về Đại Ác hòa thượng từ ngày Thần Hồ Đại Vương vong thân, hắc liên về Hoàng Hoa thôn ở ngay tòa gia trang của Dương Bưu.

Sáng ngày nay Đại Ác vừa ra khách toan gọi gia nhân phát lạc công việc bỗng nghe tiếng huyền não ngoài cổng.

Ngạc nhiên Đại Ác vừa rời khỏi thính đường bỗng thấy một tên gia đình mặt mày hơi tái mét chạy vào.

Thoạt trông thấy Đại Ác, tên gia đình liền đứng lại run rẩy thưa :

- Bẩm đại lão gia. Ngoài cửa hiện có một thiếu nữ mặt hoa da phấn, hình dung mảnh mai yếu đuối nhưng quá dữ. Vừa đến cổng nàng đã gọi đích danh đại lão gia ra sĩ mắng. Tức giận chúng con ra ngăn cản nhục mạ lại tức thì bị nàng vung quyền đánh cho bư đầu vỡ trán, may mà con nhanh chân chạy thoát được vào đây. Hiện nàng đang hành hung bên ngoài.

Nghe tên gia đình báo thế, Đại Ác hòa thượng dùng dùng hỏi giận. Hắc liên sóc áo đứng lên hăm hực bước ra khỏi sảnh đường.

Bên ngoài tiếng Tuyết Hoa Nương quát lên lạnh lạnh vang dội :

- Bớ thằng trọc Đại Ác kia. Ngươi trốn ở nơi nào. Hãy mau ngựa cổ ra đây mà chịu chết cho rồi.

Đại Ác lúc ấy vừa đến nơi, hắc liên sôi gan quát lên như sét nổ từng không :

- Loài tiện nô kia. Mi là ai bỗng không đến đây cùng ta sanh sự. Khôn hồn mau cút đi nơi khác chớ chọc ta nổi xung mà khốn.

Như lửa cháy thêm dầu, Tuyết Hoa Nương tức thì khóe hạnh tròn xoe, mày liễu xếch ngược. Nàng hét to lên :

- Bớ thằng đầu đà khốn kiếp kia. Mi có mắt không trông nên chẳng biết ta là Tuyết Hoa Nương đến lấy đầu mi để trả thù cho cha ông ta. Ngươi biết điều hãy mau nạp nạng cho rồi.

Bật cười lên khảnh khách, Đại Ác khi dễ nói :

- À, ra mi là cháu của thằng già Vạn Thế Long Trần Sơn Hồ. Quả thật mi đã tới số nên mã đưa lối quỷ sứ dẫn đường tới đây nộp mạng. Được lắm. Ta sẵn sàng đưa hồn mi về chín suối hiệp mặt cha ông.

Dứt tiếng Đại Ác hòa thượng liền lẹ làng nhảy vọt đến cạnh Tuyết Hoa Nương.

Vừa dạn tấn vững vàng tên đầu đà lợi hại liền gùng ngay Thái Sơn Áp Đỉnh đưa hai tay đánh vút vào mặt Tuyết Hoa Nương khí thế muôn phần dữ dội.

Chẳng dám xem thường, Tuyết Hoa Nương lệ làng xây thế Độc Thư Nhập Động, sẽ cúi đầu né tránh hai quả đấm nặng cả mấy nghìn cân lực kia.

Đánh hụt kẻ thù Đại Ác giận sùi bọt mép, hấn lệ làng chuyển sang thế Bắc Quái cước tung chân trái đá cước vào hông kẻ nghịch.

Mắt sáng như sao, Tuyết Hoa lệ làng nhảy vọt qua đầu hấn tránh ngọn đá chết người kia. Chân vừa chạm đất nàng đã nhanh như chớp dùng thế Hoàng Ưng Thám Trảo đánh móc hai tay vào sườn Đại Ác.

Không ngờ Tuyết Hoa Nương chuyển thế lệ làng và tài tình đến thế, Đại Ác cả kinh vội nghiêng người ra sau né tránh.

Cả giận Đại Ác liền đem hết công phu sở trường ra dụng. Hấn múa lên bài Đoạt Mệnh Mê Hồn quyền.

Hai tay hấn như đôi chong chóng quay tít, trước còn trông thấy người về sau chỉ thấy loang loáng như muôn ngàn luồng bạch quang bay lộn.

Sức phi vũ của quyền cước đi nhanh thật khiếp. Từ tay chân hấn phát gió giông ào ào cuốn bụi cát bay tang mù mịt.

Đại Ác vừa thay đổi quyền pháp, Tuyết Hoa Nương liền đâm ra hoa mắt luống cuống ngay. Biết cơ nguy sắp đến, Tuyết Hoa liền thối lui để tránh đỡ nhân tiện rút trong người ra một lượt bốn mũi Mai Hoa thần châm.

Rồi nhân lúc Đại Ác xuất kỳ bất ý, nàng nhanh nhẹn nhắm đúng mình hấn phóng vút tới lệ như chớp.

Đại Ác đang hùng hổ tay đâm chân đá như mưa rào gió cuốn, bỗng ngã lộn ra mặt đất kêu rú lên một tiếng thất thanh kinh hồn...

Tưởng đâu kẻ thù đã bị bại về món ám khí gia truyền của mình, Tuyết Hoa Nương vô cùng mừng rỡ

Nàng rút thanh Bạch Lân hăm hở tiến đến toan moi tìm mỗ mật kẻ thù để tế ông cha.

Nào dè nàng vừa xông đến chưa kịp hạ thủ thì nhanh như cắt Đại Ác hòa thượng đã vùng dậy vung tay lệ như chớp tung ra một mũi Mai Hoa thần châm nhắm đúng cổ họng nàng bay vèo tới. Tiện đà Đại Ác phóng chân theo thế Tàng Long Độc Cước đá cước vào bụng nàng.

Kinh hồn tán đởm Tuyết Hoa Nương kêu rú lên một tiếng thất thanh. Nàng loang thanh Bạch Lân bao bọc quanh mình chém tạt Mai Hoa thần châm văng đi xa lắc.

Rồi ngọn cước chí mạng kia vừa bay đến nàng đã nhanh nhẹn phi bộ thối lui mấy bước né tránh.

Thì ra Đại Ác hòa thượng cũng khiếp sợ tài phóng Mai Hoa thần châm của giòng họ Vạn. Hấn tự biết mình có tài giỏi đến đâu cũng khó lòng tránh thoát môn ám khí gia truyền độc nhất vô nhị kia.

Vì vậy trong cơn giao đấu với Tuyết Hoa hấn luôn luôn chú ý đề phòng.

Thế rồi nhân lúc Tuyết Hoa Nương xuất kỳ bất ý ném luôn một lượt bốn mũi Mai Hoa thần châm vào mình hấn, hấn liền tương kế tựu kế để hạ thủ nàng.

Bốn mũi Mai Hoa thần châm bay vù đến như sao xẹt, hấn lệ làng tránh thoát được ba mũi Mai Hoa. Đến mũi Mai Hoa chót hấn nhanh tay đón bắt.

Kể ra tài hấn cũng đáng liệt vào bậc cao siêu tuyệt diệu, dám bắt Mai Hoa thần châm của họ Vạn đang phóng tới.

Chuyện cũng chẳng có gì lạ. Hấn nào phải tầm thường lại lưu ý đề phòng nên dù thần châm có vút đến nhanh như tên bắn, hấn cũng thừa sức đón bắt tài tình đến nỗi Tuyết Hoa Nương mắt sáng như sao băng mà cũng chẳng nom thấy được.

Ồ hờ, Tuyết Hoa Nương suýt chết vì mũi thần châm của mình.

Kinh sợ thất thần, nàng liều mạng vung thanh Bạch Lân như một luồng chớp nhoáng toan cùng kẻ thù một phen sống mái.

Đại Ác chắc mười mười thế nào cũng kết quả được tính mạng kẻ thù, không ngờ Tuyết Hoa Nương tránh đỡ lệ làng đến thế.

Cầm giận sôi gan, hắn không muốn kéo dài cuộc giao đấu để Tuyết Hoa Nương còn cơ hội ném Mai Hoa thần trâm như trước.

Đại Ác tức thì cho tay vào túi lấy ra một thanh kiếm sắc và nhỏ như lá tre phóng vút lên không rồi quất lớn :

- Nữ tặc hãy xem báu kiếm ta lấy đầu mi.

Quả thật chẳng hổ là thanh Kinh Nghê bảo kiếm của Đạt Ma sư tổ :

Vừa tung lên trời thanh kiếm nhỏ như lá tre ấy bỗng hóa thành một vàng hoàng quang chuyển động âm âm như đất lở trời long.

Luồng hoàng quang càng phút càng tung hoành dữ dội. Nó luôn luôn vũ lộng kinh hồn. Chỉ trong chớp mắt đạo hoàng quang nom hết muôn vạn con rồng vàng quấy khúc, tỏa rộng mãi ra che kín cả một khoảng trời mai tươi sáng.

Vàng hoàng quang chẳng khác gì một quả núi vàng to tướng sa vụt xuống đầu Tuyết Hoa, tiếp theo đó muôn ngàn tiếng nổ xé trời dậy đất vang lên

Đạo hoàng quang như một chiếc lưới khổng lồ vàng cháy, tỏa ra vạn triệu ánh vàng con con úp chụp xuống tường chừng trong khoảng khắc thân hình kiều diễm kia sẽ nát tan ra nghìn mảnh.

Hồn phi phách lạc cửu tiên, Tuyết Hoa Nương kinh sợ thái quá. Nàng gần rụng rời cả tay chân đành phó mặc mạng số mình cho kẻ thù định đoạt.

Tưởng đã rồi một kiếp tài hoa bạc số. May sao từ trên một cành cây to lớn cách đây ngoài mười trượng bay vọt đến một đạo hoàng quang vô cùng dữ dội.

Vàng khí vàng sau này so với luồng kiếm quang của Đại Ác hòa thượng hơn hẳn một trời một vực.

Nó vừa bay vọt tới đã tỏa khí nóng thiêu người. Gió vọt lên âm âm như bão cuốn, sấm sét lại từng hồi nổ lên gầm tan trời vỡ đất.

Đạo hoàng quang càng lúc càng tỏa rộng ra. Cả vũ trụ càn khôn như không chịu nổi sức chuyển động kinh hồn thần tốc kia sắp tan tành sụp đổ.

Ầm... Ầm... Ầm...

Liên tiếp ba tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên, luồng kiếm quang màu vàng của Đại Ác vừa va vào đạo hoàng quang kia tức thì tan ra hằng muôn triệu tia vàng nhỏ nhỏ bay giạt tứ tung ra ngoài rồi tắt phụt mất.

Đại Ác hòa thượng lúc ấy mặt tái mét không còn một giọt máu. Trời đang cơn bình minh ảm áp mà hắn bỗng nhiên thấy lạnh toát mồ hôi.

Đại Ác chẳng còn hồn vía nào. Hắn rú lên một tiếng thất thanh toan nhảy vọt ra ngoài dùng thuật phi đằng trốn chạy, nhưng đã trễ.

Luồng hoàng quang không gặp sức truy cản như muôn vạn con thường luồng uốn khúc, đâm bổ xuống đầu Đại Ác khác nào muôn ngàn quả núi khổng lồ sa.

Tiếp theo đó mấy tiếng nổ, xé trời xô đất bùng lên rồi một tiếng rú thất thanh phát ra ghê rợn não nùng.

Đạo hoàng quang vừa vọt qua, toàn thân Đại Ác đã bị xả ra làm trăm mảnh cháy nám đen.

Thế là xong một đời tên ác tăng chuyên cậy tài ý sức những nhiều sanh linh.

Thương thay mà cũng đáng thay!

Trừ xong hung tăng, Thanh Y quay lại nhìn Tuyết Hoa Nương lúc ấy hãy còn sững sờ kinh hãi.

Nàng bàng hoàng như người vừa tỉnh giấc chiêm bao.

Hôm rồi tuy không mục kích cảnh Thanh Y hàng mãnh xà nơi rừng Thiết Lâm, nàng cũng đã thâm công nhận tài siêu việt tốt chúng của chàng.

Bây giờ thì chuyện lại càng rõ rệt mười mười hơn nữa.

Thanh Y quả có bản lãnh vô biên xuất trần chẳng làm sao mà lường được.

Tài nghệ chàng thật không có giới hạn nào.

Chính mắt nàng đã mục kích Thanh Y tung kiếm quang hạ thủ Đại Ác, một người mà ngay đến bậc cái thể anh hùng như nội tổ nàng vừa chạm trán đã phải tán mạng vong thân.

Cảm động mừng mừng, tủi tủi Tuyết Hoa Nương để đôi giòng châu lệ lả tả tuông rơi.

Nàng khóc cho mối thâm thù thiên thu được trả xong nhưng chẳng phải chính tay nàng.

Nàng cũng lại khóc vì tủi thân xót phận hầy còn kém tài thiếu bản lãnh quá kém thua chàng và cả chúng anh hùng thiên hạ cùng bọn ma tăng quái tặc.

Nàng còn khóc và khóc nhiều hơn nữa.

Trái tim của trang liệt nữ diễm kiều hầy còn nhiều rung động, mà bao nỗi vui mừng buồn đau tủi hận như một cơn sóng rạt rào, nhấp nhô ở lòng nàng.

Chừng như thấu hiểu tâm trạng của Tuyết Hoa Nương, Thanh Y cứ mặc cho nàng khóc.

Kính trọng phút đau thương mừng tủi của người, chàng hiệp sĩ áo xanh lơ đang trông đi nơi khác.

Chàng không muốn nhìn đôi suối ngọc lệ cuộn tràn trên làn má hồng hào xinh đẹp.

Lệ thấm rửa tan bớt đau phiền. Tuyết Hoa khóc một lúc rồi ngưng bật.

Bây giờ Thanh Y mới sẽ sàng tiến lại bảo bằng một giọng vô cùng êm ái dịu dàng.

- Oán thù đã xong. Cô nương chớ nên bi lụy nhiều thêm hao tổn tinh thần. Tử sanh hữu mạng lẽ thường xưa nay. Lão anh hùng và lệnh bá nơi chốn cửu tuyền chắc cũng yên dạ mà vui lòng nhắm mắt.

Rồi như muốn an ủi, nung chí nàng, Thanh Y lại tiếp :

- Chuyện đã rồi bọn ta đi thôi. Mau về Hồng Thủy trang tạm nghỉ ít lâu. Ta sẽ nhơn chút thì giờ nhàn rỗi chỉ giáo thêm cho cô nương và Hạc nhi ít nhiều.

Thanh Y vừa dứt lời, quái xà cũng vừa hiện giữa từng không.

Quái xà lù lù tiến đến như một quả núi đen khổng lồ xê dịch phát gió giông ầm ầm ghê rợn.

Tòa nhà đồ sộ kiên cố của Thần Hồ Đại Vương Dương Bưu chắc chắn là thế, phút chốc không chịu nổi sức gió kinh hồn thần tốc kia đều long tường sập nóc bay tung cả.

Chẳng muốn làm kinh khiếp bá tánh dân gian khắp thôn Hoàng Hoa, Thanh Y liền chuyển mình một cái.

Toàn thân chàng bay vọt lên không nhanh như tên bắn cuốn hút cả Tuyết Hoa Nương theo chàng.

Chớp mắt cả hai ngồi yên trên mình quái xà vừa lướt mây bay đi đã mất dạng vào khoảng trời mây mờ xa...

16. Chương 16: Giúp Tổ Hoa, Hiệp Sĩ Hiển Lộng Oai Thần

Nhắc lại Phù Dung Nương sau ngày bị Đạt Phong Tử đoạt mất đôi Ngọc Kiếm Xà Vương, nàng như chim ưng gãy cánh, rồng xanh bị chặt vì kỳ.

Mấy lần nàng mạo hiểm về Vạn Hoa trang tìm Đạt Phong Tử những mong đoạt lại đôi Ngọc Kiếm quý nhất trần đời kia.

Nàng hoài công tốn sức đi khắp sông hồ mà bóng kẻ kia vẫn như hạc nội mây ngàn, bất tâm vô âm tín tuyệt mù xa.

Dù vậy nàng vẫn băng mình vào đường gió bụi giang hồ, đem chút bản lãnh tàn sót ra giúp đời, làm việc nghĩa cứu độ sanh linh bá tánh.

Mấy lần Phù Dung Nương toan giục Đại Bàng Điểu về tiên đảo bái yết đức Thái Hư sư nữ ngũ hầu được ngài mở lượng hải hà điểm hóa thêm cho.

Tuy trí đã nghĩ thế nhưng nàng vẫn không đủ can đảm thực hành.

Trước lúc giáng trần, đức sư nữ dặn nàng phải làm đủ một nghìn điều thiện và đúng kỳ hạn ba năm nàng mới về Phù Dung tiên đảo đặt chân vào sơn môn được.

Ngày nay, lời chỉ giáo ấy nàng đã chẳng hoàn thành còn để mất đôi Ngọc Kiếm nữa.

Hành động sơ xuất bất cẩn của nàng vô tình đã gây nên tội tày đình.

Đã thế nàng làm sao dám về Phù Dung tiên đảo ra mắt sư phụ nàng.

Chẳng được hồi san để luyện rèn thêm đạo pháp, nàng đành ở lại trần gian với mớ tài lực không còn oanh liệt như độ nào.

Thật khổ cho nàng biết mấy.

Phù Dung Nương tiến thối lưỡng nan.

Thế rồi, trái bước phải theo đường lối bước, nàng đánh liều nhắm mắt đưa chân thử xem con tạo xoay vần đến đâu.

Và nàng vẫn đi, đi mãi theo con đường đã vạch của con nhà hiệp khách.

Ngày kia nàng lê bước đến núi Tây Tạng vào một buổi chiều thu ảm đạm.

Gió thu khê lướt nhẹ đưa cành.

Lá vàng lả tả rơi như trăm ngàn lữ thứ ngập ngừng trên muôn dặm đường xa.

Ánh tà dương cứ mãi nhạt dần.

Hoàng hôn chậm chậm đỏ mà bức màn đen tối u uất kéo lê thê.

Giữa lưng trời vài cánh chim bạt gió riu rít gọi đoàn kêu sương, điểm cho khung trời thu giữa lúc đêm gần về thêm phần áo não lạnh lùng.

Cảnh buồn như gọi lòng xào úa.

Xứ lạ quê người một thân một bóng trên quãng đường dài xa, Phù Dung Nương đành tạm dừng bước phong trần nghỉ chân nơi quán vắng bên đường.

Đây là một tửu điểm nhỏ nhưng trang thiết khá trang hoàng.

An vị xong, nàng gọi tửu bảo đem đồ ăn thức uống cho mình. Chỉ trong một nhoáng hầu sáng mang đến đủ các thức nàng gọi.

Nàng đang xơi vừa ngon miệng bỗng nghe tiếng động ở bàn bên cạnh.

Phù Dung Nương sẽ liếc mắt nhìn. Nàng vô cùng kinh ngạc nhận ra một lão tăng kỳ quái vừa kéo ghế ngồi xuống chiếc bàn đối diện với nàng.

Ngay lúc ấy lão tăng kia chừng như đã nhận ra nàng.

Lão nhìn nàng chăm chú. Đôi mắt sáng quắc của lão như tia ra những luồng tựa điện cảm hờn phần nộ chẳng cùng.

Lão nhìn nàng chòng chọc.

Lão cau mày trợn mắt, môi mím chặt lại như toan tính một điều gì.

Phù Dung Nương lúc bấy giờ bỗng sức nhớ ra.

Nàng lẩm bẩm: “Thảo nào lão chẳng nhìn ra một cách quái gở và hần học đến thế”.

Thì ra lão quái tăng kia không ai khác Khốc Tiểu Quái Sư, một kẻ đã bị nàng đánh cho xững vững giữa một đêm trăng năm nào.

Lão thù ghét nàng là phải.

Thấy cử chỉ của Khốc Tiểu Quái Sư như thế, Phù Dung Nương tự lượng sức mình nàng hơi gớm lão.

Dù vậy nàng cũng tăng lời như không thấy Khốc Tiểu Quái Sư.

Nàng vẫn thản nhiên ăn uống như thường.

Thấy nàng ngoảnh mặt đi nơi khác ung dung dùng bữa như người vô sự, Khốc Tiểu đạo nhân căm giận sôi gan.

Lão toan đứng lên đến gần nàng gây sự. Nhưng lão lại dần cơn nóng giận kêu gọi tửu bảo mang thức ăn cùng đồ nhắm đến.

Lão làm ra vẻ thản nhiên nhưng đôi mắt sáng quắc như điện của lão luôn luôn không rời Phù Dung Nương.

Lão lườm lườm nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống con người mảnh khảnh yếu đuối, xinh đẹp tuyệt trần kia.

Giữa lúc ấy bỗng từ bên ngoài đi vào một nữ lang đẹp như hoa tươi như mộng, khác nào Hằng Nga nơi Cung Quảng hay tiên nữ chốn Diêu Trì cung xuống phàm.

Nữ lang vừa trông thấy Khốc Tiểu Quái Sư đã mừng rỡ kêu lên :

-Ồ! Khốc Tiểu đạo huynh.

Lão quái tăng cũng tươi cười chào lại :

- Chào Bách Hoa muội!

Xem đến đây hẳn quý bạn đọc cũng đoán ra được nữ lang kia là ai rồi chứ?

Chính làng là Bách Hoa Nương vậy.

Có lẽ bạn đọc chưa quên con người ấy, một trang tuyệt thế giai nhân tính tình vô cùng dâm dăng nhưng bản lãnh quá ư cao cường xuất chúng.

Con người lang dâm trắc nết đã hai phen bị Công Tôn đại sư đánh cho thất điên bát đảo, nhưng chứng nào tật ấy vẫn không chừa thói cũ.

Hồi này nàng đang sấn bước giang hồ tìm trang tài tuấn tao nhân cường ép chung mộng Dương Đài, hầu thỏa mãn lòng dục vọng bỗng gặp phải trời tối nên vào quán tạm nghỉ, không ngờ tương ngộ cùng Khốc Tiểu Quái Sư. Bách Hoa Nương vừa kéo ghế ngồi xuống toan thốt lời hàn huyên thì Khốc Tiểu Quái Sư liền ra hiệu nàng im lặng.

Lão hất hàm đưa mắt nhìn về phía Phù Dung Nương.

Bách Hoa Nương chợt hiểu ra.

Nàng căm giận sôi gan nhìn Khốc Tiểu Quái Sư bảo nhỏ :

- Khốc đạo huynh còn đợi gì mà chẳng gây sự, diệt con khốn ấy một trận nên thân cho rồi.

Khốc Tiểu Quái Sư liền đưa tay ngăn lại, bảo khẽ :

- Hãy khoan! Bách Hoa muội chớ nóng nảy. Chuyện đâu còn có đó. Nó chạy đằng trời cũng chẳng thoát khỏi tay ta. Hiện giờ bọn ta gây sự với nó trong quán này chẳng tiện.

Khốc Tiểu Quái Sư như tự tin ở tài lực mình, lão mỉm cười tiếp :

- Nó đã đem thân vào hang hùm miệng rắn dùng tài trời cũng khó toàn thân. Bách muội hãy bình tâm. Ta sẽ có cách đối phó với con tiện tỳ ấy.

Phù Dung Nương từ nãy giờ ngồi im lặng ăn uống như thường, nhưng kỳ thật nàng cố lắng tai nghe những lời bàn bạc của bọn Bách Hoa Nương.

Chẳng muốn gây sự trong lúc mình đơn thân chiếc bóng nơi đất lạ trời xa, Phù Dung Nương liền gọi tửu bảo tính tiền rồi bước nhanh ra ngoài.

Khi nào chịu bỏ, Khốc Tiểu Quái Sư, Bách Hoa Nương cũng gọi tửu bảo trả tiền rồi theo ra bên góc.

Vừa ra đến đường cái quan, Phù Dung vội nhảy vọt lên mây dùng thuật Ngự Phong chạy như bay biến.

Khốc Tiểu Quái Sư, Bách Hoa Nương cũng dùng kiếm độn đuổi theo Phù Dung Nương bên góc.

Phù Dung Nương đang trở hết tài nghệ tuyệt kỹ lướt mây đi nhanh như chớp bỗng nghe phía sau lưng gió lộng ào ào dường như bảo cuốn.

Nàng kinh hãi quay lại trông chừng.

Cách nàng ngoài trăm trượng, hào quang chiếu sáng lòa cả một vùng trời đất..

Một đạo thanh quang màu xanh biêng biếc và một luồng bạch quang chuyển động âm âm như muốn phá vỡ từng không, đang hùng hổ nhắm hướng nàng vọt đến nhanh như sao xẹt tên bắn.

Cả kinh Phù Dung Nương liền vận dụng hết tuyệt điểm công phu chạy thực mạng.

Đây là lần đầu tiên sau ngày hạ phàm, Phù Dung Nương kiêng mặt một người thù địch.

Giá nàng còn đủ đôi Ngọc Kiếm Xà Vương trong tay thì hiện giờ nàng làm gì phải như gà chạy mất, trốn tránh lão quái tăng kia một cách nhục nhĩ như vậy.

Đừng nói chỉ một mình lão mà cả chúng anh hùng thiên hạ dĩ nữa, với đôi Ngọc Kiếm nàng sẽ ngang nhiên tung hoành thị đối phương như không.

Gặp những lâm nguy cùng khốn, Phù Dung Nương mới cảm thấy thấm thía đau buồn tức giận.

Nàng đau buồn cho số phận hẩm hiu, lại giận tức mình có bảo vật quý nhất trần đời mà chẳng biết cẩn trọng giữ gìn.

Phù Dung Nương còn đang lo ra, ngổn ngang trăm mối bên lòng bỗng một liếng quát như sấm dậy lưng trời vang lên :

- Còn tiện tỳ kia. Mi chạy đâu cho khỏi. Dù mi có đi tận gốc bể chân trời ta cũng theo đuổi đến kỳ cùng. Khôn hồn hãy dừng lại nạp mình cho rồi.

Nhắm chừng khó tránh thoát Phù Dung Nương liền sa xuống đất.

Nàng cũng cả tiếng mắng lại :

- Đồ trọc thất phu kia. Ta đã hai phen dung chết cho ngươi mà chẳng biết thân. Quả thật ngươi đã đến trần mắt kiếp nên ma xui khiến ngươi đeo đuổi theo ta sanh sự.

Giận sùi bọt mép, Khốc Tiểu Quái Sư quát lớn :

- Nữ tặc chó nhiều lời vô ích. Hãy mở mắt xem lão lấy đầu mi.

Dứt tiếng, Khốc Tiểu Quái Sư liền xua luồng kiếm màu xanh biêng biếc ngán lên như chuông rền nhạc đánh xoắn tít trên đầu Phù Dung Nương dữ dội, tưởng chừng trong chớp mắt tấm thân ngọc ngà kia sẽ nát như như tương.

Chẳng dám xem thường, Phù Dung Nương liền hé miệng phun ra một luồng thanh quang cự lại.

Đây là đạo tâm kiếm độc nhất mà nàng gia công khổ luyện thành sau ngày mất cả đôi Ngọc Kiếm Xà Vương.

Quả không hổ là một luồng tâm kiếm của bậc kiếm tiên đại khách.

Đạo thanh quang vừa bay vọt lên không đã bật lên một tiếng kêu như lụa xé sấm nổ rền vang cả đất trời.

Vàng thanh quang như một con giao long xanh cực lớn ngoài bể cả rờn sóng, luôn luôn xoắn tít vào luồng kiếm màu xanh biếc.

Hai sức mạnh gặp nhau vang lên những tiếng khua động ầm ầm chẳng khác nào đất lở trời long.

Bách Hoa Nương cũng từng phong tiếp dẫn đưa luồng bạch quang đánh thật dữ.

Phù Dung Nương chẳng dám khinh xuất liền thò tay vào túi lấy ra một vật vuông bằng bạc sáng lòe vọt lên không.

Ghê gớm thay Ngân Quang kiếm.

Phải. Đó là Ngân Quang kiếm.

Nguyên Phù Dung Nương từ lúc mất Ngọc Kiếm, nàng vội theo tiên gia bí pháp luyện nên đạo nội tâm kiếm ra luồng Ngân Quang kiếm ấy.

Cách luyện kiếm quang bằng bạc tinh vi nguyên chất đốt bằng lửa âm dương nơi lò bát quái đủ ba trăm ngày.

Và mỗi đêm cứ vào giờ Tý canh ba, kẻ luyện kiếm phải vận hết ý chí nguyên thần đưa vào bảo kiếm và giữ quyết Ngũ Lô thu linh khí của sao Thái Bạch chuyển vào kiếm ngân.

Công trình tuyệt kỹ này cứ như thế kéo dài đủ bốn trăm ngày mới hoàn thành.

Tuy so với Ngọc Kiếm Xà Vương, Ngân Quang kiếm không sao bì được nhưng nó cũng là một bảo kiếm lợi hại phi thường.

Ngân Quang kiếm vừa bay vọt lên không đã biến ra hàng trăm ngàn khối bạc sáng lòe trời đất, khua động kim hồn.

Ngân Quang kiếm càng lúc càng lan rộng ra, trong nháy mắt như một vàng mây trắng khổng lồ che phủ cả một luồng trời bao la.

Luồng kiếm ngân vừa xoắn tít, đạo bạch quang kia đã phát lên những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Rồi tiếp đó hai tiếng nổ xé trời chuyển đất lại dậy lên muôn phần khủng khiếp hơn trước.

Đạo bạch quang của Bách Hoa Nương đang ráo riết cầm cự cùng kiếm ngân bỗng bay vọt ra ngoài gần sa xuống đất.

Kinh hồn tán đởm, Bách Hoa Nương vội giữ chặt kiếm quyết. Nàng thu hết tâm lực bình sanh vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc vàng bạch quang quật khởi trở lại.

Khốc Tiểu Quái Sư không ngờ Phù Dung Nương mất cả bảo kiếm mà còn hung dữ đến thế. Hắn cả giận găm hết vang rền.

Lão thượng tăng liền đâm nhẹ vào rún mọi cái, tức thì từ trong rún lão bay ra một luồng hoàng quang như một chiếc cầu vồng lo lớn, kêu sang sảng lên như chuông đánh nhạc rền dữ dội.

Vàng hoàng quang vừa vọt vào đạo Ngân Kiếm liền vang lên những tiếng nổ kinh hồn khiếp vía rung chuyển cả đất trời.

Hại đạo kiếm quang gặp nhau không ngừng quấy lộn, xoắn tít nhau ghê gớm.

Quyết tận diệt kẻ thù, Khốc Tiểu Quái Sư liền chuyển mình một vòng tức thì từ thất khiếu lão bay ra muôn vạn luồng nhiệt khí, tiếng nổ vang ầm cả càn khôn vũ trụ.

Đất trời như nghiêng ngửa trước cơn chuyển động mãnh liệt ghê hồn kia.

Luồng nhiệt khí vô hình càng lan rộng bốc hơi nóng cháy người dữ dội.

Thoáng thấy luồng nhiệt khí, Phù Dung Nương kinh hồn hoảng vía rú khẽ lên :

- Trời, Độc Đan kiếm khí.

Tiếng rú vừa dứt, Phù Dung Nương chẳng còn lòng nào giao đầu.

Nàng vội hiển lộ hết tuyệt kỹ thần thông thúc hai luồng kiếm quang vùng lên đánh luồng bạch quang của Bách Hoa Nương bay tăn về một phía.

Nhân cơ hội ấy Phù Dung Nương lẹ làng nhảy vọt ra ngoài thu kiếm quang nhảy vút lên mây chạy như bay biến.

Cả giận, Khốc Tiểu Quái Sư liền xua vàng khí vàng như một quả núi khổng lồ đuổi theo Phù Dung Nương như tên bắn.

Chỉ trong nháy đạo hoàng quang bắt kịp Phù Dung Nương rồi một tiếng nổ kinh hồn táng đờm vang lên. Luồng hoàng khí như một chiếc lưới khổng lồ sa vút xuống đầu Phù Dung Nương, khí thế dữ dội tưởng chừng có thể chém nàng tan tành ra muôn vạn mảnh...

Kinh hồn khiếp vía, Phù Dung Nương liền buông rơi mình từ không trung xuống đất lẩn tránh đạo hoàng quang kia.

Vàng khí vàng quả thật lợi hại.

Nó như có một động lực vô hình sai khiến đuổi theo Phù Dung Nương ráo riết.

Vừa sa xuống đất, Phù Dung Nương lẹ làng nhào lộn người đi hơn mấy chục vòng. Đạo hoàng khí đánh trượt nàng va vào đất vang động ầm ầm ghê rợn.

Kiểm quang chém phạt đất gây thành một lỗ trũng sâu thăm thẳm như cái giếng.

Thoát chết, Phù Dung Nương toan nhảy vọt lên mây lướt gió bại tẩu, nhưng Khốc Tiểu Quái Sư khi nào để nàng lẩn trốn dễ dàng.

Lão cả giận xua Độc Đan kiếm khí bay ồ tới vang rền như muốn xô tan cả đất trời, vũ trụ càn khôn.

Sa vào tình thế khốn hãm thái quá, Phù Dung Nương thất thần kinh sợ không kịp ngăn đỡ, đành nhắm mắt chờ chết.

Đứa trò yêu của đức Thái Hư sư nữ sẽ bị hại về tay lão thượng tăng kỳ quái xứ Tây Tạng?

Không! Hoàng Thiên bắt phụ hảo tâm nhân.

Giữa cơn nguy hiểm vạn tử nhất sinh ấy bỗng từ đâu bay vọt đến một luồng hoàng quang cực kỳ ghê gớm, xô gạt Độc Đan kiếm khí và vàng khí vàng kia bay tăn đi nơi khác.

Đạo hoàng quang thật muôn phần hung hãn mãnh liệt.

Nó chuyển động ầm ầm kinh khiếp cả đất trời. Hoàng khí bay đến đâu tỏa hơi nóng ran người đến đấy.

Như được một hấp lực vô biên thần kỳ biến ảo trợ giúp, vàng hoàng quang càng lúc càng tỏa rộng ra, chớp mắt như một biển vàng bao phủ cả khung trời mệnh mông bát ngát.

Sấm sét liên tiếp nổ ầm lên tưởng chừng muốn phá vỡ từng không vũ trụ.

Đạo kiếm quang màu vàng càng vũ lộng kinh hồn tung hoành sồn vĩa dữ dội, gió bão càng dậy lên nhiều hơn trước, cuốn xô cây cối nhà cửa đổ sập ầm ầm ghê khiếp.

Từ phút ấy trên không trung bỗng xuất hiện ra một chàng thanh niên vận y phục xanh, mặt bao kín bằng một mảnh lụa màu xanh sẫm.

Thanh niên áo xanh ấy oai nghiêm ngồi trên lưng một con rắn khổng lồ đang lù lù bay đến.

Quái xà trông cực lớn, lớn tưởng chừng thế gian ngàn đời chẳng có được một con rắn thứ hai nào khổng lồ như thế.

Hai mắt rắn to bằng hai chiếc bát lớn chiếu lòà như điện tỏa.

Quái xà thè lưỡi dài thườn thượt để lộ chiếc miệng khổng lồ rộng hoác đỏ lòm như chậu huyết.

Rắn càng đến gần, gió càng dậy lên kinh hồn hơn cả bão tố.

Cây cối nhà cửa lại một phen nữa gãy đổ ngã sập vang ầm, chuyển động cả đất trời.

Tướng đầu sẽ kết quả lấy tính mệnh kẻ thù dễ như trở bàn tay chẳng dè có người đến ngăn trở, tung kiếm quang cứu Phù Dung Nương, Khốc Tiểu Quái Sư cầm giận sôi gan.

Lao thượng tăng nghiêng chặt răng ken kết. Lão gầm hét lên như sét dậy sấm rền :

- Thằng quỷ vô danh kia. Mi từ đâu đến đây phá hại. Quả thật mi đã đến tuần vong mạng mới cả gan trêu thọc vào tay Khốc Tiểu Quái Sư này.

Cả cười khanh khách, chàng thanh niên áo xanh cũng quát lại.

- Bớ lão trọc thất phu kia. Người từ lâu ý mình pháp thuật cao cường coi rẻ các phái võ Trung Quốc, phen này gặp ta mi chớ trông thị hùng. Nào, người có bản lĩnh gì hãy giở hết ra xem.

Khốc Tiểu Quái Sư đâu phải là hạng người để cho kẻ khác khinh khi hạ nhục mình.

Lão giận sùi bọt mép hét to :

- Tiểu tặc thất phu, mi chớ nhiều lời lớn lối. Hãy mở mắt xem lão phu hạ thủ mi.

Chưa dứt lời Khốc Tiểu Quái Sư đã đưa Độc Đan kiếm khí, đạo kiếm quang màu xanh biêng biếc và vàng hoàng quang đánh thật dữ.

Kiểm khí Độc Đan như có một sức mạnh vô hình thần tốc thúc đẩy phát ra một luồng gió vô hình dữ dội vù vù bay đến như muốn xô tan cả đất trời.

Đạo thanh quang lúc ấy như một chiếc cầu vồng xanh vô cùng to lớn nằm vắt cả khung trời, không ngớt kêu lên những tiếng sang sảng ngân dài như chuông vàng khua khánh ngọc chạm.

Vàng hoàng khí cũng hoạt động muôn phần lợi hại độc dữ.

Nó như muôn vạn con rồng vàng to lớn quấy khúc chuyển động rung rinh cả đất trời.

Vàng hoàng khí càng lan rộng thêm ra, liên tiếp nổ lên những tiếng ghê hồn khiếp vía kinh động cả càn khôn vũ trụ bao la.

Trước tình thế ấy, thanh niên áo xanh không ai khác là Thanh Y hiệp sĩ cả cười lên như nắc nẻ.

Tỏ dáng xem thường, Thanh Y trở luồng hoàng quang thét lớn :

- Thần kiếm chẳng tung hoành còn đợi chừng nào?

Ghê gớm thay đạo pháp vô biên của chàng hiệp sĩ áo xanh.

Tiếng thét của chàng như có một động lực vô hình ghê gớm, thúc đẩy luồng kiếm màu vàng vấy vùng quá ư mãnh liệt.

Sấm sét nổ lên rầm trời vang đất.

Luồng hoàng quang càng lan rộng thêm ra, tỏa hơi nóng cháy người ghê gớm, chỉ trong chớp mắt nó như một đại hải vàng át cả đất trời.

Gió bão càng cơn càng nổi dậy đầy trời.

Vũ trụ bao la như không chịu nổi sức chuyển động ghê hồn thần khiếp quỷ kinh như sắp tan tành đổ vỡ.

Kiểm quang và kiếm khí vừa gặp nhau bỗng vang lên những tiếng nổ xé trời tan đất.

Độc Đan kiếm khí của Khốc Tiểu Quái Sư đã hoàn toàn tinh luyện, nguy hiểm và lợi hại biết ngần nào, thế mà nó vẫn không cự nổi thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm.

Kiểm khí vừa va vào đạo hoàng quang bỗng bị xoắn tít lấy phát lên một tiếng nổ kinh hồn rồi bay giạt lên cao hàng chục uượng.

Luồng kiếm quang màu xanh biêng biếc của Khốc Tiểu đạo nhân cùng chịu chung một số phận không may như Độc Đan kiếm khí.

Vàng thanh quang vừa chạm nhằm đạo hoàng quang bỗng nổ lên mấy tiếng long trời lở đất, tan ra hàng muôn ngàn tia xanh con con bay tứ tung rồi sau cùng tắt phụt mất.

Đạo hoàng khí cũng bị thiệt hại chẳng nhỏ.

Vàng Liên Hoa Thất Tinh vừa vụt vào luồng khí vàng liền quần chặt lấy không phương gì vùng vẫy nổi.

Luồng hoàng quang như như một chiếc cầu vồng cực to quật sà vào vàng hoàng khí vang lên những tiếng nổ rung trời chuyển đất.

Không chịu nổi sức đàn áp kinh hồn mãnh liệt, luồng khí vàng nhỏ dần như sắp bẹp mất.

Khốc Tiểu Quái Sư kinh sợ thất thần.

Lão lạnh toát mồ hôi, khiếp hãi nói thầm :

- Trời! Thằng nhãi ranh kia là ai mà bản lĩnh ghê gớm thế. Ta suốt đời ngang dọc xem trời bằng vùng không ngờ gặp nó quá dữ. Nếu ta không hiển lộng hết tuyệt kỹ thần thông e mang khốn với nó.

Nghĩ vậy, Khốc Tiểu Quái Sư liền quay mình đi một vòng.

Lão thượng tăng bấm chắc ngón cái vào cung Thìn cung Tuất, điểm chặt thêm kiếm quyết rồi vận hết khí công trong người thổi một hơi vào luồng hoàng khí.

Khiếp thay đạo pháp tuyệt diệu vô song của lão kỳ nhân Tây Tạng!

Độc Đan kiếm khí vừa bay tung lên cao bỗng như được một sức mạnh vô hình thần tốc ngậm trụ quật khởi trở lại mãnh liệt

Kiểm Khí không ngừng dấy lên một luồng gió bão dữ dội, chuyển động âm âm như sóng vỗ ngoài khơi, thác đổ trên ngàn.

Đạo hoàng khí bị đè bẹp nhỏ còn bằng sợi chỉ bỗng như được tăng thêm cường lực vẫy vùng kịch liệt.

Nhưng Thanh Y hiệp sĩ nào phải tay vừa.

Thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm của chàng quả là một bảo kiếm độc nhất vô nhị của thế gian, có một sức mạnh thần kiêu quý sợ.

Thấy Khốc Tiểu đạo nhân trở ngón nghề tuyệt kỹ cầm cự lại mình, Thanh Y cả giận chỉ tay vào luồng hoàng quang quật lớn :

- Thần kiếm mau biến!

Liên Hoa Thất Tinh kiếm như được muôn ngàn mãnh lực tiếp vào tung hoành quá dữ.

Luồng hoàng quang rền trời chuyển động như vỡ mười phương tám cõi vũ trụ càn khôn.

Đạo hoàng khí của Khốc Tiểu Quái Sư vừa chạm vào vàng Liên Hoa Thất Tinh kiếm bỗng vang lên một tiếng nổ kinh hồn khiếp vía rồi bay giạt ra ngoài nhỏ còn bằng sợi chỉ.

Lão thượng tăng hồn bất phụ thể. Ông rụng rời kinh hãi toan vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc đạo hoàng quang quật khởi cầm cự bỗng một tiếng nổ chuyển trời lay đất bùng lên.

Luồng kiếm màu vàng của lão thượng tăng liền sa ngay xuống đất tan tành như tro bụi.

Lão Khốc Tiểu Quái Sư lúc bấy giờ mặt mày hơ hải, tái mét không còn hột máu.

Ông không ngờ địch thủ của mình quá ư tài tình và lợi hại dường ấy.

Vừa sợ vừa giận lão thượng tăng liền hét lên một tiếng to như sấm dậy lưng trời.

Tiếng hét chưa dứt Khốc Tiểu đạo nhân liền nhảy ra hai luồng bạch kiếm cực kỳ hùng hậu để chống lại vàng hoàng quang lúc ấy như một quả núi vàng to lớn sa vụt xuống đầu lão.

Quả thật chẳng hổ là một nhân vật thượng đẳng kỳ quái của xứ Tây Tạng.

Hai luồng bạch khí của lão như hai con giao long to lớn ngoài bể biếc chiều hôm rờn sóng. Vừa vụt vào đạo hoàng quang, hai luồng bạch kiếm tức thì xoắn tít kinh hồn sở vía.

Độc Đan kiếm khí của lão cũng vũ lộng rền trời sập đất.

Gió lạnh không dứt bay ra ào ào như bão dậy.

Độc Đan biến ra hằng muôn vạn viên nho nhỏ vụt ra tua tủa, va vào đạo hoàng quang vang lên những tiếng nổ choáng óc inh tai, kinh khiếp cả đất trời.

Bách Hoa Nương từ sớm đến giờ đứng ngoài vòng chiến thấy Khốc Tiểu Quái Sư qua cơn núng thế, quật khởi mãnh liệt trở lại nhưng vẫn không áp đảo nổi kẻ lạ, nàng vội xua vầng bạch quang vào trợ chiến.

Đạo bạch quang của nàng nào phải tầm thường.

Nó như một vầng mây trắng khổng lồ bay vút đến hiệp cùng hai luồng kiếm quang của Khốc Tiểu lão tăng tung hoành quá dữ.

Trước tình thế ấy Thanh Y vẫn xem thường.

Chàng sẽ vỗ nhẹ vào đầu quái xà một cái.

Ghê gớm thay cho loài rắn linh dữ ấy.

Quái xà như được lệnh điều khiển, tức thì phun ra một luồng khí đen như mực cuộn tràn chẳng khác gì khói tỏa mây tuôn.

Luồng khí đen quả thật muôn phần lợi hại.

Vừa bay vụt ra khỏi miệng độc xà, nó đã quấn chặt lấy đạo bạch quang kia cơ hồ như một chiếc thắt lưng dài to lớn ghì siết chặt lại.

Cả kinh Bách Hoa Nương giữ vững kiếm pháp, nàng vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc luồng bạch kiếm vậy vùng trở lại.

Khốn thay, luồng hắc khí càng lúc càng siết mạnh như cổ ép lại khiến vầng bạch quang nhỏ tròn.

Bỗng một tiếng nổ như sấm rền chớp dậy vang lên, luồng bạch quang của Bách Hoa Nương không chịu nổi sức tấn công tới bờ của vầng hắc khí tức thì bay giạt ra ngoài tắt phụt mất.

Không gặp sức mạnh tung cản, vầng hắc khí như một con rồng đen khổng lồ quấy khúc sa xuống đầu Bách Hoa Nương tưởng chừng trong phút chốc có thể nghiền nát thân ra từng mảnh vụn.

Kinh sợ thất thần, Bách Hoa Nương vội rú lên một tiếng thất thanh.

Nàng liều mạng vùng tay dùng phép phản phong ngẫu nhiên xô bật luồng khí đen kia bay vụt lên.

Rồi nhanh như cắt Bách Hoa Nương lẹ chân nhảy vụt ra ngoài toan trốn chạy nhưng nàng bỗng dừng hẳn lại vì Phù Dung Nương lúc ấy đã đứng chắn ngang trước mặt như một bức tường thành kiên cố.

Thì ra Phù Dung Nương đang cơn nguy khốn tưởng phải chết về tay Khốc Tiểu Quái Sư bỗng được người đến trợ giúp.

Thoát chết nàng dần dần định tĩnh tinh thần.

Nhận ra kẻ cứu mình dù bao mặt nhưng dáng dấp rất giống Thanh Y, Phù Dung Nương vô cùng ngạc nhiên.

Nàng mãi nhìn chàng quên cả cuộc giao tranh.

Đến lúc Bách Hoa Nương toan tháo thân trốn chạy, Phù Dung Nương mới như người đang giấc chiêm bao thức tỉnh.

Chiếu đôi mắt sáng rực nhìn kẻ thù, Phù Dung Nương quát lớn :

- Nữ tặc kia. Mi chạy đâu cho khỏi?

Dứt tiếng Phù Dung Nương liền tung kiếm ngân ra đánh dữ dội.

Vàng bạch quang dưới sự điều khiển của nàng như một chiếc cầu vòng trắng hùng vĩ vắt ngang cả khung trời chiếu ngay đầu Bách Hoa Nương vụt xuống.

Cả kinh, Bách Hoa Nương liền nhả ra một luồng thanh quang cự lại.

Hai đạo kiếm quang xanh trắng vừa gặp nhau bỗng vang lên những tiếng kinh thiên động địa.

Thấy Khốc Tiểu Quái Sư cầm cự được với mình khá lâu, Thanh Y cả giận bảo thầm :

- Liên Hoa Thất Tinh kiếm của ta không áp nổi lão thượng tăng này thì làm sao ta chiếm được địa vị tột cùng về môn kiếm thuật. Ta phải hiển lộng thần thông làm khiếp đảm lão một phen cho rõ nhân vật Trung Hoa là lợi hại.

Nghĩ vậy Thanh Y liền nhắm ngay luồng kiếm màu vàng của mình thổi một hơi dài.

Ghé gớm thay đạo thuật vô biên tột chúng của chàng.

Đạo hoàng quang đang ngang giữa chống cự cùng Độc Đan kiếm khí và hai luồng bạch kiếm kia bỗng như được thêm muôn triệu mãnh lực tăng cường trở nên hùng hậu phi thường.

Vàng hoàng quang như một đại dương màu vàng đang cơn bão lớn ba đào chuyển động, lan rộng mãi ra như muôn nghìn quả tinh cầu vàng kết lại.

Hơi nóng càng lúc càng bốc ra cháy người, sấm sét dấy âm âm như muốn phá vỡ cả khung trời.

Gió bão tứ bề nổi lên cuốn cây cối ngã đổ kinh hồn.

Nhà cửa bách tính nhân dân ngoài xa hàng nghìn dặm không chịu nổi sức gió mãnh liệt thần tốc lần lượt đổ tường sập mái khiến nhiều người khiếp hãi quá kêu khóc vang rền.

Liên Hoa Thất Tinh kiếm mỗi lúc thêm lộng hành vùng vẫy kinh hồn.

Các sức mạnh gặp nhau liên tiếp vang lên những tiếng nổ xé trời tan đất.

Rồi tiếp theo đó một tiếng nổ dường địa chấn thiên long nổi dậy muôn lần khủng khiếp hơn trước.

Hai đạo bạch kiếm như hai chiếc cầu vòng quật xả vào luồng hoàng quang, sau tiếng nổ kinh hồn ấy bỗng bay tung lên cao tản ra thành muôn triệu ánh bạch con con tắt mắt

Được trốn, luồng hoàng quang càng chuyển động như chuyển đất xô trời luôn luôn xoắn tít vào Độc Đan kiếm khí vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Khốc Tiểu Quái Sư lúc bấy giờ chẳng còn hồn vía nào. Lão sợ mướt mồ hôi trán.

Đây là lần thứ nhất trong đời giang hồ ngang dọc của lão.

Cầm đầu cả phái võ xứ Tây Tạng, lão chẳng những là tay chọc trời khuấy nước ở quê nhà, mang chuông đi đánh xứ người Khốc Tiểu đạo nhân có khi nào nhường bước một ai.

Các bậc sư tổ Trung Quốc, Mông Cổ gặp lão còn phải kinh hồn tán đởm lùi bước trốn đi như gà chạy mặt.

Thế mà ngày nay lão bỗng gặp một kẻ vô danh tài tình quá ư xuất chúng đàn áp lão tới bời.

Ba phen bị phá mất kiếm quang, Khốc Tiểu Quái Sư gần rụng rời cả tâm chí.

Lão vừa sợ vừa giận, giận quá hóa liều, lão quát tăng cắn chặt môi nhủ thầm: “Ta dù gì cũng là một tay thượng khách bốn biển danh vang. Mới bị đánh mất đạo kiếm quang mà đã toan trốn chạy thì còn gì là danh tiếng bấy lâu nay. Kẻ trượng phu thà chết chứ chẳng chịu nhục. Ấu là ta mang hết tài nghệ sở trường ra sử dụng rồi có ra sao thì ra”.

Nghĩ vậy Khốc Tiểu lão tăng như hừng chí lên.

Lão vội quay mình đi một vòng.

Quả thật chẳng hổ là một đấng kiếm tiên thượng khách đạo thuật vô biên.

Mấy cái chuyển mình thần kỳ biến ảo kia vừa dứt, tức thì từ thất khiếu lão quái tăng lãnh khí bốc ra ào ào hơn cả bão tố.

Lãnh phong vừa phát lên đã chuyển động kinh hồn.

Càn khôn vũ trụ lại một phen nữa sắp tan tành đổ nát vì không chịu nổi sức bạo động kinh hồn kia.

Nhác thấy luồng lãnh phong, Thanh Y cả cười lên khanh khách.

Chàng bảo lớn :

- Chà! Kiếm khí Lãnh Phong. Đùa nhau một tí thôi đừng chi thứ độc ấy hử lão trọc kia.

Giận sùi bọt mép, Khốc Tiểu Quái Sư hét vang như sấm nổ lưng trời.

- Thằng khốn kia. Phen này ngươi liệu mà giữ hồn. Lão sẽ quyết lấy đầu ngươi mới đã hồn.

Dứt tiếng lão quái tăng liền vỗ nhẹ vào trán một cái.

Từ tam tinh Khốc Tiểu đạo nhân bay ra một luồng lực quang vô cùng hùng hậu.

Đạo lực quang vừa bay vọt lên không bỗng nổ lên mấy tiếng rung trời sụp đất, chớp mắt nó lan rộng ra gần che kín cả khoảng không.

Biết lão thượng tăng đã đem toàn lực ra đối phó, Thanh Y chẳng dám xem thường như trước.

Chàng vội quay mình đi hơn mấy vòng.

Lãnh khí tức thì bay ra ào ào như muôn ngàn động lực vô hình trợ giúp luồng hoàng quang tung hoành mãnh liệt.

Hơi nóng lại bốc thêm ra thiêu người.

Gió sấm dậy lên ùng ùng như cuốn xô cả từng không vũ trụ.

Đạo hoàng quang như muôn vạn con rồng vàng quấy khúc xoắn tít lấy hai đạo kiếm khí và luồng lực quang vang lên hàng trăm tiếng nổ chẳng khác nào nhạc đánh chuông rền.

Ngay lúc ấy cuộc so tài giữa Bách Hoa Nương và Phù Dung Nương lại diễn ra vô cùng hào hứng kinh hồn.

Bách Hoa Nương điều khiển luồng thanh quang cầm cự với đạo Kiếm Ngân vô cùng dữ dội.

Biết mình chẳng phải là tay đối thủ của Phù Dung Nương, Bách Hoa dâm nữ liền đem hết tâm lực bình sinh ra giao đấu.

Nàng luôn vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc kiếm quang chống trả ráo riết.

Thấy giao đấu đã lâu mà chẳng làm gì nổi địch thủ, Phù Dung Nương cả giận, nàng hét lên một tiếng to như lạng xé sấm nổ, đoạn đưa luôn luồng thanh quang ra đánh thật dữ.

Đạo tâm kiếm màu xanh ấy quả vô cùng hung hiểm.

Nó vừa bay vút lên không đã xoắn tít lấy luồng thanh quan của Bách Hoa Nương rồi quấn chặt lấy.

Cả kinh Bách Hoa Nương liều chết vận thêm khí Thiên Cương điều khiển luồng thanh quang quật khởi trở lại, nhưng đã trễ lắm rồi.

Nàng chưa thi hành theo ý định thì một tiếng nổ như phá vỡ đất trời dậy lên, đạo kiếm quang màu xanh của nàng bay giạt ra ngoài tan ra muôn ngàn tia xanh bé nhỏ rồi tắt mất.

Bách Hoa Nương hồn phi phách tán, nàng cả sợ toan nhảy vọt ra ngoài chuồn chạy thì luồng thanh quang và đạo kiếm ngân như hai con rắn xanh trắng khổng lồ sa vọt xuống đầu nàng, khí thể dữ dội khác nào đất chuyển trời xô.

Khốc Tiểu Quái Sư thấy đồng đạo bị hãm khốn, ông toan tung kiếm quang ngăn đỡ giúp, nhưng Thanh Y quá lợi hại, điều khiển luồng hoàng quang kèm chặt chẳng để lão hử một giây.

Trước tình thế ấy Bách Hoa Nương đành nhắm mắt chờ chết. May sao từ hướng Tây Bắc bỗng bay vọt đến một luồng hồng quang chuyển động âm âm như một con rồng lửa đỏ rực cản bật hay vàng kiếm quang kia lại.

Từ phút ấy trên không trung xuất hiện ra một đại hán râu xồm, tướng mạo uy nghi vô cùng hung ác.

Nhắc thấy đại hán, Bách Hoa Nương đang chờ chết bỗng reo to lên :

-Ồ Ma Phong Tử đạo huynh. Lão huynh hãy ra sức diệt con khốn này cho rồi.

Phải. Người ấy là Ma Phong Tử, tên cầm đầu bọn Vạn Hoa thất quái.

Sau ngày mất đôi Ngọc Kiếm quý giá vô song, hắn như người thất chí, đi cùng khắp tam sơn ngũ nhạc mong tìm lại của đã mất.

Trải bao năm dài nguyệt vẫn hắt mỗi mắt dò trông mà chẳng được hiệp phổ châu hoàn.

Thất vọng Ma Phong Tử đành ẩn nhẫn về non luyện thêm đạo pháp phòng thân.

Hắn đang vân du qua đây, bỗng thấy đồng đạo bị nguy khốn nên phóng kiếm quang giải cứu.

Gặp Phù Dung Nương, Ma Phong Tử bừng nhớ lại thù xưa. Hắn cả giận quát vang như sấm nổ ngang mày :

- Cừu nhân đã gặp mặt. Mi chạy đàn trời cũng chẳng thoát khỏi tay lão sư phen này.

Dứt tiếng Ma Phong Tử liền xua kiếm quang đánh thật dữ.

Khi nào chịu kém, Phù Dung Nương vội điều khiển hai luồng kiếm của mình vùng vẫy kinh hồn.

Ba sức mạnh vừa gặp nhau bỗng vang lên những tiếng nổ kinh khiếp đất trời.

Đạo thanh quang và vàng Kiếm Ngân càng lúc càng tỏa rộng ra, chớp mắt như lấn át mất luồng hồng quang kia.

Cả kinh Ma Phong Tử vội vận khí Thiên Cương thôi thúc vàng kiếm màu đỏ quật khởi trở lại.

Hắn lại hé miệng phun thêm một luồng lực quang bay vọt lên trời ngân ra những kêu như lụa xé chuông vang hiệp sức cùng đạo hồng quang tung hoành mãnh liệt.

Lại nói về cuộc chiến đấu của Khốc Tiểu đạo nhân và Thanh Y hiệp sĩ càng diễn ra gay go kinh hồn tưởng chừng hi hữu nhất thế gian xưa nay.

Dường như chẳng muốn kéo dài cuộc đua tranh, Thanh Y bỗng quát tán :

- Khốc Tiểu Quái Sư. Ngươi liệu mà giữ hồn. Ta không còn thì giờ đùa cợt với ngươi nữa.

Dứt lời chàng hiệp sĩ áo xanh liền bấm chặt quyết Thất Tinh vận thêm khí Đan Điền quát lớn :

- Thần kiếm, biến!

Đạo hoàng quang như tăng thêm sức lực ghê hồn vũ lộng thần kinh quỷ khiếp. Nó luôn luôn quật xả vào hai đạo kiếm khí và luồng lực quang của Khốc Tiểu đạo nhân.

Kiếm quang kiếm khí xoắn tít nhau không ngừng bỗng vang lên mấy tiếng nổ xé trời đất, Độc Đan kiếm khí bay giạt ra ngoài rồi tắt mất.

Khốc Tiểu lão tăng hồn bất phụ thể. Lão chưa kịp vận khí Thiên Cương thôi thúc kiếm quang của mình cầm cự thì một tiếng nổ dường địa thiên long lại nổi dậy...

Đạo lực quang của lão bị luồng kiếm Liên Hoa Thất Tinh đánh tung lên cao hàng mấy trượng, nhỏ bằng sợi chỉ rồi tan tành như tro bụi.

Khốc Tiểu Quái Sư lúc bấy giờ mặt cắt không còn hột máu. Lão sợ gần rụng rời cả tâm chí.

Lão không ngờ kẻ lạ mặt bản lãnh siêu việt tột trần đến thế.

Tài nghệ lão so với hai lần lúc gặp Phù Dung Nương ngày nọ hơn hẳn một trời một vực, vậy mà lão không cảm cự được với kẻ lạ đủ biết đạo thuật kẻ vô danh kia lợi hại biết ngần nào.

Một điều mà lão không ngờ và tưởng tượng được là kẻ kia không hiểu nhờ ai chỉ dẫn luyện nổi một thanh bảo kiếm quá hùng hậu và nguy hiểm đã phá mất của hắn đến mấy đạo kiếm quang.

Thật là một chuyện độc nhất vô nhị thế gian. Tài như lão mà còn bị người ta đàn áp.

Kiểm quang kiếm khí của lão đã từng dọc ngang thao túng như vào chốn không người, chẳng một ai đương cự nổi bỗng chốc bị đánh tan mất hơn mấy luồng, bảo sao lão thượng tăng chẳng rã rời tâm chí.

Dù kinh sợ nhưng lòng tự ái bao giờ cũng lấn át cả.

Phần uất quá Khốc Tiểu đạo nhân thét lớn.

- Cầu tặc kia! Tao quyết liều mạng cùng mày.

Chưa dứt lời lão đã hiển lộ hết tuyệt kỹ thần thông điều khiển kiếm khí Lãnh Phong bùng dậy quá dữ.

Lời tục thường nói: “Một người liều mạng muôn kẻ không đương”; huống chi kẻ liều lĩnh lại là một bậc kỳ nhân quái khách tài trù thiên hạ thì sự liều lĩnh trí mạng ấy hung hiểm lợi hại biết sao mà lường.

Khốc Tiểu Quái Sư trong bước cùng đồ bỗng trở nên hung dữ lạ thường. Lão luôn gầm thét, điên cuồng như hổ dữ bị thương.

Đạo Lãnh Phong kiếm khí của lão lúc bấy giờ tung hoành quá sức tưởng tượng.

Luồng gió vô hình thần tốc thấu xương phát ra càng lúc càng dữ dội, chuyển động ầm ầm kinh khiếp tưởng chừng có thể thổi tan tất cả đất trời bao la.

Kiểm khí luôn luôn va vào đạo hoàng quang vang lên những tiếng nổ kinh hoàng thất vía.

Quyết cùng kẻ thù một phen trống mái, Khốc Tiểu lão tăng đem hết toàn lực ra hỗn đấu.

Lão lấy trong người ra một viên tròn nhỏ bằng nửa hột tiêu lông lánh hào quang chói vút lên không.

Sa đạn vừa vọt ra khỏi tay lão đã hóa thành một vùng mây vàng cuộn cuộn như khói tỏa, ào ào như gió vụt

Thì ra đó là Sa Đạn Hoàng Phi.

Khốc Tiểu đạo nhân quả là tuy đạo thuật vô biên tốt chúng.

Bản lãnh lão tốt trần siêu việt, thần kỳ biến ảo.

Một mình lão luyện nên nào kiếm khí, kiếm quang, giờ đến Sa Đạn.

Nguyên lão thượng tăng muốn giữ vững địa vị cao siêu của mình được trường cửu cùng thời gian, lão không nài khổ nhọc tìm đến chùa Lôi Âm tức là chỗ ngụ của đức Phật Thích Ca Như Lai lấy cho kỳ được mấy nắm hoàng sa để luyện ra thứ khí giới tối độc kia.

Lão đem cát vàng hàng muôn triệu hạt nhỏ kết lại thành viên đem nung vào lửa âm dương trong lò bát quái, lại thu hút khí của đất trời chuyển vào, vì vậy Sa Đạn Hoàng Phi vô cùng mãnh liệt độc dữ.

Nó hung hiểm gấp trăm ngàn lần hơn Ác Sa kiếm khí, Khốc Tiểu Quái Sư quyết hạ kẻ thù nên đem ngay thứ khí giới tối độc dữ ấy ra sử dụng chẳng chút chần chờ do dự.

Hoàng khí vụt đến đâu, hoàng sa bay ào ra đến đấy.

Hoàng sa chạm vào luồng hoàng quang không ngớt bật lên những tiếng nổ vang rền sấm dậy gió bão lửa từng không.

Chẳng dám khinh địch như mấy lần trước, Thanh Y liền chuyển mình một lượt, đoạn chàng còn ngửa mặt lên trời thổi một hơi dài vào luồng kiếm màu vàng của mình.

Đạo hoàng quang như được thêm sức mạnh vô cùng hùng hậu tung hoành ghê gớm.

Đạo Liên Hoa Thất Tinh kiếm luôn xoắn tít vào Sa Đạn Hoàng Khí và luồng Lãnh Phong kiếm khí vang lên muồn vàn tiếng nổ kinh hồn chẳng khác nào sóng ngầm ngoài khơi xa, nước đổ trên ngàn.

Thanh Y dù bận công hãm Khốc Tiểu đạo nhân nhưng chàng vẫn luôn luôn theo dõi cuộc giao tranh giữa Ma Phong Tử và Phù Dung Nương.

Chàng thấy Tổ Hoa đem gần hết tâm lực bình sanh ra hỗn chiến mà vẫn không hơn được đối thủ, Thanh Y liền quát lên một tiếng to như sấm dậy lưng trời, đoạn vẩy tay áo thụng đưa ra một luồng kiếm phong quá dữ.

Kiếm quang thoát bay lên ào ào như bão tố quần chặt luồng hoàng quang của Ma Phong Tử cơ hồ không phương gì vùng vẫy nổi.

Cả kinh Ma Phong Tử liền vận khí Thiên Cương thôi thúc đạo hồng quang cầm cự ráo riết. Cùng lúc ấy hần lại bung ra ba luồng đạn quang như một đám mây đen khổng lồ hiệp sức với luồng kiếm quang kia quật khởi mãnh liệt.

Thấy cuộc giao đấu đã quá dằng dai, Thanh Y nghĩ thầm: “Bọn Ma Phong Tử và Khốc Tiểu Quái Sư còn cầm cự được với ta như vậy thì thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm chưa phải là vô địch được. Ta không hiền lộng hết tuyệt kỹ thần thông hãm khốn bọn chúng còn đợi chừng nào”.

Nghĩ vậy Thanh Y liền hét lên rõ to như lụa xé sấm nổ. Tiếng hét chưa dứt chàng hiệp sĩ áo xanh đã bước lui đủ hai mươi bốn bước, tay giữ chắc quyết Thất Tinh, chàng vận khí Đan Điền thôi thúc luồng hoàng quang vũ lộng ghê hồn.

Sấm chớp liên hồi dậy lên như rung rinh cả đất trời.

Đạo hoàng quang như muồn vạn quả núi khổng lồ chia nhau đàn áp Sa Đạn Hoàng Khí, Lãnh Phong kiếm khí tới bởi.

Bách Hoa Nương từ sớm giờ tay bị phá hết kiếm quang nhưng ỷ có hai bạn đồng đạo không lo thoát thân, thấy thế nhắm chừng không êm liền nhảy ra ngoài dùng thuật phi đằng chạy trốn chết.

Khi nào chịu bỏ, Thanh Y liền xòe tay nhắm đúng người nàng đánh tới.

Ầm... Ầm...

Năm luồng hắc quang như năm con rồng đen cực lớn bay vù đến lửa không khí ào ào chuyển động. Đang chạy thực mạng bỗng nghe phía sau gió vụt rền trời như bão táp, Bách Hoa Nương kinh hồn tán đờm quay lại nhìn.

Nềng kinh hãi kêu rú lên.

- Trời! Ngũ Tâm Lôi!

Hoảng vía, Bách Hoa Nương liều mạng vung tay dùng phép phản phong nhuyển khí cản Ngũ Tâm Lôi nhưng đã hỏng.

Ngũ Tâm Lôi quá dữ xô giạt luồng gió kia vả bay vù tới đánh ập vào mình Bách Hoa Nương.

Bất ngờ chẳng sao tránh đỡ kịp, Bách Hoa Nương rú lên một tiếng thất thanh.

Từ miệng nàng máu trào ra ghê khiếp.

Bay hồn vỡ mặt, Bách Hoa Nương liền sa ngay xuống đất, dùng thuật phi hành chạy trốn chết.

Cũng may nàng là tay bản lãnh tuyệt luân, nội ngoại thần công đã đến hàng nhập diệu mới chịu nổi Ngũ Tâm Lôi, nếu gặp phải kẻ khác dù thịt sắt xương đồng cũng nát tan thành tro bụi.

Không nỡ sát hại kẻ thù đang lúc sa cơ, Thanh Y liền vẩy tay thu Ngũ Tâm Lôi trở lại.

Chàng đem hết nguyên thần khí lực ra điều dụng luồng hoàng quang và đạo kiếm không khác nào khói tỏa mây tuông lan tràn dữ dội.

Đạo hoàng quang của Ma Phong Tử chẳng chịu nổi sức đàn áp tới bởi kia bay giạt ra ngoài.

Rồi một tiếng nổ xé trời vỡ đất nổi lên, luồng hồng quang bỗng nhỏ dần sau cùng tan thành muôn nghìn đốm lửa con con rồi tắt mất.

Ma Phong Tử hồn siêu phách tán. Hắn toan thâm đạn quang chuồn chạy bỗng một tiếng nổ kinh hồn hoảng vía nữa lại vang lên.

Ba luồng đạn quang đang giảm lần tốc độ hung hãn bỗng bay tung lên cao nhỏ còn bằng sợi chỉ rồi tan thành tro mặt tiêu mất hết hai luồng.

Sợ toát mồ hôi trán, Ma Phong Tử mặt như gà bị cắt hết tiết. Rồi tam thập lục kế tẩu đao vi thượng, Ma Phong Tử liều mạng vẫy tay thúc nhanh luồng đạn quang còn sót lại đoạn nhảy trái ra ngoài chạy trốn chết.

Thấy đồng đạo chuồn mất cả, Khốc Tiểu Quái Sư càng hoảng vía, lão cũng toan hát bài tẩu mã nhưng Thanh Y quái ác, chàng như đoán được ý định của lão nên thúc luồng hồng quang và đạo kiếm phong đánh quá dữ.

Phù Dung Nương lúc ấy cũng muốn tung phong tiếp dẫn Ngân Quang kiếm vào trợ sức, nhưng Thanh Y đã vội đưa tay ngăn lại :

- Cô nương bắt tất phải động thủ. Hãy để mặc ta đối phó với lão tăng này.

Dứt tiếng Thanh Y liền trở tay vào luồng hồng quang quát to :

- Mau!

Đạo hồng quang đang vùng vẫy bỗng nổ lên mấy tiếng nổ kinh thiên động địa tỏa hơi nóng cháy người ra hàng muôn dặm.

Sấm sét dậy ầm ầm như sắp phá vỡ từng không.

Liên Hoa Thất Tinh kiếm lúc bấy giờ hung hãn mãnh liệt phi thường. Nó lan rộng mãi ra gần ánh mắt cả vũ trụ bao la.

Luồng hồng quang không ngừng xoắn tít, như muôn vạn con giao long quẫy khúc ngoài bể biếc chiều hôm, luôn luôn vút mạnh vào đạo Đạn Sa Hoàng Khí và luồng kiếm khí Lãnh Phong dữ dội!

Sức phi vũ của kiếm quang kiếm khí càng lúc càng ghê hồn thần tốc, gây thành một luồng quái phong cực kỳ to lớn mãnh liệt tưởng chừng hy hữu thế gian.

Luồng quái phong như bão tố dậy lên khắp trời, cuốn xô cây cối nhà cửa dân gian bách tính ngoài muôn dặm ngã đổ liên hồi.

Khốc Tiểu Quái Sư liều chết điều khiển Sa Đạn Hoàng Khí và luồng Lãnh Phong kiếm khí cự hơn nửa giờ đến đây xem chừng đã núng thế.

Mấy lần Khốc Tiểu lão tăng thâm kiếm khí và sa đạn trốn chạy nhưng ông luôn luôn bị Thanh Y đàn áp tới bởi chẳng hỡ một giây.

Hoàng Sa không còn bay ra tua tủa như trước, Lãnh Phong kiếm khí như giảm lần tốc độ hung hãn mãnh liệt.

Trái lại luồng hồng quang và kiếm phong như tăng thêm sức mạnh vũ lộng kinh khiếp đất trời.

Luồng hồng quang như một biển vàng cháy bao bọc lấy Sa Đạn Hoàng Khí chặt cứng.

Kiểm phong lại hiệp với vàng khí vàng mà một nửa Thanh Y điều dụng áp đảo Lãnh Phong kiếm khí tới bởi khiến Khốc Tiểu thượng tăng hoảng hồn mất vía sợ toát mồ hôi.

Bỗng một tiếng nổ ầm vang lên như chuyển động cả đất trời, luồng hồng quang đánh bật vàng Sa Đạn lên cao nhỏ còn bằng sợi tóc.

Ngay lúc ấy nửa luồng kiếm Thất Tinh Liên Hoa và kiếm phong cũng quấn chặt Lãnh Phong kiếm khí, rồi một tiếng nổ như tan trời xé đất bùng lên muôn lần khủng khiếp hơn mấy lúc trước.

Lãnh Phong Kiếm Khí đang chậm dần tốc lực bỗng nhiên tắt mất.

Khốc Tiểu Quái Sư chẳng còn hồn vía nào.

Lão gần rụng rời cả tay chân, liều mạng thân Sa Đạn chuồn chạy.

Sợ Thanh Y giục rần đuổi theo, Khốc Tiểu đạo nhân vừa nhảy vọt ra ngoài đã nhanh nhẹn phẩy tay áo thụng một cái.

Lạ lùng thay! Từ tay áo lão tăng bỗng bay ra một luồng khí đen như mực lan tràn cực nhanh chớp mắt gần che kín cả đất trời.

Vừa nom thấy luồng khí ấy, Phù Dung Nương cả cười bảo :

- Chà! Thoát Thân Hắc Khí!

Thanh Y cũng gật đầu nói :

- Phải. Đó là Thoát Thân Hắc Khí, một trò ngoại thuật nào có lạ gì bọn ta.

Rồi chàng lại mỉm cười tiếp :

- Lão Khốc Tiểu sợ bọn ta đuổi theo nên tung nó ra cản đường quyết làm bọn ta không trông thấy. Giặc cùng chó đuổi, bọn ta hãy tạm tha lão phen này. Chứ hắc khí kia làm gì cản nổi ta.

Dứt tiếng Thanh Y giục quái xà hạ lần xuống đất.

Phù Dung Nương cũng theo thế Hoàng Ưng Thám Huyết buông mình rơi nhẹ nhàng như lá rụng theo chàng bén gót.

Thanh Y vừa rời quái xà đặt chân xuống đất thì nàng cũng vừa đến nơi.

Chàng tráng sĩ áo xanh bịt mặt lúc này chẳng còn xa lạ với nàng nữa.

Phù Dung Nương biết chắc mười mười chàng là Thanh Y hiệp sĩ, người đã cứu mạng nàng hai lượt rồi.

Thoạt nghe tiếng nói chàng, nàng đã nhận ra được vị ân nhân của mình, nhưng lúc ấy nàng không làm sao mở lời được.

Lòng nàng đang rạt rào cơn sóng mừng vui.

Tim nàng rộn rịp khác thường.

Cho đến bây giờ, sau khi đã rõ ra chàng, nàng cũng không nói một lời.

Tại sao thế?

Thì ra một trang liệt nữ anh thư, kỳ nhân đại khách như nàng cũng vẫn là một người, một người có một tâm hồn, một quả tim biết rung cảm một cách tế nhị, say sưa trước những mối cảm tình vô cùng thiêng liêng, thấm thiết

Nàng đã thế, còn Thanh Y?

Chàng cũng chẳng hơn gì nàng.

Nhị thứ cứu mạng nàng, trong cuộc gặp gỡ bất ngờ này chàng mừng vui vô hạn.

Xưa kia lòng khát khao cao vọng, vương vấn tình yêu nhưng tự xét lại phận mình hèn kém chàng đâm ra tủi sầu buồn nản làm sao!

Chàng tưởng đâu đời mình sẽ như dòng nước lặng lẽ trôi qua chuỗi tháng ngày mà thân thể sự nghiệp của nhà hiệp khách cùng duyên tình chỉ là hư ảnh, sẽ lạnh lùng chìm sâu vào hố thẳm của thời gian.

Nào ngờ chàng bỗng nhờ tập Bí Thư Tiên Kiếm nên luyện được bản lãnh hơn người, lại cứu mạng nàng một phen nữa.

Với một bản lãnh xuất thân nhập quý, tài cao lệch đất nghiêng trời, trùm cả thiên hạ chàng biết rồi đây nguyện vọng sẽ đạt thành, nhưng chàng không ngờ nó lại đến với mình quá bất ngờ và mau chóng thế.

Vì vậy khi đứng trước mặt nàng với biết bao nỗi mừng vui chan chứa dập dồn con tim, chàng cũng im lặng như nàng, im lặng để tận hưởng những phút say sưa kỳ thú bởi quá chờ mong khát vọng trong bao nhiêu năm, tháng này.

Chao ôi! Đã là người thì ai cũng như ai, cũng băng khuâng thấy lòng rung động nhịp nhàng theo hứng cảm.

Gặp nhau cả hai vẫn im lặng.

Bốn mắt nhìn nhau chẳng nói một câu!

Tuy nhiên cái nhìn đắm đuối thiết tha ấy cũng đã nói nhiều, như tự thú cùng nhau những nỗi tình chan chứa ở lòng mình, như đã nói với nhau biết bao lời âu yếm thoát trần. Cho hay là giống hữu tình, chàng và nàng đâu dễ rời nhau, tuy nhiên cái tình là cái chỉ chi của con nhà hiệp khách, có khác hơn người thường xa lắc xa lơ.

Hai người tuy yêu thương cảm mến nhau nhưng họ không vì một phút yếu lòng trở thành phạm nhân tục tử, tầm thường như ai.

Thật là :

“Tình trong như đã mặt ngoài còn e”

Nhưng họ e là phải.

Bốn phận con nhà hiệp khách anh thư hãy còn đề trữu trên đôi vai họ, tâm hồn họ còn nhiều ám ảnh vì trách nhiệm nặng nề đối trước bách tính sanh linh. Họ đâu có thể vì đôi phút đắm đuối tâm hồn vui chuyện vị kỷ.

Họ có khi nào để đôi lòng cùng quyện nhau, đôi môi cùng dính nhau trong khoảng khắc, đôi tim non cùng hòa kinh ân ái khi xung quanh mình bọn ma lăng quải đạo vẫn còn ngang nhiên lộng hành.

Sóng tình tràn ngập, biển ái mênh mông, phận sự hai người cũng bắt ngát khiến những phút thoát tục không thể ở lâu trong lòng cả hai.

Họ cùng lặng nhìn nhau để cùng nhau thông cảm và cũng để cùng trở về với thực tế.

Thanh Y trước tiên phá tan giấc mộng mê hồn, chàng thông thả nói :

- Cô nương may mắn được đức Thái Hư sư nữ truyền dạy đạo pháp. Người lại ban cho viên Ngọc Kiếm báu nhất trần đời tưởng chừng vô địch thế gian, chẳng hay vì sao cô nương phải chịu sút kiếm trước Khốc Tiểu Quái Sư?

Phù Dung Nương buồn rầu đem chuyện mình được cả đôi Ngọc Kiếm nhưng chẳng may bị Đạt Phong Tử giả hình Thái Quang Chân Quân đoạt mất. Và từ ấy nàng chẳng về Phù Dung tiên đảo nên bản lãnh không còn cao siêu tốt thế như ngày nào.

Kể dứt chuyện nàng lại nhìn chàng lộ vẻ thán phục hỏi :

- Đại huynh ngày nay bản lãnh quán chúng siêu phàm, hơn tiểu muội cả một vực một trời. Vừa rồi nếu không nhờ đại huynh hiển lộng thần thông trợ giúp, tiểu muội tài nào thoát khỏi tay Khốc Tiểu đạo nhân. Chẳng hay đại huynh nhờ ai truyền dạy mà tài tình đến thế?

Nghe nàng hỏi Thanh Y giấu bớt chuyện mình giữ chặt tập Bí Thư Tiên Kiếm. Chàng chỉ thuật việc mình về Song Long sơn theo tiên gia bí pháp luyện thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm.

Chàng cũng nói luôn mình được Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư thương tình điểm hóa thêm cho. Người lại ban tặng cho chàng hai bảo vật: Ngũ Quang y và hai ngọc Uyên Ương tức Định Phong châu và Tị Hỏa Thủy châu.

Nghe Thanh Y kể đến đây, Phù Dung Nương kinh ngạc hỏi :

- Đại huynh nói Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư nào? Có phải Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư là người làm ra tập Bí Thư Tiên Kiếm?

- Chính thế!

- Thật đại huynh may mắn biết chừng nào. Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư là bậc kiếm tiên đại khách tối thượng, đến sư phụ sư bá tiểu muội còn kiêng nể nữa là chúng anh hùng thiên hạ.

Không muốn kéo dài câu chuyện của mình e Phù Dung Nương xót phận đâm ra buồn nản, Thanh Y vội tìm lời an ủi nàng :

- Cô nương chẳng may mất cả đôi Ngọc Kiếm, chuyện đáng tiếc thật nhưng muôn sự đều do thiên định cả. Chúng ta làm sao cưỡng nổi số mạng. Chẳng qua lòng trời còn để bọn ma tăng quái đạo hoành hành một ít lâu. Cô nương là đồ đệ tâm đắc của đức Thái Hư sư nữ, một bậc địa tiên như người lẽ nào không thấu rõ chuyện rủi này.

Nghe Thanh Y nói đến đây Phù Dung Nương vội cướp lời :

- Đại huynh bàn chí phải. Sư phụ tiểu muội lẽ nào chẳng biết việc đã xảy ra, vì vậy tiểu muội hãy còn ngần ngại chưa dám về Phù Dung tiên đảo.

Rồi nàng thành thật kể lại những lời sư nữ ủy thác cho mình lúc hạ san cùng những câu dặn dò của Thái Hư Chân Quân.

Sau cùng nàng kết luận :

- Đại huynh nghĩ xem, những lời chỉ giáo của sư phụ và sư bá tiểu muội chẳng làm xong lại còn gây họa tày đình. Bốn phận không xong tiểu muội về tiên đảo mà sơn môn vẫn đóng chặt nào ích gì.

Thanh Y vội phân trần hơn thiệt. Chàng nói :

- Cô nương chớ quá thất vọng. Đức sư nữ cũng không cưỡng nổi số trời, người sẽ thấu đoái tình cảnh mà tha thứ cho cô nương.

Thanh Y lại quả quyết nói lời :

- Cô nương hạ san đã ngoài ba năm rồi. Hạn kỳ đã quá, cô nương nên về bái yết đức sư nữ. Hừm dữ mà chẳng ăn thịt con thay. Huống gì tình sư đệ rất nên triu mến, sư nữ nữ nào quả phạt đứa trò yêu mình. Và người sẽ điểm hóa thêm cho cô nương. Đi! Cô nương kíp về đi!

Thanh Y vừa dứt lời bỗng từ chánh Nam gió lùa đến ào ào như bão dậy.

Giông tố càng lúc càng nổi lên ùng ùng kinh khiếp đất trời, rồi một tiếng quát như sấm rền chớp dậy vang lên

Từ trên không trung bỗng xuất hiện đại bàng cực kỳ to lớn quạt đuôi cánh không ngừng, phát gió giông âm ầm.

Nhắc thấy Đại Bàng Điểu xuất hiện, Phù Dung Nương sẽ nhìn Thanh Y dịu dàng bảo :

- Nước non còn dài, chúng ta còn cơn hội ngộ. Giờ xin tạm biệt đại huynh.

Giọng cảm xúc bồi hồi của nàng càng làm Thanh Y thấy lòng vô cùng băng khuâng rào rạt.

Rồi bốn mắt lại nhìn nhau yên lặng, yên lặng để chia sẻ nỗi sầu ly biệt, yên lặng để hứa hẹn với lòng ngày tươi sáng huy hoàng.

Qua cơn rung động ngất ngây và tê tái, Phù Dung Nương bỗng trở về với thực tại. Nàng sẽ rùng mình, toàn thân đã bay vọt lên không nghiễm nhiên ngồi trên lưng Đại Bàng Điểu.

Chim thần vút cánh chớp mắt bóng người thiếu nữ diễm kiều khuất mắt trong ngàn mây mù mịt...

Trong khi ấy Thanh Y cũng giục quá xá lướt gió biệt dạng...

* * * * *

Nhắc lại bọn Vạn Hoa thất quái từ lúc Ma Phong Tử mất Ngọc Kiếm liền rời mật trang dẫn mình vào đường gió bụi giang hồ mong tìm lại cửa báu, tòa Vạn Hoa trang bỗng trở nên tiêu điều buồn bã vô cùng.

Đạt Phong Tử được cả đôi Ngọc Kiếm như người toại chí, hần lè bước khắp sông hồ chạm trán cùng khắp anh hùng thiên hạ chẳng mấy khi về sum hiệp anh em.

Cả bọn chỉ còn lại năm người do Linh Quang Tử lượng sức mình yếu kém, Linh Quang Tử luôn luôn ngăn cấm lũ sư đệ không được ra ngoài.

Quanh năm suốt tháng cả bọn phải ở luôn nơi Vạn Hoa trang rèn luyện đạo pháp.

Ngày kia nhân lúc Linh Quang Tử đi vắng, Xích Linh Tử liền hội họp các sư đệ bàn bạc.

Cả bọn vừa an tọa, Xích Linh Tử lên tiếng oang oang như lệnh võ nói.

- Nay các sư đệ. Bọn ta lâu nay quen vui thú giang hồ mà phải bó gối ngồi nhà tức thật. Nhân tam sư huynh vắng mặt bọn ta nên chia nhau dạo chơi giấy lát cho bỏ những ngày giam hãm tù túng.

Hồng Phong Tử vui vẻ tán thành :

- Sư huynh bảo chí phải.

Rồi kẻ đồng ý người ngăn trở sợ Linh Quang Tử về quả trách. Lời qua tiếng lại cãi vả om sòm.

Cả bọn đang làm om tỏi bỗng nghe bên ngoài sét nổ ầm ầm đường địa chấn thiên long, gió bão không ngừng dậy lên ùng ùng như sắp cuốn cả đất trời...

Thất kinh, Xích Linh Tử liền lệnh làng chuyển mình bay vụt ra ngoài.

Hồng Phong Tử, Trấn Ma Tử, Lục Yêu Tử cũng nhảy theo bèn gót.

Tòa Vạn Hoa trang sau ngày bị Ngọc Kiếm của Phù Dung Nương tàn phá được sửa sang lại kiên cố vô cùng mà cũng rung rinh như chực đổ.

Khiếp vía hồn kinh, Xích Linh Tử liền ra hiệu cho ba vị sư đệ hấn dùng phản phong nhuyễn khí cản bắt luồng quái phong kia che cho tòa Vạn Hoa trang.

Lãnh khí từ tay áo bốn người bay ra ào ào chống cự mãnh liệt với luồng quái phong kia.

Đà gió đi nhanh ghê hồn thần tốc, vụt vào nhau quay cuộn tròn như gió trốt, xoáy đất sâu thành lõm to ghê gớm.

Cầm cự một lúc xem chừng đã núng thế, phản phong nhuyễn khí dường như yếu dần không cản nổi luồng quái phong kia.

Sấm chớp lại dậy lên từng hồi vang trời động đất.

Gió càng vụt tới vù vù kinh rợn.

Cây cối ngã đổ ầm ầm dội vang cả một vùng trời đất.

Giữa cơn thanh thiên bạch nhật, hào quang bỗng chiếu sáng lòe trời.

Gió bão càng thổi tới ghê hồn mãnh liệt.

Từ xa lơ lửng giữa tầng không, hai vầng kiếm quang màu vàng nhạt bay lù lù đến.

Hai vầng kiếm quang ấy đi tới đâu sấm sét nổ rền trời tối đất, quái phong cũng không ngừng dậy lên gần xô tan cả vũ trụ tầng không.

Hai đạo hoàng quang càng lúc càng vũ động vẫy vùng quá dữ, luôn luôn tủa ra muôn triệu tia điện chớp sét lòe.

Rồi liên tiếp ba bốn tiếng nổ kinh hồn vang lên gần rung rinh cả đất trời. Hai luồng hoàng quang tỏa rộng ra hàng mấy nghìn dặm chớp mắt như che kín cả khoảng không gian vô tận.

Ngay lúc ấy trên khung trung bỗng xuất hiện ra một người tuổi ngoài bốn mươi, tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm.

Thoạt thấy kẻ ấy, Xích Linh Tử và ba sư đệ hấn đồng reo to lên :

- Ô Linh Quang Tử tam sư huynh, sư huynh ác thật, làm chúng đệ một phen khiếp vía.

Phải. Người ấy là Linh Quang Tử, tên thứ ba trong hàng Vạn Hoa thất quái.

Linh Quang Tử liền vẫy tay thu hai luồng hoàng quang rồi sa lún xuống đất.

Trời đang cơn giông tố bỗng ngừng bật.

Bốn bề im lặng như tờ.

Lũ sư đệ của Linh Quang Tử liền xúm xít vây quanh hắn.

Trần Ma Tử vụt hỏi :

- Linh sư huynh luyện được luồng kiếm gì mà ghê gớm thế?

Linh Quang Tử chưa kịp đáp lời thì Hồng Phong Tử đã nói hốt :

- Luồng kiếm ấy dữ thiệt.

Rồi hắn lại chép miệng cười :

- Trong bảy anh em ta chỉ có tam sư huynh là bí mật hơn cả. Sư huynh hành động việc gì cũng ít chịu cho ai biết. Ngay đến việc luyện kiếm này sư huynh vẫn giữ kín đến giờ phút này mới lộ ra. Vậy chẳng hay sư huynh luyện thứ kiếm gì đây?

Nghe các sư đệ hỏi, Linh Quang Tử liền thông thả đáp :

- Đó là Dương Quang kiếm, sư đệ chẳng nhận ra ư?

Linh Quang Tử vừa thốt xong, Xích Linh Tử và cả bọn kia đồng kinh ngạc kêu lên :

- Trời! Linh sư huynh luyện được Dương Quang kiếm?

Thấy cử chỉ của lũ sư đệ mình nom rõ buồn cười, Linh Quang Tử tiếp lời :

- Ta luyện được Dương Quang kiếm các sư đệ ngạc nhiên lắm à?

Hắn lại cười lên khanh khách :

- Chuyện đời có gì là lạ hoặc bí hiểm đâu. Chỉ công mài sắt ngày nên kim mà.

Quả Linh Quang Tử nói đúng.

Chuyện đời nào có gì lạ, hay nói một cách khác nữa là muốn thì được vậy.

Con người trên dương thế muốn làm nên chuyện phi thường trước nhất phải có tài và có chí.

Và chính cái chí con người mới là yếu tố quyết định sự thành bại vậy.

Cái chí để ra dũng cảm, lòng nhẫn nại vô biên.

Cứ xem bọn Vạn Hoa thất quái đủ rõ cái chí cương quyết và lòng nhẫn nại vô cùng của con người sẽ đi đến thành công như thế nào.

Bọn chúng sau ngày bị đức Thái Hư sư nữ hạ phàm đánh cho thất điên bát đảo, phá mất kiếm quang của Đạt Phong Tử, Xích Linh Tử; kể đến Phù Dung Nương giáng lâm đánh tan kiếm của Linh Quang Tử, Trần Ma Tử, Hồng Phong Tử và Lục Yêu Tử, bọn chúng kể về non luyện đạo pháp, người thì tập hợp anh em đóng cửa dạy nhau, cố tâm rèn bản lãnh tài nghệ.

Và bây giờ so với ngày thất bại trước, bọn chúng tiến bộ hơn xưa cả một trời một vực.

Bắt đầu từ Xích Linh Tử, tên thứ tư trong hàng Vạn Hoa thất quái, cứ như tài nghệ hắn hiện giờ cũng đủ làm kinh hồn tán đởm chúng anh hùng thiên hạ.

Hơn ba năm trời gia công khổ luyện, hắn tạo được luồng Kim Quang kiếm vô cùng lợi hại.

Hắn dùng chiếc đai lưng bằng vàng của mình, căn cứ theo phép Ngũ Hành, Âm Dương thu hút linh khí của đất trời và sao Kim Tinh chế ra độc kiếm ấy.

.. Báu kiếm luyện ra bằng vàng nguyên chất nên mệnh danh là Kim Quang kiếm.

Kim Quang kiếm quả muôn phần lợi hại.

Nó trăm vạn lần hung hãn, mãnh liệt hơn kiếm quang kiếm khí thường.

Sức tàn phá kinh hồn của Kim Quang kiếm chẳng biết sao mà lường.

Nó có thể gây tan tành sụp đổ thiệt hại ngoài xa mấy nghìn dặm.

Thứ đến Trần Ma Tử. Hắn vừa luyện được thanh Đào Mộc kiếm chẳng phải tầm thường. Trần Ma Tử mất ngoài ba năm ròng rã mới tạo nên báu vật ấy.

Thoạt tiên hắn phải đến tận Đào Nguyên quần đảo, một nơi xa xôi diệu viễn cách bờ biển Ngoại Mông hằng mấy nghìn dặm.

Trần Ma Tử dùng cành Đào Mộc đẽo thành kiếm nhỏ như lá liễu đoạn theo phép Ngũ Hành Âm Dương hun vào lò bát quái hòa trộn hương nhụy hoa đào và một trăm lẻ tám thần đơn.

Đúng một nghìn ngày linh kiếm thành hình, biến hóa kỳ diệu vô song.

Khi tung lên không Đào Mộc kiếm hóa thành một vầng thanh quang to rộng chẳng cùng, tàn phá ghê hồn, phạt núi chém rừng tan trong nháy mắt

Thật là một báu kiếm hiếm có trên thế gian vậy.

Hồng Phong Tử cũng luyện được thanh Hỏa Lôi thần kiếm hung hãn vô chùng.

Theo tiên gia bí truyền, Hồng Phong Tử hấp thụ khí âm dương dùng lửa và sấm luyện nên kiếm dữ.

Kỳ công khổ nhọc này kéo dài ngót ba năm.

Mỗi ngày cứ vào giờ Ngọ, Hồng Phong Tử ngồi trên Thất Tinh đàn, thu hết nguyên thần khí lực ý chí nhìn ngọn lửa âm dương nơi lò bát quái, lấy linh khí của lửa chuyển qua thanh kiếm sắt bé nhỏ như lá liễu trước mặt.

Hắn cũng y theo thể mà làm khí trời nổi cơn mưa sấm dậy chớp lòe.

Vì hắn dùng lửa và sấm luyện kiếm nên bảo kiếm mang tên Hỏa Lôi thần kiếm.

Sau rốt Lục Yêu Tử cũng luyện ra hai luồng đạn sa ghê gớm.

Nguyên Lục Yêu Tử sang tận xứ Tây Tạng lấy hắc sa ở dưới đáy suối Bạch Tuyền đem về chế ra đạn sa.

Đạn sa của Lục Yêu Tử tuy không hung hãn mãnh liệt bằng Đạn Sa Hoàng Khí của Khốc Tiểu đạo nhân, nhưng nó cũng tàn phá ghê hồn.

Đạn sa thoát trông chỉ như hai hạt tiêu đen lóng lánh hào quang, khi vọt lên không trung nó tức thì hóa ra hai luồng khí đen như hai cụm mây khổng lồ.

Từ Xích Linh Tử đến Lục Yêu Tử người nào cũng luyện được khí giới tối độc dữ tuy vậy Kim Quang kiếm, Đào Mộc kiếm, Hỏa Lôi thần kiếm và Đạn Sa hãy còn thua kém Dương Quang kiếm rất xa.

Dương Quang kiếm!

Ba tiếng ấy cũng đủ chứng tỏ cái uy dũng liệt hùng của một thanh kiếm hun đúc bằng ánh thái dương.

Linh Quang Tử sau mấy phen thất bại, quyết tâm rửa nhục nên hắn cố công bền chí luyện ra một thứ kiếm quang cực kỳ ghê gớm, mãnh liệt phi thường.

Thế rồi theo Thần Pháp Kiếm Truyền, hắn nghĩ cách luyện ra luồng Dương Quang kiếm.

Và đây là một công trình vĩ đại của tên thứ ba trong hàng Vạn Hoa thất quái.

Hắn quả thật xứng đáng là người thay mặt Ma Phong Tử và Đạt Phong Tử cai quản anh em nơi Vạn Hoa trang, xứng đáng cả tài lẫn đức.

Cầm đầu một số anh em để đối chọi cùng chúng anh hùng thiên hạ, trách nhiệm hắn vô cùng nặng nề khó nhọc, đòi hỏi ở hắn một bản lãnh tốt hơn người.

Cho nên luồng Dương Quang kiếm vừa khai sinh cũng vì lẽ ấy.

Thật ra Dương Quang kiếm không lạ gì đối với các bậc kiếm tiên hiệp khách. Ai cũng thừa biết nó luyện thành bằng sự kết hợp linh khí của ánh mặt trời.

Tuy biết vậy nhưng ít kẻ đạt thành như ý nguyện.

Bởi lẽ rất giản dị, Dương Quang kiếm chỉ có thể khó ở trong tay người có chí khí cùng đạo hạnh cao siêu.

Linh Quang Tử tuy về bề với Vạn Hoa thất quái cùng lũ ma tăng ác tặc, nhưng hẳn vốn là người có căn bản đạo cốt tiên phong mới luyện nổi Dương Quang kiếm.

Cứ theo phép Bát Quái Càn Khôn và Ngũ Hành, ngày ngày Linh Quang Tử lên gò cao theo địa lý tức là gò Thái Cực ngồi tĩnh tọa, vận hết ý chí nguyên thần rồi nhân buổi mặt trời lên hẳn giữ chặt quyết Thất Tinh Thái Ất và Thái Dương thu hết nhân lực nhìn bóng mặt trời.

Rồi cứ thế Linh Quang Tử nhìn ánh mặt trời từ tháng này đến năm nọ.

Thoạt tiên hẳn nhìn ánh thái dương suốt cả ngày trong một thời gian hai năm.

Dần dần về sau hẳn chỉ làm theo lệ cũ khi bình minh lên, tức trời đứng bóng và buổi hoàng hôn về.

Linh Quang Tử gia công khổ luyện Dương Quang kiếm đúng ba năm mới hoàn thành.

Dương Quang kiếm khác hơn kiếm quang thường một trời một vực nên cách phóng ra nó cũng kỳ lạ vô song.

Hai luồng kiếm thoát tiên từ trong khoeo mắt bay ra nhỏ như sợi tóc nhưng lên đến không trung bỗng to lớn và lan rộng ra vô cùng.

Luyện được Dương Quang kiếm, Linh Quang Tử đã ghi dấu một kỳ công bất hủ trong làng kiếm thuật.

Vốn người cẩn trọng và dè dặt, suốt thời kỳ luyện kiếm báu Linh Quang Tử giấu biệt các sư đệ.

Cho đến lúc thành công Linh Quang Tử cũng chẳng thốt nửa lời nói đến kết quả hoàn toàn như ý của mình.

Hai hôm qua hẳn bỗng rời Vạn Hoa trang mục đích để đến tận miền hoang đảo ngoài duyên hải thử xem sức tàn phá của luồng Dương Quang kiếm khốc liệt đến dường nào.

Rồi cuộc thử thách xong xuôi Linh Quang Tử nương theo hai luồng kiếm quang bay về mới phát ra trận cuồng phong quá dữ làm khiếp đảm bọn Xích Linh Tử như đã nói vừa rồi.

Linh Quang Tử toan bảo các sư đệ vào mật động bàn luận, bỗng Hồng Phong Tử vui mừng nói :

- Tam sư huynh luyện được Dương Quang kiếm, bọn ta còn lo gì chúng anh hùng trong thiên hạ nữa.

Trần Ma Tử thích chí vỗ đùi bảo lớn :

- Linh sư huynh có luồng Dương Quang kiếm thì dầu đại sư huynh ta có mất Ngọc Kiếm Xà Vương cũng không đáng ngại.

Lục Yêu Tử cũng phụ họa theo :

- Phải đấy. Tam sư huynh ta thành công phen này bọn Vạn Hoa thất quái chúng ta hết sợ người bắt nạt lúc Ma, Đạt nhị đại sư huynh vắng mặt.

Hắn lại cười lớn :

- Ha ha! Linh sư huynh sẽ là vô địch về môn kiếm thuật, nêu cao tên tuổi nhân vật Vạn Hoa trang chẳng phải tầm thường.

Nghe các sư đệ mình bàn bạc toàn những lời lán dương tự đắc, Linh Quang Tử có vẻ không bằng lòng.

Người nghiêm sắc mặt bảo :

- Ta thành công trong việc luyện nên Dương Quang kiếm kể ra đáng mừng cho ta thật, nhưng các ngươi chớ vội lạc quan mà lên mặt tự đắc tự phụ. Chúng anh hùng trong thiên hạ còn nhiều bậc kỳ tài bản lãnh còn hơn bọn ta gấp bội. Các sư đệ nên biết người mới phải là kẻ thông thời vụ, chớ ỷ tài cậy sức gây sự mà khốn.

Xích Linh Tử từ sớm giờ yên lặng bỗng lên tiếng :

- Linh sư huynh dạy thế rất phải, tuy nhiên người cứ tự hạ mình thì còn gì là nhuệ khí chúng ta.

Lục Yêu Tử tính nóng nảy và háo chiến, nghe Linh Quang Tử thốt lời trách hằn có vẻ không bằng lòng nói lớn :

- Tam sư huynh cứ rầy chúng đệ mãi. Mình có tài cứ nhận là mình tài. Việc gì phải khiêm nhượng đến gần như mất cả phong độ nhuệ khí.

Hồng Phong Tử cũng xen vào :

- Lục đệ bàn chí lý lắm. Sẵn anh em đông đủ, tam sư huynh cũng nên đưa luồng Dương Quang kiếm ra thi sức với chúng đệ.

Lục Yêu Tử thích chí vỗ tay rôm rốp :

- Hoan nghinh hảo ý ấy. Bọn chúng ta hiệp lại chống cự với tam sư huynh xem sao. Linh sư huynh mà đàn áp được chúng ta thì còn lo gì bọn anh hùng trong thiên hạ.

Lục Yêu Tử vừa dứt tiếng, cả bọn trừ Linh Quang Tử đều nhôn nhao nhiệt liệt tán thành.

Biết không làm sao từ chối được, Linh Quang Tử liền bước ra đứng ngoài khoảng trống.

Xích Linh Tử, Hồng Phong Tử, Trần Ma Tử và Lục Yêu Tử cũng ồ ạt theo ra.

Linh Quang Tử nhìn lũ đệ bảo :

- Ta vì nể các người bày cuộc thử sức này. Thật là một điều cực bằng chẳng đã ngoài ý muốn ta. Tuy vậy trong cuộc giao đấu ta cho phép các người thi thố hết tài năng, bản lãnh mình.

Dứt tiếng Linh Quang Tử liền ngửa mặt lên trời.

Từ trong hai khóe mắt hần bỗng bay ra hai luồng hoàng khí nhỏ như sợi tóc, nhưng vừa bay vụt lên không nó tức thì lan rộng và to lớn vô cùng.

Hai đạo kiếm quang màu vàng nhạt như có muôn ngàn mảnh lực vô hình giúp sức càng lúc càng tăng thêm tốc độ hung hãn mãnh liệt phi thường.

Gió bão bỗng tứ bề nổi dậy.

Chớp lờn trời đất, sấm không ngớt nổ rền cả không gian vũ trụ.

Hai đạo hoàng quang như hai con thần long uốn khúc không ngừng quấy lộn, mãi lan ra gần che kín cả đất trời.

Chẳng chần chờ một giây, Xích Linh Tử tay trái bấm vào cung Tuất cung Thìn tung luồng Kim Quang kiếm lên không.

Một tiếng kêu như lụa xé tức thì nổi dậy, luồng kiếm quang màu vàng rực rỡ vừa bay ra khua động vang vầy, lan ra hàng nghìn dặm, phút chốc như một biển vàng chảy bao trùm cả khoảng không.

Trần Ma Tử cũng giữ chặt kiếm quyết phóng thanh Đào Mộc kiếm lên không biến thành một đạo thanh quang, tiếng ngân dài sang sảng như khánh động chuông vang inh ỏi đất trời.

Hồng Phong Tử cũng nhảy trái ra ngoài vụt thanh Hỏa Lôi thần kiếm lên không vang trời chuyển động. Tức thì một đạo hồng quang xông lên lờn sáng cả một vầng trời đất bao la.

Hơi nóng bốc cháy người, đạo hoàng quang càng lan ra như một con rồng lửa khổng lồ bay lộn sắp đốt cháy cả từng không.

Trong khi ấy Lục Yêu Tử cũng đưa nốt hai luồng Đan Sa như hai vầng mây đen to tướng bay vù vù giữa trận mưa quang gió kiếm.

Trên không trung giữa trời quang đăng ấy thật không bút mực nào tả xiết nổi kinh hồn thần tốc vì sức chuyển động quá hùng vĩ mãnh liệt của bảy đạo kiếm quang.

Hào quang ngũ sắc không ngớt chiếu sáng lòa cả đất trời.

Sức phi vũ của đạn sa và kiếm quang càng cơn càng tăng thêm tốc độ hung hãn mãnh liệt, vây thành một luồng gió bão gồm ghê, thổi ầm ầm như muốn xô tan cả vũ trụ từng không.

Sấm chớp liên hồi dậy lên kinh hồn hoảng vía.

Các sức mạnh vừa gặp nhau bỗng vang lên những tiếng nổ rền vang cả mười phương tám cõi đất trời.

Hai luồng kiếm quang màu vàng nhạt của Linh Quang Tử xem chừng quả hung hãn mãnh liệt.

Nó lấn áp các đạo kiếm quang kia dễ dàng như bỡn.

Hai luồng Đạn Sa vừa chạm vào nó bỗng vang lên mấy tiếng nổ kinh khiếp cả một vùng trời đất, rồi bay giạt ra ngoài nhỏ dần, lảo đảo như thuyền mất hướng giữa bể khơi trông chừng sắp đắm.

Luồng hồng quang của Hồng Phong Tử cũng chịu chung một số phận như hai đạo đạn sa kia.

Đạo hồng quang vừa va vào hai vàng hoàng quang bỗng bị xoắn tít dữ dội phút chốc như bẹp dí gần sa xuống đất.

Thanh Đào Mộc kiếm của Trần Ma Tử cũng bị đàn áp tới bời.

Vàng thanh quang trước sức phản động quá hùng hậu của hai đạo hoàng quang như chậm dần tốc độ hung hãn mãnh liệt.

Bỗng một tiếng nổ xé trời tan đất bùng lên, đạo thanh quang đang ráo riết cầm cự bỗng bay tung lên cao hàng mười trượng rồi nhỏ dần còn bằng sợi chỉ.

Trong khi ấy Xích Linh Tử đem hết tâm lực bình sanh điều khiển đạo Kim Quang kiếm chống trả mãnh liệt.

Xích Linh Tử cố gắng cầm cự được đôi phút xem chừng đã núng thế.

Hai luồng Dương Quang kiếm quả muôn phần lợi hại độc dữ.

Nó như muôn triệu quả linh cầu màu vàng chum lại quấy lộn rung chuyển đất trời.

Đạo Kim Quang kiếm dường như không chịu nổi sức tấn công tới tấp quá mãnh liệt của luồng Dương Quang kiếm, bỗng nổ lên mấy tiếng kinh hồn hoảng vía choáng óc bưng tai, rồi như bị quần chặt lấy cơ hồ không phương gì vùng vẫy nổi.

Thấy thế Linh Quang Tử cả cười bảo lớn :

- Các sư đệ ráng lên xem nào! Ta vẫn nường tay mà các người vẫn tỏ ra bất lực.

Lời bông đùa trêu chọc ấy như có một mãnh lực vô hình thúc đẩy bọn Xích Linh Tử hừng chí lên.

Cả bọn như kích thích lòng tự ái liền đem hết nguyên thần khí lực ra điều khiển kiếm quang quật khởi trở lại.

Bốn người như hăng hái say sưa găm hét lớn như sấm nổ lưng trời. Cả bọn chẳng ai bảo ai đồng loạt vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc kiếm quang và đạn sa tung hoành dữ dội.

Ầm... Ầm... Ầm...

Muôn ngàn tiếng nổ như muốn phá vỡ từng không dậy lên liên tiếp.

Năm đạo kiếm quang và đạn sa của bốn sư đệ Linh Quang Tử vẫy vùng như muôn vạn rồng thiêng quấy khúc ngoài bể thẳm, khác nào muôn triệu hổ đầu chồm cao sơn, ầm ầm chuyển động như muốn đẩy bật cả vũ trụ càn khôn, nghiêng ngửa đất trời.

Biết các sư đệ mình đem hết tâm lực bình sanh ra giao đấu, Linh Quang Tử chẳng dám khinh thường như trước.

Người liền bước lui hơn bảy bước, tay trái giữ chặt quyết Thái Dương vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc hai đạo hoàng quang tung hoành dữ dội.

Như có thêm muôn ngàn mãnh lực vô biên hướng dẫn, hai luồng Dương Quang kiếm lờ ra hàng trăm triệu tia vàng chói lọi bay lên kinh hồn.

Các tia vàng như điện tỏa chớp tõe vừa phát ra đã thấy tỏ ra vô cùng hùng hậu ghê gớm.

Sự hơn kém đã rõ rệt nhưng bọn Xích Linh Tử, Trấn Ma Tử, Hồng Phong Tử và Lục Yêu Tử vẫn chưa chịu hàng phục.

Cả bọn còn liều mạng vận thêm khí Đan Điền điều khiển kiếm quang và đạn sa của mình chống ngăn ráo riết.

Không muốn dằng dai cuộc giao tranh, Linh Quang Tử liền thét to lên như lụa xé sấm nổ đoạn bắt thêm quyết Thái Ất, Thái Tinh thôi thúc luồng Dương Quang kiếm đánh dữ dội.

Hai đạo hoàng quang như hai đại hải vàng cuộn cuộn chảy bao kín cả đất trời đè bẹp hết cả năm đạo kiếm quang và đạn sa của bọn Xích Linh Tử.

Cả bốn người chưa kịp thôi thúc kiếm quang quật khởi bỗng liên tiếp mấy tiếng nổ kinh hồn tán đom vang lên, hai luồng Dương Quang kiếm đánh mạnh vào đạo kiếm quang và đạn sa làm bọn Xích Linh Tử thối lui hơn mấy bước gần xững vững.

Thanh Đào Mộc kiếm và luồng kiếm Hỏa Lôi bị đánh bật tung lên cao tít mù lao đao như chim chích cánh.

Hai đạo đạn sa và vàng Kim Quang kiếm cũng bay giạt ra ngoài hàng chục trượng nhỏ còn bằng sợi tóc sắp tắt phụt.

Cả kinh Xích Linh Tử nhảy vọt ra ngoài kêu lớn :

- Xin tam sư huynh dừng tay. Lũ đệ xin chịu hàng.

Xích Linh Tử chưa dứt lời, Linh Quang Tử đã lẹ làng thân hai đạo Dương Quang kiếm về, cả bọn Trấn Ma Tử, Hồng Phong Tử, Lục Yêu Tử và Xích Linh Tử cũng vẫy tay thu kiếm quang đạn sa trở lại.

Trời đang cơn bão tố bỗng ngừng bật.

Năm người vừa vào mật trang, Xích Linh Tử đã lớn tiếng gọi gia đình bày tiệc rượu ăn mừng.

Chỉ trong chớp mắt gia nhân sắp cỗ bàn la liệt đủ cả sơn hào hải vị, rượu quý mấy vò, cả bọn đồng ngồi vây quanh nhấp chén tạc chén thù, vui say hỉ hạ.

Lục Yêu Tử lúc ấy chính choáng hơi men, hấn luôn mồm nói vang vang như lệnh võ.

Cả Hồng Phong Tử, Trấn Ma Tử cũng say túy lúy càn khỗn, hoa chân múa tay liên hồi.

17. Chương 17: - Hồi 17

Bỗng Linh Quang Tử buông rơi cốc rượu, hấn ra hiệu cho lũ sư đệ im tiếng rồi ngửa mặt lên trần quát lớn :

- Vị nào đó, nếu phải đồng đạo hãy xuống cùng bọn ta xơi vài chén rượu nhạt. Nếu là kẻ thù, có tài gì cứ giở hết ra xem, ần núp làm chi như phường đạo chích.

Linh Quang Tử dứt tiếng trên nóc đại trang bỗng vang lên một chuỗi cười dài khanh khách, chuỗi cười nửa như khinh khi nửa như trêu chọc.

Liền theo đó bỗng nghe đánh veo một tiếng nhẹ nhàng như hơi gió thoảng.

Tước mặt bọn Linh Quang Tử bỗng hiện ra một chàng thanh niên vận toàn một sắc phục màu xanh, mặt che kín bằng một mảnh lụa xanh chỉ để lộ ra ngoài đôi mắt sáng quắc như điện tõe.

Thanh niên áo xanh bịt mặt ấy không ai khác hơn là Thanh Y hiệp sĩ.

Nguyên lúc chia tay cùng Phù Dung Nương, chàng tráng sĩ áo xanh lại trở về Hồng Thủy trang ít hôm để điểm hóa thêm cho Hạc nhi đồng tử và Tuyết Hoa Nương.

Với bản lãnh xuất thần quỷ nhập tốt chúng siêu việt chàng hiệp sĩ áo xanh còn một nhiệm vụ nặng nề trước bách tính sanh linh không thể bỏ gỗi ngồi yên một xó mãi được.

Thế rồi vắt vẻo trên lưng quái xà, chàng như cánh bằng tung mây gió biệt dạng trời xa

Nhơn nhớ lại bọn Vạn Hoa thất quái đang hoành hành gây khó bá lánh. Thanh Y liền đến nơi quyết trở tài thần thông hãm khổn bọn chúng một phen.

Thanh Y đến vừa ngay lúc Linh Quang Tử đang hùng hổ đưa luồng Dương Quang kiếm đàn áp bọn Xích Linh Tử, Hồng Phong Tử, Trấn Ma Tử, và Lục Yêu Tử tới bờ.

Lúc ấy Thanh Y muốn ra tay, trở tài quán chúng hạ bọn Linh Quang Tử một phen vỡ mặt bay hồn, nhưng chàng kịp nghĩ lại nên thừa hư lên vào do thám tòa Vạn Hoa trang.

Rồi với thuật vô hình kiếm đòn tuyệt kỹ, chàng đột nhập Vạn Hoa trang một cách dễ dàng.

Không một nơi nào trong trang mà chàng chẳng đặt chân tới.

Mấy lần gặp các cơ quan bí hiểm vô cùng độc dữ, Thanh Y toan dùng kiếm quang phá hỏng cho rồi nhưng chàng cho chuyện ấy chưa cần thiết lắm.

Sau cùng đến lúc bọn Linh Quang Tử thu cả kiếm quang ồ ạt kéo nhau vào, Thanh Y liền lộn sông trở ra.

Chàng lại cúp rạp mình trên mái ngói theo thế Xà Hình để nghe ngóng.

Cứ tài nghệ của chàng lúc bấy giờ, nếu đem hết các ngón nghề tuyệt kỹ ra áp dụng thì dù tài thánh Linh Quang Tử cũng không làm sao hay được.

Chẳng qua chàng muốn để lộ chân tướng hầu trêu chọc bọn chúng nên chàng vờ vô ý thờ sẽ khiến Linh Quang Tử thánh tai dù bận xơi tiệc rượu vẫn nghe được.

Và không đợi Linh Quang Tử quát dứt tiếng chàng đã nhảy vọt xuống.

Cử chỉ của chàng nom oai nghiêm hùng dũng và ngang nhiên như vào chốn không người.

Mà quả thật vậy.

Thanh Y xem bọn Linh Quang Tử nào có ra gì.

Tài bộ chúng chàng đã mục kích, chẳng có gì đáng cho mình kinh sợ.

Chỉ một mình Linh Quang Tử là khả dĩ có thể đối địch với chàng một ít lâu thôi.

Ngoài ra bọn Xích Linh Tử, Hồng Phong Tử, Trấn Ma Tử, Lục Yêu Tử đối với chàng chỉ là một lũ bị thịt không đáng kể.

Thoạt thấy kẻ lạ xuất đầu lộ diện, Lục Yêu Tử toan đứng lên làm dữ, nhưng Linh Quang Tử đã đưa tay ngăn lại. Người nhìn Thanh Y sẽ bảo :

- Tráng sĩ là ai xin cho rõ quý tánh cao danh. Người đến đây có việc chi sao chẳng đường đường chính chính mà vào lại dùng chỉ lối ám muội như vừa rồi?

Thanh Y chưa kịp đáp lời, Hồng Phong Tử lúc ấy say như bất chấp lệnh huynh, cả giận hét lớn :

- Tam sư huynh còn phải hỏi quân cầu trệ ấy làm gì thêm nhọc tiếng. Gặp kẻ thù bọn ta còn chần chờ gì nữa.

Dứt tiếng Hồng Phong Tử hăm hở ra khỏi bàn tiệc, nhưng nhanh như cắt Linh Quang Tử đã đưa tay giữ chặt lại.

Lộ vẻ giận dữ họ Linh trừng mắt nhìn Hồng Phong Tử đoạn quay sang Thanh Y như chờ đợi câu trả lời.

Thấy cử chỉ nhún nhường khiêm nhã của Linh Quang Tử, Thanh Y lấy làm khó xử tự nghĩ: “Nó lấy lễ đối đãi với ta như vậy cũng đáng lấy làm lạ lắm. Tưởng đâu bọn chúng toàn là sài lang hổ báo không dè có

được một tên biết điều. Dù sao ta trót đã vào đây với những cử chỉ ngang ngạnh không thể ra mặt khách xử nhũn được. Hay là ta gây sự phứt cho rồi”.

Nghĩ là làm ngay.

Thanh Y liền cất tiếng cười vang bảo :

- Bọn người làm gì quát tháo vang rần thế. Nếu ta sợ lũ người khi nào lại vào đây. Lối tiếp khách của bọn người sao mâu thuẫn làm vậy. Kẻ dụ dằng êm ái người cả tiếng to lời thật lạ quá.

Chẳng để bọn Linh Quang Tử kịp đáp, Thanh Y lại tiếp, giọng đầy trêu chọc :

- Quả danh hư bất truyền, nhân vật Vạn Hoa trang tài thật. Ta đến nghe ngóng hàng giờ mà vẫn không hay được.

Nghe những lời đầy miệt thị xác láo ấy, bọn Xích Linh Tử, Hồng Quang Tử, Trần Ma Tử, Lạc Yêu Tử giận sùi bọt mép, đồng nhảy khỏi bàn tiệc quát vang như sấm :

- Cầu tặc vô danh kia, mi từ đâu đến đây lên giọng thị hùng xác láo. Tự mi muốn chết nên gây họa. Phen này chó trách bọn ta quá độc dữ.

Dứt tiếng cả bọn trừ Linh Quang Tử đều ồ ạt xông đến, nhưng lệ như chớp Thanh Y đã chuyển mình bay vọt ra ngoài.

Khi nào chịu bỏ, bọn Xích Linh Tử đồng tủa nhau ra đuổi bắt. Cả Linh Quang Tử cũng bỏ bàn tiệc chạy theo ra.

Bên ngoài bầu trời cuối thu vẫn nặng nề u ám.

Gió nhẹ đưa cành xào xạc lá.

Ngoài tiếng chim hót buổi trưa thu, tiếng gió rì rào, tuyệt nhiên chẳng có lấy một tiếng động nào khác.

Nhìn tư bề vắng ngắt, bóng nhà hiệp khách vô danh vẫn biệt mù tăm cá, bọn Linh Quang Tử ngạc nhiên chẳng cùng.

Năm người như năm chiếc pháo thăng thiên bay vọt lên trời đưa tầm mắt nhìn bốn phía.

Bọn họ nhọc công nhưng vẫn vô hiệu.

Chàng hiệp sĩ áo xanh như có phép tàng hình biến đâu mất.

Thất vọng, năm người đành buông rơi mình xuống đất.

Chừng như chưa hết tức giận, Lục Yêu Tử, Trần Ma Tử, Hồng Phong Tử, Xích Linh Tử chẳng ai bảo ai đồng phi thân nhảy vọt lên mấy cây cổ thụ gần đấy dáo dác nhìn quanh.

Bọn chúng gần mỗi mắt trông chừng mà bóng dáng kẻ thù vẫn biệt mù tung tích.

Không làm sao được, Linh Quang Tử đành gọi lũ sư đệ kéo vào trang.

Bọn Xích Linh Tử vừa nhảy xuống đất toan theo Linh Quang Tử đi vào bỗng nghe trên thính không vắng vắng tiếng :

- Ta đây mà. Bọn người mù cả sao nên trông chẳng thấy. Ta không ngờ bọn Vạn Hoa thất quái xưa nay chỉ là một lũ người hữu danh vô thực. Nào, năm con quái kia ơi! Hãy ráng đuổi theo ta đi chứ!

Nhận ra đó là tiếng nói của kẻ vô danh vừa xuất hiện, quyết trêu chọc bọn mình, Linh Quang Tử vốn là người điềm tĩnh nhất mà cũng nổi xung quát lớn :

- Thất phu chó nhiều lời dương dương tự đắc. Ta quyết xé xác người làm trăm mảnh mới đã hờn.

Dứt tiếng Linh Quang Tử lệ làng chuyển mình bay vọt lên không.

Cả bọn Xích Linh Tử cũng trở tài tuyệt kỹ phi đằng bay theo nhanh như gió.

Lơ lửng giữa tầng không, một chấm đen nhỏ dài xê dịch nhanh như tên bắn.

Biết đó là bóng dáng kẻ nghịch trêu đùa mình, bọn Linh Quang Tử gắng sức đuổi theo nhưng kẻ kia quái ác cứ chờ chúng đến gần lại biệt dạng.

Rồi cứ thoát biến thoát hiện Thanh Y đùa cợt mãi, bọn Linh Quang Tử mệt ngán ngất người mà vẫn không sao theo đuổi nổi.

Nhắm bọn mình chẳng thể nào dùng tài tuyệt kỹ phi đằng đuổi bắt kịp kẻ thù dụng thuật Ngự Phong lướt gió bay quá nhanh, Linh Quang Tử liền ra lệnh cho lũ sư đệ hần dùng kiếm độn bay theo.

Thế là trong chớp mắt bầu trời đang im phăng phắc bỗng âm âm chuyển động.

Gió bão không ngừng dậy lên như muốn thổi tan cả đất trời.

Giữa tầng không sấm sét nổ liên hồi, hào quang ngũ sắc chiếu lòa cả không gian và vũ trụ.

Bọn Linh Quang Tử dùng kiếm độn đuổi theo chấm đen kia ngót mấy tiếng đồng hồ.

Cả bọn vượt qua không biết bao nhiêu là từng núi và ngàn muôn triệu dặm vẫn bị bỏ rơi xa tít mù.

Rồi thoát một cái chấm đen kia lẫn mất vào khoảng trời mây.

Thất vọng, Linh Quang Tử toan giục lũ sư đệ xua kiếm quang bay lộn về bỗng nghe văng vẳng bên tai :

-Ồ! Bọn người mỗi một rồi ư? Hãy cố lên tí nữa đi nào!

Cầm giận sôi gan, Xích Linh Tử lồng lộn lên như con hổ dữ bị thương. Hấn quát vang như sấm nổ lưng trời :

-Thằng thất phu kia. Người có giỏi hãy xuất đầu lộ diện cùng bọn ta giao đấu. Người chẳng dám đến gần, cứ ở xa nói khoác nào có hay ho gì.

Xích Linh Tử vừa dứt tiếng bỗng nghe tiếng đáp lại tự thình không :

-Ta chẳng dám đến gần người à? Người hãy trông lại mình xem sao?

Tiếng nói bí mật kia lại vang lên :

-Cả ba tên kia cũng vậy. Lũ người hãy sờ lên đầu xem có gì lạ không.

Y theo tiếng nói thình không ấy, bọn Xích Linh Tử trừ Linh Quang Tử đồng đưa tay lên sờ đầu bỗng hoảng kinh kêu lên :

-Trời!

Bốn chiếc mũ bọn chúng đội trên đầu đã không cánh mà bay tự bao giờ.

Thì ra Thanh Y quá ư tài tình xuất chúng, nhân lúc bọn Xích Linh Tử dùng độn quang đuổi theo mình, chàng liền dùng vô hình kiếm độn xáp đến gần giật lấy mũ của chúng.

Chàng hành động quá tài tình và khéo léo đến nỗi bọn Xích Linh Tử nào phải là hạng người tầm thường mà chẳng làm sao hay biết được.

Vừa kinh sợ vừa tức giận ói mật tràn hông, Linh Quang Tử và cả một bọn Xích Linh Tử bị mất mũ thúc kiếm độn ráo riết đuổi theo.

Rồi người chạy cứ chạy mãi...

Kẻ đuổi vẫn đuổi nà không thôi!

Chỉ trong chớp mắt cả bọn đã qua không biết bao nhiêu là khoảng trời mây diệu viễn.

Cái chấm đen trước còn trông thấy nhỏ li ti, dần dần khuất mất trong khoảng trời rộng bao la.

Tìm kiếm mãi vẫn bắt tầm kẻ thù, Linh Quang Tử đành giục các sư đệ thúc kiếm độn trở về.

Lũ sư đệ của hắn ra đi hăm hở, tức giận bao nhiêu thì lúc về cũng giận tức hậm hực bấy nhiêu.

Linh Quang Tử và cả bọn Xích Linh Tử dùng hết tài nghệ sở trường thúc độn quang vượt mây bay như tên bắn, phút chốc đã về đến Vạn Hoa trang.

Cả bọn vừa hạ xuống đất toan vào mật trang bỗng Lục Yêu Tử ôm vai la oái lên một tiếng.

Cùng lúc ấy một chuỗi cười khanh khách lại vang lên :

- Chao ôi! Nhân vật Vạn Hoa trang hèn đến thế kia ư? Chỉ đùa một tí mà đã la lên như sáo. Rõ thật anh hùng rơm có khác!

Giật mình cả bọn Linh Quang Tử vận hết nhãn lực nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói nhưng họ chẳng thấy được gì ngoài bầu trời trưa thu lặng lẽ.

Mọi người cảm giận sôi gan, thề quyết giết cho kỳ được kẻ thù mới hả tức.

Nhìn Lục Yêu Tử ôm vai nhăn nhó, cả bọn càng thêm uất giận, cau mày trợn mắt nghiêng răng ken két.

Riêng Linh Quang Tử dù cảm giận nhưng người vẫn có vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Hắn đến lật bả vai Lục Yêu Tử ra xem xét.

Vừa nom bả vai sư đệ hắn đã kinh ngạc kêu lên :

- Trời! Đoạt Hồn Kim Long Huyết!

Cả bọn Xích Linh Tử cũng đổ xô lại xem.

Trên vai Lục Yêu Tử một vết tím bầm sưng lên to gần bằng miệng chén.

Thì ra Thanh Y đã dùng Đoạt Hồn Kim Long Huyết đánh vào tử huyết của Lục Yêu Tử, may mà hắn là tay nội ngoại thần công tuyệt giỏi, da thịt cứng rắn như đồng sắt nên chỉ bị đau nhói mà chẳng việc gì.

Người dùng được Đoạt Hồn Kim Long Huyết nào phải tay vừa, kẻ nào bản lĩnh gặp ngón ấy khó hồng sống.

Lục Yêu Tử tuy không nguy hại đến tính mạng nhưng bả vai càng phút càng sưng vù lên đau nhức chẳng cùng.

Chẳng chần chờ một giây Linh Quang Tử vội lấy kim vàng sắc có trong túi da đeo bên mình ra chích vào chỗ bị đánh, lại nặn hết các máu bầm.

Rồi người theo các đường gân xoa bóp, chỉ trong chốc lát Lục Yêu Tử cử động tự nhiên như thường.

Linh Quang Tử biết kẻ thù mình bản lãnh lệch đất nghiêng trời, đao thuật vô biên hơn hẳn bọn hắn thập bội nên hắn đành nén giận dần lòng giục các sư đệ vào trang.

Cả bọn vừa đi được ít bước bỗng nghe sau lưng phát ra một chuỗi cười lạnh lạnh :

- Có thể chứ! Nhân vật Vạn Hoa trang nào phải tầm thường. Người vừa bị thương có kẻ chữa xong thật.

Chẳng nói chẳng rằng bọn Linh Quang Tử như một đoàn chim ưng vỗ cánh xông lại chỗ vừa phát ra tiếng nói ấy.

Cẩn thận bọn chúng chia ra làm bốn hướng bay vọt ra ngăn đón.

Khốn thay bọn chúng vẫn hoài công vô ích vì hình bóng Thanh Y chỉ là hư ảnh không sao tìm thấy được.

Rồi dù bực tức đến mấy Linh Quang Tử cũng đành kéo cả bọn vào trang.

Bỗng vừa đi Linh Quang Tử vừa nghi ngờ lăm lăm :

- Không khéo bọn ta mắc mưu “Điệu hổ ly sơn” của kẻ thù dụ bọn ta ra ngoài để thừa hư lên vào mật trang mất.

Cho lời ấy chí lý, bọn Xích Linh Tử đều gạt đầu tán thành rồi cả bọn đồng nhanh nhẩu đi vào.

Mọi người vừa đến mật trang, bỗng Hồng Phong Tử kêu to lên :

- Nó kia rồi! Mau bắt lấy nó!

Chưa dứt lời Hồng Phong Tử đã nhảy vút về phía đại sảnh đường.

Ngạc nhiên bọn Linh Quang tử cùng quay nhìn về phía ấy, thì trời ơi! Thanh Y không biết đã vào đây từ bao giờ và đang ngồi ung dung uống trà như một người nhàn nhã vô tư vậy, dường như chẳng biết quanh mình có một ai cả.

Không dằn nổi cơn tức giận đã lên đến cực điểm, Xích Linh Tử quát lên như sấm :

- Thằng thất phu kia. Quả thật mi đã tới số mới dám cả gan chặn đầu cọp vuốt râu hùm.

Dứt lời Xích Linh Tử cũng nhảy vút theo Hồng Phong Tử.

Không dừng được, Linh Quang Tử, Lục Yêu Tử và Trần Ma Tử cũng đổ xô cả lại.

Đang kia, quyết trêu chọc bọn Linh Quang Tử đến kỳ cùng, Thanh Y đợi Hồng Phong Tử sắp đến gần, chàng sẽ vùng tay thả vào một cái.

Từ tay chàng bay vút ra một cuộn tròn nhắm đúng cổ họng Hồng Phong Tử vút tới.

Cả kinh Hồng Phong Tử vội nghiêng mình né tránh thì nhanh như cắt Thanh Y đã chuyển mình bay thẳng ra ngoài.

Giận sùi bọt mép Hồng Phong Tử, Xích Linh Tử toan đuổi theo nhưng Linh Quang Tử đã đưa tay ngăn lại bảo :

- Vô ích! Các sư đệ chẳng nên theo đuổi làm gì thêm nhọc. Chúng ta nên ở lại phòng bị là hơn. Thật ta ngờ không sai. Thằng quỷ ấy đánh lừa bọn ta để lên vào thám do tề trang. Các sư đệ kịp chia nhau khám xét các nơi, xem thằng yêu nghiệt ấy có hủy phá cơ quan máy móc của chúng ta chăng.

Linh Quang Tử thốt xong cả bọn cùng chia nhau lùng khắp nơi.

Một lúc sau bọn người lại tề tựu nơi mật trang báo cáo cho Linh Quang Tử biết chẳng có việc gì khác lạ xảy ra.

Từ phút ấy Linh Quang Tử liền ra lệnh nổi trống báo động đốc thúc các trang viên, đầu lĩnh canh phòng cẩn mật.

Đích thân Linh Quang Tử ngấm mở các cơ quan máy móc bí hiểm và độc dữ ra đón chờ kẻ địch.

Bọn Hồng Phong Tử, Trần Ma Tử, Lục Yêu Tử, Xích Linh Tử dù giận tức trào gan ứa mật nhưng không được lệnh ra ngoài đành hậm hực ở lại trong trang, chẳng ngớt đi lại gặm hết vang rền.

Về phần Linh Quang Tử dù biết kẻ nghịch bản lãnh hơn mình rõ rệt nhưng hấn vẫn điềm tĩnh thản nhiên như không.

Hắn tin tưởng tòa Vạn Hoa trang với muôn ngàn cơ quan máy móc độc hiểm, dù chẳng phải là bất khả xâm phạm nhưng kẻ kia có tài thánh cũng khó lòng tác quái lộng hành.

Nghĩ vậy hắn ung dung gọi lũ sư đệ ngồi lại bàn tiệc tiếp tục ăn uống như thường.

Thế rồi từ hững hờ vang, mọi người huyên hoang nói luôn mồm như quên cả bao nỗi tức giận căm thù vừa qua.

Giữa lúc mọi người đang cơn chén tạc chén thù, bỗng Linh Quang Tử ra hiệu suýt im mọi người. Hắn chú ý đến một cơn gió nhẹ vừa lướt qua.

Chăm chú nhìn theo luồng gió thoảng ấy một lúc, Linh Quang Tử liền đứng lên lăm bắm :

- Trời! Hắn dùng nổi vô hình kiếm độn phải đầu là tay vừa.

Dứt tiếng Linh Quang Tử ra lệnh đóng chặt cửa trang quyết lòng bắt cho kỳ được kẻ thù. Hắn day sang các sư đệ bảo lớn :

- Các sư đệ mau phân ra làm bốn nẻo đón bắt kẻ nghịch. Nó lại đột nhập vào trang ta rồi. Các người hãy huy động tất cả cơ quan máy móc tối độc ra điều dụng. Như thế này thật là quá lắm, phải thẳng tay đối phó cho hắn biết bọn ta là lợi hại.

Linh Quang Tử chưa dứt lời, từ một góc đại sảnh đường bỗng vang lên một chuỗi cười khanh khách :

- Phải đấy! Bọn ngươi hãy nỗ lực trừng trị kẻ thù không sợ đâm ra khinh nhờn thì còn gì là uy danh Vạn Hoa thất quái bấy lâu nay.

Không dần được nữa, Linh Quang Tử liền vung tay dùng Chưởng Tâm Lôi đánh ngay vào chỗ vừa phát ra tiếng nói kia.

Chưởng Tâm Lôi vọt đi chuyển động âm âm như đất lở trời long va vào tường gây ngã đổ vang rền khác nào núi sập vực xô.

Bọn Xích Linh Tử thấy thế cũng nhảy vồ đến dùng phản phong nhuyễn khí đánh tiếp thêm.

Lãnh khí từ tay áo bốn người bay ra ào ào như bão tố dậy cuốn gạch ngói và cả nóc đại sảnh bay tung.

Ngay lúc ấy chuỗi cười khinh khi miệt thị lại vang lên từng hồi khanh khách :

- Ôi chào! Trên thế gian lại có một hạng người ngu xuẩn đến thế kia ư? Ai đời giận rận lại đốt áo cho đàn. Bọn ngươi mù quáng cả sao chẳng nhằm ta mà đánh lại đánh chỉ vào tường và mái ngói là vật vô tri vô giác. Các ngươi điên cuồng rồi à!

Chẳng còn biết phải trái gì nữa, bọn Linh Quang Tử cứ nhắm theo hướng phát ra tiếng nói dùng Chưởng Tâm Lôi, phản phong nhuyễn khí đánh bừa tới.

Phản phong nhuyễn khí, Chưởng Tâm Lôi bay vút đến đâu chuyển động âm âm kinh khiếp đến đó.

Chi trong chớp mắt cả đại sảnh đường và một phần nhỏ mặt trang tan tành như tro bụi.

Cát vôi ngói nát vụn không ngớt bay rào rào như mưa đổ.

Bọn chúng theo đuổi luồng gió vô hình kia vút ra ngoài nhưng chẳng làm gì được.

Nộ khí xung thiên, Linh Quang Tử liền ra lệnh cho chúng đệ đồng loạt phóng kiếm quang lên bốn phía.

Xích Linh Tử lúc ấy như điên cuồng, hấn gào hét to như sấm rền từng không :

- Bọn ta cứ xua kiếm quang đánh bừa vào từng không may ra trừ diệt được hấn.

Tức thì tiếng nói bí mật lại vang lên :

- Phải đấy! Ta xin hoan nghinh hảo ý ấy nhưng các người cố lên tí nữa chứ đánh trượt ra ngoài nguy hại bá tánh lẽ dân nào có ích gì.

Không buồn đáp lại bọn Linh Quang Tử vội điều khiển bảy đạo kiếm quang như một vầng mây ngũ sắc khổng lồ sa ngay vào chỗ tiếng nói thình không kia, tưởng chừng chỉ trong phút chốc Thanh Y dù tài thánh cũng khó toàn thân...

Nhưng Thanh Y nào phải tầm thường.

Một kẻ dùng nổi vô hình kiếm độn có khi nào bị hại một cách dễ dàng như thế.

Bảy đạo kiếm quang của bọn Linh Quang Tử lúc ấy như vách sắt tường đồng, bao chặt bốn bề trên dưới tưởng chừng nước chảy cũng không lọt được.

Kiếm quang bay đến đâu gió vút rền trời đến đấy.

Sấm sét từng cơn nổi lên rung chuyển cả vũ trụ không gian.

Trong trận mưa đao gió kiếm ghê hồn ấy, Thanh Y hiệp sĩ vẫn thản nhiên xem thường.

Quyết làm cho bọn Xích Linh Tử một phen vỡ mặt bay hồn, Thanh Y liền thu vô hình kiếm độn để lộ người chàng ra giữa không trung

Nom chàng lúc ấy thật chẳng khác gì một vị thiên thần hùng dũng oai nghi vừa ra khỏi cửa trời sắp từ từ xuống cõi thế gian.

Vừa trông thấy chàng, bọn Linh Quang Tử liền ồ ạt xua kiếm quang đánh tới tấp.

Ầm... Ầm... Ầm...

Muôn ngàn tiếng nổ choáng óc bưng tai liên hồi dậy lên kinh khiếp cả đất trời.

Năm đạo kiếm quang của bọn Xích Linh Tử, Lục Yêu Tử, Trấn Ma Tử, Hồng Phong Tử như năm vầng mây to lớn bay vù vù đến như cuốn lôi cả khoảng không bao la bát ngát.

Dù vậy Thanh Y vẫn đứng trơ trơ như tượng đá tượng đồng. Chàng không hề cử động, nhúc nhích tí nào cả, dường như chàng xem chừng chẳng có mấy đạo kiếm quang kia đang vang rền vũ động.

Đội năm luồng kiếm quang kia bay vọt đến gần Thanh Y sẽ thổi một hơi dài.

Ghê gớm thay đạo thuật vô biên của chàng trắng sĩ áo xanh.

Năm luồng phi kiếm của bọn Xích Linh Tử có khác gì muôn vạn cá kinh vượt bể khơi, đang hùng hổ vẩy vùng giữa cảnh ba đào chuyển động, bay ào đến tưởng đâu trong nháy mắt sẽ chém xả chàng ra trăm vụn mảnh.

Nào ngờ năm vầng kiếm quang chưa xấp đến mình chàng đã bị ngay cái thổi sẽ sàng kia như có một năng lực kinh hồn thần tốc đẩy bật kiếm quang lộn ào trở lại.

Kinh sợ thất thần, Linh Quang Tử liều mạng vận thêm khí Thiên Cương điều khiển hai đạo Dương Quang kiếm tung hoành quá hung dữ mãnh liệt.

Hai vầng hoàng quang nổ lên mấy tiếng to như chuông ngân khánh giống, chiếu hào quang sáng lòa trời đất, tỏa rộng ra như hai chiếc lưới vàng cực lớn úp chụp xuống đầu Thanh Y, khí thế dữ dội khác nào trời đổ núi sa.

Lạ lùng làm sao! Thanh Y vẫn đứng yên không lay động mà hai đạo hoàng quang kia vừa rơi xuống bỗng như gặp một sức mạnh vô hình ghê gớm từ đầu chàng xông lên xô giạt hai luồng kiếm quang màu vàng bay tản về một phía.

Linh Quang Tử, Xích Linh Tử và cả bọn thấy thế đều sợ toát mồ hôi.

Linh Quang Tử rụng rời kinh hãi nghĩ thầm: “Hắn là ai mà tài tình ghê gớm thế. Ta từng chạm trán khắp mặt chúng anh hùng thiên hạ mà chưa gặp ai bản lĩnh xuất thần quỷ nhập, tột thế siêu phàm như nó. Nó chưa hiển lộng thần thông mà bọn ta còn không làm gì được, nếu hắn trở tài thì trời ơi! Cả lũ ta chắc gì thoát qua cơn nguy khốn”.

Nghĩ thế Linh Quang Tử càng thêm kinh sợ.

Rồi sợ quá đâm liều, hơn nữa lòng tự ái của con người bao giờ cũng mạnh mẽ như thức giục hấn liều chết với kẻ thù.

Vì vậy, dù lượng sức mình kém hơn đối thủ, Linh Quang Tử cũng như các sư đệ hấn liều mạng xua kiếm quang và đạn sa đánh thật dữ.

Nhưng Thanh Y lúc ấy đã nhanh nhẹn chuyển mình bay vọt ra ngoài vòng kèm tỏa của mấy đạo kiếm quang.

Rồi với thuật vô hình kiếm độn tinh thông, chàng hiệp sĩ áo xanh lại lẫn dạng mất bóng.

Trên không trung cách khoảng xa các đạo kiếm quang đang kinh trời khiếp đất bay lộn ngoài trăm trượng bỗng vang lên một chuỗi cười giòn giã :

- Hỡi năm con quái kia ơi! Ta một phen bị bao vây một lần rồi. Xin giã từ các ngươi hẹn khi khác sẽ gặp.

Đến đây tiếng nói thình thịch kia bỗng ngừng bật.

Tức uất người, Xích Linh Tử toan thúc luồng Kim Quang kiếm đuổi theo nhưng Linh Quang Tử vốn biết người biết ta, hấn chẳng muốn bọn mình mãi làm trò cười cho kẻ lạ nên vội lớn tiếng bảo :

- Thôi Xích đệ ạ! Hắn đã đi rồi chúng ta theo đuổi nữa thêm vô ích.

Hồi quay sang chúng đệ, Linh Quang Tử tiếp lời :

- Bọn ta nên mau về mặt trang là hơn. Hắn bảo thế chắc sau cũng còn đến nữa. Từ giờ trở đi bọn ta nên cẩn phòng là thượng sách.

Dứt tiếng Linh Quang Tử toan giục anh em trở về, bỗng Lục Yêu Tử hãy còn hằm hằm nổi giận, nói lớn :

- Các sư huynh cứ về để mặc tiểu đệ đuổi theo quyết cùng kẻ thù một phen sống mái. Chứ nó khinh khi bọn ta thái thậm mà lắm lùi trở lại tức chịu sao nổi.

Linh Quang Tử có vẻ không bằng lòng, hần cau mày gắt :

- Lục sư đệ xét việc đời giỏi hơn ta ư?

Rồi chẳng đợi Lục Yêu Tử đáp, Linh Quang Tử nói ngay :

- Người chỉ được tài làm lếu để gây thêm trò cười cho thiên hạ, như chuyện cử đỉnh nơi Anh Hùng quán ngày nào.

Dường như để cảnh cáo tất cả chúng đệ, Linh Quang Tử lại thông thả nhưng quả quyết bảo :

- Ta há chẳng biết tôn trọng và bảo vệ danh dự nhân vật Vạn Hoa trang ư?

- Ta nhún nhường là hèn mặt ư? Các người lắm lắm. Người như chúng ta khi nào sợ chết, đừng nói gì chịu nhục nhưng ta phải biết tự lượng sức mình mà hành động để khỏi chuốc họa vào thân và khỏi bị tiếng đời cười chê.

Nghe Linh Quang Tử nói, bọn Xích Linh Tử lặng im chẳng đáp một lời.

Thế rồi cả bọn đồng độn quang về Vạn Hoa trang.

Mọi người vừa an vị nơi tòa Tụ Nghĩa sảnh bỗng Hồng Phong Tử ngạc nhiên kêu lên :

- Kìa. Lệnh sư ruynh hãy trông mảnh giấy gì kia?

Hồng Phong Tử chưa dứt lời, Lục Yêu Tử nhanh nhẹn bước lại gỡ mảnh giấy dán vào tường.

Cả bọn đều nhôn nhao cả lên.

Thì ra đó là một bức thư của chàng Thanh Y để lại.

Linh Quang Tử cầm ngay mảnh giấy lên đọc.

“Gửi bọn Vạn Hoa thất quái.

Chúng ta đùa nhau một tí đã rõ tài nghệ của nhau rồi. Tuy vậy ta vẫn chưa phải hoàn toàn ra mặt đối phó với lũ người.

Kẻ trượng phu hành động phải đàng hoàng chính chính. Ta xin báo trước để bọn người liệu mà đề phòng.

Canh ba đêm nay ta sẽ thân hành đến đập bằng tòa Vạn Hoa trang của lũ người. Bọn người cố mà giữ lấy. Thanh Y Hiệp Sĩ”.

Đọc xong mảnh giấy con con ấy Linh Quang Tử vút ngay xuống bàn hét lớn :

- Súc sinh khinh khi bọn ta quá lễ. Phen này ta quyết cùng nó một còn một mất

Cả bọn Xích Linh Tử cũng đổ đến xem mảnh giấy ấy.

Không dẫn được cơn giận tức thái quá, Lục Yêu Tử cau mày trợn mắt, hần nhai râu xồm xồm bảo lớn :

- Bọn ta thà chết vinh hơn sống nhục, quyết hiệp sức ra tay trừ diệt thằng tặc tử thất phu ấy.

Hồng Phong Tử cũng tức lộn ruột nói :

- Phải đấy. Lục đệ bàn đúng lắm. Thằng quỷ ấy còn sống ngày nào bọn ta khó yên thân.

Cả Xích Linh Tử, Trấn Ma Tử cũng gầm vang rền tổ lòng căm phẫn tức giận.

Linh Quang Tử vốn người điềm đạm trầm tĩnh xưa nay nên hần chỉ uất giận một lúc rồi dịu ngay.

Hắn nhìn lũ sư đệ bảo :

- Cứ như tình thế này bọn ta khó mà yên được với thằng quỷ ấy. Đây cũng là một bài học hay để các sư đệ bỏ hẳn tính ngông cuồng tự thị.

Ngừng một lúc họ Linh lại tiếp lời :

- Xem như thế đủ biết anh hùng trong thiên hạ hiện nay còn nhiều kẻ kỳ tài lần lượt xuất đầu lộ diện. Bọn ta đã gặp phải tay đại kinh địch. Tiếc thay giữa lúc này đại sư huynh và nhị sư huynh lại vắng mặt.

Linh Quang Tử chưa dứt lời, Hồng Phong Tử đã xen vào nói lớn :

- Tam sư huynh bất tất phải lo ngại. Bọn ta những năm người hiệp lại chống cự chẳng nổi thằng tiểu tử ấy sao?

Trần Ma Tử cũng về hòa theo nói :

- Lời tục thường nói. Góp gió làm bão hay một cây làm chẳng nên non ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Cả lũ ta không hạ được thằng quỷ vô danh ấy thì còn gì danh tiếng bấy lâu nay.

Lục Yêu Tử cũng thốt lời :

- Xin tam sư huynh chớ bận tâm lo sợ làm giảm lựt nhuệ khí bọn ta.

Cả cười lên khanh khách, Linh Quang Tử bảo :

- Các sư đệ biết một mà chẳng biết hai. Xử sự như người làm sao thành công được.

Đổi sang giọng ôn tồn, Linh Quang Tử tiếp :

- Biết mình biết người trăm trận trăm thắng. Câu nói ấy hẳn các sư đệ còn nhớ chứ? Bọn ta phải thành thật và can đảm nhìn nhận kẻ thù tài tình ghê gớm hơn mình quá nhiều. Vẫn biết Vạn Hoa trang của bọn ta quả mười phần kiên cố lợi hại, có đủ cơ quan máy móc bí hiểm chẳng mắc các nơi. Tuy vậy đối với kẻ có tài xuất thần nhập quỷ bản lãnh tột thể siêu phàm thì tòa Vạn Hoa trang nào có nghĩa gì. Nhưng thôi bàn mãi cũng vô ích. Xưa nay nước tràn đê ngăn, giặc đến quân chặn, gặp kẻ thù bọn ta hãy đồng tâm hiệp lực quyết liều một phen sống mái rồi có ra sao thì ra.

Dứt lời Linh Quang Tử liền cho lệnh giải tán.

Mỗi người đi một nơi về phòng riêng mình.

Ai ai cũng bồi hồi tức giận, lòng nặng trĩu bao nỗi lo âu...

* * * * *

Đêm lại. Một đêm trăng lẻ mây buồn.

Vạn vật như đi sâu vào cõi chết mà bức màn đen tối như một cánh buồm bao la bao bọc cả không gian và vũ trụ.

Đêm càng về khuya càng lặng lẽ u sầu.

Gió thổi nhẹ. đưa cành lá rì rào như những lời than oán não nùng.

Tiếng đế khóc than từng canh dài như những khúc hận ly tình.

Sương dần sa phủ trắng cả cỏ cây cảnh vật như một bàn tay khổng lồ trắng mịn ôm ấp cả vạn vật.

Đêm rơi lặn trong tịch mịch.

Cả tòa Vạn Hoa trang đêm nay có vẻ nghiêm trang hùng vĩ lạ thường.

Giờ này nơi gian nhà Tự Nghĩa sảnh, bọn Linh Quang Tử đang quây quần bàn luận chờ đợi kẻ thù.

Họ đã chuẩn bị và đã sẵn sàng lắm rồi!

Tất cả trang viên lớn nhỏ đều có phận sự canh tuần cẩn mật.

Các cơ quan máy móc tối diệu và tối nguy hiểm cũng đã giương sẵn để chờ đợi kẻ thù.

Thời gian lần lượt trôi qua.

Xa xa tiếng gà eo óc gáy điểm sang canh ba.

Đôi mắt luôn luôn đăm đăm nhìn vào bóng đêm dày bao phủ, Xích Linh Tử có vẻ sốt ruột nói :

- Canh ba đến rồi. Giờ này mà hắc chưa đến có lẽ hắc nói khoác đấy.

Xích Linh Tử chưa dứt lời bỗng từ đâu vang đến một chuỗi cười khanh khách :

- Người lầm lẫm. Ta đến đây từ lâu rồi. Buồn thay bọn người mù cả đấy nên không trông thấy.

Nghe những lời đầy khinh khi ngạo mạn thác nào lửa cháy đổ thêm dầu, Xích Linh Tử giận sùi bọt mép. Hắc toan nhảy vồ đến nơi vừa phát ra tiếng nói nhưng Linh Quang Tử đã nhanh tay giữ chặn lại.

Từ phút ấy tiếng nói ngạo mạn kia cũng im bật

Cảnh vật về khuya đã lặng lẽ càng thêm lặng lẽ.

Bọn Trần Ma Tử, Hồng Phong Tử, Lục Yêu Tử và Xích Linh Tử mấy lần toan rời khỏi Tụ Nghĩa đường lòng kiểng kẻ thù nhưng Linh Quang Tử cứ một mực cản ngăn.

Thời gian lại nặng nề trôi.

Canh ba đã hầu tàn.

Lục Yêu Tử nhìn trời khuya vươn vai gáp dài bảo :

- Bây giờ thì đã rõ mười mười thăng quỷ ấy chỉ là một đứa bồ đầu xà vĩ chỉ giỏi tài nói khoác chứ nó làm gì dám dẫn xác đến đây.

Hồng Phong Tử cũng ngửa miệng thêm vào :

- Ấy chết! Lục sư đệ chớ nói oan cho hắc. Thật ra hắc có đến, nhưng thấy bọn ta chuẩn bị thái quá, hắc nhăm mòi không êm nói vài câu ba hoa rồi chuồng mắt cho đỡ thẹn.

Hồng Phong Tử chưa dứt tiếng bỗng bên ngoài gió vụt ầm ầm dường bão cuốn.

Bao nhiêu đèn đuốc trong tòa Vạn Hoa trang đều lần lượt tắt mất.

Thất kinh Linh Quang Tử vội thét trang viên chụm nhiều đuốc nên lại đốt sáng bừng lên.

Quái phong càng lúc càng dữ dội.

Gió thổi vù vù kinh rợn như sắp cuốn xô cả vũ trụ càn khôn.

Cây cối lần lượt ngã đổ ầm ầm ghê khiếp.

Tòa Vạn Hoa trang kiên cố rắn chắc dường nào mà lúc ấy cũng rung rinh như chực đổ.

Hoảng vía Linh Quang Tử giục lũ sư đệ nhảy vọt ra ngoài dùng phản phong nhuyễn khí chống ngăn luồng quái phong để bảo vệ tòa Vạn Hoa trang.

Năm cánh tay gân guốc đồng loạt vang lên. Lanh khí không ngớt bay ra ào ào gây thành một trận cuồng phong dữ dội truy cản luồng quái phong kia.

Hai sức gió gặp nhau dội hắt lại rồi quay lông lốc nhanh khiếp như bão trốt dậy, cuốn bụi cát bay tung mù mịt

Đất không chịu nổi sức xoáy ghê hồn thần tốc lồm sồm thành trũng thăm thẳm gớm ghê.

Luồng quái phong kia quá hung hãn mãnh liệt, phản phong nhuyễn khí không đủ sức truy cản đành nhượng bộ yếu lần.

Không gặp ngăn trở, quái phong càng ầm ầm chuyển động.

Đà gió đi quá nhanh phút chốc thổi sạt nóc Vạn Hoa trang.

Tường gạch lần lượt long đổ vang rền như núi sập trời run. Cát ngói vôi bay rào rào như mưa.

Đền đổ lúc bấy giờ tắt phụt cả, chỉ trừ vài nơi bên khuất gió.

Chẳng làm sao được, bọn Linh Quang Tử đành liều mạng chuyển mình bay vụt về phía phát ra luồng quái phong dữ dội kia.

Bổng Lục Yêu Tử kinh hoảng kêu lên :

- Trời!

Cả Linh Quang Tử và bọn Hồng Phong Tử, Trấn Ma Tử, Xích Linh Tử cũng thất thần kinh sợ khi hiện ra trước mặt mình một kẻ bịt mặt đang oai nghiêm ngồi trên mình một con rắn.

Con rắn ấy trời ơi, bọn Linh Quang Tử vừa nhác thấy đã muốn gần mọc óc rùng mình rung rờ kinh hãi.

Quái xà to lớn không làm sao tả xiết.

Chính ác xà đang há mồm tàng hoạt thổi phù đưa ra luồng quái phong quá dữ kia.

Chưa đánh mà đã gần tiêu tan tinh thần, dù vậy chẳng lẽ im hơi lặng tiếng thì còn gì là phong độ nhuệ khí, Linh Quang Tử liều mạng hét lớn :

- Cầu tặc vô danh kia. Mi cùng bọn ta không oán không thù tự dưng đến đây phá hại. Ta quyết cùng người chẳng đội trời chung phen này.

Vẫn giữ thái độ trêu chọc, Thanh Y cả cười lên như nắc nẻ bảo :

- Hỡi lũ chuột nhắt kia ơi! Bọn người tài cán bao nhiêu mà toan liều lĩnh phải thiệt thân hại mạng.

Lục Yêu Tử cả giận hét lớn :

- Thằng thất phu vô danh kia. Người chó vội buông lời xấc láo, hãy xem đạo lão gia lấy đầu mi.

Dứt tiếng Lục Yêu Tử liền vụt đạn sa lên không trung hóa thành hai luồng hắc quang to lớn vô cùng.

Hai đạo hắc quang như hai quả núi đen lù lù tiến đến tưởng chừng có thể đè bẹp kẻ thù trong chớp lát.

Trấn Ma Tử cũng giữ chặt kiếm quyết, tung thanh Đào Mộc kiếm lên trời hóa ra một luồng thanh quang tiếng kêu như lụa xé sấm nổ.

Đạo thanh quang như một con rồng xanh khổng lồ vươn nanh vút tung hoành giữa bể khơi. Ánh quang chiếu xanh lè cả một vùng trời đất.

Trước tình thế ấy Thanh Y hiệp sĩ vẫn thản nhiên như không. Chàng chỉ sẽ vỗ đầu quái xà một cái.

Ghê gớm thay loài rắn thiêng linh ấy.

Quái xà được lệnh điều khiển kêu lên một tiếng ghê rợn não nùng vang động cả bốn phương tám cõi đất trời bao la.

Ác xà tức thì há mồm rộng thêm ra. Nó phun ra một luồng khí đen như mực cuộn cuộn như thác lũ nước tràn, chẳng kém gì khói tỏa mây tuôn.

Hắc khí quá độc dữ.

Vừa ra khỏi miệng quái xà nó đã bay rợp trời.

Luồng khí đen độc dữ ấy như có một sức mạnh kinh hồn thần tốc, mới chạm vào hai luồng đạn sa và đạo thanh quang bỗng như quần chặt lấy chẳng kém gì muôn vạn chiếc thùng đen to lớn trối cứng lại

Hai luồng đạn sa và vầng thanh quang mất lần tốc độ vấy vùng, không chịu nổi sức tấn công quá hùng dũng mãnh liệt kia cứ nhỏ dần.

Thất kinh hồn vía Trấn Ma Tử, Lục Yêu Tử chưa kịp vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc kiếm quang và đạn sa vùng vấy trở lại bỗng một tiếng nổ vang trời động đất vang lên vô cùng khủng khiếp.

Rồi tiếp theo đó ba tiếng nổ xé óc bưng tai ghê hồn hoảng vía lại nổi dậy. Luồng thanh quang bị hắc khí của độc xà quấn chặt hết phương vùng vậy lúc ấy nhỏ còn bằng sợi chỉ.

Hai vàng đạn sa của Lục Yêu Tử cũng chẳng thoát khỏi hiểm nguy.

Hắc khí của quái xà đánh giạt hai luồng đạn sa bay tản ra ngoài xa hàng mấy trượng, lao đao hơn mấy vòng lồi tắt mất cả.

Hồn phi phách tán, Lục Yêu Tử đành nhắm mắt chờ chết.

Hắc khí của độc xà càng lúc càng bay ra dữ dội tỏa hơi nóng cháy người ghê rợn tưởng chừng trong khoảng khắc có thể đốt tan Lục Yêu Tử.

Tình thế quá ư cấp bách không dừng được, Hồng Phong Tử vội bấm quyết Hỏa Tinh và Ngũ Lôi phun ra một luồng hồng quang, tiếng kêu liên hồi inh ỏi như chuông đánh nhạc rền.

Đạo kiếm quang màu đỏ vô cùng dữ dội hiểm nguy chỉ trong nháy mắt nó đã lan tràn như một biển lửa đỏ rực.

Xích Linh Tử cũng nộ khí xung thiên phóng luôn luồng Kim Quang kiếm như một con rồng vàng cực lớn bay vụt lên trời.

Đạo hoàng quang như gió thổi nước tràn phát triển kinh hồn chỉ trong một thoáng đã lan rộng chẳng cùng, gần như che kín cả khoảng không.

Đạo Kim Quang kiếm và luồng hồng quang hiệp sức lại vũ lộng không ngừng.

Sấm nổ ầm ầm liên tiếp nổ kinh hồn như sắp phá vỡ từng không.

Chớp luôn luôn lòa sáng cả đất trời bao la.

Hắc khí của độc xà cũng không kém phần hung hãn mãnh liệt, vừa gặp hai đạo kiếm quang của Hồng Phong Tử, Xích Linh Tử tức thì xoắn tít lấy.

Trần Ma Tử như người đắm thuyền vớ được phao, hấn phấn khởi tinh thần thúc luồng Đào Mộc kiếm tung hoành trở lại.

Cả bọn Xích Linh Tử, Hồng Phong Tử quyết liều chết rửa nhục nên đem cả nguyên thần khí lực ra điều dụng kiếm quang đánh ráo riết.

Hắc khí của quái xà gặp sức truy cản quá hùng hậu ghê gớm liền dội ngược.

Thấy thế Thanh Y cười bảo lớn :

- Bọn ngươi khá lắm nhưng hãy liệu mà giữ hồn. Ta không còn thì giờ đùa cợt lũ ngươi nữa.

Dứt tiếng chàng hiệp sĩ áo xanh liền vẫy tay phóng thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm lên không.

Ầm... Ầm... Ầm...

Muôn ngàn tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên kinh khiếp cả càn khôn vũ trụ.

Đạo hoàng quang như muôn triệu chiếc buồm vàng kết lại chuyển động nghiêng ngửa đất trời.

Thanh Đào Mộc kiếm vừa chạm vào vàng hoàng quang bỗng nổ lên một tiếng kinh hồn rồi bị bắn tung lên cao, tan ra từng mảnh xanh con con và sau cùng tắt phụt mất.

Liên theo đó một tiếng nổ dường địa chấn thiên long lại nổi dậy...

Đạo hoàng quang của Thanh Y lúc ấy hung hãn mãnh liệt lạ thường.

Nó hùng dũng và ngang nhiên xông xáo như vào chốn không người.

Gặp phải sức cản ngăn yếu ớt, luồng hoàng quang như gió bão thuận chiều tràn lan vô cùng, chỉ trong nháy mắt nó như lấn áp cả vùng Hỏa Lôi và đạo Kim Quang kiếm.

Luồng hắc khí của quái xà cũng từng phong tiếp dẫn quấy lộn không ngừng, đàn áp hai đạo kiếm quang của bọn Xích Linh Tử tới bờ.

Kinh hồn khiếp vía Hồng Phong Tử, Xích Linh Tử chưa kịp vận khí Thiên Cương thôi thúc kiếm quang vùng vẫy trở lại bỗng một tiếng nổ như xé trời sụp đất bùng lên.

Luồng hồng quang của Hồng Phong Tử đang bị xoắn tít lấy hết phương vùng vẫy nổi, bỗng bay tung lên cao tan ra thành muôn triệu tia lửa con con rồi tắt mất.

Rụng rời kinh hãi, Hồng Phong Tử vội rú lên một tiếng thất thanh.

Ngay lúc ấy bỗng một tiếng nổ muôn ngàn lần khủng khiếp hơn trước lại nổi dậy, tiếng nổ rung chuyển cả không gian đất trời.

Đạo Kiếm Quang kiếm của Xích Linh Tử bị luồng hoàng quang đánh tới bờ, bay giạt ra ngoài nhỏ còn bằng sợi chỉ.

Thuận đà, lại không gặp sức đón ngăn, luồng hoàng quang bay vụt đến như một quả núi vàng to lớn sa ngay xuống đầu Xích Linh Tử và Hồng Phong Tử, khí thế nom vô cùng dữ dội khác nào trời đổ vạc xô.

Tình thế không dừng được, Linh Quang Tử liều mạng vùng tay dùng phản phong nhuyển khí cản đạo hoàng quang cứu hai sư đệ của mình, nhưng phản phong nhuyển khí dường như không đủ sức chống ngăn tản lần.

Khiếp vía quá, Linh Quang Tử không dám chần chờ liền vận hết tất cả nguyên thần khí lực đưa hai luồng Dương Quang kiếm lên ngăn đón đạo hoàng quang kia.

Từ trong khoeo mắt họ Linh bay vọt ra hai đạo hoàng kiếm, thoát đầu như sợi chỉ vàng nhưng vừa lên không nó bỗng hùng mạnh và to lớn vô cùng.

Dương Quang Kiếm chuyển động âm âm như đất lở trời lòng, sấm sét không ngớt dậy lên kinh hồn.

Hào quang từ đạo linh kiếm vô hình ấy phát ra như muôn triệu tia điện tỏa lòe sáng cả một vùng trời đất rộng bao la.

Dương Quang kiếm lúc ấy như hai chiếc cầu vòng vàng cực lớn nằm vắt ngang khung trời, cản luồng hoàng quang không sao sa xuống được.

Hai mạnh vừa gặp nhau bỗng vang lên mấy tiếng nổ âm ghê rợn rung động cả căn khôn vũ trụ.

Ba luồng kiếm quang màu vàng vừa đụng nhau dội ngược lại, bỗng xông vào xoắn tít lấy nhau phát ra muôn nghìn tiếng kêu to lớn ngân dài như chuông đánh nhạc rền.

Được Linh Quang Tử hiển lộng thần thông tung luồng Dương Quang kiếm cứu nguy, Xích Linh Tử hùng chí trở lại.

Hắn giữ chặt kiếm quyết vận thêm khí Thiên Cương thôi thúc đạo Kim Quang kiếm tung hoành quá dữ dội.

Luồng Kim Quang kiếm như một chiếc lưới khổng lồ màu vàng đang vùng rộng ra quyết quán chặt lấy đạo hoàng quang kia.

Cả cười lên khanh khách Thanh Y quát lớn :

- Lũ nguời khá lắm đấy nhưng hãy liệu mà giữ hồn.

Dứt tiếng quát Thanh Y liền nhắm ngay đạo hoàng quang đang hùng hổ xông xáo phẩy tay áo thưng luôn hai ba lượt.

Đạo hoàng quang như được một sức mạnh vô hình kinh khiếp phù trợ, tức thì nổ lên mấy tiếng dưng địa chấn thiên long rồi lan ra to lớn vô cùng.

Chỉ trong nháy mắt đạo hoàng quang như muôn ngàn chiếc cầu vòng vàng to lớn không ngớt quạt xả vào ba đạo kiếm quang kia.

Ầm... Ầm... Ầm...

Ba tiếng nổ xé trời tan đất bỗng vang lên.

Vàng Kim Quang kiếm không chịu nổi sức tấn công quá ráo riết tới bởi liền bắn tung lên cao hàng mười trượng lao đao hơn mấy vòng rồi tắt phụt, tan tành như tro bụi.

Rồi tiếp theo đó một liêng nổ ghê hồn, vạn lần khủng khiếp hơn trước lại vang lên.

Hai luồng Dương Quang kiếm bị vàng hoàng quang xoắn tít dữ dội gần bẹp mất.

Hồn phi phách tán, Linh Quang Tử liền vung tay vẩy ra một luồng kiếm thư cầu cứu đại sư huynh mình.

Rồi còn bao nhiêu ý chí, hơi sức cuối cùng Linh Quang Tử đều mang ra sử dụng quyết một phen mất còn với kẻ thù.

Phần uất quá, Linh Quang Tử gầm lên như sấm :

- Cầu tặc vô danh kia. Ta quyết liều mạng cùng mày.

Dứt tiếng Linh Quang Tử liền thối lui bảy bước, tay tả chấp vào ngực, tay hữu giữ chặt kiếm quang Thái Dương vận thêm khí Đan Điền thúc hai luồng Dương Quang kiếm quật khởi trở lại.

Hai vàng Dương Quang kiếm lúc ấy như người sắp chết được hồi cường sinh lực, vũ lộng kinh hồn.

Hai đạo kiếm quang màu vàng nhạt của Linh Quang Tử hồi này như hai con rồng vàng uốn khúc nơi bể cả chiều hôm, chuyển động kinh trời khiếp đất, vang rền như muôn vạn tiếng sóng gầm ngoài xa, tiếng gió gào trong cơn bão táp bay, tiếng thác đổ ầm trên ngàn.

Biết đối thủ đã liều mạng, Thanh Y chẳng dám khinh thường.

Chàng vội hét lên một tiếng rõ to như lụa xé, sấm nổ để cướp đoạt tinh thần đối phương.

Tiếng hét vừa dứt Thanh Y liền quay mình luôn mấy vòng, lãnh khí từ trong người chàng thanh niên áo xanh không ngớt bốc ra rợn người vừa giúp luồng hoàng quang phát triển dữ dội.

Đạo Liên Hoa Thất Tinh kiếm như muôn vạn quả núi khổng lồ xây lại, chuyển động kinh khiếp cả vũ trụ càn khôn.

Gió bão không ngừng dậy lên như cuốn xô cả từng không.

Sấm nổ liên hồi như sắp phá tung trời.

Luồng hoàng quang luôn luôn lóe ra như chớp lòe điện tỏa chỉ trong loáng mắt nó gần như bao bọc cả vũ trụ mênh mông vô tận.

Cùng từ phút ấy hai vàng Dương Quang kiếm của Linh Quang Tử chậm dần tốc độ hung hãn mãnh liệt.

Sợ toát mồ hôi trán, Linh Quang Tử loan vận thêm khí Thiên Cương điều khiển kiếm quang chống cự ráo riết nhưng đã muộn lắm rồi.

Liên tiếp ba tiếng nổ xé trời tan đất bùng lên, luồng hoàng quang như một đại hải vàng tràn lan, đánh tắt mất một vùng Dương Quang kiếm.

Hồn bất phụ thể, Linh Quang Tử lúc ấy vận tấn vững vàng mà cũng thối lui hơn mấy bước, còn đạo Dương Quang kiếm nọ bay giạt ra ngoài nhỏ còn bằng sợi tóc.

Bọn Xích Linh Tử, Hồng Phong Tử, Trần Ma Tử và Lục Yêu Tử đứng chết trân từ nãy giờ thấy thế bỗng cả sợ xanh xám mặt mũi.

Đạo Liên Hoa Thất Tinh kiếm không gặp sức mạnh cản ngăn như thác lũ khói tràn, ầm ầm chuyển động, gần nghiêng ngửa đất trời.

Luồng hoàng quang càng phút càng hùng hậu vô biên như muôn ngàn chiếc lưới vàng to tướng chụp xuống đầu bọn Linh Quang Tử tưởng chừng trong nháy mắt có thể chém xả cả bọn ra làm trăm vạn mảnh.

Khiếp hãi quá Linh Quang Tử và lũ đệ hán đồng kêu rú lên một tiếng thất thanh rồi đành nhắm mắt chờ chết.

Luồng hoàng quang đang đâm bổ xuống như nghìn vạn quả chuông vàng, bỗng từ đâu xông lên hai đạo bạch quang cản bật vàng Liên Hoa Thất Tinh kiếm lộn ngược trở lại.

Hai đạo bạch quang quả thật muôn phần lợi hại.

Nó vừa xô giạt luồng hoàng quang kiếm tức thì nổ lên mấy tiếng kinh hồn rợn vía lan dần ra như hai con rồng trắng khổng lồ quấy khúc.

Hào quang từ hai luồng bạch kiếm không ngớt lòi ra chiếu sáng cả đất trời.

Hơi lạnh càng lúc càng bốc ra buốt người ghê rợn.

Không ngờ có người phóng ra hai luồng kiếm quang quá dũng mãnh, cản nổi đạo Liên Hoa Thất Tinh kiếm của mình, Thanh Y vô cùng ngạc nhiên kinh dị.

Chàng vội định thần nhìn kỹ rồi chép miệng kêu khẽ lên :

- Chà! Ngọc Kiếm Xà Vương! Có lẽ thằng quỷ này Đạt Phong Tử đây chăng? Được lắm. Ta sẽ hiến động hết tuyệt kỹ thần thông thi sức cùng nó một phen xem sao.

Nghĩ vậy Thanh Y lại gật gù lẩm bẩm :

- Ta mà hạ được kẻ có đôi Ngọc Kiếm Xà Vương trong tay thì thanh Liên Hoa kiếm mới phải là vô địch.

Ngay lúc ấy trên không trung bỗng xuất hiện ra một người tuổi ngoài trung niên, râu mọc bó cằm ghê gớm.

Nhắc thấy người ấy bọn Linh Quang Tử đồng loạt reo to lên :

-Ồ Đạt Phong Tử, Nhị sư huynh mau mau ra sức diệt thằng khốn ấy cho rồi.

Đạt Phong Tử vừa xuất hiện liền nhìn bọn Linh Quang Tử qua một lượt đoạn bảo :

- Các sư đệ yên tâm. Ta sẽ vì danh dự Vạn Hoa thất quái sát hạ thằng súc sanh kia phen này.

Dứt tiếng Đạt Phong Tử vội quay sang Thanh Y quát lớn :

- Cẩu tặc vô danh kia. Mi chớ cậy tài ỷ sức hãm khốn các sư đệ ta. Gặp lão sư ngươi chớ hòng thị hùng tự đắc.

Thanh Y cũng không chịu kém. Chàng cả tiếng quát lại.

- Thất phu Đạt Phong Tử. Ngươi tài cán bao nhiêu mà lớn lối. Nào, ngươi có bản lĩnh gì cao siêu tốt chúng hãy giở ra xem.

Nghe những lời trêu chọc xấc láo, Đạt Phong Tử giận tràn hông ói mật, hấn gầm lên như sấm dậy lưng trời.

- Tiểu tử thất phu kia. Ngươi chớ nhiều lời lộng ngôn vô ích. Hãy xem Ngọc Kiếm lão sư sẽ lấy đầu mi.

Chưa dứt lời Đạt Phong Tử đã thúc hai luồng Ngọc Kiếm đánh thật dữ.

Hai luồng bạch quang như hai đại dương trắng đang cơn ba đào chuyển động nổi ầm ầm như đất lở trời long.

Hào quang mỗi lúc chiếu lòi sáng thêm ra ngoài nghìn dặm.

Lãnh khí cũng phát ra lạnh buốt hơn cả tuyết giá.

Biết Ngọc Kiếm Xà Vương mười phần hung hiểm, Thanh Y hiệp sĩ chẳng dám khinh xuất xem thường.

Chàng liền vận dụng tất cả năng lực sở trường ra điều khiển luồng hoàng quang tung hoành ghê gớm.

Thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm quả thật không hổ là một bảo kiếm độc nhất vô nhị trên đời.

Thanh Y vừa thu hết nguyên thần khí lực ra điều dụng, tức thì luồng hoàng quang như khói tỏa mây tuôn không ngừng phát triển chớp mắt như bao kín cả đất trời.

Ngọc Kiếm và vàng hoàng quang thi nhau vũ lộng rền trời sập đất, không ngớt va chạm nhau như lưỡng long tranh châu ngoài bể biếc, khác nào đôi hổ giành mồi giữa chốn sơn lâm.

Ầm... Ầm... Ầm...

Đùng... Đùng... Đùng...

Hai sức mạnh gặp nhau liên tiếp bật lên nhiều tiếng nổ thắt đảm kinh hoàng bùng tai choáng óc.

Sức phi vũ của kiếm quang quá ghê hồn thần tốc gây thành một trận cuồng phong vô cùng khủng khiếp cuốn xô cây cối nhà cửa ngã sập vang rền.

Bọn Linh Quang Tử, Xích Linh Tử, Hồng Quang Tử, Trấn Ma Tử và Lục Yêu Tử tưởng đã rồi một đời ma tăng ác tặc bỗng nhờ sư huynh giải cứu đồng loạt hoàn hồn lại cả.

Như hứng khởi tinh thần, Linh Quang Tử liền giữ vững quyết Thái Dương, thôi thúc luồng Dương Quang kiếm quật khởi mãnh liệt.

Đạo Dương Quang kiếm như một con rắn khổng lồ uốn khúc, bay vút đến tiếp sức với hai vàng Ngọc Kiếm đánh dữ dội.

Cả giận Thanh Y liền hét lên một tiếng to dường nhạc đánh chuông rền, đoạn chuyển mình xua lãnh khí và nguyên thần trợ lực với đạo hoàng quang đang ngang ngửa giao tranh.

Luồng Liên Hoa Thất Tinh kiếm như bão dậy khói tràn, lan ra vô cùng ghê gớm.

Đạt Phong Tử cũng nộ khí xung thiên, hấn chẳng muốn dằng dai cuộc đấu nên há miệng thổi một hơi dài vào hai đạo Ngọc Kiếm.

Ghê thay đạo thuật tuyệt diệu của họ Đạt

Hai vàng Ngọc Kiếm đang sắp bị luồng hoàng quang kèm chặt bỗng nổ lên mấy tiếng vang động đất trời rồi vùng lên quật xả vào đạo Liên Hoa Thất Tinh kiếm vô cùng kinh khiếp.

Hai sức mạnh lại gặp nhau, liên hồi choảng nhau bật lên những tiếng nổ ghê hồn dường đất chuyển trời xô.

Đạo Dương Quang kiếm của Linh Quang Tử trước sức vấy vùng hàng hậu vô biên của mấy luồng kiếm quang kia dường như không chịu nổi nên bay giạt ra ngoài đảo cả mấy vòng khác gì thuyền mất lái đang trôi trôi giữa bể khơi.

Biết luồng kiếm quang của mình không chịu nổi sức hút và xoắn tít của Ngọc Kiếm Xà Vương mà nhất là vàng hoàng quang kia, nhưng Linh Quang Tử cũng liều mạng vận thêm khí Thiên Cương điều khiển luồng Dương Quang kiếm bay lộn lại vút vào vàng hoàng quang dữ dội.

Rầm... Rầm... Rầm...

Liên tiếp ba tiếng nổ vang lên như sắp vỡ từng không, luồng Dương Quang kiếm bị đạo hoàng quang xoắn tít chẳng khác gì nước xoáy, gió trốt quay hết phương vùng vẫy.

Kinh hồn hoảng vía, Linh Quang Tử toan bắt quyết thu lại nhưng đã trễ.

Một tiếng nổ rầm kinh hồn như muôn ngàn tiếng sét nổ cùng loạt, đạo Dương Quang kiếm đang bị quấn chặt như bị trói thì bỗng bắn tung lên cao tít mù hàng trăm trượng rồi nhỏ còn bằng sợi chỉ!

Linh Quang Tử rú lên một tiếng thắt thanh.

Hắn gần rụng rời cả tay chân chẳng biết làm sao thu kiếm quang về kịp. Hắn mười phần chắc chắn đạo Dương Quang kiếm sẽ tan tành như bụi tro.

May sao lúc ấy Đạt Phong Tử trông thấy, người vội đưa luồng Ngọc Kiếm ngăn đón giúp.

Hai sức mạnh lại gặp nhau nổ lên một tiếng chuyển động cả tám cõi mười phương đất trời.

Tưởng đã phá mất đạo Dương Quang kiếm kia, không ngờ Đạt Phong Tử thấy kịp xua Ngọc Kiếm truy cản, Thanh Y cả giận nghĩ thầm: “Thằng quỷ này cứ xen vào phá đám mãi. Ta quyết trở hết tài tốt chúng siêu phạm hãm khốn lũ nó một phen cho rõ ta là lợi hại”.

Nghĩ vậy Thanh Y liền nhìn Đạt Phong Tử quát lớn :

- Thăng trọc thất phu kia. Người và lũ chuột nhất nọ hãy liệu mà giữ hồn. Ta không còn thì giờ đùa cợt với bọn người nữa.

Dứt tiếng Thanh Y liền vỗ đầu quái xà luôn hai lượt.

Như hiểu ý chàng, quái xà kêu rống lên như sét nổ sấm rền đoạn phun hắc khí ra mịt trời.

Luồng khí đen như lửa tràn khói lan bốc hơi nóng dữ dội.

Cả kinh bọn Lục Yêu Tử, Trấn Ma Tử, Hồng Phong Tử, Xích Linh Tử chẳng ai bảo ai đồng loạt phóng lên bốn luồng kiếm quang ngăn cự.

Hắc khí vừa chạm vào bốn đạo kiếm quang ấy bỗng vang lên những tiếng kêu rầm rầm như sóng gầm trong cơn bão tố.

Luồng lục quang của Lục Yêu Tử và vàng xích quang của Xích Linh Tử bị luồng hắc khí quán chặt lấy gần bẹp mất.

Còn luồng hồng quang của Trấn Ma Tử và đạo bạch quang của Hồng Phong Tử bị đánh bật ra ngoài hàng mấy trượng.

Kinh hồn tán đởm Trấn Ma Tử, Hồng Phong Tử toan bắt vững kiếm quyết kèm chặt kiếm quang lại nhưng Thanh Y nhanh mắt đã vấy tay thu hai luồng kiếm quang ấy vào nắm gọn trong lòng áo thụng.

Hoảng sợ thất thần Hồng Phong Tử, Trấn Ma Tử nhảy vọt ra ngoài toan chạy trốn nhưng cả hai lại đổ xô đến đứng nép sau Đạt Phong Tử để được chỗ che ngăn đỡ.

Không dè kẻ nghịch bản lãnh quá ư cao cường tốt chúng, lại lộng hành dữ dội. Đạt Phong Tử tức uất người lên. Hắc gầm hét vang trời :

- Thăng tiểu tặc vô danh kia. Người chó quá ngông cuồng tự thị. Ta sẽ chẳng diệt được người quyết chẳng làm người.

Dứt tiếng Đạt Phong Tử liền chuyển mình đi hơn hai vòng.

Ghê gớm thay đạo pháp vô biên thần diệu của hắn.

Hai luồng Ngọc Kiếm đang ráo riết cầm cự với vàng Liên Hoa Thất Tinh kiếm bỗng chiếu lòa hào quang thêm ngoài muôn dặm.

Hơi lạnh cùng từ phút ấy bốc ra rợn người, buốt rét tận xương tủy.

Bọn Linh Quang Tử và lũ sư đệ hắn toàn là những tay tuyệt luân siêu liệt mà lúc ấy cũng thấy rùng mình mọc ốc.

Cả sợ bọn người vội vận thần công lên chịu đựng.

Thanh Y hiệp sĩ lúc này cũng không dám tỏ ra khinh địch như trước. Người thừa hiểu Đạt Phong Tử đang cơn phẫn uất đã hiển lộ hết tuyệt kỹ thần uy quyết hãm khốn mình.

Chàng liền trở vào luồng hoàng quang quá lớn :

- Thần kiếm chẳng tung hoành còn đợi chừng nào!

Lời nói ấy như một mệnh lệnh có muôn ngàn mãnh lực vô hình kinh khiếp thúc đẩy, khiến đạo Liên Hoa Thất Tinh kiếm như trăm ngàn quả núi vàng phát tán các nơi vũ lộng rền vang đất trời.

Vùng hoàng quang không ngớt xoắn tít vào hai đạo Ngọc Kiếm liên tiếp bật lên những tiếng kêu soang soang ngân dài choáng óc như chuông đánh nhạc rền.

Thấy cuộc giao đấu đã kéo dài khá lâu mà chẳng làm gì được Thanh Y, Đạt Phong Tử giận sôi gan nhủ thầm: “Thằng quỷ này là ai mà tài tình ghê gớm thế. Ta có cả đôi Ngọc Kiếm Xà Vương trong tay mà không hạ được nó. Ta xem lối điều khiển kiếm quang của nó chưa xuất sắc lắm, không hiểu sao nó lại có được bảo kiếm hung hiểm dường ấy. Ta mà thua nó phen này thì còn gì danh tiếng bọn Vạn Hoa thất quái

bấy lâu nay. Hơn nữa Ngọc Kiếm Xà Vương bị đàn áp, ta làm sao giữ được ngôi bá chủ trong hàng kiếm thuật. Ta không hơn nó về kiếm thuật phải dùng thể khác hạ nó mới được”.

Nghĩ vậy Đạt Phong Tử liền vung tay nhắm ngay người Thanh Y đánh tới.

Ầm... Ầm... Ầm...

Từ tay hấn nằm hồng hắc quang bay vút ra như năm con rồng đen cực lớn, quấy lộn vang trời chiếu ngay đầu Thanh Y sa vút xuống, tưởng chừng trong khoảng khắc có thể nghiền nát thân chàng thành trăm vạn mảnh.

Nhác thấy năm đạo hắc quang bay vút đến, Thanh Y bật cười lên như nắc nẻ.

Tổ đáng khinh khi, chàng hiệp sĩ áo xanh bảo lớn :

- Chà! Ngu Tâm Lôi. Khá lắm đấy, nhưng ngươi hãy cố lên tí nữa chứ xoàng thể ấy làm gì nổi được ta.

Mà thật vậy, Ngũ Tâm Lôi như năm quả núi đen khổng lồ sa xuống chưa đến đầu chàng bỗng gặp một sức mạnh vô hình khủng khiếp cản bật lại làm Ngũ Tâm Lôi bay lộn ngược lên.

Kinh khiếp quá bọn Xích Linh Tử đồng kêu rú lên :

- Trời! Hấn là người gì mà Ngũ Tâm Lôi của Đạt sư huynh ta chẳng hại được.

Đạt Phong Tử lúc ấy cũng tức giận chẳng cùng. Người lồng lộn lên như con hổ dữ bị thương.

Thấy thế Thanh Y cả cười trêu chọc :

- Đạt Phong Tử. Chúng ta đùa nhau một tí chơi. Ngươi đã toan hạ độc thủ còn tức giận nữa ư? Xoàng lắm!

Cầm tức quá Đạt Phong Tử cũng quát lại :

- Thằng tiểu tốt vô danh kia. Ngươi chớ nhiều lời lộng ngôn xấc láo. Ngươi có giỏi hãy hạ được ta mới gọi là tài.

Thanh Y lại bật cười lên khanh khách :

- Ô! Được lắm. Bọn ngươi hãy mở mắt xem nào!

Dứt tiếng Thanh Y liền vỗ mạnh vào đầu quái xà luôn hai lượt.

Quái xà được lệnh điều khiển tức thì kêu rú lên vang rền như sấm nổ từng không rồi phun lửa đỏ bay ra rợp trời.

Thoạt trông luồng lửa ghê gớm kia phát ra, Linh Quang Tử hoảng vía kêu lên :

- Trời! Tam muội hỏa.

Đạt Phong Tử cũng kinh hoàng, bảo lớn :

- Các sư đệ mau lui về Vạn Hoa trang chuẩn bị phòng hỏa. Hãy để mặc ta đối phó với thằng yêu nghiệt này.

Linh Quang Tử và bốn sư đệ hấn liền chuyển mình bay vút về Vạn Hoa trang.

Nhưng Thanh Y hiệp sĩ có khi nào chịu buông tha. Chàng quát lên một tiếng to như lụa xé sấm rền...

Tiếng thét vừa dứt Thanh Y liền lấy trong người ra một chiếc áo cuộn tròn chiếu hào quang sáng lòa.

Thanh Y khê giữ chiếc áo ấy xổ ra, đoạn chàng nhắm ngay bọn Linh Quang Tử quay tít chiếc Ngũ Quang y luôn mấy vòng.

Ào... Ào... Ầm... Ầm...

Ngũ Quang y lóa hào quang ngũ sắc như muôn triệu tia điện tỏa, phát ra một trận cuồng phong vô cùng dữ dội ghê gớm.

Hào quang như những luồng chớp nhoáng xẹt đến nhắm đúng người bọn Linh Quang Tử đánh vút vào tới tấp.

Bọn Linh Quang Tử đang dùng thuật phi đằng chạy về Vạn Hoa trang bỗng nghe gió bão dậy lên rền trời sập đất, kế tiếp hào quang ngũ sắc chiếu sáng lòe, đánh chạt vào người bọn chúng đang lúc ơ hồ không kịp vận thần công chịu đựng đau nhói cả thịt xương.

Thất kinh hồn vía, Linh Quang Tử hét bảo anh em mau liều chết trốn chạy một mặt chuyển vận toàn lực nội công cho thân mình trở nên cứng rắn như sắt đồng chống trả lại quái phong và năm đạo hào quang hung hiểm kia.

Thấy bọn Linh Quang Tử chịu đựng nổi độc phong và Ngũ Quang của mình, Thanh Y cả giận nghĩ thầm: “Ta chẳng làm khiếp đảm chúng một phen tơi bời còn đợi chừng nào”.

Nghĩ vậy Thanh Y liền quay tít Ngũ Quang y hơn mười vòng.

Quả thật chẳng hổ là một bảo vật của Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư ban tặng.

Sau mười vòng quay tít chiếc tiên y ngũ sắc tức thì chiếu lòe hào quang lan rộng gần bao giáp trời đất.

Sấm sét, giông bão cũng từ phút ấy nổi lên kinh khủng chẳng cùng.

Ngũ Sắc Quang bay vụt ra như muôn ngàn chiếc cầu vòng to lớn năm màu chuyển động âm âm gần ngửa nghiêng đất trời.

Hào quang càng lúc càng tỏa rộng chiếu hoa mắt bọn Linh Quang Tử.

Độc phong ào ào bay vọt đến hiệp sức cùng Ngũ Sắc Quang như năm con rắn đủ màu uốn khúc, lao vút đến đâm bổ vào mình bọn Linh Quang Tử.

Biết cơ nguy sắp đến, Linh Quang Tử và lũ sư đệ hấn kinh sợ thất thần kêu rú thất thanh.

Lục Yêu Tử, Trần Ma Tử, Hồng Phong Tử lúc ấy như rụng rời cả tay chân đã mỏi sức chịu đựng, bị Ngũ Sắc Quang liên tiếp đánh vào mình kêu la như sét.

Thấy lũ sư đệ bị hấn khốn, Đạt Phong Tử giận sôi gan. Hấn toan đưa một luồng bạch quang về ngăn đón hộ nhưng đạo Liên Hoa Thất Tinh kiếm quá ư lợi hại cứ bám riết hai vầng Ngọc Kiếm chẳng để hở một giây.

Nghe tiếng các sư đệ kêu rú kinh hoàng Đạt Phong Tử càng đau đớn tức giận, nhưng chẳng làm sao giải cứu ngay tức khắc.

Cuối cùng Đạt Phong Tử chuyển mình cho lãnh khí bốc ra ào ào xô giạt bớt Ngũ Sắc Quang bay tản ra ngoài.

Ào... Ào... Âm... Âm...

Ngũ Quang y càng lúc càng phát triển tốc độ hung hãn mãnh liệt dị thường.

Độc phong bay vù vù hơn bão cuốn.

Ngũ Sắc Quang như muôn triệu luồng phi kiếm tung hoành vang động đất trời.

Lãnh khí từ trong người Đạt Phong Tử bay ra không đủ sức truy cản nổi tầm hoạt động Ngũ Quang y nên chỉ trong chớp mắt Ngũ Sắc Quang như năm con thuồng luồng bay xẹt đến, đánh tới tấp vào mình bọn Linh Quang Tử.

Sức người dù sao cũng có hạn. Bọn Hồng Phong Tử, Trần Ma Tử và Lục Yêu Tử nào phải là tay kiệt liệt nhất trong đời.

Bọn chúng cùng một lúc đã bị phá mất cả kiếm quang, lung lạc gần hết tinh thần bấy giờ phải một phen bị đánh tơi bời thì tài nào chống trả nổi.

Thế rồi sức cùng lực kiệt, Hồng Phong Tử, Trần Ma Tử, Lục Yêu Tử không chịu được nữa ngã nằm kềnh ra mặt đất bất tỉnh mặc cho Ngũ Sắc Quang như năm luồng sấm sét đánh bừa vào mình, chỉ trong thoáng mắt thân thể bọn chúng nát bấy như tương.

Linh Quang Tử, Xích Linh Tử nhanh chân chạy khỏi tầm hoạt động hùng hậu của Ngũ Quang y nhưng cả hai phải một phen bật vía kinh hoàng.

Dù không nguy hại đến tính mạng, nhưng Ngũ Sắc Quang cũng đánh cả hai xững vững đến tâm thần bải hoải máu họng cuộn trào lên lãng.

Thoát chết, Linh Quang Tử, Xích Linh Tử đồng bôn tẩu chạy thực mạng về Vạn Hoa trang.

Lại nói đến cuộc chiến đấu giữa Đạt Phong Tử và Thanh Y hiệp sĩ đã đến hồi gay cấn khốc liệt vô cùng.

Đạt Phong Tử thấy bọn Trấn Ma Tử bị thảm bại càng lồng lộn lên như con hổ dữ bị thương lại mất môi. Hắn nộ khí xung thiên quát to lên :

- Tiểu tặc thất phu kia. Mi giết hại các sư đệ ta oán cừu sâu tựa biển. Ta quyết liều mạng cùng mày.

Dứt tiếng Đạt Phong Tử liền thúc hai luồng Ngọc Kiếm đánh dữ dội.

Đạt Phong Tử ngày nay so với buổi giả dạng Thái Quang Chân Quân đoạt Ngọc Kiếm khác nhau một trời một vực.

Sau một thời gian dài giữ Ngọc Kiếm trong tay hắn đã dày công tập luyện, quen điều dụng đôi Ngọc Kiếm, hắn những tưởng mình sẽ giữ vững chức vô địch trong làng kiếm thuật.

Bất ngờ trong một cuộc chạm trán nảy lửa vô tiền khoáng hậu hắn bỗng gặp phải tay đại kinh địch tài tình siêu việt đệ nhất, kèm chặt Ngọc Kiếm của hắn lại còn ra tay sát hại ba sư đệ hắn tài nào chẳng uất giận cầm hờn.

Càng giận Đạt Phong Tử càng liều lĩnh hung tợn.

Hắn nghiền chặt răng ken kết, nhai râu xồm xàm đoạn thối lui hơn hai mươi bước rồi tay tả giữ chặt quyết Thái Tĩnh, tay hữu bắt quyết Thái Ất, hắn vận thêm khí Thiên Cương đốc thúc hai vàng Ngọc Kiếm đánh tới bởi.

Ngọc Kiếm Xà Vương tức thì nổ lên mấy tiếng rung rinh đất trời như mây ngàn khói tỏa chỉ trong giây phút che kín cả khoảng không mênh mông vô tận.

Biết đối thủ đã liều lĩnh, mang cả bản lãnh tốt cùng ra thi thố Thanh Y nghĩ thầm: “Thằng quỷ này có đôi Ngọc Kiếm trong tay, ta khó mà hạ nó được. Ấu là ta hiển lộng hết tuyệt kỹ thần thông đàn áp hắn một lúc và đốt phá Vạn Hoa trang rồi đi ngay cho xong chuyện”.

Nghĩ vậy Thanh Y liền trở vào vàng hoàng quang quát lớn :

- Thần kiếm biến!

Vùng kiếm màu vàng như tăng thêm tốc lực kinh hồn vùng vẫy dữ dội.

Hơi nóng luôn luôn bốc ra như thiêu đốt

Hào quang liên tiếp túa ra sáng lòa cả vũ trụ càn khôn.

Rồi liên liếp mấy liếng nổ ầm vang đường núi lở trời nghiêng, đạo hoàng quang như một con rắn khổng lồ xông đến quấn chặt hai luồng Ngọc Kiếm.

Càng lúc ấy Thanh Y lại vùng tít Ngũ Quang y đánh vụt vào Ngọc Kiếm Xà Vương.

Ào ào... Ầm ầm

Ngũ Sắc Quang và độc phong từ tiên y năm màu bay vọt ra, chuyển động thần tốc mãnh liệt gần cuốn xô cả cỏ cây vạn vật.

Hai vàng Ngọc Kiếm đang ráo riết vây vùng, chống trả kịch liệt với đạo hoàng quang bỗng gặp phải Ngũ Sắc Quang rầm rầm bay vụt đến như năm con chim đại bàng ngũ sắc quạt cánh đẩy bật hai luồng Ngọc Kiếm bay tung lên cao hàng mười trượng.

Kinh hồn tán đởm Đạt Phong Tử liều chết vận thêm khí Thiên Cương kèm chặt kiếm quang cầm cự lại.

Ngọc Kiếm Xà Vương đang bay vút lên cao lao đao bỗng như được muôn ngàn mãnh lực vô hình trợ giúp quật khởi trở lại mãnh liệt.

Hai vàng bạch quang như hai quả núi trắng xây lại không ngớt xoắn tít vào đạo hoàng quang bật lên những tiếng động vang rền như chuông vàng thua, khánh ngọc chạm.

Quyết liều sanh tử với kẻ thù, Đạt Phong Tử nương cơ hội quật khởi cho tay vào túi hốt ra một nắm cát đỏ thả vút vào mình Thanh Y.

Ào ào... Rắc rắc..

Hồng sa như một trận mưa đỏ bay ào ra nom giống một một đàn ong vỡ tổ.

Thoạt trông thấy đoàn hồng sa bay vút đến, Thanh Y cả cười bảo :

- Ái chà! Mê Hồn thần sa.

Rồi như cổ trêu chọc đối thủ, Thanh Y nói lớn.

- Đạt Phong Tử. Chúng ta đùa nhau chơi thôi, dùng chi thứ tối độc ấy. Ha ha! Ha ha! Ta không ngờ người quái ác đến thế. Nhưng người hãy cố gắng thêm tí nữa, đồ trò trẻ ấy làm gì nổi ta.

Căm giận sôi gan, Đạt Phong Tử chẳng nói chẳng rằng, hấn nhắm ngay đoàn hồng sa thổi phù luôn mấy lượt.

Đoàn cát đỏ như gặp phải một trận cuồng phong vút tới bay vù vào người Thanh Y khác nào mưa tuôn khỏi tảo.

Chẳng dám khinh thường như trước, Thanh Y vội dùng Ngũ Quang y nhắm ngay đoàn hồng sa phát nhẹ qua một lượt.

Độc phong và Ngũ Sắc Quang tức thì bay ào ào ra xô bật hồng sa lộn vèo trở tại.

Hai sức mạnh vừa gặp nhau bỗng vang lên những tiếng động vang rền như sét dậy từng không.

Hồng sa không chịu được sức va chạm đàn áp của Ngũ Sắc Quang tức khắc tan thành một luồng khói đỏ bay là đà tứ phía.

Sợ luồng khói đỏ bay giạt ra ngoài gây hại sanh linh bá tánh, Thanh Y hiệp sĩ liền vỗ đầu quái xà đang phun lửa tam muội về phía Vạn Hoa trang.

Quái xà như hiểu ý chủ nhân nó liền quay về phun lửa mịt trời đốt tiêu mất luồng khói đỏ độc dữ kia.

Đạt Phong Tử thấy kẻ thù phá mất Mê Hồn thần sa của mình, tức giận chẳng cùng.

Đạt Phong Tử tức uất người là phải.

Mê Hồn thần sa mười phần lợi hại mà hắn đã tốn bao công phu khó nhọc mới luyện thành, bỗng chốc tiêu tan như tro bụi, trách nào hắn chẳng điên tiết ứa gan ói mật.

Mê Hồn thần sa là những hạt cát đỏ lấy tận chân núi Ô Kỳ sơn, chỗ giáp giới hai xứ Tây Tạng và Thiên Trúc.

Đạt Phong Tử dùng nó hòa trộn cùng Đoạt Mệnh Mê Hồn hương rồi mới đem hun vào lò bát quái đúng ba trăm ngày.

Công lực của Mê Hồn thần sa vô cùng độc dữ.

Hồng sa chạm vào mình kẻ địch dù thịt sắt xương đồng cũng khó toàn thân.

Nguy hại hơn nữa là khi ác sa gặp sức mạnh ngăn cản, nó tức thì tan thành khói đỏ mà kẻ thù ơ hờ thờ nhắm tức tốc ngã lăn ra mê man bất tỉnh.

Một kẻ tài tình đệ nhất như Thanh Y có khi nào bị hại vì chút tiểu thuật dù quá độc dữ ấy. Chàng thừa hiểu sức lợi hại phi thường của ác sa nên đã giục quái xà phun tam muội hỏa đốt cháy tiêu tan cả.

Cũng từ phút ấy Thanh Y tức giận bảo thầm: “Ta hơi sức nào dằng dai giao đấu với hãn thêm mất thì giờ. Ta hãm khốn nó một phen bạt vía hồn kinh hầu lui bước khỏi nơi này cho rồi”.

Nghĩ thế Thanh Y Hồn trở mặt kẻ nghịch quát to lên :

- Đạt Phong Tử, ngươi liệu mà giữ hồn kéo chết uống mạng bây giờ.

Dứt lời chàng hiệp sĩ áo xanh liền thúc quái xà phun khí đen và lửa tam muội bay ra rợp trời.

Lửa tam muội nhờ gió trợ sức bay giạt ra về phía Vạn Hoa trang cháy lần lần như một biển đỏ rực đang chảy cuộn tràn.

Tòa Vạn Hoa trang nguy nga đồ sộ là thế bỗng chốc phát hỏa bùng cháy lên dữ dội.

Bọn Linh Quang Tử, Xích Linh Tử sống sót về đến mặt trang huy động trang viên dùng máy xịt nước chữa lửa nhưng vô công hiệu.

Tam muội hỏa quá ư lợi hại. Nó khác hẳn lửa thường càng gặp nước càng bốc cháy rợn người ghê gớm.

Rồi chỉ trong chớp mắt tòa Vạn Hoa trang hùng vĩ chỉ còn là một đồng gạch ngói than vụn và thỉnh thoảng vài cơ quan máy móc bí hiểm đổ sụp vang âm kinh khiếp cả một vùng trời đất bao la.

Cơn giận tức của Đạt Phong Tử lúc này đã hoàn toàn lên đến cực điểm.

Hắn bỗng trở nên liều lĩnh và hung dữ ghê gớm lạ thường.

Hắn liều mạng đem hết sức lực bình sinh và tài nghệ sở trường áp dụng, quyết tử chiến cùng kẻ nghịch.

Ngọc Kiếm Xà Vương là một bảo vật thiêng linh quý giá vô song dưới sự điều khiển của hắn lúc bấy giờ thật vô cùng khủng khiếp.

Trong bóng đêm dày đen kịt giữa khoảng không bao la bỗng vì Ngọc Kiếm vấy vùng quá hung hiểm đất trời vũ trụ căn khôn đều sáng rực cả.

Hơi lạnh và cả gió bão liên hồi phát ra ghê gớm.

Thanh Y hiệp sĩ không ngờ kẻ đối thủ đang lúc khốn cùng bỗng trở nên hung hãn mãnh liệt dường ấy. Chàng thanh niên bật mặt lúc này chẳng dám khinh xuất bất phòng như từ nào. Chàng vội vận thêm khí Đan Điền thôi thúc luồng hoàng quang tung hoành như gió táp mưa sa hay gió bão vụt nước lụt tràn.

Quyết chấm dứt cuộc giao đấu thần kinh quỷ khiếp độc nhất vô nhị từ xưa nay, Thanh Y liền tung Ngũ Quang y lên không.

Tức thì muôn vạn tiếng nổ kinh hồn bạt vía nổi dậy rền vang.

Đất trời lúc bấy giờ dường như không chịu nổi sức chuyển động dữ dội thần tốc ấy sắp tan tành sụp đổ.

Ngũ Quang y lóe ra muôn triệu tia hào quang xanh, vàng, trắng, đỏ bay xẹt khắp cùng.

Rồi chỉ trong một chớp mắt nó như muôn vạn chiếc cầu vòng ngũ sắc, luôn luôn quật xả vào hai vầng bạch quang không ngớt vang lên những tiếng kêu soang soảng.

Đôi Ngọc Kiếm dường như không chịu nổi sức tấn công mãnh liệt của Ngũ Sắc Quang và vầng Liên Hoa Thất Tinh kiếm, bỗng nổ lên mấy tiếng ghê hồn khủng khiếp rồi chậm dần tốc độ hung hãn.

Thấy thế Thanh Y liền hét lên một tiếng to như lựu xé sấm nổ đoạn huy động luồng hoàng quang và bè Ngũ Sắc Quang ập nhau lại đánh thật mạnh vào hai đạo Ngọc Kiếm Xà Vương.

Ầm... Ầm... Ầm...

Muôn ngàn tiếng nổ xé trời tan đất liên tiếp bùng lên hai luồng bạch quang bị đánh tới bởi bỗng bay giạt ra ngoài.

Thừa dịp ấy Thanh Y hiệp sĩ vấy tay thu Ngũ Quang y và đạo Liên Hoa Thất Tinh kiếm trở lại.

Cùng lúc ấy chàng hiệp sĩ áo xanh trừng mắt nhìn kẻ nghịch quát lớn :

- Đạt Phong Tử. Phen này ta tạm dung người được toàn tánh mạng. Người khá mau cải tà qui chánh, nếu cứ theo thể thói cũ a dua cùng lũ ma tăng ác tặc lộng hành tác quái gặp ta một lần nữa người chớ hồng sống.

Chưa dứt lời Thanh Y liền giục quái xà bay nhanh theo gió. Chớp mắt bóng hình trung kỳ nhân dị khách khuất mất trên ngàn mây mù mịt.

Bàng hoàng như người vừa qua một giấc mơ kinh khủng, Đạt Phong Tử vội thu hai đạo Ngọc Kiếm trở lại.

Hắn đau xót nhìn lũ sư đệ sa cơ chết chảng toàn thân, lại nhìn tòa Vạn Hoa trang lúc bấy giờ chỉ là một đồng than tro vụn khói hầy còn bốc lên nghi ngút mà lòng thêm oằn oại đau sâu giận tức.

Đạt Phong Tử toan bước đi tránh cảnh não lòng héo ruột nhưng không hiểu sao hắn bỗng dừng lại đa lự nhìn các sư đệ đoạn se sẽ thở dài...

18. Chương 18: Trợ Hiền Đồ, Sư Nữ Giáng Lâm

Đây nói về Phù Dung Nương sau ngày bị Khốc Tiểu Quái Sư trở tài siêu việt đánh cho thất điên bát đảo may nhờ Thanh Y hiệp sĩ bất thần xuất hiện cứu nguy, nàng chỉ xiết mừng rỡ.

Và cả hai, chẳng ai bảo ai tình trong như đã mặt ngoài còn e. Rồi cuộc chia tay lại đến khiến Phù Dung Nương càng thêm tê tái tấm lòng.

Nỗi buồn chia biệt như vò xé tâm can bậc anh thư nữ khách.

Buồn này chưa dứt sầu lại mang.

Nàng đau đớn tức giận vì mình quá tin người một phút mà bản lĩnh tài nghệ đang quán chúng siêu phàm bỗng chốc trở nên kém cỏi tầm thường phải chịu khuất phục trước kẻ đã từng khuất phục mình.

Rồi với kiếp giang hồ hiệp khách đầy gió sương nàng trở về cùng sương gió.

Nàng lê bước khắp cùng tam sơn ngũ nhạc.

Nàng cứ đi, đi mãi mong mỗi làm đủ một nghìn điều thiện để ngày kia nàng sẽ về Phù Dung tiên đảo, quỳ bên gối sư phụ mong nhờ lượng cả bao dung thứ tha nàng nhất thứ.

Gót phiêu lưu gần mòn mà việc nghĩa chưa xong, lắm cơn Phù Dung Nương cảm thấy lòng đầy chán nản buồn đau.

Ngày kia Phù Dung Nương bỗng nhớ lại lời khuyên nhủ của người yêu, nàng quả quyết về Phù Dung tiên đảo phục lệnh thầy.

Lần này chẳng chút chần chờ do dự nàng thực hành ngay ý định.

Ngồi vắt vẻo trên lưng Đại Bàng Thần Điểu, Phù Dung Nương giục gió lướt máy bay như tên bắn chỉ trong khoảnh khắc về đến chốn cũ.

Đại bàng từ từ hạ cánh.

Phù Dung Nương cảm thấy vô cùng hân hoan sung sướng được dẫm chân lên hòn đảo thân yêu mà nàng hằng khao khát như nhớ mong.

Ngoài khơi xa tiên đảo sóng vẫn thi nhau thét gầm vang động liên hồi.

Gió vẫn lành mây vẫn thăm lặng lơ trôi.

Cảnh vật vẫn còn như cũ nhưng Phù Dung Nương cảm thấy lạnh lùng buồn tẻ làm sao!

Toàn đảo vắng hoang như độ nào.

Hoa Phù Dung vẫn rườm rà tươi tốt lá lướt nghiêng mình theo chiều gió thoảng.

Không muốn lặng nhìn cảnh vật để lòng mang nặng thêm mối u hoài, Phù Dung Nương lần bước về sơn động.

Chỉ trong nháy mắt nàng đến ngay nơi mong ước nhưng nàng bỗng đứng ngẩn người đau đớn chẳng cùng.

Trước mắt nàng, sơn môn bé chặt như một bức tường thành kiên cố, cản ngăn không cho nàng vào mật động.

Sau một lúc yên lặng và đau xót nhìn cửa động đóng kín, Phù Dung Nương lặng lẽ thở dài đổ đôi giòng châu lệ lả lả tuôn rơi trên làn má hồng hào kiều diễm.

Thôi thế là hết!

Nguyện vọng của nàng như sương mù buổi sáng.

Sơn môn bé chặt, nàng làm sao vào mật động bái yết sư phụ.

Nàng phải ra về ư?

Không. Một ngàn lần không.

Phù Dung Nương đã quyết định rồi. Nàng không thể rời tiên đảo này nếu nàng chẳng được tạ lỗi cùng thầy.

Dù sơn động bé chặt đến bao lâu nàng cũng vẫn kiên gan bền chí ở lại đợi chờ.

Nàng đã nghĩ chín.

Nếu nàng giáng trần lần nữa mà bản lĩnh tài nghệ của nàng không có gì xuất chúng siêu phàm phỏng có ích gì.

Bọn ma tăng quái tặc ngày nay tài trùm cả thiên hạ. Chúng càng ngày càng lộng hành tác quái, nếu nàng không nhờ đức Thái Hư sư nữ trợ giúp phen này nàng tài nào làm tròn bốn phận mà người đã giao phó cho nàng hơn bốn năm năm trước.

Suy đi tính lại Phù Dung Nương chẳng biết làm cách nào vào mật động.

Sơn môn chỉ bé sơ sài bằng một vầng mây ngũ sắc, nhưng chắc chắn hơn một bức Vạn Lý tường thành, dù ai tài thánh cũng không phá nổi.

Đức Thái Hư sư nữ chỉ dùng một tí ngoại thuật ngăn chặn sơn môn thế mà vầng mây năm màu ấy cũng hóa thành bất khả xâm phạm.

Tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng Phù Dung Nương đành phủ phục quỳ ngay xuống bệ đá.

Cả Đại Bàng Thần Điều thấy chủ nhân mình quỳ lạy nó cũng rũ cánh đứng cúi đầu.

Phù Dung Nương quyết quỳ mãi nơi sơn môn chờ đợi thầy.

Nàng tin tưởng với tấm lòng thành thật hối hóa của nàng chắc sao Sư nữ cùng xét thấu tình cảnh thứ tha.

Thời khắc lạnh lùng trôi!

Phù Dung Nương phủ phục trước sơn động thẩm thoát đã đứng ba ngày.

Ba ngày quỳ lạy thình không giữa trời, Phù Dung Nương cảm thấy tử đau vô cùng.

Nàng đã mấy phen sụt sùi rơi lệ.

Đến ngày thứ tư vào giữa giờ Ngọ, Phù Dung Nương xem chừng đã mệt mỏi lắm rồi.

Nàng nhịn ăn bỏ uống mấy hôm liền, cơ thể nàng như rã rời cả tâm thần cũng bải hoải nốt.

Phù Dung Nương tuyệt vọng tưởng chừng có thể chết đi được, bỗng từ xa về phía chánh nam hào quang ngũ sắc chiếu sáng lòe loẹt.

Tiếp theo đó giữa từng không tiếng hạc kêu hót vang lừng...

Giữa khoảng trời rộng bao la bỗng xuất hiện ra một lão bà đầu tóc bạc phơ.

Lão bà ngồi vắt vẻo trên lưng con bạch hạc đang đập cánh bay nhanh hơn bão cuốn.

Từ trên đầu lão bà xông lên năm đạo Ngũ Sắc Quang chói lọi kết thành mây lành năm sắc nom vô cùng xinh đẹp.

Nhận ra đó là đức Thái Hư sư nữ, sư phụ mình, Phù Dung Nương Tổ Hoa liền dập đầu cúi lạy tam thiên.

Trên không trung đức Thái Hư sư nữ thấy rõ đứa trò yêu đang quỳ lạy khẩn cầu, người động mỗi từ tâm giục hạc từ từ hạ xuống.

Sư nữ vừa đặt chân xuống đất, tức thì mây lành năm sắc tan lần, hào quang ngũ sắc cũng tan mất.

Rồi nhìn Phù Dung Nương, Sư nữ dịu dàng bảo :

- Thôi! Con hãy chờ đây.

Vâng lệnh thầy Phù Dung Nương sẽ đứng lên nhưng nàng có vẻ sợ sệt khấp nép đứng cạnh Đại Bàng Điều.

Sư nữ lần bước đến sơn môn và sẽ phát nhẹ tay áo một lượt.

Ghe gớm thay cho đạo thuật tối diệu vô biên của Sư nữ!

Vầng mây ngũ sắc đang bao phủ sơn môn như một bức tường đồng kiên cố, bỗng bay vụt lên cao rồi biến mất.

Sơn môn vừa rộng mở từ trong mật động hào quang chiếu ra rực rỡ chói lọi, đủ màu xanh, trắng, đỏ, tím, vàng, lam như những dải lụa ngũ sắc vô cùng đẹp mắt.

Sư nữ liền dắt tay Phù Dung Nương vào trong.

Trên bờ đoàn khói trầm vẫn xông lên nghi ngút uy nghi như ngày nào.

Cạnh đấy lò bát quái vẫn lách tách nổ và ngọn lửa âm dương vẫn không ngừng lung linh cháy.

Sư nữ khẽ bước đến bờ đoàn an tọa.

Phù Dung Nương lúc ấy như nhớ lại lỗi lầm mình, nàng phủ phục ngay trước bờ đoàn.

Thoạt tiên nàng làm lễ bái yết Sư nữ, cúi lạy bốn lần đoạn nghẹn ngào nức nở thốt lời :

- Đệ tử chẳng làm tròn lời sư phụ dạy, tội cam muôn thác. Ngày nay con về đây chịu nghiêm phạt, nhưng con cúi xin sư phụ mở lượng biển trời thứ dung con nhất thứ.

Sư nữ lúc ấy ngồi yên trên bờ đoàn, nhắm nghiền đôi mắt

Một lúc sau người khẽ giương thần nhãn rồi trầm ngâm một chốc, người bảo.

- Cơ trời huyền diệu, máy tạo nhiệm mầu lòng người khó cưỡng nổi thiên số. Chuyện con làm hỏng, ta đã đoán biết từ lâu tuy nhiên ta chẳng sớm ra tay cứu độ được, bởi con lòng trần chưa dứt, nghiệp chướng còn mang; lại nữa ma tăng quái tặc chưa đến tuần mãn kiếp. Thôi, con hãy chỗi dậy ra sau động hậu, thầy sẽ có việc dạy bảo.

Phù Dung Nương mừng đến ứa nước mắt. Nàng rón rén đứng lên đi nhanh về phía động hậu.

Đợi đứa trò yêu đi khuất, Thái Hư sư nữ cũng đứng dậy đến gần lò bát quái.

Người sẽ đưa mắt nhìn ngọn lửa âm dương đang âm ỉ cháy một lúc rồi dốc bầu linh đơn lấy ra hai mươi tám viên nhỏ bằng hạt đậu, bỏ vào lò bát quái.

Bên trong lò bát quái bỗng nghe liên tiếp những tiếng khua động kéo dài như chuông ngân khánh đánh.

Sư nữ lại họa linh phù vút vào trong ấy, đoạn người sẽ thổi một hơi dài vào ngọn lửa âm dương.

Bỗng liên tiếp ba tiếng nổ kinh hồn hoảng vía đường địa chấn thiên long lại nổi dậy.

Ngọn lửa âm dương đang yêu ốt cháy bỗng bùng lên lóe ngọn cao vút xanh rờn.

Hào quang từ trong lò bát quái cùng lúc ấy xông lên như muôn ngàn tia sáng ngũ sắc chói lọi, như sắp xuyên thủng nóc động.

Chớp lòa liên hồi, sấm sét từng cơn dậy lên kinh hồn.

Thái Hư sư nữ tay tả bấm chặt vào hai cung Thìn Tuất giữ vững quyết Thái Tĩnh quát lớn :

- Mau biến!

Lời nói ấy như một lệnh truyền màu nhiệm thay!

Lửa âm dương đang hùng hổ cháy cao ngọn liền tắt phụt.

Trong lò bát quái hiện ra một vật tròn trong như ngọc sáng ngời.

Vật nom rõ là một chiếc vòng không ngót tỏa ánh hào quang ngũ sắc chiếu sáng lòa cả thần động.

Thái Hư sư nữ vẻ mừng rỡ hiện rãnh trên khuôn mặt răn reo. Ngài dường như vô cùng đắc ý với kết quả mỹ mãn trước mặt.

Sư nữ bỗng trở vào lò bát quái nói lớn :

- Biến! Biến!

Lời Sư nữ như một mệnh lệnh uy nghiêm và mầu nhiệm lạ lùng!

Chiếc vòng rực rỡ ánh quang ngũ sắc đang nằm im lìm trong lò bát quái tức thì bay vụt lên.

Sấm sét không ngừng dậy lên kinh hồn hoảng vía.

Khu thần động to lớn rần chắc là thế mà cũng không chịu nổi sức chuyển động khiếp trời kinh đất kia, phút chốc nổ liền mấy tiếng dường núi sa vạc đổ rồi tan ra từng mảnh vụn.

Bụi cát đá thi nhau theo đà gió vụt bay rào rào như mưa.

Vượt ra ngoài khoảng trống lại không gặp sức cản ngăn, bảo vật càng tung hoành ghê gớm.

Nó tỏa ra một vầng hào quang ngũ sắc chiếu sáng lòa cả vụ trụ càn khôn.

Ánh quang càng lúc càng tỏa rộng, chớp mắt nó như một biển cực lớn đủ năm màu vàng xanh trắng đỏ tím lộn chen, lan ra mãi như che mắt cả đất trời bao la.

Sư lại trở vào bảo vật quát lớn như lần trước :

- Biến! Biến!

Tiếng Sư nữ chưa dứt, trên không trung bỗng nổ lên một tiếng kinh thiên động địa chẳng khác gì muôn triệu tiếng sét cùng một lúc dậy lên.

Trời đang còn thanh bạch quang đăng bỗng tối sầm cả lại, tức thì một trận cuồng phong nổi lên ầm ầm muôn phần dữ dội hơn cả bão tố.

Gió bão không ngừng vụt tới quá ư khủng khiếp.

Đà gió đi thật mãnh liệt thần tốc xô cây cối nơi Phù Dung tiên đảo lần lượt ngã đổ vang trời dậy đất.

Trời càng tối đen như mực.

Gió càng thổi vù vù ghê rợn.

Vũ trụ càn khôn dường như không chịu nổi sức sắp tan tành đổ vỡ.

Cầm thú muôn chim đang rải rác khắp trời tìm mỗi bồng gặp phải cơn bão tố thành linh nổi dậy, kẻ tiếp bóng đen dày phủ như mực càng kinh hoàng bay chạy tán lác kêu la vang dội cả một vùng trời đất.

Dường như chẳng muốn kéo dài cuộc địa ám thiên hôn, đức Thái Hư sư nữ lại quát lớn :

- Bảo vật không tung hoành còn đợi chừng nào.

Tiếng quát vừa dứt cuồng phong tức thì tắt mất rồi liền khi ấy ba tiếng nổ kinh trời khiếp đất lại bùng lên. Lửa lại cháy lên rần rần ghê khiếp chỉ trong nháy mắt nó như một đại hải lan tràn bao gần giáp cả khoảng không mênh mông vô tận.

Báo hại người và vật tám cõi mười phương lại một phen nữa kinh hồn tán đởm vì lửa đầy trời cháy bùng lên quá dữ dội như muôn ngàn núi lửa khổng lồ từ không trung sa lần xuống.

Cuộc thử thách đến đây xem đã đủ, đức Thái Hư sư nữ liền ngửa tay thét lớn :

- Bảo vật về mau!

Màu nhiệm thay! Lời Sư nữ chưa dứt, trời đất đang cơn kinh khiếp bỗng im bặt.

Lửa cháy cùng trời tức thì tắt ngấm.

Rồi từ trên không trung bảo vật chiếu lòe hào quang ngũ sắc lần lần sa xuống nằm gọn trong tay Sư nữ.

Nhìn cảnh vật quanh Phù Dung tiên đảo xác xơ tiêu điều, nhìn khu thần động hiện chỉ còn là một đồng đá vụn, Sư nữ khê cười lẩm bẩm.

- Thôi! Thế là xong. Bảo vật đã hoàn thành. Bọn ma tăng quái tặc cũng gần đến hồi chịu hàng phục. Từ đây ta sẽ dứt cả nghiệp trần yên lòng rèn luyện đạo pháp.

Tổ Hoa lúc ấy đang kinh sợ thất thần vì cơn đất trời chuyển động và gió lửa không dứt nổi lên vừa rồi, nàng thoáng thấy bóng Sư nữ càng kinh sợ hơn nữa.

Như đoán được tâm trạng nàng, đức Thái Hư sư nữ liền dịu dàng bảo :

- Tổ Hoa con! Việc con thầy đã tính xong cả rồi.

Sư nữ chưa lên tiếng Phù Dung Nương đã vội quỳ sụp xuống cúi lạy thầy bốn lạy.

Rồi sung sướng cảm động và tủi đau quá, Tổ Hoa nghẹn ngào nói :

- Tội con tầy trời đành cam muôn thác. May nhờ sư phụ mở lòng từ bi đại xá. Từ nay con nguyện hầu bên gối sư phụ mãi mãi để gọi là đền trả chút ơn sâu. Lời khẩn thiết chân thành của con xin sư phụ xét tình chuẩn nhận.

Cả cười lên khanh khách, Sư nữ vội xua tay bảo :

- Tổ Hoa con! Số trời đã định lòng người khó cưỡng được. Trách nhiệm con đối trước sanh linh con còn quá nặng nề, con ở lại với thầy sao được.

Tổ Hoa càng nức nở, khóc to hơn :

- Trăm ngàn lạy sư phụ. Xin sư phụ cho con ở lại sớm khuya phục vụ thầy. Lòng con từ nay nguyện chẳng mảy may vướng bụi trần, con quyết xa lìa hẳn thế tục.

Nghiêm sắc mặt, Sư nữ có vẻ không bằng lòng, nói :

- Nay đồ đệ! Con nên vâng lời chứ khá cường.

Rồi không muốn Tổ Hoa thắc mắc, Sư nữ giải thích ngay :

- Con tuy có tiên phong đạo cốt hữu phước phần nhưng chẳng được vào chốn tiên bang ngay. Con nợ trần chưa dứt nghiệp chướng còn nặng mang. Con phải giáng trần để trừ ma tăng quái đạo và sau cùng thành duyên giai ngẫu.

Nghe Sư nữ nói câu sau rốt, Phù Dung Nương đang khép nép sợ sệt bỗng ửng hồng đôi má trông càng lộng lẫy xinh tươi muôn phần.

Biết nàng e thẹn, Sư nữ nói lời ngay để chữa chẹn cho đứa trò yêu mình :

- Nhân sanh hữu mạng phần con ạ! Tất cả đều do thiên mệnh. Con hãy nhớ câu: Lương duyên do túc để còn giai ngẫu tự thiên thành ư. Đó là một công lệ dĩ nhiên việc gì con phải thẹn thùng e lệ.

Rồi sẽ cầm tay đứa trò yêu, Sư nữ tiếp :

- Ngày con mất Ngọc Kiếm thầy vẫn hay nhưng chẳng dám trái trời ra tay trợ giúp. Tuy nhiên ngày nay thầy đã lo lường ổn thỏa cho con.

Nói đến đây Sư nữ lấy chiếc vòng lỏng lánh hào quang đang cầm nơi tay trao cho Phù Dung Nương.

Kính cẩn Tổ Hoa đưa hai tay nhận bảo vật.

Nàng toan làm lễ tam bái tạ ân sư phụ, nhưng Sư nữ đã nhanh nhẹn đưa tay ngăn lại, bảo :

- Thôi con bắt tất phải làm lễ tạ ân. Tình sư đệ rất nên triu mến, bổn phận thầy phải trợ giúp con. Bảo vật này ta bắt đầu luyện từ ngày con rời tiên đảo.

Trầm ngâm một lúc Sư nữ tiếp lời :

- “Ngày ấy ta đã rõ biết thế nào con cũng bị mất Ngọc Kiếm vì vậy ta lo xa rèn đúc của mọn này.

Đó là chiếc Kim Cang Trắc của ta thường đeo hằng ngày nơi tay phải.

Kim Cang Trắc là một vật báu tiên gia làm bằng một trăm lẻ tám hạt Kim Cang, thu hút cả khí âm dương đất trời cùng nhị thập bát tú.

Trước đây Kim Cang Trắc thuộc về đức Thái Thượng Lão Quân làm chủ. Người chế nó ra rất công phu khó nhọc.

Một bậc thượng lão tiên như ngài mà chế luyện nên Kim Cang Trắc phải mất trên một trăm năm trời, đủ biết bảo vật quý giá và lợi hại biết dường nào.

Kim Cang Trắc hung hiểm chẳng cùng, nó có thể tiêu hết tất cả pháp bửu của kẻ nghịch như bôn.

Ngày xưa chính Tề Thiên Đại Thánh là bậc thần thông quảng đại, giúp thầy là Đường Tam Tạng thỉnh kinh Tây phương gặp Độc Giác Tỷ Đại Vương (tức thần ngư của Thái Thượng Lão Quân trộm Kim Cang Trắc xuống trần tác quái) phải một phen siêu hồn lạc phách.

Mấy phen đại bại, Tôn Hành Giả liền khẩn cầu các tiên động giúp sức, nhưng không một ai cự nổi Độc Giác Tỷ Đại Vương.

Bao nhiêu phép màu thần kỳ biến hóa đều bị Kim Cang Trắc tiêu cả.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không đến tận chùa Lôi Âm, nhờ Phật tổ Như Lai giúp sức. Đức Thích Ca sai mười tám vị La Hán mang mười tám viên kim sa xuống trừ Độc Giác Tỷ Đại Vương cũng bị Kim Cang Trắc tiêu nốt.

May sao đức Lão Tử hay thần ngư lên trốn xuống dương gian làm dữ, ngài liền hạ phàm tiêu vật báu của mình và trả lại các bửu bối cho các tiên ông, tiên bà bại trận.

Thầy may mắn được chiếc vòng quý giá vô song này cũng nhờ đức tiên đạo và nhiều công quả nên được đức Thái Thượng Lão Quân ban thưởng.

Nhơn thấy con sẽ làm mất Ngọc Kiếm Xà Vương là vật thiêng liêng độc dữ không phép trừ nổi. Thầy liền dùng ngay Kim Cang Trắc luyện thêm cực kỳ lợi hại để giúp con tiêu lại đôi Ngọc Kiếm.

Thật ra với chiếc Kim Cang Trắc này thầy không cần luyện thêm, con cũng tiêu được cả đôi Ngọc Kiếm.

Nếu bọn Đạt Phong Tử biết cách tinh luyện và đúng mười năm nữa, chưa chắc gì Ngọc Kiếm Xà Vương thất bại trước chiếc vòng quý giá này.

Luyện lại Kim Cang Trắc thầy mất đúng ba năm trời. Thầy phải đến tận cung Đâu Xuất nhờ đức Thái Thượng Lão Quân cho mượn lò bát quái chánh truyền của người để hun vào ngọn lửa âm dương nơi lò bát quái của người đủ hai trăm ngày.

Sau thời gian ấy thầy lại về sơn động đốt Kim Cang Trắc trong lò bát quái của thầy và chuyển thêm linh khí đất trời.

Thầy truyền lại bảo vật này cốt để con thị uy cùng ma tăng quái tặc.

Kim Cang Trác tung lên thoát tiên biến thành năm đạo hào quang ngũ sắc, tung hoành ghê gớm hơn cả địa chấn thiên long, sấm dậy, bão lửa.

Hào quang ngũ sắc dứt, hắc phong lại nổi dậy ầm ầm kinh khiếp làm địa ám thiên hôn dù đang cơn thanh thiên bạch nhật cũng tối đen như mực.

Và sau cùng lửa tam muội phát cháy lên rần rần muôn phần độc dữ.

Ngày nay thầy tạm giao cho con chiếc Kim Cang Trác này để đối phó với lũ Khốc Tiểu Quái Sư.

Thôi, con hãy lãnh mạng về trần cho sớm”.

Đức Thái Hư sư nữ vừa dứt tiếng, Phù Dung Nương toan bái tạ thầy lui gót bỗng nghe trên không tiếng hạc kêu vang tại.

Từ trên trời bay vụt xuống một lão tiên râu tóc bạc phơ, mình mặc đạo bào màu xanh ngồi vắt vẻo trên lưng bạch hạc.

Vừa trông thấy lão tiên, Thái Hư sư nữ cung kính cúi chào :

- Ô! Thái Quang chân quân. Bần đạo xin chào sư huynh. Chẳng biết trận gió nào đưa sư huynh đến tề động.

Bật cười khanh khách, Thái Quang chân quân vui vẻ bảo :

- Sư muội tử tế quá nhỉ! Tiếc thay tề động chẳng còn sau cơn thử chiếc vòng Kim Cang Trác lấy gì đón khách đày sư muội?

Dường như không muốn kéo dài chuyện bông đùa, Thái Quang chân quân nói lời :

- Ngon ngày sư muội nhị thứ cho Tổ Hoa hạ phàm ta có mấy lời dạy bảo thêm.

Thái Hư sư nữ mừng rỡ ra mặt, giục đồ đệ mình

- Tổ Hoa con! Con mau quỳ xuống lãnh mạng của sư bá đi con.

Tổ Hoa riu ríu vâng lời. Nàng quỳ xuống lạy Chân quân đủ bốn lạy đoạn phủ phục chờ lệnh.

Khẽ vuốt chòm râu bạc phơ, Thái Quang chân quân chậm rãi nói :

- Số con chưa dứt nợ trần lại có tình duyên với Thanh Y hiệp sĩ, con ở lại dương gian là phải, cửa tiên tuy rộng mở nhưng nghiệp oan hãy còn con chưa vào ngay đây được. Ngày nay con sẽ thay mặt lũ ta trừ xong bọn ma tăng quái tặc và làm muôn nghìn điều thiện giúp đời. Quý hóa thay! Lành vậy thay!

Nói đến đây Chân quân lại ngừng bật. Người khẽ trút hồ lô đeo cạnh sườn lấy ra ba hườn thần đơn trao cho Phù Dung Nương và bảo.

- Đây là ba viên linh đơn ta cho con. Hãy cất để dùng. Hai viên con uống ngay để tăng cường thêm sinh lực cùng tinh thần để dễ bề điều dụng Kim Cang Trác. Còn một viên con hãy bỏ vào mồm Đại Bàng Điều giúp con mau xông lướt dặm ngàn trời mây.

Phù Dung Nương kính cẩn nhận thần đơn.

Nàng toan làm lễ tạ ân nhưng Thái Quang chân quân đã vội ngăn lại tiếp lời :

- Hãy khoan con! Ta còn vật này ban tặng con.

Dứt tiếng Chân quân lấy trong người ra một chiếc kiếng nhỏ lóng lánh hào quang trao tận tay Tổ Hoa và bảo :

- Đây là Như Ý cảnh. Ta giao cho con để có chuyện cần dùng đúng một nghìn năm sau này. Thiên cơ bất khả lậu ta không thể nói được.

Ngừng lại một lúc, Chân quân giải thích :

- Như Ý Cảnh này nguyên là một mảnh kiếng của Chiếu Yêu Cảnh trấn tại thiên môn. Chiếu Yêu Cảnh do nhiều miếng ráp lại.

Ta may mắn được đức Tây Vương Mẫu cho lúc phó hội bàn đào mười năm về trước. Nghĩ đến chuyện cần dùng sau này ta liền hun luyện nó khá lâu nơi cung Huyền Vi của Bắc Chơn Thiên Vô Đế. Thôi! Con hãy giữ lấy.

Dứt lời Chân quân toan từ giả Sư nữ bỗng như sức nhớ ra điều gì, người lại bật cười khanh khách bảo :

- Ngày nọ con bị Đạt Phong Tử giả hình ta gạt lấy đôi Ngọc Kiếm Xà Vương. Đó cũng là do thiên số. Tuy vậy từ nay về sau con khá cẩn thận đề phòng. Bọn ma tăng quái đạo lắm mưu nhiều kế gian xảo khó lường. Con nên nhìn kỹ mặt ta kéo bị mắc lừa lần nữa mà khôn.

Dứt tiếng Chân quân liền nhanh nhẹn giục hạc lướt gió bay đi, chớp mắt khuất bóng trên ngàn cây mù mịt.

Phù Dung Nương vừa muốn tạ ân nhưng chẳng kịp, nàng đành nhắm hướng Chân quân cúi lạy thỉnh không ba lạy.

Sư nữ lúc ấy cũng từ từ tiến đến đặt tay lên đầu đứa học trò yêu, dịu dàng nói :

- Tổ Hoa con ngày nay con đã đủ sức hạ phàm. Con cố làm xong các lời ta dặn, nhưng con hãy nhớ sau lúc thâm đoạt đôi Ngọc Kiếm chớ sát hại đối thủ mà gây nên điều oan oan tương báo.

- Thôi! Con hãy chờ dậy về trần cho sớm.

Dứt lời như không muốn nán ná lại để chứng kiến cảnh thầy trò chia biệt, Sư nữ liền quay quả bước đi.

Cả kinh Tổ Hoa lật đật làm lễ bái sư bốn lạy đoạn đứng dậy chạy theo níu áo thầy kêu khóc :

- Sư phụ vội đi đâu. Xin người mở lượng hải hà cho đệ tử ở lại ít lâu cho bỏ lòng kính mến nhớ thương hoài vọng.

Có vẻ không bằng lòng, Sư nữ nghiêm trang bảo :

- Tổ Hoa con! Con mau vâng lời chớ khá cưỡng. Từ đây trở đi con sẽ được về thăm ta y theo hạn kỳ cũ. Thôi! Con mau lên đường cho sớm. Ta cũng đi đây.

Dứt tiếng Sư nữ liền ngồi lên mình hạc bay vọt tận mây xanh rồi mất dạng giữa khung trời rộng bao la.

Tổ Hoa bịn rịn nghía thầy trò không ngăn được, đôi dòng lệ thấm lã tả tuôn rơi.

Nàng quỳ lạy thỉnh không bốn lạy đoạn trở ra trước động giục Đại Bàng Điểu rời Phù Dung tiên đảo...

* * * * *

Đây nói về Linh Chân đại đức tổ sư, sau ngày bị Đạt Phong Tử hiếp lộng thần thông cả phá La Phù sơn, đánh cho một trận thất điên bát đảo người càng sư đệ là Linh Hư sư tổ và Không Không sư tổ về nương náu nơi Côn Lôn sơn.

Ít lâu sau mỗi người lại tìm một ngọn núi, lập thần động ở riêng một mình để tu tâm dưỡng tánh rèn luyện đạo pháp.

Riêng Linh Chân đại đức tổ sư, ngụ tại núi Lạc Đà động Phù Lưu.

Linh Chân tổ sư tự biết lòng trời khổ cưỡng, người cố gắng luyện thêm bản lãnh và đạo thuật để đối đầu cùng bọn Khốc Tiểu Quái Sư, nhất là Đạt Phong Tử, một kẻ có đôi Ngọc Kiếm vô cùng lợi hại.

Linh Chân đã tinh luyện Cam Lô kiếm khí trở nên tuyệt hảo hoàn toàn.

So với ngày chạm trán cùng Đạt Phong Tử buổi trước Cam Lô kiếm khí của người hơn hẳn một trời một vực, hung hiểm muôn vạn lần hơn khi trước.

Ngày kia Linh Chân đại đức tổ sư đang ngồi tĩnh tọa trên bờ đoàn bỗng thấy tâm thần xao động bởi hồi không an.

Đại đức tổ sư toan gieo tiền đoán quẻ âm dương xem hung kiết ra sao bỗng thấy trái tim hồi hộp đập mạnh, tâm linh như báo hiệu điềm chẳng lành sắp đến.

Thất kinh Linh Chân đại đức tổ sư liền rời khỏi Phù Lưu động mượn thuật Ngự phong bay nhanh về hướng Kim Kê sơn.

Thuật Ngự Phong của tổ sư đã đạt đến mức tốt trần siêu việt.

Người lướt gió đi mau hơn bão cuốn chớp mắt đã qua không biết bao nhiêu đồi núi cùng ngàn muôn dặm.

Chẳng bao lâu Linh Chân đại đức tổ sư đến gần ngọn Kim Kê sơn.

Tổ sư toan hạ lần xuống đất bỗng thấy từ Kim Kê sơn vọt lên hai đạo hồng quang như hai chiếc cầu vòng lửa đỏ rực.

Hai luồng hồng quang ấy vô cùng dũng mãnh và hùng hậu lạ thường.

Nó chuyển động kinh trời khiếp đất, tưởng chừng chỉ trong chớp mắt vũ trụ càn khôn không chịu nổi sức quay cuồng khua động ghê hồn kia phải tan tành sụp đổ mất.

Hai vầng hồng quang càng lan rộng ghê gớm.

Nó như hai cánh bướm đỏ rộng bao la gần bao giáp cả khung trời.

Gió bão liên hồi dậy lên quá ư khủng khiếp cuốn xô cây cối ngã đổ ầm ầm vang động cả một vùng trời đất.

Sức phi vũ của hai luồng hồng quang vô cùng thần tốc kinh hồn, nó càng tỏa rộng như sắp đốt thiêu cả vạn vật đất trời bao la.

Sấm sét không ngừng dậy lên theo từng cơn vũ lộng của hai đạo hồng quang ấy.

Bỗng một tiếng nổ như xé trời tan đất nổi dậy, hai đạo hồng quang tức thì rẽ ra như muôn triệu quả núi lửa khổng lồ sa xuống rải rác các nơi tưởng chừng trong khoảng khắc cả một đồng đất lẫn người và cây cối một vùng vô tận sẽ cháy lan thành than bụi.

Khiếp hãi quá, Linh Chân đại đức tổ sư liền thối lui đúng hai mươi một bước, đoạn chuyển mình đưa luồng Cam Lồ kiếm khí ra ngăn hai đạo hồng quang kia cứu nguy cho sanh linh bá tánh.

Kiểm khí theo thất khiếu của tổ sư bay ra ào ào hơn cả bão táp.

Luồng gió lạnh càng lúc càng phát lên mãnh liệt phi thường như sắp thổi tan cả đất trời...

Cam Lồ kiếm khí quả nhiên muôn phần lợi hại.

Nó mới xông lên đã cản lại vầng hồng quang kia lộn ngược lại.

Hai sức mạnh vừa gặp nhau tức thì vang lên một tiếng nổ choáng óc bưng tai kinh khiếp cả đất trời.

Cam Lồ kiếm khí như một luồng quái phong vô cùng hùng hậu quán chặt hai đạo hồng quang nọ.

Hai vầng hồng quang gặp nhau phải sức cản ngăn quá mãnh liệt tức thì chậm dần tốc độ, sức chuyển động thần kinh quỷ khiếp như bớt lần.

Bỗng liên tiếp hai tiếng nổ dường núi nghiêng trời sập cùng loạt bùng lên, hai đạo hồng quang đang bị xoắn tít ráo riết bỗng quật khỏi kinh hồn.

Nó như muôn vạn con rồng thiêng màu đỏ rực sóng luôn luôn xông xáo vào luồng kiếm khí Cam Lồ như trăm nghìn tấm lụa đỏ khổng lồ, rạp rờn vũ lộng theo đà gió vụt.

Hai sức mạnh ngang nhau, bên tám lạng bên nửa cân, đều có sức vẫy vùng gần đảo lộn cả vũ trụ càn khôn.

Gió bão luôn luôn ù ù dậy lên khủng khiếp kinh hoàng.

Cây cối, đá núi lần hồi không chịu nổi sức gió thần tốc mãnh liệt ngã đổ rầm rầm, vang động cả một vùng trời đất.

Điều thú phải một phen bay hồn vỡ mặt vì cơn gió bão khủng khiếp, tản lạc nhau kêu la vang vẫy thê thảm.

Chớp không ngớt lờn lên như muôn ngàn tia điện tỏa, tung xẹt tản mác khắp khung trời.

Sấm dậy liên cơn như sắp chuyển trời xô đất.

Thấy hai luồng hồng quang nọ cầm cự nổi Cam Lồ kiếm khí của mình, Linh Chân đại đức tổ sư cả giận. Ông trở tay vào luồng gió lạnh vô hình quát lớn :

- Mau!

Tiếng ông như một lệnh truyền màu nhiệm ghê gớm!

Luồng Cam Lồ kiếm khí đang cầm cự ráo riết với hai vầng hồng quang bỗng như được một sức mạnh vô hình kinh khiếp hỗ trợ, vẫy vùng vô cùng hung hãn mãnh liệt.

Lãnh phong ào ào nổi dậy chẳng khác gì bão táp vùng lên giữa bể khơi.

Sức chuyển động ầm ầm vang động khắp phương trời như muôn nghìn tiếng sóng gầm hay thác lũ trên ngàn.

Luồng Cam Lồ kiếm khí càng tăng thêm tốc độ tung hoành quá dữ, luôn luôn bám riết vào hai đạo hồng quang.

Khi nào chịu kém, kẻ điều khiển hai vầng hồng quang tuy không xuất đầu lộ diện, nhưng chắc chắn cũng là tay đạo thuật vô biên, tài tình siêu việt đệ nhất.

Thấy hai luồng hồng quang của mình bị bó ép trong vòng kiềm tỏa khó bề vùng vẫy nổi, khách bí mật liền hét lên một tiếng cực to dường lựa xé sấm rền.

Tiếng chưa dứt hai đạo hồng quang như điều gặp gió, nổi lên mấy tiếng kinh thiên động địa rồi lan rộng ghê người.

Hai luồng hồng quang lúc bấy giờ trong cơn gió bão đầy trời, sấm dậy bùng tai như trăm vạn chiếc buồm máu đỏ thẫm hay muôn triệu chim ưng quạt cánh rầm rầm, như sắp xô tan cả đất trời càn khôn vũ trụ bao la.

Cam Lồ kiếm khí đang tung hoành ráo riết, vũ lộng kinh hồn như vào chốn không người, bỗng chốc như bị bao vây tứ phía, chậm dần sức chuyển động hung hãn mãnh liệt.

Hai đạo hồng quang càng lúc càng siết chặt lại như trăm nghìn chiếc thừng đỏ sậm to lớn bó ép luồng kiếm khí kia cơ hồ hết cự quây nổi.

Cả kinh Linh Chân đại đức tổ sư vội chuyển mình đưa hết cả hơi sức trong người ra trợ lực.

Luồng Cam Lồ kiếm khí gần như bất lực trước sức tung hoành hùng hậu ghê gớm của hai vầng hồng quang bỗng chuyển động rầm rầm như núi lở trời sa, phát ra muôn ngàn tiếng nổ vang dội như chuông đánh liên hồi nhạc rền từng chập.

Đạo kiếm khí Cam Lồ vùng vẫy kinh hồn sấn vĩa, luôn luôn xoắn tít vào hai luồng hồng quang không ngớt gây nên những tiếng kêu lên như bão dậy sấm động từng không.

Cuộc giao đấu giữa đôi bên đã kéo dài nhưng phần thắng lời chẳng nghiêng về người nào cả.

Linh Chân đại đức tổ sư cấu tiết toan điều dụng cả nguyên thần khí lực hỗ trợ kiếm khí ngăn đánh ráo riết nhưng ông bỗng ngăn người kinh dị chẳng cùng.

Trước mắt tổ sư, từ trên đỉnh núi Kim Kê sơn bỗng hiện ra một người râu tóc bạc phơ.

Thoáng thấy kẻ ấy tổ sư liền kêu to lên một tiếng ngạc nhiên rồi chuyển mình bay vút lại.

Kẻ vừa xuất hiện cũng nhận ra đại đức tổ sư nên khẽ nghiêng mình chào :

- Ô! Linh Chân sư huynh!

Dứt tiếng người ấy liền thu hai luồng hồng quang trở lại. Linh Chân đại đức tổ sư cũng thu luôn Cam Lồ kiếm khí về.

Đại đức tổ sư nhìn người ấy lộ vẻ không bằng lòng bảo lớn :

- Linh Hư sư đệ tệ thật! Ai đời thử kiếm khí lại nè ta mà đánh. Nếu ta chẳng có Cam Lồ kiếm khí chống cự lại thì còn gì là tánh mạng. Ta không trông thấy sư đệ nên lầm lẫn đã đành chứ sư đệ ẩn đi một nơi nhìn rõ ta sao lại nhẫn tâm lắm vậy.

Vả lại sư đệ dù không nhận được ta, sư đệ cũng thừa biết ta khi thấy luồng Cam Lồ kiếm khí xuất hiện. Riêng ta đến thăm sư đệ biết người có nơi sơn động không, bỗng nhiên thấy hai luồng kiếm khí xông lên quá dữ dằn ngỡ là của sư đệ, vì người luyện nó bao giờ ta nào biết Rõ ràng sư đệ thật đáng tội phạt lắm!

Linh Hư sư tổ chừng như đã nhận ra lỗi mình, người cúi đầu đáp khẽ :

- Tiểu đệ đã biết lỗi, xin người rộng tình tha thứ.

Đổi sang giọng phân trần Linh Hư sư tổ nói tiếp :

- Chẳng phải tiểu đệ dám giấu sư huynh chuyện luyện kiếm khí. Đấy chẳng qua tiểu đệ dè dặt ngại việc không thành, kết quả chẳng như ý muốn thêm thẹn với người. May sao công trình của tiểu đệ đạt thành liền đem ra thử bất ngờ sư huynh đến. Tiểu đệ toan thu kiếm khí ra mắt người thì sư huynh đã nhanh nhẹn đưa luồng Cam Lồ kiếm khí ra đón đánh quá dữ. Sẵn cơ hội tốt để thử kiếm khí, tiểu đệ đành im hơi lặng tiếng liều mạng giao đấu và sau cùng sợ sư huynh rõ chuyện quở trách nên đành xuất đầu lộ diện. Vậy cúi xin sư huynh rộng lượng thứ tha tiểu đệ một phen.

Linh Chân Tổ sư bật cười lên khanh khách bảo :

- Thôi! Chuyện qua rồi nhắc làm chi nữa. Ta có giận sư đệ việc cũng đã xảy. Hơn nữa đó chỉ là một cuộc thử thách của sư đệ ta nữ nào hẹp lượng mà bắt tội cho đành. Ta đang tĩnh tọa trên bờ đoàn bỗng thấy lòng phiền muộn và hồi hộp không an nên tìm đến sư đệ giải khuây.

Linh Chân vừa dứt lời liền kéo Linh Hư sư tổ đi ngay vào động.

Cả hai vừa an tọa trên bờ đoàn, Linh Hư sư tổ vội gọi đồng tử bảo pha trà và mang cờ rượu đến.

Thích chí Linh Chân đại đức tổ sư vỗ tay đánh đét vào đùi nói lớn :

- Sư đệ thật biết điều lắm. Ta đang phiền muộn lại được uống Thần Tiên tửu và đánh cờ với sư đệ thì còn gì thú bằng.

Linh Chân đại đức tổ sư vừa dứt lời bỗng nghe từ cửa động vọng vào :

- A ha! Nhị lão đệ nhàn quá! Ngồi không uống rượu đánh cờ. Rõ thật kiếm khách tổ sư có khác, nhưng hai người quên để phần chia vui với ta sao được.

Tiếng nói vừa dứt trước mắt hai người bỗng hiện ra một người mặc áo bát quái, chân đi giày rơm râu tóc bạc phơ, Linh Hư sư tổ vừa thấy mặt lão già ấy tức thì reo to lên :

- Ủi chà! Không Không lão huynh.

Linh Chân đại đức tổ sư cùng vui mừng nói :

- Lão huynh tới đây thật vừa lúc. Chao ôi! Sẵn có rượu ngon lại gặp bạn hiền, ta chẳng vui say còn chờ đến bao giờ.

Rồi chẳng đợi sư huynh nói thêm câu nào tổ ý tán thành hay không, Linh Chân vội vớ bầu rượu rót đầy một cốc tu luôn một hơi cạn chén.

Cả Không Không, Linh Hư sư tổ cũng khề khà nhấp chén tổ ý mừng vui hội hiệp.

Ba người đang cơn chén tạc chén thù vui say hỉ hạ, bỗng nghe bên ngoài gió vụt ầm ầm, sầm dậy sét rền từng không càng lúc càng dữ dội ghê gớm.

Tòa thạch động vô cùng rắn chắc kiên cố bỗng chốc như không chịu nổi sức chuyển động kinh hồn kia gần rung rinh chực đổ.

Cả kinh Linh Hư sư tổ rời khỏi bờ đoàn.

Chân vừa dẫm lên đôi thảo hài, người nhanh nhẹn chạy vụt ra ngoài cửa động.

Linh Chân đại đức tổ sư, Không Không sư tổ cũng thất vía kinh hoàng.

Hai người chẳng ai bảo ai đồng quảng cốc nhảy khỏi bờ đoàn, bay vụt theo Linh Hư bèn gót.

Ba người vừa ra khỏi động môn bỗng thấy trước mặt ngoài xa mấy dặm, hai vầng bạch quang đang vùn vụt bay lại.

Hào quang từ hai đạo kiếm ồ ạt xông ra như muôn ngàn tia điện tỏa, chiếu sáng lòa cả một khoảng trời đất bao la.

Gió bão đầy trời nổi dậy như sắp cuốn xô cả vũ trụ càn khôn.

Cây cối không chịu nổi cơn gió lốc thần tốc kinh hồn lẫn lượt ngã đổ ầm ầm ghê rợn.

Vừa nom rõ hai luồng bạch quang ấy, Linh Chân đại đức tổ sư rụng rời kinh hãi rú lên :

- Trời! Ngọc Kiếm Xà Vương.

Linh Hư sư tổ cũng hoảng vía kêu to :

- Thăng Đạt Phong Tử đến đây gây sự. Không khéo phen này bọn ta nguy mất.

Không Không sư tổ cũng thất đảm kinh hoàng, nhưng ông có vẻ trầm tĩnh hơn hai người kia.

Ông chỉ sẽ thở dài luôn mấy lượt và sau cùng ông nghiêng rằng trốn mất bảo :

- Xưa nay giặc đến tướng ngăn, việc gì mà hai sư đệ phải rối rít lên như thế? Bọn ta dù gì cũng là bậc sư tổ cầm đầu môn phái, có khi nào chịu lui bước trước kẻ thù sao? Tử sanh hữu mạng, nhị vị lão đệ sợ chết lắm ư?

Lời nói mạnh mẽ quả quyết kia như một gáo nước lạnh dội vào đầu hai người, Linh Chân đại đức tổ sư tức thì cau mày nói lớn :

- Không Không lão huynh bàn chí phải. Ninh thọ tử bất ninh thọ nhục. Bọn ta đường đường là đẳng kiếm tiên hiệp khách há sợ một thằng như Đạt Phong Tử sao?

Cả Linh Hư sư tổ cũng bị kích thích lòng tự ái. Ông nộ khí xung thiên hét lớn :

- Đạt Phong Tử mày hỡi mày! Ta thề cùng mi một phen mất còn.

Linh Hư sư tổ vừa dứt cơn thịnh nộ thì hai luồng bạch quang cũng gần đến nơi.

Trên không trung từ phút ấy bỗng xuất hiện một đại hán tuổi ngoài trung niên, râu xồm xạm ghê gớm.

Đại hán râu xồm tức Đạt Phong Tử vừa lộ hình bỗng hét lớn :

- Bớ ba thằng già thất phu kia! Bọn ngươi quả đến tuần mật kiếp nên xui khiến Đạt lão sư gặp đủ cả ba. Bọn ngươi biết điều hãy mau ngựa cổ ra mà chịu chết cho rồi.

Cầm giận sôi gan ói mật, Linh Hư sư tổ tức thì râu cầm vênh ngược, mắt trợn tròn xoe thốt to như sấm nổ lưng trời :

- Cầu tặc Đạt Phong Tử. Ngươi chỉ cậy có Ngọc Kiếm Xà Vương trong tay nên hung hăng phách lối. Mi có gan dám quần thảo cùng ta mới gọi là tài.

Cả cười lên khanh khách, Đạt Phong Tử nói lớn :

- Thằng già hèn nhát kia. Mi sợ Ngọc Kiếm Xà Vương như sợ cọp, khéo bày chuyện tỷ thí bằng quyền cước. Giết ruồi ai dụng gươm vàng làm chi. Được lắm. Ta sẽ hạ ngươi trong chớp lát như trở bàn tay.

Thốt xong Đạt Phong Tử có vẻ khinh khi, xem thường đối thủ, hần liền vẫy tay thu hai đạo Ngọc Kiếm về.

Hần sẵn tay áo nhảy sấn đến một khoảng trống rồi bảo :

- Ta đã sẵn sàng. Nào, mời ngươi dạo quển.

Linh Hư sư tổ như con chim ưng xốt mồi, lẹ như chớp ông phóng mình đến đứng trước mặt Đạt Phong Tử nói lớn :

- Ngươi liệu mà giữ hồn.

Dứt tiếng Linh Hư sư tổ để luôn hai ống tay áo thụng rộng thành thang xông vào đánh kẻ địch.

Thoạt tiên sư tổ dùng ngay miếng Đồng Tử Đoạt Đào đưa tay phải đâm dứ vào mặt kẻ thù. Rồi nhanh như cắt ông thu ngay tay lại dùng tay trái xia vào mắt Đạt Phong Tử, khí thế muôn phần lợi hại hung hiểm tưởng chừng chỉ trong khoảnh khắc đối thủ sẽ bị ngọn đòn chí mạng ấy mù mắt ngay.

Nhưng Đạt Phong Tử nào phải tay vừa. Bản lãnh hấn tột trần siêu việt.

Hắn tuy ngoài mặt nhờn nhờn tự đắc, xem thường đối thủ nhưng kỳ thật hấn biết giao đấu với một bậc sư tổ cầm đầu môn phái như Linh Hư phải đâu là chuyện dễ.

Hắn ơ hờ một phút ắt đi đời ngay. Vì vậy hấn luôn luôn để ý giữ gìn từ ly từ tí

Cặp mắt hấn sáng như sao băng, vừa thấy Linh Hư sư tổ đâm dứ vào mặt hấn biết ngay đó một thế đánh lừa liên chú tâm đề phòng.

Đạt Phong Tử đợi kẻ thù xia đến gần khe đưa tay lên gạt.

Ghê gớm thay thần lực của họ Đạt!

Hấn vừa vươn tay tức thì một tiếng chát kinh khủng vang lên.

Cả hai người đều thối lui hơn mấy bước tê chồn cả cánh tay như vừa chạm phải vách sắt tường đồng.

Nhưng đã rõ biết tài nhau, hai người lại hăm hè xông vào đâm đá dữ dội.

Hai người toàn là những tay siêu việt tuyệt kỹ nên giao đấu vô cùng rợn rợn khủng khiếp.

Cả hai đều thừa biết da thịt mình trừ vài chỗ hiểm yếu cứng rắn như đồng sắt nên cứ tìm tử huyết mà đánh.

Chỉ nói một mình Đạt Phong Tử cũng đủ rõ lợi hại và hung hiểm đến bực nào!

Hấn quả thật chẳng hổ là một nhân vật đứng vào hàng thứ hai trong bọn Vạn Hoa thất quái.

Quyền cước của hấn cực kỳ biến ảo, nhanh nhẹn lạ thường, loang loáng như muôn đạo hào quang bao phủ quanh mình hấn, kiên cố hơn cả vách đá tường đồng.

Tay quyền chân cước của hấn luôn luôn bay vù vù như bão cuốn phát ra một trận cuồng phong vô cùng khủng khiếp, cuốn xô cây cối ngã đổ rầm rầm kinh động cả một vùng trời đất.

Trông hấn đâm đá loạn xạ như người lực lưỡng chẳng hiểu võ nghệ nhưng kỳ thật hấn tiến lui có quy củ, bộ pháp hấn hồi.

Mỗi một cái đâm vung ra là một thế chí mạng có thể làm đổ cả một bức tường thành, đánh ngã địch nhân như bỡn.

Mỗi một ngọn cước tung lên là một làn gió vụt vô cùng dữ dội cuốn bụi tung mù mịt.

Đạt Phong Tử quyền cước linh thông biến hòa thần tình tuyệt diệu, hư thật bất phân.

Quyết kết quả lấy tính mệnh Linh Hư sư tổ, hấn dùng toàn những thế bí hiểm tối độc ra sử dụng.

Luôn một lúc ngắn ngủi hấn đã đánh ra liên tiếp bốn ngọn đòn ác hại.

Ngọn Độc Cước Hổ Lâm vừa tung bay xốt qua man tai Linh Hư chạm nhằm đá núi đánh trúng một lỗ thật to xô đá lăn xuống triền rầm rầm kinh động cả một vùng trời đất, thì hai quả đâm như trời giáng theo thế Hoàng hạc vũ cánh cũng bay ào tới ngực địch nhân.

Miếng đòn thứ hai chẳng kết quả, Đạt Phong Tử liền lẹ làng chuyển sang thế Phật Tổ Khai Kinh, lia chân quét ngang ống chân Linh Hư, nhưng sư tổ đã nhanh nhẹn tránh khỏi, thì lẹ như chớp họ Đạt lại sử dụng ngay thế Ngọc Đế Hồi Cung húc đầu vào ngực Linh Hư khí thế hung hiểm vô cùng.

Không ngờ Đạt Phong Tử nhanh nhẹn và tài tình đến thế, luôn một lúc hấn đánh ra mấy thế quyền độc dữ, Linh Hư cả kinh toát mồ hôi trán.

Ba thế đòn nguy hiểm nhưng Linh Hư sư tổ đều tránh khỏi dễ dàng như bỡn, thế mà trước miếng Ngọc Đế Hồi Cung quá dũng mãnh, người không khỏi thất thần hoảng sợ vì Đạt Phong Tử liều mạng muốn chống thủ thắng nên đánh ra một thế tối bí hiểm trong bài Lê Hoa Ngộ Vũ quyền.

Tuy vậy Linh Hư sư tổ là bậc cầm đầu môn phái có khi nào bị hại vì một ngọn đòn ác hại ấy.

Sư tổ hét lên một tiếng như sấm động chuông rền đoạn nhoài mình né tránh cái húc đầu ghê gớm kia.

Ầm... Ầm...

Tưởng đã kết quả được tính mệnh kẻ thù như trở bàn tay, không ngờ Linh Hư quá ư tài giỏi né tránh khỏi.

Đạt Phong Tử húc trượt va đầu nhằm cây đại thụ cạnh đấy làm cây ấy không chịu nổi sức đụng chạm quá kinh hồn thần tốc gãy đổ kinh náo cả đất trời.

Nương lúc Đạt Phong Tử mất đà, Linh Hư sư tổ lẹ làng tung chân theo thế Song Long cước đá liên tiếp vào sườn kẻ nghịch hai chiếc cực nhanh như hai luồng chớp nhoáng.

Ghê gớm thay tài nhanh nhẹn phi thường của họ Đạt.

Hắn đang chúm đầu mất thăng bằng thế mà vẫn đủ tài lanh lẹ cúi rạp mình né tránh hai ngọn cước chết người kia. Tài tình hơn nữa, Đạt Phong Tử lại lẹ làng phản động với thế Cá chép vượt đàng, đánh thốc hai quả đấm cùng một lúc vào sườn địch nhân.

Thất kinh, Linh Hư sư tổ chẳng dám xem thường vội ngã mình ra sau theo thế Ma Vương Tróc Quái tránh ngón quyền chí mạng kia.

Sư tổ lúc ấy bừa bừa nổi giận, quyết đem tài siêu việt tuyệt kỹ ra áp đảo kẻ thù.

Tay quyền chân cước của người lúc ấy thật thần tình biến ảo, bốn phương tám hướng dưới trên đều đổi thay quay tít không ngừng như chớp lòe điện tỏa, như muôn triệu ánh hào quang luôn luôn xông lên làm hoa mắt kẻ thù.

Quyền cước càng đi nhanh cuồng phong càng nổi dậy kinh hồn khiến cây cao bằng đột lìa cành, lần hồi không chịu nổi cơn gió bão khủng khiếp ngã đổ rầm rầm ghê rợn.

Bổng sư tổ hét lên một tiếng rợn người, lao chân vào sườn Đạt Phong Tử theo thế Thần ưng vượt hải. Ngọn cước bay nhanh như luồng chớp xẹt tưởng sẽ đá trúng kẻ thù, không ngờ Đạt Phong Tử lanh mắt trông thấy.

Hắn lẹ làng cúi rạp người theo thế Lão Hầu Khán Tĩnh né tránh ngọn cước chết người kia.

Rồi không bỏ lỡ một giây, hắn nhân lúc sư tổ chưa kịp rút chân về lẹ làng phi chân đá cước vào hạ bộ kẻ nghịch với thế Âm Dương độc cước nặng trên vạn cân lực, tưởng chừng trong chớp mắt sư tổ đang thất thế không tài nào tránh khỏi, toàn thân sẽ như một quả tú cầu bắn vọt tận mây xanh.

Không ngờ sự thật hoàn toàn trái hẳn.

Sư tổ biết mình lỡ trớn thất thế đã phòng trước.

Vì vậy ngọn cước ác hiểm kia chưa đến mình, người đã như một cánh én tung mình bay vọt lên tránh khỏi thế lợi hại ấy.

Lúc chân chưa chấm đất, sư tổ lại nhanh nhẹn sử dụng ngay thế Đồng Tử Xuất Sơn đánh luôn loạt hai khuỷu tay vào ngực Đạt Phong Tử.

Thất kinh, Đạt Phong Tử vội phi bộ thối lui hơn mấy bước né tránh.

Rồi như một con thú dữ vồ trượt mồi hắn lại hằm hè xông vào đám đá dữ dội.

Cả Linh Hư sư tổ lúc ấy cũng căm giận sôi gan, người thi thố hết tài nghệ công phu tuyệt đỉnh đối chọi với địch thủ quyết một phen sống mái.

Hai người càng đánh càng hăng. Sức phi vũ của quyền cước của đôi bên quá dữ dội gây thành một trận quái phong ghê gớm như muốn cuốn xô cả đất trời.

Đá núi lần lượt bật văng ra nhiều tảng khổng lồ bay vọt đi lơ lửng giữa tầng không nom vô cùng kinh khiếp.

Cây cối càng lúc càng gãy đổ vang rền cả một góc trời.

Đạt Phong Tử thấy cuộc giao đấu đã quá kéo dài, tức thì cả giận chuyển thần công liều mạng tung ra một ngọn Bát Quái cước vô cùng nguy hiểm, chiếu đúng cạnh sườn Linh Hư bay vút tới.

Nom rõ ngọn đá hung hãn mãnh liệt ấy, Linh Hư sư tổ quyết làm khiếp đảm địch nhân, người chẳng né tránh lại tung chân dùng hết sức mạnh đá trả tại bằng thế ấy vào chân địch nhân!

Bốp!

Một tiếng khô khan kinh khủng nổi lên.

Hai người dùng hết sức mạnh để hai chân va vào nhau quá mạnh đều ngã lộn nhào hơn mấy vòng.

Vừa đứng lên hai người toan xô vào hỗn chiến, bỗng Linh Chấn bước ra nói lớn :

- Hai người bắt tất phải đấu lực nữa. Bọn ta dù gì cũng là trang kỳ nhân quái khách chọi nhau bằng quyền cước quá tầm thường ấy nào có hay ho gì. Hai người có đấm đá quần quật nhau suốt ngày cũng khó định hơn thua. Đạt Phong Tử hỡi! Mày có giỏi hãy dùng lối Phản Phong quyền chọi với ta. Nếu thắng được ta người mới quả là trang vô địch xuất chúng trong thiên hạ.

Khi nào chịu kém, Đạt Phong Tử cả cười bảo lớn.

- Linh Chân! Người quả thật tới số mới thách ta đọ quyền Phản Phong. Tại người sanh sự đừng trách ta sao quá ác độc.

Dứt lời hắt buông rũ tay áo thụng vạt tán vừng vàng rồi nói lớn :

- Ta đã sẵn sàng. Nào, mời người!

Không đợi kẻ nghịch dứt câu, Linh Chân vừa bái tổ nhảy vút vào. Hai tay người bắt đầu hoạt động lên xuống rập rờn và ống tay áo dài lướt thướt bay tung như bướm vờn, ong lượn đùa hoa.

Trông Linh Chân sư tổ múa như một trò múa rối.

Tay chân người chỉ cử động như có lệ, dịu dàng yếu điệu như một vũ khúc mê ly tuyệt vời nơi Cung Quảng.

Thoạt nhìn ai cũng tưởng người phô bày điệu múa chú không ai ngờ Linh Chân biểu diễn võ thuật tối diệu. Tay chân đại đức tổ sư cứ mãi quều quào như trẻ con lên bốn học quyền bập bẹ múa.

Lạ một điều là tổ sư chỉ múa chơi chơi thế mà quanh người sư tổ hào quang như phát hiện, bao khắp người trông càng lúc càng hoa mắt mê mẩn tâm thần.

Lãnh phong từ hai ống tay áo thụng luôn luôn ào ra lạnh bắn người.

Thoạt thấy Linh Chân đại đức tổ sư múa bài quyền lạ lùng ấy, Đạt Phong Tử cả kinh kêu lên :

- Trời! Bài Thái Cực Phản Phong Mê Hồn quyền!

Rồi như cảm giận sôi gan, hắt rít lên :

- Linh Chân mày hỡi mày! Chưa chi mày đã dùng thế độc toan hại ta. Được lắm! Ta sẽ cho mày chết về thế độc luôn một thế.

Dứt lời Đạt Phong Tử gầm lên như sấm dậy lưng trời...

Tiếng gầm vừa dứt hắt cũng vung tay áo thụng múa lên uyển chuyển nhẹ nhàng như đùa giỡn.

Điệu múa của Đạt Phong Tử thoạt trông như lối múa Nghê Thường vũ khúc nơi Cung Hằng, thế mà từ hai ống tay áo hắt, lãnh khí bốc ra ào ào gây thành một luồng gió lạnh ghê gớm.

Cây cỏ hoa lá như héo xào ử rũ trước lối múa mê ly rập rờn ấy.

Thoáng thấy Đạt Phong Tử sử dụng bài quyền nhẹ nhàng kỳ diệu ấy, Không Không sư tổ đứng ngoài kinh hoảng rú lên :

- Trời! Âm Dương Bí Pháp Phản Phong Đoạt Mệnh quyền! Thằng quỷ này đánh nổi bài quyền nhập diệu ấy thì tài nó đâu phải vừa.

Bên trong, Linh Chân đại đức tổ sư cũng nhận ra Đạt Phong Tử sử dụng bài quyền tuyệt đỉnh cao siêu kia, ông kinh hãi nghĩ thầm: “Thằng yêu nghiệt này quả thật độc dữ. Ta toan hại nó ai ngờ nó trả đũa tính hại ta. Ta trót gieo gió phải gặt bão biết làm sao bây giờ. Ta phen này nếu không đem hết ngón nghề tuyệt kỹ ra áp dụng thì còn gì là danh tiếng bấy lâu nay”.

Nghĩ vậy Linh Chân đại đức tổ sư liền trở cả tài siêu việt quán chúng múa tít hai tay như hai con bướm vườn hoa rập rờn.

Cả Đạt Phong Tử cũng vũ lộng đôi ống tay áo thụng càng lúc càng uyển chuyển dịu dàng.

Thái Cực Phản Phong Mê Hồn quyền!

Âm Dương Bí Pháp Phản Phong Đoạt Mệnh quyền!

Chắc hẳn bạn đọc đang nóng lòng sốt ruột muốn rõ hai bài quyền ấy ra sao?

Phàm trong nghề võ, dùng tay đấm chân đá loạn xạ quần quật nhau đấy chỉ là hạng hảo hán tầm thường trong thiên hạ.

Còn các bậc kỳ nhân dị khách, hơn thua nhau bằng một nghệ thuật tuyệt đỉnh cao siêu vô thượng.

Linh Chân đại đức tổ sư và Đạt Phong Tử thuộc hạng sau cùng, cả hai phân tài cao hạ bang một lối quyền kỳ lạ nhưng tối ư nguy hiểm.

Thái Cực Phản Phong Mê Hồn quyền!

Cứ nghe đến bảy tiếng ấy bọn kiếm tiên hiệp khách cũng đủ bay hồn mất vía.

Kẻ sử dụng nổi bài quyền ghê gớm ấy phải là tay bản lãnh tột trần siêu việt

Bên ngoài thoát xem bài quyền ấy như một trò múa rối, nhưng kỳ thật nó nguy hiểm và độc dữ khác thường. Tuy chẳng dùng chân đá tay đấm tung sức mạnh ra, nhưng mỗi một cái phát ống tay áo thụng là một thể đánh đất lở trời nghiêng chứ nào phải vừa.

Nó xem nhẹ nhàng như bốn nhưng kỳ thật nặng hơn núi gieo, giết người nhàu nát như tương chỉ trong chớp mắt

Sức mạnh ghê hồn thần tốc ấy là do toàn hơi sức trong người nhờ phép phản phong đưa ra.

Công dụng tối hiểm và kỳ diệu của Thái Cực Phản Phong Mê Hồn quyền là làm địch nhân chóa mắt ù tai mê mẩn tâm thần, ngã nằm sống soài chết tức tốc.

Thật là một bài quyền hết sức phi thường lợi hại.

Muốn trừ bài quyền kinh khiếp ghê gớm kia phải múa nổi bài Âm Dương Bí Pháp Phản Phong Đoạt Mệnh quyền.

Thật ra Âm Dương Bí Pháp Phản Phong Đoạt Mệnh quyền cũng ở trong gốc bài Thái Cực Phản Phong Mê Hồn quyền mà ra.

Chỗ kỳ diệu linh ứng của nó là tương kế tựu kế trong quyền pháp dùng các phản thể mà đánh lại vô cùng nguy hiểm

Vì vậy khi thấy Đạt Phong Tử múa nổi bài Âm Dương Bí Pháp Phản Phong Đoạt Mệnh quyền chống lại, Linh Chân đại đức tổ sư rụng rời kinh hãi chẳng cùng.

Ông tự biết mình đã lâm vào ngõ bí chẳng khác gì người đi rừng đã lỡ ngồi trên lưng cọp.

Rồi trái bước phải theo đường lối bước, lại nữa dù sao cũng bậc kiếm tiên thượng khách, đại đức tổ sư vẫn tin tưởng ở tài nghệ mình.

Ông quyết đem hết các mảnh khóc sở trường kỳ diệu ra áp dụng để ngăn đánh kẻ thù.

Cả Đạt Phong Tử cũng chẳng dám khinh xuất, hẳn tự lượng mình tuy biết được bài quyền tối diệu kia nhưng chưa đạt được đến mức cao siêu tuyệt đích, khó thắng nổi một người bản lãnh xuất chúng phi phàm như Linh Chân đại đức tổ sư.

Thế rồi hai người chẳng ai bảo ai đều cẩn thận dè dặt, giữ mình từ ly từ tí.

Tuy vậy cuộc giao đấu không vì thế mà kém phần linh động và hung hiểm ác liệt.

Linh khí từ bốn ống lay áo thụng không ngớt bốc ra gây thành một luồng quái phong khủng khiếp, luôn luôn xoắn tít nhau như trốt quay xoáy đất sâu thành trũng cuốn bụi cát bay tung mịt mù.

Cỏ cây lần lượt không chịu nổi cơn gió ghê hồn thần tốc bạt gốc gãy đổ rầm rầm kinh náo cả một vùng trời đất.

Đến đá núi cũng bị đà gió vụt quá mạnh văng ra hàng muôn nghìn tảng khổng lồ rơi rụng xuống triền, tiếng động vang rền như đất lở trời nghiêng.

Cuộc giao tranh càng kéo dài càng gay go khốc liệt, tưởng chừng thế gian ngàn đời chẳng có cuộc chạm quyền độ cước nào hung hãn như thế.

Biết mình bị địch nhân dùng toàn phần thể đánh trả lại, Linh Chân đại đức tổ sư cả kinh, ông vội sử dụng ngay những miếng hư thật bất phân để đánh lừa địch nhân, rồi nương cơ hội ông trở hết tài kinh nhân quán chúng ra áp đảo đối phương.

Không ngờ Linh Chân gỡ rối, chuyển bại thành thắng tài tình và hung dữ đến thế, Đạt Phong Tử cả sợ toát mồ hôi trán.

Dù vậy hấn đã liều chết giữ thân, lại lừa cơ hội thuận tiện đánh ngay vào các điểm huyệt của Linh Chân làm ông này mấy phen thất đảm kinh hoàng.

Cuộc chạm trán lại kéo dài thêm mấy hiệp nữa.

Đạt Phong Tử xem chừng đã yếu thế.

Hai ống tay áo thụng của hấn phe phẩy chẳng còn linh động rập rờn như trước.

Biết cơ nguy sắp đến, Đạt Phong Tử liền hét lên một tiếng rợn người đoạn đánh luôn cùng loạt mấy thế quyền bí hiểm làm Linh Chân đại đức tổ sư cả sợ thối lui hơn mấy bước.

Thừa cơ ấy, Đạt Phong Tử nhảy vụt ra ngoài nói lớn :

- Bớ thằng già Linh Chân kia. Ta và ngươi quần nhau như thế cũng đủ rồi. Phàm trong nghề võ nếu là tay xuất chúng siêu nhân, đấu nhau ngoài ba hiệp không hơn thua là hòa. Chẳng phải ta sợ ngươi nhưng có đấu nữa cũng vô ích. Ta xin báo trước để lũ ngươi biết: Ta không còn thì giờ đùa cợt nữa, bọn ngươi hãy liệu mà giữ hồn.

Dứt tiếng Đạt Phong Tử hồi bộ nhảy vụt ra ngoài.

Rồi chẳng chậm một giây hấn giữ chặt kiếm quyết tung hai viên Ngọc Kiếm lên không.

Ngọc Kiếm Xà Vương về tay hấn hiện giờ quả thật vô cùng lợi hại.

Vừa vọt lên trời nó đã nổ lên mấy tiếng như núi long thành lở rồi hóa thành hai luồng bạch quang chiếu sáng lòa trời đất.

Hơi lạnh từ Ngọc Kiếm xông ra cóng người, buốt rét hơn cả giá băng.

Hai đạo bạch quang như hai con thuồng luồng rẽ sóng, lan dần ra chớp mắt gần bao giáp cả khung trời.

Ngọc Kiếm càng vũ lộng càng vang động cả vũ trụ càn khôn, nghiêng ngửa đất trời.

Hai luồng bạch quang không ngừng quấy lộn phát gió giông ầm ầm hơn cả bão tố.

Sức chuyển động dần dần thêm ghê hồn thần tốc, dữ dội hơn cả địa chấn thiên long.

Bỗng một tiếng nổ khủng khiếp như muôn ngàn tiếng sét cùng loạt dậy giữa khoảng không, tiếp theo đó Ngọc Kiếm lòa sáng thêm ra hàng mấy nghìn dặm.

Sấm chớp liên hồi nổi lên kinh hồn hoảng vía, ba vầng Ngọc Kiếm càng tung hoành dữ dội. Nó như muôn ngàn quả núi trắng khổng lồ sa vụt xuống đầu bọn Không Không sư tổ, khí thế nom vô cùng hung hiểm khác nào thành đổ vạc xô.

Tình thế không dừng được, Không Không sư tổ liền chuyển mình luôn ba lượt tung Ác Sa kiếm khí ra chống cự.

Sau mấy phen thất bại, Không Không sư tổ hết lòng rèn luyện Ác Sa kiếm khí dữ dội nguy hiểm muôn phần hơn trước.

Luồng gió kinh hồn từ thất khiếu sư tổ phát ra, tức thì cả đất trời bao la dường như xám cả lại.

Gió bão ù ù dậy lên gần như sắp thổi tan cả vạn vật.

Ào... Ào... Ào...

Ầm... Ầm... Ầm...

Ác Sa không ngớt bay ra tua tủa như một trận mưa rào, va vào Ngọc Kiếm như chạm phải vách sắt tường đồng bật lên những tiếng kêu rầm rầm khiếp mọi người.

Ác Sa kiếm khí càng vấy vùng vô cùng hùng hậu.

Luồng gió Ác Sa có một sức mạnh quá ư mãnh liệt tàn khốc.

Vừa va trượt vào Ngọc Kiếm, nó tức thì văng bắn tứ phía. Ác Sa chạm vào sườn núi Kim Kê bật lên nhiều tiếng động to lớn hãi hùng, xô đá núi nát tan từng mảnh văng đi nom càng kinh rợn khiếp người.

Ác Sa kiếm khí luôn luôn vụt thẳng vào Ngọc Kiếm.

Hai sức mạnh gặp nhau liên tiếp vang lên những tiếng nổ dường như nghiêng trời lở, rung động cả muôn phương tám cõi mênh mông.

Gặp sức mạnh truy cản, Ngọc Kiếm Xà Vương bớt hẳn tốc độ vấy vùng hung hãn mãnh liệt.

Cả giận Đạt Phong Tử gầm hét vang rền. Hắn liền biểu lộ thần oai, chuyển mình luôn mấy lượt.

Ghe gớm thay đạo thuật thần diệu vô biên của Đạt Phong Tử.

Mấy cái chuyển mình vừa rồi như có muôn ngàn động lực vô hình thần tốc luồn vào Ngọc Kiếm thúc đẩy hai vầng bạch quang vùng vấy kinh khiếp cả đất trời.

Hào quang tủa ra như muôn ngàn tia điện tỏa hay chớp lòe chiếu sáng rực cả khoảng không vô tận.

Rồi tiếp theo đó một tiếng nổ như núi sa vạc đổ bùng lên, hai vầng bạch quang như hai chiếc cầu vòng cực lớn, bao giáp cả khung trời luôn luôn quật xả vào Ác Sa kiếm khí.

Thất kinh, Không Không sư tổ liền vận cả nguyên thần khí lực, chuyển mình đưa lãnh khí phụ giúp Ác Sa kiếm khí tung hoành trở lại

Linh Chân Đạo Đức sư tổ từ sớm đứng ngoài vòng chiến thấy thế liền thối lui bảy bước đoạn quay mình ba lượt đưa Cam Lô kiếm khí ra trợ lực Không Không sư tổ, đánh thật dữ vào hai luồng Ngọc Kiếm Xà Vương.

Kiếm khí Cam Lô bay vụt lên, như một trận bão lớn đang hồi cuồng loạn dữ dằn, thổi tung một vùng bạch quang bay vụt lên cao.

Cam Lô kiếm khí vừa bộc phát nên vô cùng hùng hậu, nó luồn luôn soán tít vào Ngọc Kiếm phát ra nhiều tiếng nổ xé trời tan đất.

Đạt Phong Tử thấy Ngọc Kiếm Xà Vương vừa áp đảo Ác Sa kiếm khí bỗng bị Linh Chân trợ lực Không Không đàn áp mình, hắn giận sùi bọt mép lồng lộn lên như một con thú dữ vồ trượt mỗi.

Hắn nhai râu xồm xàm, trợn mắt nghiêng răng quật lớn :

- Bớ lũ khốn kia. Ta giết không được lũ ngươi thì chẳng làm người.

Hắn chưa dứt lời đã ngửa mặt lên trời thổi một hơi dài vào hai luồng bạch quang đang ráo riết chống ngăn cùng Ác Sa, Cam Lồ kiếm khí.

Ngọc Kiếm đang trong vòng kềm tỏa, chẳng được hùng hổ vấy vùng, bỗng như được thêm muôn triệu sức mạnh vô hình kinh khiếp vào giúp, càng tăng thêm tốc độ xông xáo tung hoành ghê gớm.

Liên tiếp ba tiếng nổ kinh khiếp đất trời dậy lên, Ngọc Kiếm chiếu lòa thêm cả muôn dặm, chuyển động rền vang kinh não vũ trụ cần khôn, như sắp cuốn xô cả một vùng mệnh mông vô tận.

Rồi tiếp đến hai tiếng nổ muôn vạn lần khủng khiếp gớm ghê hơn trước lại bùng lên, hai đạo Ngọc Kiếm tản ra muôn triệu vầng mây bạc khổng lồ bao chặt hai luồng kiếm khí đánh tới bờ.

Hồn phi phách tán, Linh Chân đại đức tổ sư, Không Không tổ sư liều chết đem hết tuyệt kỹ thần thông thôi thúc Cam Lồ, Ác Sa kiếm khí cự lại.

Linh Hư sư tổ thấy tình thế đã căng mà phần thất lợi ngã hẳn về phía hai vị sư huynh mình, ông liền sấn đến quát lớn :

- Cầu tặc Đạt Phong Tử. Người chớ nhơn nhơn tự đắc thị hùng. Gặp lão tổ phen này mi đừng hồng sống sót hành hung cùng thiên hạ anh tài.

Dứt tiếng Linh Hư sư tổ liền dấm nhẹ vào mũi thở phì ra hai đạo hồng quang, thoát đầu nó nhỏ như sợi tơ điều, nhưng vừa lên không trung nó bỗng to lớn và lan rộng ra vô cùng.

Hai đạo Hồng Quang kiếm khí ấy quá thật độc dữ muôn phần.

Linh Hư sư tổ sau mấy phen bị Khốc Tiểu Quái Sư và Đạt Phong Tử lộng hành tác quái nên người cố công rèn luyện hai đạo Hồng Quang kiếm khí này.

Công trình tuyệt kỹ cao siêu của sư tổ kéo dài hơn ba năm đường rồng rã đầy vất vả khổ nhọc.

Sư tổ hỗn nhất khí âm dương và nguyên thần khí lực của mình luyện ra luồng Hồng Quang kiếm khí.

Vì sư tổ chuyển ánh bình minh và thu hút khí tà dương vào kiếm khí nên biến thành màu đỏ nhạt.

Hồng Quang kiếm khí như một biển lửa lan tràn, che khuất cả khoảng không.

Nó hiệp sức với hai đạo kiếm khí kia đánh tới tập vào Ngọc Kiếm.

Đạt Phong Tử thấy thế bật cười lên khanh khách, hấn quát lớn :

- Thăng già Linh Hư tới số. Mi tài cán bao nhiêu lại dám uốn lười khua môi trợ lực làm dữ. Được lắm! Ta chấp cả lũ người. Ráng mà giữ hồn kéo chết chẳng toàn thầy bây giờ.

Đạt Phong Tử thốt xong liền vận thêm khí Thiên Cương thúc Ngọc Kiếm đánh ráo riết.

Sau một thời gian dài nắm giữ Ngọc Kiếm Xà Vương, Đạt Phong Tử đã thu thập được nhiều kinh nghiệm trong lối điều dụng.

Hai đạo bạch quang lúc bấy giờ thật hung dữ và nguy hiểm khác thường.

Nó như trăm ngàn triệu chiếc lưới trắng bạc khổng lồ, luôn dấm bổ vào ba đạo kiếm khí bật lên những tiếng kêu vang động, ngân dài như chuông đánh nhạc rền.

Hai vầng bạch quang càng lúc càng tỏa rộng ra chớp mắt như ánh mắt cả ba đạo kiếm khí kia.

Thất kinh hồn vía, Linh Chân, Linh Hư, Không Không đều cả sợ tháo mồ hôi ra như tắm. Ba ông liều chết hiển lộ hết tuyệt kỹ thần thông chuyển mình luôn mấy lượt, đưa lãnh khí tiếp sức với ba luồng kiếm khí quật khởi trở lại.

Cuộc giao đấu dằng dai càng diễn ra vô cùng khốc liệt gay go kinh hồn tưởng chừng từ trước đến giờ chưa có cuộc chạm trán nảy lửa nào quá dữ dội như thế.

Kiểm quang kiếm khí không ngớt xoắn tít vào nhau gây thành một luồng lãnh phong ác liệt thần tốc hơn cả bão táp cuồng loạn.

Đà gió bay tít vút đi quá nhanh cuốn cây cối nhà cửa một vòng cách đấy ngoài mấy nghìn dặm mà cũng tiêu tan sập đổ kinh hồn.

Báo hại bá tánh lương dân phải một phen vỡ mật bạt vía bỗng bể nhau tránh bão loạn kêu khóc vang vầy.

Ngọn núi Kim Kê sơn cao lớn hùng vĩ là thế mà cùng không chịu nổi sức gió ghê gớm dữ dội kia, lần lượt tróc đá bay tung khắp trời, chỉ trong một loáng nó chỉ còn là một vùng đất bằng mà thỉnh thoảng gió lại xoay như trốt quay đảo sâu thành giếng thăm thẳm.

Không ngờ bọn Linh Chân cầm cự được lâu đến thế, Đạt Phong Tử cả giận nghĩ thầm: “Ta có đôi Ngọc Kiếm trong tay với đủ đầy kinh nghiệm mà không hạ nổi ba thằng già khốn này thì làm sao khuynh đảo hết cả chúng anh hùng thiên hạ. Ấu là ta biểu lộng hết tuyệt điểm công phu sát hại bọn chúng rồi lui đi cho xong”.

Nghĩ vậy Đạt Phong Tử liền thối lui đúng hai mươi một bước, hấn giữ chặt kiếm rồi quát to :

- Ngọc kiếm không hại địch nhân còn đợi chừng nào.

Lời hấn như một mệnh lệnh uy nghiêm và linh ứng lạ lùng.

Ngọc Kiếm như được trăm vạn luồng gió vô hình thần tốc thổi tới làm lan rộng ra chẳng cùng.

Liên tiếp bốn tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên, hai luồng bạch quang như hàng vạn quả linh cầu kết lại luôn luôn úp chụp vào ba đạo kiếm khí kia thật dữ dội.

Hào quang từ Ngọc Kiếm ồ ạt tủa ra chiếu sáng lòa cả vũ trụ càn khôn.

Lãnh khí bốc ra buốt người ghê gớm hơn cả tuyết giá.

Sấm sét từng hồi dậy lên kinh hoàng rợn vía.

Biết cơ nguy sắp đến, Linh Chân, Linh Hư và cả Không Không sư tổ đồng liều chết thu hết hơi sức trong người thổi một hơi dài vào ba đạo kiếm khí quyết chống ngăn quyết liệt đến phút cuối cùng.

Ầm... Ầm... Ầm...

Kiểm quang kiếm khí không ngừng quấy lộn, bật lên những tiếng động kinh trời khiếp đất.

Bỗng một tiếng nổ rầm vang lên khùng khiếp hơn cả thành nghiêng vạc đổ, hai luồng Hồng Quang kiếm khí của Linh Hư sư tổ vừa chạm vào Ngọc Kiếm lần sau cùng bỗng bay giạt lên cao nhỏ còn bằng sợi chỉ sắp tắt.

Linh Hư sư tổ hồn bất phụ thể toan thâu kiếm khí chuồn chạy nhưng đã chậm mất.

Một tiếng nổ như muôn ngàn tiếng sét dậy từng không bùng lên. Ngọc Kiếm Xà Vương như trăm vạn rồng thiêng uốn khúc đánh tan mất hai luồng Hồng Quang kiếm khí.

Khiếp hãi quá, Linh Hư sư tổ rú lên một tiếng thất thanh. Ông như rụng rời cả tay chân tâm chí, muốn lê bước chuồn đi mà không được.

Không gặp sức đối phó cản ngăn đạo bạch quang như một quả núi trắng khổng lồ sa vụt xuống đầu Linh Hư.

Thấy đồng bọn lâm nguy, Không Không, Linh Chân toan đưa kiếm khí về ngăn đón giúp, nhưng Đạt Phong Tử quá ác, hấn như đoán hiểu ý định của hai người nên thúc luồng Ngọc Kiếm kia đánh quá dữ chẳng để hở một giây.

Tuy vậy hai người cũng liều mạng vùng tay dùng phép phản phong nhuyển khí đánh vút vào luồng bạch quang mong xô giạt nó trở lại cứu nguy cho đồng đạo mình.

Hai ông dùng hết hơi sức trong mình đánh ra thành một trận lãnh phong dữ dội hơn bão cuốn, nhưng vẫn không đủ sức cản nổi Ngọc Kiếm lúc ấy như một chiếc lưới trắng to tướng úp chụp xuống mình Linh Hư sư tổ.

Rồi một tiếng rú kinh hồn nổi dậy, tiếng rú thất thanh ai oán nào nùng của kẻ bất đắc kỳ tử vừa vang lên, toàn thân Linh Hư sư tổ cả chiếc đầu lâu phút chốc bị luồng Ngọc Kiếm bầm nát làm trăm vạn mảnh.

Thấy sư đệ bị hại một cách thảm thiết, Linh Chân, Không Không sư tổ kinh sợ thất thần.

Cả hai mặt mày hơ hải, tái mét không còn hột máu.

Vừa sợ vừa giận, giận quá đâm liều, Linh Chân đại đức tổ sư rít lên.

- Đạt Phong Tử thất phu. Người sát hại sư đệ ta, oán cừu sâu tựa biển, ta quyết liều mạng cùng mày.

Dứt lời Linh Chân đại đức tổ sư liền chuyển mình thúc kiếm khí đánh ráo riết.

Một bậc sư tổ như người liều mạng thật hung hiểm và lợi hại biết ngần nào.

Trông Linh Chân lúc ấy chẳng khác nào chúa sơn lâm vồ trượt mỗi lại bị thương, ông điên cuồng gặm hết luôn mồm như sét dậy lưng trời.

Luồng Cam Lồ kiếm khí của ông luôn luôn vùng vẫy ráo riết kinh hồn.

Kiếm khí chẳng ngớt đánh chặt vào Ngọc Kiếm gần xô giạt hai vầng bạch quang bay tản về một phía.

Thừa dịp ấy Linh Chân đại đức tổ sư lại xòe tay dùng Ngũ Tâm Lô đánh vụt xuống đầu Đạt Phong Tử khí thế dữ dội khác nào núi rơi thành đổ.

Từ năm ngón tay đại đức tổ sư Linh Chân tia ra năm luồng hắc quang như năm con rồng đen to lớn bay vụt đến đánh ầm ầm xuống đầu Đạt Phong Tử.

Nhưng quái lạ làm sao! Ngũ Tâm Lô như năm hòn núi sa tường chừng chỉ trong nháy mắt toàn thân Đạt Phong Tử sẽ bị đè bẹp như giấy, ai ngờ hấn vẫn đứng trơ trơ như tượng đá tường đồng.

Ngũ Tâm Lô vừa rớt xuống bỗng như gặp phải một sức mạnh vô hình kinh khiếp từ đâu bắn xông lên xô giạt năm luồng hắc quang bay vèo trở lại.

Không Không sư tổ cũng nộ khí xung thiên quyết một phen chết sống với kẻ thù.

Ông vận dụng hết cả tài tuyệt đỉnh công phu thôi thúc luồng Ác Sa kiếm khí rồi đánh dữ dội.

Ào... Ào... Ào...

Ầm... Ầm... Ầm...

Ác Sa không ngớt bay ra tua tủa như mưa rào chạm vào Ngọc Kiếm bật lên những tiếng nổ kinh trời khiếp đất.

Hai đạo kiếm khí càng lúc càng hung hãn mãnh liệt, nổ lan rộng thêm mãi và sau cùng như bao chặt hai luồng bạch quang vào giữa quật xả tới bờ.

Thất kinh hồn vía, Đạt Phong Tử không ngờ địch thủ mình lại liều lĩnh và quật khởi dũng mãnh đến thế.

Tuy vậy hấn vẫn tin tưởng ở tài nghệ mình và nhất là đôi Ngọc Kiếm tối độc dữ nên cả cười lên khảnh khách rồi quát lớn.

- Hai thằng già khốn kia. Bọn người dù có đem hết tuyệt kỹ thần thông ra giao đấu cũng chẳng khỏi thoát nguy. Khôn hồn mau quỳ xuống lạy ta xin dung mạng. Ta sẽ mở rộng đức hiếu sinh tha cho được toàn thân.

Khác nào lửa đổ thêm dầu, Linh Chân, Không Không sư tổ tức sôi gan lộn ruột. Cả hai đồng loạt thét to lên :

- Đạt Phong Tử thất phu. Người chớ nhiều lời lộng ngôn xác láo. Người chỉ giỏi tài bắt nạt kẻ sa cơ. Nếu mi chẳng có Ngọc Kiếm trong tay thì chớ trông thị hùng. Bọn ta thà chết quyết không chịu nhục.

Cả ức Đạt Phong Tử cười gằn bảo lớn :

- Quả thật chúng mi đã tới số nên chẳng biết nghe lời phân trần hơn thiệt của ta. Lũ người có chết cũng đừng than oán.

Liên theo câu nói Đạt Phong Tử tay giữ chặt kiếm quyết, bước tới đủ bảy bước há miệng thổi luôn một lúc hai hơi dài vào luồng Ngọc Kiếm.

Hai đạo bạch quang như muôn ngàn ánh nguyệt kết lại chiếu lòa trời đất luôn luôn xông xáo kinh hồn.

Ngọc Kiếm không ngừng quấy lộn xoắn tít vào hai đạo hắc khí bật lên nhiều tiếng nổ rền vang cả vũ trụ mênh mông bát ngát.

Bỗng một tiếng động kinh khiếp hãi hùng như núi sụp trời run vang lên. Ngọc Kiếm đánh bật tung lên cao hàng mấy trượng hai đạo kiếm khí.

Rồi tiếp theo đó một tiếng động rền vang như thành long đất lở trăm vạn lần khùng khiếp dữ dội hơn trước, đạo Cam Lồ kiếm khí vừa bị đánh giạt lên cao bỗng tròn trành như thuyền mất hướng giữa bể khơi đang cơn ba đào chuyển động rồi tắt mất.

Hồn phi phách lạc cữu tiêu, Linh Chân sư tổ sợ thất thần mặt như gà bị cắt hết tiết.

Ông toan nhảy vọt ra ngoài dùng thuật phi đằng trốn chạy nhưng đã trễ mất rồi.

Luồng Ngọc Kiếm được tự do hoành hành tủa ra hàng muôn triệu tia bạc con con phủ xuống đầu Linh Chân đại đức tổ sư.

Người chỉ kịp rú lên một tiếng thất kinh hồn rồi ngất lịm mặc cho luồng bạch quang tha hồ bầm chém. Chỉ trong một thoáng cả một khối thịt xương đều nát tan từng mảnh vụn.

Thế là rồi đời một vị tổ sư cầm đầu môn phái.

Sư tổ chết mang theo xuống tuyền đài một mối căm hờn vô biên cả tài quán chúng siêu việt.

Thương thay mà cũng buồn thay!

Thấy đồng đạo bị hại một cách thảm thiết, Không Không sư tổ như rụng rời cả tâm trí, ông hoảng sợ gần bật vía bay hồn, mồ hôi tháo ra như tắm.

Suy tới tính lui chỉ có tam thập lục kế tẩu đao vi thượng, sư tổ toan liều chết đánh bậy vài ngọn đòn trí mạng rồi hát bài cao phi viễn tẩu, nhưng Đạt Phong Tử quá tinh khôn, hần như đoán biết được tâm ý của ông nên dồn đánh tới tấp.

Ngọc Kiếm Xà Vương bớt sức truy cản càng lộng hành tác quái, vùng vẫy thật dữ dội kinh hồn.

Hai vàng bạch quang như khói tỏa mây tuôn, mị mù cuộn cuộn chỉ trong chớp lát như quấn chặt lấy Ác Sa kiếm khí cơ hồ không phương gì vùng vẫy nổi.

Kinh hoàng thất đảm, bật vía siêu hồn, Không Không sư tổ đành liều mạng đem hết nguyên khí lực và hơi sức trong mình tàn sát ra hồn đẩu đến phút giây cuối cùng rồi có ra sao thì ra.

Ghe gớm thay đạo thuật vô biên tuyệt diệu của người.

Tuy bị yếu thế nhưng Ác Sa kiếm khí của ông vẫn quật khởi, ngang nhiên tung hoành quấy lộn vô cùng hùng hậu hiểm nguy.

Ác Sa không ngớt bay ra tua tủa ào ào như bão dậy chạm nhằm Ngọc Kiếm phát ra nhiều tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đạt Phong Tử không ngờ Không Không sư tổ gần đến phút nguy vong bỗng quật khởi hung hãn ác liệt đến thế, hần đâm ra tức giận điên cuồng rít lên.

- Thăng già khốn kia. Người biết điều mau ngừng cổ ra mà chịu chết cho rồi.

Dứt câu hần vội hét lên một liêng như sấm nổ nhạc rền rồi giục hai luồng Ngọc Kiếm đánh tới bờ vào Ác Sa kiếm khí.

Liệu cơ nguy sắp đến, nếu dần dần ắt khó toàn thân, Không Không sư tổ liền đem hết cả tài siêu việt tuyệt kỹ ra điều khiển luồng Ác Sa kiếm khí đánh bật đạo bạch quang bay vút lên cao.

Nhân cơ hội ấy Không Không sư tổ vội thân Ác Sa kiếm khí về. Rồi với thuật ngự phong xuất chúng ông lướt gió chạy như bay biển.

Cả giận Đạt Phong Tử gầm lên như sấm.

- Cầu tặc Không Không. Người có chạy đằng trời cũng chẳng thoát khỏi tay ta. Ta quyết giết người để trừ hậu họa.

Chưa dứt lời Đạt Phong Tử liền thúc hai luồng bạch quang đuổi theo nhanh như gió bão cuốn.

Hai luồng bạch quang như hai quả tinh cầu chạy dài trên không trung chiếu hào quang sáng rực cả đất trời bao la phát giông tố âm âm ghê rợn.

Đang chạy thực mạng bỗng nghe phía sau gió thổi ào ào càng lúc càng dữ dội, Không Không sư tổ kinh hồn táng đờm nghĩ thầm: “Thằng Đạt Phong Tử ác thật! Giặc cùng chó đuổi nó lẽ nào chẳng biết. Vậy mà nó cứ rượt nà theo ta làm sao thoát được cơn nguy hiểm. Mạng ta phen này ắt chẳng còn”.

Nghĩ vậy sư tổ càng tuông gió bay nhanh hơn nữa.

Đường dài muôn triệu dặm như ngắn lại dưới chân người. Sư tổ bay một lúc đã qua không biết mấy khoảng trời rộng bao la nhưng ngoảnh nhìn ra sau vẫn thấy hai vầng bạch quang như cụm mây trắng lù lù tiến đến.

Sư tổ càng rụng rời kinh hãi trở hết tài tuyệt đỉnh công phu giục mây đi vun vút.

Đạt Phong Tử đuổi một lúc khá lâu mà chưa theo kịp không Không, hấn tức thì nổi xung trở hết tài quán thể kinh nhân thúc kiếm đột nhiên đuổi ráo riết.

Ngọc Kiếm Xà Vương quả thật muôn phần dữ dội lợi hại.

Chỉ một lúc sau Đạt Phong Tử đã bắt kịp Không Không sư tổ. Hấn liền quát lớn :

- Không Không. Phen này người chạy đâu cho khỏi.

Dứt lời Đạt Phong Tử liền xua Ngọc Kiếm như hai quả chuông trắng khổng lồ úp chụp xuống đầu Không Không sư tổ.

Mạng sư tổ lúc ấy khác nào chỉ mảnh treo chuông, người khó trông thoát chết đành phó mặc mạng số mình cho kẻ thù định đoạt

May sao từ đâu bỗng xông lại một đạo lục quang vô cùng hùng hậu như một con rồng xanh cực lớn cản bắt hai luồng Ngọc Kiếm bay vèo trở lại.

Tưởng đã rồi một đời sư tổ tuyệt thế cao siêu, không ngờ được giải cứu, Không Không sư tổ như hùng chí trở lại.

Ông loan tung Ác Sa kiếm khí ra trợ chiến bỗng nghe vắng vắng có tiếng nói :

- Chạy đi! Chạy đi! Một mình ta cũng tạm đủ rồi, người ở lại cũng vô ích.

Tự lượng sức mình khó đương cự nổi Ngọc Kiếm Xà Vương, Không Không sư tổ đành nghe theo lời kẻ lạ dùng thuật ngự phong chạy trốn, chớp mắt hình ảnh người mất dạng vào khoảng trời xa.

Đạo lục quang quả thật muôn phần hùng hấn mãnh liệt lạ thường. Nó như một đại dương xanh rờn đang cơn ba đào sóng gió, luôn tuôn quật xả vào Ngọc Kiếm không ngớt nổi lên những tiếng nổ xé trời tan đất.

Đạt Phong Tử tưởng đã kết quả được tính mạng Không Không sư tổ, không ngờ có người phóng kiếm quang cứu giúp.

Hấn càng sững sờ kinh ngạc hơn nữa khi thấy kẻ bí mật nào đó có một luồng kiếm quang quá ư hùng hậu cản nổi Ngọc Kiếm lộn bật trở lại.

Hấn đang lờn lộn giận tức bỗng thấy từ trên không trung cao tít sa xuống nửa lừng một người thân thể gầy gò, râu tóc bạc phơ.

Thoạt trông người ấy, Đạt Phong Tử giận sùi bọt mép quát lớn :

- À! Thằng Đạt Ni Phật Thằng già khốn kia. Ta cùng mi không oán không thù bỗng không đến đây gần cản. Tại mi sanh sự đừng trách ta đem dạ chẳng lành.

Phải. Người ấy chính là Đạt Ni Phật, chủ nhân Anh Hùng quán có chiếc đỉnh khổng lồ trên một vạn cân mà Phù Dung Nương đã phá mất lúc trước.

Đạt Ni Phật ngày nay so với buổi trước thật muôn phần ghê gớm, hơn xưa cả một trời một vực.

Nguyên sau ngày Phù Dung Nương đến Anh Hùng quán trở oai thần, lão Đạt Ni Phật như bị kích động lòng tự ái.

Lão nghĩ tài nghệ mình bấy lâu những tưởng là xuất chúng siêu nhân trên cả chúng anh hùng thiên hạ không ngờ trên đời còn có người tài nghệ siêu việt tột trần đường ấy.

Chán nản lão liền dẹp quán về núi Bạch Hạc rèn luyện thêm bản lĩnh tài nghệ.

Đạo thuật của lão hiện giờ vô cùng lợi hại.

Vừa nghe Đạt Phong Tử thốt lời xác láo khinh khi, Đạt Ni Phật cả giận quát lớn :

- Đạt Phong Tử. Người tài cán bao nhiêu mà lớn lối. Người bất quá chỉ cậy có Ngọc Kiếm Xà Vương trong tay nên hung hăng phách lối.

Cầm giận sôi gan Đạt Phong Tử không thèm đáp lại, hấn liền thúc Ngọc Kiếm đánh thật dữ.

Ầm... Ầm... Ầm...

Muôn ngàn tiếng nổ đường địa chấn thiên long liên tiếp bùng lên, Ngọc Kiếm Xà Vương càng tỏa rộng ra như bao giáp cả khung trời.

Lãnh khí bốc ra ào ào gây thành một luồng gió lạnh buốt rét tận xương tủy dữ dội hơn cả bão táp.

Ngọc Kiếm tràn lan như nước tràn khói lửa, quấy lộn kinh hồn như long tranh hổ đấu.

Đạo lực quang của Đạt Ni Phật cũng chẳng phải tầm thường.

Nó nguyên là một vuông lụa màu lục dùng để buộc lưng của đức Ngươn Thủy Thiên Tôn.

Lão Đạt Ni Phật may mắn được người ban tặng lúc lão có việc đến cung Huyền Đô bái yết đức Bắc Thiên Chơn Vô Đế.

Đã sẵn là một báu vật tiên gia, Đạt Ni Phật lại thu cả linh khí của đất trời, theo phép ngũ hành âm dương người đem nung trong lò bát quái hơn bốn năm trời nên chiếc thắt lưng màu lục ấy màu nhiệm hơn cả kiếm quang kiếm khí thường vạn bội.

Đạo lực quang như muôn vạn chiếc buồm to lớn trải ra rung động theo đà gió vụt, luôn luôn bám riết vào hai vàng bạch quang.

Hai sức mạnh gặp nhau, luôn luôn xoắn tít quấy lộn phát ra nhiều tiếng nổ như núi nghiêng trời đổ.

Thấy đạo lực quang cầm cự được với Ngọc Kiếm Xà Vương, Đạt Phong Tử kinh dị nghĩ thầm: “Thằng già hủ này lợi hại dữ a! Nếu ta không biểu lộ hết tuyệt kỹ thần thông làm sao đàn áp được nó”.

Nghĩ vậy Đạt Phong Tử liền hét lớn một tiếng rõ to như sét dậy lưng trời đoạn chuyển mình đưa lãnh khí trợ lực với Ngọc Kiếm hoạt động ráo riết.

Rầm... Rầm... Rầm...

Hai vàng bạch quang như muôn triệu con rồng bạch vờn sóng ngoài bể biếc chiều hôm, lẫn xả vào đạo lực quang đánh tới tấp.

Bỗng một tiếng động khùng khiếp đường địa lôi nổ thành tan vang lên, hai vàng Ngọc Kiếm đánh giạt đạo lực quang bay vụt ra ngoài nhỏ dần.

Hồn bất phụ thể, Đạt Ni Phật vội bước sấn đến đủ hai mươi bốn bước, người vận thêm khí Đan Điền thôi thúc luồng lực quang chống ngăn ráo riết.

Đạo lục quang như nước tràn, lửa cháy gặp gió lan rộng kinh người chỉ trong chớp mắt nó như quyen chặt hai luồng Ngọc Kiếm.

Thất kinh Đạt Phong Tử liền chuyển mình mấy lượt, hấn lại thổi luôn ba hơi dài vào hai đạo bạch quang.

Ngọc Kiếm khác nào khói tỏa mây tuôn, mưa sa gió táp, càng phút càng hùng hổ dữ dội, nổ lên mấy tiếng kinh trời khiếp đất rồi quần chặt đạo lục quang cơ hồ chẳng sao vùng vẫy được.

Nhắm mũi không êm, lão Đạt Ni Phật liền trở hết tài tốt chúng siêu phàm, vận thêm khí Thiên Cương đánh giạt hai luồng bạch quang ra ngoài.

Thừa hư lão thu nhanh đạo lục quang đoạn dùng đòn kiếm bay nhanh như gió vút.

Không ngờ Đạt Ni Phật liền linh lại hành động nhanh nhẹn và tài tình đến thế, Đạt Phong Tử giận tái mặt uất người.

Hắn toan xua Ngọc Kiếm đuổi theo nhưng hình bóng kẻ thù đã mất dạng vào khoảng mây mờ.

Thất vọng, cảm hờn Đạt Phong Tử đành thu Ngọc Kiếm trở lại rồi dùng thuật Ngự phong bay mất.

19. Chương 19: Quyết Rửa Hồn, Khốc Tiểu Đạo Nhân Bày Trận Dữ

Lại nói đến Khốc Tiểu Quái Sư sau hai phen đại bại vì tay Phù Dung Nương, rồi tiếp đến bị Thanh Y hiệp sĩ trở tài tốt thể đánh cho một cơn thất điên bát đảo, lão thượng tăng xứ Tây Tạng như sôi máu căm hờn, thể quyết phải một lần rửa nhục.

Từ ngày ấy trở đi Khốc Tiểu đạo nhân quyết chí về non rèn luyện thêm đạo pháp.

Bản lãnh của lão gầm trời hiểm tay đối địch mà còn chịu khó gia công khổ hạnh tập rèn thì đạo thuật của lão biết sao mà lường.

Thật vậy. Tài nghệ lão hiện giờ có thể sánh ngang hàng các bậc đại tiên đại khách, thần thông quảng đại vô biên.

Ý nguyện đạt thành, lão liền hạ sơn toan tìm bọn sư tổ Trung Quốc mà nhất là Thanh Y và Phù Dung Nương gây sự rửa hồn.

Lão chưa kịp thi hành ý định, bỗng nghe tin Thanh Y hiệp sĩ đại náo Vạn Hoa trang sát hại bọn Hồng Phong Tử, Trấn Ma Tử và Lục Yêu Tử lại còn đốt phá cả căn cứ sào huyệt bọn Vạn Hoa thất quái.

Khác nào lửa cháy rưới thêm dầu, Khốc Tiểu lão tăng càng quyết chí rửa nhục.

Lão chưa kịp ra tay bỗng nghe tin Đạt Phong Tử hiển lộng thần oai giết chết Linh Chân đại đức tổ sư và Linh Chân sư tổ.

Tin ấy làm dịu bớt lòng cừu hận, tuy vậy lão vẫn không bao giờ quên được nhục xưa quyết chí báo cừu.

Thế rồi lão quái tăng cầm đầu các phái võ xứ Tây Tạng liền triệu tập tất cả chúng anh hùng ma tăng ác đạo mặt bàn mưu tiêu diệt kẻ thù.

Hôm nay chính là ngày khai mạc cuộc hội nghị bất thường ấy.

Nơi mật động một hòn núi tận biên thùỵ xứ Tây Tạng Thiên Trúc, Khốc Tiểu Quái Sư thân chủ tọa phiên nhóm này.

Mọi người đều rải rác phân chia ra ngồi theo thứ tự và ngôi vị mình.

Trên bờ đoàn cao, Khốc Tiểu Quái Sư chễm chệ ngồi ngay giữa điều khiển cuộc hội nghị.

Hai bên tả hữu hấn, Đạt Phong Tử, Ma Phong Tử, Ngũ Sơn lão quái và Ma Vương Hồn Thủy cũng oai nghiêm ngồi dự thảo chương trình hành động.

Phía dưới, cách bờ đoàn hơn mười thước hai hàng ghế dài đặt ngay ngắn.

Trong hai hàng ghế ấy có Bách Hoa Nương, Linh Quang Tử, Xích Linh Tử và hơn mười tên sư tặc, toàn một lũ người mặt mày hung ác tướng mạo dữ dội, mình mặc áo bát quái.

Cử tọa vừa an vị, Khốc Tiểu Quái sư liền cất tiếng rồn rảng nói :

- Hỡi chư vị đạo hữu! Bọn ta từ lâu riêng chiếm một cõi mặc tình dọc ngang thao túng hoành hành, coi rẻ khắp mặt chúng anh hùng trong thiên hạ. Ngay đến bọn sư tổ Trung Quốc cũng chẳng làm gì nổi được ta.. Rất bất ngờ con a đầu Phù Dung, học trò yêu của đức Thái Hư sư nữ xuất hiện ngăn đánh lũ ta tới bởi. Kế tiếp đến thằng Thanh Y hiệp sĩ nhờ tập Bí Thư Tiên Kiếm luyện nên kiếm dữ lại được Hoàng Phong Thánh Giá tổ sư điểm hóa thêm cho, choảng lũ ta một trận nên thân.

Khốc Tiểu Quái Sư vừa nói đến đây, cả bọn đồng thất thanh kêu lên :

- Trời! Đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư hạ phạm chỉ dạy cho Thanh Y hiệp sĩ! Quả thật vậy ư?

Khốc Tiểu Quái sẽ gạt đầu không đáp.

Cả Đạt Phong Tử cũng kinh dị nói :

- Thảo nào mà tài nghệ nó chẳng tốt trần siêu việt.

Từ phút ấy không khí hội nghị bỗng trở nên nặng nề khó chịu lạ thường.

Trừ bọn Khốc Tiểu ngồi trên bờ đoàn, tất cả đều thì thào bàn tán có vẻ sợ sệt khi nghe những lời vừa rồi.

Không muốn các đồng đạo xôn xao băn khoăn vô ích, Khốc Tiểu Quái sư tiếp lời :

- Kẻ thù của bọn ta hiện giờ chẳng còn mấy người, Không Không sư tổ, Hồng Long sư tổ, Đạt Ma sư tổ, Đạt Ni Phật, Công Tôn đại sư, Xuyên Vân Yến Khách và Vạn Thánh Vân đối với chúng ta chỉ là một lũ chuột nhắt không đáng kể. Chỉ đáng ngại bọn...

Khốc Tiểu Quái Sư chưa dứt lời, Ma Phong Tử đã nhanh nhẩu nói tiếp :

- Chỉ đáng ngại bọn Thanh Y hiệp sĩ và Phù Dung Nương thôi.

Không khí buổi nhóm lại trở nên nặng nề khó chịu, bỗng Ngũ Sơn lão quái đồng dặc bảo :

- Kẻ thù chúng ta tuy giỏi thật nhưng lời tục thường nói: Núp gió làm bão. Bọn ta hàng bao nhiêu người hiệp lại không địch nổi hai đứa khốn ấy sao?

Lão quái vừa dứt lời cử tọa đồng tán thành nói lớn :

- Phải đấy! Phải đấy! Ngũ Sơn lão huynh bàn chí phải.

Bách Hoa Nương cũng lớn tiếng bảo :

- Bọn ta mà hiệp sức lại thì lo gì chúng anh hùng trong thiên hạ. Hơn nữa Khốc Tiểu lão hữu nào phải tầm thường, lại thêm Đạt Phong sư huynh có đôi Ngọc Kiếm Xà Vương mười phần lợi hại há đi sợ chúng sao?

Xích Linh Tử từ nãy giờ im tiếng bỗng oang oang thốt lời :

- Chư vị sư huynh xét rất đúng. Bọn ta chớ sợ lũ khốn ấy mà mất cả nhuệ khí phong độ của mình. Cứ như sự thể như bây giờ tốt hơn bọn ta nên xuất toàn lực kéo rốc sang Trung Quốc diệt bọn chúng một phen là xong.

Xích Linh Tử chưa nói dứt, cử tọa lại nhốn nháo cả lên như có ý tán thành lời hấn.

Ma Vương Hổ Thủy bỗng xua tay nói lớn :

- Nói như Xích đệ vậy chẳng tiện.

Rồi lão thượng tăng lại ồn ồn tiếp :

- Bọn ta dù gì cùng là những kẻ xuất chúng kinh nhân có lý nào kéo rốc cả bọn đến đánh người, chẳng hóa ra bọn ta hèn nhất ý chúng hiệp cô ư?

Linh Quang Tử cũng xen vào :

- Ma lão huynh nói thật đúng đấy. Bọn ta cậy đông hiệp yếu đâu phải là kẻ anh hùng. Phù Dung Nương đã mất đôi Ngọc Kiếm hiện giờ chỉ còn trắng tráng sĩ bịt mặt là đáng kể thôi. Bọn ta ngần ấy người chẳng có ai cự nổi nó ư?

Chờ Linh Quang Tử nói dứt lời, Khốc Tiểu đạo nhân liền bảo :

- Linh sư đệ luận việc tuy khá nhưng chưa đúng lắm. Phù Dung Nương dù mất Ngọc Kiếm nhưng nó là đồ đệ tâm đắc của Thái Hư sư nữ. Người có khi nào tọa thị điểm nhiên chẳng giúp học trò mình. Dù vậy các sư đệ và chư vị đạo hữu chớ lo.

Ngừng lại một giây như để quan sát tình hình, Khốc Tiểu thượng tăng trịnh trọng và ôn tồn nói tiếp :

- Công việc từ trước đến nay của chúng ta là phải diệt cho kỳ được bọn sư tổ các phái Trung Hoa.

Khốc Tiểu Quái Sư chưa dứt tiếng, cử tọa đồng loạt vỗ tay như pháo nổ, hoan hô cổ vũ vang rền.

Vài kẻ quá khích la lớn :

- Khốc Tiểu lão hữu dạy chí phải. Đúng đấy! Chúng ta phải tận diệt bọn ấy cho rõ nhân vật Tây Tạng là lợi hại.

Chờ cho cuộc huyên náo dứt, Khốc Tiểu Quái Sư chậm rãi bảo :

- Chúng ta phải tiếp tục chương trình đã hỏng vừa qua. Phải đoạt cho kỳ được tập Bí Thư Tiên Kiếm thì bọn ta mới mong làm bá chủ trong thiên hạ. Hiện nay tập Bí Thư Tiên Kiếm còn ở trong tay Thanh Y hiệp sĩ. Nhờ nó thằng quỷ nhỏ này mới luyện được thanh Liên Hoa Thất Tinh kiếm.

Các sư đệ và chư vị đạo hữu phát biểu ý kiến, cho biết chúng ta phải làm cách nào để tận sát được kẻ nghịch và chiếm tập sách quý giá vô ngần kia?

Nghe câu hỏi sau cùng của Khốc Tiểu lão tăng, toàn thể cử tọa đều nín im thin thít.

Không một ai tìm được câu trả lời xác đáng khả dĩ giải quyết được điều khó khăn thắc mắc ấy.

Mọi người đều tỏ ý mình nhưng chẳng thành vấn đề, thậm chí đến bọn Ma Phong Tử, Đạt Phong Tử, Ngũ Sơn lão quái và Ma Vương Hồn Thủy cũng đành chịu bất lực thôi.

Bấy giờ Khốc Tiểu Quái Sư mới thông thả nói :

- Triệu tập các sư đệ và chư vị đạo hữu đến mật bàn kế hoạch tấn công kẻ thù thì ta đã nghĩ rồi. Hiện tại chúng ta chỉ có hai cách nghĩa dũng võ chiến hay văn chiến chọi với quân nghịch.

- Chẳng hay văn chiến là thế nào? Võ chiến là thế nào? Xin lão đạo huynh nói rành cho. - Xích Linh Tử lớn tiếng hỏi.

Khốc Tiểu liền đáp :

- Võ chiến là xuất lực ra đánh với bọn chúng. Một chọi một để địch hơn thua sống mái, còn văn chiến là lập bày trận thế thách kẻ thù vào phá, nhân đó mà sát hại.

Khốc Tiểu vừa dứt cả bọn đồng la lớn :

- Nếu vậy bọn ta dùng văn chiến là phải.

Khốc Tiểu chẳng nói gì. Người lặng lẽ lấy trong người ra bốn thanh kiếm nhỏ như lá liễu nhưng chiếu hào quang sáng lòa....

Khốc Tiểu Quái Sư thông thả để bốn thanh kiếm trước mặt đoạn giải thích :

- Đây là bốn thanh Tru Tiên kiếm mà ta vừa luyện xong. Tạo ra nó ta phải đến tận Nam Sơn quần đảo cầu xin Nam Sơn Tôn Giả cho bốn nhánh dương liễu mọc trên núi Nam Sơn. Được của quý ấy, ta thu hút cả linh khí của càn khôn vũ trụ cùng hỗn nhất khí âm dương chuyển vào và đem hun trong lò bát quái đúng sáu trăm ngày mới thành hình. Linh kiếm có sức tung hoành tàn phá ghê hồn. Dù cho bậc kiếm tiên hiệp

khách đại lão kỳ nhân cũng khó mà tránh khỏi bị Tru Tiên kiểm sát hại để báo cừu tuyệt hận ngày nay, ta quyết dùng bốn thanh báu kiếm này làm ra Tru Tiên trận.

Lão thượng tăng chưa dứt lời, toàn thể cử tọa liền vỗ tay như sấm dậy :

- Hoan hô Khốc lão huynh... Kỳ nhân Tây Tạng vạn tuế!

Khẽ xua tay, Khốc Tiểu Quái Sư nói lớn :

- Chư vị đạo hữu yên lặng nghe ta bàn nốt chuyện.

Rồi lão thượng tăng nói lời :

- Với bốn thanh báu kiếm ấy, bọn ta chưa đủ lực lập ra trận dữ kia. Vì vậy ta phải thân hành đến tận Nam Hải nhờ Độc Nhân thánh tăng và Kim Đầu lão ma giúp sức.

Cả bọn lại nhao nhao lên :

- Ô! Lão đại huynh được Độc Nhân thánh tăng và Kim Đầu lão ma giúp sức? Nếu thế phen này lũ khốn kia dù có tài trời cũng chẳng khỏi táng mạng vong thân.

Cả cười lộ vẻ sung sướng hân hoan, Khốc Tiểu Quái Sư lặng lẽ đáp :

- Phải! Bọn ta được hai tay xuất chúng kiệt liệt ấy giúp sức. Tuy nhiên hai người ấy không ra mặt đối đầu với kẻ thù của chúng ta, cả hai chỉ cho ta mượn pháp bửu và chỉ vẽ giúp trong việc sắp bày trận thế.

Ma Vương Hỗn Thủy hơi thất vọng nói :

- Hai người ấy chỉ cho mượn bửu bối chứ không ra mặt trợ lực à? Đáng tiếc thật!

Đạt Phong Tử vội xen vào :

- Dù hai lão ấy không trực tiếp và tích cực giúp đỡ bọn ta cũng chẳng sao.

Ngũ Sơn lão quái quay nhìn Khốc Tiểu hỏi :

- Chẳng hay hai lão tiên ấy cho ta mượn các pháp bửu gì. Xin lão huynh cho biết nốt để thảo luận dứt khoát công việc cho rồi.

Khốc Tiểu thượng tăng liền lấy trong túi da beo đeo bên mình ra năm bảo vật hào quang lóng lánh, chiếu lòa cả khu thần động.

Người lần lượt nói rõ sự công hiệu và màu nhiệm độc dữ của các pháp bửu.

Thì ra đó là Huỳnh Phong sa, Lôi Hỏa tiễn của Độc Nhân thánh tăng và Cửu Khúc Đả Thần Tiên, Âm Dương cảnh và Ngũ Vân phiến của Kim Đầu lão ma.

Huỳnh Phong sa là một hạt cát vàng nhạt được dưới chân núi Tinh Sơn nơi Tây Phương Phật được hun ở lò bát quái ngay cung Tổn, nên vô cùng lợi hại.

Huỳnh Phong sa khi tung lên trời phát ra một trận gió vàng độc dữ, vụt vào mình người như muôn ngàn mũi kim châm chích thịt chết tức khắc.

Lôi Hỏa tiễn nguyên là một vật báu tiên gia của đức Bắc Du Chân Vô Đế, bắn ra một lượt tức thì nổi cơn sấm sét rền vang đất trời, lửa cháy rần rần ghê gớm.

Cửu Khúc Đả Thần Tiên chính thật là chín đốt xương người kết lại theo phép ngũ hành âm dương và bát quái luyện thành với hấp lực của nguyên thần và khí lực của Kim Đầu lão ma.

Âm Dương cảnh lại là một mảnh kiếng lấy được trong chiếc Chiếu Yêu Kính ở Sum La điện.

Nó có hai bề, một bề chiếu ra màu hồng làm người mê man bất tỉnh và một bên lòa màu trắng cứu người sống lại.

Cửu Khúc Đả Thần Tiên muôn phần nguy hiểm.

Vừa vụt lên không dó liền hóa ra muôn triệu chiếc côn nhỏ nhỏ tủa hào quang lòe mắt, đánh nhằm người tan nát thịt xương trong nháy mắt.

Còn Ngũ Vân phiến là một chiếc quạt làm bằng lông cánh Đại Bàng Thần Điều của đức Quan Âm Bồ Tát.

Nhờ tinh luyện nơi lò bát quái, sưởi lửa âm dương cùng hỗn nhất linh khí của Nhị Thập Bát Tú và hai mặt nhật nguyệt nên Ngũ Vân phiến nguy hiểm khác thường

Ngũ Vân phiến phẩy ra là mây ngũ sắc xuất hiện, mây tỏa như khói tuôn, chỉ trong khoảnh khắc làm mê mẩn tinh thần người đến mê man bất tỉnh.

Giải thích xong các bửu vật, Khốc Tiểu Quái Sư lấy trong mình ra bốn đạo linh phù rồi nói tiếp :

- Trận thế ta bày là Tru Tiên trận nhưng kỳ thật án ngữ theo lối Bát Môn Kim Tỏa và Lỗ Ban Bát Quái: Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài. Đông, Tây, Nam, Bắc bốn cửa đều có chư thần trấn giữ nhưng phải được người của bọn ta coi sóc. Vậy phiến chư vị đạo hữu và các sư đệ hãy vì ta hết lòng phù giúp.

Thốt xong, Khốc Tiểu đạo nhân liền gọi hơn mười tin đầu đà nơi hàng ghế dưới đến trao cho mọi người một bức họa đồ và dặn rằng :

- Đây là họa đồ trận Tru Tiên. Các đạo hữu hãy y theo đó mà tập các đài. Chư vị đạo hữu kịp đến ngay Tử Long lãnh cách đây hơn hai trăm dặm để thi hành nhận sự.

Day sang Ngũ Sơn lão quái, Khốc Tiểu lão tăng nói :

- Giờ xin phiến lão huynh đến điều động cửa Đông trấn thủ nơi đài Giáp Ất.

Lão quái tăng lại trao cho Ngũ Sơn lão quái chiếc Ngũ Vân phiến và dặn thêm :

- Lúc địch nhân vào trận xin lão huynh trở hết tài tột chúng đàn áp và phát cờ Huyền Võ nhé!

Ngũ Sơn lão quái lãnh bửu pháp đi rồi Khốc Tiểu lão tăng lại nhìn Ma Vương Hồn Thủy nói :

- Giờ đến lượt Ma lão huynh. Xin nhờ lão huynh đem Huỳnh Phong sa thủ nơi cửa Tây ngự tại đài Bính Đinh chờ để quân thù chạy thoát, nhớ điều động cờ Thanh Long

Ma Vương Hồn Thủy vừa lãnh phép màu đi mất, Khốc Tiểu Quái Sư lại bảo Ma Phong Tử :

- Xin phiến Ma sư đệ cầm Lôi Hỏa tiễn đến gìn giữ cửa Nam đứng trên đài Canh Tân, phải xỏ cờ Bạch Hổ lúc kẻ nghịch vừa xung trận.

Rồi trở sang Linh Quang Tử, Khốc Tiểu lão tăng tặng bảo :

- Ta nhờ sư đệ dùng Âm Dương cảnh ngăn giữ cửa Bắc trấn tại đài Nhâm Quý tương cờ Chu Tước lúc có người vào trận.

Cả hai vừa lãnh lệnh đi khuất, lão kỳ nhân xứ Tây Tạng lại dặn Bách Hoa Nương và Xích Linh Tử :

- Ta nhờ Bách hoa muội và Xích Linh sư đệ giữ phướng Lạc Hồn nơi đài trung ương. Khi nghe ba tiếng sấm nổ hai người tức thì kẻ dùng Chưởng Tâm Lôi đánh lên báo hiệu các nơi, người rung phướng Lạc Hồn. Bách Hoa muội gắng sức dùng Chưởng Tâm Lôi đánh thật nhiều vào Lạc Hồn phướng cho ta.

Hai người y lệnh đi liền, Khốc Tiểu lão tăng lại day sang Đạt Phong Tử dịu dàng nói :

- Đạt Phong hiền đệ cùng ta trấn giữ nơi trung ương đài Mậu Kỷ. Bọn ta sẽ thay phiên nhau quan sát tình hình trong trận và vùng luôn Cửu Khúc Đả Thần Tiên lên không thị uy với kẻ nghịch.

Đạt Phong Tử chẳng nói gì, hần chỉ sẽ gật đầu tỏ ý tin thành.

Phát lạc xong xuôi Khốc Tiểu Quái Sư, Đạt Phong Tử đồng rời sơn động dùng phép phi đằng độn kiếm bay nhanh về hướng Tử Long lãnh.

Tử Long lãnh nguyên là một thung lũng giữa bốn hòn núi hình dạng giống hệt bốn con rồng.

Đó là một nơi rất thuận tiện cho việc bày binh bố trận, đủ cả long hình thủy bộ bát quái âm dương.

Khốc Tiểu Quái Sư, Đạt Phong Tử vừa đến nơi, lão thượng tăng xứ Tây Tạng liền đốt linh phù thỉnh chư vị linh thần ác quỷ trấn giữ trận thể.

Tru Tiên trận có cả thủy năm đài, bốn đài cao hai trượng đặt ngay bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc và một đài trung ương Mậu Kỷ cao ba trượng. Trận có bốn cửa chánh. Mỗi cửa chánh lại chia ra làm hai cửa phụ.

Khốc Tiểu đạo nhân thỉnh thần quỷ xong, trận thể bắt đầu hoạt động dữ dội.

Hào quang ngũ sắc xông lên tận mây xanh, chiếu sáng lòe cả một vùng trời đất.

Sấm sét và lửa không ngừng dậy lên kinh hồn hoảng vía.

Tiếng kêu la than khóc của các oan hồn uổng tử như ma vờn quỷ hiện hiệp cùng âm binh rên siết nghe vang vầy thê thảm ghê rợn.

Trận thể mỗi lúc thêm hung tợn, đằng đẵng sát khí, hơi dữ càng lúc càng tỏa lên mù mịt...

Bày bố ác trận xong xuôi, Khốc Tiểu Quái Sư liền phóng kiếm thư khiêu chiến...

* * * * *

Đây nói về Thanh Y hiệp sĩ ngày kia được sắc của đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư cho hay bọn ma tăng quái tặc đang lộng hành tác quái lập thành ác trận.

Người dạy chàng kíp đến Bạch Hạc sơn đón chờ các vị sư tổ cũng được sắc của người lần lượt kéo đến để bàn việc phá trận.

Không dám chậm trễ chàng liền giục quái xà lướt gió đến hòn núi Bạch Lạc.

Thanh Y vừa hạ xuống đất bỗng nghe một tiếng quát vang trời, rồi tiếp theo đó gió giông ầm ầm nổi dậy hơn cả bão tố xô cây cối gãy đổ liên hồi ghê rợn.

Ngạc nhiên Thanh Y ngoảnh nhìn. Chàng nhận ra trên không trung từ hướng Tây bắc bay lại một con chim đại bàng cực lớn, mang trên lưng một nữ lang xinh đẹp tuyệt trần.

Biết Phù Dung Nương đến, Thanh Y chỉ xiết mừng rỡ. Lòng chàng hiệp sĩ áo xanh cứ mãi rộn ập rạt rào cơn sóng yêu đương sung sướng.

Cả Tổ Hoa cũng có những cảm giác say mê thích thú như chàng. Nhận ra sự có mặt của chàng, nàng càng hân hoan sung sướng giục chim thần mau hạ cánh. Hai người lại gặp nhau sau bao ngày nhớ nhung xa cách thì còn gì thỏa thích cho bằng.

Tuy vậy hai người vẫn im lặng nhìn nhau, im lặng để lòng bàng hoàng ngây ngất rung động theo những nhạc điệu yêu đương.

Phút yên lặng ấy nó mới tình tứ và nhiều ý nghĩa làm sao!

Bỗng Thanh Y như giật mình bừng tỉnh, chàng sẽ hỏi :

- Sư muội đến đây, còn các vị sư tổ đâu?

Phù Dung Nương dịu dàng đáp lại :

- Tiểu muội vừa về Tiên đảo trở lại dương trần bỗng được sắc của đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư dạy đến đây hiệp sức cùng sư huynh và các bậc sư tổ phá trận. Thịnh mệnh, tiểu muội liền đi ngay, các vị ấy chắc cũng sắp đến nơi.

Phù Dung Nương vừa dứt tiếng thấy trước mặt một luồng thanh quang bay là là như sắp sa xuống.

Nhận ra đó là kiếm thư, Thanh Y liền bấm chặt quyết thu luồng thanh quang.

Ánh sáng màu xanh vừa tắt, trên tay chàng hiệp sĩ bịt mắt tức thì hiện ra một chiếc gương nhỏ nhắn ở ngay chuôi có buộc một mảnh giấy trắng.

Chàng liền giở ra đọc:

“Cùng bọn Thanh Y hiệp sĩ, Phù Dung Nương và các sư tổ môn phái Trung Quốc.

Bọn ta cùng lũ người thù chẳng đội trời chung, nay ta vừa thiết lập xong trận Tru Tiên, xin thách bọn người đến phá.

Bọn người nên tự liệu sức mình, nếu bất tài không phá nổi trận hãy gửi kiếm thư đến xin hàng phục, bọn ta sẽ rộng lượng dẹp trận vứt bỏ oán cừu xưa nay”.

20. Chương 20: Thượng Tăng Đại Khách Cầm Đầu Các Phái Võ Tây Tạng

Đọc xong Thanh Y và cười lên khanh khách, chàng trao lại cho Phù Dung Nương xem.

Đọc nốt bức thư khiêu khích Phù Dung Nương mỉm cười khi để nói :

- Chà! Tru Tiên trận! Phen này lão Khốc Tiểu Quái Sư toan làm dữ nhưng đối với chúng ta trận ấy nào có nghĩa gì, phải không sư huynh?

Thanh Y không đáp lại, chàng lặng lẽ lấy bút, mực viết trả lời đoạn gài vào chuôi kiếm rồi quất lớn :

- Mau!

Tiếng chàng vừa dứt, đạo thanh quang lóe sáng rồi bay vút lên không phút chốc mất dạng.

Cùng lúc ấy trên không bỗng xuất hiện một luồng hắc quang tỏa hơi nóng ran người.

Đạo hắc quang lần lần sa xuống, trước mặt Thanh Y hiện ra một người tuổi trạc trong niên râu mọc bó cằm.

Nhận ra đó là sư phụ mình, Thanh Y toan sụp lạy làm lễ bái sư nhưng Công Tôn đại sư đã vội đưa tay ngăn lại bảo :

- Hiền đồ bất tất phải hạ mình thái quá. Đạo thuật và địa vị của đệ tử ngày nay còn hơn ta vạn bội.

Đại sư nói chưa dứt tiếng, trên không bỗng hiện ra một lượt năm người nữa, trong ấy có ba người râu tóc bạc phơ và hai người tuổi ngoài ngũ tuần.

Nhận ra đó là Hồng Long, Không Không sư tổ, Đại Ni Phật, Xuyên Vân Yến Khách và Vạn Thánh Vân. Thanh Y, Phù Dung Nương, Công Tôn đồng ra mắt cúi chào.

Cả bọn lại kéo nhau vào mật động bàn xét công việc.

Mọi người vừa an tọa, Thanh Y lại đề nghị để Hồng Long sư tổ làm chủ tọa phiên nhóm nhưng ông này một mực thoái thác.

Rồi cả hai lại đề nghị bầu chàng và Phù Dung Nương làm chủ tịch hội nghị.

Từ chối đôi ba phen vẫn không được, Thanh Y, Phù Dung Nương đành ngồi trên ghế danh dự điều khiển cuộc nhóm.

Thanh Y đại diện đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư, Phù Dung Nương lại thay mặt đức Thái Hư sư nữ, đồng tuyên bố lý do buổi hội họp bất thường này.

Vào đề ngay Thanh Y nghiêm trang nói :

- Hồi chư vị đạo hữu! Hiện nay bọn Khốc Tiểu đạo nhân đang bày Tru Tiên trận quyết sát hại lũ ta.

Ta thừa lệnh đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư phân công các đạo hữu vào phá trận. Vậy xin chư vị đạo hữu hết lòng giúp cho việc chống thành.

Nói đến đây Thanh Y ngừng bật. Chàng sẽ đưa mắt nhìn Phù Dung Nương.

Nàng như hiểu ý chàng vội nhìn cử tọa bảo :

- Tru Tiên trận quả thật muôn phần lợi hại. Tuy nhiên nó chỉ có thể sát hại kẻ tục tử phạm nhân chứ đối với bọn ta trận ấy làm gì nổi. Dù vậy ta cũng nên biết qua tình hình của nó.

Tru Tiên trận án ngữ theo thể Bát Môn Kim Tỏa, bát quái càn khôn, bốn hướng tám phương, trên dưới đều có hung thần trấn giữ. Đông, Tây, Nam, Bắc là bốn cửa chính. Mỗi cửa chánh lại có hai cửa phụ.

Ngay bốn cửa chánh có treo bốn thanh Tru Tiên kiếm nguyên là bốn cành dương liễu trước sơn động của Nam Sơn Tôn Giả mà Khốc Tiểu đạo nhân gia công khổ luyện thành.

Bốn cửa ấy lại có bốn đài. Ấy là đài Giáp Ất ở cửa Đông được Ngũ Sơn lão quái trấn thủ với một bửu pháp của Kim Đầu lão ma.

Cửa Tây tức đài Bính Đinh do Ma Vương Hồn Thủy cầm Huỳnh Phong sa ngăn giữ.

Cửa phía Nam nơi đài Canh Tân được Ma Phong Tử trấn thủ có Lôi Hỏa tiễn trợ lực.

Đến đài Nhâm Quý nơi cửa phía Bắc do Linh Quang Tử phòng vệ, được Âm Dương cảnh giúp sức.

Ngay trung ương đài Mậu Kỷ do Khốc Tiểu và Đạt Phong Tử trấn giữ có cả Bách Hoa Nương, Xích Linh Tử thay phiên rung phướng Lạc Hồn và đánh Chưởng Tâm Lôi vào đấy.

Phù Dung Nương thuật vừa dứt, Thanh Y liền đồng dục nói :

- Tru Tiên trận tuy độc dữ thể nhưng nhờ Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư trợ giúp bọn ta thừa sức phá như bốn, vậy xin phiền chư vị đạo hữu gắng sức một phen để trừ hậu hoạn cho rồi.

Day sang Hồng Long sư tổ chàng tiếp :

- Xin nhờ sư tổ phá cửa Đông, đánh đài Giáp Ất, phải cố hạ cho kỳ được cờ Huyền Võ rồi tiến thẳng vào trận trung ương.

Hồng Long sư tổ thỉnh mệnh toan lui gót nhưng Thanh Y đã gọi lại trao thêm cho một cây cờ vàng bằng giấy, chàng bảo :

- Đây là lệnh kỳ của đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư, hãy giữ lấy để phô bày ra hầu lui các hung thần quỷ tướng.

Sư tổ vội vã cáo từ đi ngay.

Thanh Y lại trao cờ lệnh cho Không Không sư tổ và nói :

- Nhờ lão tổ công phá đài Bính Đinh, hãm đánh cửa Tây, ta xin trao lão tổ viên ngọc quý Định Phong châu để trừ Huỳnh Phong sa, Lão Tổ nhớ đánh gãy cờ Thanh Long rồi vào trong.

Không Không sư tổ vừa lui bước, Thanh Y lại gọi Đạt Ni Phật đến dặn :

- Cửa phía Nam đài Canh Tân rất hung dữ, xin phiền lão anh hùng giúp sức một phen. Người dùng cờ lệnh lui chư thần xong kíp tung Tỵ Thủy Hỏa châu lên phá Lôi Hỏa tiễn rồi đập bỏ cờ Bạch Hổ xông vào trung ương.

Day sang Công Tôn đại sư, Thanh Y cung kính nói :

- Đệ tử nhờ sư phụ phá cửa Bắc, đánh đài Nhâm Quý, phải hạ cờ Chu Tước rồi tiến vào giữa trận.

Công Tôn, Đạt Ni Phật kẻ lãnh cờ lệnh, người bảo châu lồi đồng rời sơn động.

Rồi day sang Vạn Thánh Vân, Xuyên Vân Yến Khách, Thanh Y nói :

- Đến lượt nhị vị sư bá, xin người ra tay một phen. Nhị vị sư bá nhân lúc bốn cửa đều bị công hãm, xông thẳng vào trung ương giết bọn Bách Hoa Nương, Xích Linh Tử cùng thiên hủ Lạc Hồn phướng.

Hai người vâng mạng đi liền.

Sau cùng, nhìn Phù Dung Nương, Thanh Y dịu dàng bảo :

- Về trận trong ương xin nhờ sư muội cùng ta cả đánh đài Mậu Kỷ, hãm khốn bọn Đạt Phong Tử, Khốc Tiểu một phen cho chúng biết tay.

Dứt tiếng cả hai đồng rời khỏi bờ đoàn giục linh diệu, quái xà bay vọt về phía Tử Long lãnh.

Lại nói đến tình hình trận Tru Tiên sau lúc nhận được kiếm thư của Thanh Y phúc đáp hẹn ngày phá trận, Khốc Tiểu Quái Sư càng chuẩn bị ráo riết. Lão vờ thêm thần tướng ác quỷ.

Trận thế muôn phần ác hiểm lợi hại. Hắc khí tỏa ra ngất trời, hơi dữ xông lên mờ mịt. Hào quang ngũ sắc chiếu thấu mây xanh.

Âm phong lãnh khí thổi đầy trời, sấm sét dậy lên không ngừng rền vang cả vũ trụ càn khôn.

Hồng Phong sư tổ vâng mạng phá cửa Đông, người mới xông vào đã thấy một tướng mình trần trụi mặt xanh, tay dài, răng nhọn bước đến quát lớn :

- Bớ Hồng Long sư tổ. Ta vâng lệnh Khốc Tiểu đạo nhân trấn giữ cửa Đông, ngươi biết điều mau đi khỏi chốn này, bằng cớ lệnh ta quyết chẳng dung tha.

Hồng Long sư tổ không buồn đáp lại, người khề trương lĩnh kỳ lên.

Nhắc thấy hiệu kỳ của Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư, Đại Ôn Thần tức thì nổi gió bay mất.

Ngũ Sơn lão quái trấn oai Giáp Ất thấy thế cả giận liền rung cờ Huyền Võ, tức thì sấm vang, hắc khí bay ra mù mịt làm cửa động phút chốc tối đen như mực.

Lão quái lại vọt luôn Tru Tiên kiếm hóa ra một luồng bạch quang bay vù xuống Hồng Long sư tổ.

Sư tổ thần nhiên xem thường. Người hiển lộng thần oai tung thanh Phong Sa kiếm đánh tan tành kiếm Tru Tiên, lại dùng phản phong nhuyễn khí đánh ngã cờ Huyền Võ.

Hắc khí lần hồi lan mất. Thấy cửa động bị phá, Ngũ Sơn lão quái hoảng kinh chạy vọt vào trong.

Hồng Long sư tổ liền đuổi theo bèn gót.

Lại nói Không Không sư tổ thừa lệnh phá cửa Tây, vừa đến nơi người dùng ngay Hoàng kỳ lui Ôn thần lại tung Ác Sa kiếm khí đánh tắt đạo Tru Tiên kiếm.

Ma Vương Hỗn Thủy đứng trên đài Bính Đinh thấy thế cả giận, ông liền lay động cờ Thanh Long, tức thì thanh quang nổi lên như sấm rền chớp dậy.

Cả kinh sư tổ vội dùng Chưởng Tâm Lô đánh cờ Thanh Long, tức thì thanh quang tắt phụt ngay

Ma Vương Hỗn Thủy cả sợ vội bằng mình chạy vọt vào trong trận, Không Không cũng đuổi nà theo.

Cửa phía Nam do Ma Phong Tử trấn giữ, vừa thấy Đại Ni Phật xông vào hấn liền giục Quang Lương Mã Thiện nhị vị ác thần ra ngăn cản.

Cả hai toan làm dữ bỗng thấy linh kỳ của Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư liền thăng mất.

Tức giận tràn hông ối mặt, Ma Phong Tử vội tung Tru Tiên kiếm và Lô Hỏa tiễn lên không. Lửa sấm liền phát lên dữ dội. Hấn lại rung liên tiếp cờ Bạch Hổ tức thì bạch quang tỏa ra như điện chớp lòe dữ dội.

Chẳng dám khinh thường, Đại Ni Phật liền vọt chiếc thất lưng xanh lên biến thành một luồng lục quang đánh hạ Tru Tiên kiếm, thuận đà đạo lục quang lại xoắn tít mất cờ Bạch Hổ làm bạch quang tắt phụt cả. Ma Phong Tử chậm chân bị luồng lục quang đánh nhằm gần xính vính, may nhờ Lô Hỏa tiễn cản lại. Lửa cháy dữ dội. Đại Ni Phật sực nhớ đến viên Định Tỳ Thủy Hỏa châu liền tung lên làm lửa đỏ tắt rụi.

Bay hồn mất vía, Ma Phong Tử liền nhảy vọt lên không mượn thuật ngự phong trốn mất.

Lại nói Linh Quang Tử giữ cửa Bắc bị Công Tôn đại sư dùng Ngũ Lô thần kiếm đánh tan đạo bạch quang lại lui cả hung thần, hấn lính quỳnh chưa kịp tung Huỳnh Phong sa lên liền bị kiếm Ngũ Lô chém xả đứt làm mấy đoạn.

Thu Huỳnh Phong sa và phá cờ Chu Tước xong, Công Tôn thẳng vào đại trận.

Lúc ấy Khốc Tiểu Quái Sư, Đại Phong Tử ngồi trên đài Mậu Kỷ thấy bốn phía trận đều tan mất, hai người cả giận liền tung Cửu Khúc Đả Thần Tiên lên không, biến ra hàng trăm vạn chiếc côn con bay vọt tứ tung lòe hào quang khắp trời.

Bỗng từ đâu bay vụt đến một luồng hoàng quang chuyển động gần nghiêng ngửa đất trời!

Cửu Khúc Đả Thần Tiễn vừa chạm nhằm vùng kiếm quang màu vàng ấy tức thì tan nát như cám vụn.

Đạo hoàng quang được trớn càng tung hoành ghê gớm. Nó đánh tan Lạc Hồn phước lại vụt nhằm Bách Hoa Nương, Xích Linh Tử gần xính vính.

Cả hai chậm chân một chút đã bị Xuyên Vân Yến Khách, Vạn Thánh Vân phóng kiếm quang chém cụt mất đầu lâu, ngã lăn xuống đất giẫy lên đành dạch.

Từ trên không trung lúc ấy bỗng hiện ra hai người kẻ cỡi rắn, người ngồi trên mình đại bàng điểu.

Vừa trông thấy, hai người ấy, Đạt Phong Tử, Khốc Tiểu Quái Sư đồng gầm lên như sấm :

- Lũ khốn kia, bọn ta quyết liều sanh tử cùng bọn bay.

Dứt lời, Khốc Tiểu đạo nhân chuyển mình đưa lãnh khí trợ lực với Sa Đạn Hoàng Khí chống trả mãnh liệt với luồng hoàng quang kia.

Hai sức mạnh vừa gặp nhau bỗng vang lên mấy tiếng nổ xé trời tan đất.

Đạt Phong Tử giận căm căm, hấn liền vụt Ngọc Kiếm lên trời biến thành hai vàng bạch quang ầm ầm chuyển động kinh khiếp cả đất trời.

Chẳng chút chậm trễ, Phù Dung Nương lẹ làng vụt Kim Cang Trác lên không, miệng hô lớn :

- Biến!

Kim Cang Trác lóe hào quang ngũ sắc chiếu sáng rực cả vũ trụ càn khôn. Hai vàng bạch quang vừa chạm nhằm Kim Cang Trác bỗng vang lên hai tiếng choang choang khô khan rồi tắt mất.

Hồn bất phụ thể, Đạt Phong Tử toan chuồn chạy nhưng Kim Cang Trác như một quả núi ngũ sắc sa xuống đầu hấn. Tưởng mạng hấn đi đời, may sao từ trên không trung bỗng vang lên :

- Hãy khoan!

Rồi từ cửu tiên bay vụt xuống đức Thái Hư sư nữ, Thái Hư Chân Quân, cả hai đều ngồi trên mình hạc, mây lành năm sắc không ngớt xông lên chói lọi. Phía trên hai người lại còn một kẻ râu tóc bạc phơ ngự trên lưng một con Kim Long cực lớn.

Nhác thấy người sau cùng, Khốc Tiểu Quái Sư cả sợ rú lên :

- Trời! Đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư!

Phải, người ấy là đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư.

Người vừa xuất hiện, tức thì Thanh Y, Phù Dung Nương đồng thâu bảo kiếm và báu vật xuống nghe lệnh. Cả Khốc Tiểu, Đạt Phong Tử cũng phải phục xuống nghe pháp dụ.

Đức Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư liền trở mặt Khốc Tiểu Quái Sư quát lớn :

- Lũ ngươi là bậc kiếm tiên khách có đâu dám trái trời làm bậy. Từ nay khá nên ăn năn chừa lỗi. Nếu còn hung hãn, theo thói cũ ta e sau này khó tránh họa tai.

Rồi hướng về Thanh Y, Phù Dung người bảo :

- Hai con vốn có tiền duyên tức để khá mau vầy cuộc sum hiệp phụng loan. Thanh Y con nên trả tập Bí Thư Tiên Kiếm cho Công Tôn đại sư cho đúng theo căn mệnh. Thôi hai con khá y lời ta dặn.

Dứt lời Hoàng Phong Thánh Giáo tổ sư giục rồng bay mất.

Thái Hư sư nữ cũng vẫy tay thu Kim Cang Trác chỉ chừa hai viên ngọc kiếm vừa thâu lại cho Phù Dung rồi xua hạc cùng Thái Hư Chân Quân biệt dạng vào khoảng trời mây...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-thu-tien-kiem>